BAZI İNSANLAR *böyle* YAŞAR

V

FİLİZ PULUÇ

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

ISBN: 978-625-8733-05-1

www.indigokitap.com

indigo

/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

BAZI İNSANLAR böyle YAŞAR

FİLİZ PULUÇ

İNDİGO KİTAP

BAZI İNSANLAR BÖYLE YAŞAR-V

FİLİZ PULUÇ

Baskı: Aralık 2025
ISBN: 978-625-8733-05-1
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © Filiz Puluç, 2025
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Seda Durdu
Editör: Gizem Demir Kılıç
Son Okuma: Nur Sarıoğlu
Kapak ve Ayraç Tasarım: Dilan Kaya, Filiz Puluç

Baskı: Hünkar Ofset Topkapı/İstanbul
Sertifika No: 47656

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv.
No:1 İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

BAZI İNSANLAR böyle YAŞAR

FİLİZ PULUÇ

İNDİGO KİTAP

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

Bağın kopmuyorsa, önce ısırmalısın onu.
-Friedrich Nietzsche*

* Friedrich Nietzsche, *İyinin ve Kötünün Ötesinde*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, s. 88. 2022, İstanbul Çev. Mustafa Tüzel.

BU QR'I OKUTARAK
KARAKTERLER HAKKINDA KISA BILGILERE
OZEL TERIMLERIN YER ALDIĞI MINI SOZLUĞE,
HIKÂYEYI DERINLEMESINE KEŞFETMENI
SAĞLAYACAK OZEL ETKINLIKLERE, SESLI MESAJLARA VE
INTERAKTIF ICERIKLERE ULAŞABILIRSIN.

CIRCUS

Bölüm 1

Bir Yaşam Dileği ve Cehennem Çiçeği

Bazen gölgede kalır hayatımız. Bize değil başkasına hizmet eder ışığımız. Halbuki yaşamak için biz de bir parça ışığa muhtacız. Işığım istedikleri benden ama gerekiyor benim de serpilmem. Alıp gidemiyorsam başımı iyi oynarım ben de rolümü. Işığımı verir, beklerim doğru günü. Gün gelir, döner devranım. Alırım arkama ışığımı, çıkarım beni gömdükleri topraktan, yükselirim göğe ve gölgemde boğarım şeytanımı.

21 ŞUBAT 2021 — İSTANBUL

ARAL ÇAKIRCA

Kendimi bildim bileli erken uyur erken kalkarım bir asker gibi. On iki senedir aram yok uykuyla. Hangi psikiyatr arkadaşıma sorsam kaybetme korkusu, dedi sebebine. Annemden sonra başladı, uyuyamıyorum geceleri. Erken uyur, dörtte de kalkardım, şaşmazdı biyolojik saatim. Dışarı çıkıp ya zamanı ya da düşünceleri öldürmek için koşardım. On iki senedir rutinimdi, şaşırtan olmamıştı. Yatağımda onunla uyanana kadar... İlk uyumalarımızda heyecandan uyuyamamıştım; kalkmış koşarak yormuştum kendimi, ona dönmüştüm. Anlamıştı. Kalkıp koşma, demişti bana. Tek bir istekti ondan gelen ve zihnimde kanun etkisiydi yarattığı. Kalkmamıştım bir daha. Lina'yla uyumak fişimi çekiyordu artık. O kollarının arasındayken iyi hissediyordum kendimi; zihnimi cam gibi berrak hissediyordum, sanki her şey olması gerektiği gibiydi. Halbuki siktiğimin hayatının hiçbir şeyi yolunda değildi. Onun dışında... Bir tek o vardı yolunda giden, en azından olması gerektiği yerde olan. Bu sabaha kadar...

Yokluğunu hissediyordu zihnim bir süre sonra. Kas hafızasıydı belki de bu yaşadığım. Bilmiyorum. Ama kollarım, uzandığı bir yerde olmadığını hissediyordu ve zihnim uyanıyordu anında. Yine böyle bir andı yaşadığım. Yokluğunu hissetmiştim. Kokusu yastığımdaydı, yatağımın

her yerindeydi ama sıcaklığına dair hiçbir şey yoktu. İsmi boş evimde yankılandığında doğrulmuş ve komodindeki o kâğıdı görmüştüm. Daha kâğıdı okumadan anlamıştım gittiğini. İçten içe biliyordum. Ama ona ve bana olan sevgisine o kadar inanmak istiyordum ki kafamda kurduğumu düşünmek istemiştim.

Panikten titreyen elim ve uyuşan beynimle kâğıtta yazanları okumaya çalışırken aramıştım onu. Üzerime elime geçen ilk şeyi giyip kapıya ilerlerken çalmıştı telefonu. Açmaz sanmıştım ama açmıştı.

"Düşündüğüm şeyi yaparsan seni asla affetmem," demiştim ona düşünmeden.

Ne onu ikna etmeyi ne de başka bir şeyi düşünebilmiştim o an. Onu kendimle tehdit ederek bile olsa durdurmaktı tek istediğim. Dursun istiyordum. Şu an her neredeyse orada dursun ve ben de oraya ışınlanabileyim istiyordum.

"Ne olur..." Sesi acı içindeydi. "Asla deme Aral."

Sesi korkumu harladı çünkü sesindeki acı, kararını verdiğini daha net açıklayamazdı.

Asansöre binersem bağlantıyı kaybedeceğimden korkarak merdivenleri inerken, "Sakın Lina!" dedim öfkeyle.

"Özür dilerim," dedi yalnızca.

Arama sonlandığında tekrar aradım onu ama telefonunu kapatmıştı. Tekrar tekrar aradım belki çekmiyordur diye düşünmeyi isteyerek. Kadir abiyi arayarak binadan çıktığımda gördüğüm tanıdık arabayla öfkem ve endişem enseme kadar tırmanmıştı.

Kadir abinin arabadan indiğindeki bakışını tanıyordum.

"Gitmesine izin mi verdin?" diye sordum üzerine yürürken.

"Burada olmaz," dedi üzülüyormuş gibi bir ifadeyle. "Arabaya bin."

Tam karşısında dikildim. "Nerede?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "Sen izin versen de ben vermiyorum."

"Gelmeyecek," dedi net bir ifadeyle. "İkna edemedim."

Dişlerimi ve yumruklarımı sıktım aynı anda. Telefonu avucumda un ufak etmek geliyordu içimden. On iki seneden sonra ilk kez bu kadar öfkeli hissediyordum kendimi.

"Senin yaşadığın hayatı yaşamasına izin mi verdin?"

Gözlerinde acı vardı ama bana hiç kızmadı. Hakkı olmadığını da biliyordu.

"Bir hayat istedi," dedi sıkıntı içinde. "Yardım istedi. Ona istediğini verdim."

"Sen..." dedim üstüne bakarak. "Ona istediği hiçbir şeyi vermedin." Şakaklarım zonklama başladı. "Lina nerede?"

"Aral."

"Nerede?!" diye sesimi yükselttim. "Ona kendisini feda ettirmenize izin vermeyeceğim!"

Dişlerini sıktı fakat öfkesi bana değil kendineydi. "Sana söylemememi istedi."

"Kadir abi," dedim sabrımın son sınırlarında gezerken. "Kalbini kırarım. Çok kırarım."

"Hakkın," dedi gözlerime bakarak.

Ondan cevap alamayacağımı anlayıp arkamı döndüm ve arabama ilerledim. "O kadına gitmiş olmalı," diye mırıldandım arabama ilerlerken.

Hiçbir şey söylemedi. Bir şey söylemesini beklemedim. Arabama bindiğim gibi hızla ayrıldım oradan. Ekin'i aradım. Ekin ilk çalışta açtı telefonumu.

"Mustafa Selim Kotan'ın evinin adresini bana at."

"Abi bir şey mi oldu?" diye sorduğunda ses tonundan Lina'dan haberi olmadığı belli oluyordu.

"Konum olarak at," dedim sadece ve telefonu kapatıp tekrar aradım Lina'yı.

Kapalıydı. Telefonumu sıktım öfkeyle fırlatmamak için. Ekin'in attığı konuma doğru hızla sürdüm. Hiçbir kırmızı ışıkta durmadım. İki kez kazaya sebep olmaktan son dakika yırttım. Konuma yaklaştığımda sokağa giremeden önümü tanıdık bir araba kestiğinde öfkemin son demiydi. Patlayacaktım ve şanslısı oydu.

Dışarı çıktığımda önümü kesen arabadan Milat indi.

"Çek arabanı," dedim öfkeyle kendi kapımı sıkarken.

Öylece yüzüme baktı Milat. "Gitme," dedi gözlerime bakarak. "Adam Orgeneral."

"Çekil," dedim sadece.

Gözlerime bakarak, "O burada değil Aral," dedi.

Neden burada olduğumu bildiğini fark etmekle kalmadım, bakışlarındaki mahcubiyetin sebebini anladım ve öfkemden ilk nasibini alan kişi o oldu. Sıktığım kapıyı sertçe kapatıp birkaç adımda ona yaklaştığım gibi suratına yumruğumu geçirdiğimde bir iki adım sendeledi.

"Sen mi götürdün?" diye sordum öfkeyle.

Dudağı patlamıştı. "Kusura bakma," dedi doğrulurken. "Duygularımı işime karıştırmam."

"Babam mı dayım mı?" diye sordum sebeplerini zerre umursamayarak.

Hiçbir şey söylemedi. "Lina nerede?" diye sordum bu kez çaresizce. "Biliyorsundur. Benden götürdün bari nereye gittiğini söyle."

Dişlerini sıktı. Bu görev ona kaldığı için canı sıkılıyor gibi bir hali vardı. "Havalimanı."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Polonya'ya gidiyor."

Tüylerim bir diken olup kalbime batarken kalp atışlarım kulaklarımdaydı. Kafamı iki yana salladım kabul etmeyerek.

"Ne zaman kalkıyor?"

"Şu an kalkıyor olmalı."

O an kafamda bir şalterin attığını hissettim. Tüm sağduyumu kaybettim. Dişlerimi dökülene kadar sıkıp öfkeyle arabasına vurdum.

"Hepsi birleşip kendisini feda etmesi gerektiğine inandırdı onu." Bir kez daha vurdum. "Hepsini feda edeceğim ben de."

Ona arkamı dönüp arabama ilerledim.

"Ben kullanayım mı?" dedi arkamdan ama umursamadım.

Arabama bindiğim an kalbime bıçak saplanmış gibi bir acı duydum ve yüzüme yansıdı bu. Kaybetme duygusunu bastırabilmek için dişlerimi sıktım. Kafamın içinde bir uğultuyla arabamı geri çekip sola döndüm ve hızla asıl düşmanıma sürdüm. Her saniye daha çok kaybetmiş hissediyor ve belki tam tersini bana söyler diye Lina'yı arıyordum ama muhatap olduğum tek şey, ona ulaşamadığımı sürekli hatırlatan bir otomatik sesti.

Kalbim ağır ağır atarken tansiyonumun yükseldiğini, şakaklarıma vuran nabızdan hissediyordum. Kafam uğulduyor. *Sakinleş.* Suyun altındayım sanki. *Sakinleş.* Kulaklarımda bir basınç, ensemde bir uyuşma var. *Sakinleş.* Düşünmek istemiyor zihnim. *Sakinleş.* Öfke ele geçiriyor bedenimi. *Sakinleş.* Daha önce de yaşadım bu hissi. *Sakinleş.* On iki sene önce bir çocukken. *Sakinleş.* Bir daha öfkeme teslim olmam sanırdım. *Sakinleş.* Fakat yine kaybediyorum birini. *Sakinleş.* Kendimi kaybetmememin ne anlamı var her sevdiğimi kaybedeceksem? *Sakinleş.* Neden asker olmadım? *Sakinleş.* Eğer asker olsaydım daha fazla şey yapabilirdim onun için. *Sakinleş.* Herkesten koruyabilirdim onu. *Kendinden bile. Sakinleş.* Lina gitti. *Sakinleş.* Lina gitti. *Sakinleş.* Lina. *Gitti. Sakın sakinleşme. Beni*

üzmemek için kimse bu kadar mücadele etmedi. Öfke en çok benim hakkım. Kimse hak etmiyor benim sakinliğimi de tesellimi de. Feda edeyim ben de herkesi kendim için o zaman.

"Abi?"

Şaşırmış bir ifadeyle beni izleyen Ekin'in yanından öylece geçip içeri girdim. Koridordan sessiz bir fırtına gibi geçerken beni gören her çalışan anladı yıkmaya geldiğimi ama ses etmedi. Yıkacaktım bu evi ve yıkılışını izleyecekti hepsi.

Salona girdiğimde onu gördüm. Kış bahçesindeydi.

"Hükümdar Çakırca," diye seslendim ona doğru yürürken.

Bana çevrilen gözlerinde her şeyi bildiğini gördüm.

"Sana onu benden alırsan yanında kimseyi bırakmam demedim mi?"

"Sesini alçalt," dedi ne kadar çıldırdığımı gördüğü halde. "Odama çıkalım."

"Hesabını ver," dedim kış bahçesinden içeri girerken.

Gözlerinde saygısızlığa gelemeyen bir öfke belirdi. "Kendisi seçti," dedi öylece.

Öfkeyle satranç masasına vurdum elimi. "Ona bunu sen düşündürttün," dedim gözlerine hiddetle bakarak. "Ona bunu yapmak zorunda hissettirdin. Diğer tüm seçeneklere karşı olan umudunu kırdın. Hepimize yaptığın gibi ona da bir şeyleri yapmak zorundaymış gibi hissettirdin. Sanki birer insan değil de askerinmişiz gibi yapmamızı istediğin her şeyi üzerimize yük ettiğin gibi ona da kendi hayatını yük ettin."

Gözlerinde bana üzülen bir parça ifade gördüm ama yine de otoritesi ağır bastı. "Ben sana hiçbir şeyi yük etmedim. Ses tonuna dikkat et."

"Lina," dedim ama devamını getiremedim. Getirirsem gerçek olurdu. "Onu geri getireceksin. Bana bir hayat borçlusun."

"Kendi hayatını istedi."

"O benim hayatım!" diye sesimi yükselttim. "Bu seferkine dokunma, demedim mi?" Dudaklarını aralamıştı ki konuşmasına izin vermedim. "Ulan bir kere gelip sormadın bana nasılım," derken sesim titredi. Küçük bir çocuk gibi ağlamamak için yutkunup devam edebildim. "Küçüktüm daha, on yediydim! On yedi! O gün gelip bir kez saçımı okşayıp da teselli etmedin beni. Suçluluktan ölüyordum, ölüşümü izledin." Gözlerinde bir an için vicdan ettiğini gördüm ama bu susturmadı beni. "Omzuma korur diye damganı bastığında uçurumdan aşağı ittin beni ama ölürken bir kere görmedin. Ölüyordum lan ben. Gözlerinin önünde ölüyordum, ben

ölürken bana bir kere babalık etmedin." Kalbimdeki ağrı gittikçe şiddetlenirken başımdaki zonklama da artıyordu. Hem kalbim hem de zihnim ağrıyordu. İki taraflı da kaybettiğimi iliklerime kadar hissediyordum. "O beğenmediğin adam hayatımı kurtardı benim. Bir hayat hikâyesi anlattı bana, bir fotoğraf gösterdi. Yaşama hevesimi o fotoğraftaki gülüşte buldum, sen gittin o gülüşü de aldın elimden."

Pişmanlık dolu gözleri bir anlığına arkama çevrildiğinde beklediğim kişinin geldiğini gözlerindeki endişeden anladım.

Tam o anda annem endişeyle, "Aral?" diye seslendi bana.

Titreyen yumruğumu sıkarken siyah gözlerinden bir an bile çekmedim gözlerimi. "Seni uyardım," dedim annemin bize yaklaştığını fark ederken. "Benden Lina'yı alırsan yanından kimseyi bırakmam, dedim."

O an gözlerime bakarken ne yapacağımı anladı ama sona geldiğini biliyordu. Gözlerimi bir an bile ayırmadım ondan.

Annem titreyen elime dokunarak beni kendisine çevirmek istedi. "Aral," dedi tekrar ona bakmam için. "Ne dedin sen az önce?" *Babama söylediklerimi duymuştu...*

Gözlerimi anneme çevirdim. Mavi gözlerinde endişe vardı. Mavi gözlerine bakınca Lina'yı görüyordum. Dişlerimi sıktım. *Ben onu kaybetmiş olamam anne. Lina, yapamaz onlarla. O, onların toprağında yetişemez; koparırlar. Ne olur, bir şey yap anne.*

Bir damla yaş düştü gözümden usulca. Annemin mavi gözleri hüzünle parlarken ne olduğunu anlamayarak baktı yüzüme. Elini uzatıp gözyaşımı silerek yanağımı okşadı.

"Ne yaptı baban sana?" diye sordu cevabımdan korkarak.

"Babam yaktı beni," dedim mavi gözlerine bakarak. "İlki on iki sene önce sol omzumdandı, bugün doğrudan kalbimden."

Gözleri sol omzuma kaydı.

"Damgaladı bizi," dedim öylece. "Önce beni, sonra Deniz ve Ekin'i."

Gözlerinde derinden bir üzüntü ve endişe yer alırken buna inanmak istemiyormuş gibi kafasını iki yana salladı. Sırf annemi çok sevdiğimden o kırılmasın, kendine kızmasın, yine hayata gücenmesin diye yıllarca gizlerdim bunu; Allah biliyor gizlemek için çaba bile gösterecektim ama Hükümdar Çakırca her şeyimi alacaksa eğer benden, ben de onda kimseyi bırakmayacağıma yemin etmiştim.

"Şimdi de Lina'yı aldı elimden," diye şikâyet ettim anneme babamı, yirmi dokuz yaşımda.

"Ender," dedi babam nefes verir gibi.

Annem hayal kırıklığı dolu gözlerini ona çevirdiğinde babamın yüzünde kaybedişini izledim. Ama bu, aynaya bakıyormuş gibi hissettirdi.

"Ne yaptın sen?" diye sordu annem hayal kırıklığıyla.

"Cinnet geçirmiştim Ender," dedi babam onu kaybedeceğini bile bile.

Annemin eli kalktı ona vurmak ister gibi ama vurmadı. Titreyen elini sıktı, yumruk etti. Sonra da omzuna indirdi yavaşça. Bu, Hükümdar Çakırca'ya bir adım geri attırdı.

"Nasıl yaparsın?" diye sordu annem ona inanamayarak. "Sen nasıl..." Yaşlar düştü gözlerinden. "Nasıl Aral'a, o haldeyken..." Dudakları titredi. "Deniz ve Ekin çok küçüktü," dedi acı içinde. "Sen çocuklarımıza bunu nasıl yaparsın? Benim evlendiğim adam, babam değildi," dedi hayal kırıklığıyla yüzüne bakarken.

Hükümdar Çakırca'nın ağzından çıkan tek cümle, "Pişmanım her şey için," oldu.

Annemin ona hayal kırıklığıyla bakması bile onu yakmaya yeterdi. Annem, "Bu benim sevdiğim adam değil," dedi acıyla. "Ben seninle evlenirken bana söz verdin. Babam gibi olmayacağına söz verdin bana Hükümdar."

Hükümdar Çakırca, anneme dokunmak için elini uzattı ama annem ona izin vermedi. "Bana da çocuklarıma da dokunmayacaksın," dedi net bir sesle. "Çiçek gibi çocuklar verdim ben sana, hayat beni incittiğinde sana emanet ettim... Hata etmişim. Sen bu çocuklara baba değil ev bile olamamışsın, bu yüzden gitmiş hepsi."

Annem gözyaşları içinde birkaç saniyeliğine bana bakıp ardından tekrar ona döndü. "Çocuğuna bunları yapan adam benim sevdiğim adam değil. Eğer biraz olsun hatırım varsa sende; Lina'yı her neye mecbur bıraktıysan geri getir. Bu çocukların yakasından düş. Onlar senin askerin değil!"

Ardından bana döndü annem tamamen. Elimden tutarak beni götürdü peşinden. Onu takip ettim. Ekin kapıda durmuş bizi dinliyordu.

"Ekin," dedi annem ağladığı halde güçlü bir sesle ve yüzüne dokundu. "İhtiyacın olan bir şey varsa yanına al, gidiyoruz bir tanem." Gözlerini Fatma Hanım'a çevirdi. "Kendine ve bana ufak bir çanta yap lütfen," dedi yanaklarını kurularken.

Hükümdar Çakırca, "Ender, gitme," dedi arkamızdan. "Beni bir dinle, ne olur."

Annem ona baktı acıyla. "Hükümdar hep kanatlarım olacak, derdim," dedi gözlerine bakarak. "Ama sen seni seven herkesin kanatlarını kırıyorsun gitmesinler diye. Bu sevgi değil Hükümdar. Ben seni böyle sevmedim. Böyle devam edersen sonun babam gibi tek başına ölmek olacak," dedi ona üzüntüyle bakarken. "Sen de kimseyi bırakmadın yanında. Yazıklar olsun."

Kolumu annemin beline sardım, çıkardım onu bu evden. Ekin, kendisinin ve annemin bavulunu alarak takıldı peşimize. Murat bavulları bagaja yüklerken Ekin benden önce davranıp şoför koltuğa geçti, Fatma Hanım da ön koltuğa geçtiğinde annemin yanına oturdum.

Ekin bizi o evden çıkarırken annemi göğsüme bastırdım göğsümdeki ağrı geçsin diye ama fayda etmedi. Levent'teki eve geldiğimizde itiraz edemeyecek kadar kaybetmiş hissediyordum kendimi. Yine de eve girerken o halde bile annemi teselli ederim diye düşündüm ama annem sanki yıkıldığımı görüyormuş gibi elimden tutup odama götürdü beni.

Beni birkaç saat önce kollarımda Lina'yla uyuduğum yatağa yatırıp başımı dizlerine aldığında tek kelime etmedim, gözlerimden yaşlar düşmeye başladı. Çünkü içten içe o notu yazarken ne düşündüğünü biliyordum. Hükümdar Çakırca'nın istese de artık onu geri getiremeyeceğini biliyordum.

"Her şey iyi olacak," dedi annem gözyaşlarımı silerken. "Kurban olurum gözyaşlarına." Elini kalbimin üzerine koydu. "Kalbini ferah tut. Lina mutlaka geri gelecek."

Günlerce bekledim ama gelmedi. Aramadığım yer kalmadı, dönüp dolaşıp o kapıya gittim geri. Kadir abi, yine teselli etti beni. Lina'yı anlamamı istedi. Bana Lina'yı anlattı, ben Lina'yı yine anlardım eğer böyle gitmeseydi...

24 ŞUBAT 2021 – POLONYA - VARŞOVA

LİNA KARA

Zamanın izafiyetinin deniz seviyesiyle değil insanın sevgisiyle var bir ilgisi. Aral ve Alin'leyken tutamazdım zamanı. Şimdi damarlarımda bir basınç gibi hissediyorum geçen zamanı. Ağır ve soluksuz... Geçmiyor sanki. Üç gün yetmiş iki saat değil bana artık, yetmiş iki sene. Bu hesapla

iki sene on yedi bin beş yüz otuz bir sene eder. Nasıl geçecek bilmiyorum ama geçmek zorunda.

Babamın dediği gibi Jadwiga'ya iki şart koşmuştum. Ailemi ve Çakırcaları rahat bırakacaktı. Buna karşılık iki yasağım vardı. Aral'la kesinlikle iletişime geçmeyecektim. Eğer gözüne girebilirsem bir ödül adı altında ailemi görmeme izin verecekti. Eğer başarabilirsem belki babam gibi yaşamama izin verirmiş. Öyle söylemişti. Ben de heveslisi gibi davranarak kabul etmiştim. Onu Aral'la yaşamak için her şeyi yapacağıma ikna edecektim. Babamdan daha iyi olabileceğime ikna edecektim onu. Mecburdum.

Aynı günün sabahı bir jetle Polonya'ya getirmişti beni Jadwiga. Eğitimimin ilk zamanlarında gözü üzerimde olacak ve beni babamdan daha iyi yapacaktı. Çocukken kaldığım bina, hâlâ eskisi gibiydi. Geniş arazisinde sarsılmaz bir şekilde duruyordu öylece. Dış cephesi vitraylarla* süslenmiş gotik bir kaleyi anımsatıyordu. Resmi kayıtlarda Katolik Kimsesizler Yurdu olarak geçiyordu fakat Tilkiler buraya aralarında Circus Akademisi, diyordu. En alt katlar eğitim ve hastaneye ayrılmışken üst katlar yatakhanelerden oluşuyordu. Kaydım Karolina ismiyle yapıldı. Grubum, Michal'in dört gün önce kurduğu tuzak nedeniyle Kupa'ya yükselmiş fakat rütbeme henüz karar verilmediği için geçici bir odaya yerleşip yemek bile yemeden sağlık kontrolüne girmiştim. Açken kanım alınmış ardından karnımı doyurmam emredilmişti. Zorla iki dilim ekmek yerken pek çok tetkik devam etmişti. Detaylı bir *check-up*'tı yaptıkları, hepsi iki gün sürmüştü.

Check-up'ın ardından rütbemin belirlenmesi için alt katlardaki tesise getirilmiştim. Jan –burada Wielki'ydi– hastaneyi anımsatan beyaz koridorda benimle birlikte yürürken bana prosedürden bahsediyordu. Bir bilgisayar, ona girilen verilerimden önemli gördüğü ve sirkle ilgili terimlerden oluşan rastgele yüz kelime söylüyor, bu kelimelere verdiğim tepkilere göre beyin ve kalp trafiğimi ölçerek zayıf ve güçlü yanlarımı buluyordu. Alacağım eğitim buna göre belirlenecekti, yani alacağım rütbeyi de bir nebze etkiliyordu.

Jan gözlerini bana çevirdi. "Kaç zayıflığın olduğu önemli değil, zamanla kaçını yenebildiğin önemli."

* Vitra: Tasarlanan desenin ortaya çıkarılabilmesi için renkli camların bir araya getirilmesi sanatı. (ed.n.)

Kafamı sallayıp önüme baktım. Zayıflıklarım, beni ben yapanlarım ve ben; ben olmak istediğim için buradayım. Kendim olabilmek için kendim gibi davranmamam gerek.

Bir odanın önüne yaklaşırken kapıda bekleyen kahverengi saçlı genç bir çocuk selam verdi bir asker gibi. Ardından uzanıp içeri girmemiz için kapıyı açtı.

"Bol şans," dedi Jan, Wielki gibi soğuk bir sesle. "Seni izliyor olacağız."

Kafamı salladım. Jadwiga ve Ares, Jan'la birlikte hemen yan kapıdan girerken ben de beyaz odaya geçtim. İçeride albino bir kadın vardı, *scrubs* giyiyordu. Gülümsedi bana ama neşeden değil nezakettendi.

"Lütfen oturun," dedi saygıyla. "Ben Katharina. Sizinle ben ilgileneceğim."

Gösterdiği koltuğa oturdum. Başımın geldiği kısımda bulunan yatay U şeklindeki çıkıntı kafamın iki yanında duruyordu. Beyin fonksiyonlarımı izlemek için kullandıklarını anlamak zor değildi.

"Lütfen ellerinizi bilekleriniz kolçaklara değecek şekilde yerleştirin."

Ruhsuzca gözlerine bakarken dediğini yaptım. Aynalı camın arkasından izlendiğimi hissedebiliyordum. Koltuğumun karşısına bir ekran indirdi. Ekran beyaz ve bomboştu. Katharina birkaç tuşa bastıktan sonra odada kalp atışlarım duyulmaya başladı.

"Başlamaya hazırız," dedi aynalı cama bakarak.

Kolçağı sıkmamak için çaba gösterdim. Zayıflıklarımı saklamak istedim. Aral'ın ismi geçerse dengem şaşabilirdi. Henüz alışabilmiş değildim bu fikre. Camın üzerinde yeşil ışık yandığında karşımdaki ekran kararda ve ekrana yansıyan Türkçe kelimeleri seslendirdi.

"Tanrı. Emir. İtaat. Kukla. *Bip.* Sadakat. Ödül. İhanet. *Bip.* Öfke. *Bip.* İntikam. Ceza. Yaradılış. Aile. *Bip.* Doğum. Ölüm. *Bip.* İntihar. *Bip.* Silah. *Bip.* Bıçak. *Bip.* Islık. *Bip.* Kan. *Bip.* Sabun. *Bip.* Dikiş. *Bip.* Doktor. *Bip.* Kahve. *Bip.* Hatıra. *Bip.* Fotoğraf. *Bip.* Geçmiş. *Bip.* Unutmak. *Bip.* Aşk. *Bip.* Aral. *Bip.*"

İsmini bir bilgisayardan işitmek hiç ummadığım kadar yaraladı beni. Kalbim öyle acıdı ki en güçlü ses, ismiyle çıkmıştı. Toparlaması beklediğim gibi zor oldu.

"Ayrılmak. *Bip.* Plan. *Bip.* Suikast. *Bip.* Ajan. Kurnaz. Eğlence Merkezi. *Bip.* Tilki. *Bip.* Sirk. *Bip.* Şirket. *Bip.* Müzayede. *Bip.* Tablo. Stancyk. Karolina. *Bip.* Teklif. Yüksek Şura. Kart. Rütbe. Sinek. Karo. Kupa. Maça. As. Soytarı. Hükümdar. *Bip.* Çakırca. *Bip.* Köpek. *Bip.* Asker.

Düdük. *Bip.* Acı. Korku. Keder. Yas. Dışlanma. Zorbalık. Kızıl. Güç. Transhümanizm. Deney. *Bip.* İğne. Fedakârlık. Zayıflık. Para. Ekmek. Kedi. *Bip.* Güvercin. Serçe. Sürgün. Tetiklenme. Öğreti. Chopin. Gelincik. Süsen. Örümcek Zambağı. *Bip.* Lale. *Bip.* Nergis. *Bip.* Sevgili. *Bip.* Gözyaşı. *Bip.* Doğru. Yanlış. Kararlılık. Pişmanlık. Vicdan. Zaaf. Sınav. Başarı. Kaybediş. *Bip.* Kurtuluş. Adanmışlık. Vazgeçmek. *Bip.* Sevmek. *Bip.* Yasak. *Bip.*"

Ekranda kırmızı renkle 45 sayısı belirdi. Kırk beş binde bir... Her şey Aral'la ilgili sanki...

"Kalkabilirsiniz," diyen Katharina'nın sesindeki şaşkınlığı anladım. Muhtemelen hiçbir Tilki'nin bu kadar yüksek çıkmamıştır.

Koltuktan kalktım öylece. Kapıya ilerlerdim. Kapı ben önüne geldiğim an açıldı. Jadwiga ve Jan birlikte çoktan koridorda yürümeye başlamışlardı. Eğitimim üzerine konuştuklarını işitebiliyordum. Ares beni bekliyordu.

"Rekor kırdın," dedi ben yanından geçerken. Yanımda yürümeye başladı. "Senin için bile otuz çok olur, demiştim."

"Kelimeler rastgele değil çağrışımsaldı," dedim öfkeyle Jadwiga'nın sırtını izlerken.

Ares burnundan güldü. "Elbette öyleydi," dedi öylece önüne bakarken. "Yüz kelimeyle zayıflıklarını ve zaaflarını bulmaya çalışıyorlar. Sen farkında varmadan bir bakmışsın kafanın içindeler."

Tüylerim diken diken oldu. Bir asansöre bindik, üzerinde bıçak sembolü olan bir tuşa bastı ve ancak Jan kartını okuttuğunda hareket etti. Yerin üç kat altına indik. Asansör gri duvarları olan geniş bir alana açıldığında alanın ortasında benimle yaşıt gibi duran dört kişi gördüm, biri Michal'di.

Jadwiga'yı gördüklerinde ip gibi dizilip başlarını eğerek selam verdiler. Gözleri benim üzerimdeydi ve beni tanıdıklarını biliyordum.

"Karolina tekrar aramızda," dedi Jan onlara. "Sizinle aynı desteden olduğu için rütbesinin belirlenmesi üzerine buraya çağrıldınız. Kendisi bildiğiniz üzere Karo Ası'ydı, dört gün önce Michal'in listesindeki bir hedefi öldürerek Kupa olmaya hak kazandı. Rütbe değişimi normal şartlar altında değişmediğinden Majesteleri adaletli olması için itirazınız varsa sebepleriyle belirtmenize izin verecek."

İçlerinde kiraz kırmızısı saçlarının kesimi yüzünden yüzü küçücük duran marjinal tarza sahip kız elini kaldırdı. Ufacık görünen yüzüne ve sevimli bakışlarına rağmen tehlikeli bir havası vardı.

"Evet," dedi Jan konuşması için.

Jan'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Eğer o kullanmıyorsa Karo Ası'nı ben alabilir miyim?" diye sordu ona. "Kart, mihenk taşı olduğu için yıllardır Papaz'ım."

O an kartımı başkasına vermelerini istemedim. Aral'ın kartıydı o, kötü bile olsa benimle ilgiliydi. Fakat hayatımı karartan bir kartla bağ kurmayı reddederek ses çıkarmadım. Kupa olmak daha avantajlı olurdu. Kupalar kesin çözüm görevlerine giderdi, öldürmek zorunda olmazdım kimseyi. *Evet. Kupa daha iyi. Bırak gitsin.*

"Tabii," dedi Jan. "Eğer Lina, Kupa olursa Karo Ası senin hakkın."

Ares, "Karolina," dediğinde Jan ona çevirdi gözlerini.

Ares düzeltene kadar Jan'ın bana ismimle seslendiğini fark etmemiştim.

Jan'ın yüzünde Wielki'de gördüğüme benzer ölümcül bir ifade gördüm. "Sakın bir daha cümlemi düzeltme."

"Ben Karolina'nın Kupa olmasını onaylıyorum," diye araya girdi kiraz saçlı kız son heceyi uzatarak.

"Ben de onaylıyorum," dedi uzun boylu bir adam. "Ben, Zbigniew. Sizinle çalışmaktan zevk duyarım."

Rütbelerini yüzlerine bakarak ayırt etmek imkânsızdı esasen, hepsi tehlikeli görünüyordu fakat kiraz saçlı kız Karo, Michal Maça'ydı ve geldiğimden beri gözlerini benden ayırmayan gümüş saçlı adamın Kupa olduğuna başından beri oldukça emindim. Zbigniew'e de Sinek kalıyordu o halde.

O sırada Gümüş saçlı, "Mieszka da mecbur kalırsa birini öldürüyor ama bu onu Kupa yapmıyor," dedi. Benim Kupa olmamdan açıkça rahatsız olduğu belli oluyordu.

"Yapmıyor değil," dedi kiraz saçlı kız. "Ben kendim Kupa olmak istemiyorum. Sör Ares'in Maça olmayı tercih etmemesi gibi."

Gümüş saçlı ona baktı küçümseyici bir ifadeyle. "Sorumluluk almaya cesaretinin olmayışını Sör Ares'in kararıyla bir tutma ufaklık."

"İkiniz de kapayın çenenizi," dedi Ares bıkkın bir ifadeyle. "Bu desteyi ben eğittim. Kimin neler yapabildiğini biliyorum. Karolina, Kupa olacak."

Gümüş saçlı Ares'e baktı ama karşı çıkmadı. Ares ifadesizlik içinde ona bakıyordu. "Destenden kaç kişi burada Lech?"

"Üç efendim," dedi Lech saygıyla.

Ares onu onayladı. "Rütbeler?"

"Beşlik, Vale ve Papaz."

Ares'in yüzünde bir gülümseme peyda oldu. "Güzel bir aralık. Beşliyi alt eder de Vale'yi alt edemezse o aralıktaki beş karttan herhangi biri olabilir ama Vale'yi alt ederse işler eğlenceli olabilir." Sonra gözlerini bana çevirdi. "La Hire'ın kartını istemez misin kardeşim?"

Yüzümde mimik dahi oynamadı ama Jadwiga bu fikirden hoşlanmış gibiydi.

"Söylediğin gibi yap," dedi Ares'e. "Eğer aralıkta kalırsa aralıktaki kartlar sağlık kontrolü için geldiğinde bu konuyla ilgilen."

Ares başını eğerek kabul etti bu görevi seve seve. "Gidişatı görmek için bir süre burada olacağım," diye bilgilendirdi herkesi. "Karolina'nın bir mirasçı olduğunu aklınızdan çıkarmayın."

Hepsi bir baş selamıyla emri kabul ederken Lech'in memnuniyetsizliği belli oluyordu. Kayırıldığımı düşünüyordu ve haksız da değildi ama umursamadım. Eğer bu bana avantaj sağlıyorsa sonuna kadar kullandığımdan emin olacaktım.

Jadwiga, "Bunu değerlendir," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ares, eğitmenliğini üstlenecek."

Kafamı sallarken gözlerinin içine baktım. "Elimden geleni yapacağım efendim."

Yüzünde memnun bir ifadeyle arkasını döndü ve Jan'la birlikte gittiler. Ares ve ben olduğumuz yerde kaldığımızda eğitimimin o an başladığını ve beni hor kullanacağını biliyordum.

22 ARALIK 2021 – RUSYA - MOSKOVA

Üzerime kar yağarken karşımdaki adama bakıyordum öylece. Kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. *Bir asker hep böyle yapar. Ülkesi için. Bu onu günâhkar yapmaz. Affedileceğiz öldüğümüzde. Adam öldürmek ve katil olmak farklı şeyler, demişti Aral. Ben katil değilim, birini öldürüyorum yalnızca. Kötü biri üstelik. Bu adamı öldürdüğümde bir sürü insan rahata erecek. Evet. Bir asker gibi düşün. Bir asker gibi yaşa. Jadwiga'yı birini öldürebildiğine ikna etmelisin. Bir hayatsa istediğin bir hayatı alacaksın. Düz mantık. Basit. Bir asker gibi düşün. Bir asker gibi yaşa.*

"Bu ne lan! Ne oluyor! Ne sikim yapıyorsun?! Öldün sen!"

Uyanır uyanmaz bana Rusça küfreden adama çevrildi gözlerim. Yaklaşık yarım saat oluyordu, onu bir direğe başı aşağı gelecek şekilde

bağlamıştım fakat gücüm bacaklarını da kaldırmaya yetmediği için ters V şeklinde duruyordu ama bu da işimi görürdü. Başının denk geldiği kısımdaki kar kanlıydı, onu bayıltmak için biraz hırpalamıştım, başından sızan kan ufak bir göl etmişti kendisine. Yüzü şimdiden kıpkırmızıydı ama yaradan ötürü değildi. Postüründen dolayı yalnızca kan değil her şey üst gövdesine biniyordu.

"Ne bok yapıyorsun siktiğimin karısı! Sahibin kimse öldün sen!"

Sol kolumdan çıkarmadığım saate baktım. Bu saati bunun için kullanmak midemi bulandırsa da yutkundum. *Bir asker gibi düşün. Bir asker gibi yaşa.*

"Postural asfiksiyi hiç duydun mu?" diye sordum Rusça. "Basitçe seni astığımı düşünebilirsin. Sadece boğulman daha uzun sürüyor." *Çünkü seni öldürdüğümü görmeye cesaretim yok.* "İç organların her saniye akciğerlerine baskı yapıp nefes almakta güçlük çekmene sebep olacak. Sonra boğularak öleceksin."

Kurtulmaya çalıştı ama onu tuzağıma kusursuzca çekmiştim.

"Ne istersen veririm. Sana ödediklerinin on katını öderim."

Bu bana ilk kurbanımı hatırlattı. Kafasına sıktığım adamın yalvarışlarını bazı geceleri duyuyordum kulaklarımda. O yalvarışlar beni sevdiğim her şeyden koparmıştı.

Derin bir nefes aldım usulca. Nefesim soğuk havaya karışırken kabanımın içcebinden taze bir beyaz örümcek zambağı çıkarıp ona doğru yürüdüm. Eğilip çiçeği başının hemen yanındaki kan birikintisinin üzerine bıraktım. Adam çiçeği gördüğünde gözleri büyüdü. Ne olduğumu anladı, yalvarmalarına Tanrı'yı kattı. Fakat ben onunla aynı Tanrı'yı paylaşmıyordum. Benim yaratıcım koruyucu ve merhametliydi. Çocukları katil etmez, kullarının istekleri için başka bir kulunu öldürtmezdi.

Doğrulup ellerimi ceplerime soktum ve ondan uzaklaşmak üzere yön fark etmeksizin yürüdüm öylece. Gördüğüm ilk çeşmede durdum. Çeşmenin yanına yaklaştım usulca. Rusya o kadar soğuktu ki çeşme donmuştu. Tepkisizce çeşmenin kenarına oturup çeşmenin yanındaki temiz kardan bir avuç aldım, sol kolumdaki saatin üzerine koydum ve karla ovaladım saati. *Bir saatten ölümü silemezsin Lina.* Ama denerim...

Aral'ın saatini karla ovalamak bana elini yaktığım zamanı hatırlattığında kalbimde bir ağırlık hissettim. *O zaman Aral ne hissetmişti acaba? Benim gibi sevdiği herkese yabancılaşmış hissetmiştir belki de...*

Bir buz saçağını kırıp dudaklarıma götürdüm. Ayağa kalkıp yoluma devam ederken buzu yedim susadığım için. Yorulana kadar yürüdüm. Adımlarım bir motosikleti görmemle durdu. Ares kafayı yemişim gibi bakıyordu bana.

"Kafayı mı yedin?" diye sordu merakla.

"Henüz değil," diye yanıtladım onun yanına giderken.

"Yirmi dokuz kilometre yürümüşsün," dedi bana yedek kaskı uzatırken.

Yirmi dokuz... Aral gibi...

Elinden kaskı alırken, "Geçtim mi?" diye sordum.

Adamın ölüp ölmediğini merak ediyordum.

"Geçtin," diye onayladı beni.

Kafamı salladım. Kaskı başıma geçirip arkasına bindim. Kaldığımız otele doğru sürerken caddelerdeki büyük ekranlarda son dakika haberlerini gördüm. *Gerçekten ölmüştü...*

Motor durduğunda başımdan kaskı çıkarıp ona uzattım.

"Biraz uyu," dedi gözlerime bakarak. "Birkaç saat sonra uçuyoruz."

"Uykum yok," diye mırıldandım kasktan ötürü bozulan saçlarımı düzeltirken. "Bir yere uğrayacağım."

Kaşları çatıldı. "*Tea Shop** mu?"

Ona yanıt vermedim. Geldiğimiz ilk gün lobideki adamdan aldığım adrese doğru yürüdüm öylece. Yakındaydı.

"Motorun nerede?" diye sordu arkamdan gelirken.

"Bilmem," diye mırıldandım. "En son bıraktığım yerde yoktu."

Kafasını onaylamazca iki yana salladı. "Sana tekinsiz mahallelerde gezme, dedim."

"Bu ülkedeki en tekinsiz iki kişiyiz."

Onayladı. "Ve birimizin motorunu çalıyorlar."

Aslında çalmasına izin vermiştim. Motorun parçalarını satarsa kardeşine yemek alacağını söylemişti. Ben de öylece çalmasına izin vermiştim. Yanımda götürecek değildim zira. Rusya Magnat'ına hizmet eden muhasebeciye teslim edilmesi gerekiyordu ama kimin umurundaydı?

"Belli ki bu konuyu kapattık," dedi yanımda yürürken. "Asıl meseleye gelelim."

Ona yanıt vermeden kafama kazıdığım adresi telefonuma girip yol tarifine baktım.

---

* Müşterilere çay içme imkânı sunan, genellikle sıcak içecekler ve hafif yiyecekler (atıştırmalıklar, hamur işleri vb.) de servis eden bir dükkân ya da kafedir. Burada özel yapım çaylar da satılır.

"Sana verdiğim ilk ölüm görevinde ellerini temiz tuttun," dedi bundan hiç memnun değilmiş gibi.

"Öldü sonuçta," dedim umursamazca.

Dokuz aydır onlarca göreve gidip onlarca ölüm gördükten sonra birini öldürürken zorlandığımı kimseye düşündürmeyecek kadar aklı başındaydım.

"Bu sefer de ellerin temiz kaldı ama bir gün kirletmek zorunda kalacaksın. Kupaların elleri sonsuza kadar temiz kalmaz."

Gözlerimi telefonumdan çekmedim. "O gün geldiğinde yaparım o halde."

"Ellerini kana bulamazsan Jadwiga'yı o suikast için ikna edemezsin."

Gözlerimi ona çevirdim. Yeşil gözleri bana bakıyordu. Saçlarını simsiyah yapmıştı ve artık gözleri daha göz alıcıydı.

"Ya da öldürme biçimimle tanınıp birinin yavaşça ölüşünü izlemek benim tarzımmış gibi gösteririm."

Kafasını salladı. "Evet. Yirmi dokuz kilometre ötede."

Adımlarım durduğunda öfkeli gözlerimi ona çevirdim. "Yirmi dokuz deyip durma," dedim net bir ifadeyle.

Başta sebebini anlamayıp kaşlarını çattı. Sonra sebebini anladı. "Alt tarafı bir adam," dedi umursamazca. "Takma bu kadar."

Değildi. Aral, alt tarafı bir adam değildi. Benim sevgilimdi. Evimdi. Alin'den sonra bana hayatı sevdiren her şeyimdi. Ve o almıştı elimden. Ama ona yanıt vermedim. Yanıt verdikçe daha çok sinirlendiriyordu beni. İlk ölüm görevimden sonra Aral hakkında konuşarak onun hatırasına da kan bulaştırmak istemiyordum. Yeterince bulaştırmıştım zaten.

Gözlerimi telefonuma çevirip yol tarifine uyarak yürüdüm. *Tea Shop*'tan içeri girip çalışana selam verdim ve meşhur çaylarını sordum. Ares usulca yaklaştı arkamdan. Çalışan bana meşhur çaylarını gösterip demleme tekniklerini anlatırken benimle birlikte dinledi.

"Her gittiğin yerde çaycı geziyorsun," dedi sonra. "Ama hiç içtiğini görmedim."

Çünkü birlikte içmek istediğim biri vardı. "İçmek için değil hediye olarak alıyorum," dedim kısaca.

"Balın'a mı yine?"

Kafamı salladım ama aslında Aral'a aldığımı biliyordu. Kupa Valesi olduğumda Jan, Wielki'nin yetkisini kullanıp Köpek olarak Balın'ı bana vermişti. Jadwiga, Aral'la iletişim kurmak için kullanmam dışında

onu kullanmama izin vermişti. Ben de Aral'la iletişim için kullanamıyor olsam da onun hakkında bilmem gereken elzem şeyleri öğreniyordum. Yine Balın aracılığıyla Milat'a zaman zaman rapor veriyor, fikir alıyordum. Balın'ın Milat'a ulaşabilmesi için Mehmet Ali'yle konuşması gerekiyordu ve ondan bunu isterken aslında bir parçam en azından onların bir araya gelmesini ummuştu ama sanırım yalnızca ben Milat'ın bilmesi gereken bir şey ilettikçe bir araya geliyorlardı ve ikisi de ilişkileri için adım atmıyor gibiydi. Fakat en azından Balın sayesinde Aral'la ufacık bile olsa bir bağ kurabiliyordum. Tabii buna bağ denirse...

Eğitimimin ikinci ayında ülke dışı görevlere çıkmaya başlamıştım. Çin'de bir otelin lobisinde ikram edilen çayı içtiğimde tadını çok beğenmiştim ve aklıma yine ilk Aral gelmişti. O an ona verdiğim bir sürü sözden biri gelmişti aklıma. Tüm bitkilerin çayını içecekti benimle. Bu yüzden gittiğim yerlerden çay toplamaya başlamıştım. O günden beri gittiğim her yerden meşhur çayını alıyor; Jan, Wielki'ymiş gibi Jawiga'yla birlikte beni ziyaret ettikçe Balın'a vermesi için onunla gönderiyordum. Jadwiga birilerine çay göndermemi umursamıyordu, Balın da onları Aral'a vermesi gerektiğini biliyordu.

Rusça, "Bunu alacağım," dedim görevliye.

Görevli nazik bir gülümsemeyle beni kasaya yönlendirirken Ares ona, "Burada içebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette," dedi görevli gülümseyerek. "Kafe kısmımız da var."

"Bu çaydan içelim," deyip kolumdan tuttu ve beni bir masaya oturttu.

Aral'la içmek istediğimi bildiği için benimle çocuk gibi uğraşıyordu ama tepki vermedim ona. Üzerimde uzun süredir bir sakinlik vardı, Aral'dan önceki halime benziyordu biraz bu hal ama o zamanki halim gibi yaşamaktan usanmış değil açtım daha çok. Umutsuzluğaysa yer yoktu içimde. Her geçen gün daha güçlü ve Aral'ı daha çok özlemiş uyanıyordum. Halledecektim her şeyi. Aral'ın beni mutlaka affedeceğine, bana olan sevgisine ve en çok da kendime güveniyordum. Kazanacaktım bu savaşı.

Önümüze çok güzel fincanlarda çay bıraktı güzel bir kadın. Yanında reçel de vardı. Sunum o kadar güzeldi ki bana Aral'ı gördüğüm ilk günü hatırlattı. Uzun uzun kahvesine bakmıştı. Telefonumu çıkarıp bir fotoğrafını çektim. Telefonumdan *VPN* açarak blog hesabıma girdim. Mesaj ve yorum yapma özelliklerini kapatmam, kim ve nerede olduğuma dair hiçbir belirteç paylaşmamam şartıyla Jan –Wielki'nin

yetkisiyle– kullanmama izin vermişti. Kalbim göğsümde ağır ağır atarken fotoğrafı yükleyip paylaştım. Altına şu notu düşmüştüm:

Mutlaka birlikte içeceğiz.

Gönderiyi paylaştığım gibi hesabımdan çıkış yaptım, *VPN*'i kapattım ve telefonumu masanın üzerine bıraktım.

Ares, yüzüme bakıyordu öylece. "Sadece kim ve nerede olduğunu bildirmediğin sürece kullanmana izin var."

"Biliyorum," dedim huysuz bir ifadeyle ona bakarak. "Aksini yapmıyorum."

"Ben o fotoğrafa baksam Rusya'da olduğunu anlardım."

Gözlerimi kıstım. "Ne mutlu sana."

Güldürdü bu onu. İçinde reçel olan güzel porseleni alıp estetik bir tutuşla çayına döktü yavaşça. Ardından gümüş bir kaşıkla çayını karıştırırken, "Bugün iyiydin," demesini beklemiyordum.

Kaşım kalktı. "Kafana bir şey mi düştü?"

Kafasını iki yana salladı, yüzünde memnun bir ifade vardı ve bu gerçekten şaşırttı beni. "Tüm gün izledim seni. Gerçek bir Tilki'ydin."

Bu beni mutlu etmedi ama memnun etti. Öyle görünmek istiyordum çünkü. Jadwiga'nın bana o görevi vermesi için onu başaracağıma ikna etmeliydim.

"Bunun için de cezalandırırsın beni şimdi," diye mırıldanıp reçeli çaya karıştırırken Aral'a aldığım çayı Ares'le içmek istemediğimden oyalandım.

Ares'i güldürdü bu söylediğim. Sonra da arkasına yaslandı. "Rusya'ya gelince ne yapılır biliyor musun?"

"Reçelli çay mı içilir?"

Kafasını iki yana salladı. "Dövme yaptırılır."

"Ben almayayım," dedim çayımı karıştırmaya devam ederken.

"Rica etmedim," dedi öylece. "Bu bir gelenek. İlk tek görevini başarıyla tamamlayan, o an için bir dövme yaptırır."

"Kim olduğumuzu saklamamız önemli sanıyordum?" diye sordum az önce bana söylediği gizliliği kastederek. "Dövmelerimizden tanınabiliriz."

"Görünecek yerlerimize yaptırmayız," dedi o da.

"Wielki'nin boynundaki dövmeler görünüyor."

Kafasını salladı. "Onu gören bir daha yaşamıyor da ondan."

Tüylerim diken diken oldu. *Doğru.*

- Çayına dokunmadan kalktığında ben de kalktım öylece. Paketimi alarak peşine takıldım. Bir taksiye bindik, bir adres söyledi hep gidiyormuş gibi.

"Rusları sevmem ama dövme işinden anlıyorlar," dedi Lehçe.

Yorumda bulunmadım. Rusya'dan sorumlu Tilkiler de çoğunlukla Leh'ti ama benim onlarla da pek anlaştığım söylenemezdi. Taksiye ücretini ödedi. Oldukça göz önünde bir dövmeciye getirmişti bizi. Neon ışıklarla süslü bir vitrini vardı. İçeri girdik birlikte. İçeri girene kadar ne dövmesi yaptıracağımı düşünmemiştim.

Ares dövmeciyle önceden tanıştığını belli eden kısa bir sohbete girişti. Sonra beni kız kardeşi olarak tanıttı. Adamla tokalaşmadım. Nefret etmeye başlamıştım yine dokunmaktan ve dokunulmaktan.

"Normalde çiçeğimizle başlarız," dedi Ares gözlerime bakarken.

Jan'ın boynundaki kırmızı örümcek zambağını, Ares'in sırtındaki beyaz örümcek zambaklarını anımsadım. Şu an Kupa Papazı'ydım ama yüksek ihtimalle birkaç aya Lech'in yerine geçecek Kupa As'ı olacaktım. Maça olmayı düşünmüyordum ama tenimde beyaz örümcek zambakları taşımak da istemiyordum. *Ölüm değilim ben.*

"Bugünkü başarın için sana seçme şansı vereceğim," dediğinde Ares'e çevirdim gözlerimi.

Neden bilmiyorum ama sanki bana üzüldüğü için bunu söylüyormuş gibi hissettim. Bazen tuhaf davranıyordu. Sanki beni teselli etmek istiyor ama nasıl yapacağını bilemiyor gibiydi ama mevzubahis Ares olduğunda onun davranışları hakkında yorum yapmamayı öğrenmiştim. Anlam veremiyordum çünkü. Aklından ne geçtiğini sadece o bilebilirdi.

Dövme bir iz bırakmaktı ve üzerimde bırakmak istediğim çok az iz vardı esasen. O an zihnimde Aral'ın sesi yankılandı. İzi kalır, demiştim ona, kalsın verdiğim sözü hatırlatır, demişti bana. Kalbimin ritmi bozuldu bu anıyla. İçimde büyük bir özlem peyda olurken boğazıma bir yumru oturdu.

Sedyeye oturdum usulca, sağ elimi öne doğru uzatıp dövme sanatçısına baktım. "Kırmızı bir çember istiyorum," dedim Rusça ve sağ serçeparmağımın etrafını tırnağımla dolaştım.

Dövme sanatçısı beni onaylayıp kısa bir hazırlık yaptı. İlk dövmem ona verdiğim söze dair olacaktı; serçeparmağımda kırmızı bir çember.

O gece Polonya'ya döndüğümde Jan'ın odasına gittim. Ona çayı verip Balın'a göndermesini isterken dövmemi fark etti. Sonra kendimi kötü hissettiğimi anlamış gibi bana tatlı verdi. Odasında oturttu beni, benimle sohbet etti. Yarın Kupa Ası olursam Alin'i görebileceğimi söyledi. Jadwiga Alin'i benim için bir ödül olarak kullanıyordu bir süredir. Ne zaman görevimden başarıyla dönsem diğer görevime giderken İstanbul aktarmalı uçuyor, havalimanında annemi ve Alin'i görüyordum. Ona sarılmak iyi hissettiriyor, onunla konuşmak, bana Lina'cığım dediğini duymak, beni hâlâ sevdiğini ve özlediğini bilmek dayanma gücü veriyordu. Beni her gördüğünde heyecanla kıpırdandığını görmek, ayrılırken ağladığını bilmek; dönmek için güç oluyordu.

Jan, geceleri uyuyamadığımı bildiğinden bana yatağını verip uyuyabileyim diye başımda nöbet tuttu. Telefonumun arkasında sakladığım Aral'la olan fotoğraflarımıza ve dövmeme bakarak uyumaya çalıştım.

Ertesi gün uyandığımda öldürdüğüm adamın A şeklinde bulunduğu haberi akademide her Tilki'nin ağzındaydı. Bilerek yapmamıştım fakat ölü katılığı sebebiyle kolları gerilmiş ve vücudu onu bağladığım hal yüzünden A şeklini almıştı. Ölü katılığı geçene kadar da o şekli bozulmamıştı. Bu haberler çoğalıp Kupa Ası'nı aldığımda herkes Kupa Ası'nın A'sına vurgu yaptığımı düşündü. Herkesi buna inandırdım. Postural asfiksi imzam oldu, tüm ölüm görevlerimde arkamda A şeklinde ölmüş cesetler bıraktım. Serçeparmağımdaki dövme son dövmem olmadı. O günden sonra her başarılı görevimin ardından bir tane yaptırdım. Türkiye'ye döndüğümde dövmemin sahibi Aral'ın yaşıyla birdi... Otuz bir taneydi...

Zayıflıklarım, beni ben yapanlarım ve ben;
ben olmak istediğim için buradayım.

3 ŞUBAT 2023 – İSTANBUL

Araç Şirket binasının önünde durduğunda kapı açıldı. Benden önce Ares indi, ardından Michal ve bana elini uzattı. Elini tutarak aşağı indim ve ayağım yere bastığı an elini bırakıp önümüzdeki araca ilerledim. Ares ve Michal de benimle gelirken üçümüz de rütbelerimize göre yan yana dizildik. Ares aracın kapısını açtığında önce Wielki indi aşağı ardından elini saygıyla içeri uzattı. Jadwiga elini tutarak aşağı indiğinde bana memnuniyetle bakarak Wielki'nin kolunda önümüzden geçti. Ares, Michal ve ben arkasından yürürken beni ortalarına aldılar.

Dışarıdaki tüm kartlar saygıyla başını eğdi biz geçerken. Bu binaya iki sene önce geldiğimde babam yakmıştı fakat şimdi eskisinden de görkemli duruyordu sanki. İfadesizlik içinde takip ettim onları. Tanıdık hole girdiğimizde adımlarımız iki sene önce gitmediğim bir tarafa yöneldi. Sessizce takip ettim onları. Bir asansöre bindik. Tuşları akademidekilerle benzerdi. Bu kez yalnızca iki tuş vardı ve üstteki düğmeye taç işlenmişti. Wielki kartını okuttuğunda yetkisi olduğu için aktif hale geldi asansör ve hareket ederek bir kat yukarı çıktı.

Asansörün kapıları altın ve koyu kırmızı tonlarının ağırlıkta olduğu bir koridora açıldı. Koridor tek bir kapıya açılıyordu. Kral Locası denen odaya Jadwiga ve Wielki'nin peşinden girdiğimizde tanıdık tanımadık yüzler gördüm. Yuvarlak bir masanın etrafında oturuyorlardı. Son gelen bizlerdik ve Jadwiga bunu bilinçli yapmıştı. Otoritesini ortaya koyuyordu ve bugün onun Hükümdar olmaya en yakın olduğu günlerden biriydi.

Yüksek Şûra: Amerika, Almanya, Rusya, Fransa, İngiltere, Ukrayna, İsveç, Japonya, Çin, İtalya ve Türkiye olmak üzere on bir Magnat'tan oluşuyordu. Hepsi bu ülkelerde Polonya Merkezli Şirket binalarını yönetiyor ve taht yirmi beş senedir boş olduğundan Circus'un akıbetini ilgilendiren mühim kararları on bir Magnat bir araya gelerek oylamayla karar veriyordu.

Atilla Durmuş, birkaç aydır Jadwiga'nın başını ağrıtıyor, bir şekilde hep doğru yerde olan Kapan'ıyla Tilkilerini avlıyordu ve bu Tilki avları Yüksek Şûra'daki elini zayıflatıyordu. Birkaç aydır buna bir çözüm bulmaya çalışıyordu, Kapan'a yol gösteren bir hain miydi yoksa Tilkileri yaşlandığı için mi kaçamıyorlardı anlamaya çalışırken ben elmada bir kurt gibi içeriyi oyuyordum. O kadar gözünün önündeydim ve o kadar parlıyordum ki ışığımdan kör olmuştu. Ben muhtemel Mirasçı'ydım ve diğer

Magnatlara karşı genlerini kullanabileceği en güçlü karttım. Tilkileri ne kadar avlanırsa avlansın bana ve diğer dört Kızıl Joker'e sahip oldukça koltuğunu koruyacağını biliyordu. Tam da bu yüzden ona Atilla Durmuş'u ve Kapan'ı ortadan kaldırabileceğimi teklif ettiğimde bu onu coşkulandırmış olsa da tereddütleri vardı. Eğer görev sırasında mükemmel gene sahip Tilki'yi kaybedecek olursa bunu Yüksek Şûra'ya açıklayamaz ve koltuğundan olurdu fakat eğer başarırsam yalnızca Kızıl Joker sahibi olmakla kalmazdım, aynı gün Yüksek Şûra'nın tahtına Jadwiga çıkardı. Circus kurallarına göre hangi Magnat, beşten fazla resmi Kızıl Joker yetiştirirse ve bu sayı diğer Magnatlar'ın sahip olduğu Kızıl Joker sayısından en az iki fazla olursa tahtın sahibi olacaktı. Teklifimi geri çevirmemesi için pek çok sebep vermiştim ona ve nihayetinde bu görevi bana vermeyi kabul etmişti. Ya her şeye sahip olacaktı ya da hiçbir şeye. Ve güvendiği şey bana duyulan *sevgiydi. Çakırcaların sevgisi...*

Masaya yaklaşırken kalbimi Jan'ın bana öğrettiği gibi tekdüze bir ritimle sabitledim. Ne çok heyecanlanmalı ne de sinirlenmeliydim. Her Magnat'ın arkasında Danışman Soytarı'sı duruyordu ve kalp ritmimi işitebilirlerdi, hiçbirinin eline koz vermek istemiyordum. Kral Locası'na her Magnat'ın iki Tilki sokma hakkı vardı ve bu Tilkilerden Danışman Soytarı Magnat'ının hemen bir metre gerisinde durur, diğer Tilki de Danışman Soytarı'nın bir metre gerisinde dururdu. Birbirlerine bile güvenmedikleri halde *güven çemberi*, diyorlardı buna. Ares dış çemberde yerini alırken ben Wielki'yle devam ettim ve Jadwiga'nın koltuğunun bir metre arkasında Wielki'nin yanında durdum.

Wielki, Jadwiga'nın oturması için sandalyesini çekti. Jadwiga yerine oturduğunda herkes gözlerini bana çevirdi. Ben fazla olandım ve bugün toplanılmasının sebebi bendim.

"3 Şubat 2023," diye tarihi söyledi Wielki gür ve buz gibi sesiyle. "Siz değerli Majestelerini, bugün Türkiye'nin merkez ayağı olarak gerçekleştirilmesi öngörülen yüksek profil suikast planına dair oylama yapılması ve üzerine tartışılması için davet ettik."

"Hepinizin yakından takip ettiği üzere Türkiye, Şirket yapılanmasının en büyük karşıtlarının ve en büyük zarara uğratanların bulunduğu bölge. Daha öncesinde kritik kişilere suikast düzenleyerek yapılanmalarına zarar verip keşfettikleri bilgileri kaybetmelerine sebep olduk. Uzun yıllardır üstünlüğü istikrarla elimizde tutuyoruz, siyasi ve ekonomi kolunda söz ve güç sahibiyiz. Fakat iki sene önce sizlerin de huzurunda gerçekleşen müzayede baskınının ardından pek çok şey değişti."

Rusya'dan sorumlu Magnat Marek Kowalski, hoşnutsuz gözlerini bana çevirdi. İki sene içinde benden bir an bile hazzettiği olmamıştı ve saklamaya gerek bile duymuyordu.

"Peki siz ne yaptınız?" diye sordu hoşnutsuz bir sesle Jadwiga'ya bakarak. "La Hire'ı bir yaşamla ödüllendirdiniz."

Jadwiga elini kaldırarak arkasında dizilen üç Tilki'si olan bizi işaret etti. "Ondan en iyi şekilde yararlanıyorum," dedi üzerine basa basa. "Üstelik ondan en değerli şeyini aldım. Her şey planlıydı Marek. Senin düşünme şeklinin aksine ben attığım her adımı hesap ederim."

O gün Ares tüm ağlarını üzerime örmüştü. Eğer Ares'e sahip olmasaydı Jadwiga güç zehirlenmesi yaşayan yaşlı bir Tilki'den başka bir şey olmazdı. O gün bir Ares'i vardı bugünse hiçbir şeyi olmadığından habersizdi.

"Karolina, muhteşem bir gen mirasçısı," dedi gururla. "Mükemmel genlerini aktaracak ve bize tıpkı kendisi ve La Hire gibi otuz yıldan daha uzun, faydalı bir yaşam sürebilecek Tilkiler verecek."

Dişlerimi sıkmamak için çaba gösterdim. Âdeta benden damızlık olarak bahsediyordu.

"İki senedir elinde," dedi Marek hoşnutsuz bir ifadeyle ve sanki gözleri arkamda bir şey arıyormuş gibi baktı. "Henüz bir çocuk göremiyorum."

Jadwiga, "Her şey planlandı," dedi otoriter bir sesle. "Bu görevi başarıyla tamamlayıp Kızıl Joker olduğunda onun için seçilecek bir Tilki'yle eşleştirilecek ve bize en doğru eşleşmelerden doğan Tilkiler verecek."

Jadwiga doğru söylüyordu. Planlamıştı her şeyi. Ona bir başka Tilkiden alınan genlerle döllenen kızıl bir çocuk verdiğim sürece Aral'la istediğim hayatı yaşamama izin vereceğini söylemişti. Elinden gelse bu genlerin Wielki ya da Ares'e ait olmasını isterdi ama kardeş olduğumuz için Tanrı'yı gücendirmekten korktuğunu söyler dururdu hep. Bu yüzden aklında Michal vardı fakat üyeleri kızdırmamak için çocuk yapacağım Tilki'yi ortak kararla seçeceklermiş gibi konuşuyordu. Jadwiga'nın benim için tasarladığı hayat babama yaptığının aynısıydı. Bunu kabul ettiğimi sanıyordu.

Marek aldığı cevaptan memnun değildi çünkü bunu görevden sonra yapmak isteme nedenini biliyordu. Eğer suikastta başarılı olursam Jadwiga yalnızca Türkiye'de gücünü artırmakla kalmayacak, en fazla Kızıl Joker'e sahip Magnat olarak tahta geçecekti. O zaman Magnatların benim üzerimde söz hakkı olmayacaktı.

"Planınız nedir?" diye sordu Marek buz gibi bir bakışla.

"Birkaç aydır Tilki kaybımız normalin %90 üzerine çıktı. Müsteşar Atilla Durmuş, bizi her açıdan kışkırtıyor ve öğrendiği her bilgiyi doğru kullanarak bize daha fazla yaklaşıyor."

Marek güldü alayla. "Müsteşarı mı öldüreceksiniz?"

"Babasını öldürtmüştüm," dedi Jadwiga öylece.

Marek elini sertçe masaya vurduğunda tüm Tilkiler tetikte durdu.

"Etrafına bak," dedi Marek aşağılar gibi. "Hiç kadın Kızıl Joker görüyor musun? Hayır. Neden? Çünkü görevlerinde öldüler."

Bu kez elini masaya vuran Jadwiga'ydı. "Ben!" dedi öfkeyle. "Buradayım!"

Marek küçümser bir ifadeyle ona baktı. "Bir Türk askerinin altına yattığın için."

"Hayır," dedi Jadwiga baskın bir sesle. "Senin yapamayacağını yapıp bir orgeneral öldürdüğüm ve her zaman iyi bir Tilki olduğum için."

Marek'in öfkesi beyaz teninden bile belli olurken Jadwiga ellerini masanın üzerine koyarak ayağa kalktı. Gözlerinde Tilki olduğunu belli eden donuk bir ifade vardı.

"Ben Tilki olarak yetiştirildim ve olduğum yere kendi tırnaklarımla kazıyarak geldim. Hepinizden daha çok Kızıl Joker yetiştirdim ve hepinizden daha çok savaş verdim. Mükemmel genin mirasçısı bizzat benim genlerimi taşıyor ve bu öğretiyi gelecek nesillere aktaracak kişi olacak. Bir daha bana saygısızlık edersen gırtlağını sökerim ve arkandaki Tilkilerin bile seni kurtaramaz."

Jadwiga'yı iki senedir tanıyordum ve hakkında her şeyi öğrenmiştim. Henüz transhümanizmin bu kadar gelişmediği Sirk'te yüksek rütbeli bir Tilki'ydi. Türkiye'ye gönderildiğinde Mustafa Selim Kotan'ın hırslarını fark etmiş, onunla işbirliği yapmıştı. Bu işbirliği Jadwiga'nın, Hükümdar Çakırca'nın babası Orgeneral Halil İbrahim Çakırca'yı öldürmesine sebep olmuştu. Ardından Mustafa Selim Kotan'la iş üzerine bir evlilik yapmış, kızıl olması umuduyla bir çocuk dünyaya getirmişti ondan. Fakat Celina Kotan kızıl değildi, o da öz kızını Köpeği olarak eğitti. Askeri birliği eline almak istiyordu, Mustafa Selim Kotan'a gücünü verdi, Mustafa Selim Kotan da ona hedef gösterdi. Orgeneral Mehmet Ali Durmuş'un ölümü de böyle gerçekleşti. Mustafa Selim Kotan ellerini temiz tutarak basamakları çıkarken karısı ona yalancı bir imparatorluk kuruyordu. Sonra en iyi Tilkisi La Hire'ı, Kadir Kara'yı getirdi. MİT'i ele geçirecekti,

MİT'i ele geçirmek cumhurbaşkanını ele geçirmekti. Ardından darbe yapacaklardı. Fakat Atilla Durmuş ve Hükümdar Çakırca'yı aşamıyorlardı. Sonra bunun sebebinin Kadir Kara olduğunu anladılar. Kendi büyüttüğü Tilki onu ısırmıştı. O da La Hire'ın kızını yeterince korkuyla büyütür, gözünü para ve güçle boyarsam ısırmaz sandı. Ona benzerim sandı. Onu buna inandırdım. Kandı...

Yüksek Şûra'nın Almanya'dan sorumlu üyesi Magnat Czesław Nowak, Jadwiga'yı onaylarken keskin mavi gözlerini bana çevirdi.

"İki sene önce Ares, onu tetiklediğinde hepimiz onu izledik," dedi masadaki herkese. "Hepimizin hayran olduğunu hatırlıyorum. Marek'in bile."

"Saçmalık," dedi Marek tersçe.

Magnat Czesław onu umursamadı. "Fakat o gün de tetiklenmesinin en büyük sebebi Müsteşarın yeğeni Aral Çakırca'ydı. Çakırcaların büyük oğluyla bir ilişkisi vardı. O aileyle yakındı. Ona güvenebilecek miyiz?"

Aral'ın ismini duyduğumda Jan'ın söylediklerini hatırlattım kendime. Kalbimin ritmini stabil tuttum. Eğer şaşarsa ritmim hepsi anlayacak ve güven kazanamayacaktım.

"Yapabilirim efendim," dedim net bir sesle. "Geçmişteki yakınlığımı lehime kullanabileceğimi düşünüyorum."

Amerika Birleşik Devletleri'nden Magnat Kazimierz Wiśniewski, "Başarılarını biliyoruz," dedi Jadwiga'ya bakarak. "İki senede çok yol kat etti ve Kupa Ası simgesini öldürme stiliyle en ikonik şekilde taşıdı üzerinde. Kısa sürede tanınır hale geldi. Fakat bu diğer görevlerden farklı. Ölme ihtimali var," deyip bana baktı bir an. "Kraliçe olmak isterken hiçbir şey olabilirsin Jadwiga. Gen mirasçısını kaybedersen Şirket'in kazançlarına ters düşen bir karar aldığın için Yüksek Şûra'dan menedilebilirsin."

Jadwiga bunları biliyordu. Onu ikna etmek için iki senemi vermiştim. Geri adım atmayacaktı.

"Eğer düşüşüm sizi tatmin edecekse, ülkem ve değerlerim için her şeyimi ortaya koyduğumu düşünebilirsiniz dilerseniz."

Bu cevap Magnat Kazimierz Wiśniewski'yi memnun etti. Magnatlar aralarında tartıştılar. Eğer başarılı olamazsam Jadwiga'nın düşecek olması hepsinin işine geliyordu. Rusya ve Çin Magnat'ını cevaplarıyla memnun edemedi Jadwiga fakat diğer Magnatlar aldıkları cevaplardan memnunlardı.

İlk onay Almanya Magnat'ından geldi. "Ben onaylıyorum," diyerek önündeki kâğıdı kendisine çekti. "Ben Almanya Magnat'ı Czesław, La

Hire'ın kızı Karolina'nın Türk Müsteşar Atilla Durmuş'a düzenlenecek suikastı yönetmesi ve başarılı olması halinde Kızıl Joker'i alarak Soytarı rütbesine yükselmesini onaylıyorum," diye beyan etti ve yüzüğündeki mührü bastı.

Gerisi çorap söküğü gibi geldi. İki ret diğer dokuz kabulü alt edemedi ve karar verildi: Atilla Durmuş'un hayatına karşılık benim hayatımdı. *O ölürse benim yaşama şansım olacaktı.*

Toplantı sona erdiğinde ev sahibi olarak tüm Magnatları uğurlarken Jadwiga'nın Tilkileri olarak kapıda dizildik. Rusya Magnat'ı Marek ayrılmadan önce Jadwiga'yla ayaküstü tartışmaya girerken Kızıl Jokeri Bolesław gözlerimin içine baktı.

"*Sende hoşuma gitmeyen bir şeyler var,*" dedi bana bakarken midesi bulanıyormuş gibi.

Hislerinde haklıydı.

"*Ne kadar üzüldüm anlatamam,*" dedim dik dik suratına bakarken.

Dişlerini sıktı. "*Benimle konuşurken başını eğ küçük fare.*"

Aksine çenemi daha çok kaldırıp gözlerinin içine baktım. "*Birkaç seneye ölecek biri için fazla iddialısın.*"

Dişlerini sıktığında Wielki elini aramıza sokup onun göğsüne yasladı ve hafifçe itti.

Bolesław, "*Elini çek,*" dedi Wielki'ye hırsla bakarken. "*Yoksa kalan sayılı gününü sıfıra indiririm.*"

Wielki ölümcül gözlerle suratına bakarken yüzünde onu küçük gören bir ifade vardı. "*En azından birkaç hamleyi tutturman gerekir.*"

"*Görmek ister misin?*"

Ares ellerini çırptığında gözleri ona kaydı. Ares'e bakmadan bile yüzünde dehşet saçan bir gülümseme olduğunu biliyordum. "*Hadi görelim,*" dedi tam arkamda dururken. "*Düello salonu bomboş duruyor.*"

"*Ares.*"

Jadwiga'nın sesiyle ben ve Bolesław hariç diğer ikisi gözlerini ona çevirdi emir bekleyerek.

"*Misafirimize karşı nazik ol.*"

Bunu söylerken yüzü kızıyor gibi olsa da sesinden memnun olduğu anlaşılıyordu. Bolesław da anladı. Bana bakarken diş sıktı bu yüzden. Kraldan çok kralcıydı, bu yüzden ne yaptığımı hissediyor ve benden hoşlanmıyordu. Fakat hissetmek yetmezdi, kanıtlaması gerekiyordu ve kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu.

Bolesław, *"Benim kabalığım,"* deyip beni kendine çektiği gibi sarıldığında kaşlarımı çattım. Kollarını mengene gibi etrafıma sarıp dudaklarını kulağıma yasladı. *"O Kapan'ı senin kurduğuna dair içimde güçlü bir ses var. Attığın her adıma dikkat etsen iyi olur."*

Onu bıçaklamamak için tuttum kendimi. Ben de kulağına fısıldadım onun gibi. *"Eğer Kapan'ı kuran bensem; senin için de bir tane kurduğumdan emin olacağım."*

Onu ittiğimde beni bırakarak uzaklaştı. Gözlerinde ölümcül bakışlar vardı.

"Bak bu beni azdırdı," dedi alayla.

"Sana tırnağımı bile sürmezdim," deyip, "Piç kurusu," diye ekledim Türkçe.

Gözlerinde alayla baktı bana. *"Lehçe,"* dedi Türkçe bilmiyormuş gibi.

Türkçe, üstüne basarak, "Siktir git," dedim.

Kaşlarını çattı. Sevimsizce gülümsedim. *"Bu sefer anladın galiba."*

"Bolesław," dedi sahibi arkasından geçerken.

Bana tehditkâr bir bakış atıp sahibini takip etti. Ares, Bolesław görüş açısından çıkana kadar ona baktı. Kafayı ona takmıştı ve gözlerime baktığında, "O benim," dedi bana fısıltıyla. Neyi kastettiğini biliyordum.

"Seve seve," dedim kabul ederek.

"Wielki," diye seslendi Jadwiga. "Karolina'ya ihtiyacı olan neyse ver ve bir tarih belirleyip planı bana sun."

"Emredersiniz," dedi Wielki başıyla onaylayıp.

Jadwiga gözlerime baktı. "Eğer ikna edebilirsen babandan yardım alabilirsin," dedi binaya girmeden önce. "Belki sana öğretecek birkaç şeyi vardır..."

"Evet efendim," dedim başımla onaylayıp.

O an içimde bir zafer çağlayacak oldu ama henüz erken olduğunu bildiğimden gıkımı bile çıkarmadım.

8 ŞUBAT 2023 – İSTANBUL

Ares'le büyük salona girdiğimizde Jadwiga ve Mustafa Selim Kotan karşılıklı koltuklarda oturmuş Müsteşar Atilla Durmuş'a yapılacak olan suikast girişimi üzerine son konuşmalarını gerçekleştiriyorlardı. Wielki, Danışman Soytarı olarak Jadwiga'nın hemen sağında duruyordu. Jan'ı bir süredir görmemiştim, babamın yanındaydı.

Ares'le masanın iki metre uzağında durduk. "Çıkıyorum efendim," diye bilgilendirdim onları. Vakit gece yarısına gelmek üzereydi.

Jadwiga ciddi ve kararlı bir bakışla yüzüme baktı ve ayağa kalktı usulca. Bana doğru ilerlerken, "Şu haline bak," dedi gözlerime bakarak. "İki sene önce bu kapıdan içeri girerken kim buraya kadar geleceğini düşünürdü?" Tam karşımda durdu. "Ben düşünürdüm." Gözlerime gözlerinde kibir ve memnun bir ifadeyle baktı. "Eğer bu görevin altından kalkabilirsen konuştuğumuz gibi yapacağız," dedi beni motive etmek ister gibi.

Kafamı salladım. "Kızıl Joker olacak ve size hakkınız olan tahtı almanızda eşlik edeceğim," dedim gözlerine bakarak dimdik bir duruşla. Sanki hayatımın tüm gayesi buymuş gibi. "Siz de bana Aral'la yaşayabileceğim, babama verdiğiniz gibi bir hayat vereceksiniz."

Jadwiga, Michal'in genleriyle döllenen tüpbebekler doğurmam karşılığında Aral'la bir hayat yaşamama göz yumacağını söylemişti. Ben de sanki bana bunu yapmasına göz yumarmışım gibi boyun eğerek kabul etmiştim. Jadwiga'ya göre ben, babam gibi açgözlü değildim. Aral'la yaşamama izin verdiği sürece beni damızlık gibi kullanmasına ses etmeyeceğimi düşünüyordu, ona göre sonuçta alt tarafı genlerimin kullanıldığı deney ürünü bir çocuktu ama o insaniyetten ne anlardı?

Elini uzatıp çeneme dokundu. "Bana baban gibi ihanet etmediğin müddetçe, yaşamana izin vereceğim."

"Daha fazlasına ihtiyacım yok," dedim duymak istediği şeyi ona söyleyerek. İki senem bunu inşa etmekle geçmişti. Elime yüzüme bulaştırmayacaktım. "Aral'ın Atilla Durmuş'u öldürdüğümü bilmeyeceğine söz verdiniz."

Kafasını salladı. "Bilmeyecek," diye garanti verdi bana. Zira bu onun için bana karşı kullanabileceği bir koz olacaktı, zevkle kabul etmişti bu isteğimi.

"Bana zaferle gel. Aral'la görüşmene ve onunla yaşamana izin vereceğim. Eğer beni yeterince memnun edersen Karolina, genlerine sahip Kızıl Tilkiler verirsen istediğin hayatı yaşamakta özgür olursun."

Yalandı. Fakat çaresizi oynamak artık uzmanlık alanımdı.

Kafamı salladım soğukkanlılıkla. "Size babamın getiremediği zaferi getireceğim."

Gözlerinde yarattığı eserle gurur duyan bir bakış vardı. Ellerini omuzlarıma koydu. "Sen benim en değerli silahımsın," dedi sanki ben bir eşyaymışım gibi bakarken bana. Yüzüme düşen bir tutam saçı kusursuzluğumu

gölgeliyormuş gibi bir bakışla kulağımın arkasına itti yavaşça. "Git ve bana tacımı getir."

"Emredersiniz Majesteleri," dedim gözlerine bakarak.

Beni bıraktığında ona bir baş selamı verip arkama dönmeden önce üç adım geri gittim.

Jadwiga, Ares'e bakıp, "Onunla git," dedi.

Ares ona selam verip benim yaptığımı yaptı. Birlikte arkamızı dönüp uzun, hızlı adımlarla çıktık evden. Kapının açıldığı merdivenlerden inerken bir Sinek Ası saygıyla bana kaskımı uzattı. Elinden kaskı alıp başıma geçirdim ve merdivenlerin hemen önündeki motoruma binip çalıştırdım. Ares kendi motoruna bindiğinde ikimiz de hızla çıkışa doğru yol aldık. İki sene önce Lina olarak girdiğim kapıdan Karolina olarak çıkıp, iki sene önce izlediğim rotayı tersten çizdim kafamda.

Kapıdan uzaklaştığım an kulağımdaki özel olarak tasarlanan pirinç büyüklüğündeki kulaklık titredi. Özel durumlar için kullandığımız bu iletişim aracı, bir kez cevaplandığında sahip olan herkes işitebiliyordu konuşulanları.

"Efendim," dedim arama cevaplandığında.

"Çıktın mı?"

Babamın sesi kulağıma dolduğunda kendime güvenim arttı.

"Çıktım," dedim Atilla Durmuş'un evine hızla ilerlerken.

"Dikkatli ol."

"Olacağım."

"Her şey hazır," dedi babam kararlı bir tonda. "Zor kısım bundan sonraki rolünü iyi oynamanda."

"Biliyorum," dedim gidonu daha sıkı tutarken. "Sorun çıkmayacak."

Yapacağım şeyden sonra Aral'ın bana karşı tutumundan ve duygularımın bana hata yaptırmasından endişe ettiklerini biliyordum ama Aral bana düşman olsa bile iki senemi çöp etmeyecektim. Edemezdim. Çok yaklaşmıştım...

"Sana güveniyorum."

"Görüşürüz," dediğimde kapattı.

İçinde bulunduğum ana odaklandım. Her şey yolunda gidecekti. Senelerimi bu plan için harcamıştım. Aksilik çıkmayacaktı. O hayatı söke söke alacak, Aral'ın kalbini tekrar kazanacaktım. Fakat önce hayatımı kurtaracaktım, sıra böyleydi. *Aral'ı düşünme. Aral'ı düşünme. Aral'ı düşünme. Ama Aral'ı düşünmek motive ediyor beni. Nihayet onu göreceğim...*

Bu iki sene içinde Balın bilmem gereken her şeyi bildirmişti bana fakat bunların içinde nasıl göründüğü ve nasıl hissettiği yoktu. Bilmem gereken, müdahale etmem gereken bir şey olursa bildirmekle yükümlüydü yalnızca, fazlası kafamı karıştırırdı tanıyordum kendimi. Aral gerçekten zaafımdı. Bu yüzden onunla karşılaştığımda nasıl tepki vereceğini düşünüyordum her gece fakat hiçbirinden emin olamıyordum. Çok yakındım artık. *Aral'ı düşünme. Aral'ı düşünme. Aral'ı düşünme.*

Doğru sokağa geldiğimde motordan inip kaskımı çıkardım. Boynuma bir atkı dolayarak yüzümü kamufle ettim ve yürümeye başladım. Karolina olmak bana birçok şey öğretmişti. Düz duvarları tırmanıyordum; yürümekten korkacağım iplerin üzerinde duruyor, her kilidi açıyor, bir eve değil yalnızca istediğim her yere giriyor, çıkıyor, bir insanın bilmek istediğim her şeyini öğreniyor, elimle koymuş gibi istediğim şekilde buluyordum. Sirk bir silah olduğumu düşünüyor ama kendim için çalışabileceğime ihtimal dahi vermiyordu. Bir el bombasıysam eğer beni tutan elde patlayacak, bir bıçaksam eğer ilk tutan eli sekecek, bir kurşunsam eğer mutlaka geri tepecektim. Tenime kazınan her yara, her hatıra, bana kazandırdıkları her yetenek onların sonu olacaktı.

Atilla Durmuş, işinden ötürü normalde Ankara'da yaşıyordu. Onu kendime getirmiştim. Geçici olarak babasından kalma evdeydi şimdi. İki sene önce olduğu gibi... Evine çıkan sokaklar izleniyor, kapısında asker ve polis duruyordu. Fakat hiçbiri görmedi beni. Hayatım boyunca görünmezdim. O da beni görmemişti. Ne kadar üzgün olduğumu, benim de birinin çocuğu olduğumu ve bir hayat yaşamak istediğimi görmemiş ya da görmek istememişti. İki sene önce yine bu eve geldiğimde ve Jadwiga'yla gideceğimi söylediğimde doğru olanı yaptığımı söylemişti. Sanki kendimi feda etmem görevimmiş gibi. Fakat artık kızgın hissetmiyordum ona. *Geride kaldı hepsi. Aral hariç...*

Soğukkanlılıkla attım her bir adımımı. Her bir asker, polis nerede duracak biliyordum. Kameraların yerlerini, kör noktalarını ve süremi biliyordum. Bunu her gün yapıyormuşum gibi oldu bu yüzden. Birkaç dakika içinde yukarıda, odasının önündeydim. Çalışma odasının altından bir ışık sızıyordu. Uyuyamıyordu birkaç gündür. Jan, Köpeklerine izletiyordu her akşam onu. Rutinlerini biliyordum. Ares dışarıda biraz dikkat çektiğinde Mehmet Ali dışarı çıkacak ve onu yalnız bırakacaktı birkaç dakika. Yeterdi bana. Sonra kendi hayatımı kazanacaktım.

Ares'e sinyal gönderdiğimde beklediğim kargaşa çıktı. İçeriden seslerini duydum. Mehmet Ali çıktı odadan, öylece aşağı indi. Saklandığım yerden sıyrılıp içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapatırken Atilla Durmuş beni bekliyor gibi baktı yüzüme. Koltuğunda oturuyordu öylece. Silahına uzanmadığında bana olan güveni tuhaf hissettirdi. Gerçekten güveniyor gibiydi bana. Bir gün bana güveneceğini düşünmezdim. Özellikle de iki sene ortada yokken...

"İşte buradayız," dedi beni bekliyormuş gibi.

Kafamı salladım yalnızca.

Kafasını salladı o da beni incelerken. "Büyümüşsün."

"Mecbur kaldım," dedim öylece.

Gözlerinde bir parça üzüntü gördüm. Atilla Durmuş iyi bir adam olmasa Aral onu sevmezdi, biliyordum. Belki de böyle olmaya mecbur kalmıştı. Beni sevmemesini de anlıyordum bazen, herkes Aral olamazdı.

Sağ manşetimdeki bıçak usulca avucuma kaydı. *Aral'ı düşünme. Hayatını kazanmaya geldin.* Atilla Durmuş'un gözleri avucuma çevrildiğinde onu neyin beklediğini anladı ama silahını çekmedi bana.

"Öbür tarafta görüşürüz," dedi inançla gözlerime bakarak.

Başımı salladım ve suikastçı adımı denen o uzun ve hızlı adımı attım. Tek çırpıda, başı masaya düştü ve boynundan akan kan masaya yayılırken ceketimden beyaz bir örümcek zambağı çıkarıp masasına üzerine bıraktım. Babası Orgeneral Mehmet Ali Durmuş'unki gibiydi onun da ölümü. Kalbim adrenalinle hızla göğsüme çarparken hemen arkasındaki camı açıp aşağı atladığım an odaya giren Mehmet Ali peşim sıra bir kurşun sıktı. Ayaklarım yere bastığı an ileri atılıp diğer duvardan atladım ve Balın'ın bekleyen motoruna bindim hızla. Başıma kask geçirirken kurşun sesi ortalığı aniden karıştırdı.

"Siktir," dedi Balın tedirginlik içinde. "Yaptın mı?"

"Yaptım," dedim öylece.

Gidonu sıkan elleri bembeyazdı. Mehmet Ali'yle ara ara bir araya geldiği bilindiğinden motosikletini evinin yakınlarına getirebiliyordu. Bu yüzden kaçmak için ondan yardım istemiştim. Peşimize bir araba düştüğünde bir silah patladı arkamızdan. Gözlerimi arkama çevirdiğimde Mehmet Ali'yi gördüm. Göz göze geldik o an. Gözlerinde her şeyi yakmak isteyen öfkenin ateşi vardı.

"Sıkı tutun," dedi Balın.

Kollarımı ona sardım sıkıca. Başta izimizi kaybettirdi ama bir köprünün altından geçerken aniden sağımızdan gelen arabanın bize çarpmasıyla

birlikte ikimiz de motorla birlikte savrulduk. Gözlerimi açtığımda, yaklaşık beş metre kadar sürüklendiğimi uzağımdaki arabadan anladım. Adrenalin beni ayağa kalkmaya zorlarken dudaklarımı büzüp bir ıslık çaldım zorlukla. Kulaklarıma dolan melodi beni tetikledi ve adrenalin seviyemi yükseltti. Bunu Ares'ten öğrenmiştim, ona da babam öğretmişti. *Sakin ol. İyisin. Kaçman lazım. Hızlı ol.*

Doğrulduğum gibi kaskı başımdan çıkardığımda Milat suratımın ortasına silahını doğrulttu. Yüzünde ifadesizlik vardı, benimki gibi. Gözlerim Balın'a çevrildiğinde onun da dizleri üzerine kalktığını gördüm. Bir yeri kırılmışa benzemiyordu. Bu iyiye işaretti.

Gözlerimi tekrar Milat'a çevirdim. "Yardım et," dedim lacivert gözlerine bakarak.

"Sana giderken ne dedim?" diye sordu öfkeli bir sesle. *"Bana ne dediklerini biliyor musun? Öğrendiğinde seni korkutuyorsa artık karşı taraflardayız demektir."*

Gözlerine baktım acıyla. Başım kanıyordu, görüşüm iyi değildi ve kaburgalarımı kırmıştım. Gözlerinde bana üzüldüğünü gördüm. Belli etmiyordu hiç ama kalbi iyi biriydi. Kalkmam için bana elini uzattığında tuttum. Beni kaldırırken sol manşetimdeki bıçak avucuma kaydı usulca, ikinci kez düşünmedim. Bıçağı doğrudan karnına sapladığımda tuttuğu elimi sıktı dişleriyle birlikte. *Aral'ı düşünme. Aral'ı düşünme. Aral'ı düşünme.*

Milat gözlerimin içine bakarken lacivert gözlerinde acıya dair hiçbir emare yoktu. "Ödeştik," diye fısıldadı ağzının içinde. Dudakları okunmayacak şekilde konuşurdu hep benimle.

"Teşekkür ederim," dedim ben de onun gibi.

Sanki canı yanmış gibi sendelediğinde elinden silahı alıp ona vurdum. Karnını tutarken dengesini kaybedip yere düştü. Tam o sırada Balın motorunu kaldırdığında, köprünün iki tarafından da yolcu otobüsleri geçmeye başladı ve tüm görüş açısını kapattı. Ayağa fırlayıp otobüsle aynı yöne koşmaya başladığımda Milat'ın arabasından bir kadın fırladı ve Balın'ın arkasına bindi. Balın motoru benim aksi yönüme sürerken ben otobüsün yanında koşmaya devam ettim. Üzerimdeki ceketi ve atkıyı çöpe fırlatıp köşede bekleyen taksiye attım kendimi. Arka koltuğa uzandığımda doğrudan önceden belirlenen adrese sürdü arabayı. Kulağımdaki çip bir kez titredi.

"Paket hedefe varmak üzere," dedi Jan. "Sen?"

"Yoldayım," dedim kırılan kaburgalarımın olduğu kısma elimi yaslayarak.

"Kırık var mı?"

"Ciddi bir şey yok."

Nefes alırken batıyordu yalnızca. Acı eşiğimin yüksek oluşunun ekmeğini böyle zamanlarda yiyordum.

"Her şey yolunda o zaman."

"Evet," dedim arabanın tavanına bakarak.

Her şey iyi olacak.

"Yanında mı?"

"Evet."

"Sadece beş dakika," dedi uyarır gibi. "Onlar sen olmadığını anlamadan Balın'a dön."

Kafamı salladım. "Merak etme."

"Sihirli kelimeyi biliyorsun."

"Biliyorum," diye mırıldandım nefesimi düzene sokarken.

Arama kapandı. Araba bir özel hastanenin önünde durdu. Doğruca morg çıkış kapısına koştum kaburgama rağmen. Kalbimin ritmi değişmeye başladı her bir adımda. Normalde Lina üşürdü ama Karolina bir alev topu gibiydi; üşümüyor, yanıyordum iki senedir. Fakat morgun kapısına ilerlerken soğuğu hissettim tenimde. Morgun kapısına iki metre kala durdum öylece. Derin derin aldığım nefeslerim buhar oluyordu. Morg yazısının kırmızı ışığı üzerime düştü yine iki sene önce olduğu gibi. Kalbim gibi kor bir alevdi üzerime yağan.

Sonra kapının ardında hızla yaklaşan ayak seslerini duydum. Kalbim her saniye daha da şiddetle vuruyordu göğsüme. Morg kapısı açıldı o an ve her şey ağır çekime alındı sanki. Aral benim için birçok şeydi ama Aral Çakırca herkesçe zeki ve iyi bir adamdı, her şeye ama her şeye rağmen iyi kalabilmiş nadir bir adamdı. Her ihtimali düşünür, en doğrusunu seçerdi. Yine öyle yapmıştı. Ona bir telefon geldiğinde iki sene önce onu bir morga getiren ben değilsem bile bu kez ben olduğumu anlamıştı. O kapıyı açtığında beni göreceğini biliyordu. İki sene önce Aral o kapıyı açtığında gördüğüm tek şey ardında bir ölüm olduğuydu. Bu kez ölüme her şeyden daha yakındım ama öyle olmadı. Her şeye rağmen o kapı açıldığında ardında bir yaşamı, yalnızca onu gördüm.

Uzun boyuyla dışarı çıktığında karşısında onu bekleyen beni gördü ve onu buraya benim getirdiğimi bildiği halde şaşkınlığı durdurdu onu. Özlediğim siyah gözlerine bakarken her şeyi gördüm orada,

karmakarışıktı benim gibi. Özlediğim yüzüne bakarken kalbim patlayacak gibi hissettim. *Ölecek gibi hissettim...*

"Aral," dedim nefes verir gibi.

Ona seslenişim onu uyandırmak gibiydi. Gözlerini kırptı ismiyle ve aramızdaki mesafeyi kapattı ileri atılarak. İki sene bu anı düşünmüş, bir sürü senaryo çizmiştim kafamda. Zaman geçtikçe kendime olan nefretim onun nefretiymiş gibi gelmeye başlamıştı ve senaryom acımasızlaşmıştı. Fakat beklediğim gibi olmadı. Aral bana nefret kusmadı. Bir anda cehennemden çıkarıp cennetine aldı beni. Uzun kolları beni sıkıca sararken göğsüne bastırdı beni gerçekliğimden şüphe eder gibi ve o an kalbim onun Aral olduğunu ve hep Aral olacağını hatırladı. Bir yangın gibiydi içimde başlattığı. Kaburgamdaki kırıkları bile hissetmedim o an. Yalnızca Aral vardı. *Aral vardı. Aral. Vardı.*

Beni sıkıca sardıktan sonra omuzlarımdan tutarak ayrıldı benden ve tam karşımda durup yüzümü avuçları içine aldı. Elleri arasına aldığı yüzüme öylece bakarken ellerinin titrediğini hissedebiliyordum. Gözleri yüzümün her bir zerresinde gezerken sol elinin başparmağı gözümü okşadı hep yaptığı gibi. Sanki ben olduğuma ikna olmak istiyormuş gibiydi hareketleri ve bu genzimi yaktı. İki senedir tek bir gözyaşı dökmemiştim fakat şimdi bu kollarda yine ağlamak geliyordu içimden. Hazırlıksız yakalanmıştım bu ani gelişmeye ve buna hazırlanmanın hiçbir yolu yoktu.

"İyi misin?" diye sordu. Yüzüm gözüm sıyrıklar içindeydi muhtemelen.

Ona yine kan içinde gelmiştim ve yine oydu bana her şeye rağmen iyi misin, diye soran. Ağlamak geldi yine içimden.

"Bir şey yok," dedim ağlamamak için gözlerimi boynuna indirerek.

Ona anlatmadığım için öfke duydu muhtemelen ve haklıydı. Her zaman...

Kafamın içinde kendini tekrar eden *beş dakika* uyarısı gözlerimi yüzüne çıkarmama sebep oldu. "Bana yardım et," dedim fısıltıyla.

Kaşlarını çatmasına sebep oldu bu isteğim. Bir şeylerin yolunda olmadığı barizdi ama ona gelmemi beklemiyordu. Neticede o bu işe girmesin diye ona haber vermeden gitmiştim. Sol elini yüzümden indirmek için tuttuğumda hissettiğim metal kalbimin ritmini daha da bozdu. *Yüzüğünü takıyordu hâlâ. Benim gibi...*

Elini sıkıca tuttum çok özlediğimden, diğer elimle karnımdaki paketi çıkardım yavaşça. Gözleri karnıma inerken tuttuğum eline yasladım alması için.

"Zamanım yok," dedim güzel yüzüne bakarken.

Halbuki seni seviyorum, demek istiyordum. Özür dilemek istiyordum. Biraz zaman ver bana affettireceğim kendimi her şey için, demek istiyordum. Güzel yüzü hiç değişmemişti neredeyse. Daha yakışıklı gibiydi, saçlarında da beyazlar çıkmıştı, muhtemelen sebebi bendim ama iki sene de çok şey değişmemiş gibiydi. *Yetişirim gibiydi. Yetişirim değil mi Aral? Benim de saçlarımda beyazlar var. Beklersen beni yetişirim sana. Bu kez yetişirim.*

Paketi sıkıca tutarken soru soran gözlerle baktı bana. "Ne oluyor Lina?"

"Bana güveniyor musun?" diye sordum özlediğim gözlerine bakarken.

Dişlerini sıktı gözlerime bakarak. "Sana o kadar kızgınım ki," dedi öfkesini tuttuğu yalnızca sesinden değil yüzünden bile belli olurken. "O kadar kızgınım ki Lina..."

"Biliyorum," diye fısıldadım kalbim kırık kırık olurken yine.

Öfkesini, bana kızgınlığını kusmak istediğini, şu an bu saçmalıklarla uğraşmak istemediğini biliyordum ama yara bere içinde gelmiş yardım istiyordum ondan. Yine kanıyordum, yine ölümün kıyısındaydım ve o yine Aral'lık etti; öfkesini başka zaman sakladı.

"Güveniyorum," dedi gözlerime bakarak.

Yutkundum. "Yalnızca bana güven."

O sırada telefonu çalmaya başladığında bunun, isteğimle ilgili olduğunu biliyordu. Avucundaki paketi sıktı. O sırada benim de kulağımda bir titreşim belirdi.

"İyi olacak mısın?" diye sordu kızgın olsa da benim için endişelenerek.

Ona sokulma isteğime karşı çıkamayıp iradesizce bir adım attım. Yüzümü göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldım. Ayaz ve Aral gibi kokuyordu. Sakinleştirici etkisi anında etki etti vücuduma.

"Kendimi affettireceğim mutlaka," dedim kalbine doğru.

Onu kalbinden öptüm sevgiyle. Bir adım geri çekildiğimde dişlerini sıkarak gözlerini kapatmıştı bir anlığına. Elimi kaldırıp yanağına dokundum sevgiyle. "Görüşürüz sevgilim," deyip geri çekildim ve anayola koştum hızla.

Yine arkama bakamadım ama onun arkamdan baktığını biliyordum.

Taksiden inerken, "Geciktin," dedi Ares kulağıma. "Köşedeyim."

Ona koşarak arkasına atladım. Hızla sokaklarda kaybolurken nefes nefese sırtına yaslandım.

"İyi misin?" diye sordu benim için endişelenmiş gibi.

"Birkaç kaburgam kırıldı," dedim nefeslenirken. "Sorun değil."

"Anlayacak mı ne yapacağını?" Şüpheliydi sesi. "Hiçbir şey anlatmadın."

Kafamı salladım. "Anlar."

Çünkü o Aral'dı. Ne yapacağını mutlaka anlardı. Biliyordum. Bu yüzden anlatma riskine girmemiştim. Yiğit vardı hem. Hallederlerdi.

Bir köprünün altına girdiğimizde Ares hafifçe yavaşladı ve Balın motoruyla yanımıza yanaştı.

"Sana güveniyorum," dedim Ares'e.

Kafasını salladı sadece. Motoruna geçtiğimde Balın hızlanarak beni Jadwiga'ya götürürken Ares yönünü değiştirdi. Balın beni Jadwiga'ya bıraktığında merdivenleri çıktım hızla. Ana salonda Mustafa Selim Kotan'la ayakta konuşuyorlardı. Yanlarında dikilen Wielki onlara rapor veriyordu. İçeri girdiğimde gözler bana çevrildi. Başımla selam verdim.

Jadwiga'nın her şeyden haberdar olduğunu biliyordum. Attığım adımı bile bilmek istediğinden derimin altında bir çip taşıyordum. Jadwiga'nın yüzüne bakarken Aral'a gittiğimi fark edip etmediğini merakla bekledim. Eğer bir tokat yersem planımın bu kısmının işe yaramadığını söylemek mümkündü. Ama Jadwiga bana tokat atmadı. Bunun yerine merak ve heyecanla baktı bana.

"Başardın mı Karolina?" diye sordu gözlerime bakarak.

Kafamı salladım. "Müsteşarın öldüğüne eminim efendim."

Sol elinin başparmağı sağ elindeki yüzüğünü okşadı gözlerime bakarak.

"Henüz resmi bir bilgi gelmedi," dedi Mustafa Selim Kotan şüpheyle bakarken yüzüme.

Jadwiga, "Ben sözüne itimat edeceğim," dedi gözlerime bakarak.

Onur duymam gerekirdi sanırım.

"Kaçarken kaza yapmışsın," dediğinde gerildim biraz ama tepki vermedim. "Kapan'ı bıçaklamışsın."

Kafamı salladım. "Evet efendim. Boşluğundan faydalandım."

Yüzünde memnun bir ifade vardı. "Tam bir Tilki gibi," dedi gözlerime bakarken.

Her şeyden haberi olduğunu sanıyordu ama ben ne kadarını bilsin istiyorsam o kadarını biliyordu aslında.

"O an kaçmam gerektiği için Kapan'ın öldüğünden emin olamadım. Özür dilerim."

Kafasını iki yana salladı. "Atilla Durmuş'u öldürüp üstüne Kapan'ını yaraladın!" dedi coşkuyla. Yaptıklarımızla gurur duymamızı isterdi hep. Hele ki başarıyla sonuçlanmışsa... "Şu an Marek'in yüzünü görmek isterdim. Seninle gurur duyuyorum."

Mustafa Selim Kotan, şöminenin önündeki koltuğuna oturup sade kahvesinden bir yudum alırken keyif kahvesi içtiğini anlamak zor oldu ve nefret duydum ona karşı. Jadwiga onu güçlendirdiği kadar o da Jadwiga'yı güçlendirmişti ve hayatımda gördüğüm en pazarlıkçı, kötü insanlardan biriydi.

"Aferin," dedi üstünkörü. "En azından itaatte babana değil annene çekmişsin gibi duruyor."

Dişlerimi sıkmamak için çaba gösterdim. İtaatkâr ve korkak, demek istiyordu bana. Geldiğim ilk gün, "Ya Çakırca'nın oğlu baban kadar baştan çıkarıcı değil ya da sen annene değil anneannene çekmişsin," demişti bana. Torunu ve kızında gördüğü tek şey buydu. Elde edilen ya da elde eden. Jadwiga da dayanılmaz biriydi ama Mustafa Selim Kotan ondan aşağı gördüğü herkesi ezen ve bunu onların var olma amaçlarıymış gibi gören biriydi. Ne zaman ağzını açsa bir şeyler kusuyordu.

Jadwiga gözlerini Wielki'ye çevirdi. "Karolina'nın tedavisiyle ilgilen."

Wielki onu başıyla onayladı. Jadwiga bana baktı tekrar.

"Ölümü kesinleştiğinde müzayede günü büyük bir kutlamayla benim Hükümdar, seninse bir Soytarı oluşunu kutlayabilmek için hazırlıklara başlamış olacağım kutlu evladım."

Bana ilk kez sıcak bir kelime etmesinin sebebi tüylerimi diken diken etti. "Teşekkür ederim Majesteleri," dedim hoşuna gitmesi için.

Yüzündeki gülümseme büyüdü. "Git hadi, dinlen."

Başımla selam verdim. Wielki beni oradan çıkardığında dik omuzlarımı gevşettim yorgunca.

Wielki, "Kaç kaburgan kırık?" diye sordu evdeki revire yürürken benimle.

"Nereden anladın?" diye sordum merakla suratına bakıp.

"Acıdan ötürü sola yatkın duruyorsun."

"En az üç," diye yanıtladım onu ve duruşumu düzelttim. Kimseye en ufak açık vermemeye yemin etmiştim.

"Benden saklamana gerek yok," dedi Wielki.

"Olsun," dedim önüme bakarken.

Revire girdiğimizde Katharina beni bekliyordu. İki senedir her şeyimle o ilgilendiği için uzun süre kalacağım her yere geliyordu benimle.

"Uzanın lütfen," dedi sedyeyi işaret ederek.

Uzanmadan önce Wielki'ye baktım. Jan'la yer değiştirdikleri için birbirlerine her şeyi anlattıklarını biliyordum ama bunu anlatmış mıydı emin olamadım. Jadwiga'nın beni uyutturup rahmime bir bebek koymayacağından emin olamadığımdan geceleri uyumakta zorluk çekiyordum ve bir doktorla aynı odada tek başıma kalmaktan endişe ediyordum.

"Benimle..." demiştim ki kafasını salladı ve elini belime koydu yavaşça. "Uzan," dedi beni şaşırtan yumuşak bir sesle. "Buradan ayrılmayacağım Kızıl."

Kızıl... Sadece Jan bana böyle derdi. Ona anlattığını anlamam için bana öyle seslendiğini anladım. Minnetle baktım ona. Ardından sedyeye uzandım. Çok direnemedim; günlerdir heyecandan uyumadığım ve ağrıkesici içtiğim için ikinci dakikada uyuyakaldım.

Zihnim uyandığı gibi endişeyle doğrulduğumda bir kol uzandı önüme. Refleksle dövmeli kolu tuttum.

"Sakin ol," dedi Wielki.

Gözlerimi birkaç kez kırpıp tuttuğum koluna diktim gözlerimi vücudum gevşerken. Dövmeli kolunda bir sürü iğne izi vardı. *Tedavi görmeye başlamış mıydı acaba?* İki senedir Jan'la yer değiştirdikleri için ikisinden birinin kan değerlerinin iyi olmaması gerekti ve bu kişi Wielki'ydi. Annem Jan'ı tedavi ederken Wielki, kontrol zamanları gelip durumunda bir değişiklik olmadığını gösteriyordu.

Gözlerimi ona çevirdiğimde gömleğinin kollarını katlamış, oldukça rahat bir şekilde oturuyordu. Tırnaklarımı geçirdiğim kolunu bıraktığımda kolunu kendisine çekip bir havlu aldı ve bana uzattı.

"At gibi terliyorsun."

Üzerimde yalnızca sporcu sutyeni vardı ve tenim terden parlıyordu. Üzerimi çıkardıklarını fark etmemle birlikte elim boynuma gitti. Kolyem, künyem ve yüzüğümü kontrol ettim. Hepsi buradaydı.

"Merak etme her şey yerinde," dedi. Ardından havluyu üzerime bırakıp kollarını birbirine bağladı ve yorgunca arkasına yaslandı.

Havluyu alıp tenimi kurulamaya başladım. "Bir gelişme var mı?"

Gözlerim duvardaki saate çevrildi. İki saat olmuştu ben uyuyalı.

"Ares'ten bir saat önce gelen habere göre Atilla Durmuş bir vasiyet yazmış. Öleceğinden şüpheleniyormuş belli ki. Otopsisini Aral Çakırca'nın yapmasını istemiş."

Havluyu sıktım. Her şey yolundaydı yani. Aral nasıl hissediyordu acaba... Ne düşünüyordu? Bana güvendiğini söylemişti ama şu an ne hissettiğini merak ediyordum.

"Atilla Durmuş'un öldüğü onaylandı yani?"

Wielki kafasını salladı. "Evet. Tebrik ederim. Soytarıların arasına hoş geldin."

Tüylerim diken diken oldu. İki senedir bunu duymak için çabalıyordum; daha iyi hissederim sanmıştım ama şu an tek düşünebildiğim, Aral'ın, yüzümü avuçları arasına aldığı andı ve bu anı tekrar yaşamak istiyordum. Yüzümü yıkamak bile istemiyordum. Elleri sanki hâlâ yüzümdeydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu suratıma bakarken.

Wielki asla ne düşündüğümü merak etmezdi. *Dinleniyoruz,* demenin koduydu bu soru. Benim kulaklarım onunki gibi değildi. Babam ve onun yaptığı gibi sinyal duyamıyordum. Temporal lobdaki implantlarım ben büyürken beynime iyice yerleştiği için ameliyat edip yenileme riskine girmemişlerdi. Bazı Tilkiler kulağı kesik, diyorlardı bana bu yüzden.

"Müzayedede ne giysem diye düşünüyordum," dedim gözlerine bakarken. "Benim tasarlamam gerekiyordu galiba." Düşünmüştüm halbuki hepsini... Her gece hayalini kurmuştum o gecenin...

"Bu arada müsteşarın boğazını kestim," dedim Wielki'ye bakarken hissizlikle. "Otopsisi uzun sürmez. Kan kaybından öldüğünü anlarlar. Ares'e tekrar sorar mısın?"

Cebinden telefonunu çıkardı usulca. O an telefonumun hangi cehennemde olduğunu merak ettim. Telefonumun arkasında fotoğraflarım vardı, önemliydi bu yüzden.

Wielki ve Ares kısaca birbirlerine kodlar vererek konuştular. Sonra gözlerini yüzüme dikti.

"Atilla Durmuş'un kan kaybından öldüğü kesinleşmiş."

Gülümsedim zaferle ama yüzümde zaferden eser yoktu.

"Ben Majestelerine haber vereyim," dedi kalkarken.

"Ben de geleyim," dedim yataktan kalkıp.

Yanı başımdaki yeni kıyafetleri üzerime geçirip telefonumu buldum ve peşine takıldım. Wielki, Jadwiga'yı uyandırması için kâhyasına haber

verdi. Jadwiga bizi dinlenme odasına aldığında Wielki ona detaylardan bahsetti. Özeti bana söyledikleriydi. Jadwiga yüzünde memnun bir ifadeyle gözlerini bana çevirdi. Onu ilk kez samimi bir şekilde gülümserken gördüm.

"Karolina," dedi gözlerime bakarak. "Tedavi gördün mü?"

Kafamı salladım. "Evet Majesteleri."

"Bu gece eve gitmek ister misin?"

Tüylerim diken diken oldu.

"İstersen eve gidebilirsin, izin veriyorum."

Gözlerine baktım öylece. Bir köpek gibi koşulluyordu beni âdeta. Ona istediğini verirsem sevgi göreceğim yerlere gitmeme izin vereceğini gösteriyordu.

"Sizin yanınızda kalıp herhangi bir duruma karşı hazırlıklı olmayı tercih ederim efendim," dedim dik bir duruş ve tekdüze bir sesle. "Siz hakkınız olan tacı aldığınızda bana bahşedeceğiniz ödülle kendimi avutacağım."

Yüzünde hayali hep bana sahip olmakmış da artık istediği her şeye sahipmiş gibi bir ifade belirdi.

"Buraya gel," dedi ona yaklaşmamı isteyerek.

Dediğini yaptım. Ayağa kalkıp bana elini uzattığında midem kalksa da elini öptüm saygıyla. Yüzümü avuçları arasına aldı. Aral'ın hissettirdiğinden çok daha farklıydı bu his. Nefret ettim.

"Sen Karolina..." dedi gözlerime bakarak. "Sen benim en büyük silahım değilsin yalnızca. Sen benim aileme yakışan tek üye ve mirasçımsın. Zamanı geldiğinde sahip olduğum her şey senin olacak. Aferin sana. Gurur duydum seninle."

"Bir onurdu Majesteleri."

Ellerini yüzümden indirip gözlerini Wielki'ye çevirdi. "Basın duyurusu ne zaman?" diye sordu neşeyle. Sonra da baş kâhyasına çevirdi gözlerini. "Karolina'ya asil bir takım hazırla. Bizimle cenazeye katılacak." Ardından bir şey hatırlamış gibi Wielki'ye çevirdi gözlerini. Sağlıklı suyundan keyifle bir yudum içti. "Kapan'ın durumuyla ilgili bir bilgi var mı?"

"Karaciğerinden bıçaklandığı için hastaneye varamadan ölmüş Majesteleri," dedi Wielki tekdüze bir sesle.

Jadwiga'nın gözlerinde küçümser bir ifade belirirken dudaklarında alaylı bir gülümseme vardı. "Tilkileri avlamak için eğitilen bir *Kapan* için ne kadar basit ve acınası bir ölüm..."

Wielki ve ben yorum yapmadan dikildik öylece.

"Wielki, Karolina aranıyor mu?"

"Evet ama eşkâli bilinmiyor Majesteleri. Tüm görgü tanıkları öldü."

Mehmet Ali vardı halbuki beni gören ve yaşıyordu...

"Harika," dedi keyifle. "Karolina?"

"Evet, Majesteleri."

"Sadakatini ve inancını kutluyorum. Fakat tacımı aldığımda ödülün daha büyük olacak, bu yüzden sana verdiğim bu ufak hediyeyi kabul et ve ailene git."

"Emredersiniz," dedim kalbimin ritmi değişmesin diye halıdaki desenleri saymaya başlayarak.

"Ares nerede?"

O sırada içeri girdi. "Buradayım Majesteleri."

"Kutlarım," dedi Ares'e gururla bakarak. "Bir Soytarı daha yetiştirdin."

Ares ona saygıyla eğildi. "Sizlerin desteğiyle Majesteleri."

"Karolina'yı eve götür," dedi Ares'e bakarak. "Törenden önce ona verdiğim küçük bir ödül."

"Emredersiniz."

"Teşekkür ederim Majesteleri," dedim saygıyla.

Bu kraliçe oyunundan, zamanı yaklaştıkça daha da nefret ediyordum. Baş selamı verip üç adım geri attım ve arkamızı dönerek salondan çıktık. Merdivenleri inerken güneş henüz doğmamıştı ve bu kez motosiklet değil bir araba duruyordu kapıda.

"Sonunda bir araba," dedim. Motosikletten çok sıkılmıştım.

Ares şoför koltuğuna geçip arabayı çalıştırdığında hızla uzaklaştı malikâneden.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu artık dinlenmediğimize kanaat getirdiğinde.

"Biliyorsun," dedim arkama yaslanırken.

"Belki önce Alin'i görmek istersin diye düşündüm," dedi hafifçe omuz silkip.

İsterdim. Ama önce yapmam gereken işlerim vardı.

"Onu dönüşte göreceğim," dedim kalbim sevgiyle çarparken. "Onunla uyuyacağım."

"Sabah oluyor," dedi uyuyamazsın, der gibi.

Omuz silktim. "İstersem uykusu olmasa bile uzanır benimle," diye mırıldandım camdan dışarıyı izlerken.

Ares evimin önüne kadar getirdi beni. Evimin önünde babam ve Balın bekliyordu. Arabadan indiğimde babam anında ileri çıktı ve kollarını bana sardı. Sanki kırığım olduğunu biliyormuş gibi dikkat etse de ben umursamadan sıkıca sarıldım ona ihtiyaçla. Güvenebileceğim ve beni sevdiğini bildiğim birini görmek, ona sarılmak dünyanın en büyük hediyesiydi ve ben bunun kıymetini hep bilmiş olsam da hep bununla cezalandırılmıştım.

Babam anlımı öptü. "İyi misin?" diye sordu yüzümdeki yara izlerine bakarken canı yanmış gibi.

"İyiyim," diye onayladım onu. "Hemen yola çıkalım. Dönüşte Alin'i görmek istiyorum."

Babam beni onayladı. Balın'a çevrildi bakışlarım. Hazır bir şekilde bekliyordu beni. İkimiz de telefonlarımızdan yalnızca ikimizde olan uygulamaya girip aynı anda ortadaki tuşa bastığımızda benim derimin altındaki konumumu takip eden çip devre dışı kalırken Balın'daki çip aktif hale geldi. Milat'ın yazılımdan anlayan bir arkadaşının bulduğu çözümdü bu ve planımızda hayati bir yeri vardı. Bu sayede malikâneden uzaktayken Balın benim yerime geçip burada kalacaktı. Jadwiga beni evde sanırken ben planımı işletecektim.

"Mehmet Ali'yle konuştun mu?" diye sordum Balın'a merakla.

"Henüz değil," dedi Balın durgun bir ifadeyle.

Kafamı salladım. "İyi olacak merak etme," dedim onu teselli etmek isteyerek. Kendini suçlu hissettiğini biliyordum, benim kadar hissedemezdi.

Ares, Balın'la geride kalırken ben ve babam yola çıktık hızla. Babam arabayı kullanırken dikkatinin %90'ı benim üzerimdeydi. Bir şey sormak istiyor ama sormaya korkuyor gibiydi ve az çok tahmin edebiliyordum derdini.

Gözlerini yoldan bana çevirip, "Kırıkların nasıl?" diye sordu yüzümü ilgiyle izlerken.

"İyi," diye mırıldandım ben de onu izleyerek. "Aral'ı sorabilirsin," dedim sonra. "Kıvranıyorsun baba."

Kaşlarını çattı hafiften. "Kıvranmıyorum," diye inkâr etti. Sonra birkaç saniye yolu izleyip pes etti. "Nasıldı?"

Ben de gözlerimi yola çevirdim. "Kızgındı."

"Hakkı."

"Her şey onun hakkı zaten," dedim kafamı usulca sallarken. "Ama yine de Aral o... Yardım etmiş."

Kafasını salladı. "Kızgın olabilir ama seni seviyor hâlâ," dedi beni teselli etmek istediğinden. "Onları hayatımızdan defettiğimizde bir daha huzurunuzu kimsenin kaçıramayacağından baban emin olacak."

Gülümsedim hafifçe. "Kızını ve damadını koruyacaksın yani?"

"Höst," dedi huysuzca. "O kadar da değil. Ne damadıymış hem? Yaşın kaç daha? Hem bakalım verecek miyim ben güzelim kızımı ona?"

İstemsizce güldüm bu söylediğine. Hâlâ huysuzluk ediyordu eskisi gibi. O an bir farkındalık vurdu kalbimi. İki sene öncesi, eskisi oluyordu sahi. *Ya Aral'da da eskide kalmışsam? Ya bir an görünce duygulandığı için sarılmış ama şimdi şaşkınlığı geçince yine öfkesi ağır basmışsa? Aral ya artık kalbini değil aklını dinliyorsa?* Ben almazsam bir aklı vardı çünkü onun. Ve ben alamazdım artık aklını öyle kolayca.

"Lina."

Gözlerimi daldığım yerden çekip babama çevirdim.

"İyi olacak," dedi elimi tutarak. "Korkma."

Kafamı salladım. "İyi olacak," diye onayladım.

Son viraja da girip araba ormanlık alanda durduğunda indik ikimiz de. Ormanın içindeki iki katlı eski yapının etrafında in cin top oynuyordu. Yaşama dair en ufak bir belirti yoktu. Fakat önünde iki araba vardı. Birinin plakasını çok iyi bildiğimden kalbimin ritmi bozuldu.

Gerildim biraz ama geri adım atmadım. Eğer beni seviyorsa hâlâ tekrar kazanırdım gönlünü biliyordum. Kapıyı anlaştığımız bir ritimle çaldım ve başımı dik tuttum.

Kapı açıldığında karşımda lacivert gözleriyle Milat dikildi. Gözlerim istediğini arar gibi arkasına çevrilirken Milat kenara kayarak kolaylık sağladı ve onu gördüm. Atilla Durmuş'la birlikte şöminenin önünde ayakta dikiliyorlardı ve Aral sanki beni bekliyormuş gibi doğrudan gözlerimin içine baktı. Sevgiyle değildi belki ama öfkesine bile razıydım çoktan. Yeter ki bir şey duysundu bana karşı, gerisini hallederdim... *Hallederim değil mi Aral? Bak yine sana geldim...*

Bölüm 2

Dirim Mezarda, Ölüm Dinlenir Ayakta

Yaşam ve ölüm arasında ince bir çizgi. Herkes doğacak ve bir gün dönecek geri. Ölüm alır her şeyimi ama silmez hatırımdakileri. Ceza bu bana, unutamıyorum, acılarım taze hâlâ dünkü gibi. Ne hatırda tutulanım ne de hatırlanan yeri. Ne kalırım akılda ne de bir yerim var gönülde. Kaybettiklerim de gelmez hiç geri. Bana saymak kalır; eksikleri, kesikleri, sevişleri ve silişleri. Tanrı'm, bana verilen isim bir dağ belki ama taşımayı ben istemedim bu ismi. Eksildim, eksildim; ufaldım. Dağdan geriye kalan bir toz bulutuyum şimdi. Ya al yükümü ya da izin ver ben seçeyim yağacağım yeri. Zira üzeri kapatılmamış mezarla dolu kafamın içi...

23 ŞUBAT 2021 – İSTANBUL

ARAL ÇAKIRCA

Başım ağrıyordu. Hayatım zaten kolay sayılmazdı fakat geçirdiğim üç gün çekilir gibi değildi. Önümdeki beyaz kâğıdı onuncu kez okurken başımdaki ağrı kendini hatırlatmak ister gibi zonkladı. Masaya yasladığım sol kolumun orta ve başparmağıyla şakaklarımı sıktım. Sinir krizimin eşikte olduğunu hissediyordum. Öfke son üç günde hiç olmadığı kadar sık ve konsantre geziyordu damarlarımda. Bir fırtınaydım durulmayan. Soğukkanlılığımı üzerimden sıyıralı iki günü geçiyordu. *Saatleri düşünme. Gidişini düşünme. Kaybettiklerini düşünme. Onu kaybettiğini düşünme. Kaybetmedin.*

"Yenisini yaz," dedim kâğıda bakarken.

Ekin sessiz kaldığında gözlerimi kâğıttan kaldırıp ona baktım. Bana bakıyordu ve gözlerinde benim için üzüldüğünü ya da endişe ettiğini görmek öfkemi daha çok harlıyordu. Ona değildi kızgınlığım fakat ben acınacak bir adam değildim. Zayıf değildim. Bir kutuda muhafaza edilmesi

gereken biri değildim. Âşık olduğum kadın aksine inanıyor diye bunu kabul edecek değildim. O kendini yakarken izleyecek değildim. İstesem dünyayı ateşe verirdim ve yapmayışım gücüm olmadığından değildi. *O da buna dönüşmemi istemiyordu*, diye fısıldayan sağduyuma bir siktir çektim içimden.

"Duydun mu?" diye sordum mavi gözlerine bakarken.

Kafasını salladı. "Duydum abi."

Ben her saniye söylemediği ama bildiğim her şeye sinirlenirken Ekin sakin kalan tarafta durmayı seçti iki gündür yaptığı gibi.

Öfkemi bastırmaya çalıştım. "Daha iyisini yapacağını biliyorum."

"Arama emri çıkarabilirim," diye onayladı beni. "Ama bu Lina'nın yararına olmaz."

İsmini duymamla ensemdeki tüyler dikelirken dişlerimi sıktım. Dizim stresten tekrar titremeye başladı. Öfke ve endişenin ateşi bastı yine göğsümü.

"Öte yandan Polonya'daki yerel polisi harekete geçireceğini, geçirse de ona ulaşabileceğini sanmıyorum."

Bir saat önce Milat'ın söylediği şeylerin bir benzerini Ekin'den duyuyor olmak ve en kötüsü de bunu benim de bilmem daha da öfkelendirdi beni. Elimi sertçe masaya vurarak ayağa kalktım.

"Sikeyim," dedim öfkeyle. Kafayı yiyecektim. Nasıl oluyordu da hayatımı elimden alıyorlardı ve ben hiçbir şey yapmıyordum? *İyi bir insan olmam mıydı hepsinin sebebi? İyi olmayı seçtiğim için mi? Babamın istediği gibi bir adam olmadığım için mi?*

Ekin, "Kadir abi..." diye başladı cümleye ama sözünü bitirmesine izin vermedim.

"Ne söylediği zerre umurumda değil!" diye bağırarak sözünü kestim. "O Lina'yı gözden çıkarmış olabilir ama ben çıkarmıyorum! Lina onlar gibi değil, kendini kaybetmeden onlar gibi olamaz!" Elimi öfkeyle saçlarımdan geçirdim. Öfke bedenimi usulca ele geçiriyordu sanki. "Evveliyatını sikeyim böyle işin! Lan Lina ya Lina! Daha iki ay bile olmamıştı yaşamak isteyeli! Kırk iki gün lan! Kırk iki! Kırk iki gün olmuştu yanıma geleli! Yüzü biraz olsun güleli! Yaşamak isteyeli! Kırk iki gün! Kaç günü ağlayarak geçti korktuğumdan saymadım! Kaç kere hastanelik oldu! Kaç kez elleri titredi korkusundan! Elleri lan elleri! Elleri titriyordu lan! O siktiğimin kansız piçleri yüzünden avuçlarını kesti diye elleri titriyordu! Görmeyeyim diye saklıyordu lan benden ellerini!"

Sinir krizimin ve ağlama hissinin boğazıma dayandığını hissettim. Yutkundum zorlukla. Avucumu alnıma yaslayıp şiddetlenen baş ağrımla şakaklarımı sıktım. Zihnimde Lina'nın benden özür dileyen sesi uğuldarken öfkeyle duvara vurdum.

"Dedim ki benim yerime karar verme!" Bir kez daha vurdum. "Dedim ki bensiz bir yere gitme!" Bir kez daha vurdum. "Dedim ki seni asla affetmem!" Bu kez vuramadım. Elimi güçsüzce duvara yasladım. "Asla affetmem, dedim," diye mırıldandım başımı yorgunlukla duvara yaslayıp. İki gündür uyuyamıyor, yemek yiyemiyordum ve sinir krizleri geçirmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. "Bu kız beni nasıl bu kadar kolay silebiliyor..." diye hayıflandım alnım soğuk duvara yaslıyken. "Nasıl bu kadar kolay vazgeçebiliyor benden de ben bir türlü vazgeçemiyorum ondan?"

"Onun için de kolay olmamıştır," dedi Ekin arkamdan onu korumak isteyerek.

Bozacının şahidi şıracı, demek geldi içimden ama son dakika tuttum kendimi. İkisi de benim yerime karar verip beni kendilerinden uzak tutarak bana bir hayat verdiklerini düşünen baş belalarıydı. Lina'yı bu konuda onlarca kez uyarmıştım üstelik. Boğazım tekrar düğümlenirken burnum sızladı. Dişlerimi sıktım kayıp hissiyle baş edebilmek için.

"Beni kaybetmenin acısı var mıydı?" diye mırıldandım gözlerim kapalı dururken kısık bir sesle. "Eksikliğim hissediliyor mu hiç?"

"Hissediliyor," dedi düşünmeden durgun bir sesle. "Senin varlığını bilmeyene koymaz belki eksikliğin ama varlığını bilen için yokluğun zor."

"Atlatır ama o," diye mırıldandım kırgınlığım ve öfkem boğazımı yakarken. "İlk değil." Başımı yasladığım duvardan kaldırıp masaya döndüm ve masanın üzerindeki anahtarımı aldım. "Unutmak ona özel, bana değil," diye mırıldanırken çalışma odasından çıktım. Merdivenleri inip doğrudan dış kapıya yöneldim ve beklemeden çıktım dışarı.

Kürşat, Şahin ve Deniz bahçede sigara içiyorlardı. Gözleri bana çevrildi. Onlara tek kelime etmeden yanlarından geçtim.

Üçü de peşime takıldı ama, "Nereye?" diye sormaya Şahin cesaret etti.

"Cehenneme." *Ama zaten oradayım...*

Arabamın kapısını açarken, "Yalnız kalacağım," dedim net bir sesle.

Deniz ve Şahin yerlerinde durduğunda Kürşat öylece yan koltuğun kapısını açtı.

"Kürşat," dedim uyarır gibi.

"Susarım," dedi koltuğa geçerken. "Varlığımla yokluğum seçilmez."

Gözlerimi sabırla kapattım ama inat edecek enerjiyi bulamadım kendimde. Şoför koltuğuna geçip oturdum. Nereye gittiğimi bilmeden sürmeye başladım ve Kürşat tek kelime etmedi söylediği gibi. Arabayı sürerken bir sürü şey düşündüm yine. Düşündükçe başım ağırdı, başım ağrıdıkça düşüncelerim çıkılmaz bir hal aldı. Dayıma rest çekmeyi düşündüm. Kotanların evini basmayı düşündüm. Kadir abiyle kavga etmeyi düşündüm. Fakat hiçbirinin bana onu getirmeyeceğini biliyordum. Bana hiçbir şey bırakmamıştı. Ne yapmak istediğinden haberimin olmasını bile istemiyordu. Beni tamamen istemiyordu. *Hiçbir şekilde...*

Sonra aklıma gelen bir fikir öfkemi kendisine silah etti. Arabayı durdurduğumda Kürşat'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ama tek kelime etmedi. Arabadan indim ve neon tabelaya doğru ilerlerken Kürşat beni takip etti. Dışarıda bekleyen sırayı umursamadım. Kapıya yaklaşırken korumalar benim kim olduğumun bilinciyle yolumdan çekildiler. İçeri girdim, merdivenleri inerken zihnimde onun olduğu birkaç anı oynuyordu ve bu öfkemi harladı.

Bar kısmına gittim usulca. Bar taburesine oturduğumda Kürşat da geçti yanıma oturdu. Ses etmedi yine. Neden geldiğimi o da biliyordu. Sebebi bekledim ben de öylece.

Sonra barmen ondan hiçbir şey istemediğim halde önüme viski bıraktığında buz gibi gözlerimi ona çevirdim.

Buz gibi gözlerime bakarken kanı çekildi ama, "Müesseseden efendim," demeye cesaret edip geri çekildi.

İçimdeki öfke kabardı ve dişlerimi sıktım. Önümdeki bardağa çevirdim bakışlarımı. Kürşat sanki ne yapacağımı görmek istiyordu ve bu beni daha da öfkelendiriyordu sebepsizce.

Önüme bırakılan yalnızca bir bardak viski değildi. Tertemiz geçirdiğim son beş senemdi. Tek bir damla içmemiştim bıraktığımdan beri. Bir kere bağımlı olursan eğer tekrar bağımlı olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu da biliyordum. Bana bunu bıraktıranın ne olduğunu da... Ve şimdi beni buraya getirenle beni buradan kurtaran kişinin aynı olması daha da biliyordu öfkemi.

Kristal bardağı parmaklarım arasına alıp gözlerinin rengine benzeyen sıvıya bakarken, "Bir daha buraya oturmam, diyordum," diye mırıldandım. Yine bu bar tezgâhında oturuşumu kastederek. "Beni buradan kaldıran sebebin beni buraya geri oturtacağını bilsem o gün hiç kalkmazdım."

"Kalkardın," dedi Kürşat öylece önüne bakarken. "Yine kanlı canlı o gülümsemeyi görmek ister ve yine âşık olurdun."

Olurdum. Ne olursa olsun, hayat bizi nasıl ve nerede bir araya getirirse getirsin Lina bana bir kez gülümsese ben yine ona âşık olurdum. Yine çok severdim onu. Yine bir bıçak yarası bir kalp ağrısı olurdu ama ben yine *deli gibi değil aklı başında* ve her şeyimle severdim onu. Sanki onu sevmek için yaratılmıştım ve bu bana bir sınavmış gibi onu kaybetmeye mahkûmdum.

Sağ elimle alnımı ovdum fakat baş ağrımı hafifletmedi bu. Zira ovmak istediğim yer alnım değil göğsümdü. Göğüs ağrısı çekiyordum, kalp krizi değil kaybıydı bu bildiğin.

"Ben şimdi ne yapacağım Kürşat?" diye sordum çaresizce. "Peşinden gidemiyor, izini süremiyor, hakkım olanı alamıyorum."

"Biraz zaman ver, su durulsun."

Gözlerim istemsizce Lina'nın aldığı saate takıldı. "Kurutmak istiyorum ama her şeyi. Ömür dediğin saymakla mı geçer?" *Saydırmayacağım, demişti halbuki...*

"Geçmez," diye onayladı beni. "Ama biraz vakit ver, canının acısı hafiflesin de aklın yeni bir yol inşa etsin."

"Kimsenin benim yoluma ihtiyacı yok." Sıkmaktan beyazlayan parmaklarım arasında duran bardağı izledim. "Aksi olsa uyurken terk edilmezdim."

"Lina ilk zamanlar ölmenden korkuyordu," dediğinde gözlerimi istemsizce ona çevirdim. Düşünceli gözlerle tezgâha bakıyordu. "Annesinin uyandığı gün hastalanmıştı, ona serum takmıştın. Baş ağrın için oksijen almaya indikten biraz sonra seni arayarak çıktı odadan. Seni sordu ilk iş. Gelir, dedim ama ben giderim, dedi acelesi var gibi. Ona eşlik ettim. Seni kolay kolay öldürüp öldüremeyeceklerini sordu bana onu ikna etmemi ister gibi."

Gözlerimi önüme çevirirken yutkundum. Tüm kâbusları bununla ilgiliydi. Biliyordum. Uykusundan uyanıp *yine öldün,* diye ağlardı kollarımda. Son gece her şeye rağmen onu sevmem için yalvarırken katil olduğunu sandığı için bu isteği sanmıştım. Planını kurmuştu halbuki. Üzerimden geçen zaman sakinlik değil öfke yüklüyordu omuzlarıma. *Nasıl yapardı bunu bana? Nasıl yapardı bunu kendine Lina? Nasıl?*

"İkiniz de hastaneye kaldırıldığınızda üç kez uyandı seni görebilmek için. Üçünde de yoğun bakımın önüne gelip birkaç saniye sonra bayıldı.

Biraz güç topladığı ilk an seni görmeye kodlanmış gibi uykusundan uyanıp yanına çıkıyor fakat gücünü tüketerek bayılıyordu. Kendini yiyip bitirdi sen uyanana kadar."

İçimde hâlâ onu yeterince teselli edemeyişimin pişmanlığını taşıyordum. Alerjim elimde değildi. Nezaketim karakterimdendi. Soğukkanlılığım genetiğimden, iyimserliğim kaderimdendi. *Güçsüz mü gösteriyordu bunlar beni? Göründüğümden daha güçlü biri olduğumu ispatlasaydım değişir miydi sonuç? Babamın bana verdiklerini kabul etseydim ne yaşandığını bilen Milat değil ben olur muydum?*

"Kızmak hakkın. Yerine de koyamam kendimi, yaşadıklarını yaşamadım. Lina'yı bir sene uzaktan izledim ve güldüğünü hiç görmedim. Ama seninleyken gözlerinin içi gülüyor, yaşamayı keşfediyor gibiydi."

İki gündür aklıma gelen anıları ağladıklarından ibaretti halbuki...

"Lina zeki ve ruhu sağlam biri. Her ne düşündüyse kabul edilebilir bir sebebi olmalı çünkü sadece seni değil Alin'i de bırakmak zorunda kaldı ve bir sene boyunca her adımını izleyen biri olarak çok rahat söyleyebilirim ki sen ve Alin onun hayat damarları gibiydiniz. Bir planı olmalı. Seni de Alin'i de öylece gözden çıkaramaz."

İçimde yeşeren derin bir üzüntü ve özlem dağladı göğsümü. Burnum sızladı yine. Ona yapacakları şeyleri düşündükçe parmaklarım arasındaki sıvıyı içmek cazip geliyordu. Ona ne yaptıklarını hatırlayıp hastaneye yattığında, kollarımda ağlayıp aynı şeyi yediği için korkudan midesindeki her şeyi çıkardığı anlar dipdiriydi kafamın içinde.

Lina mecbur hissetmese gitmezdi biliyordum fakat ne planlıyor olursa olsun kendinden vazgeçmeden onlar gibi olamazdı. Bu hem ondan hem benden hem de bizden çok şey götürecekti ve bu üzüntümü yenmeye en yakın duygum öfkenin sebebiydi.

Öylece sıvıya bakarken solumdaki tabureye oturan kişiyle dikkatim ona kaydı fakat dönüp bakmadım. Kim olduğunu biliyordum. Onu görmek için gelmiştim esasen ve elimde tuttuğum bardaktaki imanın da farkındaydım.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Pars.

"Lina'nın nerede olduğunu söylemekle başlayabilirsin," dedim öylece bardağa bakarken.

"Bildiğimi nereden çıkardın?"

"Bildiğin herhangi bir sik var mı?"

Güldü hafifçe. "Belki de sadece sana cevabım yoktur..."

Elimdeki bardağı sertçe tezgâha bıraktım. En başında onu konuşturabilmiş olsaydım belki de hiçbir şey buraya gelmezdi. *Kayıplarına bahane üretme, çözüm yolu üret. Çözüm yok, bundan sonrası hissel bir ölüm yalnızca.*

Sağ dirseğimi tezgâha yaslayıp taburemde ona döndüm usulca. Buz gibi gözlerimi suratına diktim. Eğlence merkezinin bir parçası olan bu bar muhtemelen bir paravan şirketten başka bir şey değildi ve yönetimi ona aitti. Asaf soysuzunun uyuşturucu ayağını yönettiği açıktı, onunsa para akladığına dair bir sezim vardı çünkü müzayedede öğrendiğim şeylerden biri de Pars'ın, Jadwiga'nın sadık Köpeği olduğuydu.

Benimle neredeyse yaşıttı ve o işler karışık olsa da biyolojik olarak Lina'nın abisiydi fakat bu onu yere serip kemiklerini kırmamam için bir motivasyon sağlıyor değildi. Tersine bir motivasyon veriyordu. Lina, onu korusun diye bir abi istiyordu kendine ve bu kansız piç onun bir çukura çekilmesine ses dahi çıkarmıyordu.

"Gerçekten seni dikkate alıp söylüyorlar mı olup biteni?" diye sordum. Bunu gerçekten merak ediyordum. "Yoksa emre itaat etmekten başka bir meziyetin yok mu?"

Yüzünde beni öfkelendirdiği için memnun bir ifade vardı fakat istese de beni bundan daha uca çekemezdi. Zaten uçurumun dibinde duruyordum.

"Bilmem gereken her şeyi biliyorum," dedi sadece. "Benden hiçbir cevap alamayacağın ve bunun için hiçbir şey yapmayacağın gibi."

Aral olduğum içindi yani. Eğer *Kara Çakı* olsaydım alabilir miydim istediğim cevapları? Kemiklerini kırmak çözüm olur muydu yani?

"Bilsen bile ne yapabilirsin ki?" diye sordu gerçekten merak ediyormuş gibi. Beni küçümsediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Ben içimde öfke ve mantıktan bir terazi kurarken tabureden kalktı.

"Kaybettiğini, bıraktığın yerde aramak en iyisidir," dedi teselli eder gibi omzuma dokunarak. Terazimdeki öfke beni aşağı çekerken gözlerim omzumdaki eline ardından suratına çevrildi. "Ama konu kızıl bir afet olduğunda belki de çok takılı kalmamalısın... Sonuçta cümledeki nesne sensin."

İçimdeki terazinin şirazesini kaydırarak onu altıma alıp birkaç kemiğini kırmadan önce duyduğum son şey buydu. Gerisi kaybetmekten yorulan ve öfkesinden gözü dönen Aral Çakırca'nın herkesin görmek için elinden geleni yaptığı öfke patlamasıydı. Her şey saliseler içinde ve ağır çekimde gelişmişti sanki. Bir süre kimse karışmadı. Onu ne kadar süre dövdüm bilmiyordum fakat âdeta gözüm dönmüştü. Kadir abi, Milat ve Kürşat beni zapt etmeye çalıştığında görmeye başladı gözlerim.

Milat ve Kürşat beni uzaklaştırmaya çalışırken Kadir abi bir yandan sakinleşmemi söylüyor bir yandan da Pars'a geri çekilmesini emrediyordu. Etraftaki kalabalıktan eser yoktu ve çevremizi saranların Köpek olduğuna dair mantıklı sezilerim vardı. Fakat bu beni endişelendirmedi. Sikimde bile değildi şu an burada hastanelik olmak ya da mezarda yatmak.

Pars'ın kan içindeki yüzüne baktım öfkeyle. "Bir daha Lina hakkında en ufak bir şey ima ettiğine değil şahit olmak, birinden duyayım; dilini sapıyla çıkarmazsam en adi şerefsizim!" dedim tükürerek.

Kadir abinin kızıl gözleri öfkeyle parladı ama Pars'a dönmedi. Pars kırdığım burnunu tutarken ifadesizlik içinde baktı bana. O ifadesiz bakış bana Lina'yı hatırlattığında tekrar nükseden öfkemle ileri adım attım ama Milat beni geri çekti.

Kadir abi elini göğsüme yasladı, "Aral yeter," dedi kızarak. "Dışarı çık."

"Hiçbir yere gitmiyorum!" dedim gözlerimi gözlerine dikip öfkemden zerre kaybetmeyerek. "Hiçbiriniz vermeseniz de o şerefsiz bu sefer cevap verecek bana!"

"Aral..." dedi Kadir abi sert bir tonda. "Dışarı çık." Gözlerimin içine baktı. "Konuşacağız."

Konuşacağız, dememiş olsaydı kabul etmezdim fakat bir şey söyleyeceğine ikna olmuştum gözlerindeki bakıştan.

Pars'a son kez bakıp, "Bugünü sakın unutma," dedim.

Ardından Milat'ın beni çekmesine izin vermedim. Beni çektiği yöne çevrildi adımlarım. Kolumu sertçe kendime çekip Milat'ın elinden kurtardım ve çıkışa yürüdüm. Göğsüm şiddetle inip kalkarken sakinleşmek için nefesimi düzene sokmaya gayret ettim. Elim gömleğimin yakasına gitti, iki düğmeyi çözdüm nefes almak için.

Milat arkamdan gelirken, "Niye ayırmıyorsun lan baştan?" diye Kürşat'a çıkıştı.

"Abi benim kolum kırık," dedi Kürşat öylece.

Kolu çatladığından alçıya alınmıştı ama alçıyı ertesi gün çıkarttırmıştı. Bahaneydi kolu, hıncımı almama göz yummuştu bile isteye. İleri gidersem müdahale etmeyi düşünmüştü muhtemelen.

"Ulan herkesin akıldan eksiği var anasını satayım," dedi Milat öfkeyle. "Peki sen?" diye seslendi bana arkamdan. "Demiyor musun itlerin inine girdim ters hareketimde saldırırlar diye?"

"Köpek eğitmek bende baba mesleği, hepsi gelsin tek tek ipe dizerim," dedim ona dönüp bakmadan. "Bana hiç ilişme bir yumruk daha yersin."

Gözlerinde bir öfke parladı ama bana karşı değil ona yaptırılana karşı olduğunu biliyordum. Geçmişini de ideolojisini de dayımın yanında nasıl yer aldığını da biliyordum. Emir demirini değil gerekirse başını da keserdi onun, biliyordum. Benim öfkem ne ona ne de onun ideolojisineydi. Lina'ya, babama ve dayıma duyuyordum öfkemi. O da bunu biliyordu.

Merdivenleri inip arabama doğru ilerlerken titreyen öfkeli ellerimle cebimden bir sigara çıkardım. Sigaramı tutuştururken bir an gördüğüm şeyle elim duraksadı. Sebebi ellerimdeki kan değil, bileğimdeki saatti. Saatin camı kırılmış, ibreleri dağılmıştı...

Dudaklarımdaki sigarayla sol kolumu yüzüme doğru kaldırdım hafifçe. Dağılan saate bakarken her bir cam parçasında Lina'nın hayalini görüyordum sanki. O an zaman hiç geçmeyecek gibi hissettim. Göğsüme bir ağrı saplandığında sol elimi göğsüme yasladım. Yutkundum, sigaramdan zorlukla bir nefes çektim ve aniden bastıran ağlama hissiyle başımı geriye yatırdım. İçimi bir üzüntü ve öfke ezdi.

Saatimi çıkarmadığım için kendime öfke duydum. Bana bu saati verip gittiği için Lina'ya öfke duydum. İbresiz saatin her hayali saniyesinin boynuma yük olmasına öfke duydum. Göğsümdeki sızı dinsin istedim, bu acı geçsin istedim, Lina verdiği sözü tutsun istedim. Tek bir dileğim olsun ama anında kabul olsun istedim.

"Sikeyim," dedim üzerime yağan siyah bulutları izlerken. "Kaburgalarım kırılmış."

Kırılan kaburgan değil, kalbimdi. Kalbim, saatimdi. Ağlamak için iyi bir bahaneydi. Saniyeler dakikaların, dakikalar saatlerin, günler yılların üzerine devrildi, bana ağlamak için bahaneler verdi ama acımı dindirecek bir Lina vermedi...

8 ŞUBAT 2023 – İSTANBUL

Önümdeki ekrana bakarken üçüncü kez daldığımı fark ederek gözlerimi kapattım.

"Aral hocam?"

Gözlerimi açıp omzum üzerinden arkamdan seslenen asistana baktığımda gözlerinde merak gördüm.

"İyi misiniz? Otopside de durgundunuz."

"İyiyim," dedim gözlerimi raporu tamamlamak için önüme çevirirken.

Çektiğim fotoğraftaki kızıl saçlı kadını görmeyeceğim şekilde yukarı kaydırıp fotoğrafın detaylı raporunu yazdım. *Kızıl bir saç* diye geçirdim durdum içimden. Tek kızıl o değil ya dünyada... Keşke öyle olsaydı... *Kendine gel Aral. İşini yap.*

Raporu her zamankinden üç kat daha geç tamamlayıp sisteme yükledikten sonra sigara içmek için kalktım koltuğumdan. Dışarı çıkmak için asansöre ilerlerken kafamda milyonuncu kez onunla olan bir anım oynuyordu. Her anımda o vardı sanki. *İki senenin her günü onsuz olsa bile...*

Psikiyatristim bunun travma sonrası stres bozukluğunun bir belirtisi olduğunu söylemişti. Halbuki o bir bozukluğun değil iyileşmenin belirtisiydi. *Hep öyle olur sanmıştım... Unutmak onun işiydi. Hatırlamak hep bana kalıyordu bir ceza gibi.*

Yaşadığım, ilk günkü kadar ağır gelmiyordu; evden çıkıyor, o yataktan kalkıyor, işime gidiyordum. Sürmez sandığım hayat bir tokat gibi çarparak her gün devam ediyordu. Zira biliyordum hayatın devam ettiğini, unutulduğumda da etmişti çünkü. Ama ne zaman aklıma gelse o an başa dönüyordum sanki ve aklıma gelmediği tek bir günüm yoktu. Her günü baştan yaşıyordum sanki.

Alışkanlıkla ortaparmağımdaki yüzüğe dokundum. Bazı öfke anlarımda çıkarmak geçmişti aklımdan fakat ilk boğumda vazgeçerek yerine geri sürmüştüm her defasında. Çıkaramıyordum. Yüzüğü çıkarmak, kalbimi çıkarmakla aynı şeydi. Lina için de beni hayatından çıkarmak zordu belki ama benim için hep kalbimle ilgili kronik bir sorundu. Panik atak geçirmeme sebep olabilen bir sorun...

Bu iki senenin bana en çok verdiği şey; düşünecek zamandı. Geçmişte kalan, birlikte geçirdiğimiz o kırk iki günlük süreçte aklımdan geçenleri düşünmüştüm. Tekrar ayrı düşebileceğimiz de buna dahildi, düşük bir ihtimal bile olsa düşünmüştüm bunu ama hiçbir zaman kendisinin gideceği aklıma gelmemişti. Ve yüzümü dönmediğim o ihtimal onun gibi arkamdan iş çevirmişti. Başta çok öfkeliydim ona, öyle ki ondan nefret edeceğim diye ödümün koptuğu olmuş, öfkeli olduğum halde hâlâ onu sevmek istediğim için sinir krizi geçirmiştim birkaç kez.

Sonra yine o barda, Kadir abi yine hayattan kopacağımı düşünmüş olsa gerek ki peşimden gelmiş, ben Pars'ın yüzünü dağıttıktan sonra beni alıp 2016'da konuşmak için götürdüğü mekâna götürmüştü. Sanki bana Lina'yı anlattığı günü tekrar yaşıyor gibiydim ve bana Lina'yı anlatmıştı yine. Fakat bu kez Lina altı yaşında değildi. Yirmi iki yaşından

başlıyordu hikâyesi, Lina bana anlatılmasını istemediği için üstü kapalıydı ama anlamıştım onu.

İlk kez Lina'yı anlamak daha fazla öfkelendirmişti beni. Çünkü eğer o anlatsaydı bana yine anlardım. Fakat ben uyurken gitmesini de anlıyordum çünkü eğer uyanık olsaydım onu asla bırakmazdım. Her ne kadar teoride mantıklı bir adım gibi dursa da uygulamada hayatımızdan feda edeceği koca bir belirsizlikler silsilesi ve sıfır iletişimi kapsıyordu. Ben ise buna kesinlikle gönüllü olan taraf değildim açıkça. Olmayacaktım da. Fakat Lina'yı tanıyordum ve onu tanımak dünyaya onun gözünden bakma şansı veriyordu bana.

Lina'nın gözleri, saçları gibi gün doğumuydu ama gördükleri karanlık bir geceydi. Her ne kadar olumlu yanından baksın istesem de yaşadıkları, ona öğretilenler, gördükleri, şahit oldukları... Onu kötümser biri yapmıştı. Değişmişti benimleyken; ilk kez bazı insanlar böyle yaşar tesellisine teslim olmamış, savaşmaya karar vermişti. Eğer onun için daha fazlasını yapabileceğimi gösterseydim belki de benimle savaşmak isterdi. Fakat onun için korunması gereken pahalı hassas bir vitrin bebeğiydim yalnızca.

Lina beni korumak ve istemediğim biri olmamam için beni arkada bırakmayı tercih etmişti. Fikrimi sormadan benim yerime karar vermişti ve gözlerinin önünde Ekin varken göze almıştı bunu. Sonuçlarını tahmin ve kabul ederek gidebiliyor olması beni daha da öfkelendiren bir unsurdu. Üstelik onsuzluk da bana korktuğu her şeyi yapabilirdi. Yapmıştı da.

Öfke duyuyordum ona. Hâlâ öfke duyuyordum. Unutmak bir kenara her gün daha da kızıyordum ona. İki sene olmak üzereydi ve ona dair bir şey anımsadığımda bir öncekinden daha da öfkeli oluyordum.

"Siktir," diye fısıldadım düşüncelerimi tekrar ettiğimi fark ederek.

Yine başa sarıyorum. Başa sarma artık. Başa dönmeyecek hiçbir şey. Artık aş. Aşk. Hayır, artık yok.

Sıkıntıyla kendimi dışarı attığımda kolumdaki saate baktım. Saat 23.30'du ve bir saatin ibresine bakınca bile onu hatırlıyordum. Zihnim geçen dakikaları topluyordu bir alışkanlıkla. 1 yıl 352 gün 17 saat 8 dakikadır, bana saydırmayacağına söz verdiği dakikaları sayıyordum. *1 milyon 33 bin 508 dakika... Nasıl kızmayayım ona?* Morgda karşılaştığımız andan onu kaybettiğimi fark ettiğim ana kadar geçirdiğimiz süre 61 bin 920 dakika eder yalnızca. Yaşadıklarımız kaybettiğimizin yüzde beş virgül doksan dokuzu eder yalnızca. Yüzde altı bile değil... *Nasıl kızmayayım ona?*

Sıkıntıyla yüzüme dokundum. İçimde bir his vardı. Yarım saat sonra hayal kırıklığından korktuğumdan heyecan duyamadığım fakat düşünmekten alıkoyamadığım bir tarih olacaktı. 9 Şubat... Bu tarihi bir buçuk yıl önce Balın'ın bana ondan getirdiği bir paket Longjing çayının üzerindeki son kullanma tarihinde görmüştüm. 09.02.2023'tü son tüketim tarihi. İçmemiştim hiç. Ne kadar kızgın olsam da güvenli bir yere kaldırmıştım. Fakat sonra uzun aralıklarla Balın'dan başka paketler de gelmişti. Hepsi başka ülkelerden, başka bitkilerdendi fakat değişmeyen tek şey son tüketim tarihiydi.

Hepsinin son tüketim tarihi yarındı ve ben her ne kadar tesadüflere değil Lina'nın zekâsına inanıyor olsam da umutlanmak istemiyordum çünkü bu saatten sonra umut beni öldürürdü.

Sigaramı içerken saatime bakmamaya çalıştım. Saat 00.00'ı vurduğunda mucize olacak değildi. *Değil miydi?*

Cebimdeki telefon titrediğinde bir an kalbimin ritmi bozuldu. Telefonu cebimden çıkardım, ekranda Yiğit'in ismi vardı. Tüylerim diken diken oldu beklentiyle.

"Efendim," dedim sigarayı dudaklarımdan uzaklaştırıp.

"Aşı vakası," dediğinde elim duraksadı. "Kızıl bir erkek."

O an içimin titrediğini hissettim. *Özel kızıl bir kadın... Şimdi de kızıl bir erkek...* "Nerede?"

Hastanenin ismini söylerken adımlarım otoparka ilerliyordu çoktan. Tüylerimin enseme battığını hissettim. Kalbim çoktan ritim bozmuş, kanıma adrenalin karışmıştı. Çünkü verdiği bilgilerin boşa olmadığını biliyordum ve saat 00.00'ı vuruyordu...

17 MART 2022 – İSTANBUL

"Ayal'cığım!"

Alin'in sesiyle dalgın gözlerimi dikiz aynasına çevirdiğimde parlayan mavi gözlerine baktım doğrudan. Gözleri mavi olmasaydı Lina'nın küçüklüğüne baktığımı sanırdım. Gittikçe Lina'ya benziyordu. *Onu düşünme...*

"Söyle bebeğim," dedim gözlerine bakarken.

"Mayketi geçtik, bise süt almadın."

Kaşlarım çatılırken gözlerimi bir anlığına sağ şeride, geriye çevirdim. Market arkamızda kalmıştı gerçekten.

"İleride bir tane daha vardı abiciğim," diye atıldı Batı, beni teselli etmek ister gibi.

Ruh halimdeki değişimleri en çok onların fark ettiğini düşündüğüm zamanlar oluyordu. Sanki ikisi bir olup beni mutlu etmeye çalışıyorlardı. Alin, bana Lina'yla yaptığı havalimanı buluşmalarından bahsediyor, Batı saçlarımı okşayıp uyumam için annemden öğrendiği masalları anlatıyordu.

Kafamı sallayarak Batı'yı onayladım ve gülümsedim ikisine. "Unutacak mısınız diye sizi denedim," diye takıldım onlara.

Kıkırdadılar. "Ben unutmadım," dedi Alin neşeyle. "Çok akıllıyım. Değil mi Ayal'cığım?"

"Öylesin tabii," diye onayladım onu.

"Ben de unutmadım," dedi Batı aceleyle. "Sadece abimin kafası karışmasın diye söylemedim."

Alin onu yendiğini düşünerek gülerken benim kafam Batı'nın söylediği şeye takıldı. Buruk bir tebessümle dikiz aynasından ona baktım.

Marketin önünde durup başımı onlara çevirdim. "Hemen alıp geleceğim, koltuğunuzdan ayrılmayın," diye tembihledim ve camlarını açıp çıktım arabadan. Kapılarını kilitleyip ufak bir markete girdim. İkisine süt ve ufak birer çikolata alıp yanlarına döndüm geri.

Onları okula bırakıp öğretmenlerinin yanlarına ulaşmalarını bekledim. İkisi de içeri girmeden önce bana dönüp el salladılar. Sevgiyle izlerken el salladım onlara. Ardından arabaya döndüm ve yola çıkmadan önce bir süre direksiyona baktım. Mesaim biteli henüz bir saat olmuştu. Milat'ın yanına uğramak üzere çalıştırdım arabayı. Kendimi iyice yorarsam uykuya dalabiliyordum ancak.

Telefonum çaldığında gözlerimi ekrana çevirdim. Yiğit'in aradığını gördüğümde içimde karşı koyamadığım bir umut yeşerdi istemsizce. Üç yüz seksen dokuz gün geçmişti ve ben hâlâ onun hakkında bir şey öğrenebilmeyi umuyordum çaresizce. Havalimanına her uğradığında ailesini görmeye vakit bulup bana bir saniyesini bile ayırmayan bir kadın için hâlâ bana dönebileceğine dair bir umut besliyordum içimde. *O bir kadın değil ama işte. O Lina. Sen de içten içe biliyorsun öyle olmadığını. Öyle olsa çay gönderiyor olmazdı. Birlikte içmek istiyor belli ki... Biliyorsun bunu halbuki...*

Yüzüme dokunarak aramasını cevapladım Yiğit'in. "Efendim."

"Neredesin?"

"Alin ve Batı'yı okula bıraktım," diye yanıtladım onu yolu izlerken.

"Adliyeye gelebilir misin?"

Kaşlarım çatıldı. Benimle genelde dışarıda buluşurdu fakat adliyeye çağırdığına göre önemli bir şey vardı ve bu, dışarıda konuşamayacağı bir şeydi.

"Geliyorum," dedim. "Trafik yoksa on dakikaya orada olurum."

"Tamam, görüşürüz," deyip kapattı.

Telefonu konsola bırakıp hızla adliyeye sürdüm arabayı. Adliyeye varmam yarım saatimi aldı. O yarım saat boyunca bir sürü şey düşündüm, hepsi duymak istediğim ve bir şekilde mantığıma oturtabildiğim şeylerdi. Fakat Yiğit'in odasına girip hem Milat'ı hem de Yiğit'in yüzünü gördüğümde içimin açılacağına dair umudum baltalandı.

"Hayırdır inşallah," dedim sabırla Milat'ın karşısındaki koltuğa ilerlerken.

Milat hiç duraksamadan, "Lina'yla ilgili," dedi öylece.

Tüylerim diken diken oldu. Mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Gittiği günden sonraki birkaç gün şiddetli ve zor geçmişti. Bunu takip eden yedi ay boyunca ne MİT ne de Kadir abi Lina hakkında en ufak bir bilgiye sahip olabilmişti. Daha sonrasında Lina yurtdışına çıkarken İstanbul üzerinden aktarma yaparak havalimanına geldiğinde Kadir abiyle bir araya gelmişti. Yaşıyordu ve iyiydi. Tek bilgim buydu ona dair. Alin bana saçlarının uzadığından, çok güzel olduğundan bahsediyordu yalnızca. Kadir abiyse iyi, demişti sadece ve bunun fizyolojik olduğunu biliyordum.

Fakat şimdi Milat'ın ağzından Lina'nın ismini duymam, MİT'in ondan haberi olduğu anlamına geliyordu. *Bir şey yapmıştı...*

Milat'ın mavi gözlerine bakarken, "Ne yaptı?" diye sordum doğrudan.

"İyi görünüyor," dedi soruma karşılık.

"İyi olduğunu biliyorum," dedim istemsizce sinirlenerek. *İyi olduğunu bilmiyordum aslında, söylenene inanıyordum yalnızca. Başka bir şans vermemişti bana.* "Onu sormadım."

Milat dudaklarını ıslattı. "Bence daha fazlasını bilmen gerekmiyor."

Benim için endişeli olduğunu biliyordum. Emir eri olduğunu da Lina gittikten sonra hem onun hem de benim için endişelendiğini de biliyordum. Ona olan kızgınlığımı da geçmişte bırakmıştım. Zira Milat'tan bunu isteyen Lina'ydı. O götürmese kendisi giderdi yine, bunu da biliyordum ve bu öfkemi harlıyordu her seferinde.

Gözlerimi Yiğit'e çevirdim sakin kalmaya çalışarak. İçimdeki o ses Lina'nın korktuğu şeyi yapmış olduğunu haykırıyor olsa da kabul etmemek

için Milat'ın dediğini yapıp bunu bilmekle yetinebilirdim ama kaçmadım. Ben onun gibi kaçmıyordum benden.

Yiğit hiçbir şey söylemedi. Ekranını bana doğru çevirdi öylece ve ekrandaki siyah beyaz kamera görüntüsünü oynattı. Bir kadın, yerde sürüklediği bir adamı kameranın tam karşısında duran bir direğe, baş aşağı duracak şekilde bağlıyordu. Uzmanlaşmış ve transa girmiş bir ifadesizlikle elindeki ipi doladığı bedeni ters V şekline getiriyordu beş dakika içinde. İşi bittiğinde yanına bir çiçek koyup öylece uzaklaşıyordu oradan. On dakikalık videoyu tek bir yorum yapmadan defalarca baştan izledim. Başında şapka, ellerinde eldiven vardı ve teninin hiçbir yanı görünmüyordu ama onun Lina olduğunu biliyorduk hepimiz. *Oydu. Ben onu sırtından bile tanırdım.* Fakat şimdi izlediğim kadın benim tanıdığım Lina'dan çok uzaktı...

Gözlerimi ekrandan çekip Milat'a baktım. İçimdeki öfkeyle tüm dünyayı ateşe vermek istiyordum.

"Ben ne izledim?" diye sordum ona geçerli bir sebep duyabilmek için.

"Birkaç aydır, farklı ülkelerde bu şekilde ölen insanlar bulunmaya başlandı ve öldürülme biçimlerinden ötürü aynı kişinin yaptığından eminlerdi. Interpol *Kod Adı A* olarak arananlar listesine ekledi. Bu şekilde postural asfiksi uyguladığı kişiler, öldükten hemen sonra ölü katılığı geçirip kollarının yukarı kalkmasıyla bir A harfi oluşturuyor," diye açıkladı Milat kısaca ve sanki bu beni teselli edermiş gibi ekledi. "Ölenlerin hepsi savaş suçlusu olup bizim veya Interpol'ün listesinden isimler."

"A harfi," diye mırıldandı Yiğit.

Ne düşündüğünü biliyordum. Lina'yı yeterince tanımayan biri benim için intikam aldığını düşünebilirdi belki. Fakat yaptığının bu olmadığını ondan uzakta ve onunla hiç konuşmadan bile biliyordum.

"Duyduğumuza göre Kupa Ası olması bekleniyormuş. Tilkiler arasında bunun için yaptığı söyleniyormuş. Zira Lina da yükselmek için bunu tasarlayabilecek kadar zeki bir kadın," dedi Milat.

Kafamı iki yana salladım kalbimin yandığını hissederken. Tam şu anda onu kollarımın arasına almak ve teselli etmek istiyordum. Onların gördüğü, Lina'nın birini öldürdüğü olabilirdi ama benim tek gördüğüm, Lina'nın kendini öldürdüğüydü...

"Aral'ın A'sı olabilir mi?"

"Benim adımı ölümle bir araya getirmez asla." Gözlerimi elinde bırakacağı ölüm çiçeğini tutarken birkaç saniyeliğine duraksadığı kareye

çevirdim acı içinde. "Öldüklerini görmek istememiş," diye mırıldandım. "Bu yüzden postural asfiksiyi seçmiş, böylece oradan çoktan uzaklaştığında ölmüş oluyorlar." İçimde sönmeyen bir yangının harlandığını hissettim. *Lina ölümden kaçıyordu hâlâ çaresizce fakat mecbur etmişlerdi onu ölümle yaşamaya yine.* "Tamamen baş aşağı asmaya gücü yetmediği için sadece gövdesini dik şekilde bağlayıp doğrulmalarını engellemiş, ölü katılığını hesap etmemiştir başta. Tasarlayarak öldürebilecek bir kalbe sahip değil, kendi kurbanından kaçarken bunu tasarlamış olamaz."

İkisinin de beni izlediğini bilsem de dönüp onlara bakmadım. Yutkundum ama gözlerimin buğulanmasını engelleyemedim. Koltuktan kalkıp odadan çıktım öylece. Arkamdan kapıyı kapatıp başımı geriye yatırdım ve nemlenen gözlerimi kapatıp derin nefesler aldım sakinleşmek için. Kalp atışlarım hızlandığında o gittikten sonraki üçüncü panik atağımı geçirdiğimin farkındaydım.

Oradan çıkıp Kadir abinin yanına gittim teselli bulmak için. Saatlerce antrenman yaptım. Uyuyamayacağımı bilerek yorgunluktan bayılana kadar Milat ve Jan'la çalıştım. Kafamdaki görüntüyü silmek için kafamı meşgul etmeye çalıştım ama yorgunluktan kendimden geçtiğimde bile rüyalarımda onun o halini gördüm. Kafamdan silememekle kalmadım, rüyalarımda görmek için dua ettiğim halde bu kez kâbusum olur diye uyumaktan kaçtım...

Alıp gidemiyorsam başımı iyi oynarım ben de rolümü.
Işığımı verir; beklerim doğru günü.
Gün gelir; döner devranım.
Alırım arkama ışığımı,
çıkarım beni gömdükleri topraktan,
yükselirim göğe ve gölgemde boğarım şeytanımı.

9 ŞUBAT 2023 – İSTANBUL

Yiğit'in telefonda söyledikleri beni o güne götürmüştü. Lina'yla ilgiliydi, adım gibi biliyordum. Aşı vakası demesinin, kızıl detayı vermesinin ve bugünün ayın sekizi olmasının bir sebebi vardı... Olmalıydı... İki sene önce yine ayın sekizinde yanlış bir ihbar beni nasıl ona götürdüyse şimdi de aynısının yaşanıyor olması gerekti. Kadir abi *iki sene yalnızca*, demişti... İki sene dolmak üzereydi... Lina bana gelmeliydi... Mecburdu... Öyle olmak zorundaydı...

"Aral?"

"Gidiyorum," dedim Yiğit'e sadece.

Telefonu cebime kaldırırken arabama binip çalıştırdım ve hızla yola koyuldum. Direksiyonu sıktım karmakarışık hislerle. O da iki sene önce babasını karşısında gördüğünde böyle hissetmiş olmalıydı belki de. O gün onu anlayamıyordum fakat şimdi empati kurabiliyordum en derinden ve affetmeye hazırdım canı gönülden. Kızgındım ama ona ihtiyacım vardı bu öfkemin geçmesi için. *Ona ihtiyacım vardı. Hâlâ... Her şeye rağmen...*

Arabayı hastanenin önüne park edip hızla içeri girdim. Onu nerede bulacağımı biliyordum ama yanlış yorumlamış olabileceğim ihtimali karnıma soğuk bir bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu. Buraya vaka için geldiğime dair kanıt olması için kimliğimi gösterip görevlilerle morga indim. İçeri girdim ve beni yalnız bırakmalarını istedim. Hepsi birkaç dakika sürdü yalnızca ama külfet gibi geldi. Odadan çıktıklarında acil çıkış kapısına ilerledim aceleyle.

Titreyen elim kapıya gittiğinde duraksadım bir an, sonra kaşlarım çatıldı bu duraksayışa. Kaybedecek bir dakikam bile yoktu benim. O kapıyı açtım. Yaklaşık iki metre ötede duran bir kadın tüm ihtimalleri sıfırladı. Oradaydı. İki sene önce olduğu gibi öylece bakıyordu ama bu kez yabancı değildi bana. Gözlerinde boşluk değil bir yangın vardı. Büyümüştü... Bensiz... Yine kan içindeydi. Saçları uzundu yine. Dimdik duruyordu her şeye rağmen... Hep öyleydi. İki sene önce bulduğum Lina'dan daha hasarlıydı ama daha dik duruyordu.

"Aral," dediğinde olduğum yerde durduğumu fark ettim. Tuhaf, ona akıyormuşum gibi hissediyordum halbuki. *Ona varıyormuşum gibi hissediyordum.*

İsmimi onun ağzından duymak harekete geçirdi beni. İçimdeki sevgi de öfke de aynı anda ele geçirmek istedi beni ama bir tarafı seçtim

yalnızca. Aramızdaki iki metreyi iki adımda kapatıp onu kollarım arasına aldım öylece.

Ona sarılmak... Tanrı'm... Lina'ya sarılmak...

Ona sarılmak göğsüme öyle şiddetle vurdu ki ağlamamak için onu göğsüme bastırdım. İçimdeki her şeyi bastırması zordu fakat var olabilmeleri için onun varlığına ihtiyacım vardı. Onun varlığına ikna olmam lazımdı. Ona günlerce kızabilirdim ama var olması gerekti. Bir ben olması için Lina'nın varlığı gerekti. Bu yüzden hissetmeye çalıştım dokunduğum her yerini. Göğsüme bastırdım daha çok, nabzını hissetmek istedim...

Onu göğsüme bastırmak yetmedi. Yüzünü görmek istedim. Bir milim dahi uzaklaştırmak istemesem de onu kendimden, omuzlarından tutup ayrıldım ondan ve yüzüne baktım merakla. Yüzünü titreyen ellerimin arasına aldım. Lina'ydı. *Siktir. Lina'ydı... Benim Lina'mdı...*

Gözlerim yüzünün her zerresinde gezerken özlemle sol kaşını okşadım. Onu öpmek geldi içimden fakat yüzü yara bere içindeydi ve yaraları tazeydi. Endişelendim onun için. Başı belaya girmişti sanki...

"İyi misin?" diye sordum kaşlarım çatılırken bu ihtimale.

"Bir şey yok," dedi parlayan gözlerini kaçırarak.

Dişlerimi sıktım konuşmadığı için. Anlatmadığı için öfkelendim yine ama, "Bana yardım et," diye fısıldadığında kalbimin ritmiyle oynadı.

Endişelerim artarken dikkatle yüzüne baktım. Yüzüne yaslı sol elimi tutup yüzünden indirirken elimi öyle sıkı tuttu ki bir anlığına bırakmayacak sandım. Diğer eli karnına uzandı ve üzerindeki ince kazağın altından bir paket çıkardı yavaşça ve elime yasladı almam için.

"Zamanım yok," dedi güzel gözleri yüzümü ezberlemek istiyormuş gibi aceleyle yüzümde dolaşırken.

Paketi sıktım öfkeyle. "Ne oluyor Lina?"

Gözlerime baktı. "Bana güveniyor musun?"

Dişlerimi sıktım. Yine anlatmayacaktı. "Sana o kadar kızgınım ki..." dedim öfkem ses tonuma bile yansırken. "O kadar kızgınım ki Lina..."

"Biliyorum," diye fısıldadığında üzüntüsü kalbime battı.

Ne planlıyordu henüz bilmiyordum ama baktığım gözleri tanıyor ve içinde kendimi görüyordum. "Güveniyorum," dedim bu yüzden gözlerine bakarak.

Yutkundu usulca. "Yalnızca bana güven."

Bir şey olmuştu. Yüzünün bu halinin sebebi her neyse sadece ona güvenmemi istiyordu. O sırada telefonum çalmaya başladığında o an

burada yaşanan şeyin bu telefonla ilgili olduğunu biliyordum. Avucumdaki paketi sıktım. İçindeki yumuşak doku bir fikir veriyordu bana fakat onun için endişe duymama sebep oldu. *Ne yapmıştı?*

"İyi olacak mısın?" diye sordum endişe enseme yapışırken.

Bana bir yanıt vermek yerine aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapatıp başını göğsüme yasladığında göğsümde asırlık bir aşk yatıyordu. Derin bir nefes aldı sessizce. Tüylerim diken diken olurken ona dokunmak için tutuştu avuçiçlerim. Varla yok arası saçlarına dokundum. Tamamen bana gelmediğinin verdiği bilinçti onu kollarımın arasına hapsetmeyişimin sebebi. Gideceğini biliyordum ve neye engel olduğumu bilmeden onu alıkoymamın ona vereceği zararı hesap edememek beni daha da öfkelendiriyordu. Ben bu öfkenin pençesinden nasıl kurtulacaktım bilmiyordum.

Sanki beni duymuş gibi, "Kendimi affettireceğim mutlaka," dedi kalbimin üzerine.

Sesi beni kaybetmekten korkarak ağlayan Lina gibiydi ve hazırlıksız yakaladı bu beni. Hemen sonra kalbimin üzerinden öptüğünde beni; yokluğuyla kaybettiğim, hasret kaldığım her şey için öfkem tekrar gün yüzüne çıktı. Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapattım. Sebep olan herkesi kendi ellerimle öldürmek istiyordum yalnızca.

O an elini yüzümde hissettim. En ufak dokunuşu kasılan çenemi gevşetti anında. "Görüşürüz sevgilim," dedi bana. *Sevgilim...*

Geri adım attığını hissettiğimde gözlerimi açtım ve bana arkasını dönüp giden Lina'ya baktım. O günkü gibi beni bırakıp giderken arkasından baktım öylece. Tutamadım.

"Siktir," diye fısıldadım onun benden uzaklaşmasını izlerken. "Ben öpemedim."

Avucumdaki paketi sıkarken ısrarla çalan telefonumu cebimden çıkardım. Sinirlerim boşalacakmış gibi hissediyordum fakat Lina'nın yardım isteyen gözleri diri tutuyordu beni.

Ekranda Şahin'in ismini gördüğümde derin bir nefes aldım ve aramasını cevapladığım gibi arkamı dönüp çıktığım kapıya yürüdüm.

"Neredesin?" diye sordu Şahin'in endişeli sesi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum kaşlarım çatılırken.

Elimdeki siyah poşete sarılı paketi otopsi masasına bırakıp yakındaki makasa uzandığımda, "Dayın," dedi duraksayarak, "suikasta uğramış."

Ve ben tam o sırada paketin içerisinden çıkan şeye; dayımın ve Milat'ın yüzünün işlendiği iki silikon maskeye bakıyordum...

Dört saat sonra dayımın İstanbul'daki evine en yakın hastanenin morgunda dayım ve Milat'ın boyuna yakın, kimliği tespit edilememiş iki ayrı cesede Lina'nın verdiği silikon maskeleri giydirmiş, Mehmet Ali'nin gizlice içeri aldığı Balın'la otopsilerine şekil vermiştim. Maskeler öylesine kaliteli ve gerçekçiydi ki gerçek deri olmadığını anlamak için yıllarca deri kesmiş olmak gerekirdi.

Balın, yalnızca maskeleri maktullerin vücutlarıyla birleştirmemde değil raporun tutarsız olmaması için maktullerde yaratacağım artefaklar* için olayı kafamda canlandırmamda yardımcı olmuştu. Tüm olayı detaylarıyla, Lina'nın bakış açısıyla anlatmış ve bana asistanlık yapmıştı.

Balın'la son bir iki senede ara ara görüşmüştük yalnızca. Bana çay getirdiği anlardı bunlar ve o anlarda da pek konuştuğumuz söylenemezdi. Bazen Mehmet Ali'yle yemeğe çıkar, yan yana oturur uzun uzun denizi izlerdik. Sonra ikimizden biri gönül yarasından söz açardı ve diğerinin ağzının bağı çözülürdü. Mehmet Ali'yle aralarını düzeltmek için hâlâ bir adım atmadıklarını da oradan biliyordum.

Önce dayım olarak işlediğim maktulün otopsi raporunu tuttum. Milat için hazırladığımız maktule geçip Balın'ın bahsettiği noktaya bir kesik attım. Bu karnımdaki izi hatırlattı bana. Bilerek mi Milat'ı oradan yaralamayı tasarlamıştı emin değildim fakat üzerine çok düşünmedim.

Milat'ın adına tasarladığım maktulün de otopsi raporunu bitirdiğimde beş saati devirmiştim çoktan.

"İyi iş çıkardık," dedi Balın terleyen alnını koluna silerken. "Gerisi herkesin rolünü iyi oynamasına bağlı."

Ben ve Mehmet Ali'den bahsettiğini biliyordum.

"İlk kaybımız değil," dedim eldivenlerimi çıkarırken. "Hallederiz."

Kafasını salladı yavaşça. Yüzünde bir mahcubiyet oldu.

"Başka kim biliyor?"

"Sör La Hire, Sör Wielki, Sör Jan, Sör Ares, Sör Michal, Kuzey, Güney, Hükümdar Çakırca, Üsteğmen Alp, Savcı Yiğit, sen ve Ali... Mehmet Ali," diye düzeltti hemen. "Bir de cenaze işleri için Atilla Durmuş'un güvendiği ve ismini vermediği birkaç kişi."

Kafamı salladım. *Beni plana şu an mı dahil ediyorlardı yani? Mehmet Ali ne zaman eklenmişti?* Kuzey ve Güney'in başından beri bu işin içinde

* Otopsi artefaktları, cesedin incelenmesi sırasında doğal olmayan ya da istenmeyen durumların saptanmasıdır. Örneğin ceset taşınırken ya da incelenirken oluşan yaralar birer artefakt çeşididir.(ed.n.)

olduğu yeni bir gerçek değildi fakat bu plana dahil olduklarını yeni öğreniyordum. Ne zamandır planın içindelerdi bilmiyordum. Kuzey, Lina'yı son gören kişilerden biri olduğu için bana karşı hâlâ mahcuptu ve o olayın üzerine benden bir şey saklayabileceğini sanmıyordum pek.

"Sonra görüşürüz," dedi Balın.

Kafamı salladım. Gitmeye hazırlandığında, "Balın," dedim bana bakması için.

Başını çevirip bana baktı.

"Lina yaralıydı," dedim sormadan edemeyerek.

"Kurgu gereği Mehmet Ali'den kaçtık ama Milat'tan kaçmamız saçma olur diye Milat'ın bize çarpması gerekti."

Kaşlarım çatıldı. "Arabayla mı?"

Kafasını salladı öylece. "Biz motorlaydık."

Dişlerimi sıktım sabırla. *Bu herif gerçekten ölmek mi istiyordu?* Balın'a başka hiçbir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüm öylece. Kapı kolunu tuttuğumda gözlerimi kapattım birkaç saniyeliğine. Kaybetmenin rolünü benden daha iyi oynayan çıkamazdı pek insanın karşısına. Halledebilirdim. Hesap soracaktım herkese ama Lina iyi olmalıydı. Lina'ya iyiyken hesap soracaktım.

Omuzlarımı düşürdüm rolüme bürünerek. Soğukkanlılıkla açtım kapıyı. Henüz ben gelirken bile abluka altına alınmış olan hastanenin kapatılmış koridoruna çıktım. Müsteşar Atilla Durmuş'un evinde suikasta uğradığı ve öldüğü yakınları tarafından bilinen acı bir gerçekti ve ben, ölmeden önce yazdığı vasiyet üzerine otopsisini alelacele yapmıştım yazılan rol üzerine.

Kapıda iki asker nöbet tutuyor, koridorda birkaç MİT görevlisi, Kürşat ve Alp Diyar bekliyordu. Sivil veya hastane çalışanı yoktu. Hepsinin yüzünde ifadesiz donuk bakışlar vardı. Balın peşim sıra çıkarken elimdeki kâğıtları ve örnekleri bekleyen görevliye teslim ettim.

Elimden alırken, "Başınız sağ olsun," dedi metanetli bir sesle.

Boş gözlerle yere bakarken başımı salladım.

"Henüz resmi bir açıklama yapılmayacak," dedi görevli usulca. "Lütfen kimseyle paylaşmayın."

"Tabii."

Omzuma dokundu teselli eder gibi ve yanımdan geçip gitti. Alp Diyar küfür mırıldanarak yüzüne dokundu. Gözleri kızarmıştı öfkesinden. Göz göze geldiğimizde tıraş etmediği sakallarına dokundu.

"Sikeyim böyle işi," dedi öfkeyle. "Her birini geberteceğim o orospu çocuklarının."

Kürşat onu teselli etmek ister gibi omzuna koydu elini ama gözleri benim üzerimdeydi. Benim için endişeli olduğunu görebiliyordum gözlerinde. Dayımla aramızdaki ilişkiyi biliyordu çünkü. Sonra gözleri Balın'a çevrildi, onun varlığına anlam veremiyormuş gibi bir bakış vardı yüzünde. Bir şeylerin sandığı gibi olmayabileceğini düşündüğünü biliyordum.

"Hocam ben gideyim mi?" diye sorduğunda gözlerimi Balın'a çevirdim.

Maskesi ve bonesi başında duruyordu hâlâ. Kafamı salladım yavaşça.

"Kusura bakma seni unutmuşum," dedim rolüme ayak uydurarak. "Görüşürüz kurumda."

"Başınız sağ olsun," deyip başını eğdi ve hızlıca kayboldu göz önünden.

Yorgunlukla başımdaki boneyi çıkardım. Gözlerimde ifadesiz boş bir bakış vardı. "Mehmet Ali nerede?"

"Menekşe Hanım ve Enver Hanım fenalaşınca sakinleştirici verildi. Bir odada kalıyorlar. Mehmet Ali ve Deniz yanlarında," dedi Kürşat.

Anladım, der gibi başımı salladım. Hastaneye ilk vardığımda annemi uzaktan görmüştüm. Babamın kollarında ağlıyor, ondan bir şey yapmasını istiyordu. Normal şartlarda babam bu binayı yıkmıyorsa annem bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı ama acısı o kadar büyüktü ki henüz normalini ve anormalini seçemiyordu. Acısı dindiğinde babamın metanetinin sebebini sorgulayacak, cevap alamasa bile tahmininin doğru çıkması için bir umut besleyecekti.

Sıkıntı damarlarımda kol gezdiğinde nikotine ihtiyaç duydum fakat önce Mehmet Ali'yi ve annemi görmeye gittim. Alp Diyar, kapıdaki askerlere kısa ve net bir emir verip peşime takıldı. Metanet içinde yukarı çıkıp annemi ve Mehmet Ali'yi gördüm. Mavi gözleri kızarmıştı, dışarıdan bakan bir göz onun babası için gözyaşı döktüğüne inanırdı. Menekşe yengem ve annem serum alıyordu. Babam kapıda dimdik duruyordu. Geçen iki senede kaybetmiş Hükümdar Çakırca, aynadaki yansımam gibiydi. O biraz bana ben de biraz ona dönüşmüştüm. Usanmadan aşındırdığı kapımız ve hatırı sayılır kendini affettirme çabası annemin inadını iki senede epey törpülese de ben onu her gördüğümde Lina'yı hatırladığımdan öfkelenmeden edemiyordum. Fakat bugün ikimiz yine birer ayna gibiydik. İkimiz de sevdiğimiz kadını iki senenin sonunda bugün kollarımıza alabilmiştik.

"Annem nasıl?" diye sordum ona ifadesiz bir yüzle.

"İyi olacak," dedi sadece. Sesinde intikam arzusu ışıyordu. Gözlerini yüzüme dikti. "Ben burada kalırım. Sen kardeşlerinin yanına git." Ardından gözleri Alp Diyar'a çevrildi. "Alp de seninle gelsin."

Alp onu onaylarken başka bir şey olduğunu biliyordum. Çünkü Deniz, Ekin ve ablam buradaydı. Diğerlerini kastediyordu. Bu iki senede Batı'nın saçlarını okşadığını, Doğu'ya harçlık verdiğini görmüştüm. Göstermelik de değildi üstelik, gizli gizli yapıyordu fakat bunu söylerken bir şey anlamamı istediği belliydi. Alp'le ayrılmamı istiyordu.

Kafamı salladım. "Haberleşelim."

Kafasını salladı yalnızca. Gözlerimi Kürşat'a çevirdim. "Sen burada kal," dedim gözlerine bakarak.

Ardından Alp'le ayrıldık hastaneden. Alp dışarı çıkmadan önce uzun boğazlı kazağını burnuna kadar çekip ceketinin cebindeki güneş gözlüğünü taktı. Arabama yürürken sessizdi ve başını eğerek yürüyordu.

"Ecdadını siktiklerim," diye fısıldadı arabamın kapısını açarken.

Kime küfrettiğini anlamak için evliya olmama gerek yoktu. Muhtemelen etrafta bir Köpek ya da Tilki fark etmişti.

Koltuğuma geçtiğimde arka cebinden *powerbank*'e benzer bir cihaz çıkarıp torpidoya bıraktığında onun *jammer* olduğunu biliyordum. Yola çıktım öylece, Alp cebinden bir *USB* çıkarıp arabanın ön konsolundaki girişe taktı. Bir uğultu doldurdu arabayı ve bu bana müzayedeyi hatırlattı. Tüylerim diken diken oldu.

"Sen de mi takip ediliyorsun?"

Alp yorgunca yüzüne dokundu. "Siktiğimin Kotan'ının en büyük rakibiyle çalışıyorum, tabii ki takip ediyorlar."

Kafamı salladım. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum bu kez.

"Kapan'a," diye yanıtladı beni. "Şerefsiz bir gün öldürecek beni."

Kaşlarım çatıldı. Milat ve Alp'in liseden beri aralarından su sızmazdı. "Bilmiyor muydun?"

"Kimse planının tümünü bilmiyor, sadece herkes ne yapması gerektiğini biliyor."

Ensemdeki tüylerim diken diken oldu. Göğsümdeki yangın tekrar canlandı o an içimde ve kalbimi kavurmaya başladı. Lina, ihanetten korktuğundan değil yalnızca başarısız olmaktan o kadar korkuyordu ki her şeyini adadığı bu savaşta kimseye asıl planını anlatamıyordu bile. İşini şansa bırakmamış, planını dallandırıp budaklandırmıştı. Biri ondan

şüphe etse bile çizdiği yol öyle dallı budaklıydı ki onu bulana kadar o tüm köklerinden kurtulmuş olacaktı. Onu toprağın altında tutan köklerden kurtarmak için her şeyi yapardım. *İzin verseydi... Ama artık izne ihtiyaç duymuyordum...*

Alp, "Bana Aral'ı buraya getir, dedi de öleceğim demedi şerefsiz," diye söylenmeye devam etti. "Üç yüzle gittim hastaneye. Sebebim olacak bir gün."

Aynı dert bende de olduğundan ses etmedim. Zira Milat hak etmiyor değildi sövülmeyi. Fakat Milat, kimliğini çok iyi gizleyen bir adamdı. Gözle görülür tek bağlantısı Alp olduğundan gözlerin onun üzerinde olacağını biliyor olmalıydı. Muhtemelen bu yüzden ona öleceğini söylememişti.

"Arabada sigara içsem olur mu?" diye sorduğunda kafamı salladım.

Bir tane de bana uzattı. İkimiz de birer sigara yaktık, Alp bana yolu tarif ederken hiçbir şeyi sorgulamadım. Sorularımın tüm cevapları yalnızca Lina'da ya da dayımda olabilirdi.

İki saatin sonunda bir dağ evine vardık. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdi. Kapısında tanıdık olmayan bir araba duruyordu, muhtemelen sahte plakaydı ya da sahte kimlikle kiralanmıştı. Alp belinden silahını çıkarıp önden gitti. Üç adım arkasında beklerken kapıyı muhtemelen şifre olarak belirledikleri bir ritimle çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldığında Milat sapasağlam karşımızdaydı.

Alp, her ne kadar yol boyunca ona küfretmiş olsa da onu sapasağlam görünce omuzlarını gevşetti. Birbirlerine baş selamı verdiler. Alp'in peşi sıra girdim ben de içeri. Dayım şöminenin önünde ayakta dikiliyordu. Beni görünce rahatlamış gibi omuzlarını gevşetti. Milat'la buraya kapandıkları için henüz hiçbir şeyden haberleri yoktu. Bir ihanet onları burada pusuya düşürebilir ve gerçekten ölebilirlerdi fakat herkes gözünü öylesine karartmıştı ki hayatları bir seçenekten ibaretti sanki.

Dayım bana elini uzattığında yanına ilerledim.

"Her şey yolunda mı evlat?" diye sordu ben onunla tokalaşırken.

"Yolunda."

Kafasını salladı. Alp'le de tokalaşıp ardından koltukları işaret etti. "Oturun isterseniz çocuklar. Bugün hem vatan hem de şahsi meselemiz haline gelmiş bu illet için bir milat olacak."

İkimiz de oturmadık zira oturacak durumda değildim. İki sene boyunca onunla iletişimimiz minimum düzeydeydi. Ankara'da yaşadığı için

normalde de çok sohbet etme vakti bulamazdık fakat Lina'yı gören son kişi olduğu ve onu soktuğu yoldan ötürü ona olan öfkemin farkındaydı. Bunu hiç konuşmamıştık, bana Lina hakkında tek kelime söylememişti. Fakat bugün söyleyecekti.

"Plan ne?" diye sordum beklemeden.

Dayım derin bir nefes aldı. Düşünceli fakat istikrarlı görünüyordu. Gözlerime baktı birkaç dakika. Ondan almam gereken çok şey olduğunun farkındaydı.

"Lina iki sene önce bana geldiğinde bir hayat istedi benden," dediğinde tüylerim diken diken oldu. Onun bir hayatı olması için onunla savaşmayı isterdim. "Gittiğinde ellerinin kana bulanacağını biliyordu fakat o geri dönmek istiyordu."

Kaşlarım çatılırken ona ne verdiğini anladım o an ve ensem uyuştu. Dayım gözlerime bakarken anladı anladığımı. *Lina Kara'dan bir Kadir Kara yaratmıştı...*

"Ona bir geri dönüş bileti verdim."

İçimde hem öfke hem de bir rahatlama belirdi. Çünkü içten içe hâlâ ödüm kopuyordu her şeyden sonra bile gizli saklı yaşamak zorunda kalır diye.

"O da bana ihanet etmeyeceğine ve en doğru zamanda peşinde Magnatlarla döneceğine dair bir söz verdi."

Dişlerimi sıktım fakat tek kelime etmedim.

"Lina'yı Kadir'den daha başarılı yapan şey tek başına kazanamayacağını biliyor olması. Kadir, o kadar güçlü bir adam ki bu ona Tanrıcılık illüzyonu yarattı ve nihayetinde başarısız oldu. Fakat Lina her şeyi düşünmüştü, bu yüzden buraya gelebildik. Hakkını yiyemem."

Dayımın, Lina'nın hayatını zehredişinden övgüyle bahsetmesine öfkelenmemek için dilimle dudaklarımı ıslattım. Dayımın bir asker olarak gördüğü kadın; gülünce güneşi açtıran, sevildiğinde kedi gibi sırnaşan, şımarınca tatlı tatlı konuşan, âşık olduğum kadındı. Ondan beni anlamasını beklemiyordum ama söylediklerini duymaya da tahammülüm yoktu.

"Circus'u çökertmenin tek yolu tüm Magnatları ortadan kaldırmak. Kadir'in de planı buydu zira; müzayede zamanı bir katliam gerçekleştirecek, tüm Magnatları öldürecekti. Fakat bizden de Circus'un içinden de yeterince destek almadığından başarısız oldu. Lina, bu planı geliştirip bana sunduğunda söyledikleri düşük bir ihtimaldi fakat şimdi burada oturuyorum. Söylediğini yapıp Jadwiga'yı ilmek ilmek işledi ve

babasına verilen görevi yerine getirip MİT müsteşarına başarılı bir suikast gerçekleştirdi. Bu başarı ona Kızıl Joker kazandıracak. On gün içerisinde yapılmasını beklediğimiz bu törende tüm liderler bir araya gelecek ve yüzyıllardır süren, bizi içten içe tüketen bu örgüte bir son vereceğiz."

"Kaç kişi biliyor bunu?" diye sordum planın içinde olup olmadığımı merak ederek.

"Yalnızca çok güvendiğim birkaç adamım, baban ve siz."

Kafamı salladım. Pars bana, "Ne yapabilirsin ki?" diye sorduğundan bu yana Milat'la kana kan dişe diş bir antrenman yapıyordum. Öfkem ve sahibi en büyük motivasyonum olmuş, benden yeni bir Kapan yaratmıştı ve bu süreçte dayım bir teklif sunmuşsa da bugüne kadar henüz imza atmamıştım.

Dayım gözlerime bakıp aklımdan geçeni okuyamıyordu belki ama öfkemin ateşini seçebiliyordu. "Eğer savaşmak istersen sana bu şansı vereceğim," dedi net bir sesle. "Lina'ya seni karıştırmayacağıma söz verdim ama içini yakan ateşi biliyorum, aynını sinemde taşıyorum onca yıldır. Eğer ateşinle yakmak istersen bu kez söndürmeyeceğim."

"İstiyorum," dedim düşünmeden. Yalnızca Lina'ya değil; anneme, aileme ve ülkeme zarar veren bu kansızları içimdeki ateşte yakacak, kafamın içindeki mezarları tek seferde kapatacaktım. "O kansızları içimdeki ateşte yakacağım mutlaka."

Dayım gözlerinde bir gururla baktı yüzüme. "Pekâlâ," diye onayladı beni. "Bundan Lina'ya bahsetmeyeceğiz."

Dilimle dudaklarımı ıslatıp dişlerimi sıktım hafifçe. Bu kız benim bu kadar hayatım olduğu için mi benim yerime kararlar alıyordu yoksa beni delirtmeyi kafasına mı koymuştu emin değildim ama o bu raddeye gelmişken benim evde oturup onu bekleyeceğimi düşünmesine bakılırsa ikinci seçenekti.

Tam o sırada bir araba sesi işittim. Milat doğruca kapıya ilerlediğinde soran gözlerle dayıma baktım.

"Kadir ve Lina olmalı," dediğinde kalbimin ritmi oynadı.

Kapı, Alp'in çaldığından farklı bir ritimle çaldığında Milat tabancasını arkasında saklayarak kapıyı açtı ve beklediği kişileri görmüş gibi geri çekildi. Sonra onu gördüm. Onun güzel ve yara bere içindeki yüzünü gördüm.

Lina, sanki bana bakarsa her şey bozulurmuş gibi gözlerini benden kaçırarak dayıma baktı ve bir baş selamı verdi. Sinirime dokundu bu.

Geldiği hal, ona baktığım her saniye öfkelendiriyordu beni. Onu karşıma alıp ne yaptın kendine sen, diye kızmak istiyordum. *Bensiz nasıl büyürsün Lina? Saçlarını kesişini görmeme izin verdin de uzayışına mı şahit etmedin beni? O güzel saçlarını nasıl boyarsın hem? O güzel ellerin Lina... O ellerle neler yaptın? Serçeparmağına yaptırdığın kırmızı çember dövmesi seni affettirir mi sandın? Beni çemberin dışında nasıl tutarsın Lina? Beni o elden nasıl ayırırsın?*

Dayım, Kadir abiyle tokalaşıp –bu büyük bir adım sayılırdı– Lina'ya, "Ne durumdayız?" diye sorduğunda Lina'nın yüzü bir anda tüm duygularından arındı.

Canımı sıktı bu. Dönüştüğü kişiyi görmek canımı sıkıyor, hüznü ve öfkesi boğazımı yakıyordu.

Lina dimdik durarak, "Jadwiga ikna olmuş gibi duruyor," diye yanıtlarken ses tonunda daha önce duymadığım bir özgüven vardı. "Milat'ın kurduğu mantık işe yaradı."

Ne mantığından bahsettiklerini bilmiyordum ama yanımda dikilen Milat'a baktım bir anlığına. O bilerek bana bakmadı.

"Kurduğu mantık neydi?" diye sordum gözlerimi dayıma çevirerek.

Dayım bana çevirdi gözlerini, Lina'nın da bana baktığını hissettim ama bu kez de ben ona bakmadım.

"Benimle birlikte Kapan'ın da öldüğünü düşünmeleri gerekiyordu ki Milat ve ben arkadan dolaşabilelim. Bu yüzden Lina, Milat'ın Kapan kimliğini bir ay önce Circus'a ifşa etti. Bu bir ay boyunca sanki öleceğimi hissetmişim gibi Milat'ı yanımdan ayırmadım. Bu Lina'nın işini zorlaştıracaktı. Ares'in yardımıyla eve girebilse bile çıkması zorlaşacaktı. Sonra Lina, Ares'in yardımıyla eve girdi, onu küçümsediğim için beni öldüreceğini düşünemedim ve bu Lina'ya beni öldürme fırsatı verdi. Fakat Milat'tan öylece kaçması saçma olacağından gerçekçi bir senaryo hazırlamak şarttı. Milat'ı dövüşerek yenmesinin bir yolu olmadığından Lina da gerçek bir Tilki gibi onun yumuşak karnına oynadığı bir senaryo çizdi. Yaralıyken Milat'tan yardım istedi, Milat gardını indirdi ve bir Tilki, Kapan'ını bu şekilde öldürmüş oldu."

Dişlerimi sıkıp gözlerimi Milat'a çevirdim. "Arabayla çarpmak senin fikrin miydi?"

Milat cevapsız kalırken, "Benim fikrimdi," diye yanıtladı Lina sorumu. "Ben istedim. Gerçekçi olması lazımdı. Hiçbir yara almadan onu öylece öldüremezdim."

Ona baktığımda gözlerinde hissizlik görmek daha çok sinirlendirdi beni. "Kendini öldürtmeye bu kadar hevesli olmanı açıklamıyor bu."

"Kendimi öldürtmeye çalışmıyorum," dedi öylece gözlerime bakarken.

Elimi sabırla yüzüme götürdüm onu onaylarken. "Beni öldürmeye çalışıyorsun," diye fısıldadım onun duyacağını bilerek.

"Önemli olan başarıyla sonuçlanması," dedi dayım, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. "Tartışmanın sırası değil."

Lina gözlerini gözlerimden çekip bir emir almış gibi başını salladı. Bu beni daha da öfkelendirdi. Yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu ama burada olmamdan rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Bilmemi ve işin içine girmemi hâlâ istemiyordu. Kulağım konuşulanlardayken gözlerimle Lina'nın yüzünü aşındırdım.

Kadir abinin olması bile geri adım attırmadı bana bu kez. Benden kaçan kızına istediğim kadar bakacak sonra da azarlayacaktım. Belki sonra sarılırdım. Düşük bir ihtimal kendime engel olamayıp öpebilirdim. Her şey Lina'nın savunmasına ve tavrına bağlıydı. Eğer bu ifadesizliğe devam ederse sakinleşmem pek mümkün görünmüyordu şimdiden.

"Mehmet Ali'nin öfkesi, Menekşe ve Ender'in hüznü mühim," dedi Kadir abi dayımla genel durum değerlendirmesi yaparlarken. "Lina, bu suikast için görevlendirildi fakat oylamada iki reddi var. Ret veren ülkeler bu işin peşini son ana kadar bırakmayacaklar. Her saniyemizi bu kayıp gerçekleşmiş gibi devam ettireceğiz, ne olursa olsun."

Emir netti. Babamın değil de neden benim burada olduğumu anladım. Babam gerçek bir kayıpta ailesinin yanından milim dahi ayrılmazdı. Bu yüzden bir vekil gibi onun yerine ben burada duruyordum.

Dayım, Kadir abiyi onaylarken, "Dersimize çalıştık," dedi. "Mehmet Ali odamdaki gizli kamerayı izlemiş fakat bildirmemiş olacak ve gerekirse kendi başına Lina'nın peşine düşmüş gibi davranacak."

Lina, dayımın söylediğini onayladı. "Cenazeye ben de katılacağım. Mehmet Ali beni bir fısıltıyla bile tehdit ederse duyması gereken herkes duyacaktır. Sizin tarafınızdan birilerinin peşimde olması iyi olur."

"Aral iletir," dedi dayım.

Ben tepki vermedim ama Lina başını sallarken hoşuna gitmediğini gördüm gözlerinde.

Sonra ağzındaki baklayı çıkardı. "Aral neden burada?"

Kaşlarım çatılırken bamtelim titredi. "Anlamadım?" dedim yüzüne bakarken.

İfadesiz gözlerini nihayet bana çevirip, "Burada olman gerekmiyor," dedi gözlerime baka baka. "İletilmesi gereken her şeyi biz iletebiliriz."

Yaslandığım şömineden sırtımı ayırıp öfkeyle doğrulurken, "Sana zaten çok öfkeliyim," diye uyardım onu. "Yerinde olsam bu yönde daha fazla konuşmam."

"Senin bu işe karışmanı istemiyorum," dedi net bir ifadeyle.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapattım birkaç saniyeliğine. Bu kız benimle alay mı ediyordu? İki sene önce beni terk edip bir de herkesi bana anlatmamaları için tembihlemesinin temel sebebi tam olarak bu cümleydi. Benim karışmamı istemiyordu. Hâlâ...

Alev alev yanan gözlerimi açıp, "Nasıl olacak o?" diye sordum ona bir adım yaklaşarak. "Bu tam olarak benim hayatımken?"

Gözlerindeki ifadesizliğin ardından bana bakarken gerçek Lina'yı görmek karnımda bir yangındı. Bizi bu duruma getiren her şeyi yakmak istiyordum.

"Bu senin hayatın olmak zorunda değil," dedi buna çok inanarak. "Her şey bittikten sonra..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermedim. "Neden o zaman bana geldin Lina?" diye sordum öfkeyle. "Niye gelip benden yardım istedin?" Hiçbir şey söyleyemedi. "Beni istediğinde içeri alıp istediğinde o çemberin dışına atamazsın!"

"Aral," dedi Kadir abi sakince. "Şimdi sırası değil."

"Sırası!" diye sesimi yükselttim. "Gözlerime baka baka hâlâ benim yerime karar veriyorsa tam sırası!" Gözlerimi ona çevirdim. "Gözlerimin içine baka baka beni bu hayatın içinde istemediğini söyleme cesaretin varsa iki sene önce deneyecektin," dedim öfkeyle gözlerine bakarken. "Bir daha *kimse* benim yerime karar vermeyecek!"

Gözlerinde hüzün görsem de bu sakinleştirmedi beni. Hâlâ beni dışarı itiyor olması son noktamdı. Sabrım taşmıştı. *Ben onun sandığı gibi pahalı, kırılgan bir oyuncak değildim. Çeliktendim. Ateşe tutulmaktan kavrulmuştum, çizik çiziktim.*

"Seni bana karşı kullanmak için en ufak bahaneyi bile değerlendirirler," dedi kızgınlıkla fakat öfkesinin sebebi ben değildim.

Kafamı salladım. "Eğer peşime düşmezlerse en adi şerefsizlerdir!"

"Bunca şeyin içinde bir de senin için endişelenmek istemiyorum!"

"Bu benim de hayatım," diye sesimi yükseltecektim ama gözlerine bakarken terk edildiğim andan serçeparmağındaki çembere kadar dışarı

itildiğim gerçeği içimde öyle bir yük oldu ki vazgeçtim. Sonra bir an saçlarını fark ettim. Yakında ve ışığın altında durduğunda bozulmuştu illüzyonum. Boya olduğunu sandığım beyaz perçemler kendi kızıl pigmentinden sıyrılan beyazlamış saçlarıydı. Şakakları bembeyazdı, babası gibi. *Saçları beyazlamıştı... İki senede... Kızıl olduğu halde...*

Derin bir nefes alıp bir adım geri çekildim. Yutkundum. Lina gözlerimde her ne gördüyse endişelendi. Endişelenmeliydi de. Onu uyarmıştım daha önce. Ben onu hiç Aral'sızlıkla sınamamıştım. Fakat istediği buysa onu da veriyordum işte. Bıkmıştım her şeyden. İstenmiyorsam bu kadar sikerlerdi. Anlatmayacaktım kendimi. Kendi bildiğimi okuyacaktım açıklama bile yapmadan. Onun da bana açıklama yaptığı yoktu neticede.

Lina bir an duraksadığında Kadir abi girdi araya.

"Kavganızı yolda edersiniz," dedi tatsız bir sesle. "Burada çok kalamayız. Yapılacaklar konuşulmalı."

Kafamı iki yana sallarken yüzüme bir ifadesizlik oturdu. Patlamamak için görüş açımı değiştirdim.

"Ben gidiyorum," deyip kapıya doğru ilerledim öylece. "Edilecek kavgam yok benim."

LİNA KARA

Aral buradaydı. Tam karşımdaydı. Başta sinirliydi ama söylediğim son şeyden sonra bir an dudakları aralandığında bana bağırır sanmıştım. Hazırlamıştım kendimi buna fakat duraksamıştı. Korktuğum şeyi saniye saniye yaşadım o an. Aral durdu, her zamanki gibi öfkesini yutmasından farklı bir durumdu bu. Babasına yaptığı gibi nefesini boşa harcamamak gibiydi. Vazgeçmek gibiydi ve o an gözlerinde azaldığımı gördüm. Benden vazgeçiyormuş gibi hissettim ve bu, iki senedir düzenli atan kalbimin ritmini o kadar ciddi şekilde bozdu ki kalp krizi geçireceğim sandım. Kalakaldım öylece.

Aral boş gözlerle saçlarıma bakarken babam araya girdi.

"Kavganızı yolda edersiniz," dedi sanki o da fark etmiş gibi ondaki değişimi. "Burada çok kalamayız. Yapılacaklar konuşulmalı."

Aral kafasını iki yana salladı ifadesizlikle. Sonra da öylece kapıya yöneldi.

"Ben gidiyorum," dedi ruhsuz bir sesle. "Edilecek kavgam yok benim."

Kulaklarım uğuldadı bir an. Aral çıktığında kapı ardından kapanmadan içimdeki panikle ileri atıldım. *Ne halt etmiştim az önce? Öyle*

söylememem gerekirdi. Aptalsın Lina. Zerre aklın çalışmıyor senin. Korkuna o kadar esirsin ki kalbin atmayı unutmuş senin! Aptal! Öyle söylememeliydin! Uzak dursun istemiştim ama bu şekilde değil! Onu kaybederek değil!

Peşi sıra dışarı çıktığımda Aral bunu biliyordu ama dönüp bakmadı. Tek kelime etmeden arabasına ilerlediğinde karnıma bir bıçak yemiş gibi hissettim. Aral artık bir yabancıymış gibi hissettim.

"Aral," dedim arkasından ama durmadı. "Lütfen konuşalım." *Bana kız Aral. Hesap sor. Gitme öyle. Lütfen.*

Bir tarafım bırakıp gitmesi daha iyi, uzak durursa kafam sadece bu işte kalır, diyordu ama bir tarafım eğer giderse benden vazgeçeceğini düşünüyordu.

"Merakım yok artık," dedi tekdüze bir sesle. "Aldım payıma düşeni."

Ses tonu ve ağzından çıkanlar karnımdaki bıçağı çevirdi. Kan kaybediyordum sanki ve bu panikletiyordu beni her saniye. *Olmaz. Olmaz. Olmaz. Onu kaybedersem hayatın ne anlamı kalır?*

Ona doğru yürümeye başladım sırtına bakarak. "Nefret mi ediyorsun benden?"

Arabasının kapısını açarken duraksadı bu sorumla ve öfkeli harelerini bana çevirdi. "Bana hislerimi sorma kalbini kırarım."

Kırılıyordu zaten ama önemli değildi. Kalbimi kırabilecek bir o kalmıştı zaten. O tek kelimeydi, kalbimin ritmini bozmasına izin verdiğim.

"Kaldırabilirim," dedim öylece gitmemesi için.

Bu onun pimini çekmiş gibi öfkeyle kapısını çarpıp bana döndü. "Kaldırabilir misin?" diye sordu kızarak. "Gerçekten anlatsam bana yaşattığın iki seneyi kaldırabilir misin?"

Kendini zor tutuyormuş gibi üzerime doğru geldiğinde çenemi kaldırıp ona baktım öylece. Bana kızgındı ve fena halde batmıştım fakat Aral'a bakmak içime su serpiyordu. Ona bakarken içimden hem ağlamak hem de gülmek geliyordu. Burada olduğunu bilmek ve istesem onu öpebilecek olmak inanılmaz iyi hissettiriyordu her şeye rağmen...

"Bana öyle bakma," diye kızdı bana karşımda durup. "Beni hayatından siktir edip sonra da bana öyle bakamazsın."

Güzel gözlerine bakarken, "Zarar görmeni istemiyorum," dedim yine.

Bu onu yine çok öfkelendirdi. "Saçlarına bak Lina!" diye bağırdığında kalakaldım.

Az önce saçlarıma baktığındaki ifadesinin sebebini anladım. Saçlarımın beyazladığını o an idrak etmiş olmalıydı. Kendime verdiğim zarara öfkeliydi.

"Bana bak!"

Bakıyordum. Onun da saçlarında beyazlar vardı. Benimki kadar değildi ama otuzlu yaşlarını ağır yaşadığı belli oluyordu. Yüzü büyümüş, gözlerine tükenmişlik yerleşmişti. Canımı sıktı bu. Aral hep yaşam gibi hissettirirdi halbuki. Ben ondan yaşam enerjisini çalmıştım, herkese yaptığım gibi.

"Sana dedim ki benim yerime karar verme!" diye kızdı bana bağırarak. "Dedim! Sen beni yine uyurken terk ettin!"

"Mecbur kaldım," dedim öfkeden titreyen siyah gözlerine bakarken.

"Sikmişim mecburiyetleri!"

Elini saçlarından geçirip uzaklaşmaya çalıştı benden. İlk kez kontrolü elden bıraktığını görüyordum ve sebebi bendim her şeyin...

"Sen bana bir kere güvenseydin ben her mecburiyetinden kurtul diye bir yol arardım! Ben seninle savaşırdım!" Gözlerindeki hayal kırıklığı kalbime battı. "Sen bana hiçbir şey anlatmadın! Sen bana hiçbir zaman benim sana olduğum kadar şeffaf olmadın! Sen bir çember çizdin ve herkesi alıp bir beni içine almadın! Sen beni..." demişti ki sustu. Yanan gözlerini gözlerime diktiğinde öfkesine eşit bir hüzün vardı, belki de öfkesini yeniyordu geceleri. "Sen beni hep terk ettin," dedi hâlâ inanamıyormuş gibi. Bu kelimeye tahammül edemiyor gibiydi. Dişlerini sıktı. "Sen beni, hep benimle kalacağına inandırdığın gece terk ettin!"

Göğsüm sancıdı. Üzerime eğildi alev saçan gözleri yüzümü yakarken. "Gitmeden önce ne söyledin bana?" diye hesap sordu benden. "Ne söyledin bana Lina?!"

Ona sarılmak, onu teselli etmek ve kendimi affettirmek istedim. Onu öpmek istedim. Tanıdık kokusu dolarken ciğerlerime ağlamak istedim. Özlemden avuçlarım ve tenim karıncalandı.

"Özür dilerim," diyebildim yalnızca.

Kafasını iki yana salladı kabul etmeyerek. "Sen benden özür falan dilemiyorsun," dedi sitemle. "Sen, bu bir tek senin hayatınmış gibi istediğin zaman yok olup istediğinde var oluyorsun ve istiyorsun ki ben burada kalıp hiçbir şey yapmadan öylece seni bekleyeyim."

Hiçbir şey diyemedim. Haklıydı. Fakat ben de haklıydım. Gördüklerimi görse, ona yapabilecekleri şeyleri bilse; onu neden burada istemediğimi bilirdi. Ama yine haklıydı çünkü bilmiyordu. Ona hiçbir şey anlatmamıştım. *En azından yüz yüze...*

"Eğer ben sana bunu yapmış olsaydım yüzüme bakmazdın benim."

Bakardım Aral... Sana bakmamak uçuruma bakmak demek benim için. Uçuruma bakmak istemiyor benim içim...

"Eğer sana anlatsaydım beni bırakmazdın," dedim üzüntüyle. "Eğer gitmeseydim tutuklanacaktım ve sen de o sahte raporu yazacaktın! Ve o raporla sınırlı kalmayacaktı Aral. Beni alana kadar durmayacaklardı! Batı ve Alin'le tehdit edilmiştim! Daha neyle tehdit edilirdim kimbilir! Daha neler kaybedecektik kimbilir!"

"Kaybettik zaten!" diye karşı çıktı bana.

"Olmak istemediğin biri olacaktın benim yüzümden!"

"Sen yokken neye dönüştüm peki?" diye sesini yükseltti o da. "Ben bu adamın kalbini alırsam kalan aklıyla ne yapar diye düşünmedin mi hiç? Bana seçim şansı bile sunmadan beni korumak istediğin şeyi kendine yaparken nasıl oluyor da buna tek başına karar verebiliyorsun!"

İlk cümlesiyle bir an kalbim tekledi. İkinci cümlesindeyse haklıydı. Fakat yapamazdım. Benim yüzümden olmasına katlanamazdım. Kendimi affedemezdim. *Zaten çok zor Aral. Her şey çok zor.*

Gözlerine üzüntüyle bakarken, "En azından kendime yaptım," dedim bununla avutarak kendimi.

"Sen hiçbir şeyi sadece kendine yapmadın," diye karşı çıktı yine. "Sen kendine ne yaptıysan bize de yaptın! Bana da yaptın! Sen beni, kendinden ve seninle gelen her şeyden koruduğunu sanıyorsun ama sana daha önce de söyledim, ben bu hayatın içinde büyüdüm! Ben sana en başında dedim ki kafamın içi mezar benim! Benimle ol, elimi bırakma, dedim! Sen bana kendi mezarımı da kazdırdın!"

Göğsüm sıkıştı. "Öyle söyleme."

Gözlerime baktığında bir anlığına öfkesi sevgisine yenik düştü sanki. Üzüntüyle baktı bana.

"Beni sen söyletiyorsun." Sesi sitem doluydu. "Ben böyle şeyler söylemezdim Lina. Beni sen böyle söyletiyorsun..." Elini yüzüne koydu tükenmiş gibi. "Ben aptal gibi sana sarılıp seni öpmeyi düşünüyordum. Bana kendini affettirirsin sanmıştım." Sesi öyle kırgın çıktı ki kalbim kül olup üzerime yağıyordu artık. "Ama sen hâlâ beni arkada bırakma derdindesin."

Hayal kırıklığı o kadar yaktı ki canımı sanki ellerimin arasından kayıyormuş gibi hissettim. Aral gözümün önünde parçalanıyormuş gibi hissettim. Kafamı iki yana sallarken ona yaklaştım onu kaybetmekten korkarak. Bir elimi göğsüne yaslayıp diğerini yüzüne uzattım. Avucum

yanağına yerleşirken yandım sanki. Göğsündeki elimin altında şiddetle atan kalbinin ritmi benim ritmimle birdi.

"İstediğim bu değil," dedim kapattığı gözlerine bakarken. "Kırgın olabilirsin. Kızgın da olabilirsin. Her şey en çok senin hakkın." Usulca gözlerini açtığında gözlerine baktım. İki sene sonra kendimi bu gözlerde görebilmek bir lütuf gibi gelirken bana, "Mecbur kaldım," dedim içim giderek. Ne kadar kızarsa kızsın beni anlayacağını, bu iki senede anlamaya çalıştığını, anladığını biliyordum içten içe. Çünkü o Aral'dı, anlardı. "Giderken de aklımda sen vardın dönerken de. İki sene avuttum kendimi Aral. Aral beni hiçbir şey yapmadığım halde bir kere sevmişti, bu sefer çok şey yaparım yine sever beni, diye avuttum kendimi." Yutkundu gözlerime bakarak. Kızmak istiyordu, biliyordum ama konuşmama izin verdi yine de.

Yanağını okşadı parmaklarım sevgiyle. "İstediğin kadar çevir başını, arkanı dön, bağır, kız bana. Boşuna gitmiş olmayacağım." Gözlerine baktım inançla. "O hayatı alacağım söke söke. Mutlaka affettireceğim sana kendimi. Ama seni kaybedersem bu savaşta, savaşmanın ne anlamı var? Kazanan tarafta olmanın ne anlamı var? Sen yoksan yaşamanın ne anlamı var?"

"Ben sandığın gibi kırılgan, pahalı bir bebek değilim Lina," dedi bana kızarak ama artık sesini yükseltmiyordu. Kırık döküktü.

Kafamı sallarken yanağını okşadım. "Güçlü olduğunu biliyorum," dedim içim giderek. "Bana neden kızdığını biliyorum, ben olsaydım ben de kızardım. Ama Aral..." dedim sitemle. "Seni göz göre göre nasıl ateşe atarım? Kimlere neler yapıyorlar bilmiyorsun. Benim canımı yakmak için seni kullanmayı şu an ne kadar isterler bilmiyorsun."

Kaşları çatılırken eğildi bana doğru. Gözlerimin içine baktı öfkeyle yanarken gözleri. "Sen, ben senin için neler yapardım biliyor musun?" diye sordu bana.

Geçmiş zaman eki göğsümü bir mengene gibi sıktı. Milat, Aral eskisi gibi değil, dediğinde neyi kastettiğini artık daha iyi anlıyordum. Cevap veremediğimde ona, doğrulup bir adım geri çekildiğinde elim boşlukta asılı kaldı.

"Ben senin ateşte yürüdüğünü bilerek iki sene yaşadım," dedi gözlerime bakarken öfkesiyle. "Eğer bu sana acı veriyorsa katlanmaya çalış çünkü ne dersen de bu işin içindeyim ve bu kez beni itmene izin vermeyeceğim."

Benim cevap vermemi beklemeden arkasını dönüp arabasına ilerledi öylece. Kalbim panik oldu terk edildiğini sandığından ama beynim

yoluna çıktı. *Beni öpmek istemiş*, diye avuttu kalbimi. *Geçmiş zaman eki kullandı*, diye inkâr etti kalbim *ve arkasını dönmüş gidiyor şimdi. Çok kızdı ama* dedi beynim. *Kızmakta haklı. Ama ya onun aklı, kalbini vazgeçirirse benden? Ya beklediğine değmediğini düşünürse benim yüzümden?*

O sırada Milat dışarı çıktı. Dönüp ona bakmadım ama o olduğunu biliyordum ayak seslerinden. Ben Aral'ı izlerken yanıma yaklaştı öylece.

"İyi misin?"

Aral'ın arabasına binişini izledim. "Hallederim," dedim. Duygularımı kimseye göstermemeye alışmıştım.

Kafasını salladı usulca. "Onun için endişelenme," dedi teselli etmek ister gibi. "Halledecektir."

Ses tonundaki eminlik tüylerimi diken diken etti. Gözlerimi ona çevirdim. Lacivert gözlerini gözlerime dikti. Bakışlarında bir şey vardı.

"N'aptın?" diye sordum gözlerine bakarken.

"Ben yapmadım," dedi gözlerime bakarak. "O istedi."

Ensemdeki tüyler diken diken olurken gözlerimi Aral'a çevirdim. Göz göze geldik, gözlerime bakarak yaktığı sigarasından derin bir nefes aldı. İçim titredi bana öyle bakarken.

"Çocukluğundan beri asker gibi yetiştiriliyor zaten," dedi Milat. "Temeli her zaman sağlamdı."

Milat'ın bunları onun için endişe duymamam ve korkumdan yanlış bir adım atmamam adına anlattığını biliyordum ama istediği etkiyi yaratmadı üzerimde. Çünkü bana Aral'ın iki sene içinde boş durmadığından bahsediyordu esasen... *Aral'ın onun gibi bir Kapan olabileceğinden bahsediyordu...* O an Aral'ın az önce söyledikleri daha fazla anlam kazandı. *"Sen yokken neye dönüştüm peki?"* diye sormuştu bana. İçim titredi.

Aral'ın güzel gözlerine bakarken, "O birini öldüremez ki," diye mırıldandım.

Aral'dan bahsediyorduk. Kafasındaki mezarları kapatmak için doktor olan adamdan. Stetoskobun diyaframını avucunda ısıtan adamdan. Kimseyi incitmemek için yutmayı alışkanlık eden adamdan. Elleri sıcacık ve tertemiz olan adamdan... Elleri temiz kalsın diye her şeyi sakladığım adamdan...

"Herkes öldürebilir birini," dedi Milat öylece. "Şartlar uygun olsun yeter."

Haklıydı... Ben de birini öldüremem sanırdım fakat sırtımda yirmi dokuz adet ölüm çiçeği vardı şimdi...

Ne olup bittiğini, Atilla Durmuş'un bana verdiği sözü çiğnediğini gördüm Aral'ın yüzündeki öfkeye bakarken. "Şartlar artık uygun mu yani?"

"O bir aslan Lina," dedi bana hatırlatır gibi. "Yeter ki ava çıkmak istesin."

Artık istiyordu işte. Babasının olmasını istemediği adam oluyordu. Güzel yüzüne baktığım adam Aral Çakırca değil Kara Çakı olmuştu bile. Milat haklıydı; Aral Çakırca avlanmayı tercih etmiyor olabilirdi ama ava çıkmak isterse eli boş dönmezdi geri...

"Seni eve bırakalım," dedi Milat ben öylece Aral'a bakarken. "Babanı Jan alacakmış."

Kafamı salladım sadece, hareket edemedim bir süre. Eğer o arabaya binersem Aral'la yola çıkacaktım ve bu hayalimdeki gibi güneşli bir yol değildi. Onu iki senedir uzak tutmak istediğim kanlı yolda yürümesine göz yummam gerekecekti... Vazgeçemez miydi? Bir hafta daha bekleyemez miydi? Her şey bitecekti nasılsa bir hafta içinde. Bir hafta daha bekleyemez misin Aral? Seni bu raddeye ben mi getirdim?

Milat, Aral'ın arabasına yaklaştı ve ön koltuğa oturdu. Aral'a bu gece onun yerine Alp'in Atilla Durmuş'la kalacağından, kendisinin de kendi cenaze törenini ayarlayacağından bahsetti. Kimliği gizli olduğu için o sessiz sedasız gömülecekti ama yine de yapılacak işler vardı. Aral onu dinlerken ifadesizlik içinde öylece bana bakıyordu. Ona ifadesizken konuşması zor biri olduğunu söylemiş miydim hiç? Arabasına binmek zor geliyordu şimdi.

"Önce Lina'yı eve bırakacağız," dedi Milat ona. "Sonra bizim seninle işimiz var."

Ne işleri olduğunu merak ettim öylece dikilirken ama soramazdım. Kızardı yine kesin. Milat'la olduğu sürece sorun olmazdı sanırım. Net bir çizgi çizmişti aramıza, ne yaparsam yapayım ne dersem diyeyim yürüyecekti bu yolda. O ava çıkacak ve eli boş dönmeyecekti, gözlerinde ve öfkesinde görmüştüm bunu. Gözlerindeki alev onu ilk tanıdığımda olduğundan daha harlıydı.

Dertle bir nefes alıp bıraktığımda buhar oldu nefesim. Yutkundum ve arabasına adım attım. Arabasının arka kapısını açıp arka koltuğa geçerken usulca; onun kokusu yüzüme o kadar yoğun çarptı ki midem kasıldı bir an heyecanla. Eğer Jadwiga, Alin'in yanında olduğumu düşünmüyor olsaydı bu ritim bozukluğunu açıklayamazdım başka şekilde ve bela olurdu başıma.

Yutkunup oturdum ve kapıyı kapattım. Aral anında yola çıktı. Yol boyu kimse konuşmadı veya Aral bana hiç bakmadı. Dikiz aynasından yüzünü izledim ve sanki hayat canımı daha fazla yakmak istiyormuş gibi tüm yol Sezen Aksu çaldı radyoda. Aral'ın arabasından da bu beklenirdi zira. Fakat sabrım radyoda *Sezen Aksu - Git* çalana kadardı. Dikiz

aynasından yüzüne bakmaya devam ederken tepkisini görmek istedim ama mimik oynamadı yüzünde. Aral ona baktığımı bildiği halde bana bakmadı hiç, yolu izledi öylece. İçimde belli belirsiz bir öfkeyle iki koltuğun arasından uzanıp değiştirdim şarkıyı. *Gitmeyecektim artık bir yere.* Peşini de bırakamayacaktım yüz çevirse bile.

Fakat şarkı değiştiğinde daha iyi olmadı hiçbir şey. Sezen Aksu'nun yaralayıcı sesi *Vazgeçtim*'i söylemeye başladı bu kez. Gözlerim yine ona çevrildi ve en azından bu kez, ben bir adım atmışken bir tepki versin istedim. Ya gözlerime baksın ya da o da şarkıyı değiştirsin istedim.

Ne istediğimi anladı. Hep anlardı. Benim için her şeyi yapardı. Ama bu kez yapmadı. Kalbim panik içinde, beynime bir avuntu için yalvardı. *O Aral,* demekten başka avuntum kalmamıştı. Kızgındı ama geçecekti, buna tutunmasını söyledim kalbime.

Arabası evimin önünde durduğunda birkaç saniye ona baktım bana bakması için ama bakmadı. Kalbimde bir kırıkla arabasından inip arkama dönmeye yüz bulamayarak eve ilerledim öylece. Ve içeri girmeden hemen önce ilk kez aptal işitme duyum bir işe yaradı ve duyduğum o sitemli fısıltı, kalbime tutunacak bir dal uzattı.

"Sikeyim," diye söylendi Aral kendine kızar gibi. "Şarkıyı değiştirmemi bekledi."

Kalbim sesindeki o pişman tona sıkıca tutunurken binadan içeri girdim. Yukarı çıktım ve kapıyı açıp beni karşılayan bir çift mavi gözün kollarına bıraktım kendimi. Annem beni kolları arasına alıp sevgiyle saçlarımı öptü. İştahım olmasa da karnımı doyurdu. Sonra odama gittim. Sabahın körüydü, uyuyan Alin'in yanına girip sıkıca sarıldım ona.

"Lina'cığım?" dedi uykulu sesiyle. "Sen mi geldin?"

Yutkundum zorlukla. "Ben geldim minik sincap."

Bana sokulup sıkıca belime sarıldı. "Bir daha gitme. Seni çok özledim."

Sıkıca ona sarılıp yüzümü saçlarına gömerken r harflerini zorlanarak bile olsa düzgün söyleyebiliyor olması içimde derin bir hüzne sebep oldu.

"Gitmem," diye fısıldadım ağlama hissi içimi kavururken.

Alin'e sarılırsam uyurum sanmıştım ama uyuyamadım. Aral'la olan fotoğrafımıza baktım iki senedir yaptığım gibi fakat bu sefer de Aral'la olan konuşmamızı düşünmekten kendimi alıkoyamadım. Fotoğraftaki gülümseyen yüzüne bakarken fotoğraftaki Aral'la, şimdiki Aral'ın arasındaki on farkı arayıp buldu gözlerim. En belirgini fotoğraftaki Aral beni severken, artık belki de hiç sevesi kalmamıştı şimdiki halinin...

Bölüm 3

Üç Kırık, İki Âşık, Bir Cenaze

Bir sabaha uyanmak... Sana doğan bir güneş, seni takip eden bulutlar, bir meltem sana yol veren... Hepsi bir hayal senin için. Kimileri hükmetmek için doğar kimileri hizmet etmek için. Sense gölgelere aitsin, eklemlerinden göğe uzanır iplerin, olursun yaratıcının bir kuklası. Saklan ve yüklen kimsenin üstüne almayacağı tüm sıfatları. Böyle yaşarsa nasıl dik durur insanın omuzları? Omurgam var ama taşıyamaz üzerinde dik başımı. Kesilir atılır bir kenara, içi istenenle doldurulmamışsa ne işe yarar Soytarı? İşte hükümdarım ve tacı, dik başında. Kendi başı omzunda kaldıkça bir soytarı ölse ne kaybeder dünya? Soytarı durmaz yürür ipine, her şeyden önce gelir görev bilinci. Ölmeden önce gülümser, kullanmadığı dişleri ağzında birer inci. Kollarını göğe açar, döner güneşe yüzünü hayatında birinci. Sonra bakar hükümdara ve der ki: "Bu dünyadan ilk sen göçeceksin, ben ikinci." Hükümdar o an kan kusar ve kaybeder bilinci...

9 ŞUBAT 2023 – GÜNÜMÜZ

Alin'in yanında hiç uyumamıştım fakat kaburgalarım tedavi edilirken verilen ağrıkesiciyle birkaç gün yetinebilecek kadar uyumuş sayılırdım. Uykunun depolanabilir bir şey olduğunu Tilki'yken öğrenmiştim. Yatak bir tabut olmaya başladığında kendimi balkona atmış, soğuk havada biraz kalmıştım. Sonra babam gelmişti yanıma. Eski zamanları hatırlatmıştı bu bana. Hiçbir şey bilmediğim geçmiş akşamlarımda babamla balkonda oturup iyi bir gelecek hayalinden bahsederdik. Şimdi her şeyin farkında ve geçmişin yüküyle oturduğumuz bu balkonda yine iyi bir gelecekten bahsediyorduk. Bu kez yalan yoktu. Diri bir umut vardı ellerimizde.

Annem şüphesiz herkesten daha kolay üşüdüğümüzü bilen yegâne kişilerdendi. Beş dakika olmadan bize battaniye ve çay getirmişti. Ona gülümsemiş, içtenlikle teşekkür etmiştim. Artık kimseye kırgınlığım yoktu. Babamı anlamıyor, yaşıyordum. Annemi ise içimde yaşatıyordum sanki.

Beni dünyaya getirdikleri için kızamıyordum onlara, belki Aral ve Alin olmasa kızardım bunun için ama bunca şeye rağmen hâlâ yaşamak istiyordum. Üstelik birini affetmemek, affetmekten daha büyük bir yüktü.

Annem bizimle otururken sağlık durumumdan bahsettiğinde biraz gerildim ama babam saçlarımı okşayınca bizi kimsenin dinlemediğine ikna oldum. Eskiden evde telefonun neden iyi çekmediğini artık daha iyi anlıyordum. Her şey babamın kontrolündeydi aslında. Onun benim için yarattığı fanusta kusursuzca yaşıyordum. Eğer Jadwiga beni istememiş olsaydı belki de o rüyadan hiç uyanmayacaktım...

Banyoda yüzümü yıkarken gözlerim saçlarıma takıldığında sanki tüm sabah Aral'ın söylediklerini düşünmemişim gibi, "Saçlarına bak Lina," diye bağırışını anımsayıp birkaç dakika saçlarıma bakakaldım. Gen mirasçısı olduğum için saçlarımı boyatmamı yasaklamıştı Jadwiga, kızıl saçlarımı bir gurur nişanesi olarak taşımamı istiyordu. Öte yandan aynalara çok bakmazdım, göreve hazırlanırken her yerimin kapandığından emin olmak yeterliydi. Ama dün Aral bunu görmeye dayanamıyormuş gibi saçlarımdan bahsedince, beyazlarımı boyamadığım için pişmanlık duymuştum içimde. *Aptal Lina... Jadwiga'ya karşı kullanacak bir bahane bulabilirdin bunca zaman...*

"Lina? İyi misin bir tanem?"

Banyonun kapısının ardından gelen annemin meraklı sesiyle gerçekliğe döndüm.

"Geliyorum," diye seslendim.

Saçlarımı bileğimdeki tokayla toplayıp derin bir nefes aldım. Kalbimin, aklımın yoluna çıkmasına izin verirsem yapamazdım. Yalnızca bir hafta daha dayanmam yeterliydi. Evet... Sadece bir hafta... *"Sadece"ler konu Aral olduğunda çok fazla...*

Kapıyı açtığımda tam karşımda hüzünle parlayan gözleriyle beni bekleyen Alin'i gördüm. Mavi gözleri buğulanmıştı bilmediğim bir sebepten. Onu karşımda öyle görünce kalbimde bir sevgi ışıdı. *Aynı zamanda bir ağlama isteği...* Uslu bir Tilki oldukça ödül olarak onunla görüşebildiğimden son zamanlarda birkaç ayda bir onu görme şansım olmuştu. Bir nebze bile olsa büyümesine şahit olabilmiştim ama tam anlamıyla yanında olamamıştım.

Ona bakarken içim yanıyor olsa da belli etmedim. Bu iki sene bana hislerimi saklamaya, kalbimin ritmini kontrol etmeye mecbur etmişti. Gülümsemekte her zaman iyi rol keserdim ama bu iki sene bana

cehennemi yaşarken dünyanın en mutlu insanıymışım gibi gülümsemeyi öğretmişti.

Ona içtenlikle gülümseyerek eğildim ve, "Neden üzgünsün minik..." demiştim ki cümlemi bitiremeden kollarını boynuma sardı sıkıca.

"Ben uyanmadan gittin sandım," dedi boğuk sesiyle. "Uyanınca seni bulamadım."

Kalbimin ritmi değişirken söyledikleri bana Aral'ı hatırlattığında daha da acıdı canım. Ellerimi saçlarına yasladım, yutkundum zorlukla. *Rahat uyumasını en çok istediğim insanların uykularını zehir etmiştim.*

"Buradayım," dedim bunu söylediğime hâlâ inanamayarak. "Gitmedim. Hâlâ buradayım."

İki sene bunu söylemek için neler yaptığımı bilsen benden korkardın Alin. Ağladığını benden gizleyerek boynuma sürttü yüzünü. "Gitme bir daha," diye kızdı bana. "Ben seni çok özlüyorum."

Yutkundum zorlukla. Kollarımı ona sıkıca sarıp doğrulduğumda bacaklarını belime sardı. Kaburgama bir sancı saplandı ama umursamadım. Aksine bu bana iki sene öncesini hatırlattı.

Sıkıca sarıldım ona. Küçük yaşlarından beri onca yük taşıyan minik omzuna bir öpücük bıraktım sevgiyle. "Gitmeyeceğim," dedim söz verir gibi. "Artık buradayım hep."

Alin başını boynuma gömüp ağlarken omzunu öptüm. Saçlarını okşadım.

"Burada da okul var," dedi sitemle. "Yine Kuzey'ciğimin okuluna git, başka yerlere gitme."

Sırtını okşadım. "Gitmeyeceğim," diye onayladım onu. "Okulu bitirdim. Artık hiç gitmeyeceğim."

Başını omzumdan kaldırıp akan burnu ve kızaran mavi gözleriyle bana baktı. "Gerçekten mi?"

Onun üzülen yüzüne bakarken yaşadığımız her şey gözümün önünden geçti. "Gerçekten," dedim mavi gözlerine bakarken. "Bir daha hiç bırakmayacağım seni."

Gözleri doldu yine üzüntüyle. Yaşlar gözlerinden düşerken yanağımı öptü, ardından ellerini yanaklarıma koyup, "Bir daha gidersen konuşmayacağım seninle Lina'cığım," diye tehdit etti beni sıkıca tutarken.

Sen de konuşmazsan birlikte yaşamak istediğim herkesi kaybetmiş olacağım.

İç çekerek sarıldım ona. "Gitmeyeceğim, söz."

Beni tekrar öpüp yanağını yanağıma sürttü ve sol elini yanağıma yasladı kaçacakmışım gibi. Burnunu çekti. "Bir şeye söz verince yapmamız gerekiyormuş. Söz verdiğin için yapmak zorundasın yani Lina'cığım."

Kafamı salladım. "Sözümü tutacağım mutlaka."

Burnunu çekti yine. Yanağıma yasladığı eli tenimi okşuyordu usulca. "Beni özledin mi sen de?"

Başımı çevirip yanağını öptüm. "Çok özledim."

Gülümsedi hafifçe, morali yavaş yavaş yerine geliyordu. "Ben de seni çok özledim." Yüzüme öpücükler bıraktı sevgiyle. Bu sevgi seli karşısında kalbimde, kaybolmasından korktuğum bir sıcaklık hissettim. Ne zaman insanlığımı kaybedeceğimden korksam Alin'i havalimanında buluyordum ve beni insani tarafta tutardı. *Muhtemelen babamı insani tarafta tutan da bizim varlığımızdı...*

Alin'i öperek mutfağa girdiğimde gözler bize çevrildi. Babam anneme yardım ettiğinden ayaktaydı ve konuşmamızın hepsine kulak misafiri olduğuna emindim. Gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı. Elinden gelse buna sebep olan herkesi öldüreceğini biliyordum. Zira herkes biliyordu. Ve buna rağmen onu öldüremiyorlardı. O La Hire'dı. *Kimse kiralık Tanrı'yı öldürmeyi göze alamıyordu çünkü başaramayacaklarını biliyorlardı...*

Babam yanımıza gelip ikimizi de öperken kaburgalarımdan endişe ettiği için çaktırmadan Alin'i kendi kucağına alıp omzuna attı. Alin'in neşeli kıkırtısı hepimizin içinde bir umut yeşertirken kendimi bu anın bir parçası olduğuma ikna etmeye çalıştım çünkü aldığım eğitimler bana halüsinasyonlar kazandırmıştı ve şimdi karşımda duran bu manzara halüsinasyonlarımdan bir parça gibiydi. *Bu bir eğitim değil,* diye telkin ettim kendimi. *Bu gerçek. İki sene sonra ilk kez bir kahvaltı sofrasına oturacağız ve her şeye rağmen yüzümüzde bir gülümseme var. Gülümsemen bu an kadar gerçek. Bu gerçek. Başarmak üzeresin Lina. Pes etme. Çok az kaldı.*

Babam dalgınlığımı fark edip elini yüzüme koyduğunda gözlerimi yüzüne çevirdim. Alnımdan öptü beni sevgiyle. Kokusu burnuma çalındı. Beni kolları arasına alıp kaburgama dikkat ederek sarılırken gerilen tüm kaslarım gevşedi. Göğsüne yaslandım güvenle. Elleri saçlarımı okşarken tepeme bir öpücük bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu bana saçlarımla birlikte sırtımı okşarken.

Kalp atışlarını dinledim sakinlik içinde. "İyiyim."

Uzun zamandır bu kadar sakin bir sabahım olmamıştı.

"Her şeyi hallediyoruz," diye fısıldadı. "Çok az kaldı."

Kafamı salladım. Biraz öyle kaldık. Ardından annem, babamın kollarında öptü beni. Yanağımı okşarken Alin üçümüze de sarıldı ve gülümsetti bu beni. Dördümüz birbirimize sarılıp bir süre öyle kaldık. Babamın kalp atışının değişimlerini dinledim. Bu bana kendi kalp ritmimi anımsattı.

Birlikte kahvaltı ederken o dakikalarda dünyanın en sıradan ailesiydik. On saat öncesi hiç yaşanmamış gibiydi. Tüm konuşmalar geleceğe yönelikti. Babam bir tatil planı yapmıştı ve o kadar detaylıydı ki gözlerimi kapatsam orada olacaktım sanki.

"Babacığım babacığım," dedi Alin heyecanla. "Ne kadar kaldı yani?"

Babamın kızıl gözleri inanç ve sevgiyle Alin'e çevrildi. "Sadece bir ay," dedi öylece. "Bilemedin kırk gün."

Alin heyecanla bana baktı. "Bir ay kaç gün yapıyor Lina'cığım?"

Hafifçe gülümseyerek, "Otuz," dedim mavi gözlerine bakarken.

Otuz gün sonra gerçekten özgür olabilir miydim? Gerçekten o tatile gidebilecek miydik? Aral beni affetmiş olur muydu? Affetti diyelim, tekrar benimle olur muydu? Öpmeyi düşünmüş beni ama ben mahvettim her şeyi. Belki de vazgeçmek için yeterli gelmiştir bu kadarı. Şarkıyı da değiştirmedi. Üzüldü ama sonradan. Hâlâ seviyor bence beni... Sevsin lütfen...

Alin heyecanla kıpırdandı yerinde. "Okula da orada mı gideceğim anneciğim?"

Bu soruya hazırlıksız yakalandım. Anaokuluna gittiğini ve onu okula Aral'ın götürdüğünü biliyordum fakat Alin'in okula gittiği fikrine hâlâ alışamamıştım. Anaokuluydu henüz ama yine de okul okuldu. Onu ben götürüyor olmak isterdim. *Okuyor olsaydım beni de bırakacak biri vardı eskiden...*

"Ablan o kadar zeki bir kız ki tatilde sana her şeyi öğretir," dedi babam Alin'den bir makas alırken.

Alin kıkırdadı heyecanla. "Ben zaten çok zekiymişim, Aral'cığım öyle söyledi," dedi heyecanla. Aral'ın ismini artık düzgün söyleyebiliyor olmasının kalbimi kırmasını düşünmemeye çalıştım. Gözleri parlayarak, "Peki Batı'cığım ve Aral'cığım da gelebilir mi?" diye sordu bu kez. Heyecanla dizleri üzerinde durdu sandalyesinde. "Onlar da gelsinler mi babacığım? Lina'cığım da ister?" Gözleri bana çevrildi. "Değil mi Lina'cığım?"

Gülümsedim ona. "İsterim evet."

Babam hayıflanır gibi dizine vurdu. "Şu işe bak Celina," dedi memnuniyetsiz bir sesle. "Çakırca'nın oğlanları da başımıza bela oldu."

Annem hafifçe gülerek babamın dizine dokunurken Alin kıkırdadı, ben de gülümsedim. Asıl Çakırca oğlanlarının, Kara kızlarıyla başı beladaydı...

"Diğerleri de gelsin," dedi Alin hevesle. "Doğu'cuğum, Güney'ciğim, Kusey'ciğim, Denis'ciğim, Ekin'ciğim."

"Ekin'le aran iyi mi artık?" diye sordum merak ederek.

Son buluşmamızda Aral'ı en çok kim seviyor yarışında Ekin'in hile yaptığını ve ona gıcık olduğunu anlatmıştı bana. Ben artık burada değildim ama Çakırcaların hâlâ Alin'i görüyor, onunla vakit geçiriyor olmaları göğsümde bir sıcaklığa sebep oluyordu. Aral, Aral'dı. O Alin'i hep severdi benim için ama diğer kardeşlerinin de ondan geri kalır yanı yoktu.

Alin kafasını salladı gülümseyerek. "Gıcık oluyorum baasen ama seviyorum," dedi tatlı tatlı. Sonra da güldü. "Baasen bizi okuldan o alıyor. En çok Kusey'ciğimi değil onu sevdiğimizi söylersek bise para veriyor."

Bu bana geçmişi anımsattığında gülümsedim hafifçe. Değişmiyordu hiç gerçekten.

"Siz de söylüyor musunuz?" diye sordum onu güldürmek için.

Kıkırdadı eğlenerek ve beni başıyla onaylayıp kahkaha attı. "Kusey'ciğim orada yok çünkü," diye savundu kendini. "Sana hediye almak için para biriktirdiğim için söylüyorum."

Kalbimde bir sızı duydum. "Para mı biriktiriyorsun?"

Beni onaylayıp, "Dur göstereyim sana Lina'cığım," deyip yerinden fırladığı gibi koşarak odasına gitti.

Babam ve annemle göz göze geldiğimizde ikisi de dirseklerini masaya yaslamış bizi izliyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordum öylece baktıkları için tuhaf hissederek.

Annem gözlerinde saf bir sevgiyle bakarken bana hafiften buğulandı gözleri ve başını iki yana salladı. "Yok bir şey," dedi yutkunurken. Gülümsedi zorlukla.

O sırada Alin koşarak döndüğünde gizlice gözlerini kuruladı. Babam annemin omzunu okşarken Alin yerine geçip önüme kumbarasını bıraktı.

Porselenden kurbağa şeklinde bir kumbaraydı ve epey büyük olmasının yanı sırada onu kaldırmak istediğimde ağırlığı şaşırttı beni. Alin beklentiyle yüzüme baktığı için şaşıran gözlerle baktım ona.

"Vay be," dedim şaşkınlıkla. "Epey biriktirmişsin minik sincap."

Kendisiyle gurur duyan bir ifade belirdi yüzünde. Dizleri üzerinde otururken ellerini dizlerime koyup sevinçle bana baktı.

"Kumbaramı Ekin'ciğim aldı," deyip ufak parmağıyla para attığı yeri gösterdi bana. "O kadar çok para biriktirdim ki artık daha zor para atılıyor ve buradan bakınca paralarımı görebiliyorum."

Yanağını okşadım. "Aferin sana."

Gülümsedi gururla. "Senin olabilir Lina'cığım," dedi sevgiyle. Sanki kalmam için her şeyini bana verirdi. "Zaten sana hediye almak için biriktirmiştim. Ben yine biriktiririm."

Burnum sızladığında yutkunmak zorunda kaldım. Uzanıp yanağını öptüm sevgiyle. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Bence hâlâ doldurulacak yer var." Güzel mavi gözlerine baktım. "Para koyamayacak hale gelene kadar birlikte dolduralım mı?"

Gözleri parladı. "Birlikte mi dolduracağız?"

Kafamı salladım. "Birlikte."

Onayladı beni hemen. "Tamam, birlikte dolduralım hepsini." Parmağıyla boşluğu işaret etti. "O kadar dolduralım ki hiç sığmayana kadar açmayalım."

Kafamı salladım. "Evet kesinlikle."

Bana sokuldu. "Paramızla bir ev alınır mı Lina'cığım?"

Saçlarını okşadım. "Ev mi almak istiyorsun?"

Kafasını salladı. "Aral'cığımın yeni evinin yanındaki evi alırsak yine komşu oluruz, eskiden bir kere olmuştuk ya..."

Aral'ın yeni evinden haberim vardı, Alin anlatmıştı bir sene önce ama detayları bilmiyordum. Yine de onayladım onu.

"Alırız."

Heyecanla kıpırdandı. "O kadar paramız var mıdır?"

Kafamı salladım. "Tamamen dolduğunda o kadar paramız olur kesin."

Üzerini ben tamamlardım.

"Bunu Batı'ya söyleyebilir miyim?" diye sordu heyecanla.

Kafamı salladım. "Söyleyebilirsin."

Gülümsedi mutlulukla. Onu öptüm yine. Kurbağalı kumbarasına sarıldı heyecanla.

"Evine bizi de alacak mısın?" diye sordu babam şakayla.

Alin, "Tabii ki babacım," dedi hemen. "Hepimizin evi olacak orası. Bizim evimiz."

Babam sevgiyle yanağını okşadı. İçeriden bir titreşim sesi duyduğumuzda babamla göz göze geldik. Alin'i öpüp kalktım masadan.

"Telefonum çalıyor," dedim Alin'e ve doğruca odama girdim. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Aramayı cevapladım.

"Efendim," dedim ifadesiz bir sesle.

"Uyandırdım mı kardeşim?" diye sordu Ares alaylı bir tonda.

Aynadaki yansımama bakarken sabırla bir nefes aldım. "Sadede gel."

"On ikide görüşme var," diye bilgilendirdi beni. "Senin de burada olmanı istiyor. On birde burada ol."

Kafamı sallarken kolumdaki saate baktım. Şu an çıksam zaten bir saate giderdim. Trafik vaktiydi.

"Tamam," dedim sadece.

"Babama selamlar." Sesi alaylıydı.

O sırada babam kapıda duruyordu.

"Çok istiyorsan kendin söyle," dedim babama bakarken.

Babam telefonu almaya bile gerek duymadan, "Bana söyleyeceğin bir şey mi var?" diye sorduğunda karşımda duran La Hire'dı.

"Sağlığınıza duacıyım," dedi ve sesindeki alayda belli ölçüde bir saygı vardı.

Eskisi gibi birbirlerini öldürmek istedikleri sanmıyordum fakat Ares'in ne düşündüğünü kestirmesi hâlâ kolay değildi. İki senedir birlikteydik fakat hâlâ birbirimize tam olarak güvendiğimiz söylenemezdi.

"Dikkat et sen de kendine," dedi babam, sesi tamamen uyarı doluydu. "Tilki ağlatmak uğursuzluk getirir."

"Babacığım benim adım *Ares*,"* dedi gülerek. Sonra da kapattı telefonu.

"Hayta," diye söylendi babam. "Serseri."

Gülümsedim. "O kadarcık mı?"

Sakalına dokundu. "Terbiyemi mi bozayım?"

Bozmasındı tabii.

"Gitmem lazım," dedim düşünceli bir ifadeyle. Kafamı kurcalayan çok fazla etken vardı.

"Kotan mı?" diye sordu babam dikkatle yüzüme bakarken.

Onayladım onu. "Atilla Durmuş öldüğüne göre askeri gücü eline almaması için bir engel kalmadı. Jadwiga onu darbe yapmaya ikna edebilir."

Babam Jadwiga'nın ismiyle diş sıktı. "Halt eder," dedi sonra kendine güvenen bir sesle.

* Ares, Yunan mitolojisinde savaş tanrısıdır.

İki yıllık Tilki deneyimim ve orada öğrendiğim şeylere dayanarak Tilki olarak büyümüş olsa da babamın kalbi ve aklıyla tamamen MİT'e ait olduğuna şüphe yoktu. Atilla Durmuş bile bunu kabul edercesine onunla tokalaşmıştı dün. Bazen doğduğun yer değil sana sahip çıkan ve ailen olan yer memleketindir. Babam iliklerine kadar Leh'ti fakat damarlarında akan kan Türk'tü. Jadwiga'nın sonunu da bu getirecekti. Tarihi boyunca Circus'un en büyük düşmanı olan Türkleri ve istihbaratını hafife alarak ölümcül bir hata yapıyordu.

"Üzerimi değiştireyim," dedim babama.

Babam beni onaylayıp kapımı kapatarak çıktı odadan. Alin'in meraklı sorularını işittim. Lina'cığım bir yere mi gidiyor diye sormuştu babama. Babam ona iyi bir yalan uydurdu ama yalanla güvenini kazandı onun. Üzerimi giyip dışarı çıktığımda Alin kucağında kumbarasıyla kapıda bekliyordu.

Dudak bükmüştü. Bakışları şüphe doluydu. "Geri gelecek misin Lina'cığım gerçekten?"

Bu güvensizliği telafi etmesi zor olacaktı ama yapacaktım mutlaka. Kafamı salladım. "Evet, geleceğim mutlaka."

Kafasını salladı o da. "Söz verdin bak."

"Evet," derken eğilip öptüm onu. "Söz verdim."

"Anneannem buraya gelse olmaz mı? Neden sen gidiyorsun?"

Kesinlikle bunu istemezdim.

"O yaşlı çünkü," dedim babamın ona söylediği gibi. "Ve huysuz."

Kıkırdadı öyle dediğim için.

"Bence de huysuz," diye onayladı beni. "Peki beni okuldan sen alır mısın bugün?"

"Bugün okula gitmeyeceğiz," dedi annem arkasından. "Hani planımız vardı?"

Bir anda Alin bir şey hatırlamış gibi gözleri parladı. "Ay evet okula gitmeyeceğim Lina'cığım," diye kıvırdı hemen. Sonra da, "Aral'cığım da gelecek hem," dedi utangaç bir gülümsemeyle fısıldayarak. Sanki babam onu duyamazmış gibi. "Hem onu da görürsün."

Sonra bana göz kırptı. Çok tatlıydı.

"Tamam," dedim bunu çok isteyerek. Ama Aral beni görmek ister miydi şu anda çok emin değildim. "Görüşürüz minik sincap."

"Görüşürüz Lina'cığım dikkatli git."

"Seni çok seviyorum," dedim alnından öpüp.

"Ben de seni çok seviyorum," dedi uzanıp yanağımı öpmeden hemen önce. Ardından annemi ve babamı öpüp ayrıldım evden. Ares beni arabayla bırakıp gittiğinden bir taksi tuttum dönmek için.

Jadwiga ve Mustafa Selim Kotan'ın malikânesi bir karargâhı anımsatıyordu. Kotan omuzlarında taşıdığı haksız yıldız ve göğsünde taşıdığı madalyaların verdiği gücü, ona bu gücü veren eli ezmek için âdeta gözü kararmış bir hırsla bekliyordu. Başta Jadwiga'nın bir kuklası sandığım Kotan, TSK'nın koynunda beslediği yılanın kendisiydi. Karı-koca güçlerine güç katmak için birbirlerinden besleniyorlardı. Kendi karargâhına dönüştürdüğü bu evde uçan kuştan bile haberi vardı.

Kaç tane gözü olduğunu bilmek şu an için bile hâlâ zor olsa da en azından pek çoğunu biliyordum. Gerçek asker olanlar zaten bizim tarafımızdaydı, Tilkilerin de kiminin ipini çekmiş kimini de yanıma çekmiştim.

Ağzımda naneli şekerle basamakları çıkarken Ares basamakların sonunda dikilmiş beni izliyordu.

"İnin yolunu mu kaybettin Küçük Tilki?"

Şekeri ağzımda çevirirken ellerim montumun cebinde istifimi bozmadan ona doğru ilerledim ve karşısında durdum. Sol elimi cebimden çıkarıp hiç bakmadan ona doğru kaldırdım saatimi.

"Tam on bir."

Saate bakmazken yüzünde alaylı bir ifade vardı. "Kızıl Joker oldun diye mi bu cüretkârlık?"

Elimi tekrar cebime soktum. "Yok," diye mırıldandım etrafımı kolaçan ederken. "Abimsin diye."

Alayıma burnundan güldü eğlenerek. "Ne tatlı. Utanmasam ufak burnuna bir öpücük bırakırdım."

"Dişlerini fırçaladın mı bari?" diye sorarken etraftaki Tilkilerin konumlarına göz gezdirdim.

Eli yüzüme uzandığında gözlerimi ona çevirdim. Eldiven taktığı parmak uçları hafifçe çeneme dokunup çenemi kaldırdığında gözlerimi yukarı kaldırdım. Kapının hemen üstünde Kotan'ın odası vardı.

"Birileri yatağın soytarı tarafından kalkmış."

Ne demek istediğini anladım...

"Ölü tarafı olmasından iyidir."

Dişleri görünecek şekilde gülümsedi. "Kapıyorsun Kızıl."

Zaman zaman o da bana Jan gibi kızıl, diyordu ve ne zaman bana öyle seslense gerçekten bana karşı nefreti son mu bulmuştu yoksa beni sırtımdan bıçaklamak için manipüle mi etmek istiyordu emin olamıyordum.

Başımı indirirken yeşil gözlerine baktım öylece. "Nereye gidiyoruz?"

"Müsteşarın ölümü resmi olarak bildirildi. Orgeneral Kotan basın açıklaması için Ankara'ya uçacak." İfadesizlik içinde baktım ona. "Majesteleriyse, Şirket binasında atılması gereken adımları konuşacak."

Kafamı salladım. *Gerçekten başlıyorduk.*

"Ha bir de..." dedi sonra alaylı bir ifadeyle. "Majesteleri, taziye için Durmuş ve Çakırca Ailelerine çelenk göndermeni istedi."

"Angela'ya söylerim," diye onayladım onu.

"Torunu olarak," diye ekledi bu kez. "Notta mutlaka ismini ekleyerek nezaketini ve saygını göster. Çelenk de soyuna yakışır şekilde ihtişamlı olmalı."

Jadwiga güç gösterisi yapmak istiyordu. Aynı aileden üç kişi Tilkiler tarafından suikasta uğrayarak ölmüştü ve bu ölümlerden biri kendi ellerinde diğer ikisi onun isteği üzerine gerçekleşmişti. Şimdi yıktığı ailenin acısını izlemek için acılarını paylaşıyor gibi rol yapacaktı. *Gerçek bir narsist ve sadistti.*

Öylece suratına baktım. "Tabii."

"Üzerini değiştir," deyip saatine baktı. "Hazırlanmak için çok zamanın yok."

Kafamı salladım. İçeri geçip doğrudan bana ayrılan odaya gittim. Üzerime içinde kolay hareket edebileceğim ve beni üşütmeyecek klasik birkaç parça giydim. Aşağı indiğimde her şey hazırdı. Bize ayrılan arabaya binip yola koyulduk.

Altı gün önce Kral Locası'nda toplanıp Atilla Durmuş'un suikastına karar verdikleri Şirket binasına geldiğimizde bu kez altı gün öncesinden daha farklı hissediyordum. İki sene önce Aral'ın kartı olarak geldiğim ve babam tarafından yakılan Şirket binasına şimdi gerçek bir Kızıl Joker olarak; yaratıcımın arkasında giriyordum. Bir kurban olarak değil bir şeytan olarak gidiyordum...

Müzayede ve Düello salonlarının yüksek duvarlarının arkasında salonu çevreleyen Yüksek Şûra üyelerine –Magnatlara– ait Kral Locası'na çıkabilmek için Wielki kartını okuttu yine. Koridordan geçip odaya girdik. İlk girişim altı gün önceki suikast oyalaması sırasındaydı. Şimdi ikinci kez giriyordum ve bu kez detaylıca inceledim içeriyi.

Müzayede ve Düello salonlarını avlusuymuş gibi gösteren, tüm üst katını çevreleyen, aşağıdan yüksek duvarları süsleyen tablolarlar gibi görülen camdan duvarlarla bölünmüş büyük bir salondu burası. Saf altından yapılmış bir tahtın arkasında ne zaman görsem tüylerimi diken diken eden bir tablo vardı.

Jadwiga tahtı görebileceği bir koltuğa geçtiği sırada bizler de karşısında dikildik. Wielki'nin destesinin Sinek Ası Bartosz hepimize tabletler uzatırken Wielki, Jadwiga'nın yanında dikiliyordu. Jadwiga'yla bu kadar vakit geçirdiği halde Jadwiga'nın Jan'ı ve Wielki'yi birbirinden ayırt edememesi garip hissettiriyordu. Bazen *her şeyi* bildiğini ve bizi kandırdığını düşünüyor, kendi kurguladığım kâbuslarımı kafamın içinde yaşıyordum.

Ares, Michal ve ben tabletlerimizdeki raporları incelerken Wielki bugünün konusuna giriş yaptı. Müsteşarın ölümüyle birlikte gelişecek siyasi, politik ve ekonomik sonuçların raporlarına bakarken böyle bir toplantıya ilk kez girdiğim halde bocalamadım. İki sene içinde siyaset bilimleri ve ekonomi dersleri almıştım. Bu yüzden raporlara bakarken kendi içimde yorum yapabiliyordum.

Wielki, "Artık hedefimiz..." deyip elimizdeki tabletlere senkronize olan kendi ekranını değiştirdiğinde karşımdaki yüzü çok iyi tanıyordum.

"Korgeneral Metehan Alanbay."

Tilki olarak geçirdiğim bu iki senede Metehan Alanbay, ismini sık sık duyduğum biri haline gelmişti. Türkiye, ciddi anlamda Circus'un en büyük tehdidiydi ve bu tehdidin üç büyük ismi vardı: Müsteşar Atilla Durmuş, İstihbarat Analisti ve Operasyon Ofiseri Emekli Kurmay Albay Hükümdar Çakırca ile Korgeneral Metehan Alanbay...

Mustafa Selim Kotan, Orgeneral olsa da Korgeneral Metehan Alanbay'ın saygınlığı daha baskındı. Liyakatle aldığı rütbesi, göğsüne sığmayan madalyaları ve kendisi gibi bu ülke uğruna canını vermesi için yetiştirdiği dört çocuğuyla TSK'nın gözdesiydi. Mustafa Selim Kotan darbe yapmak istiyorsa en başta onu etkisiz hale getirmeliydi.

"Son iki senede Karolina'nın desteğiyle diğer senelere oranla istihbarat alanında –buna Kapan kod isimli eski asker ve MİT üyesinin gerçek kimliği de dahil– çok daha fazla kayda değer bilgiye ulaşıldı ve bu bilgiler ışığında başarılı birkaç suikast gerçekleştirildi. Yaklaşık bir buçuk senedir planlanıp dün gerçekleştirilen MİT Müsteşarı ile Kapan'ının suikastı başarıyla tamamlandı ve bizi geçmişte hiç olmadığı kadar tam güce yakın bir pozisyona taşıdı. Circus'un Türkiye ayağının

yerleştirilmesinden bu yana belki de ilk kez tam güce bu kadar yakınız... Şu anki pozisyonumuzda askeri gücü ele geçirmemiz önündeki en büyük engelimiz Korgeneral Metehan Alanbay'ın ta kendisi."

Jadwiga, Wielki'nin söylediklerini öylece onaylarken tepkisizce onları izledim.

"Metehan'ı çok iyi tanırım," dedi Jadwiga hoşnutsuz bir sesle. "Fırsatını bulsa fişimizi çekerdi. Her ne kadar içimizde beslediğimiz o hain bize ihanet edip düşmanlarımızın tarafını tutsa da hiçbir zaman Selim'in de benim de açığımızı bulamadı veya hiçbir zaman bizimle herhangi bir suikastı ilişkilendiremediler." Babama hain, demesini umursamıyormuş gibi tepkisizliğimi sürdürdüm. Jadwiga söylediklerinden gurur duyuyordu. "İlmek ilmek kurduğumuz bu imparatorluğun açığını bulmak hiç kolay değil ve şimdi bu yalnız Kurt, biz tam güce çok yaklaşmışken onun ideolojilerinin bizim ideolojimizle çakışması halinde gözden çıkarılacak bir taştan ibaret."

"Peşine düşecek miyiz Majesteleri?" diye sordu Ares ilgiyle.

Jadwiga gülümsedi. "Hemen değil. Atilla'nın ölmesi hem MİT'i hem de TSK'yı alarma geçirdi, her zamankinden daha dikkatliler ve Türkleri bilirsiniz, intikamcılardır. Saldırganlaşacaklar, peşimize düşecekler ve bu onlara hata yaptıracak. Siz ise her zamanki gibi soğukkanlılığınızla doğru anı bekleyeceksiniz."

Her ne kadar tepki vermiyor olsam da kazağımın altındaki tenimin öfkemden kızardığına emindim. Onu tam şu anda çıplak ellerimle bile öldürebilirdim ve buradaki kimse mâni olmazdı bana. Fakat onun tek başına hiçbir önemi yoktu. Özgürlük için onlardan topluca kurtulmak mühimdi.

"Yeni müsteşarın atanması uzun sürmez Majesteleri," dedi Michal.

Jadwiga onu onayladı. "Yeni müsteşar bizden biri olacak, Selim her şeyi ayarladı," dedi emin bir sesle ve alayla gülümsedi. "Üç sene önce çıkıp adalete isyan eden bir kuşun sıktığı düzenin bizim işimize yaracağını kim bilirdi?"

Öfkemden boğazım kaşınmaya başlasa da tepkisiz kalmayı becerebildim.

"Acele etmeyeceğim," dedi Jadwiga her birimize bakarak. "Önce bu zaferim karşılığını alacak, avantajlarımızı ve dezavantajlarımızı gözden geçireceğim. Ardından yine en doğru zamanda Metehan Alanbay'dan kurtulup bu ülkede ve Circus'ta tam güce hâkim olacağım." Ardından gülümsedi. "Tabii tüm bunlar Alanbay'ı bir süre rahat bırakacağımız

anlamına gelmiyor. Şehit vereceği çocuğu çok; belki biriyle başlar, duruma göre de devam ettiririz. Kimbilir... Belki bize boyun bile eğer..."

Eğmezdi. Metehan Alanbay, gerçek bir komutan ve Türk askeriydi. Ülkesi için değil bir çocuğunu gerekirse dördünü de şehit vereceğinden neredeyse emindim. Fakat Jadwiga bunu anlayamazdı. O ne çocuk sevgisi ne de vatan sevgisi bilirdi. O sözde vatanseverliğinin arkasına sığınan bir yılandı. Yurtsuz, milletsiz, minnetsiz ve sevgisiz ölecekti.

Saatlerce politika ve uluslararası ilişkiler üzerine atılması gereken adımlar konuşuldu. Kızıl Joker sayıldığımdan fikir beyan etme hakkım vardı fakat tek kelime etmedim. Dinledim yalnızca.

Jadwiga, Michal'e, "Magnatlardan haber var mı?" diye sorduğunda gözlerimi sağımdaki Michal'e çevirdim.

"Bu sabah tüm Magnatlara basın açıklamasının 13.00'te yapılacağı bildirildi efendim. Hepsi tebriklerini sundular."

"Marek Kowalski bile mi?"

Onayladı onu Michal. "Pek memnun olmuş gibi değildi ama tebriklerini sunmayı ihmal etmedi."

Jadwiga keyifle güldü. "Eminim hepinizi bir kaşık suda boğmak istiyordur." Fönlü saçlarına dokundu. "Müzayede yapılana dek birkaç kaza yaşanacaktır. Yüzümü kara çıkarmayın."

Kazalardan kastının suikast olduğunu biliyorduk hepimiz. Hiçbir Magnat diğerinin kendisinden daha fazla Kızıl Joker'e sahip olmasını istemezken Jadwiga'nın artık tahta oturacak sayıyı ve şartları karşılamasından hiçbir Magnat hoşnut olmayacaktı. Jadwiga'nın yüzüne gülüyor olsalar da hepsi ona düşmandı. Müzayede yapılıp ona mecburen tacı verecekleri ana kadar ya onu güçten düşürmeye çalışacaklardı ya da Kızıl Joker sayısını düşürerek tahta oturmasına izin vermeyeceklerdi.

Rusya Magnat'ı Marek Kowalski'nin Kızıl Jokeri Bolesław halihazırda bana takmış olduğundan şimdi bu konuşmayı yapıyor olmak içime bir kurt düşürdü. Suikastıma karar verilen akşam Aral'dan da bahsedilmişti ve Bolesław'la takışmıştım. Bana karşı Aral'ı kullanacak ilk isimlerden biriydi o şüphesiz. Bu yüzden bu iş bitene kadar Aral'dan uzak durmanın en akıllıca karar olduğuna bir kez daha ikna ettim kendimi. Bolesław'ın bana karşı kullanabileceği bir koz vermemek en iyisiydi.

Derin bir nefes aldım sessizce. Keşke kendimden on tane yapabiliyor olsaydım... Belki o zaman her şeye ve herkese yeterdim... On tane olsam yeterdi, öyle çok yakına da sahip değildim. *Saçmalama Lina. Birken bile zar zor sevildin, onken kimse seni çekmezdi...*

"Karolina."

İsmim seslenildiğinde düşüncelerimden sıyrılıp gözlerimi Jadwiga'ya çevirdim dik bir duruşla.

"Michal'le yakın olmanı istiyorum."

"Ne tür bir yakınlık Majesteleri?" diye sordum anlamayarak.

"Magnatlar halihazırda gücümden rahatsızlar. Artık Kızıl Joker olmanın önünde hiçbir engel kalmamışken mükemmel genetiğini aktarıp aktaramayacağını görmek isteyecekler. En kısa sürede yeni nesil için faaliyete geçtiğimizi bilmeleri açısından yakınlığınız önemli. Papazla görüştüm fakat babalarınız bir olduğundan doğacak çocuk için ne Wielki'nin ne de Ares'in DNA'sını kullanmamıza sıcak baktı. Şu an kullanılmaya değer en uygun DNA Michal'e ait. Circus'taki eşin o olacak."

Midem kalktı ama nefes düzenimi bozmadım. Oyunuma ayak uydurdum sadece.

"Tüpbebek olacaktı," dedim kusmadan gözlerine bakarken. "Öte yandan kimse bizden duygusal bir yakınlık beklemiyordur sanıyorum ki."

Jadwiga beni onayladı. "Görmek istediğimiz duygusallık değil şehvet tatlım," dedi alay eder gibi. "Sevmek duygusal bir tepkidir ve hata yaptırır. Fakat çoğalmak bir dürtüdür ve nesli aktarır. Tilkilerin güdüleri güçlüdür, bu yüzden oldukça şehvetlilerdir. Bu yüzden sizi rahat bıraksam her dokuz ayda bir çocuk vereceğinize inanırlarsa bu işime gelir."

Mide bulantım artarken kalp ritmimi dengede tutmaya zorladım kendimi. Jadwiga kalp ritmimi duyabilecek bir implanta sahip değildi ama bu odadaki kimsenin zayıf olduğumu düşünmesini istemiyordum. Jan'ın bana öğrettiği şeyi yapıp Alin'i kucağıma aldığım ilk anı düşündüm. Alin'i kucağıma aldığım ilk an üzülmeden huzurla düşünebildiğim tek andı.

Jadwiga, sanki dışarıdaki gözleri kandıracakmışız gibi konuşuyordu ama asıl beni kandırmaya çalıştığını biliyordum. Kendisi de tam olarak söylediği şeyi istiyordu. Elinden gelse beni bir yatağa bağlar, daha hızlı çocuk doğurup tekrar hamile kalmam için doktorlarına emirler verirdi. Biliyordum.

"Tabii Majesteleri," dedim yalnızca.

Kalp ritmimi dengede tutmaya çalıştım ama yüz ifadem için çok da çaba göstermedim. Zayıf olduğumu, bu konuda hassas olduğumu düşünmesi asıl silahımdı çünkü. Düşünceli yüzüme bakarken gözlerinde memnuniyet gördüm. Beni kalbimden vurmaktan o kadar zevk alıyordu ki...

Toplantı bittiğinde Ares ve Wielki, Jadwiga'nın peşi sıra onunla giderken Michal ve ben arkalarından çıktık. Hepimiz Kızıl Joker olsak bile kıdem önceliği vardı her zaman. Babamın notlarında yer alan *'hiçbir kartın diğer karta hiyerarşik üstünlüğü yoktur'* cümlesi neredeyse tarih olmuştu. Sineklere köle gibi davranıyor, Maçalara neredeyse tapıyorlardı.

Wielki ve Ares'in yaklaşık beş adım arkasından ilerlerken Michal'in bakışlarını üzerimde hissettim ama dönüp bakmadım ona. Yüzünde alaylı bir ifade olduğuna emindim. Onunla yakın olma düşüncesinin midemi bulandırdığını en iyi bilen kişiydi ve bu ona komik geliyordu. Beni anlamasını da beklemiyordum zaten.

Michal'le aynı destede olduğumuz ve o Maça Ası olduğu için iki senedir Ares'ten sonra en çok iletişim kurduğum kişi oydu. İşlerin bu raddeye gelmesine bana birini zorla öldürtmesi sebep olduğu için ona olan nefretim dinmiş değildi ama açıkça düşmanlık da etmiyordum. Kabul etmek istemesem de yardımı zaruriydi.

"Korkma ısırmam," diye fısıldadı alayla.

"Ama ben ısırırım," dedim ona bakmadan.

Güldü hafifçe. Onun için sorun yoktu tabii. Bu hayatla canla başla mücadele eden bendim. Her şey bir bana zordu sanki...

Şirket binasından çıkıp merdivenlerin sonundaki zırhlı araca ilerledik. Ares kapısını açtı; Wielki, Jadwiga'nın binmesine yardım edip ardından yanına oturdu. O sırada Michal ve ben Ares'in yanına geçtik ve başımızı Jadwiga'ya saygıyla eğdik. Yüzünde zaferin gülümsemesi vardı.

"Yakında güneş yalnızca bizim için doğuyor olacak çocuklar."

Halbuki güneş yalnızca ona doğsun diye güneşi sırtımızda taşıyorduk.

*"Niech żyje Polska i Czerwone Towarzystwo,"** dedik üçümüz de buna karşılık.

Ares kapısını kapattı ve araba hareket etti. Araç bahçeden çıkana kadar yerimizden kıpırdamadık. Araba tamamen görüş açımızdan çıktığında ortamdaki en yüksek rütbe sahibi Ares'ti. Etraftaki Köpek ve ondan düşük rütbedeki Tilkiler ona saygıyla boyun eğdi. Böyle zamanlarda kendimi ortaçağda hissediyordum.

Ares arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başladığında birkaç saniye gökyüzüne baktım. Müsteşarı öldürünce ödül olarak en azından biraz serbest bırakılacağımı ummuştum ama Ares'in buna niyeti yok gibiydi.

* (Leh.) Yaşasın Polonya ve Kızıl Cemiyeti.

Sessizce derin bir nefes alıp Michal'in birkaç basamak arkasından takip ettim onları.

Ares dümdüz önüne bakarken, "Lily," dediğinde gözlerimi sırtına diktim.

"Evet?"

"Doktoruna görün," dedi içeri girdiği sırada. "Ardından antrenman odasına gel."

Bir Tilki inanılmaz bir suikasta imza atmış olsa bile ertesi gün ödül olarak oturup dinlenemiyordu. Ya antrenmanlara katılıyor ya da sağlık testlerine giriyordu. Olur da boş kalıp hoşuna giden bir şeye vakit ayırırsa diye ödleri kopuyordu.

Ares'e tek kelime etmeden peşinden ayrılıp özel müdahale alanının bulunduğu kata inmek için özel asansöre yürüyüp onları arkamda bıraktım. Henüz yeterince uzaklaşmamışken bir fısıltı işittim Ares'e ait olan. Michal'e tehditkâr bir sesle, "Sakın yerini unutma," dedi. Bunu Michal'in bana olan tavrından ötürü dediğine neredeyse emindim.

Asansöre binip kartımı okuttuğumda asansör aktive oldu, eksi ikinci katı tuşladım. Asansör kapılarını eksi ikinci katta açtığında benimle aynı desteden olan Sinek Ası Zbigniew, hazırda beni bekliyordu.

"Hoş geldiniz Dame Karolina," dedi saygıyla başını eğerken.

Karolina, iki senede alıştığım bir hitap olsa da Dame unvanını duymak tüylerimi diken diken etti. Henüz Kızıl Joker kartımı teslim alıp resmi olarak Soytarı rütbemi kazanmamıştım ama anlaşılan herkes bunu şimdiden kabullenmişti. *Artık neredeyse babamla aynı rütbede sayılırdım.*

"Merhaba Zbigniew," dedim asansörden inerken.

Zbigniew, benimle yaşıttı ve her ne kadar Sinek olsa da ciddi bir otoritesi vardı. İnsan onun yanında kendini on sekizinci yüzyıl asilzadeleri gibi hissediyordu. Gerçek bir kâhyaydı. As olduğundan yalnızca kendi destesindeki diğer üç As'tan sorumluydu ve onların rahatını her şeyden çok gözetiyordu. Hepsinin nerede ve nasıl olduğundan haberdardı, tıpkı benim buraya ne zaman geleceğimi bildiği gibi...

Birlikte duvarları koyu renk olan, sığınak bir hastaneyi andıran koridorlarda yürürken, "Doktorunuz size özel olarak ayrılan odada hazır bekliyor," diye bilgilendirdi beni. "Rütbenizi kutlarım."

Tekdüze bir sesle, "Teşekkür ederim," dedim onu takip ederken.

Her zamanki odamın aksine adımlarımız daha gösterişli bir koridora yöneldi. Yalnızca Soytarıların hizmet görebildiği özel odaların bulunduğu

alandı burası. En iyi ve yeni teknolojilerin kullanıldığı bu odalar, acil durum olması halinde hemen hazırlanıp kullanılabilmesi için kişisel olarak Kızıl Joker sahiplerine tahsis ediliyordu. Jan, Wielki, Ares ve Michal de bu odalara sahip olduklarından görme ve kullanma fırsatı bulmuştum birkaç kez.

Zbigniew, bir odanın önünde durduğunda oranın, benim odam olduğunu anladım. Kapıyı benim için açtığında içeri girdim beklemeden. O da peşim sıra benimle geldi. Doktorum Katharina içeride bekliyordu beni.

"Dame Karolina'nın tedavisine başlayabilirsiniz," dedi Zbigniew.

Katharina onu onaylarken bir camın arkasında duruyordu. Doktorların benden mümkün olduğunca uzak olması özel tercihimdi. Gelişen teknoloji ve kendi tıbbi bilgim bana yetiyordu.

Katharina, "Lütfen kapsüle girin," dedi camın arkasından. "Bir sorun yaşamanız halinde yardımcı olmak için burada olacağım. Lütfen bir sorun olursa söyleyin."

Onu onaylayıp önümdeki dikey kapsülün kapısı açıldığında içeri girdim. Bu camdan kapsül; yapay zekâyla donatılmış akıllı bir cihazdı. İçine girdiğim an sensörleri çalıştı ve beni tanıdı.

"Kapsüle hoş geldiniz Dame Karolina. Ben HEALIX..."*

Yapay zekâ olabilirdi ama sesinden yorumlarına kadar sanki arkasında bir insan varmış gibi hissettiriyordu.

"Kontrollere başlıyorum," diye beni bilgilendirdi. "Lütfen tarama boyunca hareketsiz kalın. Bu işlem yalnızca birkaç saniye sürecek."

Kapsülün iç ve dış camları arasındaki sensörler yukarıdan aşağı doğru gidip gelerek beni baştan aşağı taradı.

"Tarama tamamlandı," diye bildirmesinin ardından cam yüzeyine birçok değer yansıttı ve bu değerleri açıklamaya başladı. "*Tamamlanan tarama sonuçlarına göre yüz ve diz bölgenizde abrasionlar*** *tespit edildi. Aynı zamanda mide bölgenize yakın sol interkostal**** *alanınızdaki üçüncü, dördüncü ve beşinci kaburgalarınızda kırıklar saptandı. Bu kırıklar, hareket kabiliyetinizi kısıtlayabilir ve önemli ağrılara neden olabilir. İlk olarak kırık bölgelerdeki stabilizasyonu sağlamak için nanoteknoloji ile güçlendirilmiş bir biyo-uyumlu polimer jel uygulayacağım. Bu jel, kırıkların hızlı ve etkili bir*

* Health Enhanced Artificial Intelligence Expert. Tr.: Sağlık için geliştirilmiş uzman yapay zekâ.

** Cildin üst yüzeyinin sürtünme, kazıma ya da düşme sonucu zedelenmesi.

*** Kaburgalar arası.

şekilde iyileşmesine yardımcı olacak ve aynı zamanda lokalize analjezikler salarak ağrı kontrolünü sağlayacak. Kırıkların iyileşme sürecini izlemek için cilt altına yerleştirilecek sensörlerle sürekli olarak değerlendirme yapacağım. Lütfen herhangi bir yan etkiyi veya ağrıyı hemen bildirin. Görevlerinize en kısa sürede ve en iyi şekilde devam edebilmeniz için buradayım."

Ekrana yansıttığı kırıklarımın röntgenine dokunduğumda görüntüyü yakınlaştırdı. Kırıklarımı inceledim dikkatle. Parçalı kırıklar değildi, iki senedir dur durak bilmeden yaptığım antrenmanlarda kazandığım kas kütlesinin faydasını gördüğüm açıktı.

Yaklaşık otuz saniye sonra kapsülün çeperi boyunca hareket edebilen dört mekanik kol kırıklarımın olduğu bölgenin seviyesine kadar indi. Bir mekanik kolda nano teknoloji ile üretilen polimer jel için tasarlanmış özel aplikatör, diğerlerindeyse sterilize bir gazlı bezler vardı.

"Lütfen işlem uygulanacak bölgedeki kıyafetinizi çıkarın."

Kazağımı pantolonumun içinden çıkarıp yukarı doğru sıyırdım. Kırıklarımın olduğu bölge morarmıştı. Ona yeterince yer açtığımda sterilize etmek için uzandı. Başta canım yanacak diye gerildim ama sensörleri sayesinde milimetrik çalıştığından hassas davrandı. Bölgeyi sterilize ederken acı dahi hissetmedim.

Bir sensör çemberi kırıklarımın olduğu seviyeye inerek yoğunlaştığında ekrandaki röntgen gitti.

"Haritalandırma yapıyorum," diye bilgilendirdi beni.

Ardından ekranda anbean belirginleşen kaburgalarımı ve kırıklarımı izledim. Kırık olan bölgeyi detaylıca haritalandırdı.

"Haritalandırma tamamlandı. Polimer jel uygulanıyor." Aplikatörü tutan kol hareketlendi. "Lütfen işlem boyunca hareket etmemeye özen gösterin."

Gözlerim ekrandayken iğnenin vücuduma girdiğini hissettim. İğne cilt altımda ilerleyip kırık bölgeye ulaştı, jel uyguladığında kırıklarımda bir acı duydum. Dişimi sıktım hafifçe. Üç kırığıma da noktasal olarak jel uygulamasını sabırla bekledim.

Aplikatörü tenimden uzaklaştırdığında alnım terlemişti biraz. Yukarıdan uzanan bir kol terimi sildi özenle.

"Şimdi jeli aktive etmek için ışık uygulayacağım," diye bilgilendirdi beni.

Kaburgalarımın seviyesindeki sensörlerden gözlerimi rahatsız etmeyecek özel bir dalga boyunda ışık yayıldı. Yine bir acı duydum içimde.

Ekranda geri sayımı izlerken dişlerimi sıktım. On saniyenin sonunda ekrandaki geri sayım bitti. Bir mekanik kol tekrar terimi sildi. Bir başka kol ise elinde bir implantla yaklaştı.

"Cilt altınıza yerleştireceğim sensörle iyileşme sürecinizi ve herhangi bir enfeksiyon, iltihaplanma veya alerjik reaksiyon belirtisi olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Gerek yok," dedim kafamı iki yana sallayıp.

Mekanik kol biraz uzaklaştı. "Sizin için en iyisini yapmaya çalışıyorum. Lütfen reddetme motivasyonunuzu benimle paylaşın. Endişelerinizi paylaşırsanız sizi rahatlatabilirim."

Kaş çattım. *Endişelerim mi?* Saysam bitmezdi.

"Zaten bir çipim var," diye söylendim ona.

"Bileğinize yerleştirilen CTA356 kodlu basit çip; kan basıncı, vücut sıcaklığı ve konumsal verileri paylaşır. Ne yazık ki kırıklarınızla ilgili bölgeye dair gerekli bilgileri edinmeme yardımcı olamaz."

"Ben de doktorum," dedim kazağımı indirirken. "Bir sorun olduğunu hissedersem gelirim."

"Anlaşıldı," derken kol tamamen yukarı kalktı. "Sensör yerleştirilmedi, Dame Karolina şikâyetlerini bizzat iletecek."

Kafamı sallayarak onu onayladım.

"Yüz ve diz bölgenizdeki abrasionlar tespit edildi," diye hatırlattı bu kez. "Bu tür yüzeysel yaralanmalar genellikle ciddi değildir ancak enfeksiyon riskini azaltmak ve iyileşme sürecini hızlandırmak için uygun bakım ve temizliğin yapılması önemlidir. Steril bir antiseptik solüsyon ile temizleyeceğim ve gerekirse antibiyotik merhem uygulayacağım."

"Gerek yok," dedim tekrardan. "Kendim hallettim."

"Pansuman yapılmayacak," diye bilgilendirdi beni. "Dame Karolina için planlanan başka bir işlemim yok. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, yok."

"İşlem tamamlandı. Görevlerinizde başarılar dilerim. Yaşasın Polonya ve Kızıl Cemiyeti."

"Yaşasın Polonya ve Kızıl Cemiyeti," diye mırıldandım.

Kapsül açıldığında çıktım içinden. Ağrım bariz bir şekilde azalmıştı ve nefes alırken artık batma hissi duymuyordum.

"Sıhhat dilerim," dedi Zbigniew.

Başımı salladım yalnızca. Katharina'ya dönüp bakmadan çıktım odadan. Zbigniew peşimden gelirken ben doğruca asansöre ilerliyordum.

"Programınızda yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır," diye yanıtladım onu önüme bakarken. "Ares'in yanına çıkıyorum."

Ares'e, Jan'a ve Wielki'ye ismiyle hitap eden tek Tilki bendim sanırım. Kimse onlara yalnızca isimleriyle hitap etmeye cesaret edemiyordu.

Asansörün önünde durduğumuzda kartını okutarak asansörü açtı. Ben binerken o yerinde kaldı.

Karşı karşıya kaldığımızda, "Yardımcı olmamı istediğiniz bir şey olursa bir fısıltı kadar uzağınızdayım," dedi başını saygıyla eğerek.

"Yaşasın Polonya," dedim gözlerine duygusuzluk içinde bakarak.

"Ve Kızıl Cemiyeti," diye tamamladı beni ve asansörün kapıları kapandı.

Eksi birinci kata çıkıp adımlarımı antrenman salonuna yönelttim. Uzun koridor, yukarıda yükselen binadan daha geniş bir alana açılıyordu. Antrenman alanı hem gelenekseli hem de teknolojiyi bir arada bulunduran bir çalışma alanı sağlıyordu. Simülasyon ve meditasyon için ayrılan özel alanları vardı. Geniş alanıysa bir parkur kaplıyordu ve tam ortasında birebir dövüş alanı bulunuyordu.

İstanbul'da olup görev atamasını bekleyen ya da canı sıkılan her kart buradaydı neredeyse. Ares ve Michal'i parkurun ortasındaki dövüş alanında hakemlik yaparken gördüm. Ares kendi destesinden Karo Ası ve Kupa Altılısı'nı karşılaştıracak gibi duruyordu. Ayak seslerimi duyduğu an başını bana çevirmişti.

"Bakın kimler gelmiş..." Arkasında kalan Kupa Altılısı Wojnara'nın benimle alay eden sesiydi bu. "Yaşasın kızıl mirasçı."

Onu umursamadım. Tilkiler içinde pek sevildiğim söylenemezdi. Mirasçı olduğum için torpilli olduğumu düşünüyorlardı. Haklılardı da ve bundan zerre gücenmiyordum. Hayatım ellerimden alınırken benim adaletli olacağımı kim söylemişti? Eğer mirasçı olmamın bir avantajını görüyorsam bu avantajı dibine karar kullanıyordum ve bundan zerre gocunmuyordum.

"Wojnara," dedi alayla karşısındaki Karo Ası Oskar. "Seni duyabilir dikkat et."

Wojnara, "Ah canım," dedi küçümseyici bir sesle. "Kulakları duyuyor mu ki o kadar?"

Oskar, "Aral, dersen duyar belki," diye dalga geçti.

Aral'ın ismini duyunca çenem gerildi. Zaaf testinde tek zayıflığım Aral çıktığından beri Aral'ın ismini hiç duymak istemeyeceğim kişilerin

ağzından duymaya başlamıştım. Şirket'in gen mirasçısı ilan ettiği Kızıl Tilki'nin Şirket'in en büyük düşmanlarından birinin oğluna âşık olması kendi aralarında bir alay konusuydu ve kendilerini benden üstte sanan ahmaklar sık sık onun ismini söyleme gafletinde bulunurdu ama kafamdaki listeye isimlerini yazdığımdan haberleri yoktu.

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak yürümeye devam ettim. Eğer tepki verirsem daha fazla tepki alacağımı lisede öğrenmiştim. Zorbalarına acı çektiğini gösterirsen üzerine daha fazla gelirlerdi. Bu yüzden kalp ritmimi ve yüz ifademi tepkisiz kılmak için çaba gösterdim. Yalnızca bir hafta sonra hepsinden kurtulacaktım. Bir hafta daha diş sıkmam gerekiyordu hepsi bu. Sıkardım da. Sonunda ben kazanacaktım.

"Ağzının tadını biliyor ama adam çok yakışıklı," dedi Wojnara bana bakarak. "Onu hakkıyla sürebiliyor mudur dersin?"

Mide özsuyumun kaynadığını hissettim. *Sakin ol. Seni öfkelendirdiklerini hissettirme. Jan'ın öğrettiklerini hatırla. Jan'ın söylediklerini hatırla.*

"Kesin bakiredir. Değilse bile eline yüzüne bulaştırmıştır," diye güldü Oskar. *Sakin ol.* "O adamın kölem olmasını çok isterdim." *Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.* İnler gibi bir ses çıkardı.

Wojnara onayladı onu hızla. "Ben de ama başka sebepten. Yakışıklı yüzünü düşününce bile ıslanıyorum."

O an adımlarım dururken gözlerim ikisine çevrildi. Aral'ın yüzünü gözlerimin önünde görmek için gözlerimi kapatmama bile gerek yoktu. O en saf ve temiz duyguları hak ediyordu. Bu çürümüş yapılanmanın ağzına sakız olmayı değil...

Wojnara kıkırdadı. "Opps! Duydu sanırım."

Aramızda iki metre bile yoktu halbuki. Ares bana bakarken ben doğrudan Wojnara'ya bakıyordum. Zaten Aral'ın söyledikleri yüzünden bugün hiç havamda değildim ve buradaki her bir kişiye karşı öfkem dipdiriydi; bir de üzerine bu geldiğinde öfkemi kontrol edebilmek neredeyse imkânsızlaşmıştı. Bir yanım kaburga kemiklerimi hatırlayıp daha kötü bir kırığın tüm planı mahvedebileceğini fısıldıyorken diğer yanım Kızıl Joker olduğum ilk gün zaafıma laf eden iki Tilki'ye haddini bildirirsem kimsenin Aral'a yanaşmaya veya ismini ağzına almaya cesaret edemeyeceğini söylüyordu.

Ares ne yapacağımı merak ediyormuş gibi sessizce beni izlerken Michal'in onaylamazca başını salladığını gördüm fakat elim çoktan hareketlenmişti. İkisi de Ares'in destesindeydi. Fakat ben de artık bir Kızıl Joker'dim. *Hadlerini bildirmezsem kendime nasıl Kızıl Tilki derdim?*

Elimin hareketlenmesiyle birlikte salondaki tüm uğultu aniden durdu ve tüm gözler bana çevrildi. Ben ise yalnızca Wojnara'nın gözlerine bakıyordum. Sol elim yavaşça yukarı kalktığında odadaki gerilimi tenimin üzerinde bir nabız gibi hissediyordum. Parmaklarımı bileğime doğru büküp manşetlerime gizlediğim kartımı işaret ve ortaparmağım arasına alarak açığa çıkardım. Altın Kupa Ası'mı iki parmağım arasında Ares'e doğru çevirdim tüm soğukkanlılığımla. Bu bana ilk Joker meydan okumamı hatırlattı.

Buz gibi bakan gözlerimi Ares'e çevirdiğimde gözlerinde heyecanlı parıltılar vardı. Dönüştüğüm kişiden gurur duyduğunu iliklerime kadar hissediyordum.

"Ben Kupa Ası Karolina," dedim buz gibi bir sesle gözlerine bakarken. "1995 Destesi'nin Karo Ası ve Kupa Altılısı'na meydan okuyorum."

Salondaki tüm ışıklar anında beyaza dönerek odanın ortasına yoğunlaştığında odaya yaklaşan ayak sesleri duydum.

Ares, meydan okuduğum destenin Kızıl Jokeri olduğundan düellonun kararını verme yetkisine sahipti. Ben ise henüz kartımı resmi olarak almamış olsam da kendi destemin Kızıl Jokeri'ydim. Ayrıca destemin resmi Kızıl Jokeri Michal de buradaydı. İkisi de onaylarsa şayet gayet meydan okuyabilirdim.

Michal'in dudaklarının anlamsızca oynadığını gördüm ama işitmedim. Yalnızca Ares'in duyabileceği bir frekansta konuşuyordu. Her ne söylediyse bu, Ares'i gülümsetti ve bakışlarını parlattı. O sırada odaya binada bulunan Sinek Asları girdi, onları ayak seslerinden tanıdım.

Wojnara, "Aynı desteden değiliz," dedi küçümser bakışlarıyla.

Ares gözlerini yüzümden çekip alaylı bir ifadeyle baktı ona. "Ne mutlu sana," dedi küçümseyici bir sesle. "Böylece değersiz kartın sende kalabilir."

Wojnara buna bozulurken beklentiyle Ares'e baktım. Kabul etmezse beni sevdiğini düşünebilirdim.

O sırada Ares'in Sinek Ası Angela ile Wielki'nin Sinek Ası Bartosz hızla bize doğru yaklaştı ve Bartosz müdahale etmek için öne çıktı. "Ne yazık ki bunu yapamazsınız," diye araya girdi saygı ve otoriteyi aynı anda bulunduran sesiyle. "Her kart yalnızca kendi destesindeki karta, kendi rütbesinden yüksekse meydan okuyabilir. Dame Karolina, 2002 destesine ait Kupa Ası olmasının yanında Kızıl Joker olması beklenen resmi bir Joker'dir. Alt rütbeye meydan okunamaz."

Ares gülerek ona baktı. "Sevgili Bartosz..." dedi sevecen bir sesle. "Sence Karolina'nın istediği şey rütbe mi?"

Bartosz sessiz kaldı. Ares eğlenen yüzünü dövüş alanındaki iki kartına çevirdi.

"Onunla karşılaşmaya cesaretiniz var mı?" diye sordu onlara. "Üstelik ikinize birden meydan okuyor."

Wojnara kaç çattı. "Sorun değil," dedi omuz silkerek. "Mirasçının kemiklerini kırdığımda ceza almayacaksam onunla tüm gün oynayabilirim."

Ares'in yüzünde o kadar aşağılayıcı bir gülümseme belirdi ki bana böyle baksa belki kanım çekilirdi. Kafayı yemiş gibi kıkırdadı. Oskar'a fikrini bile sormamıştı kabul etmeye mecburmuş gibi.

Ares heyecandan parlayan gözlerle bana bakarken eldiven taktığı sağ elini davet eder gibi ileri uzattı. "Meydan okuma kabul edildi."

Aldığım kabulle adımlarım anında dövüş alanına çevrilirken kartımı çıkardığım yere koydum. Dövüş alanının tam ortasına giderken Wojnara ve Oskar pozisyon aldılar.

"Eğer kaybederseniz ikinizi de Sinek yapacağım," dedi Ares, sesi eğleniyor gibi çıksa da açıkça tehdit ediyordu. İkisi de gerildi, kalp atışlarını duyabiliyordum ikisinin de.

Bu şehirde görevlendirilen her Tilki'yi özel olarak ezberlemiştim. Hepsinin neyde eksik neyde avantajlı olduğunu biliyordum. Hangi kolları zayıf hangi bacakları güçlü biliyordum. Öğrendiğim bir şey varsa en büyük avantajlarının kurnazlıkları olduğuydu. Suikastçı olmaları onları mükemmel birer dövüşçü yapmıyordu, hepsi başka konularda uzmandı. Bazıları çok iyi dövüşüyordu, bazıları çok iyi yalan söyleyip kurnazlık yapabiliyordu, bazılarıysa her yere girip çıkabiliyordu. Fakat benim, hedefimdeki kişilere ulaşabilmem için sadece bunlara sahip olmam yeterli değildi. Benim hepsinden iyi olmam ve en zeki olmam gerekiyordu. Bu yüzden iki senedir etrafımdaki dört Kızıl Joker'den alabildiğim her şeyi almaya çalışıyordum.

Ares, "Ne yaparsanız yapın," dediğinde alanın tam ortasındaydım. "Sakın birbirinizi öldürmeyin."

Ve her şey parmaklarını şıklatmasıyla başladı. Dudaklarımdan verdiğim nefesle birlikte attığım bir suikastçı adımının sonrasında dövüş yalnızca üç dakika sürdü. İkisi de ayaklarımın önünde dizleri üzerinde dururken nefes almaya çalışıyorlardı, benimse hafiften burnum kanıyordu.

Oskar öfkeli kızıl gözlerini yüzüme çevirdiğinde benim de gözlerimden alev çıktığına emindim.

O bana ayaklarımın dibinde nefretle bakarken yüzüne doğru eğildim. "Bir dahaki sefere ben yürürken yolumdan çekil," dedim öfkeden kızaran kızıl gözlerine bakarken. "Ve başını eğ."

Tek kelime etmeyerek akıllılık etti. Doğrulup ortalarından geçerek Ares'e ilerlediğimde yüzünde mest olmuş bir ifade vardı. Karşısında hafiften kanayan burnumla durup yüzüne dik dik baktım.

"Onları gerçekten Sinek yapacak mısın?"

Gülümsedi soruma. "Evet," dedi tatsız bir sesle. "Belli ki ne Kupa olacak kadar güçlü ne de Karo olabilecek kadar zekiler. İşe yaramazlar."

Sağ elimi kaldırıp ona uzattım. "O halde bana kartlarını ver."

Ares'in kaşı kalktı. "Ne yapacaksın?"

"Bozduracağım," dediğimde Ares öyle bir güldü ki kahkahası tüm salonda yankılandı ve herkes çok şaşırdı onun böyle gülmesine.

Gözlerini Angela'ya çevirdi. "Gidip kartlarını getir."

Angela onu ikiletmeden söylediğini yaptı. Gidip ikisinin de kartlarını getirdi bana. Biri altın biri gümüş kartı saygıyla bana uzattı.

Ares gözlerime bakarak, "İyi iş çıkardın Dame Karolina," dediğinde tüylerim diken diken oldu. Ses tonundaki memnuniyeti ellerimle tutabiliyordum. Tam olarak onun görmeyi istediği kişi olmuştum sanki ve bu bana iki sene öncesini hatırlattı. Bu hale gelmem ve Aral'ın benden nefret etmesindeki ana sebeplerden biriydi. Buna rağmen yardımına ihtiyaç duyuyordum. Çaresizlik bir kelime olsaydı ismi Lina olmazdı belki ama soyadı kesin Kara olurdu...

Tek kelime etmeden kartları cebime kaldırdım.

"Eve gidip dinlen," dedi gülümseyerek. "Serbestsin."

Beni bugün serbest bırakmaz sanıyordum ama görünen o ki çok keyiflenmişti. Başımla onayladım sadece. Sonra cebinden iki yüzlük çıkarıp bana uzattı.

"Bununla da kendine benim için şeker al."

Parayı da geri çevirmeyerek aldım.

"Angela, Karolina'ya çıkışa kadar eşlik et."

Angela onu onaylayıp peşime takıldı. Kanayan burnumu koluma silip asansöre ilerledim. Salonun girişinde bekleyen Zbigniew de ben salondan çıkarken peşime takıldı.

"Başarınız için tebrik ederim," dedi şaşırmış bir sesle. "İlk kez böyle bir düello izledim."

Umursamazca kafamı salladım. "Sen işine dönebilirsin Zbigniew. Angela bana eşlik eder."

Zbigniew beni onaylayarak yine asansöre kadar geldi fakat binmedi. Angela ile asansöre binip kapılar kapanana kadar tek kelime etmedik. Ancak asansörün kapıları kapandığında Angela endişeli gözlerini bana çevirebildi.

"Kafayı mı yediniz?" diye sordu bana kızar gibi fısıltıyla. "Kemikleriniz yeni kırılmamış mıydı?"

Asansörde ne kamera ne de ses kayıt cihazı vardı ve sistemsel olarak birçok frekansı sekteye uğratıyordu. Binadaki en güvenli yer sayılırdı.

"Tedavi oldum," dedim öylece endişeli gözlerine bakarken. "Bayağı da sağlam olmuşlar, denemiş oldum."

Kafasını onaylamazca iki yana salladı. "Sör La Hire duyduğunda çok kızacak."

"O zaman söyleme."

Kaş çattı. İki senedir onunla iletişim halindeydim ve bana arkadaşlık ettiğini söylesem yanlış olmazdı.

Cebimdeki kartları çıkarıp ona uzattım. "Benim için bozdurur musun?"

Her destenin kartı yalnızca elli iki adet yapıldığından oldukça değerliydiler ve bir yedekleri yoktu. Bu yüzden herhangi bir Tilki'nin kartını düello olmaksızın bile olsa bir şekilde ceplerseniz Şirket binasında para karşılığı teslim edebiliyordunuz ve bu para, kart sahibinin cebinden ödeniyordu.

Kartları teslim alırken kafasını salladı. "Parayı her zamanki gibi mi işleyeyim?"

Kafamı salladım. Başlarda kazandığım tüm parayı Aral'ın hesabına yatırmayı düşünmüştüm fakat bunu asla kabul etmeyeceğine emin olduğumdan başka bir yol düşünmek zorunda kalmıştım. Sonra Angela'nın babamın parasını yönettiği ve ekonomi konusunda dudak uçuklatan cinsten bir yeteneği olduğu aklıma gelmişti. Bu yüzden ondan fikir istemiştim. O da Aral'ın yatırımlarına yatırım yapmayı teklif etmişti. Aral'ın Alpaslan abiyle yatırım yapmayı düşündüğünü geçmişten hatırlıyordum. Angela'nın fikrine göre Aral'ın yatırım yaptığı şirketlere yatırım yaparsam Aral da kazanacaktı. Ben de öyle yapmıştım. Aral nereye yatırım yapıyorsa Angela da paramın bir kısmını oraya yatırıyor, bir kısmıyla kendisi başka yatırımlar yapıp buradan kazandığı paralarla Aral'ın yatırımlarını desteklemeye devam ediyordu. Belki arada biraz babamın parasını da

kullanıyor olabilirdim. Belki biraz Jan'ın da... Belki biraz Ares ve Wielki'den de gizlice yatırım yapmış olabilirdim... O kadar çok paraları vardı ki yokluğunu bile fark etmiyorlardı. Buna çalmak denemezdi, Aral kadar onlar da kazanıyordu sonuçta...

Birlikte asansörden inip doğruca çıkışa ilerledik. Zbigniew'in hazırlattığı motosikletime yaklaşırken Angela bana bir peçete uzattı.

"Dikkatli gidin," dedi gözlerime samimiyetle bakarken.

Uzattığı peçeteyi alırken, "Giderim," diye onayladım onu.

Motora binmeden peçeteyle burnuma tampon yapıp kaskımı taktım ve ayrıldım oradan. En yakın büfeye varana dek hızla sürdüm. Büfeye vardığımda önünde durup indim motordan. Büfedeki küçük camdan Ares'in verdiği parayı uzattım.

"Bir şeker lütfen."

"Neyli istersiniz?"

"Çilekli," diye yanıtladım onu.

Bana çilekli bir şeker uzatıp para üstünü verdi. Şekeri açıp dudaklarım arasına yerleştirirken motoruma ilerledim. Para üstümü cebime kaldırmadan önce seri numarasına baktım *A*0140111.

A ilk harf. Ardından gelen sıfır seri numarası kısalmaması için atanan bir sıfır. Sonraki harf yine A olamayacağından 14 olarak ele alınır. N. Sıfır yine seri numarası kısa kalmaması için kullanılmış. Sonraki harfler ya 1-11 ya da 11-1. Mantıklı kelimeyi bulmam, parayı cebime kaldırıp motora oturana kadar sürdü yalnızca.

ANKA...

Motoru çalıştırırken kaşlarım çatıldı. *Anka'nın anlamı ne? Anka kim?*

Motorumu çalıştırırken kargo pantolonumun ceplerinden birine uzanıp ufak telefonumu çıkardım. Minik tuşlarında parmaklarımı gezdirip Alp'i aradım ve vizörü açıp telefonu dudaklarıma yaklaştırdım. Telefon açıldı ama ses vermedi. Hiçbir zaman ilk konuşan kişi olmuyordu.

"Benim," dedim ona. "Neredesin?"

"Tesiste."

"Geliyorum," dedim yalnızca.

Arama kapandığında telefonu kaldırıp hızımı artırdım. Tesisin önüne geldiğimde nostalji hissi tüm bedenimi sarmaladı. Buraya Aral'la ilk ayrıldığım zamanlarda onunla gelmiş, babamın mektubunu bulmuştum. *O gece Aral'ın yanına gitmiş, kollarında uyumuştum.* Tüylerim diken diken oldu. İçimdeki özlem bir an öyle dayanılmaz hissettirdi ki Aral'ın

evine sürmek ve ona, "Eve geldim," demek istedim. Beni kabul eder miydi emin değildim ama geri de çeviremez gibi hissediyordum.

Dünkü tartışmamız kafamın içinde tekrar oynamaya başladığında iç çektim sıkıntıyla. Şarkıyı değiştirmemişti ama pişman olmuştu sonra. Bu iş bir bitsin, sevdirirdim ona yine kendimi. Sözleri vardı bana tutması gereken. Ben tutamamış olsam da Aral ben değildi, o tutardı bence sözlerini...

Düşünme Lina. Düşünme. Kalp kırıklığı değil şimdi lazım olan, akıl sağlığı...

Motordan inip kapıya ilerledim. Şifreyi tuşlayıp kolu tuttuğumda okunan parmak izlerim açtı kapıyı. İçeri girdiğimde aldığım koku bir an nabzımı yükseltti. Aral'ın kokusunu aldım. Gözlerim beklentiyle salonu taradığında ne Alp ve babamdan başka kimseyi görebildim ne de ona dair bir ayak sesi duyabildim.

"Selam," dediğimde babam bana doğru gelirken kaşları çatılmıştı.

"Selam," dedi Alp.

Babam elini yüzüme uzatıp çenemi tuttu nazikçe ve başımı kaldırdı. "Ne oldu yüzüne?"

"Düştüm," diye yalan söyledim.

İpte yürüyor, buzda koşuyordum halbuki artık.

"Sen mi?" diye sordu o da inanmayarak.

Çenemi elinden kurtardım usulca. "Antrenman yaptım."

Kaş çatıyordu hâlâ. "Meydan mı okudular?"

"Bir şey yok," derken son heceyi uzattım ve yanından sıyrılıp içeri ilerledim. "Kemiklerimin iyileştiğinden emin oldum işte."

"Bir de o kaburgalarla," diye söylendi bana.

Ona yanıt vermedim. Sevgilim ve benim hakkımda ileri geri konuşuyorlar babacığım, diyemezdim.

"Tedavi oldum," diye yanıtladım onu yine son heceyi uzatarak.

Alp'in yanına gittim doğrudan. Ter içindeydi, üç numaraya vurduğu saçları terden parlıyordu. Babamla alıştırma yaptığı belliydi. O an kafamda Milat'ın dedikleri tekrar oynadı. *Aral, Atilla Durmuş'un yeni Kapan'ı olmuş... Ya da Çakısı mı demeli?*

"Niye aradın beni?" diye sordu terden bileğine yapışan ip bilekliği düzeltirken.

"Alanbay nasıl?"

Kaşları çatıldı bu soy isimle. "Hangisi?"

"Hepsi?"

Ciddiyetle doğruldu karşımda. O da Aral ve Milat gibi uzun ve kalıplı bir adamdı. Milat'la birlikte Kuleli'den sonra harp okulunu bitirmişti. Özel kuvvetlerde görevliydi ama Metehan Alanbay onu ve onun gibi aynı dönem özel kuvvetler olan ortanca oğlu Kenan Alanbay'ı acil olarak bu özel göreve atamıştı. Kenan ve Milat, Atilla Durmuş'tan sorumluyken Alp Diyar, Metehan Alanbay'ın sağ kolu olarak bizimle olan irtibattan sorumluydu.

"Bir şey mi duydun?"

Adamdan dümdüz cevap almak bile zordu.

"Korgeneral Metehan Alanbay'ı alt edip darbe yapmak istiyorlar," dedim ela gözlerine bakarken. "Fakat Korgeneral'in tetikte olduğunun farkındalar. Dikkatini dağıtmaya ya da onu yıpratmaya çalışacaklar."

Alp Diyar beni pürdikkat dinlerken her bir kasının nefretle gerildiğine anbean şahit oldum. Elinden gelse çıplak elleriyle tüm Tilkileri temizlerdi bu ülkeden. Milat'la birlikte kendisini bu göreve adamıştı resmen ve Türk istihbaratının en büyük kozları Alp ve Milat'a sahip olmalarıydı. Yalnızca Tilkiler konusunda doğru istihbaratı sağlayan kişiler değil, sağ yakaladıkları Tilkileri konuşturabilen nadir kişilerdi. Onların sorgularına girmeyi istemezdim.

Öylece yüzüme bakarken, "Beklediğimiz aksiyonlar," dedi sürpriz olmamış gibi. "Net bir emir veya atılacak adım var mı?"

Kafamı iki yana salladım. "Bu tür bir toplantıya ilk kez alınıyorum ama henüz verilen bir emir yok. Jadwiga adım atmak için şartları değerlendirecektir. Magnatların sekizi müzayede tarihi belirlendiğinde tekrar gelecekler ama suikastı onaylamayan iki Magnat henüz ülkeyi terk etmedi. Müzayede gününe kadar Jadwiga'nın elini zayıflatma adına bazı saldırılarda bulunacaklarını düşünüyoruz."

Babam beni onaylarken, "Atilla'nın cenazesinde Korgeneral Metehan Alanbay ve Jadwiga bir araya gelecekler," diye hatırlattı. "Jadwiga ne yapacağına Korgenaral'in tutumuna ve söylemlerine göre karar verecektir."

Alp onayladı babamı. "Korgeneral'in koruması olarak ben de onunla olacağım."

Kafamı salladım. "Ben de Jadwiga ile olacağım. İletişimde kalalım."

"En ufak bir şey bile olsa bana bildir mutlaka," diye tembihledi beni. "Bir an olsun dikkati elden bırakma."

"Bırakmam merak etme."

"Cık"ladı. "Ederim."

Gözlerimi kıstım. "İyi et."

Bıyık altından gülümsedi bu tavrıma. Gıcık biriydi. Milat'la neden yakın arkadaş olduklarını anlamak hiç zor olmuyordu böyle zamanlarda.

"Bir emir alınsa bile sana bildirdiğimde hareket etmeden önce sizin de bize danışmanız önemli, biliyorsun değil mi?" diye sordum ben de ona. "Aksi takdirde benim hain olduğum belli olur ve tüm plan bozulur."

Ela gözleri öylece gözlerime baktı. "Siz biz diye bir taraf yok," dediğinde tüylerim diken diken oldu. "Mecbur kalarak olsa bile MİT mensubusun ve yaptıkların bu ülke için çok önemli. Ne seni ne de vatanımızı riske atarız biz."

Ben gerçekten bir MİT mensubuydum. Babam olmaktan korkarken babam gibi olmuştum. Kafamı salladım ama üstüne hiçbir şey söylemedim. Acaba Aral gerçekten resmi olarak Kapan olmuş muydu? Alp biliyor muydu? Sorsam söyler miydi?

O sırada kapıya bir motorun yanaştığını işittik. Bakışlarımız kapıya çevrilirken Alp silahına uzandı.

Babam, "Jan," dedi yalnızca motorun sesinden anlamış gibi ve kapıya ilerledi.

Alp uzandığı silahını bırakmasa da en azından kaldırmadı. Babam dışarı çıktığında Jan'ın sesini duyunca, "Oymuş," dedim rahatlasın diye.

Bu kez silahını aldığı yere bıraktı ve spor çantasından bir havlu çıkardı.

"Atilla Durmuş nasıldı?" diye sordum merakla.

Gözlerini bana çevirdi. "En son yirmi yedi el tavlanın sonunda sıkılıp kitap okuyarak uyuyakalmıştı. Sonra Kenan'la yer değiştik."

Anladım, der gibi kafamı salladım. "Tüm Alanbaylarla aran iyi mi?"

Kaşı kalktı bu soruma. "Niye öyle düşündün?"

Omuz silktim. "Harp okuluna gittiğiniz sene Alanbaylar Ankara'da oturuyormuş. Kenan izinlerinde sizi ailesinin evine götürmüştür diye düşündüm?"

Onayladı bu söylediğimi. "Aram iyi evet. Mezun olduğum sene ilk komutanım Kanun binbaşıydı."

Alanbayların ilk çocuğu.

"Hepsiyle irtibatta mısın?"

Onayladı beni sessizce.

"Korgeneral'i çocuklarından vurmaya çalışabilirler."

Diş sıktı hafiften. "Gelsinler bakalım," dedi meydan okur gibi.

Kafamı salladım. Gözlerimi etrafta gezdirdim. "Her gün geliyor musun antrenmana?"

"Cık"ladı. "Her gün gelecek kadar vaktim olmuyor. Formdan düşmeyeyim diye geliyorum ara sıra."

Bu formdan düşmesi için yıllarca spor salonunun önünden geçmemesi gerekirdi.

"Jan'la mı çalışıyorsun?"

"Kadir abiyle genelde," dedi gözlerime bakarak. "O, burada olursa Aral'la çalışıyor."

Tüylerim diken diken oldu ismiyle.

"Geç geldin," dedi saçlarını havluyla kurularken. "Bir saat önce buradaydı."

Kokusu o yüzden geliyordu burnuma demek ki. Sanrı değildi. *Bazen sanrılarım olurdu çünkü...*

"Nasıldı?"

"Sinirli," dedi sadece.

Kafamı salladım. "Çok açıklayıcı oldu."

Havlusunu omzuna astı. "Hatalıydın," dedi bu sefer yüzüme bakarken. "İki sene bekleyen adamla öyle konuşulmaz."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapsaydım? İki sene uzak tutmuşken en kritik anda olayın içine girmesine izin mi verseydim?"

"İzin?" diye sordu kaş çatarak. "Bu onun da hayatı. Senden önce içine doğdu üstelik."

"Farkındayım."

"Değilsin," dedi bu kez. "Hafife alıyorsun Aral'ı. Bunca şeye rağmen sevdasından vazgeçmeyip savaşan adam zor bulunur bu zamanda."

"Bilmiyordum," dedim ona sinir olarak.

"Belli," dedi gıcık gıcık. Bir su şişesi açtı. "Tilkileri gözünde çok büyütüyorsun." Bir dikişte bitirdi suyu ve şişeyi avuçları arasında ezip ufacık ettikten sonra çöpe attı dönüp bakmadan. "Çoğunu özel kuvvetler kampına soksak geçemez," dedi net bir sesle. "Birkaç tanesi geçer, şansını zorlardı ama onlardan üçü abin zaten."

"Psikopatlar, acı hissetmiyorlar ve kafalarının içinde tetikleyici implant var."

Kafasını salladı. "Bizde de Milat var."

Göz devirdim. İnanılmazdı gerçekten. Özel kuvvetlerin ilk şartı sinir bozucu olmaktı herhalde... Aşırı gıcık oluyordum ikisine de.

"Ne dersen de..." dedi sonra. Normalde çok konuşmayan adam, konu arkadaşı olunca susmak bilmiyordu. "Aral peygamber evladı ki tahammül ediyor, ben olsam seni eve kapatır anlayana kadar anlatırdım."

Dik dik suratına baktım. "Onu anlamıyor değilim ama zaafımın Aral olduğunu hepsi biliyor ve bana karşı kullanmak için an kolluyor," diye kızdım ona. "Şunun şurasında maksimum bir hafta kaldı."

Kafasını salladı. "Gidene, insan ölmekle özlemeyi nasıl ayırt eder diye sormuşlar, bekleyene sor, demiş."

"Of," dedim sinirle. "Gıcık oluyorum sana."

Omuz silkti. "Sevsen de olmazdık zaten, ben seni çekemem."

Kafamı salladım. "Sen de çok sevilesisin ya."

"Burnunun dikine git ya da gitme resmen işin içinde artık," dedi alayı bir kenara bırakıp. "Onu korumak istiyorsan eğer; uzaklaştırarak öfkelendirmek yerine gönlünü alıp yakınında tutmak daha akıllıca olur."

Sözü bitmiş gibi arkasını dönüp duş alanlarının olduğu yere doğru yürümeye başladı. "Kameralar açıktı, gidip izle nasıl dövüştüğünü, anlayacaksın ne demek istediğimi," dedi bana bakmadan. Sonra da bir yeri işaret etti. "Galiba şu havluya silinmişti."

"Ha ha ha," dedim arkasından.

"Hatalısın," dedi yine. "Azıcık kafanın dikine gitmesen burada seni bekliyor olurdu."

Söylediğinin gerçeklik payı ne kadardı bilmiyordum ama karnımı ağrıttı. O gözden kaybolduğunda gözlerim işaret ettiği havluya ilişti. Yıkanıp asılmış birkaç havlu vardı. Tenim o havluyu bulup koklamak için karıncalandı ama o kullanmış olsa bile yıkandığı için kokusu silinmiş olmalıydı.

Yumruklarımı sıkarak kendimi oradan uzaklaştırdım. Babam Jan'la birlikte girdi içeri. Jan'ın başına taktığı şapkayı, boynuna sardığı atkıyı ve yüzündeki gözlüğü çıkarışını izledim.

"Devriyeden mi?"

Kafasını salladı. MİT, Atilla Durmuş ve Milat'ın maktulü kurcalanmasın diye koruma altında tutarken Jan da planın sağlığı için operasyon alanını kapsayan tüm bölgeleri uzaktan izliyordu. O döndüğüne göre vardiyasını babama bırakıyor demekti.

Jan, "Peşinde kaç Köpek var?" diye sordu bana.

"On iki saydım."

Ev ve malikâne arasına konumlandırılmış on iki Köpek tarafından izleniyordum.

Kafasını salladı. "Ben de on iki saydım."

Merakla yüzüne baktım. "Çakırcaların?"

"Yirmi Köpek, altı Tilki."

Tüylerim diken diken oldu. Her biri için bir Tilki demekti bu neredeyse. Kuzey, Güney, Doğu ve Batı umurlarında bile değildi. Zira Kuzey, babam ve Jan'a yardım ediyordu hâlâ. Şimdi de Aral'ın yanında olmalıydı.

"Kaçı senin?" diye sordu babam ilgiyle Jan'a bakarken.

Jan karışan saçlarını düzeltti. "İstersem hepsi."

Babam kollarını göğsünde birleştirip arkasındaki ringin yükseltisine yaslanırken, "Ulan ben de gitsem hepsi önümde titrer, emrime girer," diye kızdı ona alayla. "Kaç tanesi sana saygı duyuyor, önemli olan o."

Jan alayla gülümsedi. "Hepsi."

Kendini beğenmişliği itici değil sempatikti ve onun gibi Maça Ası seviyesindeki bir Kızıl Joker'in böyle sempatik olması ilginçti.

"Kaburgaların iyi ha?" diye sordu gözlerime bakarken. "Polimer jel mi koydular?"

Burnumdaki tamponları hatırlayıp çıkardım ve yakınımdaki çöpe attım. "Evet."

"Denemiş bile," dedi babam hoşnutsuz bir sesle.

Jan beni dikkatle izlerken kafasını salladı. "Sensör var mı?"

Kafamı iki yana salladım. "Koydurmadım."

"İyi yapmışsın," derken eliyle yukarıyı işaret etti. "Kaldırsana kazağını."

Söylediğini yapıp kazağımı kaldırdım. Babam doğruldu ve ikisi de dikkatle aplikatör izlerinin olduğu tenime bakarken babam nazikçe tenime dokundu.

"Hiç darbe yedin mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kolumu siper ettim."

Jan bana baktı dikkatle. "Yedin yani."

"Ama kolumu siper ettim."

Babam tenime dokunurken kafasını iki yana salladı. "Kırılmamışlar ama bu, sorumsuzluk etmediğin anlamına gelmiyor," diye kızdı bana. "Ne diye dövüştün? O serseri mi zorladı?"

"Hayır," derken kazağımı indirdim. "Sinirlendim, yaptım ve bir şey olmadı," dedim tane tane.

"Aral'la mı ilgili?" diye sordu Jan ilgiyle.

Ona ters bir bakış attım ama cevap vermedim.

"Biri bir şey mi söyledi?" diye sordu babam da ilgiyle yüzüme bakarken.

Jan, "Dün Aral'la karşılaştığı için hassaslaşmış olabilir," dediğinde sinirle ona baktım.

"Hassaslaşmadım. Hadlerini bildirdim."

"Ler?" dedi babam kaş çatarak. "Circus'ta ne zamandan beri birden fazla kişiye meydan okuyabiliyorsun?"

Omuz silktim umursamazca. "Sonuçta ben yendim. Kimin umurunda..."

Jan sessizce güldü bu tavrıma. "Görünen o ki Lina tüm kuralları baştan yazıyor."

Babam sabırla yüzüne dokundu. "Ares ön ayak oluyor tabii."

Bir şey demedim çünkü öyleydi ve bu nedense aklıma Aral'ın Ekin'le ekip olmamı onaylamamasını hatırlattı. Babam yüzümde ne gördüyse uzanıp sevgiyle alnımdan öptü beni.

"Dikkat et kendine," dedi saçlarıma dokunurken. "Sen iyi olmazsan hiçbir şeyin önemi yok."

Neden öyle hissetmiyordum? İyi olsam da eğer bir Aral'ım olmayacaksa hiçbir şeyin önemi yok gibi geliyordu bana halbuki.

Babam kafamın içini görüyormuş gibi şefkatle yanağımı okşadı. "Eve gidip dinlen biraz. Ben duş alıp devriyeye çıkacağım."

Kafamı salladım. Babam, Jan'ın omzuna dokunup duşların olduğu kısma ilerledi doğrudan. Jan'la yalnız kaldığımızda yüzüme baktı öylece.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum ben de ona bakarken.

"İki sene önce nasıl olacağını merak ediyordum," dedi gözlerime bakarken. "Artık cevabımı almış gibi hissediyorum."

"Ne görüyorsun peki?"

"Bir La Hire," dedi gözlerime bakarak. "Karolina kostümündeki..."

Yüzüne bakakaldım. Nedense ağırıma gittiği söylediği. Ağlayacak gibi hissettim kendimi. Bakışlarımı göğsüne düşürdüğümde bana bir adım attı ve yanımdan geçmeden önce elini başımın üzerine koydu. Yutkundum üzüntüyle.

"Üzülme," diye fısıldadı. "Hiçbirimizin yapamadığını başaracaksın kızıl."

Yanımdan geçip arkamdaki ringe çıktı. "Gel bakalım," dedi bana. "O kaburgalarla neler yapabiliyorsun görelim."

Derin bir nefes aldım. Kalbimin ritmini düzene sokmak için birkaç saniye karşıya baktım. *Ben babam gibi olmayacağım. Ben La Hire değil Lina'yım. Başaracağım. Birden fazla ismim olmayacak benim. Sadece Lina olacağım.*

Arkamı dönüp ringe çıktım. Üç saat durmaksızın çalıştı benimle. Onu bir kere bile yenemedim. Hem benden uzun hem de daha ağırdı. Benim üç isabetli yumruğum belki onun tek bir yumruğu ederdi fakat en azından ona yenilmedim. Her seferinde kalktım yerden ve kalktığım sürece kazanma şansım vardı.

Nefes nefese onunla mesafemi korurken tek bir damla ter dahi olmayan yüzüne baktım.

"Gerçekten insan mısın?"

Gülümsedi sadece. "Biraz daha fazlası," derken şaka yapmıyordu. Üzerinde ne denediklerini düşünmek bile istemezdim...

Alp'in söyledikleri aklıma gelince merakla doğruldum biraz.

"Aral'ı sen mi çalıştırıyorsun?"

Kafasını salladı.

Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Nasıl?"

"Seni istiyorsa tam şu anda olduğu gibi bir adam olmalı."

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın dövüşmekte iyi olduğunu biliyordum ama Jan'dan iltifat alacak kadar iyi olması başka bir seviyeydi.

"Seni yeniyor mu?"

Dili dudaklarını ıslattı. "Neredeyse."

Siktir. O kadar mı iyiydi?

"Çocukken iyi eğitilmiş. İçindeki canavarı tamamen serbest bırakıyor olsa ondan çok iyi Kızıl Joker olurdu," dedi övgüyle. "Üstelik kızıl genin zerresini bile taşımıyor."

Duruşum neredeyse tamamen bozulurken kaşlarım çatıldı. Son cümleyi öylesine söylemediğini biliyordum.

"Geninde hiç kızıllık olmadığını nereden biliyorsun?"

"Annen alerjisini tedavi ediyor."

Tüylerim diken diken oldu. Alerjisi için kendini suçluyor olmalıydı hâlâ. *Gittiğim için kendini güçsüz, yetersiz hissetmiş olmalı... Alp'in bahsettiği şey buydu.*

Jan, gardımı indirdiğim için bana doğrudan hamle yaptığında ondan son anda sıyrıldım. Çeviklikle eğildim, tüm gücü sırtımdan ve kolumdan alarak karaciğerine vuracakken suratıma yaklaşan yumrukla durdum. İkimiz de durduk ve göz göze geldik.

"En az bir kaburganı kırar, karaciğerini yırtardım," dedim net bir sesle.

"İsabet ederse belki," derken kafasını salladı. "Ama eğer bir saniye bile olsa ilk ben vursaydım en iyi ihtimalle şuurunu kaybederdin."

Doğrulurken suratına baktım. "Karaciğerin yırtıldığında bilincin yerinde mi kalırdı sanıyorsun?"

Alayla gülümsedi. "Sen beni başka insanlarla karıştırdın herhalde tatlım."

"Sen de insansın," dedim inatla. "İç kanamadan tansiyonun düşecekti."

Güldü bu söylediğime ve onaylamazca başını iki yana salladı. "Doktorlarla bu yüzden ihtimaller üzerine dövüşmemek lazım. Kazanmak için koymayacakları teşhis yok."

Aral da mı teşhis koyuyordu benim gibi? Ben Aral hep doktor kalsın istemiştim. Aral hep Aral kalsın istemiştim. Şimdi kendi ellerimle onu Kara Çakı etmiş gibiydim ve bunu nasıl taşıyacağımı bilmiyordum hiç.

"Berabere," diye mırıldandım keyifsizlik içinde.

Elini başımın üzerine koydu. "Öyle istiyorsan öyle olsun Kızıl."

Elini ittim sinirle. "Hakkımı bana acıyormuşsun gibi verme."

Güldü hafifçe. "Sen mi onun gibi konuşuyorsun o mu senin gibi konuşuyor?"

Söylediği şey kalbimdeki ağrıyı şiddetlendirdi. Moralim sıfırlanırken ifadesizlik içinde ellerimdeki sargılara baktım. "Ben onun gibi konuşuyorumdur," diye yanıtladım onu sargılarımı açarken. "Konuşmayı bana o öğretti sayılır."

İç çekti. "Sıkma canını," dedi sonra saçlarıma dokunarak. "Çoğu gitti azı kaldı."

Onayladım onu. "Sıkmıyorum zaten," diye yalan söyledim. "Dikkatimi dağıtmıyorum merak etme."

Kafasını salladı. "Aferin."

Gözlerimi yerden kaldırıp kızıl gözlerine çevirdim. "Aral gerçekten planda yer alacak mı?"

"Öyle görünüyor. La Hire, faydası olacağına karar verdi."

Kaşlarım çatıldı. "Babam mı onay verdi?

"Onay vermedi," diye düzeltti beni. "Pek izin istiyor hali yoktu zira. Baban, müzayede bitene kadar Tilkilerin sayılarını ne kadar azaltabilirsek o kadar iyi olacağına karar verdi sadece," dedi gözlerime bakarak. Aral gerçekten kafaya koymuştu ve bu gözü kara hali endişelendiriyordu beni.

Jan gözlerime baktı öylece. "Ya bu müzayede ya da hiç."

Biliyordum. "Ya iptal ederlerse?"

Alayla gülümsedi. "Jadwiga'nın güçsüzlüğü kabul etmeyeceğini biliyorsun. O asla boyun eğmez."

Biliyordum... Ama Aral'ın birini öldürmek zorunda kalmasını istemiyordum. O kalbinde bunun vicdan azabını taşıyamazdı. Onun elleri birinin canını almak için kana bulanamazdı. O Aral'dı, istese de katil olamazdı...

Jan sanki kafamın içini okuyormuş gibi uzanıp çenemi kaldırdı ve parlayan kızıl gözleri, gözlerime baktı.

"Bu bir masal değil Lina," dedi gözlerime bakarak. "Kızıldan kurtulmak istiyorsan ellerini kirletmek zorundasın."

Öyleydi... Çiviyi bazen yalnızca bir başka çivi sökerdi...

Kafamı çevirip ona arkamı döndüm ve ipler arasından sıyrılıp duşların olduğu kısma ilerledim. Soğuk bir duş aldım. Bu bana Aral'ı hatırlattı. Her şey bana onu hatırlatıyordu halihazırda fakat dün onu kanlı canlı karşımda görünce; ona dokunup sarılıp öpünce her şey üzerime yığılır olmuştu. Özlemek çok garip bir duyguydu, görmediğinde yıllarca taşıyabiliyordu insan içinde ama bir kez görmeyedursun, kurduğu barikat tek bir sızıntıyla darmadağın olup üzerine yıkılıyordu.

İki senedir görmemiştim onu ve dünden bu yana geçirdiğim zaman daha zor geçiyordu. Onu görmek istiyordum. Onu bulmak, onun kolları arasına girmek, onu doyasına öpmek ve tüm iyi kelimeleri söylemek istiyordum. Onunla uyumak, bana evlenme teklif ettiği o akşama dönmek istiyordum.

Suyun altında elim özlemle boynuma gitti. Düşününce bana kızması için birçok sebebi vardı. Benden nefret etmesi için çok fazla sebebi vardı. Düşüncelerimle kalbimin ritmi değişirken parmaklarımı boynumdaki yüzüğüm, kalpli kolyem ve künyemin üzerine yasladım.

Sakin ol Lina. Yok bir şey. Sen Lina'sın, La Hire değil. Lina'sın. Onun Lina'sısın. Hatırlatırsan kendini, o da hatırlar seni nasıl sevdiğini. Her şeye rağmen öpmek istemiş beni. Her şey bitsin, düzelir her şey. Yok bir şey. Hâlâ kazanacak şeylerin var...

Suyun altından çıkıp kurulandım. Kıyafetlerimi giydim üzerime. Duş alanından çıktığımda tüm ışıkları kapatmıştı Jan ve ringe uzanmıştı öylece. Mecbur kalsa günlerce uyumazdı fakat boş bulduğu her vakitte uyuyor ve bir yatağa bile ihtiyaç duymuyordu.

Saçlarımı kurulamak için kuruyan havlulara ilerledim sessizce. Elim istemsizce Alp'in gösterdiği havluya uzandı. Havluyu askıdan alıp kamera odasına girdim ve ardımdan kapattım kapıyı. Saçlarımı kurulamadan önce burnuma götürdüm havluyu. Beklediğim gibi sadece deterjan

kokuyordu ama yine de hayal kırıklığı hissettim içimde. Saçlarımı kurularken bu sabaha ait kamera görüntülerini açtım. Saat sekiz gibi arabası kapının önünde belirdi. Üzerinde eşofman takımıyla girdi içeri. İşe gitmiyor muydu? İzinli miydi? *Bilmiyordum.*

Sadece yüzüne bakarak bile tüm gece uyumadığını söyleyebilirdim. Işıkları açtı. Kimse yoktu içeride. Bu saatlerde babamla balkonda konuşuyordum. O ise buraya gelmişti öfkesini atmak ister gibi. Annesinin yanında kalır, dayısının kaybı sebebiyle onu teselli eder diye düşünmüştüm ama baktığım Aral'ın buna hiç gücü yok gibiydi. Canımı sıktı bu. Üzerindeki kapüşonluyu çıkarıp tişörtle kaldı. Alt tarafı bir tişörttü ama geçmişte benim giydiğim bir tişört olduğu için kalbimin ritmiyle oynayabildi.

Yaklaşık bir saat boyunca ısındı. Vücudu fark edilir biçimde büyümüştü. Şınav, mekik, barfiks çekerken onu izledim özlemle. Tek bir saniye bile ileri almadım, tek bir saniyesinden bile sıkılmadım. Ekrandaki net ve renkli görüntüsünü izledim öylece.

Sonra dövüş makinesinin önüne geçti. Yorulmadan yumruk ve tekme çalıştı. Attığı her bir yumruktaki motivasyonunu o an aklında ne olduğunu merak ettim çünkü neredeyse makineyi kırıyordu. Her saat başı mola verdi. Olduğu yere oturup çantasında getirdiği matarasından su içti ve bunu yaparken hep telefonuna baktı. Neye baktığını merak ettim.

İkinci setinin sonunda babam geldi. Onu oturduğu yerden kaldırırken, "Kaçta geldin?" diye sordu.

"İki saat oldu," dedi kalkarken.

Babam kafasını salladı. "Uyudun mu?"

Kafasını iki yana salladı öylece.

"Kararlısın yani," dedi babam gözlerine bakarken. "Resmen giriyorsun."

Aral onayladı onu sessizce.

Kafasını salladı babam ihtiyatla. "Lina'ya çok kızma," diye rica etti yumuşak bir sesle. "O da iyi değil. Senin için endişeleniyor."

Bir şey söylemedi Aral. Kalbim kırıldı bu sessizliğine. Aral'ın bana susması, benimle ilgili her şeye susması demekti sanki.

Babam iç çekti. "Ne yapacaksın şimdi?" diye sordu ona.

"Jan'la antrenman yapmak istiyorum," dedi elindeki matarayı bir kenara bırakırken.

Babam kolundaki saate baktı. "Etrafa göz kulak oluyor, akşama doğru döner."

Onayladı onu. Sonra bir şey söyleyip söylememek arasında kaldı. Sıkıntıyla ensesine dokundu.

"İyi değil derken neyi kasettin?" diye sordu sonunda. "Sağlığı iyi mi?"

Babam ona hafifçe gülümsedi. "Sağlığı iyi," deyip onun kalbini gösterdi. "Burada onun sıkıntısı."

Kafasını salladı Aral anladım, der gibi. Terden ıslanan saçlarını geriye yatırırken diliyle dudaklarını ıslattı. "Sıkıntısı orayla belli," diye onayladı onu sitem ve kızgınlıkla.

"Sen kendince haklısın o da kendince haklı. Sana oturup Lina'nın aklından geçenleri anlatarak senden onu affetmeni istemeyeceğim elbette. Bu ikinizin arasında ve yaşadıklarınızın çok zor olduğunu biliyorum. Bu yüzden kararın ne olursa olsun her zaman bendeki yerin aynı olacak. Ama ona duvar örme Aral, o da seni çok seviyor."

"Çokları ve zorları insanlar inşa eder," dedi Aral kızgınlıkla. "Ben diktiğim duvarın tuğlasını hiçbir zaman kendim taşımadım. Öfkeden harcını durduk yere karmadım. Duvarı dizdiren yıkmayı da öğrensin."

"Yıkar," dedi babam net bir sesle. "Sen izin ver, o yıkar mutlaka. Onu en az benim kadar tanıyorsun."

Aral sessiz kaldı. Bir sessizlik insana umut verir miydi? Veriyordu. Aral'ın sessizliği sanki bunu yapmamı diliyordu ve kalbim öyle sancıdı ki yokluğuyla, dün ona söylediğim her şeye pişman etti beni. Korkularıma yenilmek bir gün bana Aral'ı bile kaybettirecekti...

Babam şefkatle omzuna dokundu. "Ben de ısınayım, çalışalım."

Kafasını salladı Aral. Babamın ısınmasını beklerken soğumamak için koşu bandında koştu biraz. Sonra babamla ringe çıktılar. Üzerindeki tişörtü terden sırılsıklam olduğundan çıkarıp yere bıraktı. Teni terden parlıyordu, ne kadar geliştiğini daha net görebildim. Kas hacmi ciddi ölçüde artmış ve şekillenmişti.

İkisi de ellerini sarıp pozisyon aldılar. Babam, "Hazır olduğunda," dedi ona.

Aral anında ileri atıldı. Dövüş makinesinde çalışırken çevik olduğunu fark etmiş olsam da babamla dövüşürken boyu ve kilosuna karşılık hareket halindeyken sahip olduğu çeviklik şaşırttı beni. O an bambaşka biriydi sanki. *Kara Çakı...*

Bir türlü durmuyor, bir dizi yere değse bile ikisi asla değmiyor, düşen dizi yerde iki saniye kalmıyordu. Her şeyiyle dövüşüyordu. *Sanki ölecekmiş gibi dövüşüyordu.*

İkisi de bir saat aralıksız dövüştüler. Babam acı duymuyordu ama onun akciğerleri yanıyor olmalıydı yeterli oksijen alamadığından. Yine de babam durana kadar durmamıştı.

"Yorulmadın mı?" diye sordu babam ona. O bile hafiften nefes nefese kalmıştı.

Aral kafasını iki yana salladı ama nefesi ağırlaşmıştı. "Devam ederim."

Babam kafasını sallarken usulca, "Savaş bugün değil," dedi, kendini bu kadar hırpaladığı için kızdığını belli eden bir sesle.

Aral şakağından akan terini omzuna sildi. "Benim savaşım sadece düşmanımla değil," dedi babama. Beni kastediyor olması kalbimi avuçlarına alıp sıkıyormuş gibi hissettirdi.

Babam kafasını iki yana salladı. "Konu hiçbir zaman güç değildi."

Kollarını sallayıp gardını aldı ifadesizlik içinde. "Konu her zaman güçtü," dedi onaylamayarak. "Sıkı tutmadığımdan kaybettiğim her şey için nasırlaştırdım avuçlarımı. Şimdi gelsin alsın hayat elimden."

Üzüntü içinde baktım güzel yüzüne. Belki de Aral'ın gönlünü almamalıydım hiç... Eğer vazgeçmeye yakınsa gönlü, belki de serbest bırakmalıydım onu... İki sene içinde her gün onu düşündükçe sanki ona mutsuzluktan başka bir şey vermiyormuş gibi hissetmeye başlamıştım ve şimdi güzel yüzüne bakarken bu düşünce pekişiyordu içimde.

Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı. *Aral'ı kaybedersem ne anlamı kalır bir hayat kazanmanın?*

Kalbim kaldırmadığından yüzüne daha fazla bakamadım. Güzel yüzünü ekranın üzerinden okşayıp kapattım kaydı. Eve gitme isteğiyle kalktım yerimden. Gidip uyumak istiyordum. *Yoksa Aral'ı görmeye gidecektim.*

Kamera odasından çıktığımda Jan, ringde uzanıyordu hâlâ. Temiz büyük havlulardan birini alıp sessiz adımlarla ona yaklaştım. Ona yaklaştığımı bildiğini biliyordum. Bu iki sene bana uyurken uyanık olmayı öğretmişti. En son ne zaman derin bir uyku uyumuş, rüya görmüştüm bilmiyordum. *Rüyalar, arzularımızın tatminidir oysa. Bir uyuyabilsem, bir rüya görebilsem Aral'ı göreceğimi adım gibi biliyordum ama rüya görmem bile yasaktı sanki...*

Ringe çıkıp temiz havluyu üzerine örttüm sessizce. Hiçbir şey söylemeden aşağı inip kapıya ilerledim ardından.

"Bu saatte kardeşinin restoranında oluyor," dedi arkamdan. "Kalp ritmini düzenleyecekse git gör onu."

"Eve gidiyorum," diye mırıldandım.

"Cenazede onu gördüğünde ritmin bu kadar bozulacak olursa Bolesław'ın tüm dikkatini ona çekersin."

Ceketimi üzerime geçirdim. "Biliyorum," dedim sinirle.

Biliyordum. Hatırlatmasına gerek yoktu. Dışarıda olsam ritmimi kontrol ederdim, aptal değildim. Ayrıca günlerce onu izlesem yine de kalp ritmim onun varlığına alışmaz, onu her gördüğümde bozulurdu. Anlamadıkları buydu. Aral'ı sevmek alışılabilecek bir şey değildi. Kırk sene onunla yaşasam yine de heyecan duyardım bundan. Kalp ritmim yine böyle değişirdi.

"Kızma Kızıl," dedi ben kapıyı açarken. "Bir kedi daha kaybetmek istemem."

Tüylerim diken diken oldu yine. Dışarı çıkıp arkamdan kapattım kapıyı. *Bana yaşam sevinci veren bir şeyi daha kaybetmeyeceğim.*

Motora bindiğimde içimden bir ses Aral'ı görmeyi çok istedi ama diğer otuz dört tanesini dinleyip eve gittim. Babamla denk geldik. Başta neden eve uğradığını anladım.

Alin beni gördüğünde boynuma sarıldı, onu ağrıyan kalbime bastırmak hâlâ acısını alıyordu. Onu öperek mutfağa götürdüm. Babam peşimizden geldiğinde annem elinde bir pastayla dikiliyordu gülümseyerek. Alin kollarını sıkıca bana sarıp gülümseyerek, "İyi ki geldin Lina'cığım," diye şarkı söylemeye başladı. Annemle bu sabah planladıkları şeyin bu olduğunu anladım hemen. Benim için pasta yapmışlardı. Annem ve babam da gülümseyerek Alin'in şarkısına katılırken genzim sızladı.

"Dilek tut Lina'cığım," dedi Alin gülümseyerek.

Tek bir deliğim vardı. Gözlerimi kapatarak söndürdüm mumu, aklıma Aral geldi yine. Babam hepimizi öpüp devriyesine döndü hızla. Annem ve Alin birlikte mutfakta oturup pasta yerken Alin içimdeki sıkıntıyı hissetmiş gibi beni sevdi; ağlardım eğer izlenmiyor olsaydı kalbimin ritmi...

"Lina'cığım?" dediğinde gözlerimi ona çevirdim.

"Söyle minik sincap."

Sır verir gibi bana yaklaşıp meraklı mavi gözlerini yüzüme dikti ve kısık sesle sordu. "Aral'cığım senin geldiğini biliyor mu?"

Kafamı salladım. "Biliyor."

Yüzü aydınlandı. "Barıştınız mı peki?"

Mutlu olan gözlerine bakarken kalbim ışıdı. Yaşı küçüktü ama yaşadıkları ona çok şey öğretmişti. "Aral'ın benimle küstüğünü nereden biliyorsun?"

İç çekti dertli dertli. "Ben biliyorum siz sevgiliydiniz ama sen gidince Aral'cığım sana küstü." Sonra elimi tuttu. "Ama küsünce barışılır Lina'cığım," diye teselli etti. "Aral'cığım hâlâ seviyor seni."

Gülümsedim buruk bir ifadeyle. "Beni hâlâ sevdiğini nereden biliyorsun?"

"Telefonunun ekranında Arte ve Cerbe'yle olan bir fotoğrafınız var," dedi gözlerime bakarak. "Bence seni sevmese koymazdı. İnsanlar sevdiklerini koyar. Babamın ekranında biz varız mesela."

Bu bilgi kalbimin ritmini bozdu hafiften. Gerçekten hâlâ ben mi vardım ekranında? Zaman zaman o fotoğrafa bakıyordum ben de. O videoyu izliyor, sonra da bana duyduğu hisleri yazdığı defteri okuyordum. Göğsüm yine özlemle yandı.

"Benden bahsediyor mu hiç?"

Kafasını sallarken yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Bir keresinde dedi ki ben çok güzel bir kızmışım. Sana benziyormuşum aynı."

Yanağını okşadım sevgiyle. "Başka?"

"Hani biz havalimanında buluşuyorduk ya... Ayal'cığım bana hep seni soruyordu. Ben anlatırken böyle çok güzel bakıyordu."

Son cümlesi gülümsetti beni. "Güzel mi bakıyordu?"

Kıkırdadı. "Hıhım. Bir keresinde de Lina'cığımı sen de özlüyor musun diye sormuştum, özlüyorum, demişti. Seviyor musun, diye sorduğum da seviyorum, demişti."

Alin'in beni çok sevdiği için Aral'a beni sevdirmeye çalışması kalbimde bir sevgi seline sebebiyet verdi. Öptüm onu sevgiyle. "Ne zaman konuştunuz bunu?"

"Hani bu görüşmemizden önceki. Kar yağmamıştı."

Dört ay öncesinden bahsediyordu. Beni öpmek istemiş, diye hatırlattı kalbim bana yine. *Ben bu kadar korkak olmasaydım, alttan alsaydım şu an dizinde oturuyor olabilirdim.* Ne dersem diyeyim işin içine girmekte kararlıydı nasılsa.

Alin'le uzun uzun sohbet ettik. Bir Alin'im olması iki sene sonra sahip olabildiğim en güzel teselliydi.

Ertesi gün saat on ikide tüm ülkeyi şaşırtan bir son dakika haberi girildi. MİT Müsteşarı Atilla Durmuş bir suikast sonucu hayatını kaybetmişti. Bizzat Cumhurbaşkanı terörü lanetledi, muhtemelen yerine atanacak olan Jadwiga'nın kuklalarından biri, yapanların yanına kalmayacağını söyledi. Tabii konuşma yapan onlar değildi yalnızca. Meslektaşı ve dostu

Korgeneral Metehan Alanbay kürsüye çıkarak alenen bir intikam yemini etti. Mavi gözleri çakmak çakmaktı. "Bir ölür bin diriliriz!" diyen gür sesi salonu ayağa kaldırmıştı.

Haberi izlerken Jadwiga'yla birlikteydim. Resmi açıklamayla birlikte Jadwiga'nın randevuları bir anda doldu. Tüm Magnatlar başarısını tebrik etmek ve artık Taht sahibi olması kaçınılmaz olduğundan şimdiden onun yanında yer edinmek için usulen ziyaretine geldi. Tüm gün Jadwiga'nın yanında dikilip tebrikleri kabul etmek zorunda kaldım.

Üzerimde kısa bir siyah ceket elbise vardı, altına beyaz gömlek giymiştim. Yakamda bir Kızıl Tilkiyi çevreleyen dört temsili çiçekten oluşan bir broş vardı. Kızıl saçlarımı iki sene önceki gibi birkaç bıçak tokayla tutturmuştum. Jadwiga'nın sağında Wielki, solunda ben duruyordum. Wielki'nin üzerinde siyah bir takım vardı. Yakasında benimle aynı broşu taşıyordu. Magnatların bize bakarken gözlerinde kıskançlığı görebiliyordum. Jadwiga Circus'un en güçlü Kızıl Jokerlerine ve gen mirasçısına sahipti. Şimdiyse *Hükümdar* olmaya en yakın kişiydi. Yirmi beş sene sonra ilk kez tahta biri geçmek üzereydi ve buraya ellerinde bu ülke için canını verenlerin kanıyla çıkmıştı. Hepsi bu örgüt tarafından şehit edilmiş, Jadwiga'nın göğsünde birer madalya olmuştu. Şimdi kendi elleriyle eğittiği canavar tarafından göğsünden sökülmeyi bekliyordu.

Rusya Magnat'ı Marek onu ziyaret eden son kişiydi. Çok oturmadı. Jadwiga'yı tebrik etti. Şirket binasında da olan Gerçek Zafer isimli tablonun önünde, "Yaşasın Polonya ve Kızıl Cemiyeti," diyerek kadeh kaldırdılar.

Bu ritüel sırasında Marek'in Kızıl Joker'i Bolesław gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. Ona istediğini verip de bakmadım bile fakat ilk atağın ondan geleceğini hepimiz biliyorduk. Müzayede gününe kadar en azından birkaç kez saldırıya uğrayacağımız kesindi ve bunu başlatan kesinlikle Marek ve onun Kızıl Joker'i Bolesław olacaktı.

Çok oturmadan kalktılar. Jadwiga onlara eşlik etmesi için kâhyasını görevlendirdi yalnızca. Bu, kuru kuru tebriğine Jadwiga'nın verdiği karşılıktı. Saat 21.00'a vurduğunda Jadwiga güzellik uykusuna yatmak üzere kalktı.

"Erken uyu," dedi gözlerime bakarak. Saçlarıma dokundu. "Yarın büyük gün evladım."

Yarın Atilla Durmuş'un cenazesi kaldırılacaktı.

"Emredersiniz," dedim ifadesizlik içinde.

Jadwiga, "Bugüne kadar çok iyi ilerlediniz," dedi, Wielki ve bana bakarak. "Müzayededen sonra mutlaka mükâfatlandırılacaksınız."

Ona verebileceğim tek ve mutlak bir cevap vardı. "Yaşasın Polonya ve Kızıl Cemiyeti."

Gururla baktı bize. Wielki'nin omzuna dokunup kâhyasıyla birlikte odasına çıktı. Wielki ve ben bir süre öylece tabloların karşısında dikildik. Gerçek Zafer isimli bu tabloyu ilk gördüğümde o kadar etkilenmiştim ki önünden ayrılmam dakikalarımı almıştı...

Bir Soytarı başında tacıyla tahtta oturuyordu. Yüzünün yarısı ağlıyor yarısı gülüyordu, delirmenin eşiğindeydi ya da akıllanmanın... Sağındaki pencereden üzerine şafağın ışıkları düşerken yüzünün gülen tarafını aydınlatıyordu. Yüzünün karanlıkta kalan sol kısmı ağlamasını gizliyordu. Sol arkasında bir oda resmedilmişti, kapısı açıktı. Hükümdar uyuyordu ve uyurken başına taktığı şapka bir Soytarı'nın şapkasını anımsatıyordu. Tablonun altına çakılan altın levhadaki Lehçe şu söz ise her şeyi kelimelerle anlatıyordu.

Kiedy król zasypia na tronie, błazen zakłada koronę.*

Söylentilere göre bu resmi Jan Matejko, Circus için çizmişti. Tablo, Şirket için o kadar önemliydi ki her Şirket binasının düello salonlarında asılıydı ve asılı oldukları duvarın hemen arkasındaki özel odalarda tabloda resmedilen taht ve tacın birebir aynısı yer alıyordu. Yakın zamanda yapılacak olan müzayededе yirmi beş sene sonra o tahta bir Magnat oturacak ve *Hükümdar* olacaktı...

Ana salondaki duvarın tam ortasındaki Gerçek Zafer isimli büyük tablonun etrafında beş tablo daha asılıydı. Jadwiga'yı Gerçek Zafer'e götüren Soytarıları...

Tablolardan biri babamı temsil eden Stańczyk'tı. Diğer dördü Wielki, Jan, Ares ve benim on sekiz yaşımızda çizilmiş portrelerimizdi. Jan'ın yüzünün yarısı bir maskenin altında gizleniyordu.

"Gözlerimizin rengi neden farklı?" diye sordum Wielki'ye. Ares'in gözleri de yeşil olduğu halde portresinde kızıldı. Benim gözlerimse mavi... Wielki'nin gözleri olduğu gibi kızıl, Jan'ın gözleriyse karanlıktan ibaretti.

"Sen gen mirasçısısın," dedi Wielki portreme bakarken. "Kızıllıktan daha fazlasısın. Polonya'nın özgürlüğünü temsil ediyorsun. Bu yüzden

* Hükümdar uyuduğunda tacı Soytarı takar.

gözlerin gök gibi mavi." *Özgür mavi... Tutsak bir kızıl gözlerim oysaki...* "Ares'se kusuru kapatılması, Jan gölgede saklanması gereken biri."

Tüylerim diken dikendi. Portelerimizde bile olduğumuz gibi kabul edilmiyorduk hiç...

"Bizim portrelerimiz dışında hiçbir portrede Kızıl Tilki bulunmaz," diye mırıldandı portrelere bakarken. "Portrelerimizde kucağımızda resmedilen Kızıl Tilki yavruları La Hire'ın özel genlerini taşıyan çocukları olduğumuzu anlatır ve her birimizin kucağındaki tilki yaşımıza ithafen çizilmiştir."

Bu yüzden en küçük tilki benim kucağımdaydı. Ben en küçük kardeştim...

"Kiralandığımızda bu tabloları mı veriyorlardı?"

"Kiralanacak durumdayken bunların bir replikası veriliyor. Biri de Asaf'taydı, hatırlarsın."

Kafamı salladım usulca. Hatırlamaz mıydım...

"Yüzünü müzayede dışında kimseye göstermiyorsun sanıyordum," diye mırıldandım. "Tablonu vermek sakıncalı değil mi?"

"Maça olduktan sonra Jan'ın tablosunu kullanmaya başladım," diye yanıtladı beni. "Zira Kızıl Joker olduktan sonra kiralanamıyorsun."

"Neden?"

Gözlerime baktı. "Paraları yetmez çünkü."

Tüylerim diken diken oldu. "En son ne zaman kiralandın o zaman?"

"On beş sene önce."

Wielki şu an otuz iki yaşındaydı. On yedi yaşında Kızıl Joker olduğu anlamına gelirdi bu... Yüzüne hayretle baktım. "On yedi yaşında mı Kızıl Joker oldun?"

Kafasını salladı öylece. *Babam Kiralık Tanrı lakabını on sekiz yaşındayken almıştı. Wielki on yedi yaşında Kızıl Joker olduğunda La Hire'in oğlu olarak çok ses getirmiş olmalı. Jadwiga bu yüzden onu Danışman Soytarı'sı yapmış olmalı...*

"Kimi öldürdün?"

"Bir ülke başkanını," dedi ifadesizlik içinde ama isim vermedi. "Böylece bir dünya savaşının eşiğinden dönüldü."

Ego yapmıyordu, gerçek olduğunu biliyordum. Geçen sene baş gösteren bir savaşta Ares, ülkeyi onun yönetmesine izin verecek olsalar savaşı sona erdirebileceğini söylerken oldukça ciddiydi. Tarih boyunca Kızıl Tilkiler birçok savaşı durdurduğu gibi başlatmışlardı da...

Anladım, der gibi kafamı salladım. Neyse ki benim Kızıl Joker'i almam onunki kadar zor değildi... Gözlerimi ilgiyle üzerinde gezdirdim. Acaba Circus onu bir nebze bile olsa tedavi edebiliyor muydu? Otuz iki yaşındaydı şu an ve tedavi edilmiyorsa eğer kritik süreçlerde olmalıydı. Bu iki sene boyunca onun üst destesinden hiç Tilki kalmadığını öğrenmiştim, üstelik kendi destesinde artık yalnızca yedi kart vardı. Dördü Sinek'ti, onun kadar mutasyon gelişimine zorlanmamışlardı. Diğer ikisi Kupa'ydı ve artık göreve çıkarılmıyorlardı. Hamilelerdi, doğumlarından sonra hayatlarına son verilecekti...

"Yarın büyük gün," dedi gözlerime bakarken. "Gidip uyu."

Kafamı salladım. "İyi geceler."

"İyi geceler Kızıl."

Yanından ayrılıp odama çıktım doğrudan fakat uyuyamadım. Odamın loş ışığında, telefonumun arkasında sakladığım fotoğraflarımıza baktım uzun uzun. Sonra telefonumdaki videoları izledim yine en başından. Kalp ritmimi düzende tutmaya özen göstererek Aral'ın miyavladığı videoyu açtım. Ne zaman her şey dayanılmaz gelse bu videoyu izlerken buluyordum kendimi. Bu videoyu izlemek hem üzüyor hem de içimi ısıtıyordu.

Belimden ameliyat olduğum gün Şahin tarafından çekilmişti video. Narkozluydum, anılarım karmaşıktı ve bilinçaltım yüzeye çıkıyordu zaman zaman. Ağlıyordum videonun başında, Şahin de ağladığım için benimle dalga geçmek üzere çekmeye başlamıştı videoyu zira. Aral'a bir kedi olduğumdan ve belimi kırdığımdan bahsediyordum. Aral beni kedi olmadığıma ikna etmeye çalışıyordu. "Sen sahibim misin?" diye sorduğumda gülümsüyordu bana. "Öyleyim," derken gözyaşlarımı siliyordu. Sonra, "İnsanca anlamıyorum. Miyavla," diye ağlıyordum. Aral ağlamayayım diye miyav, diyordu bana. O sırada muhtemelen kedimin öldüğünü hatırlayıp daha şiddetli ağlamaya başlıyordum, "Ölme sakın Aral," diye ağlıyordum ona. Bilinçaltımın açığa çıktığının farkında olan Aral yüzünde buruk bir ifadeyle beni ölmeyeceğine ikna etmeye çalışıyordu. Saçlarımı okşuyor, üzerime titriyordu. Sonra kafayı güzelliğine ve künyesine takıyordum. Ona övgüler yağdırıyordum ve bu onu o kadar mutlu ediyordu ki tüm hüznü dağılıyordu. Onu övmem için duyduğu halde, "Erkek güzeli miyim?" diye soruyordu. "Öylesin," diye onaylıyordum onu. "Çok güzelsin. Yakışıklısın da. Boyun posun da iyi. Boyun çok uzun ama maşallah. Kaslısın. Tam benim tipimsin." Ona resmen yürüyordum ve bununla öyle mutluydu ki beni ağlamanın eşiğine getiriyordu.

Ekrandaki yüzünü okşadım. Buradaki adamla bugün bilgisayar ekranında gördüğüm adam aynı kişiler miydi? Biri merhametten duvarsa şimdiki öfkeden bir duvardı. *Onun harcına öfkeyi karıştıran bendim, mesafe tuğlalarını ona veren bendim, aramıza dizsin diye...*

İçim ezilirken korku duydum kalbimde. Bir hafta dile kolay ama vazgeçmeye bir an da yeter. *Ya ondan uzak durduğumda soğur da vazgeçerse benden? Jan bana bakarken artık Lina değil Karolina görüyormuş. Ya o da artık Lina'yı görmüyorsa bende? Ya gerçekten Lina gibi değilsem? Ya Karolina olmuşsam tamamen? Kim sever ki Karolina'yı?*

İçim endişeyle ezildiğinde telefonu kapatıp komodinime uzandım ve gizli bölmesinden Aral'ın sevgililer gününde bana hediye ettiği defteri çıkardım. İki senede o kadar çok okumuştum ki ezberlemiştim her cümlesini. Fakat okumak iyi geliyordu. Bunları bana yazan adamın benden vazgeçmeyeceğini düşünmek, onu tekrar kazanabileceğimi hissetmek iyi geliyordu. Sıkıntıyla derin bir nefes alıp sessizce rastgele bir sayfasını açtım.

22.11.2019

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Uyanıyorum aklımda o. Uyuyorum aklımda o. Gözlerimi onunla açıyor onunla kapatıyorum. Ona içim gidiyor. Tek bildiğim bu. Nasıl söyleyeceğim ona bunları bilmiyorum... Söylemeli miyim bilmiyorum. Nasıl tepki verir bilmiyorum. Ya güvenini kırar da uzaklaştırırsam onu kendimden? Nasıl dayanırım yokluğuna? Bilmiyorum. Dahası Kadir abi ne düşünür, nasıl açarım konusunu... Bilmiyorum... Fakat... Allah'ım... Sen biliyorsun içimi. Tek bir kötü niyet yok içinde, tertemiz her duygu ona dair olan, tıpkı onun gibi. Ben o olmadan tek bir gün geçirmek istemiyorum...

Lina, sanki benden bambaşka biri yaratıyor. Ya da daha önce hiç kimsenin görmediği biri, benim bile... Nasıl yapıyor bilmiyorum; kaç yaşındayım, çocuk gibi heyecan duyuyorum onu gördüğümde. Onca derdimin içinde onu görmek nefes aldırıyor bana. Tanıdığım en sessiz insan ama o kadar kalabalık ki kafasının içi, gözlerine baktığımda görüyorum ve bu bana güç veriyor hepsiyle savaşmak için.

O kızıl gözleri... Yaratıcı, şahit elbette kendi yarattığına ama nasıl bu kadar güzel olabilirler? Parlak ve can alıcı. Gözlerine baktığımda gün doğumunu görüyorum sanki içinde. Ona baktığımda bir tek bana

doğuyor güneş sanki. İçimi değil sadece kalbimi ısıtıyor. O bana bakana kadar kalbimin buz tuttuğunu sanırdım. Tutmamış, daha önce hiç tutuşmamış sadece. Yanıyorum onun için.

Hislerim öyle coşkulu ki buraya yazmazsam içimde daha fazla tutamayıp ona söylemekten korktuğum oluyor. Ellerim titriyor bazen, ellerini tutmak istiyorum. Saçlarına ve yüzüne dokunmak, gülümsemesini en yakından izlemek ve gülümsemelerinin sebebi olmak istiyorum. Sarılmak istiyorum ona. Bana sarılsın istiyorum. Benimle daha fazla konuşsun, bana gelsin, bana aksın, bana âşık olsun istiyorum. Ah ulan... Ben bu kıza âşık olduğumu nasıl söyleyeceğim? Ben bu kızdan beni sevmesini nasıl isteyeceğim? Kafayı yiyeceğim. Ben aklımı kaybetmekten endişe ederdim. Ama onun için ederdim. Ederim. Lina. Lina. Lina. Adın bile çok güzel. Kalbim senin zaten de bari biraz akıl bırakaydın bende...

Kalp ritmimi düzene sokmak zorlaştığında defteri kapatıp avuçlarımda tuttum sıkıca. Yanağımı deftere yasladım ellerine yaslar gibi. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. *Senin gözlerin daha güzel. Aral daha güzel bir isim... Çok seviyorum seni. Ne olur unutma ne çok sevdiğini beni...*

Yaşam ve ölüm arasında ince bir çizgi.
Herkes doğacak ve bir gün dönecek geri.

Sabah erkenden çıktım yatağımdan. Mat siyah, tül bir külotlu çorap giyip uyluğuma deri kayış taktım ve bir bıçak yerleştirdim. Siyah uzun bir etek, üzerine siyah bir kazak giydim. Circus'un Tilkiler için ürettiği giyilebilir silahlarından olan yüzük ve bileklikleri taktım. Uzun çizmelerim de tıpkı takılarım gibi özel üretimdi. Topuğunda zehirli iğne bulunuyordu. Nerede, ne zaman saldırıya uğrayacağım belli olmazdı ve bu bir haftadan canlı çıkmaya kararlıydım.

Kızıl saçlarımı ensemde bir topuzla topladım. Sade bir makyaj yaptım. Bir cenazeye katılıyor olsalar bile Kızıl Tilkiler görünüşünden ödün vermezlerdi. Dudaklarıma bordo bir ruj sürüp yoğun olmaması için iyice dağıttım.

Komodinden siyah çerçeveli güneş gözlüğümü alıp taktım. Kenarına parmağımı okuttuğumda otomatik olarak açıldı ve akıllı camları sayesinde karşımda kendime dair birkaç bilgi gördüm. Tansiyonum, kalp hızım, vücut ısım gibi verilerdi bunlar. Ardından kulağımın hemen üzerindeki sapa işlenen ufak hoparlörden Angela'nın normalde kimsenin duyamadığı fakat benim işittiğim sesini duydum.

"Günaydın, Dame Karolina."

"Günaydın Angela," dedim duraksamadan yoluma devam ederken. "Majesteleriyle birlikte cenazede olacağım," diye bilgilendirdim onu formaliteden. "Orada bulunan herkesin bir listesini çıkarmanı ve ben aksini emredene kadar her şeyi kayıt altına almanı istiyorum."

"Anlaşıldı efendim. Olumsuz ve olumlu yanıtlarınız için kod kelime belirlemeye hazır mısınız?"

Çok sık kullanmayacağım fakat kullandığımda absürt de durmayacak bir kelime olmalıydı bu. Cenazede Aral'ı görecektim ve muhtemelen kaydetmek istemediğim şeyler onunla aramızda geçecek olanlardı. Onu göreceğimi düşününce bile karnım ağırdı.

"Olumlu yanıtım, *hava*," dedim yatağımın yanındaki askıya ilerlerken.

"Olumlu yöndeki emirleriniz için aksi bir emre kadar 'hava' kelimesi kod kelime olarak kabul edilecek. Onaylıyor musunuz?"

"Onaylıyorum," deyip kıyafet askısındaki siyah eşarbı aldım.

İpek kumaştan olan bu eşarba Kotan Ailesi'ne ait arma işlenmişti.

"Olumsuz yanıtınızı hazır olduğunuzda söyleyin," dedi Angela.

Eşarbı kırıştırmadan koluma asıp dışarı adımlarken, "Yalnız," diye yanıtladım onu.

"Olumsuz yöndeki emirleriniz için aksi bir emre kadar 'yalnız' kelimesi kod kelime olarak kabul edilecek. Onaylıyor musunuz?"

"Onaylıyorum," diyerek çıktım odadan.

"Anlaşıldı efendim."

Merdivenleri inip salona girdim ve Wielki'nin yanında durdum. O siyah bir takım giyiyordu yine.

"Karolina."

Gözlerimi seslenildiğim yere çevirdiğimde Wielki de benimle o yöne döndü ve onu gördüğümüzde ikimiz de saygıyla dik durduk.

Jadwiga karşımda durup memnuniyetle bana bakıp saçlarımı düzeltti sanki bozulmuşlar gibi.

"Her şey kusursuz olmalı," dedi gözlerime bakarak. "İlmek ilmek geldim buraya." Halbuki o yalnızca emir veriyordu. Ellerini kirleten, kemiklerini kıran ve kan döken bizlerdik.

"Ben tacımı aldığımda," dedi gözlerime bakarak.

Onun istediği gibi devamını getirdim. "Ben ödülümü alacağım."

Tıpkı çubuğunu getiren bir köpek gibi... Kaz getiren bir tilki. Taç getiren bir soytarı.

"Aferin," dedi memnuniyetle.

O sırada Mustafa Selim Kotan'ın aracının yaklaştığını işittim.

"Aracınız hazır Majesteleri," dedi Wielki.

Jadwiga gülümsedi. "Tam vaktinde."

Onun iki yanında çıkışa ilerlerken kapıda bekleyen Ares ve Michal görüş açımıza girdi. Başıyla selam verdiler. Yanlarından geçtiğimizde peşimize takıldılar onlar da. Jadwiga'nın emriyle Wielki, Ares ve Michal etrafta olacaklardı. Hem diğer Magnatların Tilkilerine karşı tetikte olacak hem de bilgi toplayacaklardı. Jadwiga yanında ben ve Kotan'ın askeri koruması varken oldukça güvendeydi zira.

Araçta, Jadwiga ve Mustafa Selim Kotan'ın karşısına oturdum. Diğerleri eskortluk etti araca. Cenaze alanına geldiğimizde Kotan'ın askeri koruması kapısını açtı aracın. Herkes selama dururken Mustafa Selim Kotan ve Jadwiga indi.

Peşlerinden inerken, "Bugün *hava* güzel," diye mırıldandım.

Angela kayda başlarken Jadwiga'nın peşinden protokole doğru ilerledim doğrudan. Kısa bir anlığına Korgeneral Metehan Alanbay'la göz göze geldim. Ona, Orgeneral Mustafa Selim Kotan'a selam durduranın rütbe zinciri değil vatanına duyduğu sevgi olduğunu gözlerinden bile

anlayabiliyordum. Mustafa Selim Kotan'a bakarken midesi bulanıyor olmalıydı. Fırsatını bulsa onu çıplak elleriyle öldürürdü.

Mustafa Selim Kotan ve Jadwiga protokoldeki yerlerine geçerken hemen arkalarına Orgeneral Kotan'ın askeri koruması geçti. Korgeneral Alanbay'ın arkasında Alp Diyar duruyordu. Alp'le birbirimizi tanımıyormuş gibi öylece ileri baktık. Tören birkaç dakika sonra başladı.

Atilla Durmuş, eski albay olduğundan bir şeref kordonu oluşturuldu. Silahlar patladı ve Türk Bayrağı örtülü tabutu toprağa verildi. Bu süreç boyunca Atilla Durmuş'un ailesinin bulunduğu yere hiç bakmadım. Ama sonra dayısı toprağa verildiğinde uğurlama sırası ona geldi. Hükümdar Çakırca'dan kürek teslim alırken üzerinde siyah bir takım vardı, yüzünden dert okunuyordu. Sanki gerçekten dayısını kaybetmişti. Babasının ardından dayısının mezarına toprak attı. Elindeki küreği Deniz'e teslim edip doğrudan annesinin yanına döndü.

Annesinin yanına giderken onu izledim ve Ender Hanım'ın yanındaki kalabalığı inceledim. Akrabalardan oluşan ufak bir kalabalık, Atilla Durmuş'un eşi Menekşe Durmuş ve kız kardeşi Ender Çakırca'yı teselli ederken aralarında görmeyi beklemediğim bir yüz gördüm. Nilay oradaydı. Güneş ablanın yanında duruyor, onunla konuşuyordu. Aral yanlarına vardığında onu teselli eder gibi kolunu sıvazladı. Aral ifadesizlik içinde cevapladı onu. Sonra Aral'ın bakışları olduğum yere çevrildi, göz göze geldik. Gözlerine baktığım için hareketlenen duygularımı bastırmak ve kalbimin ritmini kontrol altına almak zorunda kaldım. O sırada Nilay'ın gözlerinin de bana çevrildiğini gördüm göz ucuyla. Sonra sanki onu benden korumak istiyormuş gibi Aral'a biraz daha yaklaştı ve kolunu tuttu. *Aral'ın kolunu tuttu... Benim henüz tutamadığım kolunu tuttu...*

Gözlerimi Nilay'a çevirmedim ama Aral'ın gözlerime bakarken ne düşündüğümü bildiğine neredeyse emindim. Kanımdaki kıskançlık, kalbimdeki korku, Alp, Milat ve Jan'ın söyledikleri, izlediğim kamera kayıtlarındaki yüzü ve sesi bir araya geldi. Kendimi bir hafta daha ondan uzak durmaya ikna edişlerimin hepsi o kadın yüzünden çöpe gitti...

Aral ateşte yürümek mi istiyordu? O halde benimle yanacaktı, o kadınla değil. Bunca şeyi onu kaybetmek için yapmamıştım. O benimdi. Kendisi söylemişti bir kere. Ve dün açık bir kapı bırakmıştı o duvarı yıkmam için. Bensem o tuğlaların taşıyanı, yıkmayı da bilirdim...

Tören bitip cenaze işlemi tamamlanana dek Aral'a bakmak ritmimi zora soktuğundan ona daha fazla bakamadım ama kendime yeni bir

hedef bulmakta zorluk yaşamadım. Gözlerimi Nilay'a diktim öylece. Bana imayla bakarken Aral'ın kolunu tutmaya devam ederek bir şey söylediğinde ona; Aral kolunu kaldırıp yüzüne dokunduğunda Nilay kolunu bırakmak zorunda kaldı. Aral, bunu bilerek mi yapmıştı yoksa öylesine miydi bilmiyordum ama kıskançlık midemi yakıyordu. Daha sonra Nilay ya Ender Hanım'ın ya da Güneş ablanın yanındaydı. Bu bana eski isteklerimi hatırlattı. *O olma isteklerimi...*

Durmuş Ailesi'ne taziye vermek için uzun bir sıra oluştu. Alandaki en rütbeli kişi Orgeneral Mustafa Selim Kotan olduğundan biz sıranın en önündeydik. Jadwiga'nın hemen arkasındaydım.

Önce Menekşe Hanım'a taziye verildi, ardından Mehmet Ali'ye. Sıra bana geldiğinde Mehmet Ali'nin gözlerinde nefret benim gözlerimde ise bir Tilki ifadesizliği vardı.

"Başın sağ olsun," dedim kızaran mavi gözlerine bakarken.

Ona uzattığım elimi sakinlik içinde tutup beni kollarına çektiğinde herkesin gözleri bize çevrildi. Bana sarılırken kalp ritminde adrenalin vardı. MİT mensubu olduğu için o da bizim gibi duygularını yönetebiliyordu.

Dudaklarını usulca kulağıma yaklaştırıp, "Bir sonraki cenaze senin," diye fısıldadığında Jadwiga'nın bunu duyduğunu biliyorduk ikimiz de. Jadwiga artık benden hiç şüphe etmeyecekti.

Ayrıldığımızda, "Vatan sağ olsun," dedi sarsılmaz bir sesle.

Ellerimiz ayrıldı. Bir adım ileri gittiğimde Hükümdar Çakırca ve Ender Çakırca'yla karşı kaşıya geldim. Başsağlığı dilerken Ender Hanım'a fazla bakamadım ama o gözyaşları içinde titreyen elini uzatıp koluma dokundu. Abisini kimlerin öldürdüğünü biliyordu ama yine de bana üzülür gibi dokunmuştu. Bu kalbime dokundu.

Orgeneral ve Jadwiga Çakırcaların çocuklarını es geçtiğinden ben de Aral'a bakmadan Jadwiga'nın peşine takıldım. Zira Aral'ın yanında dikilen Güneş ablaya bakacak yüzüm yoktu pek.

İşkencem biter sandım ama henüz ayrılıyor değildik. Jadwiga ve Orgeneral herkesin gözü onların üzerinde olduğundan gövde gösterisi yapmak üzere bir kenarda dikilirken Korgeneral'i yanlarına çağırmışlardı. Babam haklıydı; Jadwiga, Korgeneral'in tavrına göre karar verecekti sonraki adıma. Alp Diyar onlara ne kadar uzaksa ben de o kadar uzakta durdum. Çok meraklı görünmek de sorundu fazla ilgisiz olmak da.

Mustafa Selim Kotan ve Metehan Alanbay bir süre devlet meselelerinden bahsettiler. Metehan Alanbay açıkça intikam alacağını yine dile getirdi korkusuzca. Mustafa Selim Kotan hiç renk vermedi, geriye kalanlara güç dilerken konuyu bir şekilde oğullarına getirdi ve övdü Alanbay'ı. Jadwiga çocuklarına sağlık dilerken o kadar samimi ve sıcaktı ki şeytaniliği kan dondururdu. Bir şekilde konuyu bana getirdiğinde gözler üzerimde toplandı. Başımı saygıyla eğerek selam verdim Korgeneral'e.

Jadwiga tatlı tatlı, "Kenan hâlâ bekâr mı?" diye sordu ilgiyle. "Biliyorsunuz, bizim bizden başka dostumuz yok. Birleşerek güçlenmeliyiz."

"Bunlar burada konuşulacak şeyler değil," dedi Metehan Alanbay çizgisini bozmadan. "Zira bizim kimseye de ihtiyacımız yok. *Muhtaç olduğumuz kudret, damarlarımızdaki asil kanda, mevcuttur,*"* deyip ortamı germemek için de ekledi. "Eğer kısmetlerinde varsa olurlar elbet."

Jadwiga onayladı onu ama bakışlarından hiç hoşlanmadım. Ortada hiçbir şey yokken gözlerini bana çevirip beni yanına çağırdığında tüylerim diken diken oldu.

Hiçbir şey yokmuş gibi gittim yanına. Sevgiyle koluma dokunup kulağıma eğildi.

"Gidip her şeyin yolunda olduğundan emin ol," dediğinde beni buradan uzaklaştırdığını hissetsem de paniklemedim. Rolümü iyi oynayarak itiraz etmeksizin başımla onayladım onu. Sonra gözlerime baktı ve sanki az önce beni pazarlamaya çalışmamış gibi, "Dilersen onu teselli edebilirsin," dedi.

Beni uzaklaştırmak için bir bahane yaratıyordu sanki. Fakat itaat ettim ve ödülümü uslu bir köpek gibi havada kaptım...

"Evet efendim," deyip yanından ayrıldım.

MİT, Müsteşarın suikast sebebiyle şehit olmasından ötürü güvenliği sıkılaştırmış ve çevrede olabilecek Tilkilere karşı önlem almak amaçlı belli noktalara *jammer* yerleştirmişti. Bu yerlerin neresi olduğunu benimle birlikte birkaç kişi daha biliyordu. Adımlarımı doğrudan dikkat çekmeyecek alanlardan birine yönlendirdim ama oraya gitmem için Aral'ın çok yakınından geçmem gerekiyordu. Sessiz, derin bir nefes aldım. "*Yalnız* kalacağım biraz," diye mırıldandım Angela'nın gözlüğümdeki kaydı kapatması için.

Ardından Aral'ın çok yakınından geçtim ve bir an göz göze geldik. Gözlerim istemsizce yanındaki kadına çevrildi, ardından önüme

* Gençliğe Hitabe, Mustafa Kemal Atatürk.

döndüm. Belirlediğimiz *jammer*'sız noktalardan birine ulaştığımda saçımı kulağımın arkasına itiyormuşum gibi kulağıma dokundum. Birkaç titreşim hissettim kulağımda ve Jan'ın sesini duydum.

"Sesim geliyor mu Kızıl?"

"Evet," diye mırıldandım yoluma devam ederken. "Her şey yolunda mı?"

"On Magnat da cenazeyi canlı olarak izliyor," dediğinde tüylerim diken oldu. Elbette kendileri gelmemişti ama hepsinin onlara bilgi taşıyacak bir Tilkisi bulunuyor olmalıydı etrafta.

"Görüş açın iyi mi?"

"Her zaman," dedi kendini beğenmiş bir sesle.

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Bolesław yakın takipte," dediğinde şaşırmadım.

Wielki'nin bıraktığı arabaya ilerleyip yan koltuğa bindim ve torpidoyu açtım sanki bir şey arıyormuş gibi.

"Çakırcaların peşindeki Tilkiler ne durumda?"

"Onlara göze batmamalarını ve uzaktan izlemelerini söyledim."

"Jadwiga az önce beni yanından uzaklaştırmış gibi geldi," dedim biraz tedirgin hissederek. *Güvenini mi kırmıştım? Bir şeyden mi şüphelenmişti? Ya en başından beri biliyorsa her şeyi?*

"O eski bir Tilki ve çok kurnaz. Ana hedefte olduğunun farkında. Yanına sadece seni alması da düşmanlarıyla sohbet ederken seni yanından göndermesi de diğer Magnatlara bir gövde gösterisi. Kendinden ve yaptıklarından şüphe etme Kızıl, yalnızca emirlerine harfiyen uy."

Söyledikleri içime biraz olsun su serpti. Kalp ritmimi düzene soktum. "Tamam."

"Alp, Korgeneral'in yanında, bilmemiz gereken bir şey olursa sana iletecektir."

Kafamı salladım. Evet. Tek değildim bu savaşta. *Sen de değilsin, demişti Aral bana en başında ve ben onu tek bırakmıştım...*

"Yakalandın," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Aral'ı düşündüğüm için ritmim hızlanmıştı ve kulağımın içindeki o ufacık hoparlörden bile duymuştu psikopat.

"Kapa çeneni," dedim ona gıcık olarak.

Torpidoda bulduğum rujumu çıkarıp aynayı açtım ve dudaklarıma ruj sürerken aynadan arkamda kalan mezarlığa baktım, Tilki veya Köpek yokmuş gibi duruyordu.

"Mezarlık içinde kaç Tilki var?"

"Sıfır," dedi. "Köpek bile yok. Sokmaya gerek duymadık."

Kızdığım için Çakırca kardeşlere Köpek demeyi bırakmıştı. "Anladım."

"Bolesław otopark tarafını görmüyor," diye bilgilendirdi beni sonra. "İstersen birini köşeye çekebilirsin."

Rujumu kapatırken gözlerimi kıstım. Dün söylediklerinden pişman falan mı olmuştu da şimdi bana Aral'ı çekebileceğim bir köşe öneriyordu?

"Sağ ol," diye mırıldandım ağzımın içinde. Jan bile olsa kabul etmek istemiyordum.

"Görüşürüz Kızıl," dedi Jan. Gülümsediği, ses tonundan anlaşılıyordu.

"Görüşürüz," deyip aynayı kapattım ve indim arabadan.

Geldiğim yolu dönecekken bana doğru yaklaşan ayak sesleri işittim. Birkaç saniye sonra Kuzey görüş açıma girdi. Jan'ın söylediklerine uyarak Bolesław'ın görüş açısına girmemek için adımlarımı durdurdum. Gerçi o Kuzey'in bana yaklaştığını görmüş olmalıydı.

Kuzey bana yaklaşırken gözlüğümü çıkarıp onu izledim. Siyah bir takım, siyah bir gömlek ve siyah bir kaban giymişti. Aral ve diğer *abileri gibi...*

"Selam," dedi yanıma gelirken.

Tam karşımda durduğunda ben de ona, "Selam," dedim.

Beni tamamen kapatacak şekilde karşımda durdu, bunu bilinçli yaptığının farkındaydım. Ares ondan hazzetmediğinden bu iki sene boyunca onunla değil Balın'la iletişime geçmiştim fakat Balın'a sık sık beni sorduğunu biliyordum. Başlarda Aral'a zarar vereceğimi düşündüğünden bana mesafeli olsa da artık birbirimizi anlıyorduk sanırım. O Aral'ı korumak için neredeyse ölüyordu, ben ise Aral ve ailesinden uzak durmaları karşılığında Tilki olmuştum. Aldığım bu karar nihayete ererse yalnızca beni değil, onu ve kardeşlerini de kurtaracaktı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu gözlerime samimiyetle bakarken. "Ne istersen."

Gülümsetti bu sorusu beni. "Ne istersem mi?"

Kafasını onaylamazca iki yana salladı. "Abimi mi isteyeceksin?" diye sordu kınar gibi. "Nasıl becerdin onu bu kadar kızdırmayı?"

"O kadar mı kızgın?" diye sordum merakla.

Onayladı beni. "İki sene öncesine dönmüş öfkesi. Halbuki sakinleşmiş, anlayış göstermeye başlamıştı. Ne konuştuysanız delirtmişsin adamı. Burnundan soluyor."

Kafamı salladım. "Bu işin içine girmesini istemediğimi söyledim sadece."

Anladım, der gibi kafasını salladı. "Abim gözünü karartti," dedi canı sıkılmış gibi. "Ender teyze bile vazgeçiremez onu."

Kuzey'in Ender Hanım'a teyze, demesine ayrı Aral'ın annesine karşı çıkacak kadar ileri gitmesine ayrı şaşırdım.

"Ender Hanım biliyor mu?"

Kafasını salladı. "Resmen bilmiyor ama anlıyor."

Kafamı salladım sıkıntıyla. *Vazgeçmiyorsa ben bu adamdan ne diye uzak kalacaktım? Benden daha fazla uzaklaşsın diye mi?* Vicdanımı rahatlatabilmek için gözlerine baktım.

"Ondan uzak dursam da durmasam da işin içine girdi yani?"

Kafasını sallarken elini saçlarından geçirdi. "Aksine yanında olsan her açıdan daha sağlıklı olurdu onun için."

Benim için de. Her anlamda. Alp de öyle söylemişi hem...

"Aral'ın zaafım olduğunu biliyorlar," dedim, beni anlayacağını bildiğim için. "Fazla dikkat çekiyorum, onu bana karşı kullanmak isteyecekler."

Onayladı beni. "Bunu sen yanında olsan da olmasan da yapacaklar," dedi öylece. "Abimin senin yanında olup olmaması umurlarında değil. Şu an abimden nefret ediyor olsaydın bile kalp ritmini değiştirdiği için onu sana karşı kullanırlardı. Ayrıca o bir Çakırca, Lina. Atilla Durmuş'tan sonra Hükümdar Çakırca'dan hamle bekleyecekler. Abim şu anda ana hedeflerden biri. Biliyorsun sen de."

Yutkundum. Biliyordum... Kahretsin ki biliyordum. Ama benim yüzümden olması başkaydı kendi hayatı için mecbur kalması başka... Fakat bir kere Aral'la anıldığım konusunda da haklıydı. Onların hafızalarını silemiyorsam eğer Aral'ı bana karşı her zaman kullanmaları ihtimal dahilinde olacaktı. Bu ihtimali, Aral'la olan mesafemle azaltıp artırabilirdim belki ama yok edemezdim.

Karşı çıkamadım ona, kafamı salladım sadece. Tadım kaçmış bir halde gözlerimi etrafta gezdirip tekrar ona baktım ve çıkardım ağzımdan baklayı. "Nilay neden burada?"

Kaşı kalktı. "Psikiyatrist mi?"

Kafamı salladım.

"Ailesi Çakırcaların aile dostu," dedi gözlerime bakarken. "Bir de abime bir süredir destek oluyor."

Kaşlarım çatılırken kıskançlık karnıma bir yumruk indirmişti. "Destek derken?"

Dili dudaklarında gezindi nasıl diyeceğini bilmiyormuş gibi ama söyledi. "Abim psikiyatra gidiyor bir süredir."

Böyle bir cümle beklemediğimden karnıma yumruk yemişim gibi hissettim. Aral Çakırca, kurtarıcım olan Aral Çakırca, beni uçurumun kenarından alan Aral Çakırca, benim evim olan Aral Çakırca psikiyatra gidiyormuş artık... Kaldıramıyor olmalıydı... Yutkunamadım. Üzüntüden karnım ağrıdı. "Ona mı?"

"Hayır," diye karşı çıktı anında. "Ama Nilay biliyor destek aldığını. Destek ayağına abime yakınlaşıyorsa bilemem ama abimin ilgisi yok. Bir sen varsın."

Bir ben varım. Bazen keşke olmasam, dediğim zamanlar oluyor Aral. Keşke hiç olmasam da seni bu kadar üzmesem...

Yüzümde buruk bir tebessüm oldu. "Teşekkür ederim."

Kuzey elini kaldırıp omzuma koydu destek olmak ister gibi. "İyi iş çıkardın," dedi gözlerime bakarken. Gerçekten tahmin edebiliyordu neler yaşadığımı. "Ölmeden dönmene sevindim."

"Korktun mu?"

Kafasını salladı. "Korktum tabii," dedi samimiyetle. "Seni kaybetmiş olmak istemezdim."

Göğsümde garip bir his oluştu. Kuzey'le bile aramızda bir bağ olduğunu hatırlattı bana. Bağların kolayca kopmayacağına dair teselli etti. Gülümsedim hafifçe. "Geri dönsek iyi olur."

Kaşı kalktı. "Onu teselli etmeyecek misin?"

Jadwiga bana bunu söylerken duyabilecek kadar yakınımızda değildi ama belli ki gözleri üzerindeydi.

"Edeni var," diye mırıldandım ağzımın içinde kıskançlıktan.

Onaylamaz bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "Önce kendinden uzaklaştırıp sonra kıskançlık etme," diye kızdı bana. "Fazla naz âşık usandırır. Kalbiyle aklı zıt düşerse hangisinin kazacağını bilemezsin."

Kaşlarımı çattım. *Aklı ve kalbinin arasında kalırsa aklı Nilay'ı seçer mi demek istiyordu yani? Ne münasebet?*

"Aklı olsa seni sevmezdi mi demek istiyorsun?" diye sordum gözlerimi kısarak.

Alayla gülümsedi. "Ben söylemedim, sen söyledin."

Ona vurdum hafifçe. "Sen öyle san," dedim ama ben bile o kadar emin değildim kendimden.

Birlikte otoparktan çıkıp sağa döndüğümüzde onunla karşılaştık. Otoparka yakın bir yerde duruyordu ve hangi ara geldiği hakkında bir fikrim yoktu. Ayak seslerini duymamıştım. Sigara içiyor ve doğrudan bize bakıyordu. Alenen bizi dinlediği ortadaydı. Ona bakarken karnımın ağrısı arttı ve kalbimin ritmine hâkim olmak zorunda kaldım.

Kaşı gözü, bakışı, giyimi kuşamı, boyu posu ve her şeyi... Her şeyi derin bir nefes alma sebebiydi. Bir kalp ağrısı, karın sancısı sebebiydi. Aklım ve kalbim arasında bir kaybetme ruletiydi. İki sene sonra tam karşımdaydı şimdi ve gidip onu öpemiyor olmak en büyük cezamdı.

Kuzey elini belime yaslayıp beni hafifçe ona doğru ittiğinde bunu fark etti ama ifadesizdi. Gözleriyle beni esir almıştı sanki. Geri adım atmadım ben de. Hâlâ Jan'ın bahsettiği bölgedeydim ve Kuzey'in de hatırlattığı gibi onu teselli etme emri almıştım. Başım üstüneydi.

Ona adımladım usulca. Sigarasını gözlerime bakarak içine çekerken ona yaklaşmamı izledi. Kanım kaynadı, kalp ritmimi dengede tutmak zorlaştı ve sonra nasılsa duyamıyorlar, duysalar da bilmedikleri şey değil boş ver, deyip kalbimin ona akışına izin verdim. Aramızda iki adım kala durdu adımlarım ve ne yapacağımı bilemeyerek dururken karşısında Aral da pek yardımcı olmadı.

İlk tanıştığımızda onun ifadesiz haliyle konuşmaya çekindiğimi hatırlıyordum artık ama şimdi o hiç tanımadığım adam değildi. Ben bu adamın her şeyini biliyordum. Nasıl sever, nasıl öper ve bana nasıl dokunur biliyordum. *Kahretsin... Oraları düşünme şimdi Lina...*

Çenemi kaldırıp güzel yüzüne baktım öylece. O kadar güzel bir yüzü vardı ki uykusuz gözleri bile bu güzelliğe gölge düşüremiyordu. Kaşı ayrı güzel, gözü ayrı güzel, burnu ve ağzı ayrı güzeldi. Bana küs olduğundan susmaya yemin etmişti farkındaydım, beni böyle cezalandıracaktı ve acısı çıkacaksa eğer bana susarak, onun tarafından seve seve cezamı alırdım.

Sigarasını içerken onu izledim. Susması can sıkıyor, kalbimi kırıyordu ama onu izleyebiliyor olmak... Tanrı'm... Aral'ı izleyebiliyor olmak lütuftu tam şu an. Sessizce birbirimizi izlerken gözlerime bakarak sigara içmeyi sürdürdü. Sol eli dudaklarına her kalktığında gözlerim dudaklarına oradan da ortaparmağındaki yüzüğe kayıyordu. Bu yüzüğün hâlâ parmağında olduğunu bilmek kalbimde bir umut yeşertiyor, karnıma bir

sancı vurmasına sebep oluyordu. Ona bu yüzüğü takarken söylediklerim de yüzüğü ne şekilde verdiğim de hafızamda dipdiriydi. Onu yine öpmek geliyordu içimden.

Eli dudaklarından ayrılırken gözlerimi gözlerine çevirdim tekrar. O da yüzüme bakıyordu hâlâ, göz göze geldik yine.

"Yüzüğümü takıyorsun hâlâ," diye mırıldandım.

İyi bir şey duymak istiyordum ondan yüzsüzce. Ya da bana ona sırnaşabileceğim bir kapı açmasını...

Ama acı bir detayı hatırlatmayı seçti. "Saati çıkardım ama."

Biliyordum. Fark etmiştim. Dakika saydırmamak için aldığım saati dakikaları sayarken ne diye takacaktı ki? Saymış mıydı yine? *Vazgeçse yüzüğünü çıkarırdı. Takıyor işte hâlâ. Bu yüzden kızgın zaten bana bu kadar...*

Onu onaylarken gözlerimi gözlerinden bir an bile kaçırmadan ufacık daha yaklaştım ona ve başımı sol omzuma yatırdım.

"Yüzüğü taşıyan kalp ama."

Dudaklarını ıslattı. "Yaşananı tutan akıl."

Kuzey'in söylediği aklıma gelirken kanıma kıskançlık zerk edildi. *Aklı da benimdi kalbi de. Onda akıl bırakmadığımı kendisi söylerdi hep. Hepsi benimdi çünkü...*

Ona bir adım daha yaklaşıp aramızdaki mesafeyi ayakkabılarımız neredeyse birine dokunacak kadar azalttım. Özel alanındaydım, sadece bana izin verebileceği kadar yakınındaydım ve gözleri bir anlığına refleks gibi dudaklarıma düştü. Bir ateş sardı tenimi o an. Onu öpmek istedim.

"Aşkın akılla işi yok zaten," diye mırıldandım. "Sen söyledin."

Dudaklarımdaki gözleri gözlerime çevrildi. Arkamdaki elim öne uzanıp boştaki eline dokundu. Onu çok özlemiştim. Onu sevmeyi, öpmeyi, elini tutarak yürümeyi, onun tarafından sevilmeyi, öpülmeyi ve teselli edilmeyi... Her şeyini çok özlemiştim.

"Aral," demiştim ki duyduğum ayak sesleriyle anın büyüsü bozuldu.

Sevgi, yerini korumacılığa bıraktı bir anda. Ayaklarım yere bastı, beni bir adım geri taşıdı ve yönümü sese doğru çevirdi. Aral'ın gözleri de baktığım yöne çevrildiğinde Orgeneral ve Jadwiga beş metre kadar ötemizde belirdi. Askeri korumalarıyla araca doğru ilerliyorlardı. Aral'ın öfkesinden gerildiğini hissettim.

Jadwiga benim burada olduğumu bildiği halde bana hiç bakmadan doğruca araca ilerlediğinde gözlerimi Aral'a çevirdim. O da bana baktı çatık kaşlarıyla.

"Gitmem lazım," dedim istemeyerek. "Görüşürüz."

Sanki uzanıp tutacaktı beni ama tutmadı. Kalbim ezildi bu haline ve uzun süre bakamayıp arkamı dönerek uzaklaştım ondan. Onların peşi sıra giderken bir an Aral'ın da arkamdan geldiğini hissettim ve bu yetmiyormuş gibi bir de askeri koruma benim geldiğimi gördüğü halde kapıyı kapattı. Gerildiğimi belli etmeden arabaya yaklaştım. Jadwiga camı indirdi usulca ve tam o sırada Aral arkamda durdu. Kalbimin ritmine zorlukla hâkim olabildim.

"Tekrar başın sağ olsun canım," dedi Aral'a sevimsiz sevimsiz.

Aral ona net ve soğuk bir karşılık verdi. "Vatan sağ olsun."

Tüylerim diken diken oldu. Yeğeni olan Aral, "Dostlar sağ olsun," derdi belki normalde ama o artık Adli Tıp Uzmanı Aral Çakırca değildi ve alenen yapıyordu bunu.

Kalp ritmimi düzende tutmak için bin türlü şey düşündüm.

Jadwiga ona ilgiyle baktığında midem kalktı. "Lina'yı seninle bırakmamı ister misin?" diye sordu. "Seni teselli etsin istersin belki."

Aral'la alay ediyordu... Ona, beni istediğinde alıp verebileceği bir güce sahip olduğunu hatırlatıyordu. Aral elbette farkındaydı her şeyin ve geri adım atmaya niyeti yoktu. Öyle ki sağ kolunu öylece karnıma sarıp kendisine çektiğinde beni sırtım göğsüne yaslandı.

"Sevgilime yaptığınız iyiliklerden haberdarım," derken sesi buz gibiydi ve hiçbir kelimesi gerçeğe ait değildi aslında. "Lina'yı çok geç olmadan evine bırakırım."

Alenen meydan okumasına karşılık Jadwiga'nın gözlerinde eğlendiğini belli eden parıltılar gördüm. Mezarlıkta olmasaydık zevkten kahkaha atardı ve bu o kadar gerdi ki beni kaskatı kesildim.

"Peki öyleyse," diyerek kabul etti Jadwiga bu teklifini. "Sana güveniyorum."

Kafasını salladı Aral. Askeri koruması yerine geçip araç hareket ettiğinde bile yerinden milim kıpırdamadı ve elini karnımdan indirmedi.

Arabanın arkasından bakarken dudaklarımı oynatmadan, "Ne yapıyorsun?" diye sordum ona kısık sesle.

O sırada Jadwiga görsün istiyormuş gibi kulağıma eğildiğinde kalbim bu kez heyecandan oynadı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında kokusu ciğerlerime doldu. Kendimi tutmasam gözlerimi kapatırdım.

"Kimseye eyvallahım yok artık," dedi kulağıma. "Herkes gibi ben de kendi doğrumda yürüyorum."

Arabanın görüş açımızdan çıkmasıyla başım ona çevrildi ve onunla burun buruna geldim. İç çekme sebebiydi. Yüzü o kadar yakındı ki biraz uzansam öpebilirdim. Gözlerinin içine baktım özlemle. Bu kolların arasında olmayı ne kadar özlediğimi her bir dokunuşta daha fazla anlıyordum.

Yutkundum ve kafamı salladım sonra ona yenilerek. "Yürü," diye onayladım onu. Bu cevabıma şaşırdı. Gözlerine bakarak devam ettim. "Ateşte yürümekse istediğin yanında yanan ben olacağım yine," dedim yemin eder gibi. "Ama kendini göz göre göre ateşe atma Aral."

"Ateşte yanmak bende baba mesleği," dedi sitemle. "Beni göz göre göre yakan utansın."

Canım acıdı öyle söyleyince ama o alev alev yanan gözleriyle bana bakmaya devam etti. "O kadının sana emir vermesine tahammül edemiyorum," dedi az önceki davranışını açıklamak ister gibi. "Ama bu seni affettiğim anlamına gelmiyor. Sana hâlâ çok kızgınım."

"Biliyorum," dedim gözlerine bakarken. "Konuşmak istiyorum ama..." demiştim ki lafım yine yarım kaldı.

Gözlerim kör noktaya çevrildiğinde Michal'i gördüm. Aral da benimle aynı yere baktığında beni tutuşu sıkılaştı.

"*Karolina*," dedi Michal gözlerime bakarak. "*Gidiyoruz.*"

Aral'ın anlamaması için Lehçe konuşması beni sinirlendirdi ama Aral benden önce davrandı.

"Lina," dedi üzerine basa basa tehditkâr bir sesle. "*Mieszka ze mną*,"* derken ağzından çıkan kelimeler Türkçe değil Lehçe'ydi ve Michal'in gözleri ona çevrildiğinde cümlesine devam etti. "*Odejdź mi z oczu, zanim wykopię dla ciebie grób.*"** Sesi buzdan keskin çelikten sertti.

Tüm tüylerim diken diken oldu. Onun dudaklarından Lehçe kelimeler duymak tüylerimi diken diken etmekle kalmadı, kalbimin, düzene sokmaya çalıştığım ritmini altüst etti.

Son cümlesi Michal'in yüzünde bir gülümsemeye sebep olurken biraz sola kayarak Aral'ın biraz daha önüne geçtim, kendimi hatırlatıp buz gibi gözlerle yüzüne baktım. Her ne kadar Ares'ten ötürü bizimle aynı tarafta olsa da Aral'a tek bir Tilki'nin bakışı değsin istemiyordum.

"Kendim gelirim," dedim Türkçe ve ufak bir hatırlatmada bulundum. "Yerini unutma."

---

* Lina, benimle kalıyor.

** Şimdi senin için bir mezar açmadan önce gözümün önünde çekil.

Gözleri ifadesizlikle bana çevrildi. Aral'ı orada daha fazla tutmak istemeyerek karnımdaki elini tutup onu götürmek istedim ama o elini karnımdan ayırmak yerine belime yerleştirip bakışlarını bir an ondan çekmeden beni onun gözünden uzak bir köşeye, az önce konuştuğumuz yere götürdü.

Michal'in görüş açısından çıktığımızda eli yanına düştüğünde boşlukta kalmış gibi hissettim. Küfür mırıldanarak beni arkasında bırakıp yoluna devam etti öylece.

Adımlarım durdu. Bir adım, iki adım, üç adım, dört adım, beş adım, altı adım, yedi adım. Durdu adımları.

"Kahretsin," dedi sessiz bir öfkeyle. Gözlerini bana çevirdi. "O müsveddeyi bile yanında tutuyorsun Lina!"

Tüylerim diken diken oldu. *Michal'in kim olduğunu biliyor muydu? Nasıl biliyordu? Milat mı söylemişti?*

"Ona ne olduğu zerre umurumda değil çünkü. Sen umurumdasın," dedim gözlerine bakarak. "Ayrıca benim değil Ares'in yanında duruyor," diye de düzelttim bilgiyi.

Sabırla yüzüne dokundu. "Beni tutmadığın yanında kimler duruyor! Güvendiğin ite bak!"

Ne ölçüde sinirli olduğunu anlamam için neler bildiğini ve nasıl bir bakış açısıyla baktığını bilmem ve teker teker düzeltmem gerekiyordu hepsini. Hepsini teker teker affettirmem gerekiyordu...

Birkaç saniye sessiz kaldığımızda bir süredir an kollayan Kürşat araya girebileceği doğru zamanı bulmuş gibi yanımıza yaklaştı.

"Aral," dedi sesini yükselttiği için uyarır gibi, "burası bunu tartışmanın yeri değil."

Haklıydı. O yüzden kendimi açıklamaya çalışmamıştım ama Aral'ın sabrı hiç kalmamış gibiydi. *Adamı delirttin Lina, aferin.*

Kürşat elini usulca Aral'ın omzuna koydu. "Menekşe ve Ender Hanım iyi değiller, yanlarına git."

Aral onu onaylarken bir anlığına gözlerim arkasına çevrildi. Güneş ablayla göz göze geldim. Yanında Alpaslan abi ve Nilay duruyordu.

"Delirtti yine Aral'ı," dedi Nilay, Güneş ablaya benim için. "Hiç utanması yok gerçekten."

Gözlerimi Aral'a çevirip güzel yüzüne baktım. Belki de aklı benden vazgeçmek istiyorsa gerçekten, kalbini aklının yoluna çıkarmamak en iyisiydi. Fakat ben ondan nasıl vazgeçecektim?

"Ben gideyim," dedim öfkeli yüzüne bakarken. "Jadwiga'yı düşünme, ben hallederim bir şekilde."

Aral yanan bakışlarını bana çevirdiğinde, "Özür dilerim," dedim içtenlikle ve gözlerine bakamadım daha fazla. "Görüşürüz yine."

Arkamı dönüp uzaklaştım ondan. Kör noktadan ilerleyip alçak duvara elimi yasladığım gibi diğer tarafa atladım zorlanmadan. Birkaç adım ötemde Jan beni bekliyordu. Vizörü açıktı, bakışlarına sinir oldum istemsizce.

"Ne bakıyorsun?" diye sordum ters ters.

"Ares seni sinirlendirmek istediğinde bile yüzün böyle görünmüyordu. Sıradan bir kadının bu hale getirebiliyor olması ilginç."

"Herkes sıradandır," dedim bana uzattığı kaskı alırken. "Değeri başkası yükler."

"Tatlım," dedi onaylamayarak. "Bana servetleri yetmez."

Kaskımı başıma geçirip arkasına oturdum. "Kimse tarafından sevilip sahiplenilmedikten sonra..." diye mırıldandım başımı yorgunlukla sırtına yaslarken. "Paha biçilmez olmanın ne anlamı var ki?"

Bana cevap vermedi. Çünkü ona hiç öğretmemişlerdi...

Bölüm 4

Bir Olmanın Dayanılmazlığı

Aşk bir tuzak mı; esir eden kalbimi? Bilir her şeyimi ve beni öldürecek zehri kullanmaya var izni. Aşk bir kurtuluş mu da sevdirir bana kendimi? Gösterir bana asıl değerimi ve gerekirse baştan inşa eder evimi... İsterim ki bir evim olsun, ısıtsın sarsın kalbimi ama keder bırakmaz hiç elimi. Yer yön duygum sallanır beşik gibi. Karıştırırım hep yerimi. O beşikten doğan mı çıkar ölen mi? Hangisi kurtarır bizi? Dizdiğim tuğlalar bir ev değil, aramızda bir duvar şimdi. Ne çatım var başımda ne duvarım. Yirmi dört yıllık karakışım, kömürden daha kara alınyazım, kızıldan çoktur saçımda beyazım. Onsuz kalırsam bu kalbi göğsümde bir kış daha nasıl taşırım?

Jan'ın motorundan Beşiktaş'ta indim. Bana nereye, diye sormadı ben de söylemedim. Onu öylece arkamda bırakıp nereye gittiğimi düşünmeden yürüdüm öylece. İki sene önce Aral'a kırıldığımda yürüdüğüm sahilde yürüdüm ve bu kez peşimden gelen bir Aral yoktu. Özür dileyip gözyaşlarımı silebilecek bir Aral'ım yoktu ve bir daha hiç olmayabileceği düşüncesi içimde öyle büyük bir acıya sebep oluyordu ki kalbimin ritmini zar zor zapt ediyordum. Nabzımı takip ettiği için etrafımda onlardan kimse yokken bile duygularımı yaşayamadığım için lanet ettim. Robotlaşıyordum belki de farkında olmadan... *Kim hoşlanır ki senin gibi birinden Lina? Eskiden bile çok zordu, şimdi on kat daha zordur...*

Nefes almak zorlaştığında sahildeki bir banka oturdum. Öylece denizi izleyip sakinleşmeyi, kalbimin sevilmemenin korkusundan arınmasını bekledim. Arınmadı ama tesiri ritmimle birlikte zayıfladı.

İki senenin sonunda ilk boş anımdı belki de bu dakikalarım. Jadwiga açıkça Aral'la kal, dememiş olsaydı Aral'ı düşünmemek için ya Alin'e gider ya da işe verirdim kendimi. Ama Aral sanki onu düşünmem için elimden iki seçeneğimi de almıştı şimdi. İki senedir yaşadıklarımı anlatsam kaldırabilir misin, dediği geldi aklıma. O da böyle hislerle mücadele

etmiş miydi? Aral onu sevmediğimden şüphe etmişti miydi hiç? Tuhaf. O varken nasıl başkasını severdim? Üstelik ben sevimsiz biriyim. O öyle değil ama. Herkesin onu sevmesi için sebebi var ve herkes benden daha iyi bir seçenek şimdi. İki sene az bir zaman değil oturup düşünmek ve tartmak için her şeyi. Hele son yaptığımdan sonra belki de artık o da benimle olmasının akıl kârı olmadığını anlamıştır. Ama öyle olsa beni öpmek ister miydi? Antrenmana bana giydirdiği tişörtle gelir miydi? Aramızdaki duvarı yıkmam için açık kapı bırakır mıydı? Aral her zaman ne istediğini bilen biriydi. Bitirse kafasında beni, yüzüğümü hâlâ takar mıydı? Takmazdı. *Saati takmıyor mesela... Ama yüzüğü takıyor... Anlamını biliyor.*

Keşke iki gün önce biraz bencillik edip en azından sarılsaydım ona... Hevesim kursağımda kaldı.

Boş ver Lina. Bu ilk değil ya...

Derin, sessiz bir nefes aldım. Elim onun fotoğrafına bakma ihtiyacıyla telefonuma uzandığında bir çocuk yaklaştı yanıma. Elimi cebimde bırakıp gözlerimi ona çevirdim. Dileniyordu açıkça ama onun dilenen sıradan bir çocuk değil, eğitimdeki bir Köpek olduğunu biliyordum. Bana yaklaşıp bir peçete uzattığında tüylerim diken diken oldu. Uzattığı peçetenin üzerinde alındığı kafenin adının yazdığı bir tasarım vardı. *Manolya...*

Yüzümü ifadesiz tutarak uzattığı peçeteyi aldım. Üzerinde, "Kahve?" yazıyordu.

Peçeteyi avuçlarımda sıkarak usulca kalktım oturduğum yerden. Güneş gözlüğümü taktım.

"*Hava* sinirlenmek için fazla güzel," diye mırıldanıp doğruca Manolya'ya ilerledim.

Kalp ritmimi kontrolüm altına almış bir şekilde Manolya'nın basamaklarını çıkıp derin bir nefesle içeri girdim. İçerisi eskisi gibi değildi, tasarımı değişmişti ama yine de bana iki sene öncesinde gibi hissettirdi. *Çünkü şimdi nasıl göründükleri değil onları nasıl hatırladıklarımızdır bizi yabancılaşmaktan uzak tutan...*

Kafenin içinde birkaç adım ilerlemek, Bolesław'ı görmem için yeterli bir bakış açısı sunuyordu. Kocaman cüssesi, üç numaraya vurup sarıya boyattığı saçlarıyla paralı asker gibi duruyordu. Saklanmayı bırak, dikkat çekmemeyi bile beceremiyordu. Bu kibirle nasıl Joker olabilmişti merak ediyordum hep. Enselenmemesi ya şansından ya da gaddarlığındandı.

Öylece onun olduğu masaya ilerleyip hiçbir şey yokmuş ve burası benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi karşısına oturmadan önce

çantamı masaya bıraktım. Karşısındaki sandalyeye dik bir şekilde oturup sağ bacağımı sol bacağımın üzerine attım. Gözlerinde küçümser bir bakışla, ifadesizlik içinde beni izlerken peçeteyi gözlerine bakarak masaya bıraktım.

"İmza mı istiyorsun?"

Yüzünde alaylı bir ifade belirdi. "Ne içersin?"

"Çok oturmayacağım," dedim net bir sesle. "Sadede gel."

Yüzünde alaylı gülümsemesiyle beni onaylarken masanın altında duran elini çıkardı ve o an parmaklarında bir fotoğraf tuttuğunu gördüm. Buradan aldığı belliydi ve üzerinde kimlerin olduğunu tahmin etmek için dikkatli bakmama gerek yoktu fakat ona renk vermedim.

Eline baktığım için biraz daha kaldırıp fotoğrafı bana gösterdi. Aral'ın kucağında oturduğum fotoğraftı. Tarık çekmişti, bir benzerini telefonumun arkasında taşıyordum iki seneden beri.

"Gerçekten imza mı istiyorsun?" diye sordum ona kayıtsızlıkla.

"Cık"larken fotoğrafı kendisine çevirdi ve baktı dikkatle. "Burada epey gençsin." Ona cevap vermedim. "Kucak sever misin?"

Midem kaynadı. Gözlerini bana çevirdi. "Kıskandım doğrusu. Ben de böyle bir fotoğraf isterdim."

Midem bulanmıştı, yüzüne alayla baktım. "Gerçekten bana âşık falan mısın?"

Güldü bu söylediğime. "Sanmıyorum," dedi ciddiyetle. "Ama çocuğunu doğurman gereken adam kesinlikle benim."

Zorlansam da soğukkanlılığımı yitirmedim. Kurduğu cümledeki satır aralarını okudum. *İşbirliğinden mi bahsediyordu bu müsvedde? Magnat Marek, Jadwiga'ya bunu mu teklif edecekti? Onun Kızıl Joker'inden bir çocuk yapmam karşılığında Jadwiga'yı desteklemeyi falan mı düşünüyordu? Öyle olsa neden Bolesław ilk bana söylesin? Tehdit falan mı ediyordu beni aklınca?*

"Adam?" diye sordum kaşımı kaldırıp. "Göremedim."

"İstediğin adam bu mu?" derken parmağında fotoğrafı salladı. "Aral."

Onun ismini söylemesini isteyeceğim son kişi bile değildi ve ismini söyleme şeklinden hiç hoşlanmamıştım. *Sakin ol Lina. Seni kışkırtmak için yapıyor. Hata yapman için yapıyor. Sakin ol. Duygusuzmuşsun gibi davran. Bunlar yalnızca kelimelerden ibaret.*

Hafifçe gülerek fotoğrafı masaya bıraktı. "Aral dendiğinde kalp ritminin bozulduğunu sanıyordum," dedi gözlerime bakarak. "Ares seni iyi eğitmiş."

Dizim üzerindeki elimi sıktım. Beni deniyor muydu orospu çocuğu? Gözümü mü korkutmak istiyordu? Gelsindi bakalım. Ektiğim tohumları zehirleyen her zehirli otun başını kendi ellerimle koparacaktım. *Sakin ol. Sakin ol. Onu burada öldüremezsin. Sakin ol. Planını düşün. Plana sadık kal. Plana sadık kal. Plana sadık kal.*

"Ne istiyorsun?" diye sordum kontrolümü kaybetmemeye özen göstererek. "Gerçekten."

"Hiçbir şey," derken omuz silkti ifadesizlikle. "Yalnızca seni tebrik ediyorum." Yumruğunu şakağına yasladı. "Mirasçımızdan bir şey istemek ne haddime..."

Ona hafifçe gülümserken küçümsemeyle baktım yüzüne. "Tebrikini duyamadım."

Gözlerinde psikopat parıltılar belirdi. Ares'in gözlerinde gördüklerime benziyordu tıpkı.

"Acele etme küçük Tilki," dedi beni küçümsediği sesine bile yansırken. "Tebrikimi, kartını *aldığında* ileteceğim."

Beni tehdit ettiğini anlamamam için aptal olmam gerekirdi. Açık açık kartı alamayacağımı söylüyordu bana.

Gülümsedim. "Suyumu mu zehirleyeceksin?"

"Zehir, La Hire'ın çocuklarının işi," dedi tiksinir gibi. Elini, masaya koyduğu fotoğrafın üzerine koydu usulca. "Ben çıplak ellerimi kullanırım. Her zaman."

Masaya koyduğu elinden güç alarak ayağa kalkarken onu izledim. Elini masadan kaldırdığında fotoğraf yerinde yoktu. Onun yerine bir *Âşıklar* kartı vardı. Cebinden bir iki yüzlük çıkarıp masaya attı ve hiçbir şey olmamış gibi çıkışa ilerledi. Onu tutmak ve cebine attığı fotoğrafı almak istedim ama kendimi o sandalyede kalmak için ikna ettim. *Plana sadık kal,* diye telkin ettim durdum kendimi.

Gözlerimi özel yapım *The Lovers** kartına diktim. Şirket'e girdiğim ilk zamanlarda Ares'e bana neden bir *The Fool* kartı gönderdiğini sorduğumda bana tarotların bir mesaj iletme yolu olduğunu söylemişti. Tilkileri kendi aralarında sözsüz iletişimlerini sağlıyordu. *The Fool*, "Dikkatli ol," ters *The Fool*, "Hata ettin," demekti. *The High Priestess*, "Daha fazla araştır," *The Sun*, "Her şey yolunda," *Death*, "Sona gelindi," *The Lovers'sa, "Karar verme zamanı geldi," demekti... Beni Aral'la tehdit ediyordu açık açık...*

* Âşıklar.

Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol. Onu burada öldüremezsin. Sakin ol. Planını düşün. Plana sadık kal. Plana sadık kal. Plana sadık kal.

O kafeden çıktığında masadaki peçeteye uzanıp dokunmadan kartı kendime çektim. Kart, daha önce aldığım *The Fool* kartının renklerindeydi. Bir kadın ve bir adam masada oturuyordu ve sanki bir anlaşma yapıyorlardı. *Sanki bir karar veriyorlardı.*

Kartı peçetenin içerisine alıp sardım ve çantama kaldırdım. Tarık için sıkıntı olmasını istemediğimden oturmadım, kalktım usulca. Tarık henüz beni görmeden doğrudan çıkışa yönelmek istedim ama adımlarım beni alıkoydu. Kendimi o duvarın önünde buldum yine.

Tarık bir sürü fotoğraf eklemişti fakat dikkatimi çeken ilk detay artık Defne'nin olduğu fotoğrafların olmayışıydı. Onun yerini benim olduğum fotoğraflar almıştı. Bildiğimden daha fazla fotoğrafım vardı üstelik. Aral'ın Defne'yle konuşmaya gittiği, benim Mehmet Ali ve Şahin'le *waffle* yediğim akşamdan bir fotoğraf vardı mesela. Tam da o gün, bu duvarın önünde durmuş ve içerlemiştim oysa. Ben içerlerken Tarık çoktan bu duvarda yer ayırmıştı benim için... Bende kalsın diye Aral'la kavga ettiğim fotoğraflarımızın birkaç farklı hali vardı şimdi duvarda...

Fotoğraflarımıza bakarken gülümsediğimi fark ettim. Acıdan bir tebessümdü bu.

"Biliyordum," diye mırıldandım. Uzanıp Aral'ın gülümseyen yüzüne dokundum. "Bu fotoğrafların acıtacağını adım gibi biliyordum."

"Lina?"

Arkamdan duyduğum tanıdık sese çevrildi gözlerim. Tarık yüzümü gördüğünde ben olduğumdan emin olarak daha da şaşırdı.

"Gerçekten sensin," dedi afallamış gibi. Yüzünde şaşkınlık ve bilinmezlik vardı. "Hoş... Geldin."

Hafifçe gülümsedim ona. "Selam."

Yanımda dururken ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Nasılsın?"

"İyi olacağım," dedim gözlerine bakarken tekdüze bir sesle. "Sen?"

"İyiyim çok şükür." Bir anlığına sıkıntıyla nefes alıp gözlerini fotoğraflara çevirdikten sonra tekrar bana baktı. "Temelli mi döndün?"

Tarık sorana kadar Defne'nin de Aral'dan ayrılıp yurtdışına gittiği gerçeğini fark etmemiştim. Tanrı Aral'ı değil de onun sevdiklerini sevmiyordu belki de... Yoksa neden Aral gibi birini nasip edip de mahrum bıraksın yarattıklarından?

"Gitmeyeceğim bir daha," dedim net bir sesle. *Ölürüm de gitmem bir daha Tarık... Ölsem de bu duvarda fotoğraflarım kalsın ne olur...*

Dikkatle baktı yüzüme. "Aral... Biliyor mu?"

"Biliyor," diye mırıldandım. Gülümsedim hüzünle. "İki kez fırça attı bile."

Gözlerinde üzüntü vardı. Aral ona ne kadarını anlatmıştı bilmiyordum ama üzüldüğünde buraya gelmiş olmalıydı. Burayı sevdiğini biliyordum. Burnum sızladı. *Kahretsin. Dizine oturduğum güne dönmeyi ve onunla waffle yemeyi deli gibi istiyorum...*

"Waffle yer misin?"

Aklımdan geçenlere karşı Tarık'ın sorusu içimdeki üzüntüyü harladı. Artık *waffle* yemem yasaktı. Çünkü yasaklı kelimelerimde bile vardı ve birkaç kez tepki verme talihsizliğini yaşadığımdan yasaklı yiyecek listemde en baştaydı. *Ama yemek istiyorum. Çok istiyorum. Aral'la...*

"Başka zaman," diye mırıldandım.

Kafasını salladı. "Konuşmak ister misin peki?" diye sordu samimiyetle. "Çay?"

Gülümsetti bu hali beni. "Gerçekten ikisini de çok isterim ama işim var. Senden başka bir şey isteyebilir miyim?"

Kafasını salladı hemen, "Tabii."

Bana karşı bu kadar iyiydi çünkü Aral benim hakkımda tek bir kötü söz bile söylememiş olmalıydı. O Defne'den bile kötü bahsetmezdi. Kalbi tertemizdi gerçekten.

"Olur da yüzünü net olarak göremediğin, Slav dili olduğunu tahmin ettiğin ve yürürken ayak seslerini işitmediğin insanlar kafene gelirse lütfen bana yaz."

Kaşları çatıldı hafiften ama nedenini sormadı. "Olur," dedi sadece. "Yazarım mutlaka."

Kafamı salladım. "Numaram var mı?"

"Ha," dedi şaşkınca. "Yok, doğru."

Birbirimizin telefon numarasını aldık ayaküstü.

"Lina?" dedi biraz çekinerek.

"Efendim," dedim telefonumu cebime kaldırırken.

"Aral'a söyleyeceğim burada olduğunu," dedi dürüstçe. "Arkandan konuşmuş olmayayım, bil sende."

Keşke benim de Aral'ın sahip olduğu gibi arkadaşlarım olsaydı... *Bir zamanlar vardı...*

"Olur," dedim sadece. "Görüşürüz."

"Görüşüz," diyerek onayladı beni ve kapıya kadar eşlik etti bana.

Ona çaktırmadan el çabukluğuyla bahşiş kutusuna biraz para bıraktım ve çıktığımda ona el sallayıp ayrıldım oradan. Babamla konuşmak için tesise gittim doğruca. Fakat tesiste babamı değil Milat'ı buldum. Ben içeri girerken salonun ortasında üzeri çıplak bir halde durmuş, elindeki havluyla saçını kuruluyordu. Duş almış gibiydi. Kaşlarım çatıldı. Antrenman yapmak için gelmiş olamazdı herhalde. Ya da duş almak için?

"Ne yapıyorsun?"

"Saçımı kurutuyorum," dedi sanki ben görmüyormuşum gibi. "Sen?"

"Sana soru soruyorum," dedim ben de.

Alayla gülümsedi. "Cevap alabiliyorsun ne güzel."

Karşısında ciddiyetle dikildim. "Gerçekten burada ne yapıyorsun? Bir sorun mu var?"

Kafasını iki yana salladı. "Cenazeme katıldım," dedi öylece.

Sanki her gün cenazesine katılıyor gibi bir hali vardı ama ailesini kahrolmuş bir halde gördüğünde yüz ifadesinin böyle olduğunu sanmıyordum. Ailesinin oyundan haberi yoktu ama babası inanmamış olabilirdi, pek emin değildim.

"Neden?" diye sordum lacivert gözlerine bakarken. "Seni görmüş olabilirler."

"Gördüler," diye onayladı beni. "Son kez."

O an kendi cenazesine katılması anlam kazandı. Kendi cenazesine katılıp ailesini görmüş ve hıncını da avlanarak çıkarmıştı. Burada da kandan ve kirden arınıyordu.

Merakla yüzüne baktım. "Kaç tane?"

"İki," dedi tekdüze bir sesle. "Pek vasıflı tipler değillerdi."

"Rütbeleri neydi?"

"Kupa."

Milat eğer bir Tilki olsaydı kesinlikle Kızıl Joker olurdu ve Wielki'yle dövüştüklerini hayal ettiğimde kimin kazacağını kestiremiyordum. Alp haklıydı, özel kuvvetler şakaya gelmezdi...

"Sen neden buradasın?" diye sordu yüzüme ilgiyle bakarken. "Jadwiga'nın yanında olman gerekmiyor mu?"

Ona birilerinin Aral'la olanları gördükleri ve duydukları kadarıyla anlattıklarına emindim ama yine de benden duymak istediğini anlayacak kadar tanıyordum onu.

Derin bir nefes aldım sıkıntıyla. "Aral yüzünden."

Kaşı kalktı anlamadığını belli edercesine. "Tek tek mi soracağım yoksa anlatacak mısın?"

Ona göz devirdim. "Sanki sen bülbülsün."

"Benim işim konuşturmak," dedi suratıma bakarken. "Konuşmak değil."

"Tamam en MİT sensin."

"Lina," dedi uyarır gibi. "Kaçma. Anlat."

Ofladım sıkıntıyla. "Aral, Jadwiga'ya bir nevi meydan okudu ve onunla gitmeme izin vermedi. Jadwiga da bayağı eğlendi bu durumla sonra da beni sadaka olarak Aral'a verdi."

Kaşı kalktı. "Aral nerede peki?"

"Bilmem," deyip omuz silktim ama incindiğim belli oldu istemeden. "Jadwiga gidince bıraktı beni."

"Sinirlenmiştir."

Kızgınlıkla ona baktım. "Herkes neden ben suçluymuşum gibi davranıyor? Sanki keyfimden böyle bir karar aldım... Mecburdum ya!"

Sakinlik içinde bana bakarken kafasını salladı yavaşça. "Seni asla suçlamam," dedi samimiyetle. "Aksine yaptığın şeye çok saygı duyuyorum." Biliyordum. O gece de söylemişti.

Sinirim anında pişmanlığıma dönüştü. "Aral çok kızgın bana," diye mırıldandım biriyle konuşma ihtiyacı hissederek. "Ağzına kadar dolmuş bir baraj gibi... Tek bir hareketimle duvarlarındaki her bir çatlaktan basınçla üzerime yağıyor öfkesi."

Kalçasını ringe yasladı yavaşça. "Döndüğün gün daha ılımlı yaklaşsaydın belki bu kadar şiddetli yağıyor olmazdı üzerine," dedi Alp gibi.

"Of," dedim gıcık olarak. "Senden de Alp'ten de bıktım."

Gülümsedi. "Alp'im ne dediyse haklıdır."

"Sus," diye söylendim. "Anladık."

Kaşı kalktı. "Anladın mı?" Şüpheyle suratıma baktı. "Kabul ettin yani?"

"Başka şansım mı var?" diye sordum ona sitemle. "Kafasına koymuş bir kere. Onu kendimden uzak tutmamın bir anlamı yok ki. Tutsam da tutmasam da işin ortasına öylece dalıyor."

"Öylece dalmıyordur," dedi emin bir sesle. "Ne kadar sinirli olsa da düşünüyordur ihtimalleri."

İhtimaller kralı... Ona düşünmekten başka şans bırakmamışlar sanki...

"Seni bırakmasına şaşırdım yine de," dedi anlam verememiş gibi. "Jadwiga'dan seni isteyip bırakması Aral'lık değil."

İyi olmuştu bunu hatırlattığı. "Michal'i nereden tanıyor?" diye sordum ona.

Kaşları çatıldı. "Michal'i mi gördü?"

Kafamı salladım suratına merakla bakarken.

"Sebebi o demek ki," diye dâhiyane fikrini sundu.

"Peki Michal'in yüzünü nereden biliyor?" diye sordum tekrar. "Onu hiç görmedi ki."

Dili dudaklarını ıslatırken gözlerime baktığında ağzından bir bakla çıkaracağını biliyordum. "Plandan haberdar olan herkesi tanıyor."

Yani onun başının altından çıkmıştı... Sırf bir Tilki'yle denk gelir ve olur da elinden kaçırırsa yüzünü unutmamak ve ekip arkadaşlarına da önlem aldırabilmek için resim kursuna gittiğini öğrendiğimde konu Milat olduğu için o kadar şaşırmamıştım. Elinde kendi çizimlerinden oluşan öyle bir Tilki arşivi vardı ki benim daha önce görmediğim –çünkü Milat avlamıştı– Tilkiler bile bulunuyordu.

Sakin olmaya çaba göstererek suratına baktım. "Neden böyle bir şey yapma gereği duydun?"

Öylece yüzüme baktı biliyorsun, der gibi ve bu bakış hiçbir şey söylemesine gerek bırakmadı. Gözlerimi kapattım sakinliğimi bozmamak için. Elim sabırla yüzüme gitti. Babamın resmiyetten kastı bu olmalıydı. Aral artık adli tıp doktoru olarak değil resmen MİT'e mensup olarak giriyordu işin içine... *Babası gibi...*

"Atilla Durmuş bana söz verdi," dedim üzerine basarak. "Hükümdar Çakırca da."

Kafasını salladı usulca. "Sen de gördün," dedi sonra. "Aral patlamaya hazırlanan bir yanardağdı ve patladı."

Benim yüzümden miydi? Onu sınırdan geçiren benim tavrım mıydı? Aral bu yüzden mi bu sabah işte değil buradaydı? Doktor değil miydi artık? Babasının istediği mi olmuştu gerçekten? Bu kadar savaştığı halde bununla? Kafamı iki yana salladım. Kabullenemiyordum. O da bu kadar işin içine girmiş olamazdı. Kahretsin. Ona bunca şeyi söylemememin bir sebebi vardı. Kendini feda etsin istemiyordum. Babası gibi olsun istemiyordum... *Aral, sıradağ demek. Yanardağ demek değil ki. Yanmasın artık. Benim yüzümden daha fazla yanmasın artık. Bıktım bundan. Kahretsin. Şimdi ona hiçbir şey anlatmamamın ne anlamı kaldı? Ondan bunca zaman uzak durmamın ne anlamı kaldı?*

Öfke ve üzüntü bir tsunami halinde göğsüme vurduğunda ayakta duracak gücü bulamadım kendimde. Milat'a doğru bir adım atıp ringe

yaklaştım. Tutunarak yere oturduğumda Milat'ın yüzünün endişeyle şekillendiğini gördüm.

"Lina?" derken o da benimle çöktü yere. "İyi misin?"

Lacivert gözlerini yüzüme dikmişti ama ben ona bakmadım. Gözlerimi tek bir noktaya dikip Jan'ın bana öğrettiklerini hatırlamaya çalıştım ama bu kez aklım da benden yana değildi. Kalbime uymuş, bir panik haline sürüklenmeye karar vermişti. Kalbimin ritmi göğsümde düzen bozarak hızlanırken düşünebildiğim tek şey başarısızlık ve kaybetmişlikti.

İnsan umutsuzluğa kapıldığında aklına tek bir iyi anısı bile gelmez ve bu kendi zihnimizin bize kurduğu en büyük tuzak. Bu tuzağa düşersen kaybedersin Lina. Her zaman bir yol vardır. Bulursun... Sorun değil. Sorun değil. Sorun değil.

Güçsüz olmak istemiyorum. Çok fazla şeyden vazgeçtim, kaybetmek istemiyorum. Aral'la yaşamak istiyorum. Aral'ı geri istiyorum. Adli tıp uzmanı olan, beni seven ve her şeye rağmen yaşama dair bir umut besleyen Aral'ı geri istiyorum. Benim Aral'ımı geri istiyorum. İki senemi geri istiyorum.

"Siktir," dediğini işittim Milat'ın. Büyük eli doğrudan koluma yerleşip hafifçe bileğimi sıktığında hem nabzımı sayıyor hem de çipe baskı uyguluyordu ki kan basıncımın baskıya yönelik olduğu düşünülsün.

"Lina. Bana bak." Sesi ondan duymaya alışkın olunmayacak şekilde yumuşaktı fakat yine de baktığım yerden ayırmadım gözlerimi. "Aral, iyi olacak." Görüş açıma girmek ister gibi başını eğdi hafifçe. "Hadi beni siktir et, Atilla Durmuş üstesinden geleceğini bilmese sokar mı Aral'ı bu işe? Mehmet Ali'yi bu operasyona dahil etmesi bile kaç sene sürdü."

Kalp ritmimi kontrol etmeye çalışırken, "Oğluna kıyamamıştır belki," diye mırıldandım.

"Bu vatan için değil bir oğlunu, olsa on oğlunu bile feda eder, biliyorsun," dedi net bir sesle.

Biliyordum. Babasını kaybettiğinde bile yılmadan devam ettiğini, neleri göze alıp feda ettiğini ve edeceğini biliyordum. Bu iki sene içinde herkesin ne yaptığını da ne yapacağını da çok iyi biliyordum. Aral hariç... Herkesin ne yaptığını biliyordum ama en çok onu merak ettiğim halde ona dair hiçbir şeyi bilmiyordum. Yeni evi neredeydi mesela? Annesiyle nasıl gidiyordu ilişkileri? Psikiyatra neden gidiyordu? Depresyondan mı alkolden mi? Alkol almış mıydı hiç? Hasta olmuş muydu? Ya çok hastaysa ve ben bunu bilemiyorsam diye endişeden günlerce uyuyamadığım

olmuştu. Ya ona zarar verdilerse ve benimle oyun oynuyorlarsa, diye düşünerek kafayı yediğim günler olmuştu. Ona dair tek bir haber için her şeyimi feda edeceğim günler olmuştu. Yakalanma ve her şeyi berbat etme pahasına onu arayıp yalnızca sesini duymanın kıyısından döndüğüm olmuştu.

"Anasını satayım," dedi Milat öfkeyle. "Kalk bana mezardan birini çıkar, konuştur de, konuştururum ama teselli etmekte iyi değilim Lina." Sıkıntıyla bir nefes alıp yanıma oturdu o da. "Aral doğduğundan beri bunun için yetiştiriliyor. Kaderinde var bu hayatı yaşamak ve bu sen olsan da böyleydi olmasan da." Yine de daha iyi hissettirmedi bu bana. Aral'a daha fazla üzülmeme sebep oldu yalnızca. "Aral daha küçüklüğünde dövüş sanatlarında ustalaşmıştı. Hem fiziken hem de mental açıdan çok güçlü, genetiğinin de önemi büyük tabii. Müthiş zeki bir adam üstelik, hayatımda gördüğüm en iyi stratejistlerden biri ve inan herkesi kolay kolay övmem Lina. Ve şimdi..." deyip başını bana çevirdi. "Alacağı var onlardan." Ben miydim alacağı? Hiç alası kalmamış gibiydi halbuki. "Sen nasıl fırsat verseler dünyayı yakabileceğine inanıyorsan aynı inanç onun göğsünde de yanıyor. Bırak yansın," dedi net bir sesle. "Bırak yansın da seninle sönsün."

"Yanmasın," diye mırıldandım yere bakarken. "Onun daha fazla canı yansın istemiyorum."

"Bu yalnızca senin verebileceğin bir karar değil. Hiçbir zaman değildi."

Kafamı iki yana salladım. "O bizim gibi değil," derken sesim öyle üzgündü ki bu yaşadığım iki senenin sonunda bana bile sürpriz oldu.

"Benim hakkımda ne biliyorsun Lina?"

Ona cevap vermedim. Ama zihnimde cevapladım sorusunu. *Polat Milat Karaveli. Namı diğer Kapan. Bilinen avladığı Tilki sayısı elliydi. Artık elli iki. Bir deste eder bu. Kuleli'de dönem birinciliği. Harp okulunda dönem birinciliği. Özel kuvvetlerde dönem birinciliği. Yakın muharebe eğitiminde üstün başarı. İleri düzey dövüş ve savunma tekniklerinde üstün başarı. İki sene özel kuvvetlerde eğitmenlik. Asker olduğu süre boyunca aldığı yedi üstün cesaret ve feragat madalyası, on iki liyakat nişanı, bir gazi madalyası, sayısız operasyonel başarı ödülü ve bröve.* Bu dosya için özellikle seçilerek MİT'e geçtiğinde doğrudan operasyon lideri oldu ve sahaya da kendisi çıktı.*

* Bröve; bir askerin çok önemli bir askeri uzmanlık alanında, üstün ehliyet derecesi elde etmiş olduğunu göstermek üzere verilen bir çeşit mükâfat.

Bunlar için de muhtemelen sayısız terfisi, ödülü olmalıydı. Babası Tuğrul Sami Karaveli'nin ailesi tıpkı Hükümdar Çakırca'nın ailesi gibi Milletler Cemiyeti'nin Türkiye temsilciliğini yapmış, seneler boyu ailece bu ülkeye askeri desteklerini sunmuşlardı.

"Tilkilerin kara listesinde kaçıncı sırada olduğumu biliyorsun. Kapan'ı biliyorsun ama Milat'ın nasıl bir adam olduğunu biliyor musun?"

Bilmiyordum. Fırsatım hiç olmamıştı. Ne iyi bir abla ne bir arkadaş ne de güvenilir, sadık bir sevgili olabilmiştim. Hiç fırsat vermemişlerdi... Ama anlatmak istediği şeyi anladım. Kapan olmak onun kim olduğunu değiştirmiyordu. *Ama Aral, Kara Çakı olursa çok üzülür...*

"Aral'ı liseden beri tanırım, liseden sonra çok bir araya gelemedik ama son iki senedir yakından izliyorum. Eğer bizimle okusaydı en büyük rakibim sadece Alp olmazdı."

Kalp ritmim tekrar bozulurken gözlerimi ona çevirdim. Aral'ın lisesine dair bildiğim tek şey yatılı okuduğuydu. Hiçbir zaman onun askeri liseye gittiğini düşünmemiştim.

"Aral sizinle mi okudu?"

Kafasını salladı gözlerime bakarak. "Kuleli'yi bitirdi bizimle. Bıraktı sonra."

Çünkü annesini yaşarken kaybetti... Kalbim ritmini hüzünle tekrar şaşırdığında gözlerimi önüme çevirdim. *Kara Çakı onun lisedeki lakabı... Milat'ın Kapan'ı gibi tıpkı...*

Titreyen elimi diğer elimle tuttum sıkıca. "Bilmiyordum," diye mırıldandım yere bakarken.

"Normalde ben de söylemezdim ama biraz olsun için rahatlar belki dedim."

Burnumun aktığını hissettim. "Rahatlamadı."

Kafasını salladı. "Fark ettim."

Derin bir nefes almaya çalıştım. Aral'ın silmediği tek bir gözyaşı dökmeyeceğime yemin etmiştim. Ağlamayacaktım. *Aral'ın lise hayatını düşünme. Aral'ın annesine yapılanları düşünme. Aral'ın annesine bunu yapanların kim olduğunu düşünme. Aral'ın babasının istediği şeyi yaptığını düşünme. Buna sebep olduğunu düşünme. Âşıklar kartını düşünme... Panikliyorsun Lina. Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.*

"Ben gittiğimde..." Boğazıma bir yumru oturduğunda yutmak zorunda kaldım ama devam ettim. "Aral sana kızdı mı?"

"Bir yumruk yedim," dedi keyifsiz bir sesle. "İyi bir tane."

Aral hiç saldırgan bir tip değildi halbuki. Milat da öylece yumruk yemezdi. Bilerek yemiş olmalıydı. Kendini suçlu hissedeceğini düşünmemiştim hiç.

Burnumu çektim tekrar. "Sonra ne oldu? Konuşmayı kesti mi seninle?"

"Herkesle kesti," dedi dürüstçe. Bu, kontrolü kaybeden kalbimi daha fazla ezdi. "İki hafta evden hiç çıkmadı."

Aral psikolojik destek alıyormuş. Benim yüzümden... Geceleri bile uyuyamıyordur belki... O öyle biri. Uykularından kaçmak için koşuyordu hep. Ben yokken kaç kilometre koştun Aral? Uzaklaştırdı mı kilometreler seni benden? O gün patladığında beni de kül ettin mi içinde? Yaşananı tutan akıl dedin, kalbin çıkmayacak mı artık yoluna?

Aral'ın bana bakışı, söyledikleri, bugünkü cenaze, Nilay, Güneş abla, "Gerçekten anlatsam sana iki yılımı kaldırabilir misin?" diye bağırışı... Her şey üzerime çöktü sanki. Nefes alamıyor gibi hissettim. Çenemi nefes alabilmek için hafifçe kaldırdığımda Milat yüzümde her ne gördüyse kaşlarını çattı. "Siktir," dedi doğrulurken.

Ter içinde şiddetle inen bir göğüsle başımı arkamdaki ringe yasladım. "Nefes alamıyorum."

Milat parmaklarını nabzıma yaslarken gözlerimi kapattım. "İyisin Lina. Nefes alıyorsun, sorun yok. Hallederiz."

Bunları Aral söylüyor olsaydı inanırdım ama başkasının cümleleri beni teselli etmiyordu. Nefes alışverişim ve kalbimin ritmi kulaklarımda yankılanıyordu. Kulaklarım uğuldadı. Sonra bir an onun kokusunu duydum. Gözlerim açılırken bana eğilen bir beden gördüm. Etrafıma sarılan tanıdık kolları hissettim sonra.

Özlediğim kollar beni göğsüne çektiğinde cehennemden çekilip alınmış gibi hissettim. Yüzüm göğsüne yaslanırken güçlü kolları beni kolayca kucağına aldı. Kollarım hayata tutunur gibi ona tutundu, ona muhtaç bir halde boynuna sarıldım. Yüzümü boynuna gömerken kokusu etrafımı sardı ve bu beni iki sene öncesinde onun yanında geçirdiğim ilk panik atağa götürdü. Kolları korkumu anında defedip üzüntümün altında ezdi beni. Dudaklarımdan acı bir sızlanma kaçarken gözyaşı dökmemek için omzunu sıktım. Aral beni kucağında taşırken bir yere götürdü, nereye olduğu umurumda bile değildi o an. Birkaç dakika sonra kucağında oturuyordum. Kolları bedenimi sarmış, beni göğsüne yaslarken sol eli saçlarımdaydı.

İki sene sonra istediğim yerdeydim ama üzüntümden sanki ölüyordum. *Kimse ölmez aşktan, derler hani, öyle gelir...*

"İyisin," dedi özlediğim güzel, yumuşak sesi. "Her şey yolunda."

Ona ağlamak, onun kucağında ağlamak ve teselli edilmek için kalbim kavruldu. İçimdeki Lina yalvardı bana bunun için ama ağlamayacaktım. Ağlayarak kazanmayacaktım onu.

Kendimi sıkarken acıyla inledim yine, ensesindeki saçlarına tutunup ona daha fazla sokuldum.

"Hiçbir şey," dedim titreyerek. "Yolunda değil."

"Girecek," dedi net bir sesle. "Yol yoksa inşa ederiz."

Yutkundum zorlukla. Gözyaşlarımı yutmaya çalıştım. *Aral nasıl başarıyordu bunu? Onca şeyi nasıl yutabiliyordu? Benim kusasım geliyordu.*

"Midem bulandı," diye mırıldandım bu bilgiyle ne yapacağı hakkında bir fikrim yoktu.

"Strestendir," dedi durgun bir sesle. "Özür dilerim."

Özür dilemesini beklemiyordum hiç. Kalbimin ritmi oynadı tekrar.

Yutkundu usulca. "Fazla ileri gittim."

Kafamı iki yana salladım. "Gitmedin," diye fısıldadım. Kabanını sıktım avucumda ağlamamak için. *Gitme hiçbir yere Aral.*

Kollarının beni tutuşu sıkılaştı sanki ya da ben öyle düşünmek istedim. Bilmiyordum hiç.

"Böyle bir adam değil olmak istediğim," dedi hüzünle. "İstediğim şey seni öfkemle yok etmek değil."

Kafamı salladım. Biliyordum. O hiç böyle biri değildi zaten. "Sen kızdın diye olmadı," dedim bana üzülüp öfkesini yutmasını istemediğimden. "Kızmaya devam edebilirsin. Kaldırırım." *Ama yine de çok kızma Aral. Ben seni çok özledim. Seni bir kere daha öpemeden ölürsem çok üzülürüm Aral...*

Saçlarıma dokundu parmakları, bir alışkanlıktı da farkında değil miydi bilmiyordum ama bu bana çok iyi hissettirdi. Titrek, derin bir nefes alırken yüzümü boynuna sürterek yerime yerleştim yüzsüzce. Burada kalabildiğim kadar kalmak istedim, yerime yerleştim. Ait olduğum yerde olmak gibiydi. *Gibi değildi, ait olduğum yerdi.* Varlığı panik atağıma her zaman iyi gelirdi, yine geldi. Sol elimi ensesindeki saçlarına yaslamışken okşadım özlemle. Hiç kızmadı, itmedi beni kollarından. Açtı yine en zor anlarımda bana kucağını. Kalbim ezildi bu gerçekle. Kucağında olduğum her saniye daha çok özledim onu. *Bir insan özleminden ölür mü?* Ölmez. *Öyle gelir...*

"Bir şey mi söyledi o şerefsiz sana Lina?" diye sorduğunda başta Milat'a diyor sandım. "Neden korktun bu kadar?"

Tarık onu aramıştı belli ki ve Aral konuşmakla kalmamıştı, Bolesław'dan da haberdar olmuştu bir şekilde. Yine ağlama isteği geldi ama sıktım kendimi.

"Seninle tehdit ediyorlar beni," diye mırıldandım sitemle. "Bıktım bundan."

Yüzünü bana çevirdiğini hissettim ama bakmadım ona. Bakarsam onu öpmek isterdim ve bunu yapamayacağımla yüzleşmek kahrederdi beni.

"Bırak gelsinler," dedi sesindeki öfke eller tutulur bir haldeyken. "Hepsinin kazılı mezarı."

"Bu değildi benim istediğim," dedim kırgınlıkla. "Böyle olsun istemedim. Sen böyle ol istemedim. Böyle olmak istemedim. Böyle olalım istemedim. Hiçbir şey istediğim gibi değil."

Yutkundu. Saçlarıma dokundu yine şefkatle. "Benim de." Biliyordum. "Ama bu sefer akışına bırakmaya niyetim hiç yok. Akışın kendisi olacağım."

Başımı iki yana salladım. "Böyle olsun istemiyorum."

"Ben de iki sene önce böyle olmasını istemiyordum."

Yutkundum. Ben seninle savaşamam ki Aral. Hayata kaybetmek için gelmişsen savaşmanın ne anlamı var?

Ben sessiz kalınca, "Lina," dedi güzel sesi. "Baksana bir bana."

Ondan uzaklaşmayı hiç istemiyordum ama o öyle rica ederse başka şansım kalmazdı. Burnumu çekip saklandığım yerden çıktım. Hafifçe uzaklaştığımda güzel yüzüyle yüz yüze geldim. Muhtemelen yüzüm ve gözlerim kızarmıştı kendimi sıkmaktan ama onun yüzü berraktı. Onun yüzüne bakarken kalp ritmim oynadı yine ve içim açıldı. Ona bakmak yaşama bakmak gibi hissettiriyordu hep. Gözlerinde merhamet okunuyordu bana bakarken.

"İyi misin?" diye sordu gözlerime bakarken.

Bir soru insanı ağlatabilir miydi? Eğer benim yüzüm olsaydı ağlardım çünkü.

"Değilim," diye mırıldandım üzüntüyle.

Gözlerime bakarak yutkundu. Bir şeyleri yuttu yine. "Kaburgaların nasıl?" diye sordu sonra. Sormak için hep bu anı beklemiş gibi.

Kaburgalarımı nereden biliyordu? Milat mı söylemişti? Ona da söylememiştim oysa.

"Kaburgalarımı nereden biliyorsun?" diye sordum boğuk sesimle.

"Göstermiyorsun diye görmem mi sanıyorsun?"

Söylediği söz tüylerimi diken diken etti. İlk ayrıldığımızda da söylemişti bana bunu.

"Postürün sola meyilli, kolunu orayı darbeden korumak ister gibi tutuyorsun."

Bugün bana arkamdan sarılırken sol koluyla değil sağ koluyla sarıldığını hatırladı zihnim. Kalbim ezildi bu gerçekle. Onu çok seviyordum...

"Bakmak istiyorum."

Bir an tedavi olduğumu söyleyecek oldum ama ilgisine o kadar muhtaçtım ki söyleyemedim. Elim kırıklarımı ona göstermek için kazağıma gitti. O an tesisteki revirde bir taburede oturduğunu fark ettim ama kalkmaya yeltenmedim. Benim yerime o, ben kucağındayken ayaklandı ve beni kucağında taşıyıp kolayca sedyeye bıraktı. Suratım asıldı, saklamadım da bunu. Kollarımı mecburen omuzlarından çekmek zorunda kaldım.

Ben sedyede otururken kabanını çıkardı ve az önce oturduğu taburenin üzerine bıraktı ama uzun olduğundan yine de yere değecekti. O bir masaya ilerlerken dayanamayıp kalktım yerimden, kabanını tabureden kaldırıp yerle temasını kestim ve güzelce katlayarak tekrar tabureye koydum. Beni göz ucuyla izlediğinin farkındaydım ama ona bakmadan sedyeye döndüm.

Ellerine *lateks* eldiven takmıştı, artık eskisinden daha fazla nefret ediyordum onlardan. Ama belli etmedim. Sanki kabanını kaldırıp başka yere koyarsa yanlış anlarmışım gibi başka tabure çekti ve karşımda oturdu. İçim gitti ona. Karşımda duran güzel yüzüne birkaç saniye baktım.

Gözlerime beklentiyle bakınca kazağımı eteğimin altından çıkardım usulca. Gördüğü şey kaşlarını çatmasına sebep oldu. Birkaç saniye iyileşmeye yüz tutmuş morluğa bakıp derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Öfkelenmişti.

"Gerçekten mecburdum," diye savundum kendimi bana daha fazla kızmaması için. "Kapan'ı birebirde yenmemin imkânı yoktu. Dalavere çevirmezsem onu öldürdüğüme kimse inanmazdı."

Cevap vermedi bana. Elinden eldiveni çıkardığında gidecek sandım ama o yerinden kımıldamadan karnıma uzandı. Kırık kaburgama dokunacağından değil bana dokunacağından gerildim. Sanki canım yanacak diye çekiniyormuş gibi o kadar nazik dokundu ki özlemimden parçalara bölünecektim.

İç çekmemek için zor tuttum kendimi. Başparmağı morlukların üzerinde gezindi.

"Ağrıyor mu?"

Zorlarsam batma hissi oluyordu ama kaynamış sayılırlardı. Sadece Aral bana baksın istedim. Benimle ilgilensin istedim.

"Ağrıyor," diye onayladım onu.

Bir an kırıklarımın kaynadığını ve yalan söylediğimi anladı sandım. Hep anlardı çünkü. Ama ne olursa olsun o Aral'dı. Yine Aral'lığını yaptı, yarama baktı.

Gözleri yüzüme çevrildiğinde göz göze geldik. Gözlerimi ondan çekemiyordum zira. Dili dudaklarını ıslattığında karnımda kıpırtılar oynadı. Bunu yapışını bile çok özlemişim. Bir insanın halini tavrını bile özler mi bir insan? İçimdekileri anlatabilsem ders diye okutulurdu.

"Tomografi çekildin mi?"

Kafamı salladım ama açıklama yapmadım. Benimle daha fazla konuşsun istiyordum.

Kaşı kalktı merakla. "Sonuç?"

"Üç kırık."

Kaşları çatıldı, öfkelendi yine. Gözlerindeki ateşten anladım bunu.

"Bakma öyle," diye mırıldandım. "Açıkladım sebebini."

Kafasını salladı. "Kendini mi öldürtmeye çalıyorsun beni mi?"

Karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettirdi bu soru yine bana. Atilla Durmuş'un yanına gittiğimiz gün de öyle demişti. O günden sonra bile *benim canımı hâlâ kendi canından sayıyordu...*

"Aral," derken sesim sitem doluydu. "Başka çarem yoktu." Sağ elim özlemle yüzüne uzandı usulca. Parmak uçlarım çenesine dokundu. "Başka çarem olsa seni neden bırakayım?" diye sordum gözlerine bakarak. "Asıl ölüm seni bırakmak."

Dişlerini sıktı. "Değil demek ki," dedi kızgınlıkla gözlerime bakarken.

"Öyle," diye kızdım ona ben de. "Biliyorsun." Biliyordu. "Benim için ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun." Sessiz kalarak gözlerime bakınca devam ettim. "Gerçekten hapse girecektim," diye sitem ettim ona. "Yatardım. Yemin ederim, her şeyin biteceğini bilsem değil üç sene beş sene bile yatarım Aral. Ama bitmeyecekti. Çıktığım gün baştan başlayacaktı her şey. Hatta ben içerideyken bile belki de..."

Kafasını iki yana salladı. "Seni içeri sokmazdım," dedi net bir sesle.

"Nasıl olacaktı peki?" diye sordum ben de gerçekten merak ederek. "Beni içeri tıkmak isteyen bizzat öz dedemdi Aral. Bir orgeneral! Bana öldürttükleri de bir siyasiydi üstelik."

"Benim dayım da müsteşar," dedi öfkeyle. "Gerekirse kaçırırdık seni."

"Nereye kaçacaktım?" Öfkeli siyah gözlerine baktım içtenlikle. "Tek başıma ne kadar kaçacaktım?"

"Tek olmazdın."

"Alin'i değil kaçak göçek yaşatmak bir daha asla tehlikeye atamazdım."

Kafasını salladı. "Kendimden bahsediyorum."

Tüylerim diken diken oldu. *Benimle kaçmaktan mı bahsediyordu gerçekten?*

"Hayatın var burada senin. Aileni nasıl bırakacaktın?" Dişlerini sıktı. "Anneni yeni kazanmıştın Aral, anneni nasıl bırakacaktın? Ekin'i nasıl bırakacaktın?"

Eli sedyeyi o kadar sıktı ki deriyi parçalayabilirdi parmakları. "Hayatım sendin benim." Sesinde saf acı vardı. "Seni ailem yapmak istedim Lina," dedi kızarak. "Gelirdim."

Kelimeleri ve bunu dile getirirkenki sesi, ifadesi; her şeyi, kalbime birer cam parçası gibi batıyor, odalarını kana boğuyordu. Düşündüğü ihtimaller Jadwiga'ya olan nefretimi ve onu çıplak ellerimle öldürme isteğimi körüklüyordu. Fakat Aral'ın düşündüğü hiçbir ihtimal, benim yürüdüğüm yolda varacağım sonuca değil varmak yaklaşmıyordu bile. Varamazdı, kaçarak savaşılmayacağını bana o öğretmişti.

Kafamı salladım usulca yine de. Onu anlamadığımı düşünsün istemiyordum ama onun da beni anlamasına ihtiyacım vardı. "Tamam, diyelim ki kaçtık. Nereye kadar kaçacaktık?" Artık elim tamamen yanağına yaslıydı. "Bunca sene bu iş çözülemiyor Aral, kaçak göçek dövüşüldüğünden. Yalansa sen söyle."

Öfkeli gözleri yanıyordu ama bir şey söyleyemedi. Suskunluğundan yararlanıp diğer elimi de yanağına yasladım ve güzel yüzünü ellerim arasına aldım özlemle. "Yemin ederim düşündüm," dedim bana inanması için. "Her yolu düşündüm Aral. Tüm gece düşündüm. Seni kaybetmemek için... Senden ayrı kalmamak için her yolu düşündüm." Yanağını okşadım içim giderek. "Seni kaybetmek ölüm Aral, başka seçeneğim olsa neden ölmeyi seçeyim?"

Yutkundu. Gözleri nemlendiğinden hüzünle parladığında kalbim duracak sandım. "Ne değişti peki?" diye sordu hafifçe kızarak. "İki gün önce

gözlerime bakmıyordun benden kaçabilmek için, bugün uzak tutamıyorsun kendini benden."

Kafamı salladım. "Çünkü yanmak istiyorsun," dedim üzüntüyle. "Yanacağını bilsen de bu yolu yürümek istiyorsun. O zaman senden uzak durmamın ne anlamı var? Senin için bu kadar ölüyorken senden ayrı ölmemin ne anlamı var?" Yutkundu. Ona yaklaştım usulca. "Senin için ölüyorum," dedim gözlerine bakarak. "Seni çemberin dışında tuttuğumu söylüyorsun ya hani, saçmalık. Sen o hayat çemberinin kendisisin Aral, seni nasıl dışarıda tutayım?"

"Sana çok sinirliyim," dedi yüzlerimiz çok yakınken.

"Biliyorum," diye onayladım onu. "Kız bana, sorun değil." Yüzünü avuçlarım içinde tutarak yaklaştım ona, onunla burun buruna geldim. "Ama sevgilimsin sen benim. Sen de bugün söyledin," diye hatırlattım ona. "Ayrılık, aşkı ölenler için; aşkından ölenler için değil." Gözlerinin içine baktım sevgiyle. "Senin için ölüyorum Aral." Dişlerini sıktı kendisiyle savaşıyormuş gibi. "Seni çok seviyorum."

Gözlerini kapattı usulca, yutkundu. İçim giderek nemlenen kirpiklerini sildim yüzü avuçlarımın arasındayken. Kendimi tutamayıp sol gözünün hemen yanındaki bene bastırdım dudaklarımı. Öptüm onu özlemle. İkimizin de kalbinin ritmi uyum sağladı birbirine. "Affettireceğim sana kendimi," diye fısıldadım teninin üzerine. "Kalbini kırdığımı biliyorum. Onaracağım mutlaka. Ama beni sevmekten vazgeçme yalvarırım."

Yutkundu yine. "Yapabilsem beş sene önce yapardım," diye kızdı bana.

Burnumu çektim. "Kızarak söyleme ama," diye rica ettim. "Kafamda kuruyorum sonra."

Kafasını iki yana salladı onaylamazca. Gözlerini açıp başını çevirdiğinde göz göze geldi benimle. "Lina, Lina, Lina," dedi gözlerime bakarak. "İki sene geçti, hâlâ en büyük düşmanın kafanın içi."

Acıyla yutkundum. "İki sene geçti, deme."

Gözlerindeki üzüntü elle tutulurdu. "Geçti ama," deyip yutkundu yine. "Geçmez dedim ama geçti."

Gözlerim nemlenirken acıyla baktım yüzüne. "Geçmişle savaşa sokma beni Aral, kazanamam."

Dişlerini sıktı öfkesinden, sonra bir anda başı omzuma yaslandığında kaskatı kesildim. Alnını yorgunca omzuma koyduğunda dünyam

yıkılıyormuş gibi hissettim. *Aral'ın başı eğilirse benim dizlerim kırılır sanırdım, dünyam yıkılırmış meğer.*

Gözlerim dolduğunda diğer elimi sırtına yasladım, onu göğsümde saklama isteğiyle dolarak kendime çektim. Sırtını okşadım sevgiyle. Sedyedeki elleri usulca belime yerleşti onun da. Kaburgama dikkat ederek bana öyle sarıldı ki tüm acısının yükünü göğsümde hissettim ve bu ağır geldi. Ağlayacaktım neredeyse. Ağlamamak için kendimi o kadar sıktım ki burnumun kanamaması mucizeydi.

"Affettir bana kendini," dedi yorgun, kırgın ve kızgın bir sesle. Bu ondan ayrıldığım gün beni bundan mahrum etme, diye yalvarışını anımsattı, kalbim sökülüyormuş gibi hissettim.

Bu, bastırmaya çalıştığım ağlama isteğimi tetiklerken bana verdiği şansın farkındalığı endişeden titreyen kalbime bir nebze umut verdi. Kollarımı bu izin almışlıkla gönlümce boynuna doladım özlemle. Ensesindeki saçlarını okşadım ve gömleği üzerinden omzuna bir öpücük bıraktım.

"Seni çok seviyorum," dedim buna inanmasını isteyerek. Kalp ritmi değişti yine. Derin bir nefes aldı sonra kokumu içine çekiyormuş gibi. Bu bana ev gibi hissettirdi. İki sene biçare bir hayat yaşadıktan sonra evimin yolunu bulmuşum gibi hissettirdi.

Ağlamamak için mücadele ederken, "Affettireceğim kendimi," dedim boynuna doğru. "Tekrar âşık edeceğim seni kendime."

Burnunu boynuma sürttüğünde kalbimin ritmi oynadı. "İşin zor bu kez Lina," diye fısıldadı boynuma. "Şimdi tam buradasın, kollarımdasın ve seni ne kadar özlediğim gerçeği göğsüme her çarptığında sana daha çok öfkeleniyorum bunu elimden aldığın için."

Kollarımı sıkılaştırdım geri çekilmesinden korkarak. "Zor olsun," diye onayladım onu. "Geri kazanacağım seni mutlaka." Burnumu çektim. "Senden daha fazla istediğim hiçbir şey yok dünyada."

Sessiz kaldı ama Aral'ın sessizlikleri bile çok şey anlatırdı. Kırgındı ama kalmak istiyordu burada. Ensesindeki saçlarını okşayarak sarıldım ona birkaç dakika. Daha fazlasını da isterdim ama hafifçe geri çekildiğinde onu bırakmak zorunda kaldım. Ellerini iki yanıma yaslayarak geri çekildiğinde yüz yüze geldik yine. Nemli gözlerimi kuruladım hemen onun yerine.

"Hile yapmayacağım," dedim kararlılıkla. "Ne kadar üzülürsem üzüleyim dik duracağım ve tüm öfkeni göğsümde yumuşatacağım."

Gözlerime bakarak yutkundu, derin bir nefes aldı içi gidiyormuş gibi ama onayladı da beni. "Öyle yap."

Kafamı salladım. "Peki şu an neyiz?" diye sordum içim içimi yediğinden. "Yani küs sevgili gibi miyiz? Yoksa ayrılmış ama kendini affettirmeye çalışan sevgili gibi miyiz?"

Dili dudaklarını ıslattı. "Ne fark eder?"

"Etmez mi?"

"Eder mi?" diye sordu bir şey duymak istiyormuş gibi.

"Eder," dedim gözlerine bakarak. "Ama zor işin dedin, ikincisiyiz yani."

Hiçbir şey demeden yüzümü izledi öylece. Zevk mi alıyordu acaba kıvranmamdan? Alıyorsa da helali hoş olsundu, her şey ona değerdi.

Derin bir nefes aldım güzel gözlerine bakarak. "Her türlü başka biri olmayacak ama," diye şansımı denedim bu kez. Başımı sağ omzuma yatırdım. "Değil mi?"

Kaşları çatıldı. "Bizden bahsetmiyor muyuz? Başka biri kim Lina?"

İçim titredi öyle söyleyince. Sanki içinden, "Sen varken," demişti, öyle hissetmiştim içten içe. Onu tanıyordum çünkü. Ben Aral'ı çok iyi tanıyordum, biliyordum, yabancı olmak istemiyordum hiç. Yabancılaşırsak kaldıramazdım.

"*Biz*den bahsediyoruz," diye onayladım.

Bizim için biz vardık yalnızca... Hep öyle olacaktı. Değil mi Aral?

"Bir şey daha var," dedim onunla konuşmaya devam etmek isteyerek.

Sorumu sormam için yüzüme baktı öylece.

"İyi olacak mısın gerçekten?" Bakışları değişti ama devam ettim sözlerime. "Çünkü eğer sana bir şey olursa kendimi hiç affetmeyeceğim."

Çenesi gerilirken gözlerinin içinde bir ateş yandı, ateş tanıdıktı ama daha büyüktü artık. *Sıradağımı yanardağa çevirmiştim ben gerçekten... İki sene ağlasan Lina, söner mi Aral'ın içi?*

"Sen sadece kendini bana affettirmeyi düşün," dedi net bir sesle. "Ben seni seninle kavgaya sokmam."

Kalbimin ritmi değişti. Aral, her zaman kafamın içiyle benim aramda dururdu. Aral'dı çünkü o. Ama ben onu, kendisiyle kavgaya sokmuştum belli ki...

"Ne söyledi o müsvedde sana?" diye sordu sonra gözlerime bakarak. "Açık açık benimle mi tehdit etti seni?"

Geri çekilmişti ama elim hâlâ omzu üzerindeydi. Tırnağımı istemsizce gömleğine sürttüm düşünceli bir ifadeyle. Ondan bir şey saklamanın anlamı yoktu fakat içim titriyordu yine de.

"O Rusya Magnat'ının Kızıl Joker'i," diye mırıldandım. "Jadwiga'nın Hükümdar olmasını istemedikleri için Kızıl Joker olmamı engellemek istiyorlar."

Omuzları gerildiğinde gömleği dar geldi üzerine. "Engellemek? Sana zarar vermek gibi mi?"

Kafamı sallarken gözlerimi omzundan kaldırıp gözlerine baktım. "Ya da sana. Elinde bir fotoğrafımız vardı. Onun yerine bir Âşıklar kartı bıraktı bana." Gerilen çenesiyle gözlerime baktı açıklamamı bekler gibi. "Âşıklar kartı *seçim yap,* demek."

Göz bile kırpmadı yüzüme bakarken. "Sana gerçekten zarar verebilirler mi peki?" diye sordu, benim son eklediğim umurunda bile değildi. "Hani kendilerinden olanlara zarar vermiyorlardı?"

Kafamı iki yana salladım. "Kurallar o kadar esnek ki onları kendi aleyhlerine kullanmanın bin türlü yolunu buluyorlar. Kasıtlara kaza süsü vermek onlar için bir rutin."

"Önce biz kazaya karışırız o zaman," dedi öylece. "Kendini affettirmeden hiçbir yere gitmeye iznin yok." Usulca ayağa kalkarken başımı kaldırdım yüzüne bakabilmek için. O da doğrudan bana bakıyordu. "Bir hayat borçlusun bana Lina."

Yutkunamadım. Kalbime bir ağırlık çöreklendiğinde gözlerimi yere indirdim üzüntüyle ama eli yüzüme uzanıp çeneme dokundu ve kaldırdı yüzümü yine. Bana eğildi hafifçe ve içim titredi buna. Ona böyle aşağıdan bakmayı bile çok özlemiştim.

"Borçlu kalma konusunda ne demiştim?"

Kalbimin ritmi oynadı geçmişe giderken. "Herkes unutsa seni, borcu veren unutmaz," diye mırıldandım güzel gözlerine bakarak.

Ben ona bir hayat verene kadar da unutmayacak beni yani...

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Unutulmamak iyidir."

Kalbim sızladı öyle söylediğinde. Elini indirirken sessiz bir iç çekti ve bana arkasını döndü etkimden kaçıyormuş gibi. Eskiden olsa kaçmazdı bana içinin gidiyor olmasından... *Eskiyi düşünme Lina, yetişemezsin...*

Eğilip kabanını koyduğum yerden alırken güzel sırtını izledim. "Seni bir an bile aklımdan çıkarmadım," diye mırıldandım. Bilsin istiyordum. "Nefes aldığım her saniye aklımdaydın. Bunun için tebrik beklemiyorum tabii, bil istiyorum sadece."

Kafasını salladı bana bakmadan. Kırgın Aral'a bakmak yeterince dert sebebi değilmiş gibi Aral'ın kırgınlığının sebebi olmak omuzlarımda

taşıdığım en ağır yüktü. Ama sorun değildi, Aral bir kez gülümsese bana geçerdi. Alacaktım o gülümsemeyi mutlaka.

Sedyeden kalkıp kazağımı düzeltirken kabanını giyip sebilden aldığı bir bardak suyla bana doğru geldi tekrar. Bana suyu uzattığında dikkatle ona bakarak aldım suyu.

"Avucunu aç," dediğinde hiç ikiletmeden avucumu açtım.

Avucuma tek elini kullanarak bir tabletten ilaç çıkardı. İlacı kabanında taşıdığını anlamak için dâhi olmama gerek yoktu.

"Ağrıkesici," diye açıkladı kısaca. "Kesin içmemişsindir bir şey."

Yanında ağrıkesici taşımaya başlamıştı. Baş ağrıları şiddetlenmiş olmalıydı. *Hiç içmezdi normalde...* Ağrım kaburgalarımda değil kalbimdeydi. İçtim o yüzden ilacı.

"Korse giymen iyi olur," dedi ilacı içtiğimde. Sanki hem hemen yelkenleri suya indirmek istemiyor gibiydi hem de söylemeden edemiyordu.

Güzel gözlerine bakarken, "Yalan söyledim," dedim utanmadan.

Kaşları çatıldı hafiften. "Hangi konuda?"

"Ağrım yoktu. Sen bak diye ağrıyor, dedim."

Dili dudaklarını ıslattı. "Neden içtin ilacı o zaman?"

Ağlayamadığımdan gülümsedim. "Sen verdin diye."

Gözlerini başka bir yere çevirip kafasını iki yana salladı ama sonra bana baktı yine. "Ağrısa da ağrımasa da iyi bak kaburgalarına. Kalsiyum ve D vitamini al."

"Kaburgalarım eskisinden daha sağlam. Polimer jel enjekte edildi bu sabah, aklın kalmasın."

Omuzları rahatlamış gibi gevşedi. Onu gerçekten çok seviyordum. Dilimin ucuna kadar ona bir şey daha söylemek geldi ama sonra aramız daha iyiyken söylemeye karar verdim.

Gülümsedim ona elimden geldiğince. "Her şey için teşekkür ederim," dedim gözlerine bakarak. "Bu hayatı kazanacağım mutlaka."

Gözlerinden birçok duygu geçerken, "Kazanacağız," diye düzeltti beni anında.

Çoğul eki bir insanı bu kadar mutlu edebilir miydi? Ederdi, o dahilse o iyeliğe, beni dünyanın en mutlu insanı ederdi her şeye rağmen.

Kafamı salladım. "Kazanacağız."

Dili dudaklarını ıslatırken, "Çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

Konuşmamızın şimdilik bittiğini anlayarak kafamı salladım. Birlikte çıktık revirden. Ana salona yürürken sessizdik ama kalın bir duvar yoktu

artık sanki aramızda. Tamamen yok olmuş değildi ama yıkmam için izin vermişti.

Salonda Milat ve babam vardı. Tüm dikkatimi Aral'a verdiğim için ne zaman geldiğine dikkat etmemiştim fakat Aral'la konuşmamıza kulak misafiri olmuş gibi bir ifadesi vardı. Milat'la avladığı Tilkiler hakkında konuşuyorlardı ama bizi gördüklerinde susmuşlardı.

"Herkes iyi mi?" diye sordu babam ikimize bakarken.

İkimiz de kafamızı salladık sakince. Kafasını salladı o da, belli etmiyordu pek ama bize üzüldüğünü biliyordum. "Güzel," diye mırıldandı ama pek memnun değildi bizi gördüğü durumdan. Yine de kimsenin elinden daha iyisi gelmiyordu.

Gözlerini Aral'a çevirdi doğrudan. "Kızımı üzme, ayağımın altına alırım."

Aral kafasını sallayıp, "O benim uzmanlık alanım değil," diye onayladı babamı.

Benim uzmanlık alanımdı yani... Laf sokmasa olmuyordu hiç... Neyseydi, bir öpücükle hallederdik. *Değil mi Aral?*

Babam aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini bana çevirdi. "O şerefsiz ne konuştu seninle?"

Çantamı bıraktığım yere ilerledim. "Benimle Manolya'da buluşmak istemesi tesadüf değildi," derken çantamı alıp içini açarken tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. "Beni, kartımı aldığımda tebrik edeceğini söyledi."

Milat, "Özellikle mi belirtti?" diye sordu merakla.

Kafamı salladım. Gözlerini babama çevirdi. "Öylece tehdit mi ediyor Lina'yı? Açık açık? Magnat'ı dün tebrik etmedi mi Jadwiga'yı ne bu şimdi?"

Babam onayladı onu. "Jadwiga, son yirmi beş senede altı Kızıl Joker'e sahip olan ilk Magnat, üstelik bir Kızıl Joker'i gen mirasçısı. Bu müzayedede Hükümdar olacak. Her birinin bunun için onu tebrik etmiş olması, onu desteklediği anlamına gelmiyor. Jadwiga bir Kızıl Tilki'yken o koltuğa oturdu ve hepsi tarafından hor görülüyor."

Aral'ın gözlerinde Jadwiga'nın ismiyle birlikte bir öfke parladı. "Ona zarar vermeyi göze alabilirler mi?" diye sordu babama, sanki az önce bana da sormamış gibi. Aksini duymak istiyordu sanki.

Babam, "Alırlar," dedi öylece fakat gözlerinde ışıyan öfke bunun olmasına asla izin vermeyeceği yönündeydi. "Bu örgüt Lina'nın genleri olmadan önce de vardı, yine var olur ve Lina'sız var olmaları, Yüksek Şûra'nın işine gelir esasen."

Fakat Jadwiga bu gücü kaybetmek istemiyordu işte...

"Asıl sorun o değil," deyip çantamdan peçeteye sardığım kartı çıkardım. "Oraya gittiğimde Aral ve benim bir fotoğrafımızı tutuyordu elinde." Bir an duraksayıp ima ettiği şeyi Aral'ın yanında söyleyip söylememek arasında kaldım. Çünkü bu konuda genel olarak hassastı ve şimdi aramız böyleyken benim maruz kaldığım şey onu daha da öfkelendirecekti. Fakat ona bir kez daha çemberin dışında hissettiremezdim. Peçetenin arasından Âşıklar kartını çıkarıp yine peçeteyle tutarak onlara gösterdim. "Fotoğrafı alıp yerine Âşıklar kartını bıraktı."

"Karar ver," diye mırıldandı Milat dikkatle yüzüme bakarken.

Aral'ın dikkatli bakışları yüzümü aşındırırken onu onayladım.

"Diğer seçenek neydi?" diye sordu babam bu kadarla kalmayacağını bilerek.

Bir Kızıl Joker hiçbir zaman bu kadarıyla kalmazdı. Bir tehditten önce mutlaka bir uzlaşı sunardı.

Dilimle dudaklarımı ıslattım. "O'ydu," diye mırıldandım Bolesław'ı kastederek. "Rusya Magnat'ı bir işbirliği kurmak istiyor sanırım."

"Oydu derken?" diye sordu Aral çatık kaşlar ve buzdan keskin bir sesle.

"Olmayacak bir hayal," dedi babam konuyu çok açmak istemeyerek. "Önemsiz."

"Nedir o hayal?" diye ısrar etti Aral babama bakarken.

Babam gözlerinde ölümcül bir bakışla, "Lina'nın çocuklarının Circus'ta yeni bir çağ başlatacağını düşünüyorlar," dedi ve bu Aral'ın, teklif edilen şeyi anlamasına yetti. "Bana yaptıkları gibi."

Aral'ın çatılan kaşları alnında derin çizgiler açarken boynundaki damarları kabardı öfkesinden. Gözlerime öyle bakıyordu ki sanki beni kimsenin ulaşamayacağı bir yere koymak istiyordu. Öfkesinden eli titriyordu yine. Bu bana Asaf'a olan öfkesini anımsattı.

"Seçim yok," dedim gözlerine bakarak. "Hiçbir zaman olmadı." Aral hiçbir zaman seçim değildi, ben onun varlığına muhtaçtım.

Kafasını salladı öfkeyle solurken. "Kursun masasını," dedi ölümcül bir sesle. "Bir seçim değil sonuç olduğumu göstereceğim o ite."

Tüylerim diken diken oldu. Karşımda duran adam, tesisin kamerasında izleyip Alp, Milat ve Jan'dan dinlediğim Aral'dı ve bir kez daha kaybetmektense ölümü göze alacağını gördüm gözlerinde. Esasen benim asıl kâbusumdu ama bu kez kaçmadım bundan. Gözlerine hem kendime

hem de ona olan inancımla bakarken bir olmanın dayanılmazlığını kabul ettim. Bir olmak hem teksin demek hem de bir bütün. Onunla bir olmak cennetse kaybının korkusu bir cehennemdi fakat onu o cehennemde artık tek bırakmayacaktım. Ondan yalnızca bir tane vardı, kaybı geri gelmez, silinmez, eksilmez ve yaşarken öldürürdü beni. Artık uzaktan değil hemen yanımda koruyacaktım onu. Bir olmanın cenneti de birlikte; kaybetme korkusunun cehennemi de birlikteydi artık. O bırakmak isteyene kadar onu asla bırakmayacak ve ateş olacaksam onları yakacak, onun ellerinde yanacaktım.

"O halde karar verildi," dedim güzel gözlerine tüm inancımla bakarken. "Müzayede günü kesinleşmemişken Bolesław'ı kurduğu oyunda yenmemiz ve onu müzayededen uzak tutabilmemiz için en fazla bir haftamız var."

Milat ve babam birbirine baktılar. İki senedir Aral'ın bu işten uzak durmasını ısrarla istemiş ve tek bir detay bile vermemelerini söylemiştim onlara. Fakat şimdi açık açık onu bu plana dahil ediyordum. Belki de sonunda pişmanlıktan ölecektim. *Hayır... Eğer ona bir şey olursa kendime pişmanlığını hissedecek zaman bile vermeden o her nereye gidiyorsa peşinden gideceğim.* Ama bunun yaşanmaması için kanımın son damlasına kadar savaşacağım. Aral Çakırca mutlaka yaşayacak, Levent'teki evinde, dünyanın en normal güneşli sabahına kollarında uyanırken bir olmanın dayanılmazlığının yalnızca cennet tarafını yaşayacağım onunla...

Bölüm 5

Soytarı'nın Kalbi

Hayat sırtında taşıyamayacağın kadar ağır. Sürüklenebileceğin ya da sürükleyebileceğin bir şey değil. Eşlik edebilmeli insan. Yürüyebilmeli yanında birbirine yük olmadan. Ve manzaraya bakabilmeli hiçbir şey kaçırmadan. Dağları aşmalı yorulmadan. Âşık olabilmeli ve sevebilmeli korkmadan. Ve yıkabilmeli inşa ettiği tüm duvarları kaçmadan. İsterdim, tek meşguliyetim olsun kendi hayatımı idame ettirmek ve sevebilmek tüm yakınlarımı doyasıya. Hayat hep sınava mı tabii tutar en çok isteneni? Keşke olsaydı şu kalbimin bir yedeği. Peşimi bıraksın hayat ve bulaşmasın sevdiklerime diye heba ederdim bütün bir kalbimi...

"Dikkatleri üzerinize çekin," dedi Milat öylece Aral'a ve bana bakarken.

Babam onayladı onun söylediklerini. "Herkes Lina'nın zaafını görmek istiyor. Bolesław'dan böyle bir teklif geldiğinde Lina'dan bekledikleri Aral'ın yanından ayrılmamak olacak. Onlara istediklerini vereceğiz."

Gözlerimi bir anlığına Aral'a çevirdim. Onun da gözleri babamdan bana çevrilmişti o sırada ve bir an göz göze geldik.

Milat kafasını salladı hafifçe. "Bu süreçte ya doğrudan Lina'yı ya da Aral'ı hedef alacaklar, bu yüzden ikisi bir arada olursa odağımız çok dağılmaz."

Gözlerimi babama çevirmişken söyleyeceğim şeyin Aral'ı çok öfkelendirmemesini umdum. "Jadwiga, Michal'le yakın olmamı istiyor," dedim kızıl gözlerine bakarken. "Aral'la görünmemi istemeyecektir."

"Yakın derken?" diye sordu Aral buz gibi bir sesle.

Dilimle dudaklarımı ıslatıp gözlerimi öfkeli siyah harelerine çevirdim. Michal'in adını duymaya bile tahammül edemiyordu. Çocuk olayının onunla ilgili olduğunu ona nasıl açıklayacaktım?

Tam o sırada babamla gözlerimiz kapıya çevrildi. Kapı açıldığında içeri Ares girdi. Ensemdeki tüylerim diken diken olurken o, tilki

kürkünü anımsatan saçlarındaki karı silkelerken doğrudan Aral'a bakarak bize doğru ilerledi.

"Ondan çocuk yapacakmış gibi yakın," diye yanıtladı Aral'ı ve yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu Çakırca."

Aral'ın çenesi gerilirken gözlerinde öyle bir öfke ateşi vardı ki Ares'i orada yakmak istediğini görebiliyordum. Ares'i yanıtsız bırakarak gözlerini sorgular bir ifadeyle babama çevirdi.

"Oyunun bir parçası," dedi babam net bir sesle. "Kimse ona dokunmayacak."

Aral'ın çenesindeki kaslar bir kasılıp bir gevşerken gözlerini tekrar Ares'e çevirdi. İki sene sonra birbirlerini ilk kez görüyorlardı ve Aral'ın ondan nefret etmek için çok fazla sebebi vardı. Yumrukları çenesine eşlik ediyordu bu yüzden ama yerinden kımıldamadı.

Ares, onun tam karşısında durduğunda, "Kes şunu," dedim buz gibi bir sesle.

İki senedir öfkemi derinlerime itmiş, onunla yaşamayı öğrenmiştim. Fakat günün birinde bana yaşattıkları için onu affedebilecek olsam bile Aral'a yaptıklarını affetmeyecektim hiçbir zaman.

Aral gözlerini ondan ayırmadı ama Ares başını çevirip baktı bana. Gözlerinde, Aral ne zaman mevzubahis olsa beliren o küçümser ifade vardı.

"Gerçekten hâlâ onun için bunu devam ettirmeye kararlı mısın Lily?" diye sordu içten içe bundan vazgeçmemi beklediğini belli etmekten zerre gocunmayarak. "Güzelliğin, paran, zekân ve sahip olduğun güç onun gibi birçok erkeğe sahip olman..."

Sözünü tamamlayamadı. Aral ona öyle hızlı ve sert bir yumruk attı ki odadaki herkes bunun geldiğini bir saniye önce fark edebildi. Ares'in ona anında tepki verebileceğini bildiğim gerçeği bir reflekse dönüştü. Aral'ın yumruğu Ares'in yüzüne indiği an Aral'ı koruma içgüdüsüyle hareket etti bedenim. Ares'in yüzünde şeytani bir gülüşle parmakları manşetine gittiği sırada ben ondan daha hızlı hareket edip aralarına girmiş, eteğimin yırtmacından çıkardığım bıçağı şahdamarına doğrultmuştum.

O sırada Aral, Ares'in üzerine yürümek üzereyken aralarına girdiğim için göğsü sırtıma yaslanmıştı ve sahipleniciliğinden ya da beni aralarından çekebilmek için kolu karnıma dolanmıştı.

"Devam et belana sürtünmeye, vermezsem adım Aral değil," dedi nefret kusan bir sesle. Burnundan soluyordu.

Ares'in şeytani gülümsemesi büyürken önce bıçağa ardından bana baktı.

"Geri çekil," dedim net ve buzdan bir sesle.

Yüzümde gördüğü şey onu çok eğlendirdiğinden gözleri parladı ve Aral'a bakarak ellerini teslim olur gibi havaya kaldırıp gülmeye başladı.

Aral'ın karnımdaki elinin tutuşu sıkılaşırken beni aralarından çekme isteğiyle hareket edeceği esnada bıçağımı yerine kaldırıp ona döndüm hafifçe ve elimi karnına yasladım.

"Yapma," dedim kafamı iki yana sallayıp.

Asla bana bakmadı ve söylediklerimi duymadı. Siyah gözleri öfkeden alev alevdi ve gördükleri bir tek Ares'ten ibaretti. "Gelsene üzerime," dedi bunu çok istiyormuş gibi. "İstediğin bu değil mi? Gel kökten çözeyim sorununu şerefini siktiğim."

Ares gülerek ellerini birbirine çarpıp bir alkış sesi çıkardı. "Harika," dedi Aral'a baktığı sırada ve heyecanla kıkırdadı. "Artık bambaşka birisin." Gözlerindeki parıltı ve heyecan tüylerimi diken diken etti. *Bu bakışları daha önce de görmüştüm...*

Neyden bahsettiğini bilerek bir anlığına babama baktım kırgınlıkla. *Aral'ı biz değiştirmiştik. Aral'ı bize verilen soyadın karanlığına çekmiştik. Babam kadar ben de suçluydum...*

"Ah," dedi Ares, ne olduğunu yüz ifademden anlamış gibi bakışlarını babama çevirirken. "Bu gelişim sizin eseriniz mi sevgili babacığım?" Bozulan saçlarını geriye yatırırken önce Aral'a ardından bana baktı. "Peki benim yaptığımı beğendiniz mi Sör La Hire?" diye sordu gözleri gururla parlarken. O an Aral'ı ve beni bilerek kışkırttığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Gururla beni gösterdi. "Senin eserine biraz yorum kattım. Artık çok daha iyi."

Aral ona tekrar yaklaşmak istediğinde belime uyguladığı baskı arttı ama ona yaklaşmasına izin vermedim. "Ona yaptığın her şey için ben de seni yontmazsam bana da adam demesinler," dedi öfkeyle solurken. "Duydun mu lan beni?"

Ares'in gözlerinde korkutucu derecede ciddi bir bakış vardı. "Gerçekten yapabilir misin?"

"Sakın," dediğimde gözleri bana çevrildi. Muhtemelen benim de gözlerim alev saçıyordu. "Sakın onunla o iddiaya girme."

Gözlerimde gördüğü şey dudaklarının kıvrılmasına sebep oldu. "Belki de yapabilirsin," demesini beklemiyordum. Bu bana iki sene önce

verdiği sözü hatırlattı nedense. Sanki artık kendini bana adayacağı için Aral'ın, ona istediği her şeyi yapabileceğini kastediyordu.

Yüz ifademe gülümsedi. Böyle bir gülümseme görmeyi beklemiyordum hiç. Onunla yaşadığım iki sene boyunca ilk kez sinsilikten ve aşağılamadan uzak bir gülümseme veriyordu bana sanki ama bu bir saniye sürdü.

Gözlerini ciddiyetle Aral'a çevirdi. Burnundaki kanı önemsizmiş gibi gömleğinin koluna sildi. "Ödeştik, derdim ama benimkinin daha çok acıttığına eminim."

"Ödeşmedik," diye onayladı onu Aral. "Ben henüz hesap sormaya başlamadım bile."

Ares onu onayladığında hiç memnun değildim bundan ama Aral'ın bana kızacağını bildiğimden hiçbir şey söylemedim ikisine de. Aral ne yaparsa yapsın Ares'in ona hiçbir şey yapmadığından emin olacaktım mecburen.

"Bu iş bitene kadar birbirinize tahammül etmeniz gerekecek," dedi babam otoriter bir sesle. "Kozlarınızı daha sonra paylaşırsınız."

Aral'ın tarafında olduğunu biliyordum ama şimdi duygularla hareket etmenin zamanı değildi ve babam bir başarısızlığı daha kaldıramayacağımızı biliyordu. Bu üçüncü denemesiydi, bu hayattan bizi kurtarabilmek için. *Başarmamız gerekti...*

İkisi de sessizce babamı onaylarken Aral'ın boynundaki damarlar kabarmış, çenesi sıkılmaktan taş kesilmişti. Sakinleşmek için gözlerini etrafta gezdirdi, yutkundu birkaç kez. Kaç küfür yuttu Allah bilirdi. Bana hiç bakmadı, aksine ona dokunmamı istemiyormuş gibi bir adım geri çekildiğinden elim yanıma düştü usulca. Varlığım öfkesini harlıyordu belki de. *Belki değildi. Harlıyordu basbayağı...*

Ares, "Tilki gibi düşünmüyorsunuz," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. "Lina'nın birini seçmesi gerekmiyor," dedi öylece yüzüme bakarken. "Hem Michal'le hem de onunla görülmen daha cazip ve kışkırtıcı bir seçenek. Magnatlar bir Tilki olduğun halde sırf muhteşem genlerin olduğu için istediğin her şeyi elde ettiğini görmeye tahammül edemeyecek ve kandırıldıklarını hissedeceklerdir. Jadwiga da bunu biliyor, Hükümdar olmaya bu kadar yaklaşmışken pürüz çıksın istemeyecektir ama seni elinde tutmaya devam edebilmek için söz verdiği gibi seni onunla ödüllendirmek zorunda olduğunun farkında. Bu yüzden..." deyip parmağıyla Aral'ı işaret etti. "Magnatların dikkatini onun üzerine çekmen

onun için paha biçilmez bir fırsat olur." Dudakları alayla kıvrıldı. "Hatta Jadwiga bile onun peşine düşecek, eğer ondan kurtulmayı başarabilirse, herhangi bir Magnat'ı suçlayacaktır bunun için."

Tüylerim diken diken olurken gözlerine dik dik baktım. Ne düşündüğümü anladı. Bir sene kadar önce akademide zorla döllenmeye çalışıldığımda da suçu başkasına atmıştı fakat biz bunu Jadwiga'nın yaptığını biliyorduk. Şimdi Aral'a zarar vermesi için birini görevlendirecek olursa o kişilerden biri de muhtemelen Ares olurdu ve az önce emrimde olduğunu söylemişti bana. *Tutar mıydı sözünü gerçekten? Korur muydu Aral'ı benim için?*

Milat, "Hangi rütbeleri gönderirler en fazla?" diye sordu.

Tehdit zerre umurunda değil gibi sakin bir ses tonu vardı. Onu iki senedir tanıyor sayılırdım, bir kez paniklediğine şahit olmamıştım. Aral gibi soğukkanlıydı daima. *Hayat bir savaş alanı onlar hiç hep.*

Ares gözlerini ona çevirdi. Milat'ın onun dikkatini çektiğini biliyordum. Nasıl Wielki'ye karşı bir güç kompleksi taşıyorsa içinde, içten içe Milat'a karşı da taşıyordu. Onun gibi kızıl genlere sahip olmayan bir adamın Tilki avlıyor olmasına içten içe öfke duyuyor, onun elinde ölen Tilkileri aşağılıyordu her zaman.

"Sirkinizde yetenekli çok az kart kaldı," diye ekledi Milat.

Haklıydı. Akademiye gittiğimde şaşırtmıştı bu gerçek beni. Her Magnat'ın her yıl için bir deste –elli iki adet– Kızıl Tilki'si vardı fakat günümüze kadar ulaşan ve çocuk olmayan o kadar az kart kalmıştı ki neden bu kadar önemli olduğumu ancak o zaman anlayabilmiştim. *Transhümanizm* uğruna ömürlerini kısalttığı çocuklar, değil otuz artık yirmi beş yaşını bile zor görüyordu. Üstelik bu çocukları öyle hor kullanıyorlardı ki her Magnat'ın yirmi beşini geçen bir avuç Tilkisi kalmıştı elinde.

"Jadwiga hariç diğer Magnatların ellerinde maksimum bir iki Joker var, Kızıl Joker'e sahip olanlar da onları gözden çıkarmayacaklardır," diye yanıtladı babam Milat'ın sorusunu.

Ares katıldı babama. "Kızıl Joker olarak yalnızca Bolesław gelecek," dedi emin bir sesle. "Lina'yı istiyor." Aral'ın kısık sesle küfür mırıldandığını işittim ama göz göze gelmekten çekindiğimden bakamadım yüzüne. "Diğer Magnatlar, Rusya Magnat'ı Marek'in Bolesław'ı gönderdiğini biliyor olacaklarından kendi kartlarını riske etmeyeceklerdir. Önce onun ne yapabileceğine bakacak, zayıf anını kollayacaklar."

Milat yüzünde düşünceli bir ifadeyle gözlerini babama çevirdi. "Müsteşar ve Kapan'ı öldü. Lina, Aral'ı hedefe koyduğunda Çakırcalara bir

darbe daha vurup Türkiye'nin elini daha da zayıflatmak için bir fırsat doğmuş olacak. Bu alınabilir bir risk değil mi?"

Babam önce Aral'a ardından Milat'a baktı. "Değil," dedi öylece. "Çünkü ava çıktıklarında Soytarı ve Hükümdar'ın da ava çıkmış olacağını biliyorlar."

Tüylerim diken diken oldu. Babam hain olmadan önce de onu öldürmeye çalışmışlardı şüphesiz. Hain olduktan sonra da birkaç kez denemiş fakat başarısız olunca daha fazla zorlamamışlardı çükü kayıptan başka bir şey getirmeyeceğini biliyorlardı. Ve şimdi Hükümdar Çakırca'nın her aile bireyine bir Tilki atamasının sebebi de babama benzer güce sahip olmalarıydı. Aral ve benim peşimize düştüklerinde onları yalnızca La Hire'ın değil, Hükümdar Çakırca'nın da bekliyor olacağını biliyorlardı...

Ares'in gözleri Aral'a çevrildiğinde ben de dayanamayıp ona baktım. Yüz ifadesinden okunan tek şey öfkeydi hiç dinmeyecek gibi duran. Onunla ikinci kez tanıştığımdaki gibiydi gözleri, ateşiyle herkesi yakmak istiyordu sanki.

Ares, "Ne yapacaksın Çakırca?" diye sorduğunda doğrudan ona bakıyordu dik dik. "Onun uğruna Tilki yemi olmaya cesaretin var mı?"

Gözlerini bile kırpmadan, "Hepsi gelsin," dedi ölüm gibi bir sesle. "Yatacak yerleri hazır."

Tüylerim diken diken olurken Ares, Aral'ın gözlerinde her ne gördüyse bu onu heyecanlandırdı, beni ise korkuttu. Aral'ın bana bakmasını ve Aral kalacağına dair bir umut vermesini istedim ama o bana değil Ares'e baktı öylece.

Ares'in gözleri bana çevrilirken, "Ya sen Kızıl?" diye sordu alaylı bir sesle. "Onu yem edebilecek misin?"

Aral'ın gözleri bana çevrildi merakla. Eğer hayır, dersem bir daha biz diye bir şey olmayacağını biliyordum. Dakikalar önce söz vermiştim ona. Ölmekten korkmamanın tek yolu yaşamak. Onunla yaşayamazsam bu hayatı; ondan uzak durduğum her saniye için ömür boyu pişman olacağım...

"Hepsi gelsin," dedim Ares'in gözlerinin içine bakarak. "Kimin av kimin avcı olduğunu göstereceğim hepsine."

Ares yüzünde memnun bir ifadeyle gülümsedi. "O halde..." Gözlerini hepimiz üzerinde gezdirip sağ elini bana doğru uzattı. "La Hire'ın muhteşem kızı Karolina..." Diğer elini Aral'a uzattı. "Ve onun kutsal âşığı Aral Çakırca, hayatları üzerine girdiğimiz bu bahsi kabul etti." Ellerini

birleştirip dudaklarına yaklaştırdı gülümseyerek. "Artık yalnızca kazananlar yaşayacak."

Tüylerim diken dikendi ama gözlerimi bile kırpmadım. Aral'ın arkamda kalan bedeniyse kaskatıydı bir süredir. Ares'e olan öfkesi bir anda dinebilecek bir şey değildi elbette ama ondan hıncını çıkarmamak için büyük bir savaş veriyordu içinde.

Ardından bakışlarının babama çevrildiğini hissettim. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu ona daha fazla tahammül edemiyormuş gibi. "Taziyede olmam gerek."

Gidiyor muydu? Biraz daha kalsa olmaz mıydı? Bana kızmış mıydı az önce konuşulanlar yüzünden? Gözümü kırpmadan herkesle savaşabilecek öfkeye ve özgüvene sahiptim ama sıra onunla konuşmaya ve ona soru sormaya geldiğinde dünyanın en çaresiz ve çekingen insanına dönüşüyordum bir anda.

Babamın ifadesi katılaşmış, Tilki soğukkanlılığını üzerine giymişti. Başını iki yana salladı. "Lina'ya Âşıklar kartı verildiği an av başladı. Eğer kararınızı birlikte olmaktan yana veriyorsanız her an tetikle olmanız gerekecek," dedi ona bakarak. "Yapmanız gerekenleri Lina sana anlatacaktır. Biz arkanızda olacağız, aileni kafana takma, sadece kendini ve sana söylediklerimi düşün."

Aral onu onaylarken, "Eyvallah abi," dedi yalnızca. Söyledikleri üzerine yorum yapmadı hiç. "Haberleşiriz o zaman." Ardından Milat'a döndü usulca. "Konuşuruz sonra."

Milat onayladı onu. "Adımı fısıldasan duyarım," diye garanti verdi.

"Eyvallah," deyip Milat'ın omzuna dokundu.

Sonra bana bakmadan gitmek üzere hareketlendiğinde kalbim ağırlaştı. Bir an tekrar başa döndüğümüzü ve ne yaparsam yapayım öfkesiyle baş edemeyeceğimi sandım. Sonra muhtaç olduğum o sıcak el, tam yanımdan geçerken elimi tuttu sıkıca ve peşinden götürdü beni.

Babamın yanından geçerken, "Onu eve ben bırakırım," deyip yoluna öylece devam etti.

Tek kelime edemedim, çantamı almayı bile akıl edemedim. Beni oradan çıkarırken adımlarım koşulsuz ve itirazsız ona eşlik etti. Kalbim korkaktı her zaman olduğu gibi ama aklım kendine ve ona güvenmeyi seçmişti çoktan. Bu yüzden peşimdeki Tilkilerin bizi el ele görecek olmasına değil el ele olmamıza verdim dikkatimi. Tek düşünebildiğim oydu zira. Dokunduğu tenim yanıyor, içim özlemiyle kavruluyordu. Kalbimde

özlem denen, dikiş tutmaz, kanı durmaz, yarası kapanmaz sızıyla; hayata tutunur gibi sol eline tutundum. Elini tutmayı öylesine özlemiştim ki avuçlarım sızlıyordu. Utanmasam ağlardım tekrar tutması için.

Adımlarım geçmişten gelen bir alışkanlık ve aidiyet hissiyle anında onun adımlarına uydu, bedenim ona yakın durdu. Sıcaklığı ve kokusu içimi ısıtırken bir şey söylemesini ya da bana bakmasını isteyerek gözlerimi yüzüne diktim. Dili dudaklarını ıslattı, ısrarla bana bakmadı ve adımlarını hızlandırdı acelesi varmış gibi. O an kimsenin –en azından Ares'in– bizi duyamayacağı bir yere varmaya çalıştığını fark ettim ve bu mesafe arabasına kadardı.

Varlığını yok edebilmek için sessiz kalması gereken mesafeyi de biliyordu artık...

Arabasına vardığımız an beni arabasıyla kendisi arasına alarak doğrudan gözlerime baktı. Gözlerinde öfke vardı yine fakat bu kez tek sahibi ben değildim.

"Lina ve Aral..." dedi üstüne basarak. "Aramızda olan her şey yalnızca bu iki isimden ibaret. Bizim aramızda olan bizim aramızda kalır. Kavgaysa bizim kavgamız. Küslükse bizim küslüğümüz, dargınlıksa; o da bizim." Siyah gözlerinde kırgınlık olsa da ayrılık, demeyişi kalbimi sızlattı, onu öpmek istedim. Nefret ettirdi beni kendimden. "Hallederiz ya da halledemeyiz ama başka birinin sana dokunması seçenek bile değil." Yalnızca koruma içgüdüsü değildi onu ele geçiren, kıskançlıktı da aynı zamanda ve bu beklenmedik kıskançlık utanmazca heyecanlandırdı beni.

"Geçmiş karşıma çocuk diyor bir de," derken öfkesinden çıldıracak gibiydi. "Bir de o kadın, o şerefsizi seçmiş senin çocu..." Devam etmedi. Bana baktıkça bu düşünce onu daha da öfkelendiriyormuş gibi dişlerini sıkarak gözlerini etrafta gezdirdi ama kendini tutamayıp küfretmesi çok sürmedi. "Bu dünyadan her bir zerresini sileyim istiyor zürriyetini siktiğim."

Onu öpmeyi çok istedim ama yapamazdım. Bu yüzden bunun yerine az önce elimi bırakan sol elini tuttum yine. Ares'e vurduğu halde pek zarar görmemişti eli, yalnızca parmak eklemleri kızarmıştı. Nasır tutmuştu ellerinin üzeri çünkü. Neşter tutuyordu bu ellerle halbuki. Babasıyla yaşadığı bir hayata rağmen yumruklarını kullanmak zorunda hissetmiyordu kendini. Şimdi Kara Çakı değil yalnızca, dayısı için de Kapan oluyordu. Sadece Aral olarak kalsın diye gitmiştim halbuki...

Yutkunup gözlerimi yüzüne çevirdiğimde beni izlediğini gördüm. Öfkeyle yanıyordu gözleri ama beni o ateşte yakmaya kıyamayacağını

biliyordum. Güvenirsem bize; hallederdik. Fedakârlık bir hırka değil üzerimize giydiğimiz, ismimizin anlamıyla biçilmiş üzerimize bizim. *Birleşip yeniden şekillenmemiz şartsa eğer ben senin ellerinde şekillenmek istiyorum. Bu ellerden gelen her şeye razıyım ben Aral.*

"Ya sen ya hiç," dedim güzel gözlerine bakarak. "Tek istediğim sensin benim."

Bu kadar sakin ve belki de ilk kez her şeye rağmen başım dik bir şekilde sevgime sahip çıkmamı beklemiyordu sanırım. Kim olduğumu hatırladığımdan beri her zaman endişeli, korkak ve mahcuptum ona karşı. Başımı dik tutmaya çalıştığım her an başımı eğmişti bir mecburiyet tasması fakat şimdi, her şeye rağmen, onun gibi başımı dik tutup hayata meydan okuyordum. İstiyordum bu hayatı, onun da içinde olduğu. *Haklı çünkü Aral, borçluyum ona bunu, kendimden bile çok.*

"Mecbur kaldığım şeyler oldu, olmaya da devam edecek bir süre ama aklım da kalbim de seninle olacak hep, hep de öyleydi," derken kendimi tutamayıp yüzüne uzandım. İşe gitmediği birkaç günde uzayan sakalı avucumda tanıdık bir sızı bırakırken yanağına yerleştirdim avucumu. "Çok şey istediğimin farkındayım, özür dilerim bunun için de ama Michal'i görmezden gelmeye çalış lütfen. Bizim duyduğumuz türden duygularla yaklaşmıyor bana. Çıkar ilişkisi tamamen."

Dişlerini sıktı yine. "Onun ismini ağzına alma," dedi ondan nefret ederek. Asaf'ı hatırlattı bu bana. Beni ondan alan herkese karşı ölesiye nefret duyuyordu içinde. "Ve umurumda bile değil," dedi net bir şekilde. "Bu konuda tahammülüm yok Lina; eğer gözümün önünde sana yaklaşır, bile bile damarıma basarsa yolunu yordamını dizerim onun."

Michal'in bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız olduğunu onun da bildiğine emindim ve muhtemelen bu onu daha da öfkelendiriyordu. Bu yüzden bunu hatırlatma gereği duymadım.

Öylece güzel yüzüne baktığımda kafasını salladı hafifçe, dili dudaklarını ıslattı, "Güzel," dedi memnun bir sesle. *Güzel olan kendisiydi halbuki...* Güzel yüzüne birkaç saniyeden uzun bakınca yine etki alanımdan kaçar gibi gözlerini kaçırdı benden ve, "Bin hadi," deyip kendi tarafına yöneldi doğrudan.

Onu dinleyip koltuğa oturdum. Beni eve bırakacağını söylemişti babama, şimdi mi bırakacaktı yoksa beni taziyeye mi götürecekti bir fikrim yoktu. Jadwiga da taziye evinde olmalıydı şimdi. O zevki kimseye bırakmazdı. Diğer Magnatlara güç gösterisi yapmaktan geri durmazdı asla.

'Müsteşarı benim öldürttüğümü biliyorlar ve taziye evlerinden bile kovamıyorlar' alt metnini hepsi iliklerine kadar hissetsin isteyecekti. Hükümdarlarının ne kadar güçlü olduğunu gösterecekti onlara.

Aral kemerini bağlayıp yola çıktığında bir süre onun yanımda olduğunun gerçekliğine inanmak için gözlerimi ayırmadım ondan. Bizi göreceklerinden endişe etmeme de gerek yoktu artık, karar vermiştik. *Ya hep ya hiçti... Nihayet...*

Aral'a bakmak neden bu kadar dünyanın en güzel şeyi? Neden bu kadar güzel? Neden alnının genişliğine, burnunun kavisine, kaşlarının dizilimine, elmacıkkemiklerine ve dudak çizgisine şiir yazmak geliyor içimden? Çok değil birkaç gün önce insanlığımdan şüphe ediyor, değiştiğimden korkuyordum. Hissizleştim sanıyordum, eskisi gibi olamam, diyordum ama şimdi ona bakıyor ve sanki yeniden doğuyordum. Aptal mıydım? Bir sevgi insanı iyileştiremez mi sanıyordum? Daha önce gelmemiş gibi sanki başıma...

Büyülü biriydi. Tanrı onu çok severek yapmış olmalıydı, elleri değil yalnızca sözleri ve varlığıyla bile şifalıydı. *Kolları... Bana sarılan kolları... Şifanın kendisiydi.*

Şimdi arabasını kullanırken oturduğum koltukta tek kelime etmeden onu izliyor ve ona anbean tekrar âşık oluyordum. İçimde bir şey ona doğru çekiliyor, akıyor, çağlıyordu ve tüylerim kabarıp kabarıp iniyordu. Vücudumu ayakta tutan elektrik onun için çatırdıyordu sanki.

Acaba onu öpsem kızar mıydı? Ya da rahatsız olur muydu? Sınırlarımı bilmek iyi olurdu, o ölçüde ona sırnaşmayı planlıyordum çünkü. Hileyse de hileydi.

"Seni öpsem..." demiştim ki, "Aklımla oynama," dediğinde gözlerimi kırpıştırdım birkaç saniye. Aynı anda konuşmuştuk ve bir anlığına farkında olmadan ona dokunuyorum sandım ama elime koluma gayet hâkimdim. Kaşlarım çatıldı bu yüzden. Onun da söylemek üzere olduğum şeyden ötürü kaşları çatılmıştı hafiften.

Dili dudaklarını ıslattı gözlerini yoldan ayırmadan. "Ne dedin sen az önce?" diye sordu bana bakmamaya devam ederek. Bana özellikle bakmamasının sebebinin, kalbimde hissettiğim yangının aynısını göğsünde taşıması olduğunu düşünmek istedim çünkü işime geldi.

"Seni öpsem kızar mısın, diye soracaktım," dedim yüzüne merakla bakarken. Yüzünde mimik oynamadı ama keskin kulaklarım bozulan bir ritim yakaladı sanki.

"Dikkatimi dağıtıyorsun," dedi. Sorumu yanıtsız bırakmıştı.

Bu kızmam demek miydi acabası? Bence öyleydi. *Öyle olsundu...*

"Hiçbir şey yapmıyorum," dedim masum masum.

"Yapıyorsun," diye mırıldandı ağzının içinde. "Hiçbir şey yapmıyorken bile yapıyorsun."

Dudak büktüm alınmış gibi. "Bu biraz acımasız bir suçlama oldu."

Kaşları çatıldı biraz ama inatla bakmadı bana. "On yedi dakikadır gözünü kırpmadan bana bakıyorsun."

Kafamı salladım. "Sen bakmıyorsun."

Kafasını salladı o da hafifçe. "Hâlâ öfkeliyim çünkü," diye sitem etti bana. "Ve sen böyle gözünü kırpmadan bana baktığında içinde olduğumuz şeye daha da öfkeleniyorum." Dertle bir nefes aldı. "Üstelik hayatımızı altüst eden herifi yanında tutman ve benim buna tahammül etmem gerekiyor."

Michal'den bahsettiğini biliyor ve onu anlıyordum. Aynı öfkenin yangınını taşıyordum içimde fakat bu iki sene öyle şeylere mecbur kalmış ve hayatımı mahveden insanlarla o kadar çok aynı masada oturmak zorunda kalmıştım ki yangınım kor bir alev gibi dışımdan belli etmiyordu belki kendini ama içimi kavuruyordu benim.

Koltuğumda kıpırdanıp az önceki soruma cevap vermeyişinden cesaret bularak başımı, ortamızdaki konsola dayadığı sağ koluna yasladım. Halihazırda etrafımı sardığı için birkaç dakika sonra duyarsızlaştığım kokusu, tekrar burnuma dolup kalbimin ritmini değiştirdi kolayca. Gözlerimi huzurla kapatıp yanağımı koluna sürtmekten alıkoyamadım kendimi. Hâlâ aynı parfümü kullanıyor olması tüm ritmimle oynuyordu ve mutlu oluyordum içten içe. Bazı şeylerin aynı kaldığına ikna etmek istiyordum kendimi.

"Onun değil senin yanında duruyorum," diye mırıldandım gözlerim kapalı. Sonra buna daha çok inanmak ister gibi gözlerimi açtım ve elimi koluna yasladım sarılır gibi ona. "Senin yanında duruyorum," diye fısıldadım buna inanamayarak.

Aral öyle derin bir nefes aldı ki ahı sıradağları yıkardı. Yutkundu birkaç kez ve yan aynaya baktı dikkatle. İkimiz de daha çok kırılmayalım, üzülmeyelim diye söyleyeceklerini yuttuğunun ve bana bakmamak için yan aynaya baktığının bilinciyle onu daha fazla zora sokmamak için koluna ufak bir öpücük bırakıp doğruldum ve alan açtım ona. Dikkati dağılmasın diye de gözlerimi onun tam zıddı yöne, kalbim olmayan tarafıma çevirdim. Ona sakinleşmesi için zaman verirken ben de dikkatimi arabasına

vererek hayatında nelerin değiştiğine dair izler aramakla meşgul ettim kendimi.

Arabası değişmişti mesela. Torpidonun üzeri Alin ve Batı'nın yapıştırdığına neredeyse emin olduğum pembe ve mavi renkli sevimli *sticker*'larla süslenmişti. Bir anlığına Alin ve Batı'yı birlikte okula götürdüğümüz, sonrasında birlikte hastaneye iki doktor olarak çalışmaya gittiğimiz bir hayat hayal ettim ve bu ani hayal beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki göğsümdeki keşkeler gözyaşı olup akmak için gırtlağıma dayandı. Boğazımdaki yumruyu yutmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım.

Su bulurum düşüncesiyle torpidoya uzanıp açtım. Su vardı düşündüğüm gibi fakat bununla kalmamıştı. Birkaç çeşit ağrıkesici, pansuman bantları, ufak bir batikon ve şekerlerin arkasına gizlenmiş silahı vardı. Silahın varlığından rahatsızlık duyarak doğrudan su şişesine uzandım. Su şişesini aldığımda arkasında kalan bir ilaç kutusu çekti dikkatimi o sırada. *Nervium...*

Aklıma gelen onlarca ihtimalle torpidoyu kapatıp su şişesini ellerim arasında sıkmamak için çaba göstererek açtım kapağını ve bir yudum aldım.

Neden Nervium vardı arabasında? Anksiyete için miydi öfke için mi? Yoksa bağımlılık için mi? Alkole mi başlamıştı? Başlar mıydı? Aral yapmaz. Aral da insan Lina. Bir kere bağımlılık geliştirenlerin tekrar bağımlı olması daha kolaydır her zaman. *Ama o Aral yine de.* Aynı hatayı yapmaz bir kere daha. *Yapmaz değil mi? Yapar Lina, seni de sevmek istiyor yine...*

Bir yudum daha su içtim zorlukla. *Sorsam kızar mıydı?* Sorun değildi. *Üzülür müydü?* Sorundu. *Utanır mıydı?* Çok büyük sorundu.

Gözlerim ellerine çevrildi istemsizce. Ellerinin titrediğini görmüştüm birkaç kez ama yoksunluğun sebebi alkol değil bendim, biliyordum. Ayıktı hep üstelik, gözlerindeki her şeyi seçiyordum. *Başlamamıştır tekrar. İçmemiştir hiç. İçmek ona, bana ihanet etmek gibi hissettirirmiş. Öyle demişti Deniz. Sırf bu yüzden bile içmemiştir. Değil mi?* Alkol kullanan adamın arabası böyle olmaz ki hem. Torpidoda olmaz mıydı içkisi? Böyle sadece onun gibi kokar mıydı arabasının içi? Hele hele ben varken içinde, sürer miydi arabayı? Sanmıyordum hiç. *Evet Lina, avut kendini. Aksi halde tımarhane paklar seni çünkü.*

Tırnaklarımı şişeye sürttüm içim kavrulurken. *Onunla konuşamamak ne kadar zormuş... Özlemek işin en kolay kısmıymış meğer. Asıl zorluk*

yanındayken yabancı kalmakmış her şeye. Balın nasıl dayanabiliyor buna? İki senedir ayda en az bir kez görüyordu Mehmet Ali'yi ve tek yaptıkları –iş denebilirse buna– iş konuşmaktı. Bir süre önce bir insanın aldığı nefes sayısını bile bilirken artık ona dair bildiğin tek şeyin o gün nasıl göründüğü olması dünyanın en kalp kırıcı olayıydı. Ve biz yaşıyorduk işte bunu. *Seve seve üstelik.*

İçimde yeşeren hüzün ve çaresizlikle gözlerimi sağımdaki cama çevirip yağmuru izlemeye başladım sessizce. Susmak istedim ama, "Mehmet Ali, Balın'ı seviyor mu hâlâ?" diye sormadan edemedim.

Böyle bir soru beklemediğinden duraksadı birkaç saniye. Sonra, "Seviyor," diye yanıtladı sorumu.

Canım daha da sıkıldı bu cevaba. *Mehmet Ali seviyor, Balın seviyor ama iki senedir bu barışmalarına vesile olamıyor muydu yani? Ya biz de öyle olursak Aral? Ya sen de beni sevsen bile eskisi gibi olmadığımı düşünüp tekrar olmak istemezsen benimle? Ya ben başaramazsam sana kendimi affettirmeyi? Ya bu iki seneyi hiç aşamazsak ve hep önümüze çıkarsa?*

"Neden barışmadılar peki?" diye mırıldandım üzüldüğümü belli etmesem de suratım sirke satarken.

"Sevmek çözümü olmaz bazen her şeyin," dedi beklemeden.

Realistti esasen ama o an çok acımasız geldi bu yanıtı. Yutkundum. Kendimi affettirmemi o benden istedi ama affedeceğinin garantisi yoktu, değil mi? *Sevmek çözümü olmazmış bazen her şeyin...*

"Neden olmasın ki?" diye sordum gerçekten anlamayarak. "Onların derdi birbiriyle bile değil."

"Her şeyin bir yalan olma ihtimali vardı," dedi Mehmet Ali'yi savunmadan dümdüz şekilde ama ben direkt savunmaya geçtim.

"Değildi ama," dedim gözlerimi ona çevirip. "Balın yalan söylemiyordu o gün."

O da gözlerini bana çevirdi bu kez. "Balın iki senedir çaba gösteriyor da Mehmet Ali görmezden geliyor değil," dedi gözlerime bakarak. "Madem çok seviyordu affettirseydi kendini."

"Mehmet Ali istemediğinde pek yaklaşılası biri değil," dedim ona biraz gıcık olarak. "Balın'ın da ikili ilişki uzmanı olduğunu söyleyemeyiz."

Kaşları çatıldı hafiften. "Neden? Mehmet Ali el mi?"

"Değilken el gibi davranırsa nasıl yaklaşacak?" dedim buna karşılık.

Kafasını salladı usulca. "El gibi değilken de gelmeyen olur," dedi gözlerime bakarak. "Ele çevirmeseymiş o da."

Konunun Mehmet Ali ve Balın'dan bize sıçradığının farkındalığı kalbimi ağırlaştırdı ama üzüldüğümü belli etmemek için gözlerimi kaçırmadım. "Mecburiyetlerini kendisi seçemiyor insan," diye mırıldandım. Kazanamayacağımı bilsem de kendimi açıklamak istiyordum. "Kaybetmekten korkarak verdiğin kararın, senin olanı bir gün elden uzak edeceğini nereden bileceksin yaşamadan?"

Aral dişlerini sıkıp gözlerini önüne çevirirken sıkıntıyla derin bir nefes aldı. Söylediğine pişman olmuş gibi yutkundu. Sorun değil, demek istiyordum ama o kadar büyük bir sorundu ki Aral içimde, bazen baş edemeyecek gibi hissediyordum bununla. Pes etmeyecektim elbette, affedilmeyi çok istiyordum, kendimi affettirmek de istiyordum ama bu iki senede kalbim demir örslerde dövüldüğü halde onun öfkesiyle başa çıkmak hâlâ çok zordu.

Önüme döndüm ben de usulca. Asık bir suratla baktım karşıma. Sonra konsoldaki sağ elinin huzursuzca kıpırdandığını gördüm göz ucuyla. Sanki bana dokunmakla dokunmamak arasında kalmıştı eli. Kıpırdamadan neye karar vereceğini bekledim. Birkaç saniye sonra sağ elini kucağıma bıraktı usulca. İşaretparmağının arkası sol elimin tersini okşadı varla yok arası. Bu kadarı bile kalbimi sarstı. Şeytanlarımızı uyandırmak istemiyormuş gibi gözlerimi ona çevirmeden, boğazımdaki yumrularla işaretparmağımı usulca onun işaretparmağına geçirdim. Elini çekmedi, ona tutunmama izin verdi. İçim umut ve sevgiyle dolarken ağlayacak gibi hissettim ama ağlayamayacağıma emindim. *Aral benimle toplamayacaksa anlamı yok ki içini dökmenin. Zaten ağlamayayım da. Ağlarsam yine çok ağlarım...*

"Beni tanıyorsun," dedi daha yumuşak bir sesle. "El görmeyene el olmaz benden." Sonra beklemeden devam etti cümlesine. "Üzerinden ne kadar geçmiş olursa olsun hâlâ öfke duyuyorum bu yaşadıklarımıza." Gözlerimi daha fazla uzak tutamadım ondan, çok özleyerek yüzüne baktım. O da pes ederek bana çevirdi gözlerini ve siyah gözlerinde kalbimi deşen o kırgınlığı gördüm. Öfkesinden bile derindi ve öfkesiyle maskeleyip gizlemiyordu bunu artık benden. *Affetmek istiyordu çünkü beni.* Kendimi affettireyim istiyordu. "Konu sen olunca tahammül seviyem eksilere düşüyor." Kaşları hafiften çatılırken dudaklarını ıslatıp ekledi. "Sana karşı değil," dedi sanki alınırmışım gibi buna. "Seninle ilgisi olmaması gereken ama hayatımızda olan her şeye."

Hem bana karşı olmadığını söylediğinden hem de 'hayatımız' diye bahsetmesinden cesaret alıp elini kucağıma daha çok çektim ve iki elimin

arasına aldım usulca. Çekmedi elini hiç, bana verdi elini. *Çünkü ben alabilirdim ondan her istediğimi... Eskiden...*

"Kızmakta haklısın," diye onayladım onu. "En başından beri diyorum hep. Kızmak en çok senin hakkın." Elini okşadım sevgiyle. "Ama hayat bizi bir şekilde buraya getirdi ve benim de hiç ilgim olsun istemeyeceğim insanlarla aynı masaya oturttu beni. Kızma demiyorum ama onlara biraz daha tahammül etmeye çalış lütfen çünkü sona çok yaklaştık ve eğer bu kez de olmazsa ne yaparız bilmiyorum."

Eli iki elimin arasında hareketlendiğinde çekecek sandım ama o elimi tuttu sıkıca. Gözlerini yine yoldan bana çevirdi ve gözlerimin içine baktı.

"Olmazsa diye bir şey yok Lina," dedi net bir sesle. "Bazı insanlar böyle yaşar, diye hayatımı idame ettirmeyeceğim bir gün daha." Gözlerimin içine baktı. "Sana da ettirmeyeceğim. Gerekirse kavgamıza istediğimiz o hayatta devam ederiz. Ama bir gün daha o teselliye sığınmayacağım."

Kendinden öylesine emin ve gözü karaydı ki tüylerimi diken diken etti yine bu kararlılık. Onunla geçirdiğim her saniye babamın, Milat'ın ve Jan'ın ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. Bu bir yandan üzüyordu beni öte yandan tek değişen ben olmadığım için teselli ediyordu beni. Çünkü benimle vakit geçirdikçe bana karşı eskisi gibi hissetmez diye ödüm kopuyordu içten içe.

Ben sessiz kalınca, "Senin de iznin yok buna," diye ekledi buna gerek varmış gibi.

Kafamı salladım tüm inancımla. "O hayatı yaşayacağım seninle mutlaka." Bir saniye bile olsa Aral; yaşayacağım o hayatı seninle. *Ama lütfen Tanrı'm, bana uzun yıllar ver onunla. Beni de sen yarattın ama bana kıyabilsen bile kıyma ona. Otuz bir yılını bakarak geçirmiş bitmeyen bir yola, artık beklemesin sevdikleriyle koyulsun yola. Beni de çok sevsin, en çok beni sevsin, ben çok muhtacım ona.*

Aldığı cevap onu memnun etmiş gibi kafasını salladı. Siniri biraz geçmiş gibiydi çünkü farkında mıydı bilmiyordum ama ellerimin arasındaki elinin başparmağı tenimi okşuyordu yavaşça. Keşke onu öpebiliyor olsaydım tam şu an... Yazık oluyordu basbayağı.

"Alp Diyar planından kimseye tam olarak bahsetmediğini söyledi," dedi yolu izlerken.

Soğukkanlı, aklı başında ve ihtimalleri hesaplamaya hazır Aral Çakırca'ydı şimdi benimle konuşan. Ses tonu değil yalnızca, omuzlarının duruşu bile değişmişti. Gerginliği azalmış, aramızdaki buzlar sanki biraz

daha erimişti. Elleri daha sıcaktı sanki birkaç dakika öncesinden. Ya da ilk kez o benim değil ben onun ellerini ısıtıyordum avuçlarımda. *Ellerin Aral, ellerin... Bu iki senede anladım ne demek istediğini...*

"Evet," diye onayladım söylediğini. "Herkes herkese güvenebiliyor çünkü. Ama bu en çok benim hayatımla ilgili ve ben kimseye güvenemem öylece."

Kafasını salladı. "Tüm planını bilen biri var mı peki?"

"Sadece babam," diye yanıtladım onu.

Kaşları çatıldı hafiften. "Jan da mı bilmiyor?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır." Omuz silktim sonra hafifçe. "Sormuyor da hiç. Muhtemelen tahmin ediyordur ama."

Anladım, der gibi kafasını salladı. Sonra gözlerini bana çevirdi ilgiyle. "Sorsam anlatır mısın peki bana?"

"Anlatırım," dedim düşünmeden. "Hayatıma dair her şeyi sana gözümü kırpmadan emanet ederim. Bu hayatta kırılmayan tek dalım sensin benim."

O an gözlerine yer eden öfkesini, şefkati ve sevgisi bastırdı, siyah gözlerindeki yansımamda etrafım sevgi ve şefkatle çevrelendi sanki. Dili dudaklarını ıslattı, yutkundu yine. Bu kez yuttukları, duymaya can atacağım şeylerdi bence...

Kafasını sallayarak önüne döndü. "Konuşacağız bunu da," dedi dipnot düşer gibi. Sonra elimi bırakmak istemiyormuş gibi direksiyondaki sol elini sıkıntıyla saçlarına geçirdi. Saçlarını normalinden biraz daha uzun kullanıyordu artık. Perçemleri var bile denebilirdi. Ne güzeldi saçları, beyazlar düşmüş olsa bile. Dokunmak geliyordu içimden.

"Şu taziye işini bir halledelim, konuşacağız her şeyi," dedi eli tekrar direksiyona yerleşirken.

Beni taziyeye götürdüğünü bizim eve giden sapağı çoktan geçtiğimiz için anlamıştım. Onaylarcasına kafamı salladım. Daha rahat ve yine duyulmadığımızdan emin olduğumuz bir yerde onunla uzun uzun konuşmayı çok isterdim. Nasılsa kaçmak için sebebim yoktu artık. *Nihayet... Artık kaçacak hiçbir sebebim kalmamıştı.*

"Jadwiga da orada, değil mi?" diye sordum teyit etmek için.

Kafasını salladı. Yüzünde nefret ettiği belli olan bir ifade vardı. Atilla Durmuş'un İstanbul'daki evi hâlâ MİT tarafından incelendiğinden taziye Hükümdar Çakırca'nın evinde veriliyordu. *Babasıyla arası nasıldı acaba? Bir nebze de olsa iyiye gitmiş miydi? Yoksa büsbütün daha mı kötüydü her*

şey? Cenazede hepsi yas tuttuğundan hiçbir şey belli olmuyordu, zira Çakırcalar kol kırılır yen içinde kalır tabirini benimsemiş bir aileydi. Kırık kırıklardı ama bunu dışarıdan belli etmiyorlardı. Ekin, Aral'la konuşmazken bile onun avukatlığını yapıp saygıda kusur etmemişti ona. Bu yüzden bugün cenazede babasıyla yan yana dururken araları iyi miydi yoksa kötü müydü anlamamıştım. İkisi de Ender Hanım'ı bir an olsun yalnız bırakmamıştı ve bunu yaparlarken birbirilerini destekliyor gibilerdi.

Ender Hanım'ın iyi olup olmadığını sormak istedim ona ama sormaya yüzüm yoktu. İyi değildi zira. Babasını Jadwiga'nın bir hiçlik savaşı uğruna kaybetmişti ve şimdi abisini de aynı uğurda kaybettiğini sanıyordu. Yıllar önce bana yapılan şeyi şimdi dünya üzerinde en sevdiğim adamın annesine yapıyor ve onu suçuma ortak ediyordum. Menekşe Durmuş'un, Ender Çakırca'nın kaybının gerçek olduğuna inanmasına ihtiyacım vardı çünkü. Onlardan olduğuma inanmalarına ihtiyacım vardı. Her şeyin gerçekmiş gibi olmasına ihtiyacım vardı. Onların sevdikleri birini kaybetmelerine ihtiyacım vardı ki ben yaşayabileydim... Böyle bakınca bencilce geliyordu fakat eğer olur da kazanırsak bu savaşı hepimiz yaşayabilecektik. Nihayet hepimiz gün yüzü görebilecektik. Yalnızca benim değil, hayatta kalan son üç neslin hayali gerçekleşecekti.

Gözlerimi ellerimize çevirdim. Annesini üzdüğüm için de kızıyor muydu bana acaba? Yoksa anlıyor muydu sebeplerimi? Anlamasa elimi tutmazdı değil mi?

"Nasıl hareket etmek istiyorsun?" diye sorduğunda gözlerimi ona çevirdim. O da bana baktı bir anlığına. "Jadwiga'ya ne kadarımızı göstermek istiyorsun?"

Ben o kadın sana dair hiçbir şeyi görsün istemiyorum aslında Aral ama bunu denediğimde çok kızdın bana.

"Aral ol," dedim güzel yüzüne bakarken. "Her türlü gelecekler üzerimize, sen nasıl istiyorsan öyle olsun."

Kaşı kalkarken gözleri tekrar bana çevrildi. "Benim konu sensen sınırım yok Lina," dedi gözlerimin içine bakarak. "Biliyorsun değil mi?" İçim titredi gözlerine bakarken. "Bana bir sınır koymazsan seni bu kez kimseye bırakmam."

İki sene sonra içimde bu türden bir heyecan duyuyor olmak bir yandan garip bir yandan da çok tanıdık bir histi. İki sene önce Aral'a tekrar âşık olduğum zamanlardaki heyecanı duyuyordum içimde ve rağmenler öyle çoktu ki hâlâ beni böyle sahiplenebiliyor oluşu karnımda ağrıya

sebep oluyordu. Benim karnım stresten ağrımayı bir sene önce bırakmıştı halbuki. Ama konu Aral olunca her şey sıfırlanıyordu. Her şeyi o belirliyordu içimdeki.

"Bana öyle bakma," dedi sonra uyarır gibi ve önüne döndü. Yola bakması gerekiyordu. "Öyle bakarsan..." deyip söylemekten vazgeçmiş gibi sustu. Ama ben şansımı zorlamaya gelmiştim.

"Bakarsam ne?" diye sordum söylemesi için.

Dişlerini dudakları kaşınmış gibi üstdudağına sürttü birkaç kez, ardından gözlerini bana çevirdi. "Seni öperim," dedi net bir sesle.

Böyle bir şey söylemesini beklemediğimden kalbim gümbürdedi. Gözlerimi kırptım birkaç kez. "Bunun beni vazgeçirmesi mi gerekiyordu?"

Kafasını sallarken yola bakıyordu. "Seni ne zamandır öpmüyorum haberin var mı?" diye sordu sanki haberim yokmuş gibi. Sanki ben günleri saymamışım gibi. Sanki tek dakika sayan oymuş gibi...

Tekrar bana çevirdiği siyah gözleri alev alevdi yine. "Yalnızca bunun bile bizi ne hale getireceğinden haberin var mı?" Benden bir cevap beklemeden devam etti. "Seni öpersem Lina..." dedi tane tane. "Bize ne olur haberin var mı?"

Tüylerim birer diken oldu, enseme battı. İki senelik özlemi bir anda çıkarmak isterdik ve bu, o kadar vurucu olurdu ki parçalara ayrılabilirdik. Ona özlemle baktığım için bile öfkesi harlanıyordu Aral'ın, eğer beni öperse neyi kaybettiğimizin farkındalığı o kadar içimize işlerdi ki kırık kırık olabilirdik. Un ufak olabilir, toz olabilirdik. Kendi ateşimizde kendimiz yanabilirdik; söylediklerini her ne kadar anlıyor, iki senenin acısını çıkarmanın zor olacağını ve canımızın yanacağını biliyor olsam da bu gerçek beni onun ateşiyle yanma isteğimden bir parça bile vazgeçirebilmiş değildi.

Direksiyonu sıktı sol eli hafiften. "Sana daha önce de söyledim, benim kavgam saniyelerle," diye hatırlattı bana. "Yıllar bize ne yapar haberin var mı?" Sitem vardı sesinde ama yalnız değildi. Arzu ve özlem de vardı sesinde. Ve aklı başındalık... "Seni öylece öpersem her şeyi siktir edip seni kendime ayıracağımdan haberin var mı?" diye sordu yola bakarken. Benden bir cevap beklemeksizin devam etti. "İçimde ne olup bittiğinden haberin yok. O yüzden aklın varsa Lina, beni söndürmeden öpmez ya da seni öpmeme sebep olmazsın cennet çiçeği." İyelik eki yoktu belki ama bana cennet çiçeği, demesine bu kadar sevineceğimi düşünmezdim.

"Şimdi bana o bakışlarla her şey senin istediğin gibi olsun, deme. Bana bir yol çiz yanında yürüyeceğim, senin rotan bittiğinde yeni rotayı ben çizecek, hayatımızı ben inşa edeceğim."

Arabaya binmeden önce hallederiz ya da halledemeyiz, demişken şimdi her seferinde hayatımız diye bahsedişi kalbimi sarmakla kalmıyor bana savaşmak için güç veriyordu. O hayatı hep çok istiyordum ama Aral'ın varlığının belirsizliği omurgamı kırıyordu sanki. Ama şimdi, o hayatımız, dedikçe tüm tırnaklarımı daha fazla geçiriyordum o hayata. Alacaktım mutlaka. *Alacağım mutlaka Aral, ne olur sen inşa et her bir saniyesini. Tüm hayatım senin, al ne istersen onu yap benimle.*

"Şimdi bana nasıl davranmam gerektiğini ve ne kadar ileri gidebileceğimi söyle," deyip emir kipi kullandığından içi rahat etmemiş gibi ekledi. "Bizim için nasıl iyi olacaksa..."

Onu gerçekten çok seviyordum...

"Ares her ne kadar hedef haline geleceğine emin olsa da bunu harlayacak şeylerden kaçınmayı tercih ederim," dediğimde Ares'in ismiyle gerildi ama tek eklime etmedi, dinledi beni. "Jadwiga onun söylediklerini yerine getirmem ve ona ihanet etmemem karşılığında seninle olmama izin verecekti."

Aral'ın kaşları öyle çatıldı ki alnında derin bir çizgi belirdi. Sinirle dişlerini sıktı. "Çocuk istemesi de söylediğini yerine getirmen kısmında mı?"

Kafamı sallarken çok sinirlenmemesi için elini okşadım usulca ve kafasında kurmaması için açtım. "Kabaca tüp bebekle hamile kalıp doğurduğum anda bebeği onların aldığı ve sonrasında hiçbir şey olmamış gibi seninle evlenip babam gibi zaman zaman görevlere gideceğim şekilde bir hayat tasarlandı."

Diş sıktı yine ve gözlerini bana çevirdi. "Ve bunu kabul edeceğine inandı mı?"

Kafamı salladım. "Bu hayat planı ilk sunulduğu an kabul etmedim," dedim güzel siyah gözlerine bakarken. "İnanması için ayak diredim, şartlar sundum, yalan söylediğini bile bile vaatlerine inanıp biraz olsun rahatlamış gibi davrandım. En çok da seninle bir hayatı ne kadar çok istediğimi saklamak istiyor ama saklayamıyormuş gibi yaptım. Seninle bir hayat için her şeyi kabul edeceğime onu inandırdım. Sevginin bir zayıflık olduğuna inanıyor, bu yüzden beni avuçlarında tutabildiğini düşünüyor."

Gözlerinde öfke ve merak vardı. Yaşadıklarımıza öfkeliydi ama en çok da neler yaşadığımı merak ediyordu. Anlatsam kalbin kırılır Aral...

"Eğer Ares haklıysa; eğer seni elimden almaya karar verirse seni benden uzaklaştırmakla başlayacaktır. Aramızı açmak için belki dayını benim öldürdüğümü öğrenmeni sağlar, belki başka bir şey yapar ama seni daha kolay bir hedef haline getirmeye çalışacak bir şekilde."

Kafasını salladı. "Açsın bakalım aramızı açabiliyorsa," diye mırıldandı meydan okurcasına. "Bizim aramızı açacak şeyin bir bıçak yarası değil görmeyen bir çift göz olduğunu öğrenemeyecek hiçbir zaman belli ki."

Yutkunamadım. Boynumdaki künye ve yüzüğüm yandı sanki göğsümde. Ben onu bıçaklamışken bile aramız açılmamıştı, gözlerim ona baktığında ama görmediğinde açılmıştı her seferinde. Giderken de gözümün onu görmediğini sanıyordu. Haksız diyemezdim, ben de olsam aynısını düşünürdüm. Beni hiçe saydığını düşünürdüm. *Aral sen içimde sayılamayacak kadar çoksun, nasıl senin yerinde bir hiç otursun?*

"Nefretin, sevgiden daha güçlü olduğuna inanıyor," diye mırıldandım. "Benden nefret ettirebilirse seni, beni buna mecbur bırakan Magnatlardan intikamımı alıp sonra da ona itaat etmem için beni ikna edebileceğini düşünecek."

Gözlerini bana çevirdi. "Benim ne yapmamı istiyorsun peki?" diye sordu.

"Bolesław peşimizdeyken ayrı ayrı durmamız aptalca olur ama dayını benim öldürdüğümü kanıtlarıyla sana verdiklerinde bile benimle kalırsan seni büyülemişim gibi bana deli divane âşık olduğuna onları inandırmamız gerekir."

Dili dudaklarını ıslattı. "O konuda zorlanmam," dedi öylece.

Kalbimin ritmi değişti. İki yıldır Jan ve Ares kalbimin ritmini nasıl yöneteceğimi öğretmişti bana ama onun bunu bozması bu kadar kolaydı işte. Değil tek bir cümlesi, tek bir bakışı, tek bir dokunuşu; yalnızca öylece duruşu, var olması bile yetiyordu. Adı bile yetiyordu...

"Adil değil," diye mırıldandım. "Öyle şeyler söylersen nasıl öpmeden duracağım?"

Dili altdudağında gezdi ama bana hiç bakmadı bilinçli bir şekilde. Sanırım benimle vakit geçirdikçe onun da özlemi öfkesinden daha ağır basıyor ve her şeyi yakarak beni öpmek istiyordu. Araba çok sıcak olmaya başladığında ve sessizlik uzadığında konuyu değiştirdim hemen.

"Jadwiga'ya cenazede olduğu gibi davranabilirsin, öfkeni hissetmesi ve beni ondan uzak tutmak istemen tam onun görmek isteyeceği türden şeyler. Halihazırda Bolesław seni hedefe aldığından dilersen Jadwiga'ya barışmışız gibi de davranabiliriz ya da şu an olduğumuz gibi de."

Kaşı kalktı yola bakarken. "Biz şu an neymişiz?"

"Limoni?" diye sordum emin olamayarak. "Beni Jadwiga'dan uzak tutmak istiyorsun ama tam olarak da affetmemişsin gibi."

Hoşuna gitmemiş gibi bir ifade vardı yüzünde. "Ben yola çıkmadan önce sana ne dedim Lina?"

Ne demek istediğini anladım o an. "Bizim aramızda olan bizim aramızda kalır."

Onayladı beni. "Kimsenin, özellikle de o kadının bizim aramızda olan hiçbir şeyle ilgisi olmayacak."

Sağ elimin tırnaklarını, sıkıca tuttuğum elinin üzerinde gezdirdim usulca. "Sevgiliyiz yani o zaman?"

Dili dudaklarını ıslatırken kafasını salladı. Bu kabul ediş tam olarak gerçek olmasa bile içimi ısıttı. Ona sırnaşma fırsatı gördüm ve faydalandım bundan hemen.

Başımı sağ omzuma doğru yatırdım hafifçe. "Peki..." derken uzattım son heceyi. "Sen beni öpmeyeceksin orasını anladım," diye mırıldandım arsızca. "Ben yanaktan öpsem ara sıra olmaz mı? Gerçekçilik açısından..."

Onaylamazca, "Lina, Lina, Lina..." diye mırıldandığında içim bir hoş oldu. Gözlerini bana çevirdi, "Ateşle oynuyorsun."

"Yanarsam günceme yazarım," dedim öylece.

Hiçbir şey söylemedi, dili dudaklarında gezinirken bir anlığına dudaklarıma bakıp gözlerini kaçırır gibi yola çevirdi bakışlarını. Hiçbir şey söylememesinden ve gözlerini kaçırmasından cesaret alıp ona uzandım, kokusu burnuma çalınırken dudaklarımı yanağına yasladım özlemle. Ufacıktı ama aramızda elektrik çatırdadı. Hafifçe geri çekildiğimde başını bana çevirdi. Burun buruna geldiğimizde ikimizin de kalp ritmi değişmişti.

"Şansını mı zorluyorsun *kedi*?" diye sordu zerre önüne bakmazken.

Sağ elimi direksiyona koyarken kafamı salladım. Güzel yüzüne baktım içim giderek. "Koydum kafaya seni," dedim öylece. "Alacağım kendime."

"Fazla iddialısın bu kez."

Kafamı salladım yine. "Ustasından öğrendim."

"Cık"ladı. "Onun, elindekine fazla güvenme problemi vardı, sen elindekini sıkı tut yine de."

Alındım öyle söyleyince ama kaçmadım. Artık korkularımın üzerine gidiyor, kırıklarımın üzerine yatıyordum.

Tutmaya devam ettiğim elini sıktım hafifçe. "Tutuyorum," deyip direksiyonu bıraktım ve yanağına yasladım avucumu. "Sen benimsin Aral Çakırca." Başparmağımla dudağını okşadım özlemle. "Al benden neyimi istiyorsan."

"Lina," diye fısıldadığı sırada bir korna sesiyle birlikte şeritten çıktığımızı fark etmemiz ve ikimizin de refleksle direksiyonu hafifçe sola çevirerek şeride girmemiz bir oldu.

Suçlulukla dudaklarımı birbirine bastırdım. "Pardon," dedim masum masum. "Kendime hâkim olamadım bir an."

Çatık kaşları bana çevrildiğinde ona gülümseyip bir araba kazasında canımızdan olmak istemediğimden geri çekildim uslu uslu. Elimde olmadan az önceki anın heyecanıyla kıkırdadım hafiften. Güldüğüm için gözleri bana çevrildi tekrar ve dudaklarıma kaydı bakışları.

"Bana öyle bakarsan kaza olur sevgilim," dediğimde onunla uğraştığımın ve sabrını sınadığımın farkındalığıyla kaş çatarak önüne döndü. Göğsü sessiz bir iç çekişle şişerken kafasını salladı kendi kendine. "Aklımla oynarsan olur tabii," diye mırıldandı ağzının içinde.

Bu hali bana sevgili olduğumuz zamanları hatırlattığından gülümsedim hafifçe. İki sene önceki Aral'ı özlemek göğsümde sönmeyen bir ateşti ve artık Aral'ın, bana geçmişe yanma, derken ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. Yanmanın ne demek olduğunu çok iyi anlıyordum ve o hep benden daha kıdemli olacaktı bu konuda. Ona hayatını ver deseler verirdim gözümü kırpmadan ve buna rağmen iki senedir ne yaşadığı hakkında en ufak bir fikrimin olmayışı o kadar zoruma gidiyordu ki tüm kelimeler ipe dizilip anlatsa derdimi sıradağları boydan boya dolanır yine de çözmezdi beni.

Aral arabasını tanıdık bir evin önünde durduğunda kalp ritmime artık hâkim olmaya başlayıp onun elimi bırakmasından hoşlanmadığımdan; elini istemeyerek bıraktığımda kemerine uzandı o da. Ben de kemerimi açarken meraklı gözlerimi yüzünde gezdirdim.

"Benim gelmem sorun olmaz mı ailen için?" diye sordum güzel yüzüne bakarken. "Zaten çok üzgünler, bir de onca şeyden sonra beni oraya götürmene kızabilirler."

Gözlerime bakarken dili dudaklarını ıslattı. "Lina," dedi sonra. "Ben sana arabaya binmeden önce kavga da bizim dargınlık da küslük de demiş miydim?"

Demişti... Beni öpmeden üstelik...

Ona cevabımı kapımı açarak verdim. Beni buraya getirmesi bir çeşit ödül müydü ceza mıydı emin değildim ama onun yanında olmak her şeyden daha mühimdi. Ben Aral'la yüzleşebilmiştim, kardeşlerinin tepkilerini ne olursa olsun kaldırabilirdim. İki sene boyunca kafamın içinde binlerce farklı şekilde kurmuştum bu oyunu. *Kazanacaktım sevdiğim herkesi geri.*

Aral da peşim sıra indi arabadan. Karşımdaki Çakırca malikânesine bakarken buraya iki sene önce geldiğim anı anımsadım. Hasan Sabbah'ını bul, demişti bana Hükümdar Çakırca. Bulmuştum; bulmakla kalmamış, önünde eğilerek teslim olmuştum ona. Şimdi, beni gönderdiği görevi başarıyla tamamlamış, tıpkı bir Haşhaşi'nin intihar teslimiyeti* gibi öldürdüğüm adamın ailesinin önüne çıkıyordum. Ölmeyecektim ama. *Yaşamak için vermiştim ben bu savaşı...*

O an gözlerim seçici bir algıyla sağıma çevrildi, bir evin çatısında doğrudan bizi izleyen bir çift kızıl gözle göz göze geldim. Henüz yirmi yaşında bir Karo İkilisi'ydi bu. Çakırca Ailesi'ni takibe alanlardan biriydi. İstifini hiç bozmadı, başıyla selam verdi rütbemden ötürü. Ona ifadesizlik içinde bakıp önüme döndüm.

Aral'a baktığımda elini bana uzattığını gördüm ve bu kalbimin ritmiyle oynadı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Farkındayım hepsinin," dedi gözlerime öylece bakarak. "Biri de şu köşede duruyor."

Başıyla işaret ettiği yere baktığımda caddenin köşesinde duran bir başka tanıdık simayı gördüm. Bir avuç olunca hepsi tanıdık oluyordu ve hiçbiri Jan'ın izni olmadan adım atmıyordu. Asıl sorun benim bile göremediğim ve duyamadıklarımdı. *Asıl sorun Bolesław'dı...*

Aral'ın muhtemelen herkese göstermek için uzattığı elini tutarken, "Seni duyabilirler," diye hatırlattım ona beni duyma ihtimallerini bilerek. Rolümü kafamda o kadar çok oynamıştım ki hata yapma lüksüm sıfırdı.

---

* Haşhaşiler, ortaçağ İslam dünyasında etkin olan ve özellikle 11 ile 13. yüzyıllar arasında Pers ve Suriye bölgelerinde faaliyet gösteren gizli bir suikastçı grubuydu. Bu grubun, döneminin politik ve askeri liderlerine yönelik suikastlar düzenlediği bilinmektedir. Genellikle kamuflaj ve gizlenme teknikleri kullanarak hedeflerine yaklaşır, suikastı gerçekleştirdikten sonra ise olay yerinden uzaklaşmazlardı. Bunun yerine, Haşhaşiler suikastı yaptıktan sonra sıklıkla yakalanmayı tercih eder, böylece korku ve otoritelerine olan saygıyı artırmayı amaçlardı. Bu, grubun üyelerinin kendilerine ve misyonlarına olan bağlılıklarının bir göstergesi olarak kabul edilir ve onların intihar misyonlarına olan inançlarını yansıtırdı.

Aral elimi sıkıca tutarken gözlerime baktı doğrudan. "İyi dinlesinler o zaman," diye onayladı beni. "Sıradaki cenaze onların."

Tüylerim diken diken oldu. Yaptığı hem roldü hem de değildi ve bunu bilen birkaç kişiydik yalnızca. Aral Çakırca hayat çemberimin ta kendisiyken şimdi benimle dikiliyordu hayatın karşısında.

Aral elimden tutarak benimle ailesinin evine ilerledi. Sevgililer Günü'müz geldi aklıma, beni bu eve getirdiği ilk günün gecesi onu uykusunda ilk bırakışım geldi, bunu düşünmemeye çalıştım fakat Aral'ın da aklına bu anılar gelmiş gibi elimi daha sıkı tuttu sanki.

Kapıdaki askeri korumalar biz yaklaştığımızda geçmemiz için kapıyı açtılar. Aral benden bir adım önce girdi içeri, peşi sıra yürüdüm ben de. Tanıdık bahçede yürürken dışarıda korumalar ve tanımadığım simalar vardı. Bahçe kadar evin içinin de kalabalık olduğunu görebiliyordum açık kapıdan. Kulağımıza inceden okunan dua doluyordu.

Açık kapıya ilerlerken gözler üzerimize çevrildi. Eski Lina olsam gerileceğim bu ortamda üzerimde en ufak bir baskı dahi hissetmedim o an. Tek hissettiğim onun ve sol elimi tutan sıcak elinin varlığıydı. Başımı dik tutarak Aral'ın yanında ilerlerken hayatımda belki de ilk kez bu kadar dik duruyordum. Ona her gülümseyişimin bedelini iki senemizle ödemiştim ve şimdi, her şeye rağmen beni anlıyor, bana bir şans daha veriyordu. Hiçbir şey eğemezdi başımı o halde. *Kavgaysa bizim kavgamızdı, kırgınlıksa bizim kırgınlığımız.* Çok istiyordum onu seven herkes beni de sevsin ama onu sevdiğim için utanmıyordum artık kendimden. Bu eli tutmayı herkesten daha çok hak ediyordum. *Yemin ederim hak ediyorum Aral.*

Aral akrabaları ve aile dostları arasından benimle el ele geçerken adımları tereddütsüz, yüzü ifadesizdi. Metanetli bir adamın ifadesiydi yüzündeki, rol de değildi üstelik. Kimse yüzündeki kırgınlık ve öfkenin dayısının kaybına değil bize yaşatılanlara olduğunu tahmin etmezdi.

Onu görüp selam veren herkesle selamlaşıp taziyelerini kabul etti. Kimsenin yanında çok kalmadı ama adım başı durdurdular onu. Malikâne öyle kalabalıktı ki babamın sözde cenazesindeki kimsesizliğimi hatırlattı bu bana istemsizce. Bize taziyeye gelen tek kişi Asaf Soylu'ydu o zaman. Şimdi Atilla Durmuş'un sözde cenazesinde Hükümdar Çakırca'nın evi adım atılmayacak kadar kalabalıktı. *Seviliyor olmanın en iyi yanı yaşarken değil yalnızca öldüğünde bile yalnız kalmamaktı. Arkanda sevdiklerinle kaybının acısını paylaşacak insan bırakmaktı.*

Aral'a taziye veren herkes bana da verirken onun yanındaki varlığımı sorgulamadılar hiç. Aral da beni tanıtmaya gerek duymadı, zira yeri de değildi ama onun elini tutarak aile dostlarının taziyelerini kabul etmek garip bir deneyimdi. *Jadwiga, öldürdüğüm adamın taziyelerini kabul ettiğimi görse benimle gurur duyardı...*

Eve nihayet girdiğimizde mutfaktan çıkan Fatma Hanım bizi gördü. Yaşlı gözleri şaşkınlıkla aralanırken, "Allah'ım sen büyüksün," dedi kısık, boğuk bir sesle. Aral onu duymadı, yoluna devam etti öylece ama ben her şeyi duyuyordum neredeyse. Aral'ın *yanındaki kadını* merak ediyor, fısıltıyla kim olduğumu soruyorlardı birbirlerine.

Büyük salona girdiğimizde içerisi o kadar kalabalıktı ki hatırladığımdan küçük geldi gözüme. Bir hoca, dua okuyordu Atilla Durmuş için, onun etrafını saran yarım çemberde sevenleri –çoğunlukla kadınlar– gözyaşları içinde duaya eşlik ediyordu. Bu görüntü karşısında tüylerim diken diken oldu. Sanki her şey gerçekti...

İlk önce Jadwiga'nın nerede olduğunu algıladım fakat dönüp bakmadım. Ardından gözlerim kalabalık içindeki tüm Çakırcaları seçti, onların gözleri de aynı sebepten Aral'a çevrilmişti içeri adım attığı an. Aral sorumsuz bir adam değildi, muhakkak haber vermişti yokluğunun sebebini fakat kimse benimle dönmesini beklemiyordu. Çakırca kardeşler, Şahin, Kürşat, Tarık ve Özkan bir arada duruyorlardı ve bizi gördükleri an gözlerinde bariz şaşkın bir ifade belirdi ama yüzlerinde çok misafir etmediler bu ifadeyi. Çoğu duygularını gizleyip soğukkanlılıklarını korumayı hepsi çok küçükken öğrenmişti.

Aral çekinmeden beni kardeşlerinin olduğu yere yönlendirdiğinde gözlerim istemsizce beni izlediği için tenimi karıncalandıran gözlere çevrildi. Jadwiga'yla göz göze geldiğimizde gözlerinde ifadesizlik gördüm. Bir parça da tiksinti ve bunu gizleyemiyordu. Ama bana gülümsedi hafifçe. Gururluydu gördüğü tablodan. Gözlerini kapatıp açtı aferin, der gibi.

Başımla hafifçe selam verip gözlerimi yaklaştığımız kalabalığa çevirdim. Yanlarına vardığımız gibi Aral, "Annem ve yengem nerede?" diye sordu merakla. Onlar için endişelendiğini ses tonundan anlamamak imkânsızdı.

"Yengem fenalaştı biraz," dedi Ekin sıkıntıyla. "Odaya çıkardılar, ablamla. Deniz abim de onlarla, merak etme."

Aral'ın elimi tutuşu sıkılaşırken kafasını salladı anladım, der gibi.

"Annem nasıl?" diye sordu bu kez.

"Sen gitmeden öncekiyle aynı," deyip gözlerini ilgiyle bana çevirdi. Gözlerinde ne bir öfke ne de suçlayıcılık vardı bana karşı. Zira muhtemelen burada beni en çok anlayan kişi de oydu. Bazen sevdiklerin yaşayabilsin diye senelerini onlardan uzakta geçirmek ve onlar için savaşmak zorunda kalırdın ve herkes sana öfke duysa da kendini harcadığın için sen bundan pişmanlık bile duyamazdın, onlara değer çünkü.

"Selam," dedi metanetli bir ifadeyle.

Neden bilmiyorum, bir an ağlama isteği duydum, bana selam verdiği için...

"Selam," dedim ben de usulca. "Başınız sağ olsun."

Ekin onayladı beni. "Dostlar sağ olsun," deyip bir anlığına Jadwiga'ya baktı çekinmeden.

Şahin'in yüzümü aşındıran bakışlarına karşılık verdim ben de o sırada. Yeşil gözlerini yüzüme dikmiş, öylece bana bakıyordu. Kafası karışmış gibiydi. Aral ona da hiçbir şey anlatmamıştı belli ki; nitekim bana karşı bundan kaynaklanan bir öfke gördüm gözlerinde. Yaptığım şeyi bilmesine rağmen beni Mehmet Ali'ye karşı hep savunmuş, Aral'ın sevgisine ve kararlarına saygı duymuştu hep ama şimdi Aral'ın bu yaptığına anlam veremiyordu sanki. Haklıydı da.

Eğer Jadwiga burada olmasaydı ona daha yumuşak bakardım ve o kafasının karışacağı bir şey olduğundan emin olurdu ama rolüm gereği ifadesizlik içinde bakmak zorunda kaldım ona. Birbirimize ilk kez dik dik baktık. Onun arkadaşlığını çok özlemiştim halbuki.

"Çevir gözünü," dedi Aral bana dik dik baktığını fark ettiğinden. Normalde o da böyle konuşmazdı ama beni yanından ayırmamak için aşkımdan kör olmuş âşığı oynamayı koymuştu kafasına belli ki.

Şahin alınmış veya gücenmiş bir ifade olmaksızın Aral'a baktı. Gerçekten anlamak istiyordu onu.

"Şimdi değil," dedi Aral sıkıntı çekiyormuş gibi. Rolünü kusursuz oynuyordu. "Sonra."

Şahin sıkıntıyla derin bir nefes alıp onu onaylarken gözlerini benim olmadığım bir yöne çevirdi. O sırada üst kattan Hükümdar Çakırca'nın hiddetli sesini işittik bir anlığına. Mehmet Ali'ye bağırmıştı ve bu bilinçli ses yükseltişi yalnızca ben değil Jadwiga ve Mustafa Selim Kotan da duymuştu. Konuşmanın devamını muhtemelen benim dışımda kimse duymadı ama Hükümdar Çakırca, Mehmet Ali'ye hiddetle Mustafa Selim Kotan'ın rütbesini hatırlatıyor, sakin olmasını söylüyordu. Mehmet Ali babasını öldüren insanların taziyede bulunmasına dayanamıyormuş gibi

öfke içinde bir role bürünmüş olmalıydı. Herkes rolünü o kadar kusursuz oynuyordu ki buna ayak uydurmamak imkânsızdı. Ben de kalp ritmimi buna uydurdum.

Aral babasının sesini duyduğu an, "Ekin'le kal," deyip merdivenlere yöneldiğinde Şahin ve Kürşat da onunla aynı anda harekete geçmişti. Üçü de yukarı çıkarken dikkatleri üzerlerine çektiler. Ekin ona çevrilen gözlere boş bakışlarla karşılık verdi. Aral'ın söylediğini yapıp onunla kaldım ama gözlerim bir anlığına suçluluk duyuyormuşum gibi Jadwiga'ya çevrildi. O bana bakmıyor, Korgeneral Metehan Alanbay'a Mehmet Ali'nin öfkeli olmakta ne kadar haklı olduğundan bahsediyor, ona acıdığını dile getiriyordu. Beni izleyen gözler Mustafa Selim Kotan'a aitti.

Gözlerini üzerime dikmişti ve yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Zaman zaman benden şüphe ettiğini hissederdim ve ne zaman böyle hissetsem tüylerim diken diken olurdu. Sanki her şeyin bir oyun olduğunu biliyor, bana hiç inanmıyor, yalnızca çırpınışımı izlemekten zevk alıyordu. Aptal bir adam değildi çünkü; Jadwiga'dan daha tehlikeliydi. Jadwiga kibirli kurnaz bir Tilki'ydi belki ama o, her an tetikte olan leşçi bir sırtlandı. Jadwiga ona bir nevi paralı asker sağlarken o, tüm bu sistemin içinde hiçbir Tilki'nin kuyruğunu birbirine değdirmeden bunca sene ilerlemiş, Hükümdar Çakırca'yı bile emekli olmaya mecbur bırakmıştı.

Sağ elini kaldırıp iki parmağıyla beni yanına çağırdığında gerildiğimi belli etmeden ona doğru ilerledim. Sanki kimin emrinde olduğumu bana hatırlatmak ister gibi bir hale bürünürdü zaman zaman. Bana haddimi ve yerimi bildirirdi. Aşk konusunda annemin sahip olduğu *bir tür aptallığım* olduğuna inanıyordu. Bu yüzden ona göre genlerime rağmen hiçbir zaman Ares veya Wielki gibi olamayacaktım. Jadwiga'dan sonra yerine geçecek olan asıl mirasçının onlardan biri olması gerektiğini düşünüyordu. Eğer genlerim olmasaydı Pars muhtemelen benden daha değerli olurdu onun için. Çünkü o en azından erkekti, kadınlar gibi aşk için ölmüyordu ona göre. Halbuki yanlış biliyordu; ben aşk için ölmüyor, yaşıyordum ve aşkım beni değil onu öldürüyordu...

Saygıyla arkasına geçip onu dinlemek için eğildim. Başını hafifçe soluna çevirdi. "Zavallı çocuğa su götür," dedi sesini kısma gereği bile duymadan.

Mehmet Ali'yle alay ediyor, onu psikolojik olarak gücüyle ezmek istiyordu. Babasının katili onun cenazesine, taziyesine katılıyor ve

sinir krizi geçirirken ona su götürüyordu... Kafamı bir askerin emir alışıyla hafif aşağı eğip doğruldum ve söylediğini yapmak üzere mutfağa ilerledim doğrudan. Mutfakta Melek, Alpaslan abi ve Nilay'ın sesini seçmiştim ama bu karşılaşmaya kendimi hazırlamanın bir yolu olmadığından rolüme büründüm tamamen.

Ben mutfağa girdiğimde üçünün de gözleri bana çevrildi –Alpaslan abinin kucağındaki tatlı kızı da sayarsak dört– fakat ben göreve odaklanmış bir şekilde başım dik, muhtemelen burnu havada bir duruşla doğrudan bardakların olduğu kısma ilerledim.

Melek'in şaşkın gözlerini üzerimde hissetsem de dönüp bakamadım ona hiç. Alpaslan abi ve Nilay'ın sohbeti sekteye uğramıştı varlığımla. En çok şaşıran Nilay'dı, kalp ritminden anlamıştım. Bir bardak su alıp çıktım mutfaktan sessizce.

Nilay'ın arkamdan, "Hep burada mıydı?" diye sorduğunu işittim.

"Aral'la gelmiştir," dedi Alpaslan abi sesinde en ufak bir kınama ya da kindarlık barındırmadan. Sesini tarif edecek olsam yorgun ve metanetli, derdim.

Nilay onun aksine oldukça kınayan ve hoşlanmadığı belli olan bir sesle, "Pes gerçekten," dedi.

"Aral'ın bileceği iş," dedi Alpaslan abi, bu konuyu konuşmak istemediğini belli edercesine. "Bize konuşmak düşmez."

Nilay hiçbir şey söyleyemezken Melek'in ona gıcık oluyormuş gibi, "Lina'cığım dayımın eskiden bile olsa sevgilisi sonuçta," dediğini işittim. Sesi biraz değişmiş olsa da hâlâ çokbilmiş ve tatlıydı. "Dayımı seven herkes geliyor. Lina'cığım da gelebilir bu yüzden. Değil mi babacığım?"

"Evet bebeğim," diye onayladı onu Alpaslan abi. "Bu konuda konuşmak bizim işimiz değil ama."

O sırada Melek'in ayak seslerini işittim.

"Nereye?" diye sordu babası.

"Dayımı göreceğim."

O kapıya doğru yürürken Alpaslan abi, "Dayına soru sorup bunaltmak yok," diye tembihledi onu.

Hafifçe gülümsetti bu beni. Büyümüş de küçülmüştü gerçekten. Beni sormak istiyordu Aral'a muhtemelen. Meraklı ve tatlı bir kızdı hep.

"Atilla dedem için üzüldüğünü biliyorum," dedi bozulmuş gibi. "Ben artık büyüğüm babacığım."

"Lütfen Batı'yı da bulup yanıma döner misin?"

"Tamam babacığım," deyip peşime takıldı.

Yüzümdeki gülümsemeyi silip salona girdim ve ifadesizlik içinde merdivenlere ilerledim. Ekin önce bana ardından arkamdaki yeğenine baktı. Önünden geçip merdivenlere yöneldim. Melek peşimden gelecekken Ekin onun önünü kesip çabasızca onu kucağına aldı.

"Dayıma gidiyordum," diye sitem etti ona ama Ekin izin vermedi yukarı çıkmasına. "Birini buldun aferin sana," dedi sevgiyle.

Bir katı çıktığımda odalardaki uğultular daha da işitilebilir oldu. Çıkmam gereken tek bir kattı ama seslerin geldiği odaya yönelemeden ikinci katın merdivenlerinde oturan küçük birinin burun çekişlerini duydum. Başım anında merdivenlere çevrildi ve oraya yöneldim. Kim olduğunu içten içe biliyordum ve bu, kalbimde bir sancıya sebep oldu.

Merdivenler görüş açıma girdiğinde kalbim sevgiyle ısındı. Biraz büyümüştü o da Alin gibi ama yüzünü göremesem de pek değişmemiş gibi duruyordu. Yakalanmışlık hissiyle yüzünü dizlerine kapatıp onlara sarıldı.

"Ağlamıyorum," dedi boğuk sesiyle. "Gözüme bir şey kaçtı."

Önünde durup dizlerimi kırdım ve onunla aynı boya indim. Onu çok özlemiştim. O kalbinde benim Aral'a olan sevgimin en benzerini taşıyan küçük arkadaşımdı. Küçük kardeşimdi. Aral için bir çocuksa; benim de çocuğumdu...

Ne Jadwiga'nın ne de Kotan'ın Tilkilerin duyularını keskinleştiren implantı vardı ve Hükümdar Çakırca'nın evi dinlenemiyordu. Fısıltılarımı kimse duyamazdı. Bu yüzden ona eğildim ve, "Nasılsın Küçük Prens?" diye sormadan edemedim.

Sesimi duyduğu an başını şaşkınlıkla kaldırdı ve göz göze geldi benimle. "Lina'cığım?" diye sordu parlayan gözleriyle. Sonra da benim gerçekliğim onu tetiklemiş gibi gözlerinden boncuk boncuk yaşlar düştü ama sildi hemen onları. "Döndün mü?" diye sorarken dudakları titrediğinde dayanamayıp elimi şefkatle ona uzattım. Ona sarılacağımı sanıp bana uzandı ve kollarını boynuma sardığında donup kaldım.

Dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Neden bu kadar üzgün olduğuna anlam veremiyor olsam da kollarımı ona sarmadan edemedim. Elimdeki bardağı merdivene bırakıp onu kucağıma aldım ve yakındaki bir banyoya girdim yine. Klozetin üzerine oturup sakinleşmesi için zaman verdim ona. Saçlarını okşadım. Bir süre sonra sakinleşip gözlerini kurulamaya başladı. Ona yardım ettim.

Gözlerini silme işini bana bırakıp burnunu çekti beni izlerken. "Affedersin Lina'cığım," dedi mahcup bir sesle. "Ben büyüğüm artık, sana kendimi taşıtmam doğru olmadı."

Kurduğu cümleye elimde olmadan gülümsedim. "Kocaman olmuşsun ama ben de çok güçlü biriyim."

Kafasını salladı. "Öylesin gerçekten, Alin'ciğim anlattı," dediğinde Alin'in ona ne anlattığı konusunda bir fikrim yoktu.

"Daha iyi misin?"

Kafasını salladı usulca. "Bunu yine sır olarak saklayabilir miyiz?" diye sordu mahcubiyetle. "Abilerim bilirse çok üzülürler."

Göğsümdeki yangın harlandı öyle söyleyince. *Sen çocuksun Batı, üzüntülerini gizlemek için fazla küçüksün.*

"Bu bizim sırrımız olacak," diye onayladım onu. "Merak etme."

Kafasını salladı ama aklına gelen şey gözlerini doldurdu onun yine. "Anneme bir şey olur diye," deyip duraksadı çok üzüldüğünden. "Korkuyorum," diye ekledi sonra gözlerinden birer yaş daha düşerken.

Anneden kastının Ender Hanım olduğunun farkındalığı göğsüme bir sıcaklık olarak yayıldı. Ender Hanım belli ki onları biliyor, hatta onlara annelik bile ediyordu ve Batı onu kaybetmekten korkacak kadar çok seviyordu.

"Annene bir şey olmayacak," dedim onu teselli etmek isteyerek. "Merak etme."

"Abilerim anneme bir şey olmasından korkuyor, biliyorum. Onlar korkunca ben de korkuyorum."

Yutkundum hafifçe. Kafamın içinde Alin'in, babamın cenazesindeki haline dair anılar canlanırken Batı'nın yanağını okşadım şefkatle. "İnsan sevdikleri üzüldüğünde üzülür ve endişe eder onlar için. Ama bu onlara kötü bir şey olacak demek değil. Abilerin çok iyi insanlar olduğu için kalpleri sevdikleri insana çok üzülüyor, endişeleniyorlar onlar için ama annen de yengen de çok güçlü insanlar. İyi olacak her şey. Her şey geçecek, tekrar mutlu olduğumuz günler gelecek."

Burnunu çekti. "Abim de mutlu olacak mı?" diye sordu gözlerimin içine bakarken. "Abim sen yokken hiç mutlu değildi Lina'cığım," derken gözleri tekrar doldu. "Bize dönsen olmaz mı?"

Ben size dönebilmek için gitmiştim Batı. Her şey bunun için... Her gözyaşı bunun için... Size dönebilmek için...

Yutkundum usulca. "Döneceğim," dedim söz verir gibi.

Aral'a benzeyen gözleri ışıdı. Göğsüme sığındı sanki ben iki senedir hep onunlaymışım gibi hiç yabancılık çekmeden. Kollarını boynuma sardı hiç çekinmeden ve bir süre sarıldı bana.

Sonra derin bir nefes alıp ayrıldı benden, usulca ayakları üzerinde kalktı. Gözlerimin içine baktı. "Ağladığım belli mi Lina'cığım?"

Kafamı iki yana salladım. "Değil."

Ama Aral anlar Batı. Aral bakınca bakmıyor ki sadece, içimizi görüyor, acımızı görüyor ve göğsünde yaşatıyor bizim gibi. Elimi tuttu sıkıca.

"Hadi çıkalım," dedi güçlü bir duruşla. "Abim yokluğumuzu fark ederse merak eder."

Abin beni merak etsin çok istiyorum Batı. Elinden tutarak kalkıp birlikte çıktık banyodan, merdivende bıraktığım bardağı aldığım sırada en başında gitmem gereken kapı da açıldı. Hükümdar Çakırca, Mehmet Ali, Deniz, Şahin, Kürşat ve Aral koridora çıktıklarında Batı ve ben el ele onlarla karşı karşıya kaldık. Deniz beni görmeyi beklemediğinden kaşları çatılarak abisine döndü ama diğer kimse şaşırmamıştı beni burada gördüğüne.

Elimde tuttuğum bardağı Mehmet Ali'ye uzattığımda Aral ve Hükümdar Çakırca hariç herkesin bir ip gibi gerildiğini hissettim. Deniz'e bile söylememişti Aral... Kalbim onun olsaydı keşke her şeyiyle...

"Biraz su iç," dedim ruhsuzluk içinde gözlerine bakarken.

Zaten gergin olan ortam benim kelimelerimle bir bıçak gibi keskinleşirken Aral'ın, "Kürşat, Batı'yı aşağı indir," dediği gibi Kürşat yerinden fırlayıp Batı'yı kucağına alıp aşağı indi ve bu süreçte Mehmet Ali derin bir nefes alarak rolüne bürünmek için birkaç saniye bekledi. Ardından her şey sanki bu anı yıllarca oynamayı beklemişiz gibi birkaç saniye içinde gelişti.

Mehmet Ali bardağı elimden aldığı gibi öyle bir fırlattı ki başımı çevirsem bile sıçrayan bir cam parçasının yüzümde sinek ısırığına benzer bir sızıyla çizik açtığını hissettim.

Mehmet Ali boğazımdan tutmak için elini uzattığında geri çekilmeme gerek dahi kalmadan Aral, Mehmet Ali'nin kolunu iterek aramıza girdi. Mehmet Ali rolünden çıkmadan, "O orospu çocuğuna söyleyin onun sülalesini sikmezsem!.." diye bağırarak üzerime yürüdüğünde bu evde olup da bunu duymayan kimse kalmamıştı muhtemelen. Hükümdar Çakırca, Şahin ve Deniz, Mehmet Ali'yi tutmaya çalışırken Aral beni tuttuğu gibi merdivenlere yöneltti ama yukarı götürmek isterken ben alt

kata yöneldim. Aral, hep ince düşünüyordu, kimseye mahcup hissetmememi istiyordu yine ama görmelilerdi beni ne hale getirdiklerini.

Aral'ın gözlerine baktım yalnızca ve yalnızca gözlerine bakmak bile bunu görmeleri gerektiğini anlattı ona. Dişlerini sıkıp yüzümdeki kesiğe baktı bir anlığına. Bileğimden tutarak beni merdivenlerden indirip kimseye göstermemeye çalışıyormuş gibi hızla kış bahçesine çekti ama göz ucuyla Mustafa Selim Kotan ve Jadwiga'nın kalkmış olduğunu gördüm. Bir gözleri de bizim üzerimizdeydi. Aral beni kış bahçesine götürüp kimsenin göremeyeceği bir köşeye çektikten sonra gözlerini yüzüme diktiğinde mahcubiyetle baktım yüzüne.

"Kotan su götürmemi istedi," demiştim ki elini yüzüme uzatıp çenemi kaldırdı ve hafifçe sağ omzuma doğru çevirip kesilen yere baktı.

"Elinin ayarını sikiyim Mehmet Ali," diye mırıldandı keyifsiz bir tonda. "Acıyor mu?"

Bu soru, göğsümde bir baskı hissetmeme sebep oldu. Trajikomik geldi. Geçtiğimiz ve ayrı kaldığımız bu iki senede ben suikastçı olmuş, onlarca yara açıp yara almıştım ve şimdi o yüzümdeki ufacık bir kesiğin canımı yakıp yakmadığını soruyordu. İlgiye muhtaç bir yanım acıdığını söyleyip ondan bir öpücük alabilmek için çırpındı ama bugün onu yaralarım üzerinden iki kez kandırmak istemedim. Sonra gerçekten acıyan yerlerimi öpmezdi belki... Hiç istemezdim.

Bugün yaralarıma daha fazla kafasını takmaması için, "Hissetmedim bile," diye mırıldandım.

"Ben hissettim ama," dedi, öfkesi sesine sinmiş bir sesle.

Hissetmişsindir tabii. Sen hayatımda gördüğüm en empatisi yüksek insansın Aral. Bu yüzden Kara Çakı olmanı hiç istememiştim senin, sen acıttığın kadar canı yanan birisin sevgilim.

"Gidiyorlardı," diye mırıldandım güzel gözlerine bakarken. "Beni de çağırabilirler her an. Herkes gittiğinde..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyerek böldü sözümü. "Jadwiga seni bana verdi, alamaz."

"Eve bırakırım, dedin," diye hatırlattım ona.

Kafasını sallarken gözlerimin içine bakıyordu. "Senin evin benim," dedi tereddüt bile etmeden. Sonra buna çok sinirlenmiş gibi kaşlarını çatarak gözlerini kaçırdı benden. "Ben nereye götürürsem orası," dedi vazgeçmiş gibi.

Dudak büktüm alınarak. Küslüğü de hiç çekilmiyordu bu adamın... Öpesi geliyordu insanın ama öpmeye de izin vermiyordu. Gıcıktı...

O sırada telefonum çaldığında bana çevrildi bakışları yine. Kim olduğunu bilerek telefonumu çıkardığımda ekranda Jadwiga'nın ismini gördüm.

"Efendim," dedim ses tonuma saygı ekleyerek.

Fakat telefonun diğer ucundaki Jadwiga değil Kotan'dı. "Bu gece orada kalabilirsin," derkenki ses tonu tüylerimi diken diken etti. "Eve dönerken yolu karıştırırsan yolu bilen birinden yardım alırsın."

Tüylerim diken diken oldu.

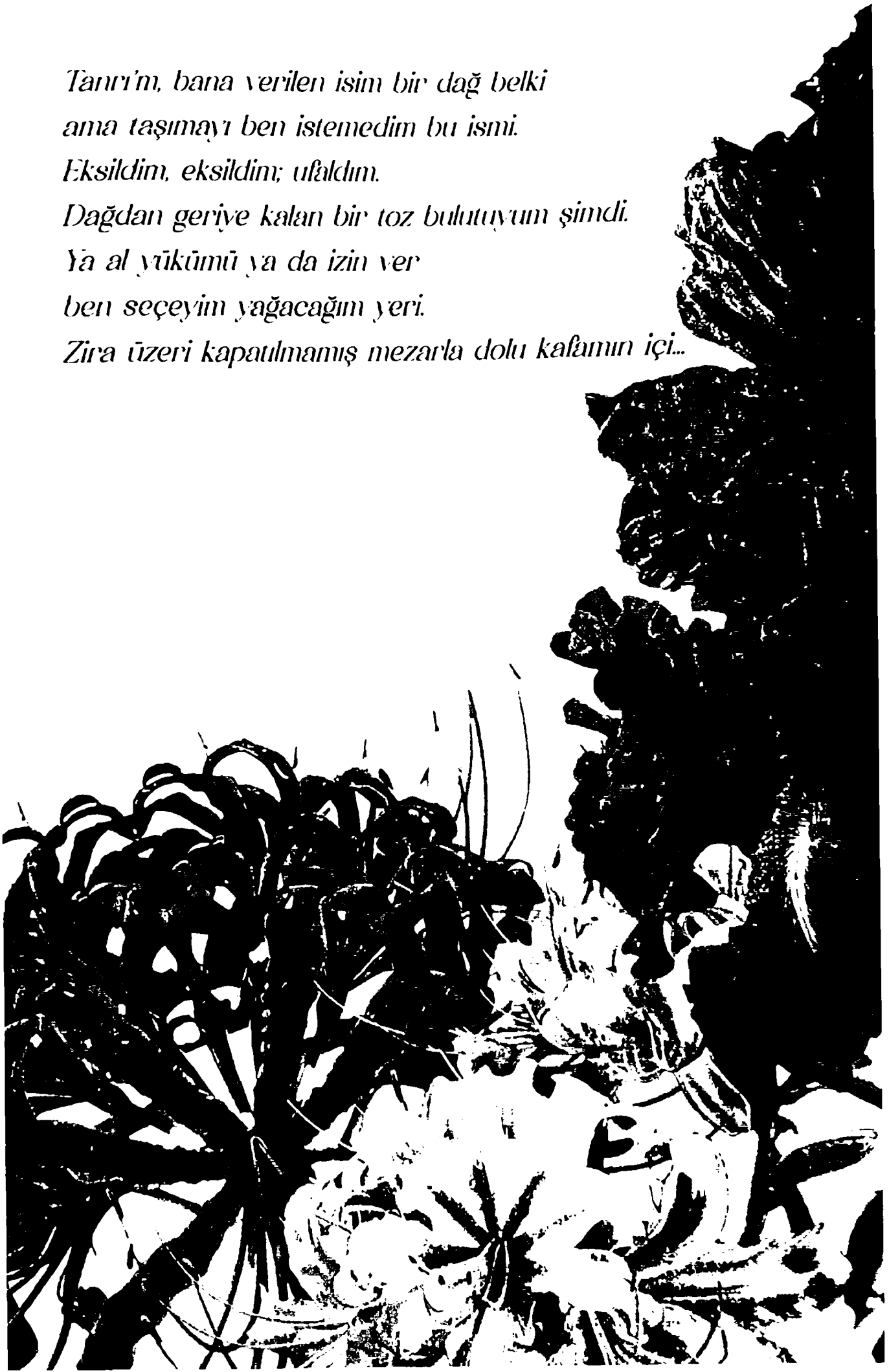
"Sana güveniyorum." *Güvenmiyordu...*

"Evet efendim," dedim yalnızca.

Eğer yarın Mustafa Selim Kotan'a Hükümdar Çakırca'nın rotasından bir parça dahi sunmazsam her şey boşa gidecekti...

Ayışığı Kitaplığı

Tanrı'm, bana verilen isim bir dağ belki
ama taşımayı ben istemedim bu ismi.
Eksildim, eksildim; ufaldım.
Dağdan geriye kalan bir toz bulutuyum şimdi.
Ya al yükümü ya da izin ver
ben seçeyim yağacağım yeri.
Zira üzeri kapatılmamış mezarla dolu kafamın içi...

Taziye bitene kadar kış bahçesinde oturdum tek başıma. İki sene önce Aral'ın kucağında oturduğum koltukta tek başıma oturup uzun bir zaman sonra sessiz ve sakinlik içinde geçirdiğim tek saatti belki de bu. Tavana yağan karı izledim öylece. İnzivamın birinci saatinde Fatma Hanım bana bir tepsi yemek getirmiş, yememi de ısrarla tembihlemişti. Söylememişti ama ben Aral'ın ona tembihlettirdiğini biliyordum içten içe. Bu yüzden yemiştim her şeyi. Zira bu iki sene bana kursağımda kala kala yedirmeyi öğretmişti yemeklerimi.

Yemek yiyip karnımı doyurunca Çakırcaların sıcak evinde olmak, Aral'ın burada olmasının verdiği rahatlıkla bünyem her saniye gevşemiş, iki sene sonra ilk kez zihnim kapanmaya gönüllü olacak şekilde uykum gelmişti. Zira son yetmiş iki saattir yalnızca dört saat uyuyabilmiştim. Uyumayı düşünmüyordum hiç ama gözlerimi kapattığımı hatırlıyordum bir tek.

Sonra kış bahçesinin kapısının açıldığını işittim. Gözlerim anında açılırken ayak seslerinden tanıdım içeri girenleri.

Hükümdar Çakırca, "Lina," dediğinde oturduğum yerden kalktım ve uyku mahmurluğunu zerre taşımaksızın doğruca onlara doğru ilerledim.

"Kapıyı kapat Alp," dedi Metehan Alanbay.

Kış bahçesi loş ışıklarla aydınlatılıyor ve yağan kar bir gölge oyunu sunuyordu. Açık kapıya rağmen pek ses seçemedim, misafirlerin çoğu ayrılmış olmalıydı. Bitkilerle dolu o yolu takip edip iki sene önce satranç oynadığımız masada oturan Hükümdar Çakırca ve yanındaki Metehan Alanbay'a ilerledim.

Alp vardı yanlarında. Ben onlara yaklaşırken Aral da girdi içeri ve göz göze geldik. Kalbimin ritmi oynadı varlığına henüz alışamadığımdan. Arkasından kapıyı kapatırken Deniz ve Ekin'in kapının dışında durduklarını gördüm. İkimiz de hemen hemen aynı anda vardık. Alp'le aramda, birazcık arkamda durdu.

Metehan Alanbay ve Hükümdar Çakırca dikkatle yüzüme baktılar.

"Ne durumdayız Lina?" diye sordu Metehan Alanbay ilgiyle.

"Mustafa Selim Kotan'dan emin değilim," dedim dürüstçe. "Jadwiga'nın şüphesi dahi yok. Bir *Tilki* gibi düşünüyor ve her şeyi onun bakış açısına uygun hale getirmek için çok uğraştık. Ama Mustafa Selim Kotan bir Tilki değil bir asker ve onun askeri olduğuma yeterince inanmıyor."

Hükümdar Çakırca kafasını usul usul sallarken gözleri benim üzerimdeydi. "Sen Kızıl Joker olmadan önce seni sadakatinle sınayacak," dedi

tereddüt bile etmeden. "Babandan son şüphe edişinde beni öldürmesini istemişti."

Tüylerim diken diken oldu. Babam, Hükümdar Çakırca'yı öldürmüş olsaydı nasıl bir hayatımız olurdu? Ben hâlâ hiçbir şey bilmeden, Aral tarafından hiç sevilmeden ve onu bilmeden yaşayıp giderdim belki de... Sonra Jadwiga bir gün kapımıza dayanır, babamdan beni isterlerdi ve her şey daha çekilmez olurdu çünkü o zaman beni anlayıp dinleyecek ve hayatımı tekrar inşa etmek isteyecek bir Aral'ım olmazdı.

"Rotanızı bilmek istiyor," dedim öylece gözlerine bakarken.

Kafasını salladı. "Avlamak için."

Öyleydi... Jadwiga, Aral ve ailesine dokunmayacağına söz vermişti ama onlara silah çekenlere çiçek uzatacak kadar yüce gönüllü de değildi elbette. Çakırcalar Jadwiga'nın evini ateşe verirse Jadwiga'nın onları o ateşte yakmak için bahanesi olurdu. Ayrıca Mustafa Selim Kotan, Jadwiga'dan bağımsız hareket ediyordu, onun bana hiçbir zaman bir sözü olmamıştı.

"Ayrıca size yardım edip etmediğimi gözlemleme şansı olacak böylece," dedim usulca.

"Nerede durduğunu belli etmeyeceksin," dedi Aral net bir sesle. "Madem iz sürmek istiyor, bırak sürsünler; biz Kapanlarımızı kuracağız."

Tüylerim diken diken olurken gözlerine baktım. Benim içim titriyordu onun Kapan olduğu gerçeğiyle ama onun sinirleri çeliktendi sanki artık, endişeyi hissetmiyordu bile.

"Ben de ona söyleyeceğimi söyledim," dedi Metehan Alanbay otoriter bir sesle. "Ava çıkmak için şafağın sökmesine bile gerek yok." Gözlerini Alp'e çevirdiğinde Alp başıyla emrini alıp hızla ayrıldığında avın başladığını biliyordum o an.

Hükümdar Çakırca ve Metehan Alanbay ayaklandı. Metehan Alanbay gözlerimin içine bakarken elini babacan bir tavırla omzuma koydu. "Bu yola ne için çıktığını da buna mecbur kaldığını da biliyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Eğer başarırsak bu milletin her bir ferdi bu fedakârlığın için sana minnettar olacak ve sen güzel evladım, Korgeneral Metehan Alanbay'ın hep arkanda olacağını bileceksin."

En başından beri tek istediğim bir hayat kazanmaktı. MİT'e vatan aşkıyla ölüp bittiğim için girmemiş veya onlara bu öncelikle yardım etmemiştim, aksini iddia etmek yalan olurdu fakat sonra, bu iki senede öyle şeyler görmüş ve yapmıştım ki MİT'te olmak, bir asker olmak, beni

hiç ummadığım anlarda teselli etmişti. Birilerinin hayatını kurtardığımı bilmek iyi gelmişti çünkü ben doktor olmayı da en başında bu yüzden istemiştim...

Metehan Alanbay'a bu yüzden Alp gibi baş selamı verdim. Elini omzumdan indirip Aral'la tokalaşırken diğer eli onun omzundaydı bu kez. "Dedelerin seninle gurur duyardı," dedi ona, buna çok inanarak. "Tekrar görüşeceğiz."

Başıyla onayladı onu Aral. Metehan Alanbay ayrılmak üzere kış bahçesinin kapısına yöneldiğinde Aral ve ben onları takip ettik. Deniz, Ekin, Kürşat ve Şahin kapıda merakla dikiliyordu. Hepsi saygıyla vedalaştı Metehan Alanbay'la. Salondan geçerken neredeyse kimsenin kalmadığını gördüm. Bir aile hariç... Nilay ve ailesi... Ender ve Menekşe Hanım'la oturuyorlardı. Metehan Alanbay hem Ender Hanım hem de Menekşe Hanım'a başsağlığı diledi tekrardan ve gözlerinin arkada kalmamasını rica etti. Güçlü olmalarını istedi onlardan.

Ben salonun girişinde, Aral'ın yanında dikilmiş onları izlerken Nilay'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyor olsam da ona hiç bakmadım. Metehan Alanbay ve Hükümdar Çakırca'yla dışarı çıktık. Mehmet Ali, Alp Diyar'la sigara içiyordu. Bizi görünce sigaralarını söndürdüler hemen. Metehan Alanbay metanetle elini Mehmet Ali'nin omzuna koydu.

"Kapan'ını kur," dedi mavi gözlerine bakarken. "Ava çıkıyoruz."

Mehmet Ali parlayan mavi gözleriyle emri aldı. "Emrederseniz."

Metehan Alanbay omzunu hafifçe sıkıp arabasına bindi. Arabanın arkasından bakarken kalbim göğsümde kor bir alev gibi yanıyordu. Aral için endişe duydum ama onun benim için endişe duyduğu iki seneye saymam gerektiğinin bilinciyle gıkımı bile çıkaramadım.

Hükümdar Çakırca eve doğru yönelirken, "Anneni teselli et. Daha sonra evin etrafını toparlamakla başlarsın," dedi Mehmet Ali'ye.

Mehmet Ali onu onaylarken Hükümdar Çakırca'nın peşine takıldı. Deniz, Kürşat ve Şahin anlamadıklarını gösteren bir ifadeyle kapının önünde olan biteni izlerken Ekin her şeyi biliyor gibi bir metanetle gözlerime bakıyordu. Kimse ona anlatmış değildi ama o kadar işin içindeydi ki tahmin edebiliyordu bu gerçeği muhtemelen.

Gözlerimi Aral'a çevirdiğimde o da bana baktı. "Ne zaman gideceklerr?" diye sordum merakla.

"Kim?" diye sordu kaşını kaldırıp.

"O kadın ve ailesi," dedim gözlerine bakarken.

Kıskançlık ediyor değildim aslında ama gitmesi de işime gelirdi.

"Osman Bey aile doktorumuz," dediğinde kaşlarım çatıldı hafiften. Babası doktor hem de aile doktorları mıydı?.. "Yengem ve annemle ilgileniyordur muhtemelen."

Bozulduğumu belli etmemeye çalışarak gözlerimi önüme çevirdim. "Aile boyu şifa dağıtıyorlar herhalde," diye mırıldandım ağzımın içinde sinirle.

"O ne demek?" diye sordu neyi kastettiğimi anlamış olsa bile.

"Sana destek oluyormuş ya," diye mırıldandım sebebi ben olsam bile buna çok sinir olarak. En çok da kendi açtığım yaraları saramamak kırıyordu beni. Bir kere yarasına pansuman bile yapamamıştım ben Aral'ın. *Hayır. Bir kere yapmıştım. İçim ona bu kadar gitmiyorken ve ona ne yaptığımı bile bilmiyorken...*

İçimi rahatlatacak hiçbir şey söylemedi. O sırada kalktıklarını işittim zira. Birkaç saniye sonra kapıda belirdiler. Kapının önünde Osman Bey ve Hükümdar Çakırca tokalaşırken Ender Hanım ve Menekşe Hanım hakkında konuşuyorlardı. Her zaman arayabileceğini söylüyordu Osman Bey ona. Nilay ve annesi tüm Çakırcalara tekrar başsağlığı dilediler uzaktan. Aral'a başsağlığı dilerlerken Nilay ben sanki orada değilmişim gibi bana hiç bakmadan Aral'ın koluna dokundu hafifçe.

"Ne zaman istersen ara," dedi ona. "Ne zaman istersen gelirim biliyorsun."

Ensemdeki tüylere kadar diken diken oldum. Kıskançlık kanıma karışan bir zehir gibiydi âdeta. Tırnağımı eteğime sürterken doğrudan karşıya bakıyordum çünkü ona bakarsam o kazanırdı ama ben hislerimi yalnızca Aral'a belli edeceğime yemin etmiştim iki sene önce.

Nasıl baktığımı bilmiyordum ama gözlerimi Ekin'e çevirdiğimde yüzünde bir tebessüm gördüm. Ona da gıcık oluyordum tam şu an. Komik miydi?

"Görüşürüz," dedi Aral'a ayrılırken.

Görüşmezsiniz ama bunu bilmene gerek yok senin. Aral görüşemeyecek seninle çünkü bana ne kadar sinirli olursa olsun konuşmak isterse eğer benim burada olduğumu biliyor olacak. Eğer teselliye ihtiyacı olursa bana gelecek. Değil mi Aral? Öfkeli olsan da bana gelirsin değil mi?

Aral ona yanıt vermedi ama başını salladı öylece. Başından savar gibiydi. Bir an, ufacık bir an, Aral'ın elini tutmak geldi içimden ama yapmadım. Onlar giderken Aral babasıyla onlara eşlik etti nezaketen. Osman

Bey'e teşekkür etti saygıyla. Onları olduğum yerden izlerken Kürşat'ın bana yaklaştığını hissettim. Gözlerimi ona çevirdiğimde dejavu hissi sardı içimi. İki sene önce annem uyandığı için hastaneye gidip hasta olduğumda ona gittiğim zamandaki gibi hissettim tıpkı. Halbuki abim gibi görmeye başlamıştım onu. Her şey başa mı sarmıştı şimdi yine?

Kürşat, iki sene öncesiyle neredeyse aynıydı, yüz hatları daha sivrilmiş, olgunluk gelmişti onun da yüzüne ama aynı gibi hissettiriyordu. Yanımda durduğunda gözlerimi yere indirdim istemsizce çekinerek. Sol elimle sağ kolumun dirseğini tuttum. Kızıl Tilki olmuştum, sırtımda yirmi dokuz adet ölüm çiçeği taşıyordum ama insan ilişkilerimde hâlâ berbattım. Bir tek Aral vardı her zaman konuşmayı becerebildiğim.

"Nasılsın?" diye sordu bana her zamanki ses tonuyla, bir soğukluk sezemedim. Aral'ı da beni de çok iyi tanıyordu, kimse ona söylememiş olsa da ne Atilla Durmuş'un öldüğüne ne de benim buna izin vereceğime inanıyordu.

"İyi," diye mırıldandım etrafa bakarken. "Sen?"

"Çok şükür," dedi öylece önüne bakarken o da.

Bir süre sessiz kaldık. Kürşat'la konuşmak belki de hep bu yüzden daha kolaydı. Dinlemeyi değil, susmayı da biliyordu. Aral'la bu yüzden çok yakın olmalılardı. Aral susmuş çünkü hayatının büyük bir kısmında. O kadar yanmış ki canı, konuşacak bir şeyi kalmamış.

"Hani bazen ailenle kavga edersin, sonra iki taraf da özür dilemeye utandığından garip bir sessizlik oluşur," diye mırıldandım bahçedeki, Ender Hanım'ın yetiştirdiği çiçeklere bakarken. "Ama sonra yemek saati gelir; o sofraya oturduğunda önüne koyulan bir kaşık, uzatılan bir ekmek, senden istenen tuzluk... Bir beyaz bayraktır ya hani... Tek kelime geçmez aslında özre dair ama bilirsin o pişmanlığı ve zaten gönüllüsündür de. O soğukluk da geldiği gibi hiç olmamışçasına kaybolur gider. Gülmeye, sohbet etmeye ve sevmeye devam edersin."

Boğazımdaki yumru öyle büyüktü ki bu söylediklerimi Kürşat'a değil Aral'a söylüyor olsaydım belki de ağlardım. Ama ben şimdi öylece Aral'ın sırtına bakarken Kürşat'a anlatıyordum bunları.

Gözlerimi kaldırıp Kürşat'a baktım. "Anlatamadım tam."

Gülümsedi bana hafifçe. "Anladım ben," dedi anlayışla. "Merak etme."

Yutkunup önüme döndüm. Kürşat anlıyordu beni bence de.

"Hatanın önemi büyük tabii," diye mırıldandım bu kez Aral'ın sırtına bakarken. "Araya mesafe ve zaman girdiğinde de daha kötü oluyor

şüphesiz. Ama yine de o soğukluğu yenmenin, bir kere içini ısıtabilmiş olan o hissi tekrar alevlendirmenin bir yolu olmalı değil mi? Arası bozulanın arası hep bozuk kalacak değil. Eğer çaba gösterilirse bir sevgi tekrar ısıtmaz mı insanın içini?"

"Alev saçmıyor diye yanmıyor değil," dedi yumuşak bir sesle. Yine neyden bahsettiğimi anlamıştı. Benim derdim hep belliydi zaten. Benim en büyük kalp derdim Aral'dı. "Kor olsa da yangın, yangındır. İçinde zerre kadar kalmışsa yangını, üzerine yağmur da yağsa bir dal uzat kalbine, yine tutuşur."

Genzim ağrıdı. "Ya zorlama olursa?" diye sordum korkumu yine ona açarak. "Ya eskisi gibi olmazsa?"

Kafasını salladı hafifçe. "Eskisi gibi olmayacak hiçbir şey," diye onayladı beni. "Ama kordan koparabildiğin bir kıvılcımla yeniden, daha gür ve sağlam bir ateş yakmak da mümkün."

Yutkundum. Yani Aral uzattığım dalı tutuşturmak istese yeter miydi aramızdaki buzların erimesine?

"Bana kendini affettir, dedi," diye mırıldandım utanarak bundan. "Bu kıvılcım sayılır mı sence?"

"Nerede olduğuna bir bak Lina," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı fakat halime üzüldüğünü görebiliyordum gözlerinde. "Ben buna bir kıvılcım değil yangın derdim." Boğazım düğümlendi. "Sizi yakmasına izin verme."

"Benzetmenden hiç hoşlanmadım," dedim huysuzluk ederek. "Aral'ı ve ateşi yan yana getirmesene."

Surat ifademe gülümsedi. "Sen başlattın."

"Ben soğukluk dedim, sen kor dedin."

"Sen yanmak istedin," dedi buna karşılık. "Ben de istediğin yanmaksa seninle seve seve yanar, zaten o yangının ta kendisi diyorum. Ama istediğin içini ısıtması, ışığının yolunu aydınlatmasıysa onu söndürmen sonra da kontrol altına alman gerekecek. Sabır, acı ve bolca sevgi gerektirecek. İstiyor musun hâlâ?"

Düşünmeden kafamı salladım. "Çok istiyorum," dedim tüm kalbimle. "Eskisinden daha iyi olmak istiyorum. Çekindiğim için içimde kalan her şeyi yapmak, her hatamı telafi etmek, bir daha aynı hataları yapmamak istiyorum. Beni tekrar çabalamadan, düşünmeden; içinden gelerek sevsin, bana baktığında yalnızca turuncu bir kedi görsün istiyorum." Başımı yere eğdim çaresizce. "Ben ona iki seneyi nasıl unutturacağım?"

Bir el uzandı sırtıma. Kürşat elini sırtıma koyup destek olmak isteyerek sıvazladı sırtımı.

"*Unutmak mümkün değilse hatırlamamak mümkün*, demiş şair. Aral'ın geçmişle derdi, geçmeyişi. Sen hele bir sarmaya başla, o nasıl yandığına değil nasıl iyileştiğine odaklanmaya dünden razı olacak," deyip hafifçe öne doğru eğildi. "Sen de çok iyi biliyorsun bunu," diye kızdı hafiften bana. "İçi soğuyan öyle bakar mı? O eli öyle sıkı tutar mı?" diye hayıflandı bana. "Kulaklarınla övünüyorsun madem, içi soğuyanın kalbi öyle atar mı Lina? Atmaz," derken netti. "O yangın seni bildiği iki senede sönecek olsaydı seninle olmayı bilmediği üç senede söner, küllerinden yeni bir Aral inşa ederdi. Etmedi. Sivri geliyorsa şimdi, acısından. Nasıl yumuşayacağını da en iyi sen biliyorsun, sen yumuşat. O senin ellerin zarar görmesin diye törpüler kendisini, bunu da benden iyi biliyorsun."

Ağlamamak için zor tuttum kendimi o an. Kürşat'a minnettarlıkla baktım. Tek kelime edemedim sesimin titreyeceğinden korktuğumdan ama Kürşat biliyordu. Bana gülümseyip sırtımı pat patladı usulca, sonra Aral buraya gelmeye başladığında bana hafifçe gülümseyip hemen arkasındaki kabalığa döndü.

Aral yanımda durduğunda gözleri yüzümü aşındırdı ona bakayım diye ama ben ona bakmadım. Çünkü hem ona bakarsam ağlayabilirdim hem de içten içe ona Nilay konusunda kırgındım ve bunu hak görüyordum kendime. Son görüşmemizde kıskançlıktan ağlamama sebep olan kadınla hâlâ arkadaşlık edebiliyor olmasına sinirleniyordum. Arkadaşlık ediyor değiller, dedi içsesim. Kuzey, abim psikiyatra gittiği için ona destek oluyor aklınca, dedi. İkisi aynı şey değil Lina... *Bana ne... İstemiyorum...*

O sırada elinin yüzüme uzandığını sezdim ama hareket bile etmedim. Sol elinin tersiyle yanağıma dokundu varla yok arası. Kızgın olduğu halde gönlümü almak istiyor oluşu içimi sıcacık ederken istemsizce yanağımı parmaklarına sürttüm.

"Görüştüğüm yok onunla," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Parmak uçları yüzüme dökülen beyaz perçemlerime dokunuyordu dalgın dalgın. "Kızgın olmam, kendimi açıklamam gerekmediği anlamına gelmediğinden söylüyorum," diye belirtti. Sonra yüzüğünün varlığını hissetmemi ister gibi soğuk metalini tenimde gezdirdi. "Parmağımda boşuna taşımıyorum bu yüzüğü."

Kalbim göğsüme dar geldi o an. Ve bunun iki sene ayrı kalmamızla ilgisi yoktu. Aral hep öyleydi, ne zaman konuşsa; kalbime evinin yolunu gösterirdi ve orası hep kendi göğüskafesiydi.

Ona sırnaşma isteğiyle dolarken içim yanağımı eline daha çok yasladım. "Kızgın olduğunu her defasında belirtmesen olmaz mı?" diye sordum sitemle. "Biliyorum."

"Cık"ladı. "Olmaz."

Ona gıcık olarak burnumu kırıştırdığım sırada işittiğim sesle gözlerimi eve doğru çevirdim ve bu kez kalbim tanıdık bir endişeyle çarptı göğsüme.

"Lina?"

"Ender Hanım," dediğimde Aral ne demek istediğimi anlamış gibi ileri atıldı. Onunla birlikte ben de hızla içeri girdim. Salona vardığımızda Ender Hanım, Hükümdar Çakırca'nın kollarına yığılmış, hıçkırıklarla ağlıyordu. Menekşe Hanım odada değildi ve Ender Hanım sanki herkes gittikten sonra ağlama sırası ancak ona gelmiş gibi kendisini bırakmıştı.

Güneş abla ve Deniz annelerini teselli etmeye çalışırken Aral da aralarına katıldı ve o an baktığım manzara bir o kadar tanıdık bir o kadar da yabancıydı bana. Üç sene önce annem, gözyaşları içinde ağlarken yapayalnızdık, bizi teselli edecek kimse olmadığından bu görevi ben üstlenmiş ve tek bir damla gözyaşı bile dökememiştim. Üstelik hak da görmemiştim bunu kendime hiç. Ben yapmıştım çünkü. Babamı öldürdüm sanmıştım. Sen inanmazsan kimse inanmazdı, demişti babam, yeterince inandıktan sonra bile kimse beni kurtarmamıştı. Aral bana katil değilsin, diyene kadar bir ölü gibi gezmiştim.

Şimdi Ender Çakırca'ya bakarken annemi görüyordum sanki. Aral'a bakarken kendimi görüyordum sanki. Bir köşede Doğu'nun bacağına sarılarak ağlayan Batı'ya bakarken Alin'i görüyordum sanki. Hepsi, sevgiyi zayıflık olarak gören birtakım insanları kaybımıza inandırmak içindi. Onlara mağlup olduğumuzu göstermek içindi, aslında kazarken kuyularını. *Bizim savaşlarımız bile kaybetmemize dayalı Aral. İnsan bir kere de gözyaşı dökmeden kazanmalı. Dik bir başla çıkmak bize yasak mı?*

Gözlerimi Doğu'ya çevirdiğimde o da hissetmiş gibi bana baktı. Dudaklarımı kıpırdatarak, "Batı'yı ve Melek'i götür lütfen," dedim ona. İkiletmedi beni hiç. Melek ve Batı'yı oradan çıkarırken ileri adım atıp elimi Aral'ın omzuna koyduğumda bakışları bana çevrildi.

"İzin verir misiniz?" dediğimde tüm gözler bana çevrildi; bir tek Hükümdar Çakırca ve Aral anladı ne yaptığımı.

"Lina," dedi Aral gözleri annesi için korktuğundan alev alev yanıyor olsa bile duygusal davranıp hata yapmaktan endişe eden bir tonda. Bizi hep kalbimiz ve aklımız arasında bırakıyorlar Aral, ölüm ve kalım arasında yaşadığımız yetmezmiş gibi.

Sevgiyle yüzüne dokundum. "Onlardan alacakları her şeyi aldılar," dedim emin bir sesle. "Beni de biri kurtarsın isterdim." Daha fazla acı çekmelerine gerek yoktu. Her şey usulünce yapılmıştı ve açık açık ava çıkıyorduk. Şirket'in bünyesinde barınan hiç kimse bu andan itibaren Ender Hanım ve Menekşe Hanım'ın acı çektiğine şahit olabilecek kadar yanlarına yaklaşamayacaktı, av başlamıştı.

Aral'ın yüzünde tarifsiz bir ifade belirirken doğruldu ve bana yer açtı. Onun yerine geçerken uzanıp Ender Hanım'ın titreyen elini tuttum, buz kesmişti ve bu bana annemi hatırlattı daha çok. Eğer Ender Hanım'a bir şey olursa kendimi asla affedemezdim.

"Ender Hanım," dedim yumuşak bir sesle. "Her şey için özür dilerim," diye devam ettim güzel mavi gözlerine bakarken. "Sizi bu kadar üzdüğüm için özür dilerim, mecbur kalmamış olsaydım sizin tek bir gözyaşınıza bile razı olmazdım."

Mavi gözlerinde bir umut yeşerirken elimi daha sıkı tuttu. "Lina?" dedi umutla.

Odadaki herkesin gözleri üzerimdeydi ve ritmini kaybeden kalp atışları birbirine girmişti. Pürdikkat beni dinliyorlardı. Hepsi bir şeyleri anlıyordu çünkü aileleri nesillerdir askerdi, hayatları böyle şeylerle geçiyordu...

Düşündüğü şeyin doğru olduğunu anlaması için kafamı salladım usulca. "Her şeyi biz planladık," dedim öylece. "Abiniz hayatta ve iyi. Lütfen bunun için affedin beni."

Ender Hanım'ın gözyaşları bu kez mutluluktan hızlanırken doğruldum usulca. Hükümdar Çakırca açtığım boşluğu doldururken Ender Hanım ona uzandı. Hükümdar Çakırca onu kollarına alırken Aral'ın ellerini belimde hissettim. Beni geriye çekerken sırtım usulca göğsüne yaslandı ve sol elini başıma yaslayıp saçlarımdan öptü beni... Tüylerim diken diken olurken kalbim ritmini kaybetti öylece.

Minnettarlık içinde, "Teşekkür ederim," dedi saçlarımın üzerine. "Senin için bunun ne demek olduğunu biliyorum... Teşekkür ederim."

Benim için bunun ne demek olduğunu biliyorsun çünkü sen de bunu yaşıyorsun sevgilim. Çünkü ne için savaştığımı, nelere rağmen savaştığımı ve bu kararı tek başıma almadığımı biliyorsun. Mecbur kaldığımı ve

bu mecburiyetlerin babanı ve dayını bile susturduğunu biliyorsun. Ender Hanım gözlerinin önünde erirken babanın bile susmak zorunda kalacağı kadar zaruri olduğunu ve bunu ben yapmazsam kimsenin konuşamayacağını biliyorsun. Çünkü onlara böyle öğretilmiş Aral. Asker olunca vatanın bir, ailen hep iki numara ve hiçbir şey riske atılamaz ikinci seçenek uğruna. Ama Ares haklı, biz Tilkiler gibi düşünemiyoruz. Eminim onları ikna etmek için yeterliydi bu kadarı. Hem Aral, iki numaraları düşünmeyi sen öğrettin bana.

Omuzlarımdaki yükten kurtulmuşum gibi sırtımı göğsüne tamamen yasladım rahatlıkla. "Etme sevgilim," diye fısıldadım birbirini teselli eden ailesine bakarken. "Sen de beni kurtarmıştın."

Şakağımdan öptü beni ufacık. Kürşat'ın dedikleri aklımın bir köşesinde hatırlatırken bana kendini, onu öpmeyi ben de çok istedim ama yıktıklarımı toplaması gerekti. Annesini ve ablasını teselli etmek babası ve Alpaslan abiye düşerken Aral, Mehmet Ali'yle gidip Menekşe Hanım'a durumu açıklamayı üstlenmişti.

Salonda Deniz, Ekin, Şahin, Kürşat, Kuzey, Güney ve Doğu kaldığımızda hepimiz sessizce oturuyordu. Kuzey ve Güney biliyordu gerçekleri; diğerleri ise bir şeylerden şüphe ettiklerinden çok şaşırmamış ama rahatlamışlardı. Sessizce otururken salonda sessizliği ilk bozan Şahin oldu.

"Mehmet Ali'ye su getirdiğinde anlamıştım bir terslik olduğunu," diye mırıldandı. "Lina gibi değildin ve sen Lina olmasan Aral seni elinden tutup getirmezdi."

Tüylerim diken diken oldu öyle söyleyince. "Öyle davranmam gerekti, kusura bakmayın."

Hepsi önemli değil, der gibi iki yana salladı başını. Deniz, "İyi misin?" diye sorduğunda gözlerimi ona çevirdim.

"İyiyim," dedim alışkanlıkla.

Gözlerime inanmamış gibi baktı ama üstelemedi. Bir tek Aral'a zayıf yanımı gösterdiğimi hepsi biliyordu çünkü. "Peki bize gerçeği söylemen sorun olur mu senin için?" diye sordu benim için endişe ettiği belli olan bir ifadeyle.

"Açıkçası sorun yaratacağını düşünseydim söylemezdim," dedim dürüstçe. "Yeterince acı çektiğine şahit oldu Jadwiga ve Kotan. Zira bugünden sonra bir daha onları gözlemleme şansı bulabilecek bir Tilki de olmayacaktır etrafınızda."

Kaşları çatıldı hepsinin.

"Korgeneral Metehan Alanbay ava çıkıyor," dedi Ekin kafasında her şeyi oturtmuş gibi.

Ve Kotan da yarın bunu öğrenecekti, bizzat ben verecektim bu haberi ona. Hükümdar Çakırca'nın rotasını söyleyecektim.

O sırada Hükümdar Çakırca ve Aral'ın aşağı indiğini işittim. Birkaç saniye sonra salona girdiler birlikte. Mehmet Ali biraz sonra katıldı aramıza.

Hükümdar Çakırca, "Herkes kış bahçesine," diyerek kış bahçesine yöneldiğinde hepimiz ayaklandık. Kış bahçesine girdiğimizde babam, Jan ve Balın bizi bekliyordu. Girdiklerini bile duymamıştım.

Kürşat kapıyı arkamızdan kapattığında kış bahçesi ses geçirmez bir kaleye dönmüştü. Herkesin kalp ritmi usul usul atarken göğsünde; Hükümdar Çakırca, babamın yanında dikildi ve gözlerini iki oğlu ve Şahin ile Kürşat'ın üzerine dikti.

"Az önce duyduklarınız sizinle mezara gidecek," dedi otoriter bir sesle. "Ve şimdi burada söylediklerim ağır gelirse size, bu kapıdan çıkacak ve her zamanki hayatınıza devam edeceksiniz."

O an ne söyleyeceğini tahmin ediyor olsam da bu, tüylerimin diken diken olasına engel olmadı.

"Bu geceden itibaren Jadwiga Kotan ve Orgeneral Mustafa Selim Kotan resmi olarak MİT'in hedefi ilan edilmiştir. Yeni MİT Müsteşarı, Jadwiga'nın tarafında yer alacak bir müsvedde olarak görevine geçerken hedefi haline geleceğiz fakat biz, gerçekten MİT mensupları olarak içimizdeki ve dışımızdaki tüm hainlerden kurtulacağız," dedi gözleri hepimizin üzerinde gezinirken. "Bugünden itibaren Müsteşar Atilla Durmuş'un sözde suikastından sorumlu olduğu için Lina'ya Kızıl Joker verileceği güne kadar sürecek olan bu avda yakalanan her Tilki ölü ya da diri, Korgeneral Metehan Alanbay'a teslim edilecek. Yeni müsteşarın göreve gelmesiyle hedef haline geleceğiz, her an tetikte olmanız gerekecek ve gerekirse ellerinizi kana bulayacaksınız fakat annenize söz verdim," derken Deniz ve Ekin'e bakıyordu. "Sizi istemediğiniz hiçbir savaşa sokmayacağım. Eğer savaşmak istemiyorsanız bu kapıdan çıkmanız yeterli, bu iş bitene kadar sizi Kadir Kara saklayacak."

İkisi de yerinden kıpırdamadı. Hükümdar Çakırca gördüğünden memnun bir ifadeyle kafasını salladı. Oğullarının hepsi onları hazırladığı savaşta birer şövalyeydi artık.

Gözlerime baktı bir anlığına. Ardından tüm oğullarına baktı. Kuzey, Güney ve Doğu da dahildi buna. "Lina, Kotan'a ava çıktığımızı ve ilk

hedefimizi ona ilettiğinde Çakırcalar olarak planımızı kuracak ve rotamızdan kopmadan kapanlarımızı kurarak ilerleyeceğiz."

Gerildim ama kalbimin ritmini düzende tuttum. Tüm çocuklarını gözünü kırpmadan dahil ediyordu bu savaşa ve bencil bir karar değildi bu. Artık herkes mecburdu kendi bahçesini temizlemeye. Bize bu hayat verilmişti çünkü...

Orada bir süre daha konuşuldu. İyi olacaklarına emin olmak için babam ve Jan'ın beni rahatlatmasına izin verdim. Ben tarafımı belli etmeyecektim ama babam zaten ihanet eden Soytarı olduğundan o, tarafını belli edecekti. Aral'ı ve kardeşlerini koruyacağına içten içe güveniyordum.

"Müzayedeye kadar özellikle Aral'a yüklenecekler," dedi Jan. "Lina'yı ellerinde daha fazla tutabilmek için onun sizinle olan bağını tamamen koparmak ve fırsat bulmuşken Çakırcaları daha fazla dağıtmak isteyecekler. Kotan ve Jadwiga, Metehan Alanbay ve Hükümdar Çakırca'nın harekete geçeceğinin farkında. Lina onlara rotayı sunduğunda bir an bile zaman kaybetmeyecekler. Jadwiga ve Kotan'ın oyunlarına Rusya Magnat'ını dahil etmesi muhtemel. Sizi sıkıştırabildikleri kadar çok sıkıştıracaklar."

Aral ismi geçtiği için gerildim tekrar. Gözlerimi ona çevirdiğimde o da bana çevirdi gözlerini fakat onun gözlerinde en ufak bir endişe ya da şüphe dahi görmedim. Kendine güveniyordu, ona güvenmem gerekiyordu benim de. Kendime ve ona güvenirsem her şey hallolurdu değil mi? Hep kaybedecek değiliz ya Aral...

Ayaküstü son şeyler de konuşuldu. Babam benimle konuşmak için giderken beni de beraberinde götürdü dışarı. Bahçedeki arabasının yanında dururken saçlarıma dokundu sevgiyle.

"Ender Hanım'a söyledim," dedim ondan aldığım gözlerine bakarken.

Kafasını salladı. "Biliyorum," dedi sevgiyle yüzüme bakarken. "Hükümdar söyledi."

"Bayağı kankasınız yani," diye takıldım ona.

Alayla gülümsedi. "Sorma. Kızım oğluna taktı kafayı, mecbur kaldım."

Utansam da gülümsedim bu söylediğine. Haksız diyemezdim.

"Kotan burada kalmamı istedi," diye mırıldandım.

"Onu da duydum," diye onayladı beni. "Yanına çok yaklaşırsa kafasını kırarım o çocuğun."

Utançla ona vurdum. "Baba ya."

Gülümseyip yanağıma dokundu sevgiyle. "Gülümsemeni görmeyi özlemişim," diye mırıldandı yüzüme bakarken.

Gülümsemem kendini ifadesizliğe bırakırken gözlerine baktım huzursuzlukla. "Korkuyorum aslında."

Kafasını salladı. "Korkacaksın tabii," diye onayladı beni. "Yalnızca kaybetmekten korkanlar bir şeyler kazanabilir bu hayatta."

"Kazanırız değil mi?" diye sordum beni teselli etsin isteyerek. "Aral iyi olur değil mi?"

Kafasını salladı inançla. "Sen babanın kim olduğunu unutuyor musun güzel bebeğim?" Sonra gözleri onu arabada bekleyen Jan'a çevrildi. "Abilerin de fena değil."

Abilerim vardı benim... Değil mi? *Abiler yardım eder kardeşlerine değil mi?*

O sırada arabanın camının indiğini işitince ikimiz de o tarafa baktık.

"Ben bayağı iyiyim bu arada," dedi alayla. "Üstelik daha gencim."

"Ulan," dedi babam kaş çatarak. "Yaşlı mı diyorsun sen bana?"

"Hayır efendim," dedi gülümseyerek ve camı kapattı.

Gülümsetti bu hali beni. Babam alnımdan öptü. "Sen Hükümdar'ın söylediklerini yapıp Kotan'a ilet. Hallederiz, merak etme."

Kafamı salladım. "Tamam."

Benden uzaklaşırken, "Bir ara bizim evimize de gel," dedi imayla.

Gülümsedim. "Gelirim. Minik sincabı öp benim için."

"Öperim," diye onayladı beni. Sonra da arkamdaki birine –muhtemelen Aral'a– elini kaldırıp selamlaştı uzaktan ve arabaya bindi.

Onlar giderken arkalarından el salladım. Derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm usulca. Hepsi bahçeye çıkmış sigara içiyorlardı. Sanırım Aral çıkınca hepsi peşine takılmıştı.

Onlara adımlarken, "Biz ne kaçırdık bu arada?" diye soruyordu Şahin, Aral'a. Aramızda ne olduğunu en çok o merak ediyordu. Her zamanki gibi... "Eğer o da rol icabı değilse cenazede kızı haşlıyordun ama şu anki pek rol icabı değil. Hayırdır? Kedi sahiplenesin mi geldi?"

Aramızda yirmi metre kadar vardı ama Aral'la göz göze geldik o an ve sigarasından derin bir nefes çekti gözlerime bakarak. "Zaten benimdi," dedi tereddüt bile etmeden. "Bende bir Lina var; varken de var, yokken de var." Kalbimin ritmi hızlandı öyle söylediğinde ve onu duyduğumu bilmesine rağmen gözlerime bakarak devam etti. "Kızgınım ona ve ne zaman geçer bilmiyorum ama cennetime ektiğim çiçeği cehennemlerinde yakmalarına göz yummayacağım bu sefer."

Bölüm 6

Aşk, Aral ve Hata Kodları

Bizi insan yapan neydi içimizdeki? İçindeki sevgimizle kalbimiz miydi? Yoksa merhametimiz mi, omuzlarımızda hâlâ izi? Ruhumuzdan bahsederken neyi kastederiz ki? Sevgiyi mi merhameti mi empatiyi mi? Aklın olmaz mı ruhla hiç işi? İnsan olarak doğmakla insan, insan olmaz ki. Kalp olmazsa akıl tek başına kâr etmez ki. Ruh olmazsa her kalp farklı çarpmaz ki. Kalbim çarpmayacaksa göğsümde kendi ritmiyle hiç, yaşayamaya değer mi? Çekilir mi? Beş para eder mi? Etmez. Verdiğim tüm savaş bunun için işte. Değsin istediğimden her şeye...

9 OCAK 2022 – TEL AVİV

"Lily."

Gözlerimi diktiğim binadan Michal'e çevirdiğimde içtiği sigarayı bana uzatıyordu. İsmim bu değil benim ama başımı çevirmeme yetiyordu yine de artık.

Lehçe, "Gerginsin," dedi sigarasını almamı beklerken.

İçtiği sıradan bir sigara değildi. Tesiste üretilen bu sigara, içerisinde barındırdığı çeşitli kimyasal ve bitkiler nedeniyle yüksek konsantrasyon ve uzun süre stabil duygulanım sağlıyordu. Bağımlılık yapacak herhangi bir etkisi bulunmuyordu fakat Michal bu sigaralara bağımlıydı ve bundan gocunmuyordu.

"İçmeyeceğim," dedim ifadesizlikle suratına bakarken. "Şunu uzatmayı ne zaman keseceksin?"

Gülümsedi bu sinirime. "Gerginsin," dedi yine.

"Müthiş bir gözlem yeteneğin var," dedim küçümseyici bir ifadeyle.

"Neden gerginsin?" diye sordu bu kez söylediğimi zerre umursamadan. "Çabalarsan kimse zarar görmeden geri gelirsin. Kupa Papazı'sın. Bu kadarını yapabiliyor olman gerek. Daha önce de yaptın."

Ona yanıt vermeye gerek duymayarak gözlerimi birazdan gireceğim binaya çevirdim tekrar. İçeri girecek, planları alacak, Jadwiga'ya teslim

etmeden önce ezberlediğim her kodu eksiksiz Milat'a iletecektim. *Bunları düşünme. Milat'ın aklına getirdiği kişiyi düşünme. Üzülürsün Lina. Düşünme.*

"Yoksa doğum günü olduğu için mi?"

Tüylerim diken diken oldu fakat belli edersem daha fazla üzerime geleceğini biliyordum. Tepkisizce binayı izledim ama iması bile kalbimin ritmini oynatıyordu ve o lanet kulakları bunu fark edebilecek kadar keskindi. Ben yalnızca çok yakınsam ve adrenalinim çok yükselirse fark edebiliyordum kalp ritimlerini ama onlar öyle değildi. Bir metre yarıçapındaki herkesin kalp ritmini işitebilecek, ayırt edebilecek kadar iyi duyuyorlardı.

Michal'in dudaklarının kıvrıldığını sezdim ama ona bakıp da bu zevki yaşatmadım.

"Eğer sana izin verseydim ne yapardın tam şu an?"

Onunla isteklerim üzerine konuşacağımı düşünmesi komikti. Boş bakan gözlerimi ona çevirdim. Bir sene önce sıfıra vurulu olan saçları şimdi yüzünün iki yanına düşecek kadar uzamış, onları yine siyaha boyatmıştı. Hep siyah kullanıyordu saçlarını. Fakat Aral'ın saçları gibi güzel durmuyordu onda. Kimsede onun saçlarında durduğu gibi durmuyordu. *Ne garip... Onun saçlarına bakarken benimmiş gibi gelir, çok hoşuma giderdi. Şimdi neredeyse nasıl bir his olduğunu unutmuş gibiyim. Ödümü koparıyor bu... Hayır, unutmak yok...*

"Hadi ama," dedi beni ikna etmek ister gibi. "Sohbet etmeye çalışıyorum. Beklemekten sıkıldım."

"Beklemek zorunda değilsin," dedim kızıl gözlerine bakarken. "Yalnız halledebilirim."

Kafasını salladı biliyorum, der gibi. Gözlemci olarak buradaydı ve bir acil durum pimiydi. Gen mirasçısı olduğumdan kendimi kanıtlamak için gönderildiğim her göreve bir bakıcıyla gidiyordum. Bu bakıcılar değişiyordu fakat yardımlarını ölmediğim sürece almam yasaktı. Böylece Magnatlar kudretimi sorgulayamayacaklardı. *La Hire'in asi olmayan sürdürülebilir versiyonuydum onlar için.*

Sigarasından derin bir nefes aldı. "Ona neyli pasta alırdın?" Sonra tahmin eder gibi parmağını uzattı. "Hayır hayır. Almazdın. Kendin yapardın. Değil mi?" Gülümsedi alayla. "Vanilyalı *buttercream*?"

Neden vanilya dediğini biliyorum. Kulak asma. Umursama. Bilerek yapıyor. İşi bu. Beni öfkelendirmeye çalışıyor yalnızca. Tetiklenirsem daha iyi iş

çıkaracağımı düşünüyor Ares gibi. Ne dediği önemli değil. Hiçbir önemi yok kimin ne dediğinin. Olan oldu bir kere. Buradayım ve Aral'ı göremiyorum. Doğum gününde yanında olamıyorum. Hepsi bu kadar. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Michal'in gözlerinde, anbean tepkisizliğime olan hayranlığını izledim. En az Ares kadar saplantılıydı içinde olduğum hale. Başlarda yapamayacağımı, kayırıldığımı düşünüyordu ama bir senede yalnızca fikri değişmemiş, saplantıya dönüşmüştü Ares'te olduğu gibi. Artık bende gördüğü şey onu tatmin ediyor ve heyecanlandırıyordu. Benimse aynaya bakarken midem bulanıyordu yalnızca.

Eli bana dokunmak ister gibi uzandığında gözlerimi kıstım. "Ölürsen yazık olur."

Dudakları alayla kıvrılırken elini saçlarına götürdü ve perçemlerini geriye çekti ama gözlerini yüzümden bir an bile ayırmıyordu. "Seninle çok güzel olabilirdik."

Zihnimde Aral'ın, 'sevgilim biz çok güzeliz,' deyişi yankılanırken bir mide bulantısı duydum içimde.

Yüzümü buruşturdum. "Bana âşık falan mısın?" Çünkü bunu ikinci kez söylüyordu.

Sessizce güldü. "Aşk güçsüz insanlar içindir," dedi buna gerçekten inanarak. "Ben seni çekici buluyorum." Bunun farkındaydım, rahatsız edici hareketlerde ya da sözlerde bulunmuyordu ama zaman zaman söylemekten de çekinmiyordu şimdi olduğu gibi. Onun için bu bir şey ifade etmiyordu çünkü onun gözünde cinselliğin, yemek yemekten farkı yoktu. "Birbirimize çok uyuyoruz. Muhtemelen Jadwiga da böyle düşünecek ve seni benimle eşleyecektir."

İfadesizlik içinde suratına baktım. "Uyum kelimesi ismimizle yan yana bile geçmezdi. Çarpık bir zihin değilse tabii..."

Dudakları kıvrıldı eğleniyormuş gibi. "Bak bu kırıcıydı." Merakla baktı yüzüme. "Beni ondan ayıran ne? Daha erkeksi bir surat mı seviyorsun? Yoksa senden daha büyük olması baba problemine iyi mi geliyor?"

"Eğer birebir ona benziyor olsaydın bile..." dedim gözlerinin içine bakarak. "Yine onu seçerdim." Ardından bileğimdeki saat titredi hafifçe. "Ve benim baba problemim yok," derken kapıyı açtım. "Sizin babamla probleminiz var."

Arabadan inip kapıyı kapattım arkamdan ve doğrudan izlediğim binaya ilerledim.

"Öyle laf sokup kaçmak da iyiymiş," dedi kulağımdaki sesi.

Onu umursamadım. Binaya girdim öylece. Güvenlikten geçtim. Üzerimde kesici delici herhangi bir şey yoktu. Olur da Tilki olduğumu fark ederlerse Michal gelene kadar büyük sıkıntıya girebilirdim fakat bu beni korkutmayı bırakalı çok olmuştu. Bir kez daha hatırlamıştım kendi adıma ölmekten hiç korkmadığımı. Yaşama hevesini bana veren Aral ve Alin'di. Şimdi onlardan uzaktayken ölmek o kadar da korkutucu gelmiyordu bana. Ve bazen, bir gün uyanıp yeterince savaşma isteği bulamamaktan korktuğum oluyordu, ölmekten korkmadığım kadar yaşamaktan vazgeçmiş olmaktan korkuyordum. *Aral çok üzülür çünkü. Ve Alin bensiz büyür... İstemiyorum hiçbirini.*

"Ben sözümü bitirmeden araçtan indiğin için başın belaya girerse iki dakika geç geleceğim." Ciddiydi.

"Lazım değil," dedim umursamadan.

Kalabalığın uğultusu ve klasik müzik sesi kulaklarıma dolarken çantamdan sahte oda kartını çıkarıp doğrudan asansöre ilerledim. Asansöre girip kartı okuttuğumda çalıştı. Angela ve Zbigniew gerçekten işinde en iyisiydi.

"Ya kurye o değilse?" diye sordu Michal tekdüze bir sesle.

"O," dedim net bir sesle. Bunu çözmek için iki hafta uğraşmıştım. Henüz birini asfiksiyle öldürmüş olduğum gerçeğini kabul edememişken...

"Ya çoktan teslim etmişse?"

Asansörün çıktığı katların sayılarını izlerken, "Etmedi," dedim yine net bir sesle.

Bu otel öyle sıradan bir oteldi ki kimse burada İsrail için çalışan ve elinde henüz piyasaya çıkmamış insansız hava uçaklarının kontrol protokollerine sahip eski bir Rus paralı askerinin kaldığına ihtimal vermezdi. Ama o olduğuna emindim ve elindeki bilgilerin önemini bildiği halde o kadar soğukkanlı biriydi ki acele bile etmiyordu. Tembeldi. Ve açgözlü.

"Sana dokunmasına izin verecek misin?" diye sordu merakla. "Seni eskort sanacağından çok emindin yanlış hatırlamıyorsam."

Bu fikir midemi bulandırıyordu ama en azından beni içeri alana kadar ona ses çıkarmamaya çalışmam gerekiyordu.

"Şanslı piç," dedi cevapsız kaldığı için. "Bence onunla işin bitince öldürmelisin. Arkada bırakmak fayda sağlamaz."

"Zarar da sağlamaz," dedim odasına doğru yürürken. Nasılsa elindekileri kaybettiği için onlar öldürecekti. Benim öldürmeme gerek yoktu.

"Onu öldürmeden önce senin hakkında bilgi alacaklardır. Peruğunu çıkarıp kızıl saçların olduğunu görmesi kim olduğun hakkında bilgi almaları için yeterli olur."

"Çıkarmaya fırsat bulamayacak," dedim net bir sesle ve kapısının önünde durdum.

Elimdeki kart kapıyı açıyordu elbette ama öylece kapısını açarsam şüphelenir ve silahıyla tetikte gelirdi kapıya. Onu öldürmek istemiyordum. Bu yüzden kapısını çaldım. Yüzüme dingin, biraz da kendini beğenmiş bir ifade yerleştirdim.

"Mi ze?" *

"Metuka." **

Kapı aralandı usulca ve otuzlarının ortasındaki adam yüzünü gösterdi. Sağ eli kapının arkasında kalıyordu ve silah tuttuğuna emindim. Yine de yaprak bile oynatmadı bu üzerimde. Kaşı kalkmıştı öylece bana bakarken. Üzerimde kışın soğuğuna rağmen açık saçık kıyafetler vardı. Alıcı gözüyle bana bakarken o sormadan ve üzerine kusmadan söze girdim.

"Shalom matok sheli, ata be'diyuk kmo she'amru." ***

Yüzünde alaylı bir ifade belirdi. Onu bir aydır düzenli olarak odasına çağırdığı kadınlardan duyduğumu düşünsün istiyordum. Böylece gardını indirirdi.

"Hem pashut natnu lekha la'alot lema'ala." ****

"Yossi ba'kabbalah ohev oti. Ratziti gam ani lir'ot otkha." *****

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi. Ağzından sular akarken sağ elini usulca beline götürdü. Silahı beline yerleştirirken kapıyı iyice açtı içeri girmem için. Midem bulanarak ona gülümseyip açtığı kapıdan girdim. Odaya doğru ilerlerken peşimden geliyordu.

"Esli moya slava nachala rasprostranyat'sya, mne pridetsya nakormit' vsekh zhenshchin strany." ******

Gözlerimle odayı hızlıca tarayıp saklayabileceği üç potansiyel nokta bulduktan sonra usulca ona döndüğümde gözlerinin içine baktım yüzümde bir gülümsemeyle.

---

* (İbranice) Kim o?

** (İbranice) Tatlı.

*** (İbranice) Merhaba tatlım. Söyledikleri kadar varmışsın.

**** (İbranice) Öylece yukarı çıkmana izin mi verdiler?

***** (İbranice) Resepsiyondaki Yossi beni sever. Seni bir de ben görmek istedim.

****** (Rusça) Namım duyulmaya başladıysa ülkenin tüm kadınlarını doyurmam gerekecek.

"Snachala nakormi svoy zhalkiy golodnyy zhivot." *

Tepki vereceği saniyenin ikide birinde suikastçı adımı denen adımı atmış, göz açıp kapayıncaya kadar dibinde bitmiş saç tokamdaki ufak iğneyi boynundaki damara batırıp sağ elini tuttuğum gibi arkasına geçerek onu dizleri üzerine çöktürmüştüm.

O küfürler savurup benden kurtulmaya çalışırken kolumu boynuna sarıp onu kilitledim, kanına karışan *süksinilkolin*'in** etki etmesi için otuz saniye onu zapt etmem yeterliydi. Dizleri üzerinde kalkmaya ve dirseğiyle kaburgalarıma vurmaya çalıştı. Fakat nefessiz kalışı, kalp hızını artırdığında ilaç kanına daha hızlı karıştı ve yirmi saniye geçtiğinde hareketleri yavaşladı. Bana Rusça küfrederken iyice yavaşladığında boğazını sıkmayı bırakarak ayağa kalktım ve yüzüstü yere yığıldı.

"Uzun sürdü," dedi Michal kulağımdan. "Birini yaşatmak öldürmekten daha zahmetli, derim her zaman."

Onu umursamadan üzerimi düzeltip odanın ortasında durdum ve gözlerimi etrafta gezdirirken paralı asker yerde yatmış, bilinci açık bir şekilde beni izliyordu.

"Seni öldürecekler," dedi Rusça.

Gözlerimi dikkatle üzerinde gezdirdim, iki haftadır izliyordum onu, alışkanlıklarını çözmüştüm ve bir insanın alışkanlıklarını çözmek, düşünme tarzını çözmekle aynı şeydi. Hem Rusya'yla hem de Mossad'la çalışıyordu. Aptal değildi. Erkekti sadece. Kadınları küçük görüyordu ve bu, sonunu getirecekti onun.

"Sen öldün sürtük."

Söylediklerinin üzerimde hiçbir etkisi yoktu. Bir an önce aradığımı bulup tesise dönmek ve Aral'ın benim için yazdıklarını okumak istiyordum yalnızca. *Hayır. Onun doğum gününü kutlamak istiyorum. Kahretsin Lina. Kafanı topla. Yoksa öleceksin gerçekten.*

"Vaktin daralıyor," dedi Michal'in kulağımdaki sesi.

Gözlerimi odada gezdirdim tekrar. İki hafta boyunca izlediğim davranışlarını tekrar tekrar analiz ettim. Gözlerimi pencereye çevirdim. İki haftadır bu pencerenin önünde içtiği sigaranın sayısını bile biliyordum. Perdelerini hiç kapatmıyordu ve bu garipti. Milat'la yalnızca birkaç kez

* (Rusça) Sen önce o sefil aç karnını doyur.

** Hızlı etki eden kısa süreli bir kas gevşetici ilaçtır. Genellikle acil entübasyon sırasında kullanılır. Sinir–kas iletişimini geçici olarak durdurarak tüm vücut kaslarını kısa süreli felç eder. Etkisi saniyeler içinde başlar ve birkaç dakika sürer.

bir arada bulunmuştum ve onu değil bir cam kenarında görmek, saatini düz taktığını bile görmemiştim. En ufak ışık yansımasına karşı tetikte oluyordu ama o öyle değildi. Sevişirken bile kapatmıyordu perdeleri. Bu yüzden rutinine daha kolay hâkim olabilmiştim ve Michal bu yüzden planların onda olmadığını düşünüyordu ama ben bu dikkatsizliğinin bir rol olduğunu düşünmüştüm, böylece kimse ondan şüphelenmeyecekti.

"Aptal değilsin," diye mırıldandım Rusça. "Acil durum için yarım saatte bir şifre girmen gereken bir sistem var telefonunda."

"Ve birazdan şifreyi girmemi isteyecek," dedi alayla. "Artık bir ölüsün sen."

Elimi havaya kaldırdığımda elime çevirdi gözlerini. Onu tamamen bayıltmamamın sebebi tepkilerini izlemek istememdi. Yüzümde alaylı ifadeyle bir şey arıyormuş gibi elimi yavaşça havada gezdirirken gözlerindeki alaycılığı gördüm. Benim de yüzümdeki alay genişledi. Elim etrafı tararken gözlerine bakıyordum doğrudan. O da ilgisizce gözlerime bakıyordu. Yani aradığım şey kesinlikle arkamda duruyordu. Tek bir şansım vardı ve perdeyi seçtim. Elimi aniden perdeye uzattığımda gözlerindeki ifadeyle kaşlarımı kaldırdım.

"Demek aslında teşhirci değilsin," derken jaluziyi aşağı indirdiğimde yerde debelendi ama nafileydi. Perde aşağı indiğinde ince işçiliğine rağmen katlandığı için biraz fazla kalın hale gelen planların içine sıkıştırıldığı panel, hafiften aralık duruyordu. Dikkatli bir gözden kaçamazdı ve sürekli açılır kapatılırsa panelin tamamen ayrılma riski vardı. Bu yüzden perdeyi açıp kapatmıyordu.

Paneli zorlanmadan açıp içinden katladığı planları çektiğimde küfürler etti bana ve bir süre sonra yalvarmaya başladı. Planları bırakmam için değil üstelik, onu öldürmem için. Kafasına sıkmam için.

Planları çantama kaldırırken boş gözlerle baktım yüzüne. Bir saniye sonrasında cebindeki telefon şifre girilmek için titredi. Şifreyi girmediğinde Mossad yerini öğrenecek ve buraya gelecekti. İşi batırdığını bilecekti ve bu, sonu olacaktı muhtemelen. Camı açtım ve aşağı atlamadan önce ona baktım son kez.

"Cehennemde yan sürtük," deyip kendimi yakındaki çatıya bıraktım.

Planladığım şekilde aşağı indim ve kimseye görünmeden Michal'in yanına döndüm. Anında yola koyuldu ve bizi jetin beklediği piste yönlendirdi. Acilen burayı terk edip Polonya'ya dönmemiz planın bir şartıydı çünkü planların el değiştirdiğini öğrendiklerinde tüm hava sahaları kapatılacaktı.

Yan koltukta planları çıkarıp göz gezdirdim tüm sayfalarda ve ezberledim anında. Jadwiga'ya teslim etmeden önce Milat'a bildirmem gerekiyordu tüm bunları. *Acaba babam da mı böyle hissediyordu benim yaşlarımdayken? Bir yandan nefret ettiğin halde Tilki olmaya devam ederken öte yandan seni kurtarabileceğine, seninle savaşacağına inandığın, sana ev olacağına emin olduğun o ülkenin askerleriyle bir olmak; o ülkenin askeri olmak, onlardan biri olup kendini aklamak istemek... Henüz bir senedir yapıyordum bunu ve yıpranmıştım her anlamda. Babam bunu nasıl devam ettirebilmiş o yaşına kadar? Annem ve bana sahip olduğu için mi? Tüm acı ve yorgunluğa rağmen akşam evine ve ailesine dönebildiği için mi?*

Bir anlığına Aral'la evli olduğumu ve akşam eve dönüp kolları arasına girebildiğim bir hayatı hayal ettim. Buradan tesisin soğuk odasına değil de eve dönüyor olsaydım yine böyle hisseder miydim? Her şeye rağmen şimdi Levent'teki eve dönüp Aral'ın doğum gününü kutlayabilecek ve kollarında dinlenebilecek olsaydım on dakika önce yaptığım şey belki de bu kadar zor gelmezdi... *Gelmezdi... Biliyorum. Bir sene önce de onca yüküme rağmen Aral var diye yaşamak istemiştim.*

Ne saçmalıyorsun Lina? Bu değil ki istediğin. Baban gibi olmak istemiyorsun sen, hatırla. Bazı insanlar böyle yaşar mottosunu kabul etmeyecektin, hatırla. Söz verdin Aral'a, hatırla. Sana biçtikleri değer kadar yaşamayacaksın. Hatırla. Bazı insanlar böyle yaşar diye değil, Aral nasıl istiyorsa öyle yaşa, diye. Hatırla.

"Şartlanma alacaksın," dedi Michal arabayı pistte durdurduğunda.

Neyi kastettiğini biliyordum. Şartlanma dediği şey aslında bir işkence sayılırdı. Kolumdaki çip kalp ritmimi sayıyordu ve otomatik olarak tesiste işleniyordu. Aral'ı düşündüğümde atan ritmim kayıtlıydı ve görev sırasında âşık olduğum adamı, ritmim bozulacak ölçüde düşünmem yasaktı. Görev başarılı bile olsa cezalandırılıyordum bunun için. Aşkın damarlarımızda tespit edilmesi ne komik... Bir de aklımızla ilgisi yok sanırız...

Arabadan inip sırt çantalarımızla özel jete bindik. Jet paravan bir ulaşım şirketine aitti ve kayıtlarda bir iş adamını taşıdığını gösteriyordu fakat içerisinde Michal, ben ve birkaç Sinek vardı yalnızca. Şirket'in Köpek olarak tabir ettiği çocukları okutup her ülkede çeşitli alanlarda işe soktuğunu veya üzerlerine paravan şirketler kurarak Circus'a para kazandırdığını öğrendiğimde çok da şaşırmamıştım. Pilot, doktor, işinsanı, mühendis, mimar, bankacı, ekonomist, akademisyen... Kendi

ülkelerini yönetmek için her şeyleri vardı... *Şirket*'in kendi kurduğu bir ülkesi vardı...

Dört saatin sonunda akademinin güvenliğinden geçtiğimde Wielki bizi akademinin önünde karşıladı. Ona planları uzattım. Planları alırken gözlerimin içine bakıyordu.

"Odana git," dedi gözlerime bakarken. "Birazdan çağırılacaksın."

"Şartlanma için mi?" diye sordum.

"Biliyorsun yani?" dedi kınar gibi.

Kalp ritmimi yönetmememden en çok o şikâyetçiydi. İstersem yapabileceğimi biliyordu çünkü. Fakat Aral'ı düşündüğüm her saniye kalp ritmime odaklanmam gerekiyordu ve bunu açıkçası yapasım gelmiyordu. Jadwiga'nın bunun benim zayıflığım olduğunu bilmesi de stratejik açıdan bir kozdu. Bunu bahane ediyordum kendime. Çünkü eğer Aral'ı düşünürken de ritmimi kontrol etmeye başlar ve kalbimi hızlandırabilecek hiçbir şey bırakmazsam geriye onlar gibi olmaktan korkuyordum açıkça...

"Yarın yapabilir miyiz?" diye sordum.

Bugün onun doğum günü ve ben 00.00'dan beri onun için bir dakikamı bile ayıramamıştım. O lanet Rus'la ilgilenmem gerekiyordu ve şimdi 10 Ocak olmadan önce odama gitmek ve ona dair birkaç dakika geçirmek istiyordum.

"00.00'dan sonra yaparsak zamandan tasarruf ederiz," diye ekledim.

Nedenini biliyordu. Çünkü şu an o lanet makineye bağlansam bile odama gittiğimde Aral'ın doğum gününü ne pahasına olursa olsun ve ne halde olursam olayım kutlayacak ve kalp ritmime bir saniye bile olsun engel olmayacak ve tekrar ceza alacaktım.

Başını onaylamazca iki yana salladı. Eğer söylediğimi yaparsa yumuşak karın göstergesi olurdu bu çünkü. Şirket'te kural kuraldı. Gen mirasçısı da olsan bir Maça Ası da olsan kuralı çiğneyemezdin. Şirket her şeyden üstündü. Ölümden de genlerimi kazıyabilirler ne de olsa...

Kabullenerek, "Üzerimi değiştirip gelirim," dedim ona ifadesizlikle.

Yanından geçip odama gittim. Odamın duvarları koyu gri ve alçıdan yoksundu. Organik duvar, deniyordu buna ve içini karartıyordu insanın. Kişiselleştirilmiş hiçbir noktası yoktu. Bir yatak, bir dolap ve bir masa vardı yalnızca. Üzerime renkten ve görselden yoksun bir eşofman takımı giyip en alt kata indim.

Beyaz floresanla aydınlatılmış koyu duvarların arasında ilerleyip rutin testlerimin yapıldığı odaya girdim. Ares ve şahsi doktorum Katharina

beni bekliyordu. Beyaz odanın ortasındaki sandalyeye oturdum soğukkanlılıkla. Katharina koluma elektrotları bağlarken özellikle acıya en duyarlı noktalara yerleştiriyordu.

Ares elektrotların bağlanmasını ifadesizlik içinde izlerken bundan memnun olmadığını görüyordum yüzünde. Şartlanma dedikleri bu cezayı ilk aldığımdaki yüz ifadesiyle şimdiki yüz ifadesi arasında fark vardı. Artık zevk duymuyordu bundan. Öfke duyuyordu ve bu kez yapabildiğim halde yapmadığımı biliyor oluşundandı bu. Anlamıyordu. Anlamasını da beklemiyordum.

"Hazırız," dedi Katharina.

Ares onu onayladı. Katharina bilgisayarın başına geçti.

"Görev sırasında düşünmenizin yasak olduğu bir konuya dair ritim bozukluğu saptadık. Bu hatanın düzeltilmesine yönelik şartlama uygulayacağız," diye bilgilendirdi beni Katharina. Her seferinde aynı şeyi söylüyordu. Hata diye bahsediyordu Aral için atan kalbimden. Hayattı halbuki.

Önümde bir ekran aydınlandı testlerde olduğu gibi. Fakat bu kez kelimeler yoktu. Onun yüzü vardı ekranda. Monitöre bağlı kalbimin ritmi anında değişti yüzünü gördüğümden.

"10 miliamperle başlıyorum," dedi Katharina.

Sanki bunun bir önemi vardı. Ares'in onayıyla tuşa bastı ve Aral'ın güzel yüzüne bakarken vücudumdan geçen elektrik akımıyla şiddetli bir ağrı hissettim ama yüzümü bile ekşitmedim. Görsel değişti, gizlice çekilmiş bir fotoğrafıydı bu.

"10 miliamper."

Derinden bir acı sardı yine içimi. Bu seferki daha uzundu ilkinden. Bir değil iki saniye kadardı belki ama MCR-1 mutantı olmama rağmen canım yanıyordu epey. Normal bir insan bayılabilirdi bu ölçüde bir elektriğe maruz kaldığında.

Ekrandaki görüntü değişti. Benim aptallığım yüzünden Aral'ın telefonuna girildiğinde alındığını tahmin ettiğim, birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızdı ekrandaki.

"15 miliamper."

Dudaklarımdan bir inleme döküldü o an. Dişlerimi ve koltuğun kollarını sıktım. *Acı duymanın sebebi Aral değil. Acı duymanın sebebi Aral değil. Acı duymanın sebebi Aral değil.*

"20 miliamper."

Kaslarım acıyla kasılırken parmaklarım koltuğun demirine kenetlendi. Gözlerim doldu acıdan. *Sevmeyi acınla birleştirecekler Lina. Kanma buna. Sevmek acı değildir. Sevmek acı değildir. Sevmek acı değildir.*

Görüntü değişti, kucağında oturuyordum Aral'ın.

"30 miliamper."

Duyduğum, öyle bir acıydı ki bir anlığına zihnimde şimşekler çaktı ve tüm tenim önce yanıyor sonra da uyuşuyor gibi hissettim. Bilincim anlık olarak kapanıp tekrar bir şimşek gibi açıldı. Tüm hücrelerim yanıyordu sanki. Sancılandığımı, tenimin alev aldığını hissettim. Tenim, içim, dışım, zihnim, kalbim; her yerim sancıyor, yanıyordu sanki. *Aral'ı sevdiğin için olmuyor bu,* diye tekrar ettim içimden. *Aral'ı sevdiğin için olmuyor. Aral'ı sevdiğin için olmuyor. Aral'ı sevdiğin için olmuyor.*

"Devam et," dediğini işittim Ares'in.

Görüntü değişti. Aral gülümsüyordu.

"40 miliamper."

Görüşüm bir anlığına beyazladı, bir anlığına gökyüzünde bir anlığına cehennemin yedi kat derinindeydim sanki. Acı zihnimi kavurdu. Kalbimde Aral'ı kavurdu. Sonra bir an uzaydaymış gibi hissettim. *Siyah gökadası... Aral'ın gözleri gibi... Bugün günlerden ne Lina? 14 Şubat mıydı? Hayır değil. Kafam karıştı. Doğum günüm mü bugün? Hayır. Benim değil. Aral'ın. Evet. Hatırladım. Aral'ın doğum günü.*

"Beyin fonksiyonları iyi görünmüyor efendim. Şuurunu kaybediyor."

"Boşuna uğraşıyoruz," dediğini işittim sesi suyun altından gelen birinin. "Çöz onu."

Sesler duyuyor ama anlamlandıramıyordum. Vücudum alev almış bir halde Aral ve fotoğrafımızın üzerinde yanıp sönen benekleri izlerken acı duymayı bekledim ama beklediğim olmadı. Aksine görüntü kayboldu. Geçen saniyelerle birlikte zihnim biraz daha kendine gelirken kas spazmları canıma okuyordu. Katharina'nın yüzünü seçebildim o an.

"Gidebilirsiniz," dedi bana.

Oturduğum yerden kalkmaya yeltendiğimde kilitlendiğimden dizlerim üzerine düştüm. Katharina yardım etmek istedi ama başımı iki yana salladım. Beyaz zemine damlayan kanlar dikkatimi çekti o an. Elim usulca yüzüme gitti. Parmaklarıma bulaşan ıslaklığa baktım. Burnum kanamıştı. Titreyen ellerimle yerden destek alıp zorlukla ayağa kalktım. Kalbime giren sancıyı yatıştırmak için elimi göğsüme bastırdım. Kalp krizi

geçirme ihtimalim vardı fakat eğer olur da geçirmeye başlarsam ritmim sayıldığından anında müdahale edeceklerini bildiğimden umursamadan odama gitmek için duvara tutunarak asansöre bindim.

Titreyen ve kasılan ellerimle kapıyı zorlukla açıp odama girdiğimde bacaklarım bana ilk ihanet edenler oldu. Daha fazla yürüyemeyip yere yığıldım. O sırada kurduğum alarm 23.57'yi gösteriyordu. *9 Ocak bitmek üzereydi. Lütfen gitme Aral. Lütfen.*

"Hayır," dedim nefretle. Ellerimden güç alıp hırsla sürünmeye başladım yatağımın yanına. "Ku-kutlayacağım." Acıdan dolan gözlerimden yaşlar süzülürken onlara kazandırmama hırsı vardı kalbimde. Komodinimi açıp bugün için aldığım keki çıkardım. Paketini dişlerimle yırttım. Dişetlerim o kadar acıdı ki zihnim uyuştu. Ellerim kasıldığından paketini katlayıp ortasına batırmak iki dakikamı aldı. "Lütfen," dedim pakete düşmemesi için. Ardından çekmecemden bir çakmak bulup titreyen elimle yaktım paketi. Saatime baktım. 23.59. Hâlâ vakit var...

Telefon kabımı zorlukla açıp arkasında sakladığım fotoğrafımızda gülümseyen Aral'ın yüzüne baktım sevgiyle. Kalbimin ritmi daha da bozuldu, sırtım ağrırken midem bulanıyordu.

"İyi ki... Doğdun... Sevgilim," diyebildim zorlukla.

Saatim 00.00'da çalarken hatırladığım son şey karanlıktı.

9 OCAK 2022 – İSTANBUL

ARAL ÇAKIRCA

Karanlıkta oturmuş, normalde yapmayacağım bir şey olsa da dalgınlıkla evin içinde sigara yakmış ve sonrasında boş vermiştim. İki paketten sonrasını saymayı bıraktığım sigaramdan derin bir nefes aldım. Bir sene öncesinde, parmaklarım arasında tuttuğum güzel yüzüne baktığım andı, saatlerdir düşündüğüm. Tam bir sene önce bu evde, kardeşlerimle doğum günümü kutlarken kapımı çalan o kadın o gün bana gelmişti. Bir sene önce. Bir sene sanki elimi uzatsam yakalayabileceğim kadar yakın, uzanamayacak kadar imkânsızdı bana şimdi.

Lina'nın üşüyen yüzü, ıslanan saçları ve gözlüğüyle neredeyse hiçbir şey göremez bir halde kapıma gelip bana ölümden bile olsa uzattığı çiçekler dünya üzerinde aldığım en güzel hediyeydi. Yüzükten sonra diye düzeltti içsesim beni. Ortaparmağımdaki yüzüğe baktım.

Kapımı çaldığı ana döndüm tekrar. İsmimi söyleyişini hayal ettim. O

sırada ismimi söylediği bir sürü an canlandı kafamda. Sesini unutmaktan endişe ettiğim zamanlarda dinlediğim ses kayıtlarına gitti elim. Hayat beni, sesini özlediğimden, benden yardım istediği sesleri dinlemeye mecbur ediyordu. Hangi günahımın bedeliydi bu çektiğim, bilmiyordum hiç. Hep iyi bir insan olmaya çalışmıştım halbuki.

Lina'nın kaçırıldığında attığı ses kaydını dinleyip dinlememek arasında kalırken zil çaldığında uzun zamandır kaybetmediği şekilde bir ritim kaybı yaşadı kalbim. Gözlerim kapıya çevrilirken bir umut, dedi içimden bir ses ve sıkıca sarıldı ona gönlüm. Kalbim göğsüme dar gelirken kapıya gittim ve bir cesaretle açtım. Eğer bir dilek hakkım olsaydı o an, yalnızca gelenin o olmasını dilerdim. Fakat ben duaları kabul olan biri değilim. Belki de yaratıcım tarafından hiç sevilmedim...

Kapıyı açtığımda görmek istediğim kadın yoktu karşımda, hayal kırıklığı tenimin altına bir sızıyla yerleşirken iliklerime kadar; karşımdaki, görmeyi beklediğim son kişi bile değildi.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi usulca gözlerime bakarken.

Arayan ve kapıya gelen herkese yalnız kalmak istediğimi söyleyip geri çevirmiştim ama onun gitmeyeceğinin farkındalığıyla içeri geçmesi için biraz geri çekildim. Deniz ya da Yiğit göndermişti kesin onu benim için endişe ettiğinden. Artık Levent'te değil daha önce burayı almak için sattığım ama Kadir abide olduğunu öğrendiğim evde yaşıyorduk hepimiz. Buraya gelmiyordum sık sık. Bana iyi gelmiyordu.

"Burada olduğumu kim söyledi?" diye sordum kapıyı ardından kapatırken.

"Tahmin etmesi zor değildi," dedi kabanını çıkarmadan içeri doğru yürürken.

Adımlarım onu takip etti. "Her hastanı kontrol ediyor musun böyle?"

"Hayır," dedi gözleri etrafta gezinirken. "Her *danışanımın* evine gitmiyorum." Sonra bana bir bakış attı. "Zira çoğunun katil olup cezaevinde yattığını düşünürsek..."

"Bakıcıya ihtiyacım yok," dedim mutfağa doğru ilerlerken. "Kendimi öldürecek değilim."

Onayladı beni kabanını çıkarıp ada tezgâhın yanındaki tabureye bırakırken. "Senin için endişeleniyorlar," dedi kendisi de başka bir tabureye ilişirken. "Kimseyi içeri almamışsın."

İkimize de kahve doldurdum. "Yalnız kalmak istedim," dedim karşısına otururken. "Biraz yalnız kaldım diye ölecek değilim." *Kimse ölmez aşkından... Öyle gelir...*

O da, "Öyle gelir," diye onayladığında beni dumur oldum.

Aklıma Lina geldi anında. Çıktığı vardı da sanki...

"Bence bana başka bir ilaç yazman lazım."

"Neden?"

"Onu düşünüyorum hâlâ çünkü."

Gülümsedi hafifçe. "Düşünmek istemiyor muydun ki?"

Kaşlarımı çattım. "Böyle konuşman etik mi?"

Kahvesinden bir yudum alırken gülümsemesi genişledi. "Bir kere Deniz arkadaşım olduğu için senin danışmanın olmam bile etik değil." Bunu yüz kez söylemişti.

"Niye sana geldiğimi biliyorsun," dedim kahveme bakarken.

"Lina'yı da bana getirdiğin için..."

Lina ona anlattığı için. Lina'yı gördüğü ve biraz olsun hayatını bildiği için beni anlayabilecek bir psikiyatr varsa o da Esin'di.

"Sen, benden duyman gerekenleri duymak istemiyorsun. Sen benim seni Lina'nın döneceğine inandırmamı istiyorsun." Gözlerinde ne yargı ne de acıma vardı. Suçlular onu bu yüzden seviyordu belki de. "Ve ikimiz de döneceğini düşünüyoruz."

"Dönmek isteyeceğini biliyorum," diye düzelttim onu.

Ama ya dönemezse? Ya şu an iyi değilse? Ya şu an yaralandıysa? Ya hastaysa? Ya ölümle burun burunaysa? Ya bilmediğim bir yerde kan içinde yatıyorsa? *Düşünme Aral. Düşünme. Kazanamayacaksın kafamın içindeki bu ihtimallerden savaşı. Düşünme.*

"Eğer başına bir şey gelmiş olsaydı bilirdin," dedi gözlerime bakarak. "Babasıyla aran iyi. Hatta örgütün içindeki abisiyle de."

Yorum yapmadım bu konuda. Lina'nın en ufak üzüntüsü bile benim canıma kasteden bir meseleydi.

"Eğer gitmemiş olsaydı birinci senesi olacaktı bana gelişinin," diye mırıldandım. "Kapı çaldığında bir an... Küçücük bir an... O sandım. Yine bana geldi sandım."

"Ne yapardın?" diye sordu gözleri yüzümde gezinirken. "Eğer Lina gelseydi ne tepki verirdin ona?"

Sarılırdım... Onu kollarıma alır ve bir daha bırakmazdım. Eğer bir sene geriye gidiyor olabilseydim, onu asla bırakmazdım. Dişlerimi sıktım hafifçe.

Dirseğini tezgâha yaslayıp avucunu şakağına dayadı. "Bence aklına kızmak bile gelmezdi," dedi sohbet eder gibi bir edayla. "Hatta sarılır öperdin."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum ona. "Kızgınım ona hâlâ."

Kafasını salladı. "Ama mecbur kaldığını biliyorsun," dedi ela gözlerini gözlerime dikerek. "Onu anlıyorsun."

Huysuzlukla baktım suratına. "Danışanı yönlendirmeye girmiyor mu bu?"

Gülümsedi yine. "Şu an seans yapmıyoruz. Sohbet ediyoruz." Kahvesinden bir yudum aldı. "Onun ne hissedeceğini söyleyeyim mi?"

"Hayır," dedim, duymak istemiyordum.

"Doğum gününde aç karnına üç paket sigara içip karanlıkta tek başına oturduğunu görünce epey üzüleceği kesin."

"Bak bu da etik değildi," dedim acımdan kaçmak için, söylediği kalbime dokunmuştu. Lina görse halimi üzülürdü çünkü. Ama ben de üzülürdüm onu görsem. *Keşke görsem... Ah bir görsem Lina... Bir kere görsem. Bilsem iyi olduğunu, yine çekerim yokluğunu da; ah bir görsem iyi olduğunu. Bilsem iyi olduğunu. Çok gördün ya bana bunu... Ah bana olsun yine Lina, aşk sende kalsın...*

"Eğer o kişiye iyi gelecekse etiğin dışına çıktığım şeyler olur."

"İyi geldiğini nereden çıkardın?" Yutkundum. "Hiç iyi gelmedi çünkü."

Kafasını salladı usulca. "Biliyorum ama bunu söyledim bir kere ve bu yüzden daha az içeceksin artık. Her içtiğinde bu gelecek aklına."

"Bu da bir çeşit hipnoz sayılır," dedim hoşlanmayarak bundan.

"Kalbinde olana aklını inandırmaya hipnoz, denmez," dedi gözlerime bakarak. "Aşk, denir."

"Hiç âşık oldun mu?" diye sordum merakla.

"Olmadım sanırım," derken kırmızı ojeli tırnaklarını kahve kupasına vurdu hafifçe ve bu bile aklıma Lina'yı getirmeye yetti. "En azından senin anlattığın gibi bir şey gelmedi başıma henüz."

"Felaket gibi söyledin." *Kızıl bir kıymet gibi...*

"Aşk insanın felaketidir zaten," diye onayladı beni. "Tüm hormonlarını ve dengeni altüst eder." Bu düşünceye benzer bir cümle duymuştum tanıdığım birinden.

"Bir gün hatırlat," dedim kahvemden bir yudum alırken. "Seni biriyle tanıştırayım."

Kaşı kalktı. "Kimmiş?"

"Tanısan iyi anlaşacağın biri."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Beni aşk konusunda ahkâm kesen bir arkadaşınla tanıştırıp birbirimize âşık olup ağzımızın payını almamızı mı dileyeceksin yoksa?"

"Aşkı felaket olarak gören sensin, ben değilim," diye karşı çıktım ona. "Hem aşkın zaten hesapla kitapla ya da akılla işi olmaz. Olursa olur, olmazsa olmuyordur."

"Sorumu cevaplamadın," dedi gözlerime bakarken. "Lina gelseydi ne yapardın Aral?"

"Onu kollarıma alırdım," dedim öylece. İçimdeki özlem, kollarımda bir sızıya dönüştü sanki. "Ona sarılır, iyi olduğundan emin olurdum önce ki kızabileyim ona. Kızabileyim ki öpmeye bahanem olsun."

"Peki o ne yapardı sence?"

Yutkunamadım. Bilmiyordum. Lina'nın her hareketini ezbere biliyordum oysa. Ama bana geri dönecek olan Lina ne halde olacaktı bilmiyordum.

Esin cevap vermeyeceğimin bilinciyle çantasına uzandığında gidiyor sandım. Ama o çantasından ufak bir kek çıkardı. Paketini açıp keki tezgâha koyduktan sonra mum dikti üzerine ve telefonundan saate baktı.

23.57

"Hâlâ doğum günündeyiz."

"Pasta falan üflemeyeceğim," dedim net bir sesle.

"Bence üflemelisin," dedi gözlerime bakarak. "Bunu bana sarışın bir kadın verdi. Sana geleceğimi bir şekilde öğrenmiş. Kapıda bekliyordu."

Tüylerim diken diken oldu. Balın'dan mı bahsediyordu? Uzanıp kekin paketine baktığımda Lehçe bir marka ismi gördüm ve elimi titretti bu. Balın bana beş kez çay getirmişti daha önce ve Lina'dan olduğunu söylememişti ama ben biliyordum Lina'dan olduğunu. Başka kim bana bitki çayı gönderirdi ki... O olduğunu bilmem için çayı seçtiğini biliyordum. Benimle iletişime geçmesi yasaktı ve o bu riske girip bana çay göndermişti beş kez.

Keke bakarken içim gitti. Bir kek belki ama çok şey riske ederek göndermişti bunu. Belki de herkes hayatımdan endişe ettiğinden ya da Kadir abi halime üzüldüğünden yapıyordu bunu. Bilmiyordum. Ama Lina'dan olmasını her şeyden çok istedim o an. Titreyen ellerim keke uzandı. Elimi yanına koydum. Avucum kadar bile yoktu ama tüm bedenimi titretmeye yetiyordu. Üzerinde Esin'in yaktığı mum parlarken gözlerimin dolmasını engelleyemedim.

"23.59," dedi Esin usulca. "Eğer dilek tutacaksan tam zamanı."

Muma yaklaşırken, "Dileğim beş senedir aynı," dedim üflemeden hemen önce. "Lina'yı gönlümce sevmek istiyorum sadece."

Saniyeler dakikaların,
dakikalar saatlerin,
günler yılların üzerine devrildi,
bana ağlamak için bahaneler verdi
ama acımı dindirecek bir Lina vermedi...

11 ŞUBAT 2023 – GÜNÜMÜZ

LİNA KARA

Kalbim atıyordu. İki senedir yalnızca adını duyduğumda değişmesine izin verdiğim ritimlerim, iplerini bıraktığımdan mıydı yoksa onun ve sözlerinin varlığından mı bilinmez; doludizgin atıyordu ve ben göğsümde böyle çarpan bir organ taşıdığımı unutmak üzereydim. Bir daha böyle atmaması ihtimali ödümü koparmıştı. Ares bana her gururla baktığında, Michal bana her rütbe atadığında ve Jan beni her babama benzettiğinde tam anlamıyla Karolina'ya dönüşeceğimden ve ruhumun da değişeceğinden korkmuştum. Ruh değişir çünkü ruhlarımızı duygularımızla şekillendiren biziz. Bir bıçak etmek de bizim elimizde, yalnızca başkalarına değil her gün içimize batan. İki güzel kol inşa etmek de bizim elimizde, sevdiklerimize değil yalnızca her gece bize de sarılan, ev olan. Ben ruhumu onun kollarında yeniden inşa etmek istiyordum...

Aral, Mehmet Ali, Şahin, Kürşat, Deniz ve Ekin bahçede konuşurlarken yanlarına vardığımda hepsi ilgiyle bana ardından Aral'a baktı. Şahin sigarasını eğilip toprakta söndürürken gözlerini üzerimden çekmemişti.

"Yeni tarzını beğendim," dedi samimiyetle. İşaretparmağıyla kendi kafasında başının iki yanını işaret etti perçemlerimi kastederek. "Yakışmış."

Aral derin bir nefes çekmişti içinden, bu ona büyük bir dertmiş gibi. Şahin saçlarımın boya olmadığının henüz farkında değildi. Kızılların saçı beyazlamazdı kolayca çünkü. İhtimal bile vermiyordu gerçekten beyazladığına.

Hafifçe gülümsedim onu bozmayarak. "Teşekkürler."

"Sormak istediğim bir sürü şey var ama iyi bir arkadaş olduğum için sıramı Aral'a vereceğim," dedi eskisi gibi dostane bir şakacılıkla. "Ama sonra bana da anlat."

Ses tonu ve yüz ifadesindeki dostanelik tüylerimi diken diken etti. Birkaç saat önce de bana düşmanca değil sitem edercesine dik dik bakmış, hesap sormak istemişti; fark etmiştim fakat şimdi böyle söylediğinde garip hissetmiştim kendimi. Aral'ın bana karşı tutumunun çok büyük bir etkisi olduğuna emindim ama yine de Şahin benim de arkadaşımdı... Her şeye rağmen...

"Olur," diye onayladım onu.

Kafasını salladı yorgunlukla. Elini saçlarından geçirdi, "O kadar gergindim ki kaç gündür, rahatladım." Sonra kaşlarını çattı hafiften. "Bu plan işini bize söylememenizi de yazdım bir kenara." Sonra hayıflanarak Kürşat'ı gösterdi. "Ulan adam MİT'e girdi bari ona söyleseydiniz."

Gözlerimi Kürşat'a çevirdiğimde sessiz sedasız sigarasını içiyordu ama ben ona bakınca o da bana bakmıştı. Gözlerini usulca kapatıp açtı teşekkür eder gibi. Kürşat'ın MİT'e girmesinde benim ve Aral'ın payı epey büyüktü. Kürşat'ın MİT'e girmesi fikri, iki sene önce Jadwiga'ya gitmeden önce aklıma gelmiş, Atilla Durmuş'tan rica etmiştim ve muhtemelen Aral da ona kefil olmuştu daha sonra. Şahin'in babası Fikri Bey böylece Kürşat'ı kabul eder ve Yasemin'le aralarındaki en büyük sorun ortadan kalkar diye düşünmüştüm. Yasemin'le olmalarını çok istemiştim çünkü ben Aral'ın yanında olamıyordum. Ve şimdi Yasemin, annesiyle birlikte Menekşe Hanım'a destek olurken ne durumda oldukları hakkında bir fikrim yoktu. Şahin'le arası her zamanki gibi duruyordu. Aral'a en müsait anda soracaktım bunu. Her şeyi çok merak ediyordum...

"Ben anladım bir iş olduğunu ama ses etmedim," dedi Kürşat, Şahin'e. "Lina'dan bahsediyoruz. İki eli kanda olsa uyarırdı bizi."

Tüylerim diken diken oldu. Bana hâlâ bu kadar güveniyor oluşu teselli etti beni. Ben bile şüphe etmiştim kendimden...

"Ben de şüphelenmiştim," dedi Şahin onu onaylayarak. "Ama ne bileyim bu şerefsizlerden her şey beklenir," deyip anında bana baktı. "Lafım meclisten dışarı mandalina."

Mandalina... Şahin'in bana taktığı ve benim, Aral'ın bize aldığı sevda kuşlarımızdan birine verdiğim isim... Yaşıyorlar mıydı acaba? Konuşmuşlar mıydı? Aral mı bakıyordu onlara yoksa başka biri mi? Gözlerimi Aral'a çevirdim. *Ben giderken evsiz ve sensiz kaldım Aral, sen ise anılarla yaşamak zorundaydın. İkimiz de acılarımızı koysak bir teraziye sence hangisi daha ağır basar sevgilim? Ve fark eder mi? Bizim acılarımız gerçek yangınlarımız... Fark eder mi hangimizin ateşinde yandığımız?*

Mehmet Ali, "Gerçek bir cenazeye ihtiyacımız olduğundan bilen kişi sayısını az tuttuk, yalnızca bilmesi elzem olan kişiler bilecekti," derken gözleri bana çevrildi. Minnettarlık vardı gözbebeklerinde. Bu iki senede Mehmet Ali yalnızca Aral'ı değil beni de anlamıştı. Hiç anlamayacak gibi gelirdi oysa.

"Lina, annem ve halamın sağlığından endişe ederek bizim tek başımıza veremeyeceğimiz bir karar verdi. Kendi adıma değil yalnızca, ailem

adına da çok minnettarım." Sözlerinde o kadar samimiydi ki bu bana garip hissettirdi. Çark dönmüştü gerçekten ve bizi yine bir araya getirmişti, bu kez aynı tarafta kayıplar veren kırık kalplerden ibarettik hepimiz.

Aral'ın onu başıyla onayladığını gördüm göz ucuyla. Mehmet Ali gözlerini hepimizin üzerinde gezdirirken onun yetişkin bir adam olduğunu ikillerime kadar hissettim. Fakat yine de az önce Balın'ın da orada olmasına rağmen onun olduğu yöne hiç bakmamasına gıcık oldum. Hiç bakmaması bile orada dikkatini çeken bir şey olduğuna işaretti fakat bakmıyordu işte. İçi gider diye mi yoksa öfkesi uyuduğu yerden kalkar diye mi?

"Korgeneral ve Başsavcı yarın sabah birlikte, Milat'ın listesindeki kişilerin Kotan'la bir bağı olduğu ve yeni müsteşarın da Kotan'a çalıştığına dair bir iddianame sunacaklar, böylece bu gizli operasyonu resmi olarak yürüteceğiz. Lina planımızı Kotan'a açıklarken MİT çoktan tuzaklarını kurmuş olacak. Kayıp verdiklerinde –ki verecekler– işte o zaman Lina'ya rağmen oyuna dahil olmaları için ellerinde bir sebepleri olacak ve ilk hedefleri bizler olacağız. Durmuş ve Çakırca soyadını taşıyan herkes birer hedef olacak. Her şeye hazırlıklıyız, Milat ve Korgeneral'in özel timi arkamızı kollarken bizler de hedef olmamızı avantaja çevirip müzayede gününe kadar azaltabildiğimiz kadar Tilki azaltacağız ki Jadwiga bir an önce tahta oturmak için en kısa sürede müzayedeyi düzenleyip Yüksek Şûra'daki her bir üyeyi bizim ayağımıza getirsin."

"Biz ilk adımı mı bekleyeceğiz?" diye sordu Deniz. Bundan hoşlanmadığı yüzünden belli oluyordu.

Kafasını iki yana salladı Mehmet Ali, "Hayır," dedi ona bakarken. "Milat'ın tuttuğu listedeki görselleri paylaşacağım sizinle, içlerinden birini görürseniz ya da birinden şüphe ederseniz ilk adımı beklemeyin. Nasıl ava çıkılır biliyorsunuz, askeri lise mezunusunuz. Sezgilerinize ve öğrendiklerinize güvenin."

Deniz'in gözleri ilgiyle bana çevrildi. "Eğer cevaplaman sorun olmayacaksa; verebileceğin bir tavsiye var mı?"

"Güçlü değiller," dedim öylece. "Her geçen gün ölüyorlar. Kemikleri çok güçlü değil. Fiziki bir savaşa girip hile yapmadan kazanabilecek çok az Tilki var. Hepsi teknik açıdan çok iyi fakat hile yapmayacak olsalardı muhtemelen buradaki herkes onları alt ederdi ama onlar kas gücünden daha fazlasına sahip olmayı öğrenmişler. Zayıflıklarını öyle iyi biliyorlar ki tüm hayatlarını bu zayıflıklarını kapatabilmeye harcamışlar. İyi

dövüşemiyorlarsa silahlarda uzmanlaşmışlar, etkileyici bir görünüşe sahip değillerse bunu görünmezliğe dönüştürüp içeri sızmakta uzmanlaşmışlar, yüzleri masumsa zehirlemekte uzmanlaşmışlar."

"Ve çoğu çok genç," diye ekledi Ekin düşünceli bir ifadeyle. "Circus'un yeni nesle olan umudunu tazelemek istiyorlardır. Kendilerini kanıtlamak isteyecekler."

Deniz onayladı bu bakış açısını. "Ve bu onlara hata yaptıracak."

İkisini de onayladım. Gerçekten askeri bir bakış açıları vardı ve soğukkanlılıkları bulaşıcıydı.

"Bir de Köpekleri olacak," diye ekledi Güney, sakin bir ses tonuyla. İki senede yüz hatları Kuzey'inki gibi sertleşmiş, sanki biraz bile olsa neşesini kaybetmişti ve bu üzdü beni. Her şeye rağmen komik biriydi halbuki. "Onlar hedefe yaklaşmayacak ama gözleri üzerimizde olacak. Sürekli takipte olacaklar, fark etseniz de etmeseniz de."

Kuzey, Güney'i onaylarken, "Onları biz halledeceğiz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bizden haberdar olmamaları için aralarındaki iletişimi kesmeye çalışacağız."

Mehmet Ali başını ihtiyatla salladı. "Bu gece herkes kendisi hedefe konduğu için peşine düşülecek kişileri düşünerek, akla ilk gelen yakınlarının bir listesini yapıp bana göndersin. Başsavcı korunmaları için talep oluşturacak."

Bunu derken bir Kürşat'a bir de Deniz'e bakmıştı Mehmet Ali. Kürşat'ın ailesinden ötürü söylediğini varsayabilirdim ama Deniz'e bakmasının sebebini içten içe ilişkisi olabileceğine bağladım. Taziye sırasında salonda çok bulunmadığımdan Deniz'in kimlerle iletişimde olduğunu görmemiştim. Belki de sevgilisi gelmiş ve gitmişti?

Herkes Mehmet Ali'yi onayladıktan sonra sigaralarını bitirdiler ve içeri döndük. Hükümdar Çakırca büyük yemek masasında oturuyor, aile tablosuna bakıyordu düşünceli gözlerle ve parmakları arasında bir kale tutuyordu. Eğer bir satranç taşı olsaydı kesinlikle kale olurdu. Çakırcalar bu ülkenin kaleleriydi...

Kendimi rahatlamak için Hükümdar Çakırca'yla biraz daha konuşmak istedim. Herkes masaya geçip oturdu ve üzerine daha fazla konuştuk her şeyin. Kimseye planımın tamamını anlatmamıştım ama masadaki herkesin ne yapması gerektiğini anladığından emin oldum.

Pürdikkat dinliyordu hepsi ve en ufak bir endişe seçilmiyordu yüzlerinden. Bu bana da cesaret verdi. Omuzlarımdan yükünü aldı her biri

az da olsa. Herkes her ne kadar soğukkanlı olsa da durumun ciddiyetinin farkındaydı ve hata yapmak istemiyordu. Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmiştik ve eğer Yüksek Şûra bir araya gelmezse her şey boşuna gidecekti. Bizim iki senemiz, onca insanın acısı ve gözyaşı boşa gidecekti...

Aral'a göz ucuyla bakarken bir daha kaldıramam, diye düşündüm içimden. Bir daha bazı insanlar böyle yaşar, diye teselli edemem kendimi. Bir daha olmaz...

"Gidin uyuyun," dedi Hükümdar Çakırca oturduğu yerden usulca kalkarken. "Önümüzdeki günler çok uzun olacak."

Herkes peşi sıra ayaklanırken Hükümdar Çakırca üst kata çıktı usulca. Mehmet Ali işlerini halletmek için çıkmadan önce annesinin yanına uğramak üzere üst kata yönelirken Şahin ve Kürşat da bize iyi geceler dileyip onu takip ettiler. Yasemin ve annesi, Menekşe Hanım ile Ender Hanım'ın yanındaydı. Deniz telefonunu çıkarıp kış bahçesine girdi doğrudan. Kuzey, Aral'ın sırtına vurup bana da göz kırptı yukarı yönelirken. Güney de Kuzey'i taklit etti ama o benim de sırtıma dokundu destek verir gibi.

Ekin de derin bir nefes alarak Aral'ın omzuna dokundu gitmeden önce. "İyi geceler abiciğim," deyip imayla bana baktı. Yüzünde bir alay vardı. Bu çocuğa gıcık oluyordum aşırı. "Kolay gelsin," dedi bana alayla.

Ona gözlerimi kıstım. Alayla gülümseyerek Kuzey ve Güney'in peşine takıldı. Merdiveni çıkarken sessizce birbirlerine sataştıklarını duydum. İstemsizce gülümsetti bu beni. Ekin, onlarla gerçekten kardeş gibiydi artık...

Çalışanlar müştemilata çekilmiş, askeri korumalar evin etrafını sarmıştı çoktan. Büyük yemek salonunda Aral'la kaldığımızda sessizlik sardı etrafımızı. Artık sadece nefes alışverişimiz ve çok sevdiğim kalbinin sesi vardı. Bir an yanında dururken gözlerimi göğsünde gezdirdim gözlerine bakmaya bir an çekinerek. Sanki şu an baksam gözlerine onu öpmeden duramazmışım gibi gelmişti.

"Odana götüreyim seni," dedi Aral tam o sırada.

"Odana" kelimesiyle gözlerimi ona çevirdiğimde yüzüme bakıyordu. Odan, dediğine göre aynı odada kalmayacaktık, açıkçası her şeye rağmen aynı odada kalabileceğimize dair birazcık umudum vardı o ana kadar.

Bu yüzden güzel yüzüne baktım öylece birkaç saniye. Eğer beni odama götürürse yüzünü sabaha kadar görmezdim ve dayanamazdım buna daha fazla. Onunla aynı evin içindeyken yüzünü görmemeye dayanamazdım. Bu yüzden şimdi ayrılmak isteyemeyerek yüzüne baktım öylece. Derdimi

anladı, anladığını biliyordum, hep anlardı ama bana küs olduğundan bu kez ben derdimi söylemeden derman olmadı. Çünkü bu kez adım atması gereken bendim. Sanki her şey ilişkimizin başındaki haline dönmüştü ama bu kez her fırsatı kollayan kişi o değil bendim.

Nihayet, "Odamı göstereceğine göre belli ki aynı odada kalmıyoruz?" diye mırıldandığımda kafasını salladı usulca.

Acımasız adam. Bari biraz tereddüt etseydin...

Ben de kafamı salladım bozularak ve bunu saklamakta hiç sakınca görmeyerek.

"Şaşırmış gibisin?" diye sorarken bozulmama hafiften keyiflenmiş gibiydi.

Dudak büktüm. "Az önce Şahin'e benim için *zaten benim* falan deyince beni odana alırsın diye düşünmüştüm."

Dili dudaklarını ıslatırken kaşlarını çattı hafiften. "Sen her şeyi böyle pat diye söyleyecek misin?"

Hem çok tatlı olduğundan hem de Şahin'e söyledikleri çok hoşuma gittiğinden gülümsedim. "Sen de pat diye söylediğin için gizlediğin bir şey olduğunu düşünmedim."

Gözleri gülümsememde gezerken, "Bak," demişti ki susturdu kendini, devamını getirmedi.

Kaşlarımı çattım. "Niye söylemedin?" diye sitem ettim ona.

"Söyledim söyleyeceğimi," dedi o da sanki lafını ortasında kesmemiş gibi.

"Hayır tam söylemedin," diye karşı çıktım ona. "Bak ya mı diyecektin bak sen mi diyecektin?"

"Ne fark eder?" diye sordu kıvranmamdan zevk aldığı belli olan bir ifadeyle.

"Çok şey fark eder," dedim gözlerine bakarken. "Bak ya, 'Sana içim gidiyor,' demek, bak sen, 'Şu an sana takılmak çok hoşuma gidiyor,' demek."

Bakışları derinleşti gözlerime bakarken ama geri adım atmamaya yemin etmişti. "Bu sefer bilemeyeceksin ne olduğunu."

Omuz silktim kazanmamayı reddederek. "Yine de bu iyi bir adımdı," dedim mutlulukla. "Gelişme var."

Kabul etmedi ama karşı da çıkmadı. Öylece bana baktı.

"Biraz oturalım mı?" diye sordum bu kez cesaret bulduğumdan. "Çünkü ben uyumayacağım ve bence sen de uyumayacaksın." Usulca elini tuttum ve bunu yapmak bile nefesimi tutmama sebep oldu. Başımı sağ omzuma yatırdım. "Biraz konuşalım mı?"

Gözlerime bakarken dili dudaklarını ıslattı ve avucu bana yer açtı. Bu el benim elimi hep tutsun istiyordum ve geri çevirmiyordu beni hiç. Kalbimi de ellerinde tutsaydı keşke...

"Konuşmak mı istiyorsun?"

Kafamı salladım. "Sen de istiyorsan eğer." Güzel gözlerine baktım sevgiyle. "İstersen susarız. İstersen uyumaya çalışırız. Ama yanında kalmak istiyorum."

Derin bir nefes aldı gözlerime bakarak. Kafasını salladı usulca. Sonra da gözlerini kaçırıp elimden tutarak beni önce mutfağa götürdü. Kendisine kahve, bana çay yaptı. Sonra da ufak bir atıştırmalık tabağı hazırladı. Çoğunlukla beni düşünerek doldurdu tabağı çünkü patates kızartmasını o kadar da sevmiyordu...

Tepsiyi tek eliyle taşıyabildiğinden elini tuttum yine. Fırsatı değerlendiriyordum ve o da buna izin veriyordu. Çünkü biliyordu, bir kere reddederse bir daha cesaret edemezdim. Kalbim yumuşadı bu düşünceyle. İyi ki beni seviyordu bu kadar. Yoksa hiçbir şey çekilebilir olmazdı.

Kış bahçesine girdik, arkamızdan kapattım kapıyı. İki sene önce kucağında oturduğum koltuğa bu kez yan yana oturduk. Tepsiyi ortamıza bırakırken hafifçe bana doğru döndü koltukta. Ben de tamamen ona dönerek oturdum. Bu bana iki yıl önce, onu henüz hatırlamıyorken, yan yana evlerde kaldığımız akşamları anımsattı. Özlemle doldum ama eğer acele edip ona doymaya çalışırsam karnımın ağrıyacağını biliyordum. Bu yüzden özlemimi ona bakarak ufak ufak doyuracaktım. Aral haklı, eğer öpersem onu yanar kül olurdum...

Yine ona gözlerimi diktiğimden, "Çayını iç," dedi.

Dudak büktüm. "Yine mi dikkatin dağılıyor?" diye mırıldanıp kupamı aldım.

Kafasını sallarken neden bilmiyorum bir an gözlerini ellerime çevirdi. Merakla ben de ellerime baktım. Bir an ellerimde kan var sandım fakat kırmızı ojeli tırnaklarım ve dövmem dışında elimde kırmızı tek bir şey yoktu. Ojelerime mi bakıyordu yoksa yüzük olmayan parmağıma mı? Ya da dövmeme mi?

"Yüzüğüm boynumda," diye mırıldandım açıklama yapma isteği duyarak. "Hiç çıkarmadım. Künyemi de."

Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinde yorgunluk ve birçok hayal kırıklığı vardı. Ne çok keşkemiz, hayallerimiz vardı üzerimize yıkılan... Ve ben hiç bilmiyordum bunu nasıl telafi edeceğimi.

Gözlerime bakarak derin bir nefes aldı. Dirseğini koltuğun sırtına atıp şakağını yumruğuna yasladı.

"Yorgun musun?" diye sordum güzel yüzüne bakarken.

Kafasını salladı usulca. "Uyuyamıyorum," dedi gözlerime bakarak.

Yutkunamadım. Benim yüzümdendi çünkü. O uyurken gittiğim içindi. Uyarmıştı halbuki beni. Ben mecbur kalmıştım bunu bildiğim halde.

Özür dilemek istedim ama bir işe yaramayacağını biliyor olmak kırıcı bir gerçekti. "İşe nasıl gidiyorsun?" diye sordum bu yüzden. Hayatını merak ediyordum Aral'ın. Ben yokken ne yaptığını merak ediyordum. En azından hayatını devam ettirdiğini ve benden daha iyi olduğunu duymak istiyordum.

"Gece nöbetine gidiyordum," diye mırıldandı. "Sabahları uyuyor, akşam antrenmana gidiyor, gece de işte oluyordum."

Rutini ayrı üzücü geçmiş zaman eki ayrı can sıkıcıydı. "Adli tıbbı bırakıyor musun gerçekten?" diye sordum üzülerek. "Yoksa geçici mi?"

"Duruma bağlı," dedi artık umurunda değilmiş de vazgeçmiş gibi.

Bu daha da üzdü beni. Halbuki Aral'ın doktor olmasını seviyordum.

"Öyle vazgeçmiş gibi söyleme," dedim üzüntüyle. "Adli tıp uzmanı olmanı çok seviyorum ben senin." Yutkundum. "Her şey bittiğinde birlikte çalışalım istiyorum."

Kaşları çatıldı hafiften şüphelenerek ve ben de güzel yüzüne bakarken söylemek için çok heves ettiğim şeyi bir çırpıda söyledim ona. "Ben tıbbı bitirdim Aral."

Başını yumruğuna yaslamayı bırakarak doğruldu. "Ne?" dedi duyduğundan emin olmak ister gibi.

Doğru anladığını onaylamak için kafamı salladım. "Tıbbı bitirdim." Elimdeki kan aklıma gelirken yutkundum. Düşünme Lina. "Her şey bittikten sonra belki ben de..." Devamını getirmedim.

Aral bana doğru eğildi hafiften. "Bitecek," dedi net bir sesle. Sonra da kafasını salladı. "Birlikte döneceğiz doktorluğa." Koltuğa yasladığı eli uzanıp saçlarıma dokundu bir alışkanlık gibi. "Seni TUS'a hazırlarız."

Bu hayal içimi titretti. "Doktor olmama izin verirler değil mi?" diye sordum emin olamayarak. "MİT'ten çıkılıyordur herhalde?"

Kafasını salladı başka ihtimal yokmuş gibi. Yolu olmasa bile benim için o yol olurmuş gibi.

"Ben ne dedim Lina?" dedi gözlerime bakarak. "Bundan sonra biz ne istersek o."

Kafamı salladım buna inanarak. "Biz nasıl istiyorsak öyle."

Onayladı beni. "Çok iyi bir doktor olacaksın," dedi gözlerime bakarak.

Gözlerindeki o hevesi ve mutluluğu gördüm. Beni de inandırmak istiyormuş gibi gülümsedi hafifçe. Gülümsemesi içimi ısıttı. Hâlâ benim hayallerim onun hayallerinde yer ediniyordu ve bir hayali birine emanet edebilmek dünyadaki en zor işti bence. Ben, benim hayalimi kalbinde yaşatan birine sahiptim. *Sahibim, değil mi Aral?*

"Nasıl izin verdiler buna?" diye sordu merakla. "Sevdiğin her şey yasak sanıyordum."

Ona böyle üzücü şeyleri muhtemelen Jan anlatıyordu. Babam üzülür diye anlatmazdı ona. Jan üzüleceğini umursamadan anlatırdı ama Aral sorarsa.

"Her şey değil," diye mırıldandım. "Meslek sahibi olmalarına izin veriyorlar. Ben de halihazırda dört sene okumuştum ve doktor olmam işe yarar bir yetenek olduğundan ses çıkarmadılar." Zaten normalden daha kısa sürede bitirmiştim. Her yerde adamları vardı...

Kaşları çatıldı aklına Jadwiga geldiğinden. "Ben yasaktım değil mi?"

Kafamı salladım. Aklıma onu sevmekten vazgeçmem için uyguladıkları şartlandırmalar geldiğinden tüylerim diken diken oldu istemsizce. Kalbimin ritmi bozuldu bir anlığına. Aral'la oturduğum gerçeğinin farkındalığı çarptı kalbime. Onunla geçirdiğim şu an için bile, yüzlerce kez şartlanma sandalyesine otururdum.

Gözlerime bakarak yutkundu. Şefkat gördüm gözlerinde. "Sana bir şey yaptılar mı?"

Kafamı iki yana salladım. *Bilmesen daha iyi Aral. Zaten uyuyamıyormuşsun, bilsen açık zihinle kâbusun olur bu senin.*

"Çaylar peki?" diye sordu bu kez.

"Senin için olduğunu bilmiyorlar."

Kafasını salladı biliyorum, der gibi. "Bloguna attıklarından bahsediyorum Lina."

Dudaklarımı birbirine bastırıp yutkundum. *Görüyormuş yani attıklarımı... Hep merak etmiştim görüp görmediğini...*

"Eğer kim ve nerede olduğumu belli etmezsem sosyal medya kullanmama izin veriyordu Ares."

Ares'in ismiyle gözlerinde bir öfke belirdi ama hüznü buna bile galip geldi. "Her çay aldığında paylaştın," dedi. Ne zaman post attığımı anlamıştı.

Kafamı salladım. "Senin için olduğunu bil diye," dedim güzel gözlerine bakarken. Yutkundum. Çünkü ona her dilde onunla çay içmek istediğimi yazıyordum hep. "Aklımda olduğunu, seni sevdiğimi bil diye."

Aral'ın bakışları değişirken o çayları aldığım her şehirde bulunma sebebim bir vicdan azabıyla boynuma sarıldı yine.

"Aral," dedim eğer şimdi söylemezsem bir daha söyleyemeyeceğimi hissederek. "Ben birilerini..."

Aral ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi kafasını iki yana salladı, "Biliyorum," dedi yargıdan uzak, yumuşacık bir sesle. Hiç suçlayış yoktu gözlerinde. "Sorun değil Lina."

Kafamı salladım. *Evet. Değildi.*

Gözlerimi kaçırdım. *Değil miydi?*

Gözlerimi elimde sıkıca tuttuğum kupaya çevirdim. Ellerim bembeyaz olmuştu kupayı sıkmaktan. Ellerim beyaz kalsın istiyordum ben. Kan olsun istemiyordum. *Nasıl iyi doktor olacak benden Aral?*

"Lina," demişti ki lafını böldüm.

"Hepsi Milat'ın da listesindeydi," diye savundum kendimi ona bakamayarak. "Yapmazsam inanmazlardı. Mecbur kaldım." Yutkundum ama boğazımdaki yumru gitmedi. "Dönmeme izin vermezlerdi."

Aral kahvesini tepsiye bıraktı önce, ardından eli yüzüme uzandı. Sıcacık eli yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına iterken öne doğru eğilmişti. Saçlarımın neden bu kadar kısa sürede beyazladığını artık daha iyi anlıyordu belki de. Sol elinin başparmağı yüzümdeki çiziklere dokundu.

"Lina," dedi yumuşak bir sesle. "Baksana bana bir."

Sesi öyle yumuşak öyle âşık olduğum, aramızda duvarların olmadığı Aral'dı ki boğazımdaki yumru kafamın arkasına oturdu sanki. Ağlama isteğiyle doldu içim.

Kafamı iki yana salladım. *Sırtımda yirmi dokuz tane ölüm çiçeği var Aral. Ben sana şimdi yüzümü göstersem sırtımı nasıl göstereceğim.*

Aral aramızdaki tepsiyi sehpaya kaldırırken biraz yaklaştı bana. Elimden bardağımı da aldığında sıkacak, ellerimi oyalayacak hiçbir şey bırakmamıştı bana. Tırnaklarımı birbirine taktım yine.

"Lina," dedi sol eli çeneme yerleştiğinde. Ama kaldırmadı yüzümü. Zorlamadı yine beni bunun için.

"Bir iki kişi değildi," diye mırıldandım koltuğa bakarken.

"Umurumda değil," dedi net bir sesle. "Bana bak Lina."

Kafamı iki yana salladım yine. Yutkundum ama o yumru gitmedi yine de hiçbir yere.

"Bakarsam ağlarım," dedim tırnağımı koltuğa sürterken. "Kolumda kalp ritmimi takip eden bir çip var. Ağlamam yasak benim." Yutkundum tekrar. "Ağlatma beni."

"Ben seni ağlatmıyorum Lina," derken yanağımı okşadı. "Ben seni ağlatana düşman oluyorum, bak bana."

Burnumu çekip ellerimi yüzüme götürdüm. Gözlerimi sildim ve ısrarına kayıtsız kalamayarak kafamı kaldırdığımda gözlerime bakıyordu. Gözlerinde öfke vardı. Şefkat ve sevgi vardı. Bir yangın vardı. Ben hariç herkesi yakmak isteyen...

"Kucağıma gel," dedi yanağımı okşarken.

Teklifi duygularımı ve kalbimi karmakarışık bir hale getirirken bedenim bu komuta alışılmış bir tepki vererek kalbimden önce harekete geçti. Ağlama hissim daha fazla tetiklense de usulca kucağına gittim onun. Beni dizine oturturken kollarımı omuzlarına sarıp yüzümü boynuna gömdüm. Sıcaklığı, varlığı ve kokusu ağlama dürtümü bir yandan harlayıp bir yandan sırtımı sıvazlarken sakinlik ve delirme arasında salındı ruhum birkaç saniye.

"Hallederiz," dedi bana kıyamıyormuş gibi. "Hep hallettik."

"Seni çok seviyorum," dedim içim kaynarken. "Ağlatma beni."

"Ben seni ağlatmıyorum, teselli ediyorum Lina," dedi saçlarımı okşarken.

Kafamı salladım. "Her şeyin ağlatmaya yetiyor beni."

"Lina, Lina, Lina," dedi iç çekerken. Ama ağlamayayım diye devam etmedi.

Birkaç dakika verdi bana. Ona sarılmak ve kucağında olmak iyi geldi. Birkaç dakikanın sonunda sakladığım yerden çıkarabildim başımı. Yüz yüze geldik onunla. Gözlerime baktı ilgiyle.

"Sorayım mı?"

"Cık"ladım. İyi misin diye sorarsa yine baştan başlardım.

"Sorma."

"Yarın mı sorayım?" diye sordu bu kez.

O an kafamda dipdiriydi. Kafamı salladım. "Yarın sor."

Yarın bana mutlaka nasıl olduğumu sor Aral.

Kafasını salladı yavaşça. "Soracağım," derken sıcak nefesi yüzüme esecek kadar yakındı bana yüzü.

Omzundaki elimi kendime engel olamayarak yüzüne koydum. Avuçiçlerim yüzüne dokunmanın özlemiyle kavruluyordu âdeta. Arabada yüzüne dokunduğumda da aynısı olmuştu. Onu öpmeyi çok istiyordum ama şu an dünyada en çok istediğim şey onu öpmek değil, onun tarafından öpülmekti. O beni öpsün istiyordum. Her şeyden çok...

"Beni öp istiyorum," diye mırıldandım güzel yüzüne bakarken. "Beni öpmek iste istiyorum."

"İstemediğimi nereden biliyorsun?" diye sordu öylece.

"Kavgalıyken sevişen insanlardan hoşlanmadığını söylemiştin. Biz kavgalı bile değiliz, ayrıyız basbayağı."

"Ve dizimde oturuyorsun," diye onayladı beni.

Kaş çattım. "Ayrı değil miyiz yani?" Gıcık oldum ona. "Bir ayrıyız diyorsun bir sevgiliyiz diyorsun. Bir öpme beni diyorsun bir zaten benimdi diyorsun. Kafamı karıştırma benim."

Gülümsedi sitemime. İçim gitti bu gülümseyişe.

"Gülümsüyorsun bak bir de," dedim ona daha fazla yaslanırken. "Kafamda kuracağım hep."

"Ne kuracaksın o güzel kafanda?"

"Beni affettiğini."

"Cık"ladı gıcık gıcık. "Affetmedim."

Burun burunaydık, burnumu yanağına sürttüm ve sırnaştım ona. "Dizinde oturuyorum ama," diye mırıldandım yanağımı yanağına sürterken. "Bende bir Lina var, varken de var yokken de var, dedin. Bak dedin bana. Gülümsedin. Kucağıma gel, dedin." Dudaklarımı dudaklarıyla hizalarken gözlerine baktım. "Öpmek istemediğimi nereden biliyorsun, dedin."

Gözlerime bakarken derin bir nefes aldı. Bu öyle derin bir nefesti ki göğsüne yaslandığım için hafifçe inip kalktım.

"Seni öpmek istediğimi seni ilk gördüğümde de söyledim," dedi gözlerime bakarken.

Evet söylemişti... Bana kızıp sonra öpecekmiş beni... Ben onu dışarıda tutmak istedim diye çok kızmıştı bana. Affetmiş yani aslında beni... Anlamış yani aslında beni...

Farkındalıkla hafifçe geri çekildim. "Okumuşsun," dedim farkındalığın verdiği şaşkınlıkla.

Neyden bahsettiğimi bilerek gözlerime baktı öylece. Ama tek kelime etmedi.

"Ne zaman okudun?"

"Kırk yedinci gündü," dedi gözlerime öylece bakarken. "Fark edeyim diye mi ters koydun?"

Tüylerim diken dikendi. *Beklediğimden kısa sürede okumuş...* Kafamı salladım usulca. Gitmeden önce kafamdaki her şeyi yazıp Aral'ın bulması için Kral Lear'ın içine bırakmış, bundan hiç kimseye bahsetmemiştim. Aral'ın bulacağını biliyordum. Aral'ın ona açıklama yapmadan gitmeyeceğimi bileceğini biliyordum. Onu öylece bırakmayacağımı biliyor olmalıydı.

"Ya bulamasaydım Lina?" diye sordu hafifçe kızarken bana.

"Buldun ama," dedim güzel gözlerine bakarken. "Bulacağını biliyordum." Yanağını okşadım. "Seni öylece tek kelime etmeden bırakıp gitmeyeceğimi biliyordun. Yüzüne söyleyemeyecek olsam bile yazacağımı biliyordun."

Yutkundu. "Yüzüme söylemen gerekirdi."

Bunu daha bu öğlen konuşmuştuk ama yine aynı şekilde savundum kendimi. "İzin vermezdin." Tekrar sokuldum ona. "Ve buradayız şimdi, değiştiremem hiçbir şeyi. Çok üzgünüm."

Dişlerini sıktı birkaç saniye, sonra dili dudaklarını ıslattı. "Buradasın," dedi sonra yalnızca bu önemliymiş gibi.

"Beni affetmiştin," dedim bu farkındalık omuzlarıma yerleşirken. "Beni anlamıştın."

"Seni bekledim," diyerek kabul etti. "Eğer o gün, orada, gözlerime bile bakmadan beni her şeyin dışında tutmaya çalışmasaydın..." Derin bir nefes aldı bu hâlâ onu çok öfkelendiriyormuş gibi ama belimdeki sağ eli yukarılara çıkmış, enseme yerleşmişti neredeyse. "Sana biraz kızacak sonra da öpecektim."

Kafamı salladım yüzlerimiz çok yakınken. Tenim ısınıyor, sevgisiyle tekrar doğuyordum sanki.

"Aptallık ettim," dedim tırnaklarımı ensesindeki saçlarında usulca gezdirirken. "Dilim zehirli, kalbim korkak benim." Dudaklarımız arasında birkaç milimetre vardı yalnızca. "Yine de öpemez misin beni?"

Bakışları değişmişti, derinlik kazanmıştı ve iki sene önce bana nasıl bakıyorsa öyle bakıyordu şimdi. "Ateşle oynuyorsun," dedi yine uyarır gibi.

"Yak beni," diye fısıldadım dudakları üzerine. "Tekrar şekillendir dilersen. Ne istersen olurum senin için."

Gözleri dudaklarıma düştüğünde kalbimin ritmi değişti. "Yapabiliyor olsaydım bile Lina..." dedi dudaklarımın üzerine. "Tek bir şeyini değiştirmezdim *sevgilim*."

Sevgilim... Yutkundum. "Ritmimi sayıyorlar mı demiştin?" dedi beni öpmeden hemen önce. "Bunu da saysınlar."

Aral beni öptüğünde dudaklarımdan kesik bir nefes döküldü ve etrafıma saçıldım sanki. Söylediği ateş etrafımı sararken sevgi ve ihtiyaçla öptüm onu. Özlemin varlığı öyle sarsıcıydı ki midemde, salıncakta sallanırken yüksekten düşmüşüm gibi bir bulantıya sebep oldu başta, sonra ağlama isteği doğurdu içimde. Bir çimende gezmekmiş de rüyam, gerçek

olmuş ama ben bu rüya için öyle çok kâbusumda uçurumdan düşmüşüm ki şimdi çimlerde yuvarlanırken bile sızlıyormuşum gibiydi onu öpmek.

Gözlerimden yaşlar süzülürken onu kendime daha fazla çektim yetmediğinden. Yetmeyeceğini bilmek daha da yakıyordu canımı. İki sene hayalini kurduğum bu an gerçekleşirken ve biliyorken affedildiğimi içimdeki hazırlıksız huzura eriş ve tekrar kaybetmenin korkusu esir aldı bedenimi.

Ağladığımı anladığında, "Lina," dedi dudaklarımın üzerine.

"Lütfen," dedim çaresizce. "Biraz daha öp beni," deyip tekrar öptüm onu. İstediğimi verdi bana. Öptü beni ve bu kez yakmak değil söndürmek istiyordu beni. Tüketmek değil tekrar yeşertmek istiyordu sanki.

Söylediği oldu, birbirimizi öperken paramparça olduk. Gözlerimizden akan yaşlar dudaklarımızda birleşti, içimize aktı. En çok da benim... Paramparçaydım kollarında; yıkık dökük, eksik ve hor kullanılmış. Ama hiç korkmadım bundan, Aral'dı çünkü o. Beni sever, parçalarımı toplar, sarar, eksiğimi tamamlar, bir araya getirirdi beni. Yaşamayı da bana böyle öğretmişti.

Uzun uzun öptü beni. Gözyaşlarım şakaklarıma doğru akarken nefes nefese ayrıldı dudaklarımız ve gözlerimi açtığımda nemli kirpiklerini gördüm. Gözleri yaşarmıştı onun da, parlıyorlardı. Onu bu halde görünce içim ezildi. Dudaklarını akan gözyaşıma yasladı içi giderek.

"Sana dedim," dedi dudakları tenime yaslıyken. "Yanarız, dedim."

"Seni seviyorum," diyebildim yalnızca. "Seni çok seviyorum."

Burnunu tenimde gezdirdi. Beni öperek boynuma ilerledi ve boynumdan öptü beni. "Sana âşığım," dedi kulağıma doğru. "Ölene kadar da böyle olacak bu." İç çekti. "Muhtemelen öldükten sonra bile..."

"Ölmekten bahsetme," dedim korkum harlanırken içimde. "Korkuyorum."

"Korkma sevgilim," dedi tekrar öperken beni. "Ölmek de artık birlikte," dedi net bir sesle. "Yaşamak da."

Yüzünü görmek isteyerek başımı ona çevirdim. "Yaşamak istiyorum."

Gözlerime baktı. "Yaşayacağız," diye onayladı beni.

Yemin gibiydi. Avuçlarımı yüzüne yasladım, sevgi ve özlemle baktım gözlerine.

Tanrı'm... Ben hayatı boyunca senden tek bir şey isteyen bir çocuğunum. Ellerimi kana buladım mecburiyetlerimden. Sual olunmaz şüphesiz adaletinden. Ama sen biliyorsun içimdeki sevgiyi. Ölünce giderim cehenneme, ne olur bu dünyada yaşat bana onunla cenneti...

Bölüm 7

Yedi Adım. Bir Adım. Benim Adım, Lina.

Her şey bizler için. Ağlamalar ve sığınmalar, bir köşede yığılmalar ve oradan dönmeler yükselişlere... Yokuş aşağılar, baş aşağılar, sanrılar ve sancılar, kaybolmalar ve bulmalar doğru yolu; bizler için. Yalnızca bir insan olmanın ıstırabı ve yaratılmanın verdiği teselli... Hiçbir şeyden sorumlu değilsin sanki ve korunman zaruri. Her şey benim için. Acılar ve mutluluklarla yoğururken ruhum, dengede olmalı her işim. Dengeyse doğanın işi, boşa değil hiçbir acı çekişim. Tanrı'm, yükseliyorum işte katına, almadan canımı kaldı son bir işim...

Kalbim atıyordu. Hem de öylesine değil, onun ritmiyle senkronize... Atıyor kalbim... Tanrı'm... Teşekkür ederim...

Parmak uçlarım yüzünde gezinirken dudaklarımı elmacıkkemiğine yaslamış nefesleniyordum. Ona yaslanmıştım tamamen ve göğsümü ona yaslamak kalbimi iyileştiriyordu. Büyük, sıcak sağ eli kalçamın üzerinde, sol eli belimdeydi ve parmakları saç uçlarıma dokunurken dudakları çeneme yaslıydı. Tam anlamıyla sarmaş dolaştık. Fakat yetinemiyordum bununla.

Tutku değildi içimdeki şey, tamamen ona muhtaç olmaktan ibaretti. Hayatımı idame ettirebilmem için en mühim olan şey oydu sanki ama öyle mahrum kalmıştım ki ondan, yetmiyordu maruz kalmalarım. Beni öpmesine izin verirsem neden paramparça olacağımızı söylediğini daha iyi anlıyordum her saniye ve kucağında ufalanıyordum memnuniyetle.

"Lina," diye fısıldadı dudakları boynumda gezinirken.

"Hım," diye mırıldandım.

"Nasılsın sevgilim?"

Dudaklarından dökülen sevgilim kelimesi kalbimin ritmiyle oynarken gözlerim karnımın üzerinde duran sol bileğindeki saate kaydı. *00.00.*

Kalbimin ritmi değişti ve zerre umursamadım bunu. İçim sevgisiyle kabarırken ona sokuldum, kolları daha sıkı sarıldı bana. "İyiyim sevgilim," dedim yüzümü yüzüne yaslarken. "Daha iyi olacağım ve daha iyi edeceğim seni de."

Dudakları sol kaşımı öperken beni onaylayarak kafasını salladı. "Öyle yap bebeğim."

"Yapacağım," dedim buna çok inanarak. Aral tarafından sevilmek her zaman cesaret verirdi bana.

"Aral," diye mırıldandım usulca. *İsmini söyleyebilmek büyük bir hediyeydi bana.*

"Hım," diye mırıldandı burnunu tenime sürterken. *Ondan dönüt almak ne kadar büyük bir lütuftu...*

"Yok bir şey," diye fısıldadım. Sesini duymak istemiştim yalnızca. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım dudaklarım tenine yaslıyken.

Derin bir nefes aldı iç çeker gibi. Göğsüne yaslandığım için usulca inip kalktım göğsünde. "Ben de çok," dedi yumuşak ama derinden gelen sesiyle. "Çok seviyorum," derken yüzünü sağ omzuna doğru eğip dudaklarını çenemin altına bastırdı. Kollarımı hafifçe gevşetip ona boynumda yer açarken sol avucumu ensesine yaslayıp tırnaklarımı saç derisinde gezdirdim. Bunu yapmayı çok seviyordum.

"Yetmiyor bu bana," dedi sonra dudakları boynumdayken. "Ne yapacağım Lina?" diye sordu hafif kızar bir tonda ama artık bana kızmak istemiyordu sanki. Onun derdi hiçbir zaman öfkesini çıkarmak olmamıştı. O yalnızca teselli edilmek istiyordu. Verdiği değer hak edilmiş olsun istiyordu. "Seninle mesafemi koruyabilirken sabredebiliyordum bir nebze ama şimdi öptüm seni ve seni öpmenin ne demek olduğunu adım gibi bilmeme rağmen seni bir kere öptüm Lina ve tüm özlemimi, öfkemi uyutmaya çalıştığım yerden kaldırdın. Söyle şimdi bana," deyip benimle yüz yüze geldi. "Ne yapacaksın benimle Lina?" Gözlerimin içine bakarken siyah gözleri ışıldıyordu. "Nasıl dindireceksin içimdeki bu özlemi? Öfkeyi? Kaybedilmiş vakti?"

Bilmiyordum... Bu mesele benim de içimde büyüttüğüm bir dertti. Toprağıyla suyuyla Aral'ın içinde büyüttüğünün aynısıydı.

"Sana, bana kendini öptürme, dememiş miydim?"

Sevgiyle baktım yüzüne ama gözlerimden düşen bin parçaydı. Dışarı akmadı ama o bilirdi.

Hafifçe gülümsedim hüzünle. "Nasıl yaparım?" dedim içim giderken ona. "Bu kadar muhtaçken sana dair en ufak bir sevgi işaretine..." diye devam ettirdim sözlerimi. "Nasıl izin vermem?"

Gözlerime bakıyor ve içimi görüyordu. Dili dudaklarını ıslattı. "İşaret mi arıyordun bebeğim?" diye sordu hafif alaylı bir sesle bu çok komikmiş gibi. "Yüzüğüm sana yetmedi mi?"

Omzundaki sağ elimi usulca yüzüne yaslarken ağlayacakmış gibi hissettim kendimi ama ağlamayacaktım. Dudaklarımı açtım ama sonra vazgeçtim. Bunu da gördü gözlerimde. *Neden vazgeçtiğimi gördü...*

"Söyle Lina," dedi yumuşacık bir sesle. "Bu gece bu dize oturduysan eğer hiçbir şeyden kaçmak yok," dedi inançla gözlerime bakarken. "Eteğimizdeki taşları dökmeden, bilirse üzülür diye sustuklarımızı söylemeden kalkmak yok." Sağ elinin beni tutuşu sıkılaştı. "Söyle bana," dedi beni teşvik ederek. "Üz beni." Kalbim acıdı. "Daha fazlasını istesen de yapamazsın."

Canım o kadar yandı ki ağlama hissi bastırdı aniden. "Aral..."

Sözümü keserek, "İstemediğini biliyorum," dedi kıyamayan bakışlarla gözlerime bakarken. "Ama üzüldüm Lina. Senin de üzüldüğünü biliyorum." Sol eli beyaz tutamlarıma dokunurken gözlerini bir an bile kırpmıyordu. "Üzül benimle," dedi gözleri üzüntüsünden ışıldarken. "Söz," derken yüzüme yaslandı sol eli ve başparmağı dudağımı okşadı. "Güneş doğarken en az bir gülümseme yetiştirmiş olacağım yüzünde."

İçim sıkışıyor gibi hissettim. İki senedir bastırdığım tüm üzüntüm üzerime yığılmak için bekliyordu, ben oralı olmuyordum iki senedir fakat şimdi Aral yüzümü oraya dönmemi istiyordu benden. Eğer beni öperse bahsettiği yangının ne demek olduğunu anlıyordum çünkü göğsümde taşıyordum şimdi.

"Aral," dedim yine çaresizce.

Onun da gözleri yavaş yavaş yaşarıyordu sanki ve bu kalbimi sıkıştırıyordu. Onu daha önce bir kez ağlarken görmüştüm yalnızca. Annesi içindi ve tüm dünyam yıkılıyor gibi hissetmiştim. Fakat benim yüzümden ağlarsa kendim de yıkılmadan kaldıramazdım. *Aptal Lina. Yıkıldığın yerde kaldırmanın işi ne?*

"Söyle sevgilim," dedi beni teşvik eder gibi.

Kafamı iki yana salladım. "Ağlamadan konuşamam."

"Ağla o zaman," dedi onun da gözleri parlarken. "Ben gözyaşlarını silerim."

Burnum sızlamaya başladı. "Ritmimi," demiştim ki kafasını salladı biliyorum, der gibi.

"Lina, Lina, Lina," dedi nefes verir gibi. "Zehir gibi kafanın içi ama kendine kör olmayı seçmiş sanki." Anlamayarak baktım yüzüne. "Kolundaki o kahrolası çip nasıl bilgi aktarıyor merkeze?"

Sinyalle...

"Eğer sayabiliyor olsalardı ritmini, senin değişen ritmin yalnızca benim felaketim olurdu."

Aptal Lina... Burada konuşulan hiçbir şeyi duymamaları için her şeyde sinyal karıştırıcı var. Senin aptal ritimlerinin verilerine ulaşabiliyor olamazlar...

Ne demek istediğini anladığımı gördü gözlerimde. "Şimdi..." dedi. "Söyle bana içinde tuttuğun her şeyi."

İçim titremeye başladı. İki senedir ritmimi düşünmeyeceğim ilk andı. Bu yüzden tedirgindim fakat haklıydı, eğer bu sinyal ulaşabiliyorsa onlara bu odada konuşulan şeyleri de biliyorlar demekti ve bu daha büyük bir felaketti. Burnumun sızısı artarken Aral'ın güzel yüzü bulanıklaşmaya başladı. Muhtemelen onun görüşü de benimkimden daha iyi değildi.

Yutkundum. Ardından dudaklarımı sustuğum o cümle için araladım. "Bana, sana dair hiçbir şey yetmedi," dedim öylece güzel gözlerine bakarken. "Yetinebilecek kadar kalamadım ki yanında, nasıl yetineyim Aral? Avunacak kadar bile anım yoktu seninle."

İlk gözyaşım o zaman düştü. Doğrudan göğsüne damladı ve bu bir yıkılışın ateşlenen fitiliydi sanki. Gözyaşlarımız öylece süzülürken gözlerimizden içimizi dökmeye başladık ve belki de ikimiz de ilk kez sonrasını düşünmedik. Birbirimizin ne kadar üzüleceğini düşünmeden kahrolduk kaybettiğimiz, özlediğimiz, istediğimiz ve mecbur kaldığımız her şey için.

Aral'ın sol gözünden bir yaş süzüldü usulca. "İşte şimdi aynı yerdeyiz sevgilim," dedi üzüntü içinde. Onun akan gözyaşı yıkımı hızlandırdı bir anda çöktü sanki içimdeki hüzün mezarlığı. Fakat enkazın altında yalnız değildim, kazdığım mezarım iki kişilikti.

"Çok üzgünüm her şey için," dedim boğazım düğümlenirken. "Üzüntümü anlatabilecek hiçbir kelimem yok. Sadece çok üzgünüm Aral. Öyle üzgünüm ki öleceğim sandım." Gözyaşım yüzüne düşerken ona sokuldum yine öleceğim sandığımdan. "Seni görmeden öleceğim sandım."

Kolları beni daha sıkı sararken, "Seni görmeden öleceğim sandım," dedi o da gözyaşları düşerken gözlerinden. "Seni bir daha hiç göremeyeceğim sandım," dedi nefes verir gibi. "Seni kaybedeceğim ve bunu bile

bilemeyeceğim sandım," derken sesi titrediğinde içimde bir deprem şiddetindeydi. Yutkunmak zorunda kaldı. "Gittiğinden beri gözüme uyku girmedi. Tükenene kadar yorulmadan uyuyamıyorum," dedi gözyaşları iki gözünden de öylece süzülürken. Sesinde kızgınlıktan eser yoktu, saf üzüntüden ibaretti ve üzüntüsünün kucağında oturuyordum şimdi. Titreyen ellerimi yüzüne yasladım, sildiğim gözyaşları parmak uçlarımı yaktı. "Sen aç mısın diye düşünmeden tek bir lokma yiyemedim Lina. Ya sen acı içindeysen ve ben bunu bilmiyorsam diye yerimde bile duramadım ama gidecek hiçbir yer bulamadım. Hiçbir yerim yoktu Lina. En kötüsü oydu, bir yol bulsam sana çıkacak olan, bir saniye bile olsa seni görmek için gelirdim. İyi olduğunu kendi gözlerimle göreyim diye bir dünya yolu yalınayak yürürdüm. Ama hiçbir yol seni bana vermedi Lina."

Acıdan kavruluyordum sanki. Bana ondan vazgeçmem için verdikleri elektrik canımı daha az yakıyordu onun acısını duymaktansa. Aral böyle hissedeceğine o elektriğe her gün maruz kalmayı tercih ederdim tüm kalbimle.

"Seni görmeyi her şeyden çok istedim," dedim yaşlı gözlerle onun gözyaşlarını silerken. "Seni bir saniye görebilmek için ömrümden on sene vermeye razı olurdum Aral." İçim titriyordu kollarında. "Ama öyle yasaktın ki bana Aral ve ben o kadar çaresizdim ki ne geri dönebildim ne de seni görebildim. Sadece sen değil sana dair her şey yasak bana." İçimde üzüntüden başka hiçbir şey yoktu o an. Nefretimden bile büyüktü çektiğim acı sanki. "Hiç kimsesiz kaldım Aral. Fotoğrafın ve bana yazdığın defter olmasa belki de dayanamazdım bu kadar. Artık beni sevmediğine emin olduğum gecelerim vardı Aral. O gecelerde onlara tutundum sıkı sıkı, yazdığın her kelimeyi defalarca kez okudum, kendimi ikna etmek istedim ama kendimden o kadar nefret ettim ki sen de artık benden nefret ediyorsun diye ödüm koptu." Yutkunmadım. Duraksadım. Titriyordum resmen. Ares bu halimi görse gözlerinde hayal kırıklığının bir resmi olurdu eminim.

Onaylamazca başını iki yana sallarken sol eli gözyaşımı sildi içi gidiyormuş gibi bana. "Nefreti ve seni asla yan yana koymazdım," dedi net bir sesle. Bu beni daha çok ağlattı. "Öyle varsın ki içimde Lina, varken de varsın yokken de varsın."

"Sevilecek hiçbir yanım kalmadı diye çok korktum," dedim üzüntüyle. "Geri dönene kadar benden geriye hiçbir şey kalmayacak diye çok korktum." Burnumu çektim. Eğer şimdi itiraf edemezsem hiç

edemeyeceğimi biliyordum. *Yıkılması tek seferde daha iyi Lina, yıkımın ölçüsünü bilsin ki ona göre inşa etsin Aral her şeyi.*

"Bir sürü insan öldürdüm Aral," dedim acı içinde. "Bir de uykularıma girmiyormuş gibi sırtımda dövmesi var hepsinin."

Aral'ın yüzünde öyle bir ifade oluştu ki etten kemikten değil öfke ve nefrettendi sanki. Gözyaşlarımı silerken sol gözümden öptü beni sevgiyle. Beni göğsüne bastırırken alnımdan öptü.

"Hepsine ödeteceğim her birini," dedi nefret dolu sesiyle. Sol eli sevgiyle sırtımı okşadı. "Unutturacağım sana her şeyi." Yanağımı öptü bu kez. "Söz veriyorum Lina, istediğin hayatı inşa edeceğim senin için."

Burnumu çekerken kafamı salladım bunu çok isteyerek. Başımı boynuna gömüp kollarımı sıkıca ona sardım. Aral sırtımı okşarken saçlarımdan öptü hep beni. Teselli etti her zamanki gibi ve beni sevdi, eskisi gibi.

Dediği gibi oldu. Onun dizinde otururken parçalara ayrıldık ikimiz de. Birbirimizi öpe seve teselli ederken ve gözyaşlarımızı silerken tüm inancımızı ve sevgimizi tekrar inşa ettik. Bazı parçalarını bana verdi ben tamamlanayım diye, ben ise onu tamamlamak için eksiltmiştim esasen kendimi. Kendi parçalarımızdan tamamlarken birbirimizi ikimiz de birleşsek ancak bir bütün edecek kadar kalmıştık. Öyle bir oturuyordum ki ona tüm parçalarımla; ne törpülenecek yerim ne de bir fazlam kalmıştı. Hazırdı beni tamamen kabul etmeye. Bir saniye bir düşünmedim. Gözyaşları içinde boynuna sarılmış onu ne kadar sevdiğimi sayıklıyordum; ağlarken göğsüm göğsüne yaslanmış, perçinlenmişti ve bu, eskisinden daha sağlam hissettirdi. Öyle olması için ikna etmeye çalıştım kendimi.

"Ya eskisi gibi olmazsa?" dedim kızaran gözlerimle yüzüne bakarken.

"Ne eskisi gibi olmazsa?" diye sordu gözyaşımı usulca silerken.

O Aral Çakırca olduğundan benden önce toparlanmış, kırıkları toplamaya benden önce başlamıştı ama ben de hırslıydım, ona iş bırakmayacak aksine o bir kaldırıyorsa ben on kaldıracaktım yerinden.

"Senin bana olan hislerin," diye açtığımda konuyu gözlerim tekrar doldu. Benim üzüntülerimden çok korkularım vardı, beni geceleri uyutmayan.

"Ben gerçekten eskisi gibi değilim Aral," dedim üzüntü içinde. "Ya birkaç gün sonra beni eskisi gibi sevmediğini fark edersen?" Çok garip bir şey sormuşum gibi kaşlarını çattı ama ben devam ettim. "Ya bir ay sonra Lina hatırladığım gibi değilmiş, aslında sadece öfkeliymişim, artık sevmiyormuşum dersen?"

"Lina," dedi beni dikkatle dinledikten sonra. "İlaç mı kullanıyorsun sen?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Herhangi bir ilaç kullanıyor musun? Modafinil* gibi?"

Nereden anlamıştı?

Kafamı salladım. "Bazen."

Hiç hoşlanmadı ama yanağımı okşayan eli o kadar yumuşak ve narin bir şeye dokunur gibi dikkatliydi ki bana karşı kızgın olmadığını biliyordum.

"Ne zaman kullandın en son?"

Nedense mahcup hissettim kendimi. "Dün gece."

"En son ne zaman uyudun peki?"

Burnumu çektim. "Birkaç saat önce. Sen beni burada bıraktığında uyudum."

Kafasını salladı biliyorum, der gibi. "Ondan önce ne zaman uyumuştun?"

Yutkundum. "İki gün önce."

Anladım, der gibi kafasını salladı. "Bu düşünce ne zaman geldi aklına peki?"

Son iki gündür bana soğuk davrandığı için bunu daha sık düşünüyordum evet ama iki yıldır en büyük korkum artık beni sevmeyebileceğiydi zaten halihazırda.

"Ama Aral," diye mırıldandım itirazla. "Demin de söyledim, iki senedir ya artık beni sevmiyorsan diye ödüm kopuyor." Bana bir cevap vermesi, kafamın içindeki bu sesi susturması için ona yalvarabilirdim. Yanağımdaki elini tuttum. "Ben gerçekten eskisi gibi değilim. Ya artık beni sevmediğine karar verirsen?"

Sakinleşmemi ister gibi yumuşacık bir sesle, "Lina, Lina, Lina," dedi. Sırtını koltuğa yaslamayı bırakıp bana doğru yaklaşmıştı. "Sana bakarken ne görüyorum biliyor musun?"

Aklıma sırtımdaki kırmızı örümcekler geldiğinde midemde bir bulantı hissettim.

"Babanın çektiği videolardaki, altı yaşında, avuçları içinde tuttuğu kuşuna Cesur ismini veren ve onunla her gün konuşan kızıl saçlı o güzel kızı."

Gözümden yaşlar süzüldü. "Cesur da kaçtı benden ama."

Dudaklarını gözyaşımın üzerine bastırdı. "Aptal kuş," diye fısıldadı tenime. "Beni her gün öpeceğini bilsem o aptal kuş olarak doğardım."

---

* Modafinil, uyanıklığı artırmak için kullanılır, özellikle uyku bozukluklarında tedavi amacıyla reçetelenir.

Kafamı istemsizce iki yana salladım. "Aral'ım kim olurdu o zaman?"

"Yine ben olurdum," dedi dudakları boynuma ilerlerken. "İşte benden, nerede neye ihtiyacın varsa o olurum Lina senin için." Boynumu öptü. "Ne kadar sevilmek istediğini söyle, o kadar severim seni." İç çekti boynumda. "Daha bile fazla," diye ekledi sonra. "Çok fazla."

Kalbim göğsüme sığmıyordu sanki. Teselli olmakla kalmıyor, kollarında tekrar doğuyordum âdeta.

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadığımda başını kaldırıp yüz yüze geldi benimle.

Ellerimi yüzüne yerleştirdim, kıpkırmızı olmuştum muhtemelen. Onun da gözleri kızarmıştı ama benden daha iyi durumda gibiydi. Sıcaktı burası ama Aral'ın kollarında olmanın sıcaklığı bir başkaydı.

Ellerim arasında tuttuğum yüzünün her bir santimetresine baktım. Başparmaklarımla dudaklarını okşadım.

"Beni öp istiyorum," dedim bir saat kadar önce dediğim gibi.

Başparmaklarımı öptü doğal bir şekilde. "Sen neden yapmıyorsun sevgilim?"

"Yapabilir miyim?" diye sordum kalbim göğsümde sıkışırken. "Eskisi gibi?"

Bunu neden sorduğumu bilerek kafasını usulca salladı ve o sihirli kelimeyi söyledi. "Eskisi gibi."

Bu yeterliydi her şey için. Bir saniye beklemedim. Bir saniye bile uzak kalamadım ondan. Yüzlerimiz çok yakındı birbirine, bir uzanışta öpebildim dudaklarını. Yumuşak ve saf sevgiden ibaretti bu kez öpüşmemiz. *Eskisi gibi...*

Beni öperken başını sağ omzuna yatırışı bile tanıdıktı, ona ayak uydurdum yürüdüğü yolları ezbere bilerek. Dudaklarımı araladım öpüşmeyi derinleştireceğini bildiğimden. Dili dudaklarımdan içeri kaydığında karnımda tanıdık kıpırtılar baş gösterdi. Yalnızca ona kendini gösteren kelebeklerdi içimde yeşeren. *Bunu bir daha hissedemeyeceğim sanıyordum halbuki bir ay önce...*

Sol elini başımın arkasına yerleşip beni kendisine daha çok çekerken ben de sol elimi ensesine yaslamış onu kendime çekiyordum. Tanıdık karanfil ve nikotin tadı mest etti yine beni. Başım dönüyordu sanki. Aldığım dikkat ilaçlarından mıydı uykusuzluktan mı bilmiyordum ama halüsinasyon olmasını istemiyordum tüm bunların. *Uykusuzluktan halüsinasyon görürdüm bazen çünkü...*

Nefessiz kalana kadar öptük birbirimizi. Nefeslenmek için durduğumuz sırada, "Şu an evimizde olmak için birkaç milyon borca girerdim," dedi dudaklarımın üzerine ve bu beni güldürdü. Kendimi tutamadım. Bir histeriydi belki de... Kendimi tutamayıp güldüm yüzü hâlâ çok yakınken bana.

Aral'ın yüzünde de bir tebessüm belirirken gülüşümden öptü beni. Dudakları memnuniyetle dudaklarımın kenarına ufak ufak öpücükler bırakırken, "Çok farklı bir karşılık bekliyordum," dedi tatlı tatlı.

Gülüşüm sakinleşse de gülümsememle hemen vedalaşmadım. "Üstüne atlamamı bekledin değil mi?" diye sordum alayla.

"Evet," dedi asla inkâr etmeyerek. "En azından kucağıma çıkmanı ya da künyeme asılmanı beklerdim."

Dudak büktüm yalanla. "O kadar terbiyesiz bir kız mıyım gözünde yani?"

"Terbiyesiz demeyelim de..." derken çenemi kaldırıp dudaklarını çeneme bastırdı özenle, öpücükten bir resim çiziyordu sanki. Gözlerime baktı alaylı gülümsemesiyle. "Alev ateş bir kız, diyelim. Kızıl kıyamet bir kız." Dili dudaklarını ıslattı. "Kan kırmızı, can kırmızı bir kız."

Ağzımın içinin kuruduğunu hissettim. Gözlerimde her ne gördüyse gülümsetti bu onu. Çenemdeki eli usulca başımın arkasına giderken istediği şeyi görmüş gibi gözlerime bakarak, "İşte benim kızım," dediğinde karnımdaki kıpırtılar coştu. Dudaklarıma gözlerimin içine bakarak bir öpücük bıraktı ve geri çekildi. "Seninle evimizde görüşeceğiz."

Ağzımın içi kuruduğundan tek kelime bile edemedim ona. Kendisini sakinleştirmek için doğrularak aramıza mesafe koyacağını sandım ama o birden ayaklandı ve bunu yaparken belime sardığı sağ kolunu kalçamın altına geçirmişti sıkıca. Ayağa kalktığında sağ kolunun üzerinde oturuyordum. Şaşkınlıkla baktım yüzüne. Eskiden de beni kucağına kolayca alır, evirir çevirirdi ama bu seferki gerçek anlamda bir güç gösterisiydi artık.

"Aç mısın?" diye sordu bana kış bahçesinden çıkmak üzere yürürken. Açtım ve diyetimi zaten bozmuştum. *Her şeyin canı cehennemeydi. Aral'la yemek yemek istiyorum.*

"Benimle yersen yerim," dedim boynuna sarılıp başımı başına yaslamış bir halde beni taşımasına izin verirken. Şakağını öptüm sevgiyle.

"Yiyelim," diye onayladı beni. "Sonra biraz dinleniriz."

Onayladım onu. Sabah en geç beşte buradan çıkmam lazımdı. Kotan, altıda uyanırdı ve sabah ilk beni görmek isteyecekti. Aral da sabah

erken gitmem gerektiğinin farkındaydı, biliyordum ama bu konu hakkında ikimiz de tek kelime etmedik. Daha dört saatimiz vardı birlikte geçirebileceğimiz.

Taziyeden ötürü evde tatlı ve yemekten bol başka bir şey yoktu ama Aral, "Canının istediği bir şey var mı?" diye sordu bana. "Varsa yapayım sana."

Kollarımı daha sıkı sardım ona ve bana en yakın olan sağ kaşının üzerini öptüm içim giderek. "Sadece seninle yemek yemek istiyorum," dedim. "Ne olduğu umurumda değil."

"Bak ya," dedi tatlı tatlı.

Mutfağa girdi sonra benimle. Loş ışıkları duvardaki bir panelden biraz daha aydınlık konuma getirdi. Kucağından inmeyi hiç istemiyordum ama beni büyük tezgâha bırakırken yanağımdan öptü ve hemen solumdaki iki kanatlı büyük dolabı açtı.

O içinden bir şeyler çıkarırken ben dikkatle onu izledim. Gözümü bir an bile ondan ayırmak gelmiyordu içimden.

"Sence şu an yola çıksak eve gitmek ne kadar zamanımızı alır?" diye sorduğum sırada gözlerini dolaptan çekti ve bana baktı.

Kaşları çatılmıştı hafiften bunu o an hesap etmiş gibi. Sonra kafasını iki yana salladı yanlış nokta, der gibi.

"Asıl mesele gittiğimiz süre değil," dedi gözlerime bakarak. "Gittiğimizde seni alıkoyacağım süre."

Beni yatağımızda alıkoyacağı süre... Asla böyle bir yanıt beklemediğimden kendi silahımla vurulduğumu hissettim. Tenim ısındı, mecazi olarak değil gerçek anlamda alev alacağım sandım. Muhtemelen alırdım da ama yukarıdan gelen ayak seslerini işittim.

Ortamdaki enerjiyi dağıtmak için boğazımı temizledim. "Deniz ve Ekin geliyor."

Dili dudaklarını ıslattı yine ve kafasını sallayarak dolaptaki işine döndü. Çıt bile çıkarmadan onun bize sofra kurmasını bekledim uslu uslu. Deniz ve Ekin aşağı inip mutfağa geldikleri sırada Aral masaya servis açıyor ve tam önümde duruyordu. Deniz'in kör açısında kalmıştım bu yüzden.

"Hayrolsun," dedi onu gördüğüne hem şaşırmış hem de sevinmiş gibi bir sesle. "İştahın yerine mi geldi?"

Aral bir adım geri çekilip beni göstererek yanıtladı onu.

Deniz beni gördüğünde hem şaşırmış hem de aslında normal karşılamıştı. "Gelmiş gerçekten," dedi bana bakarken.

Gülümsetti bu beni. "Selam," dedim artık daha az gergin hissederek onlara karşı.

"Selam," dedi o da bana hafifçe gülümseyerek. "Hoş geldin."

Bu hoş geldin öylesine bir hoş geldin değildi. Tekrar kabul edişti... Aralarına alıştı...

Sanki Aral'ın yüzüne bir kez bakmış ve beni affettiğini anlamıştı. Aralarındaki bağ telepatik gibiydi.

Ekin ellerini mutfak kapısının çerçevesine yaslayıp başını içeri uzattı ve o da beni gördü. Yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi. "Uğurlu biri olmuşumdur hep," dedi bir saat önce bana şans dilediği için. Ona gülümseyerek göz devirdim. Alayla gülümserken Aral'a baktı. "Yemek mi yiyorsunuz?" diye sordu o da katılmak istiyormuş gibi hevesle. Sesindeki hevese şaşırdım, iki senedir onu bu kadar rahat görmemiştim ama bir buçuk saat önceki halinden anlamıştım hayatında epey şey değiştiğini.

Aral onu onaylarken bana baktı bir anlığına. Sanırım onları davet etmek için benden izin istiyordu. Baş başa yemek isteyebileceğimi düşünmüştü. İsterdim ama kardeşleriyle de olmak istiyordum. Hem baş başa kalmasak ikimiz için de daha iyi olabilirdi yoksa alev alacaktık ve bu ev, alev almak için hiç iyi bir yer değildi. Ona gülümsedim hafifçe kafamı sallarken.

Aral, Ekin'e döndü. "Diğerlerini de çağırsana," dedi birkaç servis daha çıkarırken. "Onlar da uyumuyordur. Hiçbir şey yemediler doğru düzgün."

Ekin onu onaylayıp hemen merdivenlere giderken Deniz de kollarını sıvayarak yaklaştı. "Ben ne yapayım?" diye sordu Aral'a.

"Ne kadar hızlı patates kızartabilirsin?" dediğinde bunu benim için sorduğunu biliyordum ve utanmasam bunun için ağlardım. Çünkü kalbimde bir yere dokunuyordu bu her zaman.

"Yarım saat," dedi Deniz işin başına geçerken.

Zahmet etmesine gerek yoktu ama Aral tarafından düşünülmenin keyfini çıkarmak için ses çıkarmadım. Tezgâhtan zıplayıp Aral'ın yanına sokuldum ve ona yardım ettim. Sırasıyla Doğu ve Güney içeri girerken Ekin ve Kuzey'in itişip kakıştıklarını gördüm ve bu gülümsetti beni. Ekin ona büyüklük taslayarak Kuzey'in kafasını ittirdiğinde Kuzey onun kolunu bükecekti ama Aral onlara bir bakış attığında ikisi de hiçbir şey yokmuş gibi içeri girdi.

Aral, ben ve Deniz sofraya yardım ederken, "Ben sormadan edemem," diyerek oturduğu gibi merakını gidermek isteyen Güney oldu. "Aranız iyi mi sizin?" diye sorarken bana ve Aral'a bakıyordu.

Aral oturmam için sandalye çekerken onayladı onu. Üzerine bir de, "Kötü müydü ki?" diye sordu çok doğal bir şekilde.

Ben gülümseyerek Aral'ın çektiği sandalyeye otururken Güney hafifçe diğer kardeşlerine döndü. "Beyler... Bu fal, büyü işi var he."

Kendimi tutamayıp Doğu, Kuzey ve Ekin gibi güldüm ben de hafifçe. Aral'a baktığımda onun da yüzünde alaylı bir gülümseme gördüm. Yanıma otururken dikkatini Ekin'e vermişti.

"Bu kadar mıyız?" diye sordu.

"Herkesi çağırdım. Geliyorlar," dedi Ekin gülümseyerek. Sonra biraz ciddileşti yüzü. "Mehmet Ali abi bahçedeydi. Sen bak istersen."

Aral onu onaylarken ayağa kalkmak için hareketlendiği sırada göz kırptı bana ve saçlarıma dokundu alışkanlık gibi. "Siz başlayın geliyorum," deyip çıktı mutfaktan usulca.

O sırada koridorda mutfağa yaklaşan Kürşat ve Şahin'le karşılaştı. Mehmet Ali'ye bakıp geleceğini söyleyerek ayrıldı yanlarından. Kürşat ve Şahin mutfağa girip de beni gördüklerinde ikisinin de yüzünde hafiften bir gülümseme belirdi.

Şahin özellikle rahatlamış gibi omuzlarını gevşetti. "Açlıktan ölüyorum," dedi sonra sanki yıllardır doğru düzgün yemek yememiş gibi. Belki de gerçekten uzun zamandır keyifle yemek yemiyordu. Çünkü o öyle iyi bir arkadaştı ki Aral'ın derdiyle onun kadar dertlendiğini biliyordum.

Kürşat, Aral'ın yanımdaki boş sandalyelerden birine oturacağının bilinciyle aramızda bir sandalye bırakarak sağıma oturdu ama Şahin hemen solumdaki sandalyeye geçti.

Dikkatli gözlerini bana diktiğinde ben de ona baktım.

"Selam mandalina," dedi şüphelenen ve gülümseyen bir yüzle.

Aral bahçede açıkça hâlâ beni sevdiğini söylemişti onlara ama aramızdaki soğukluğu kırdığımızı nereden anladığını anlamadım. O, Deniz ve Ekin gibi görmemişti bile bizi.

"Nereden anladın?" diye sordum hafifçe gülümseyerek.

Omuz silkti gülümserken. "Gözlerinden," deyip Kürşat'a baktı. "Hangi renk sence şu an?"

Kürşat yumruğunu şakağına yaslamış bize bakıyordu. "Sarı," dedi düşünmeden.

Kaşlarım çatıldı. "O ne demek?"

"Senin moral durumunu renklendiriyor, askeri kod gibi düşünebilirsin," dedi Şahin yüzüme dikkatle bakarken. "Ve sen bayağı bayağı mandalinaya benziyorsun şu an."

Kaşımı kaldırdım. "Sabah ne renktim?"

"Kan kırmızı," dedi Şahin.

"Can kırmızı," diye düzeltti Kürşat onu. "Ben can kırmızı, derdim."

O an Aral'ın iki sene önce beni Özkan'la bırakmadan söylediği sözler geldi aklıma. Durumun ciddiyeti için kan kırmızı; benim için ise can kırmızı, demişti. Canımdan değerli demekti. *Hayati demekti...* Kürşat haklıydı o halde. Sabahki halim hayati derecede feciydi...

"Aramıza hoş geldin," dedi Şahin samimiyetle.

İçimde Aral'ın ektiği o yaşam ağacının yeşerdiğini hissettim. Önce sevgilimi kazanmıştım geri, şimdi de arkadaşlarımı kazanacaktım bir bir.

"Hoş buldum," dedim gülümseyerek. Hepsinin gözlerine baktım sevgi ve özlemle. "Bazılarınız için bir hayal kırıklığı olmuş olabilirim," derken hepsinin gözlerinde hüzün belirdi ve hepsi bir ağızdan itiraz edip beni teselli etmeye kalkıştı ama izin vermedim buna. "Ve bunun için çok üzgünüm," dedim samimiyetle. "Ama bu şansı çok daha iyi değerlendireceğim. Söz vermiyorum çünkü sözleri tutabilmenin yalnızca o kişinin elinde olmadığını biliyorum artık." Ekin'le göz göze geldik o an. Bu masada beni en çok anlayacak kişinin o olduğunu biliyordum. Kürşat da anlıyordu muhtemelen. "Ama kendi ellerimle şekillendirebildiğim bir hayatım olduğunda sizi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım."

Ekin bana gülümserken güçlü mavi gözleriyle gözlerini açıp kapattı usulca başımı okşar gibi. Kuzey ve Güney gözlerini bile kırpmadı çünkü benim gibi bir hayatı onlar da biliyorlardı ama Doğu'nun hafiften doldu gözleri. Şahin, elini sırtıma koydu ve sıvazladı bir dost gibi. Kürşat'ın kolu uzandı, elini başımın üzerine koydu abim gibi. Abim gibi hissettiren bir diğer bir el ise Deniz'e aitti. İçimde yine ağlama hissi baş gösterdi ama artık vardı bir tesellisi. Bu yüzden düşmedi gözlerimden tek bir tanesi.

"Sakın ağlama, Aral'a bunu açıklayamayız," dedi Şahin, sırtımı okşaması beni sarsmaya geçmişken.

Bu beni gülümsetirken burnumu çektim. Aral'ın ve ona eşlik eden ayak seslerini işittim. Gülümsedim onlara bir kabul edilmişlikle. Aral'ın ayak seslerini artık onlar da duyabildiğinde hepsi normale döndü ve sanki bu duygusal konuşma hiç yapılmamış gibi Şahin yerine yerleşip tabağını

doldurmaya başlarken Güney, az önce Aral'ın aramızın hiç kötü olmadığında dair söylediklerini Şahin'e aktarmasıyla birlikte ikisi de şaka yapmaya başladı.

Yüzümdeki buruk gülümseme gerçeğe dönüşürken Mehmet Ali ve Aral içeri girdi. Deniz, Şahin'in yanına otururken Mehmet Ali de Ekin'in yanına –Aral'ın tam karşısına– oturdu. Aral, Kürşat'la aramıza, yanıma oturdu ve sohbete dahil oldu hemen.

Mehmet Ali'yle göz göze geldiğimizde üzerinde biraz gerginlik biraz da hüzün sezdim. Bu sabah hem yıllardır peşinde olduğu şeyi hayata geçiriyor olacaktı hem de durumun ciddiyetinin oldukça farkındaydı. Ama bir profesyonel olduğundan ortama uyum sağladı.

O an o masada otururken iki sene önceki hayatımızdaydık sanki. Şakalar yapıldı, karnımızı doyururken keyif kaçıracak hiçbir şeyden bahsedilmedi. Aksine herkes anlaşmış gibi bu işten sonraki hayatından söz ediyordu.

"İlk kim evlenecek şimdi?" diye sormuştu Ekin, imayla gülümserken Deniz ve Aral'a bakmıştı.

Merakla Deniz'e baktım. Sevgilisi olduğunu tahmin ediyordum ama evlenecek kadar ciddi miydi ilişkileri? O yazar kızla mı sevgiliydi mesela? Nasıl gelişmişti? İlk adımı kim atmıştı? Çok merak ediyordum hayatlarında olup biten her şeyi.

"Abim evlenir tabii ki," dedi Deniz başka ihtimal vermiyormuş gibi.

Tüylerim diken diken oldu. *Acaba şu an bana ettiği evlilik teklifi de geçerli miydi?* Aral'la yalnız kaldığımız ilk anda sormam lazımdı bunu.

Merakla Aral'a baktım. Aral, Ekin'e bakarken tutmaya çalıştığı bir gülümseme vardı yüzünde.

"Bakarız," dedi kendini ağırdan satarak.

Kaşlarım çatıldı hafiften. *Ne demek bakarız?* Suratına dik dik baktığımı bilse de bana bakmadı ama gülümsediğini görebiliyordum. Lokmasını yiyordu. *Afiyet olsun bir tanem. Ama biraz acil bakarsan iyi olur.*

"Eyvah," dedi Güney o sırada gülerek. "Kendini ağırdan satıyor."

Kuzey, "Damatlığını bile seçtiğine eminim," dedi alayla. "Naz yapıyor."

Doğu, Kuzey'in söylediğine gülmemek için kendisini tutarken, "O gün parfümü kaç kez sıkacağını bile planlamıştır," diye onayladı Kuzey'i.

"Hayır bir de söylediğine inanıyor," dedi Şahin gülmekten asla çekinmeyerek. Aral'a baktı sonra. "Kıyamam hiç de üzerinde durmuyor bu haller edalar."

Aral, istifini hiç bozmadan baktı Şahin'e. "Size mi soracağım lan ne zaman evleneceğimi," diye çıkıştı tatlı tatlı. *Ne kadar tatlı biriydi... Sorma tabii bir tanem. Kızma sen. Ben seni beklerim.*

Şahin, "Sıranın sonuna kalınca kıskançlıktan kalpten gitme de," dedi onunla alay etmekten asla çekinmeyerek. "Millet evlenirken, 'Lina'mla şu an evli olmam lazımdı, ben daha büyüğüyüm ilk ben evlenecektim,' der durursun sonra."

Aral'ın kaşları çatıldı. "Yaşımla ne ilgisi var," demişti ki ben, "Bana Lina'm mı diyorsun?" diye araya girdiğimde hepsi bana baktı ama ben suratımda aptal bir gülümsemeyle Aral'a bakıyordum. "Bana hiç Lina'm, demiyorsun ama benden öyle mi bahsediyorsun?"

Aral'ın o alaylı, sahte gıcık ifadesi yüzüme bakarken tamamen kayboldu. Saf sevgi vardı gözlerinde bana bakarken şimdi.

"Ulan gözlerimin önünde âşık oldu tekrar," diye fısıldadı Şahin.

Aral'ın umurunda bile değildi söylenenler. "İstersen sana da söylerim sevgilim," dedi yumuşak bir sesle. *Aral, arkadaşlarına benden Lina'm diye bahsediyormuş...*

"Gördüğünüz gibi ilk o evleniyor," diye ilan etti Şahin. "Fark etmediyseniz eğer bir daha bakın."

Gülümsetti bu beni. "Evlenecek misin benimle?" diye sordum hafif şımararak. Onu tatlılığımla gafil avlayabilirdim.

Kaşları hafiften çatılınca yakalandım sandım ama o sorumu absürt bulmuştu. "Tabii ki evleneceğim," dedi düşünmeden.

Kalbim küt küt attı göğsümde. "Evlenme teklifin geçerli mi yani hâlâ?"

Dili dudaklarını ıslatırken gülümsedi hafifçe. "Geçerli," dedi gözlerimin içine bakarak. "Eskisi gibi."

Eskisi gibi... Onu çok seviyorum ben...

"Tamam o zaman," dedim mutluluktan bayılacak gibi hissederken.

"Odanıza falan gidin aile var," dedi Şahin gülerek.

Aral ona bir bakış attı. "Susacak mısın sen artık?"

Şahin çocuk gibi omuz silkti. "Bana ne benim yok," dedi hırsla. "Verebileceğim maksimum rahatsızlığı vereceğim."

Güldüm hafifçe. "Hâlâ mı yok?" dediğimde Deniz, Doğu, Güney ve Kuzey bu sorumla epey eğlendiler. Ekin'se aynı konu üzerine Şahin'den laf yememek için bıyık altından gülüyordu.

"Hâlâ, derken," dedi Şahin alınmış gibi. "Ağır ve ayıp oldu bu biraz."

Samimiyetle koluna dokundum. "Öyle demek istemedim."

Hemen gülümsedi bana. "Biliyorum," dedi. "Ama evet, hâlâ yok." Sonra sol eliyle solundaki Deniz'i işaret etti. "Deniz'in yazar bir manitası var, Doğu'nun bence hoşlandığı bir kız var ama itiraf edemiyor. Güney'i mesajlaşırken gördüm. Kuzey'in zaten kesin vardır, çapkın bir kardeşimiz. Ekin'in de *hâlâ* yok. O nemrutlukla zor olsa gerek."

Ekin güldüğü için laf yiyeceğini bildiğinden şaşırmadı ama, "Hayda," dedi Aral gibi. "Konu niye bana geldi abiciğim?"

"Ne yani bir tek ben mi sap kalayım?" diye sordu Şahin alayla. Sonra da parmağını Mehmet Ali'ye çevirdi. "Onun işleri karışık zaten," dedi tatsız bir sesle. Ardından Kürşat'a çevrildi parmağı. "Bu da kardeşime yürüyor."

Bunu o kadar doğal söylemişti ki yüzüne şaşkınlıkla baktım.

"Yürümüyorum," diye karşı çıktı Kürşat. "Seviyorum."

Kürşat'ın bunu bu kadar rahat söylemesi beni daha da şaşırtırken içimde bir sevinç yayıldı. *Kürşat ve Yasemin birliktelermiş... Üstelik Şahin de biliyor bunu ve hâlâ arkadaşlar. Benim Kürşat'ın MİT'e alınması isteğimin bir faydası olmuş muydu acaba hiç? Bir faydam olsun istiyordum onlara...*

Şahin onu duymazdan geliyormuş gibi bana baktı ve bu hali içimi ısıttı. Hep küseceklerinden endişe etmiştim. Aral, kolay kabul etmeyeceğini düşünüyordu ama belli ki iki sene içinde çözmüşlerdi ve hâlâ yakın arkadaşlardı.

"Aral'ı biliyorsun," dedi gülümserken. "Bir tek sizi destekliyorum. Biliyorsun en sevdiğim yengem sensin."

Gülümsetti bu hali beni. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle.

"Senin en sevdiğin kayınbiraderin kim?" diye sordu dik dik suratıma bakarken.

"Sensin," dedim düşünmeden.

Keyifle masaya döndü. "Her zaman söylerim kadınlar cazibeme dayanamaz."

Aral saçlarıma dokunurken onaylamazca kafasını iki yana salladı, ben ise güldüm bu söylediğine.

Kuzey yüzünde bir tebessümle Şahin'e bakarken gözlerini bana çevirdi. "Helena'yı anlatsana," dediğinde masadaki herkes merakla bana döndü. Kuzey'in neyi kastettiğini anlamamışlardı.

Şahin de bana bakarken, "Helena kim?" diye sordu merakla.

"Ares'in destesindeki Kupa Kızı," dedim yeşil gözlerine bakarken. "Seni çok beğeniyor."

Şahin şaşırarak kaşını kaldırdı. Anlamamıştı.

"Kapımıza tarot kartı bırakıp kaçan biri vardı hani?" dedim hatırlaması için.

Anında hatırladı. Onu kaçırdığı için vicdan azabı duymuş ve sürekli onu yakalamaya çalışmıştı.

Gözlerini Aral'a çevirdi. "Görüyorsun değil mi namım nasıl yürüyor," dedi alayla.

Burnumdan güldüm bu tavrına. Helena'yla çok karşılaşmazdık, o hep Türkiye sınırları içinde Jadwiga için çalışır ve Ares'e düzenli bilgi akışı sağlardı. Bana Şahin'den ilk bahsettiğinde şaşırmıştım. Ares, Çakırcaları gözlemlemesi için Helena'yı görevlendirdiğinden Aral ve çevresine hâkimdi. Benimle asla bu konu hakkında konuşmazdı çünkü Aral hakkında tek bir bilgi almam bile yasaktı ama onu Ares'le konuşurken yakaladığımda konuyu değiştirirlerken Helena şakayla karışık Şahin hakkında oldukça müstehcen bir şeyler söylemişti ve o an yüzüne bakarken ciddi olduğunun farkındaydım. Buna hem şaşırmış hem de rahatsız olmuştum. Şahin'in bir Kızıl Tilki tarafından takıntı haline getirilmesini asla istemezdim.

"Sen de git Kupa Kızına âşık ol tam olsun," dedi Mehmet Ali çayını içerken. Sesinde hüzünlü bir alay vardı ama kesinlikle bir kınama yoktu. "Bir sen eksiktin."

Şahin kendini beğenmişlikle arkasına yaslandı. "Benim neyim eksik?" Sonra gülümsedi. "Senin kıza rütbe vermiyorlar diye mi aldın?"

Mehmet Ali ona dik dik bakıp bir küp şeker fırlattığında Şahin havada ağzıyla yakaladı. "Ne oldu?" diye sordu alayla. "Senin kız deyince niye alındın? Senin mi kız?"

Mehmet Ali onaylamazca kafasını iki yana sallarken Şahin, Aral'a baktı. "Sen de âşık ol, dedi. Fark etmediyseniz altını çizeyim. Kendisi de öyle yani hâlâ. İnsan psikolojisi ne acayip görüyorsunuz. İfade etmek istemeyeni bile yola getiriyor, bir şekilde bastırılanı ortaya çıkarıyor."

"Tamam Freud," dedi Aral ona hafifçe gülümserken. "Üstüne gitme adamın."

Şahin bana baktı. "Helena kimin tarafında? Eğer bizden değilse cazibemle onu tuzağa çekebilirim."

Gülümsedim bu haline. "Bizim tarafımızda."

Kaşını kaldırdı. "Çay içilir mi diyorsun?"

"Şahin," dedi Aral uyarır gibi.

Şahin güldü. "Tamam çok şaka yaptım," dedi ciddileşerek. Sonra da sevecen bir ifadeyle Mehmet Ali'ye baktı. "Seni sevdiğim için söylüyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Aral'a bak," dedi başıyla Aral'ı işaret ederek. "Lina'yla bir saat geçirdi, gençleşmiş adam. Sen de bahçede tek başına iki paket sigara içiyorsun."

Mehmet Ali hiçbir şey söylemedi ama ben onu izlerken gözlerini çevirip bir süre bana baktı. Sanki bana bakarken başka bir şey düşünüyordu. Sonra uzun uzun sohbet edildi, yemekler yendi. Deniz, elini Şahin'in omzuna koyarak kalktı ve sofrayı toplamaya başladı. Peşi sıra Doğu, Güney ve Kuzey kalktılar ona yardım etmek için ve konu değişti yine. Tekrar şakalar yapıldı ve Aral usulca ayağa kalkarken elimi tutarak beni de kaldırdı. Bizi mutfaktan çıkarırken Kürşat'la göz göze geldim. Gülümsedi bana keyifle. "Beni ve çiçeğimi anlatayım sana bir ara," dediğinde hevesle başımı salladım. "Çok isterim."

Onayladı beni, Aral, sanki beni gülümsettiği ve bana yine abilik ettiği için minnettar dost gibi omzuna dokundu yanından geçerken.

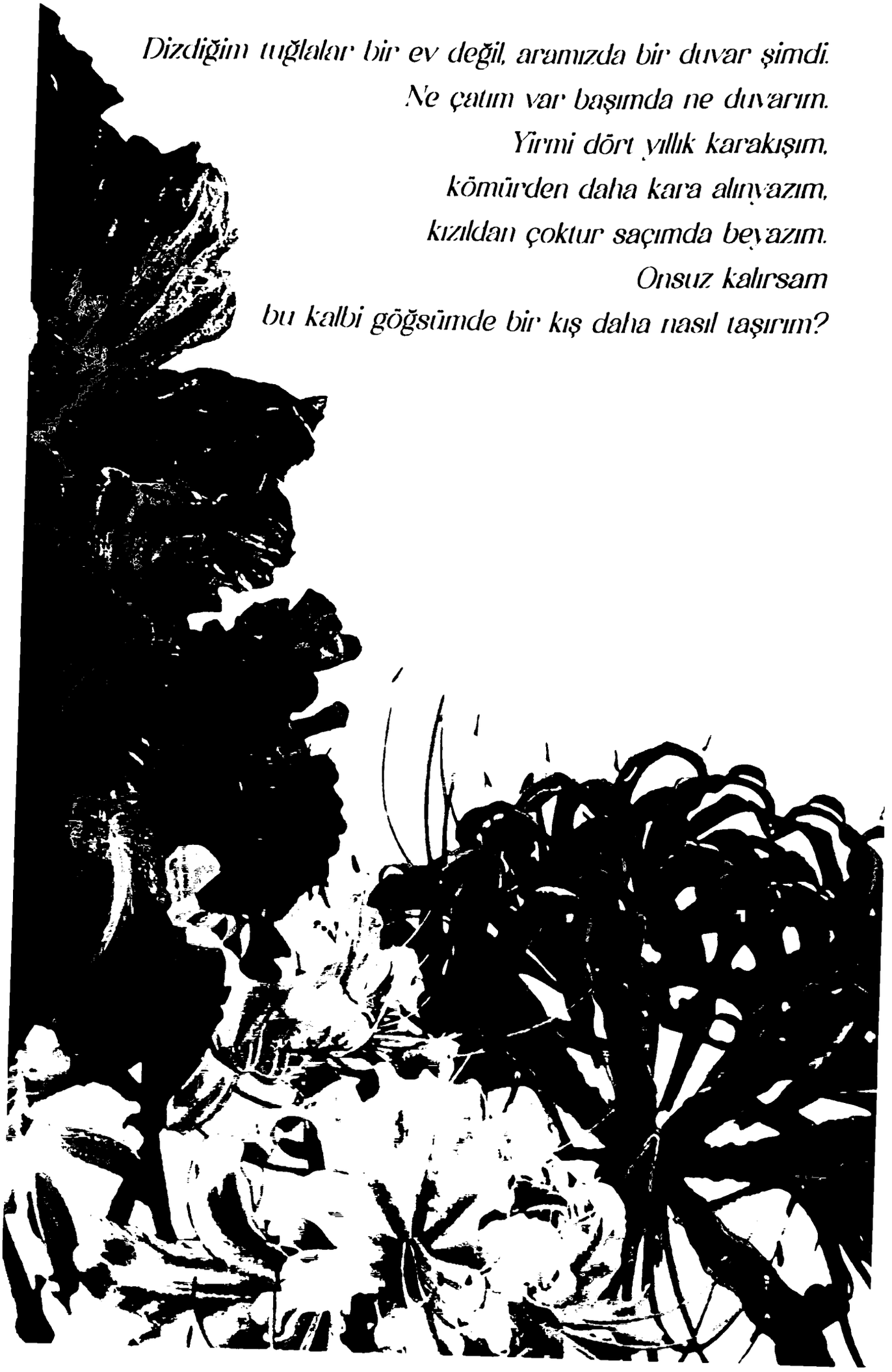
"Haberleşelim sabah," dedi Mehmet Ali'ye.

Mehmet Ali onayladı onu. "Beşte mi çıkacaksınız?" diye sordu ona.

Aral'ın elimi tutuşu sıkılaşırken onayladım onu. İki buçuk saat kadar kalmıştı yalnızca. "Evet. Altıda uyanmış olur."

Onayladı beni Mehmet Ali. "Biz o zamana kadar tüm hazırlıkları yapmış oluruz. Zaten siz çıkmadan önce de konuşuruz."

Onayladık onu. Aral elimi tutarak çıkardı beni mutfaktan. Adımlarım takip etti onu, nereye gittiğinin pek bir önemi yoktu. Sessizce yukarı çıkarken beni odasına götürdüğünü biliyordum ve bu, kalbimde bir sızıya sebep oldu. Beni odasına götürmediğine bozulmuştum biraz ve şimdi eskisi gibi olduğumuzu bana kabul ettirebilmek için durumu telafi ediyor olabilirdi. Tam da böyle biriydi çünkü o.

Dizdiğim tuğlalar bir ev değil, aramızda bir duvar şimdi.
Ne çatım var başımda ne duvarım.
Yirmi dört yıllık karakışım,
kömürden daha kara alınyazım,
kızıldan çoktur saçımda beyazım.
Onsuz kalırsam
bu kalbi göğsümde bir kış daha nasıl taşırım?

Üniversite öğrencisi Aral'ın odasına girdik sessizce. İki sene önce beni bu odaya getirdiğinde hissettiğim heyecanı hissettim yine fakat bu kez hüzün de vardı biraz yanında. Bu odada onunla günlerce uyumak isterdim fakat ne iki sene önce ne de bu gece uyuyabilecektim...

Odası iki sene önceki gibiydi. Çarşafları değişmişti ama bir kalem bile yerinden oynamamıştı sanki. Önce banyoya götürdü bizi. O an makyajımın akmış olabileceğini düşündüm. Banyoda kendimi gördüğümde o ağlamaya rağmen iyi durumda olduğumu gördüm.

Yüzümü yıkadım ve makyajdan arındırdım. Dişlerimizi fırçaladık birlikte. Odasına döndüğümüzde iki saat sonra gidecek olmama rağmen üzerime rahat bir şeyler vermeyi teklif etti.

"Üzerindeki gömleği istiyorum," dedim eskisi gibi.

Eli gömleğinin düğmelerine giderken bakışları değişti. O gömleğinin düğmelerini açarken elime koluma sahip çıkmak için yatağına ellerimin üzerinde oturup dikkatle ve ilgiyle izledim onu. Siyah gömleğinin tüm düğmelerini açtığında sessiz, derin bir nefes aldım. Normalde de şekilli bir vücudu vardı ama artık yalnızca şekilli demek az kalırdı. Daha dün izlediğim videolarındaki gibi saatlerce çalıştığının bir kanıtıydı gördüğüm vücut. Çeliktendi sanki. Nefes kesiciydi.

"Eve gitmediğimize her saniye pişman oluyorum," diye mırıldandım çekinmeden.

Dili dudaklarını ıslatırken gömleğini dizlerime bıraktı usulca. "Şansını zorlama kedi."

İstemsizce kasıklarına kaydı gözlerim ama bana arkasını dönmüştü çoktan. Sırtı bile güzeldi. Çok güzeldi... Her bir santimini öpmesem içim giderdi. *Sakin ol Lina. Uslu ol Lina. Yazık sana Lina.*

Dolabından kendisine üst ararken dizlerimdeki gömleğini alıp istemsizce kokladım. Parfümü ve kendisi gibi kokuyordu. O kadar tanıdık ve güzel bir kokuydu ki bir anda bu kadar maruz kalınca tüylerim diken diken oldu. Giderken yanıma aldığım parfümünü iki senedir yastığıma sıkıyordum ama bu koku bambaşkaydı. Onun kokusuyla birleştiğinde güzelleşiyor ve anlam kazanıyordu kalbimde. Keşke onun kokusunu şişeleyebiliyor olsaydım. *Hayır Lina. İhtiyacın olmayacak bir daha buna.*

Derin bir nefes alıp dizlerime bıraktım tekrar gömleğini ve kazağımı eteğimin altından çıkarıp üzerimden sıyırdım. Uzun saçlarım sırtımı kapattığından ve Aral sırtımı görebilecek kadar yakında durmadığından banyoya gitme gereği duymamıştım.

Gömleği üzerime geçirip rasgele iki düğmesini iliklediim ve ayağa kalktım. Aral çoktan bir tişört ve eşofman altı giymiş, yatağa yaklaşmıştı. Gömleğinin alttan iki düğmesini iliklediğimden eğilince göğüs dekoltesi yaratıyordu ve bir anlığına gözleri yüzümden aşağı kayıp oraya baktı. Sonra dili dudaklarını ıslatırken gözlerini yorgana çevirdi. O yatağı hazırlarken ben de bir yerimize batmaması için eteğimin atlındaki bıçağı çıkarıp komodine bıraktığımda bakışları bana döndü ilgiyle. Yatağa oturmuş beni izlerken eteğimin fermuarını açıp çıkardım ve kazağımın yanına bıraktım öylece.

Sadece gömleğiyle kaldığımda doğruldum. Üzerimde onun gömleği vardı şimdi yalnızca. Rastgele iliklediğim düğmelerden ötürü yakam karnıma kadar açıktı. Boynumdaki künyesini ve yüzüğümü görebilmişti bu yüzden. Dikkatle baktı boynuma ve sessizce nefes aldı derinden. Ben de onu izledim, eskiye oranla birazcık daha uzun kullandığı saçları yüzüne dökülmüş ve nefes kesici bir hal almıştı. Eskisi gibi hissettim o an kendimi. *Gerçekten eski Lina gibi. Daha az dertli, elleri daha az kanlı olan Lina gibi.*

Saçlarımı gömleğin içerisinden çıkarırken gömlek yukarı sıyrıldığında gözleri, açılan bacaklarıma kaydı. Ona yaklaşmam için bana uzattığı elini tuttum. Gözleri bacaklarımda gezinirken diğer eli bacağıma uzandı, sıcak avucunu bacağımın arkasına yaslayarak beni kendisine çekti. Kendimi dizlerinin arasında buldum. Başta karnım ağrıdı bu hareketiyle ama o dikkatle bacağıma bakmaya devam ettiğinden neye baktığını anladım. *Bacağımdaki bıçağı çekerken açtığım eski kesiklere bakıyordu.*

"Kınsız mı taşıyorsun onu," dedi, hafiften kızgındı sesi ama elinin başparmağı bacağımın ortasına kadar geliyordu ve bıçağı taşıdığım kayışın hemen altını okşuyordu usulca. Tüylerimi diken diken etti.

"Evet," diye yanıtladım onu. "Kın yavaşlatıyor."

Çatık kaşlarını yüzüme çevirdi. "Kesmişsin," dedi bacağımı kastederek. "Bir kere de olmamış belli ki."

Antrenman yaparken birçok kez kesmiştim etimi ama o kesikler sayesinde artık tek bir çizik bile atmadan çekebiliyordum bıçağı. Çok iyiydim artık bu konuda. *Bıçaklar korkuturdu halbuki beni.*

Sağ elimi yanağına yaslarken, "Artık kesmiyorum," dedim içinin rahatlaması için. "Gördün zaten." Ares'e de çekmiştim daha yeni ve çizik bile yoktu bacağımda.

Başını kaldırıp bana baktı. Hâlâ okşuyordu tenimi. "Tenindeki dikişler hakkında ne demiştim?"

Öyle gözleri vardı ki insanın derdini değil izini bile anlıyordu. O derdi kuracağı hangi cümle çözer, o iz kaç dikiş eder her şeyi görüyordu. İçim giderken ona, sorusunu cevaplamadım. Uzanıp dudaklarını öptüm sevgiyle. O da beni öptü ama öpüşme başlatmadım. Onu dudaklarından kısacık öpüp geri çekildim ve gözlerinin içine baktım.

"Aral," dedim yüzüne sevgiyle bakarken.

"Söyle canım," dedi gözlerime bakarken.

İçimdeki sevgi kabardı. "Şu an hangi duygular içindeyim az çok tahmin ediyorsundur ama üzerimde gömleğin varken beni böyle yatağa çekip; bacağımı okşayıp kalbimi küt küt attıracak şeyler söylemeye devam edersen kendimi ne kadar tutabilirim bilmiyorum."

Yüzünde bir gülümseme açtı. "Bak sen," dedi tatlı tatlı. "Tutmazsan ne olacak?"

Muzip bir gülümsemeyle kollarımı boynuna sararken kulağına eğildim. "Sana istediğimde ne kadar sessiz olabileceğimi gösterebilirim sevgilim," diye fısıldadığımda başını geriye yatırdı bir alışkanlıkla. Bayılmıştı bu cüretime. İç çekti derinden.

"Lina, Lina, Lina," dedi yutkunurken. "Gerçekten sen insanda akıl bırakmazsın."

Gülümseyip dudaklarımı sol gözüne bastırırken usulca kucağına çıktım. Dudaklarım yüzünün her bir santimini öperken güçlü kolları beni göğsüne yasladı, onun da dudakları beni talan etti benim fırsat verdiğim ölçüde.

İkimiz de bir süre sessizce bu anın tadını çıkardık. Dünya üzerindeki en rahat yerdeydim o an. Mayışmıştım, uykum bile gelmişti tekrar fakat uyumayacaktım hiç. Gözlerimi bile kırpmıyordum bir saniyesini kaçırmamak için.

"Aral," diye mırıldandım yanağını okşarken.

Sol elinin parmakları saçlarımda gezinirken o da yüzümü izliyordu.

"Efendim," dedi yumuşak bir sesle.

"Babanla aran nasıl?" diye sordum merakla.

Derin bir nefes aldığında göğsü göğsüme baskı uyguladı. O baskıyı içimde hissettim. Gözlerinde eskisi gibi öfke taşımıyordu artık.

"Şaşıracaksın ama bu iki sene içinde o kadar babamdı ki önceki yıllar adına kızarken buldum kendimi," demesini beklemiyordum. Şaşırdığımı gördü gözlerimde. "Annem her şeyi biliyor," dedi sonra her şeyi baştan alarak. Bu beni daha da şaşırttı.

"Her şeyi mi?" diye sordum.

Kafasını salladı usulca. "Her şeyi," dedi net bir şekilde. "O sabah," dedi anlamam için. Tüylerim diken diken oldu. "Benden seni alırsa yanında kimseyi bırakmam, demiştim. Yaptım da."

İçimde bir şeylerin onun için yanmaya başladığını hissettim.

"Annem, Ekin'i ve beni alıp evi terk etti. Bize gittik. Sonra Levent'teki evi almak için sattığım evi aslında Kadir abinin aldığını öğrendim. Ev sattığım gibi duruyormuş, hiç dokunmamış eşyalara. Oraya gitmemizi önerdi. Ben de çok düşünmedim açıkçası üzerine, Kadir abiye bıraktım her şeyi bir nebze."

Çünkü aklını almıştım onun. Daha birkaç saat önce gözyaşları içinde bana tüm kırgınlığını anlatmıştı. Biliyordum ne kadar çaresiz hissettiğini. Kalbimde yanacaktı bu hep.

"Boşandılar mı?" diye sordum merakla.

Belimdeki elini yüzüme yaslayıp yanağımı okşadı alışkanlıkla. "Boşanmadılar ama iki senedir ayrı yaşıyorlar."

"Babanı geri kazanmışsın gibi söyledin ama," diye mırıldandım.

Gülümsedi ve o gülümseyişte on yedi yaşındaki Aral da vardı. "Kaybetmekten o kadar korkmuş ki tek kaybın ölüm olmayacağını unutmuş sanki. Annem tokat atmadı ona ama sözleri üzerinde bir tokat etkisi yarattı şüphesiz. İki senedir uğraşıyor gerçekten ve ben annem için daha fazla uğraşır sanıyordum ama en çok benim için uğraştı." Dili dudaklarını ıslattı. "Üç sene önce söyleseler; beni senin için babamın teselli edeceğini inanmazdım ama bu iki senede beni en çok teselli edip sırtımı okşayan babamdı. Seneler sonra ilk kez komutanım değil de bir babam varmış gibi hissettim ve bu beni ona karşı daha da öfkelendirdi."

Sevgiyle yanağını okşadım. "Konu seni korumak için kendisinden uzak tutmak olduğunda konuşacak son kişiyim," dedim sevgiyle bakarken yüzüne. "Sana ve kardeşlerine yaptığı hiçbir şey için de aklamıyorum onu ama bazen anlıyorum. Kızma lütfen."

Kafasını iki yana salladı. "Kızmıyorum," dedi parmaklarının tersiyle yanağımı okşarken. "Artık ben de o kadar kızgın değilim zaten. Artık taşıyamıyorum eskisi kadar üzerimde. Yıllar benim de üzerimden geçiyor. Otuz bir oldum."

Onu tanıdığımda henüz yirmi yediydi oysa. Dördüncü senemizde olabilirdik Aral... *Düşünme Lina. Düşünme.*

İçim giderek güzel yüzüne baktım yakından. "İyi ki doğdun," dedim gözlerinin içine bakarak. Böyle bir şey beklemediği belliydi, bakışları

derinleşirken saçlarımdaki sol eli sırtıma yaslandı ve beni kendisine daha çok çekti gideceğimden korkar gibi.

"Keşke her doğum gününde kapına dayanabilseydim ama birkaç saat önce zaten heves ettiğim her şeyin kursağımda kaldığına dizinde ağladığımdan şimdi yine şikâyetlenmeyeceğim. Sadece öpüp seveceğim," dedim sevgiyle yüzüne bakarken. "Annen ve baban nasıl olurlarsa olsunlar, iyi ki seni yapmışlar," dedim gülümseyerek, bu onu da gülümsettiğinde gülümsemesinden öptüm onu sevgiyle. Yüzünün her santimini öpüp göz göze geldim onunla. "Bu arada otuz yaş sana acayip bir hava katmış söyleyemeden geçemeyeceğim."

Burnundan güldü. "Her yaşlanana öyle söylerler."

Kaşlarımı çattım. "Ne münasebet? Hâlâ çıtırsın, taptazesin, tam benim ağzıma göresin. Gittikçe daha yakışıklı ve çekici oluyorsun. Sinirlerimi bozuyor bu. İçim gidiyor sana baktıkça." İç çektim güzel yüzüne bakarken. *Ama keşke saçların hiç beyazlamasa Aral...*

Yüzündeki tebessüm büyüdü. "Bak sen," dedi tatlı tatlı. "Sinirinin bozulması niye?"

Sevgiyle yanağını okşadım. "Bazı hoşlanmadığım kişiler dolanıyor etrafında ondan," dedim oyuncu, huysuz bir ifadeyle.

Anında kim olduğunu anladığından yüzünde alaydan yoksun ama komik bulduğundan bir tebessüm belirdi. "Hım," diye mırıldandı bilmezliğe vererek. "Kim acaba?"

"Aklına biri gelmiyorsa boş ver," dedim burun kıvırarak.

Gülerek dudaklarını yanağıma bastırdı. Ona yasladım yüzümü huzurla. Beni öperken dudakları yine boynuma yöneldi.

"Ne senden öncesi ne senden sonrası," diye fısıldadı boynuma. Tüylerim diken diken oldu. İçimde ılık ılık bir sevgi çağladı. "Bahçede de söyledim Lina. Kimseyle görüşmüyorum. Görüşmem de."

"Hım," diye mırıldandım yüzümü ona sürterek sırnaşırken. "Onu hayatından tamamen çıkarsan da olur yani."

Aral boynuma doğru sesli güldüğünde hayatımda duyduğum en güzel sesti o an. Benimle yüze yüze geldiğinde gamzesi çıkmıştı.

"Niye gülüyorsun?" diye sordum daha fazla gülmesi için yalandan kızarak. "Çok ciddiyim gayet."

Dudakları çene hattımda gezinirken, "Öylesin tabii gayet," dedi yumuşacık bir sesle.

Benimle bu tonda konuşmasına bayılıyordum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle acaba şu an?" diye sordum oyuncu bir tavırla. "Kaçamak kaçamak cevaplar. Çok mu mühim, o olmayınca olmuyor mu?"

Sanki sarhoş olmuş, mest olmuş gibi bir ifadeyle yüzüme baktı. Dudaklarında öpmek istediğim bir gülümseme vardı. "Oluyor," dedi sonra gözlerime bakarken. "Onun varlığı ya da yokluğu değil mesele, sensin... Senin varlığın tek mühim olan ve bir şey istiyorsun ya benden; benim onu reddetmem mümkün bile değil Lina. Üstelik öyle kavga etme ya da kaybetme kaygısından da değil, düpedüz razı olduğumdan. Anlıyorsun değil mi ne demek istediğimi?" diye sorarken yanağımı okşuyordu içi gidiyormuş gibi. "Anlıyorsun," dedi net bir ifadeyle. "Biliyorsun." Tüylerim diken diken oldu. "Ve bunu bilmene rağmen tatlı tatlı kıskançlık ediyorsun ya seni tek lokma etmek geliyor içimden."

Derin bir nefes alma sebebiydi. Derin bir nefes almak zorunda kaldım güzel yüzüne bakarken. Yutkundum. Sol elimin parmakları biçimli dudaklarında gezinirken içimde yalnızca onu öpme isteği vardı. Onu tek lokma etmek isteyen bendim asıl.

Kollarımı boynuna sararken dudaklarına yaklaştım gözlerine bakarak. "Çok kıskanıyorum seni," dedim tırnaklarımı saç köklerinde gezdirirken. "Tek lokma et lütfen beni."

Aral'ın bakışları değişirken aramızdaki milimetreleri gözlerime bakarak kapattı. Gözlerimin içine bakarak öptüğünde beni içim titredi. İstemsizce kucağına yerleştiğimde ikimiz de iç çektik özlemle. Sağ elini başımın arkasına yaslayıp beni kendisine çektiğinde öpüşmemiz anında alevlendi. Gözlerim kapandı. Dili dudaklarımdan içeri girdiğinde tüylerim diken dikendi. Karnımdaki ağrı şiddetlendi, adrenalin kanıma azar azar değil çağlayarak zerk edildi sanki. Ufak, sessiz bir inilti döküldü dudaklarımdan ve bu henüz hiçbir şeydi.

Bir an beni kaldırdığını hissettim. Bir göz açış kapayış kadar sürede sırtım yatağına yaslanmış, Aral bacaklarım arasındaki yerini almıştı. Nefesim hızlandı, artık bu çok zor bir tepkiydi benden alınabilecek ama onun tek bir öpücüğü sağlayabiliyordu bunu gayet.

Dudakları beni öpmek değil tüketmek isterken ona ayak uydurdum. Sol eli bacağımı okşayarak gömleğini yukarı sıyırırken heyecanla doldu içim. Her şeyine kabuldüm onun.

Dudakları dudaklarımı bırakıp boynuma ilerlediğinde nefes nefeseydim ve sol eli tenimi okşayarak sutyenimden içeri girdiğinde kesik bir nefes kaçtı ağzımdan.

"Ne oldu kedi?" diye sordu tenime doğru. "Yiyebileceğimi söylemedin mi?"

Kastettiği şeyi iliklerime kadar anlarken ağzımın kuruduğunu hissettim. "Aral," diye fısıldadım nefesim ağırlaşırken. Kendimi tutamayarak kıvrandım onun için.

Kendini tutmayan tek kişi de değildim üstelik. Aral'ın hızlanan ritmi kulağımda uğulduyor, göğsü göğsüme yaslanıyor, artan vücut sıcaklığı beni resmen yakıyordu. Boynumdan öptü önce, ardından göğsüme doğru ilerledi dudakları. Künyem ve yüzüğüm üzerinden öptü beni. Tam göğsümün ortasından. *Aral noktamdan...* "Nihayet evindesin Lina," diye fısıldadı tenime. "Bir daha gitmene izin yok."

Saçlarına tutundum düşecek gibi hissederek. "Gitmeyeceğim," diye mırıldandım kararlılıkla. Sol elinin parmakları göğsümü okşarken dudakları yoluna devam etti. Karın çizgimi takip etti, iliklediğim iki düğmeyi de açtı. Gömlek iki yanıma yayılırken dudakları kasıklarıma kadar inip öpücükler bıraktı karnıma. Ardından benimle yüz yüze geldi. Kızarmıştım muhtemelen ve nefes nefeseydim.

Sol eli bacağıma kadar inerken sağ eliyle elimi tutarak başımın yanına yasladı sıkıca ve gözlerime baktı. "Beni seviyor musun?" diye sordu gözlerimin içine bakarken.

"Çok seviyorum," diye onayladım onu.

"Ne kadar çok seviyorsun?" diye sordu bu kez.

Ağzımın içi kurumuştu. Dudaklarımı ıslatmak ve yutkunmak zorunda kaldım. "Tüm dünyam sensin."

Yüzüme eğildi ama öpmedi beni. "Ne kadar çok seviyorsun beni?" diye sordu tekrar.

"Her şeyden çok," diye yanıtladım onu bu kez.

"Her şey sensin Lina," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine beni öpmeden önce.

Onu öptüm her şeyimle. Sol eli beni çamaşırımın üzerinden okşadığında dudaklarımdan kesik bir nefes kaçtı ama beni öperken yuttu hepsini. Heyecanla kıpırdandım altında ve iç çektim özlemle. Aral hiç alıştırmadan ya da yavaştan almadan doğrudan çamaşırımdan içeri kaydırdı parmaklarını ve doğrudan beni okşadığında tırnaklarımı ensesine dişlerimi de altdudağına batırdım.

"Aral," diye fısıldadım istekle.

"Şşş," diye fısıldadı derinden gelen sesiyle. "Sessiz ol bebeğim," derken beni okşayışı derinleşti. Dudaklarımdan kesik kesik nefesler

döküldüğünde yüzüme bakıyordu yakından. Sanki bana ne yaptığını yakından izlemek istiyor gibiydi. Utandım fakat bir o kadar da zevk aldım bundan.

İsmini fısıldadım zevkle. Aral sıcak nefesini yüzüme doğru verirken onun da heyecanlandığını hissedebiliyordum. Göğsü inip kalkıyor, nefes alıp verirken çıkardığı ses iniltiye evrilmek için can atıyordu.

"Sadece benim kollarımda bu kadar sıcak olmana bayılıyorum," diye fısıldadı kulağıma doğru. Tüylerim ayağa kalktı, istemsizce kalçamı hareket ettirirken uzanıp elini tuttum elini çekmesinden korkarak.

"Daha fazlasını mı istiyorsun bebeğim?" diye sordu yanağımı öperken.

Kafamı salladım. Kesinlikle çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Evet," diye fısıldadım istekle. "Lütfen."

Beni öpücüklere boğarken tanıdık bir doluluk hissi kesik kesik nefes almama sebep olurken koluna tutundum düşecek gibi hissettiğimden. *Kahretsin. Çok iyi hissediyordum.*

"Aral," dedim zevkle.

"İki sene önceki 9 Şubat'ı hatırlıyor musun?" diye sorduğunda tüylerim diken diken oldu. Bana ilk kez böyle dokunduğu geceydi. Dudaklarımı öpüp geri çekildi. "Bana gelişinin birinci ayıydı," dedi gözlerime bakarak ve beni zevkle kıvrandırdı. "Ve sen bana yine 9 Şubat'ta geldin," dedi yüzüme doğru. "Bilerek mi yapıyorsun?"

Şubatın ilk haftası olmak zorundaydı ama evet 9'u olmasını ben istemiştim. Ona gittiğim gün yine 9'u olsun istemiştim.

Kafamı salladım kabul edercesine. "Evet," diye fısıldadım nefes nefese.

Kafasını salladı o da kuruyan dudaklarını ıslatırken. "Biliyordum," dedi gözlerime bakarken. "Hep biliyordum." Dudaklarımı öptü tekrar ve geri çekildi hiç istemediğim halde. "Bana geleceğini biliyordum."

Hareketleri hızlanırken zevkten başım dönmeye başlamıştı. Tek düşünebildiğim oydu. "Aral," diye fısıldadım çaresizce.

Yüzümü izlerken tuttuğum elini bırakıp elimi kasıklarına yasladım ve ereksiyonuna dokundum. Yüzü gerildi istekle. Onu eşofmanı üzerinden okşayıp elimi çekinmeden eşofmanından içeri soktum. Parmaklarıma sıcak, sert teni değdiğinde içim titredi. Dudaklarımdan öperken beni, onu kavrayıp okşamaya başladım.

İkimizin de sessiz nefesleri ve iniltileri yüzümüze eserken, "Lina," dedi derinden gelen sesiyle. Zevkle başını nefes nefese göğsüme

yasladığında sol elimle saçlarını kavrayıp onu kendime bastırırken kalçamı da zevkle hareket ettirdim.

Ve her şey birkaç saniye sürdü. Bir süre sessizce nefeslendik. Yükünü bana vermeden üzerime yığılmış, yüzünü boynuma gömmüşken, "Bunun olacağı belliydi," diye fısıldadı tenime. "Eğer odama gelirsek sana dokunmadan yapamayacağımı biliyordum."

Yüzümde bir gülümseme yeşerirken tırnaklarımı saç derisinde gezdirdim. "Demek beni tuzağa düşürdün," diye mırıldandım alayla.

Burnunu tenime sürttü. "Hım," diye mırıldanırken sıcak elleri gömleğin altından tenimi okşuyordu. "Seni çok özledim," derken sesi alaydan yoksundu. Saf bir özlem vardı sesinde. "Ve bu da yetmedi bana Lina."

Ona daha fazla sokulmadan edemedim. "Daha fazla zamanımız olacak," diye mırıldandım inançla. "Bana doy istemiyorum, yalan söyleyemem. Hep beni iste ve sana yetmesin istiyorum ama bir kol mesafesi uzağında olmak istiyorum hep." Yüzümü yüzüne sürttüm. "Ama benim kolum, seninki biraz fazla uzun."

İç çekerek, "Bak ya," derken boynumdan öptü beni.

Sonra derin bir nefes çekti içine ve beni hiç bırakmadan yataktan kalkıp banyoya taşıdı. Duş alacağız da sırtımı görecek diye endişe ettim bir an ama beni alnımdan öpüp gözlerime baktı.

"Birlikte girmesek daha iyi," dedi arzuyla yüzüme bakarken. "Sen yıkan, ben sana giyeceğin bir şeyler getireyim."

Gülümsedim ona ve ayak uydurdum. Beni banyoda tek bıraktığında hızlıca duş aldım. Beş dakikamı bile almamış olabilirdi. Ben onun bornozuyla kurulanırken kapıyı çalarak içeri girip bana getirdiklerini havlu tezgâhının boş bir kenarına bıraktı.

"Hepsi yeni," dedi sanki bu detayı vermesine gerek varmış gibi. "Misafir odasından getirdim."

Yanağına bir öpücük bıraktım. "Teşekkür ederim."

Getirdiklerini giymeye başladığımda o da arkama doğru yürüyüp üzerini çıkardı ve duşa girdi. Benden hiç çekinmemesi hoşuma gitse de dönüp onu izlemedim işlerin daha kolay ilerlemesi için. Çıkardığı tişörtü çaktırmadan alıp temiz olduğunu görünce üzerime geçirdim hızlıca. Yine elbise gibi olmuştu bana. Bornozu kirli sepetine bırakıp saçlarımı havluyla kurularken o da çıkmış ve beline bir havlu sarmıştı. Arkamda durup benim saçlarımı kuruladığım havlunun diğer ucuyla yüzünü ve saçlarını kurulamaya başladı. Gülümsedim. Kendi saçlarımı bırakıp onun

saçlarını kurulamaya başladım. Dikkatle yüzüme bakarken beni baştan aşağı süzdü ve tişörtünü giydiğim için yüzünde tatlı bir gülümseme belirirken bir anlığına boyu uzun olduğu için tişörtün yakasından sırtımı görebileceğini fark ettim ve bu irkilmeme sebep oldu.

Kaşları çatıldı. "İyi misin?" diye sordu merakla.

"İyiyim," dedim anında. "Bazen oluyor," diye yalan söyledim.

Çok gereksiz bir yalandı ama sırtımdaki dövmeleri görmesini istemiyordum şu an. Eninde sonunda görecekti ama şu an istemiyordum.

"Anksiyete tiki mi?" diye sordu bu kez ilgiyle.

"Yok, öyle bir şey değil," dedim rahatlaması için.

Parmak uçları çenemi kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Dövmeni mi saklıyorsun benden Lina?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Yutkundum ama bir şey söylemedim. Cevapsız kalmak da bir cevaptı.

"Göstermek istemediğin için bakmayacağım ama baksam bile görmezdim sen istemiyorsun diye."

İçimde bir sevgi çağladı güzel gözlerine bakarken. "Ama bir şeyi merak ediyorum," derken sağ elinin parmaklarının tersiyle boynumu ve omzumun açıktaki kısmını okşadı.

"Benimin üzerinde A harfi var," dedi yüzüme bakarken.

Az önce yataktayken üzerimdeki gömleğinin düğmelerini açtığında omzum açılmıştı ve boynumu öperken görmüştü muhtemelen. Bir şey tahmin ettiği belliydi ve emin olmak istiyordu.

Kafamı salladım. "Senin için," dedim sevgiyle yüzüne bakarken. "Kupa Ası sanıyorlar ama ben aslında senin..." Cümlemi tamamlayamadım. Beni öptü. Ardından eğilip omzumdan da öptü. O an ona sarılma ihtiyacı duyarak aniden ona sarıldığımda bir an sendeler gibi oldu ama kolları bana sarıldı anında.

Yanağımı sıcak tenine yasladım. Yüzümü göğsüne sürterek yerime yerleştim. "Burası benim hep değil mi?" diye sordum duymak isteyerek.

"Hep senin," dedi söylemekten hiç çekinmeden.

"Seni çok seviyorum."

"Lina," dedi yumuşak bir sesle. "Bir şey olmayacak."

Yutkundum. Yine anlamıştı. Korktuğumu anlamıştı yine. Gitmeme az kalmıştı ve her şeyin başlamasına bir saatten biraz fazla kalmıştı.

Saçlarıma bastırdı yüzünü ve öptü beni başımdan. "Seni çok seviyorum," dedi inançla. "Ve bu bir başlangıç. Uzun bir hayat yaşayacağız seninle."

Kafamı salladım. Evet. Yapabilirdik. Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik.

"Ben güzel bir şeyden önce yaşanan ıstıraba inanıyorum," dedim göğsüne doğru. "Istırabımı çektim Aral, varacağım sonun güzel olması lazım." Derin bir nefes aldım sakinleşmek için. "Yoksa çok adaletsiz olur Aral. Tanrı adaletli olmalı bence."

Hafifçe çekilip alnımı öptü, sonra da gözlerime baktı. "Güzel olacak," diye onayladı beni. "Hep biz kaybedecek değiliz Lina. Güzel olacak bu kez."

Kafamı salladım. Kalbimi sakinleştirdim. Göğsünün tam ortasını öptüm. Saçlarımı kuruttu. Odaya döndüğümüzde saat 04.30'du. Giyinmeden önce dizinde oturdum biraz yine.

"Geçen sene Şubat'ın 12'sinde müzayede olmuştu ama bu gece olmadı değil mi?" dedi gözlerime bakarken.

Onayladım onu. Zeki biriydi. Bayılıyordum ona.

"Evet. Eğer Atilla Durmuş'u öldürememiş olsaydım yine bu gece olacaktı ama öldürdüğüm için Jadwiga tahta geçmeye hak kazandı ve müzayedenin tarihi ertelenmiş oldu. Atilla Durmuş'un müzayedeye yakın bir tarihte ölmesi gerekiyordu ki Magnatlar müzayede için İstanbul'a geldiğinde Jadwiga müzayede günü aynı zamanda tahta oturabilsin."

Gözlerinde anladığının parıltılarını gördüm. Tüm planı ona anlatmamıştım ama o şimdi şekillendiriyordu işte kafasında.

"Korgeneral Alanbay'ın bugün meydan okuması anlık olarak karar verilmiş bir şey değil," dedi. Anlamıştı o da.

Kafamı salladım. "Hayır değil. Metehan Alanbay bugün rest çekmeli ki Kotan bunu acısına verebilsin."

Usulca kafasını sallarken saçlarıma dokundu. "Bizim istediğimiz şey müzayededen önce sayılarını azaltmak mı yoksa Kotan'a hata yaptırmak mı?"

"İkisi de," diye yanıtladım onu.

"Magnatlar şu an İstanbul'da mı?" diye sordu bu kez.

"Bazıları evet bazıları hayır."

Düşünceli gözlerle baktı bana. "Ya tehlikeyi fark eder de müzayedeye gelmezlerse? İki sene önceki gibi?"

Kafamı iki yana salladım. "Fark edemezler, Jadwiga buna izin vermez. Jadwiga tahta çıkmayı her şeyden çok istiyor, yoluna çıkacak her engeli kaldırmaya çalışacaktır, kaldı ki biz de hiçbir Magnat'ın fark etmesine izin vermeyeceğiz. Şu an hiçbir Magnat, Jadwiga'nın *Hükümdar* olmasını

istemiyor, bu yüzden hepsi bir aksilik çıkmasını ve müzayede olmamasını dileyecek ama Circus kurallarına göre müzayede düzenlendiği müddetçe ne olursa oldun tüm Magnatlar müzayedeye katılmak zorundalar."

Aral'ın kaşları çatıldı. "Yani iki sene önce de gelmişler mi?"

Kafamı salladım. "Evet. En azından birkaç dakikalığına."

Diş sıktı Aral o günü hatırladıkça öfkeleniyormuş gibi. İçim giderek çenesine dokundu parmak uçlarım. Derin bir nefes alıp yutkundu. Yine bir sürü şey yuttu beni üzmemek için.

"Hangi tarihe ertelenecek peki?" diye sordu bu kez. "Her sene 12'sinde olmuyor mu?"

"Kırk yıl önce Rusya Magnat'ı Marek'in babası Hükümdar seçilmiş ve 12'nin uğuruna inandığı için ayın 12'sinde Hükümdarlık tacını giymek istemesi üzerine her ayın 12'si olarak belirlenmiş. Ölümünden sonraki yirmi beş sene boyunca yeni bir Hükümdar çıkmadığından 12'si olarak devam etmiş ama bu demek oluyor ki Jadwiga'nın da gün seçme hakkı var."

Bakışlarından onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım. "19'unu mu seçeceğini düşünüyorsun?"

"15 ya da 19," diye onayladım onu.

15'i Kızıl Tilkiler için özel bir gündü. 19'u hem babamın sözde ölümü hem de benim ilk infazımı gerçekleştirdiğim gündü. Babamı ve beni yendiği gündü. Bir nevi hükümdarlığını kazandığı gün...

"15'inde ne var?"

"Bir tür ritüel," dedim kısaca. "Circus adına ölen Kızıl Tilkilerin anıldığı bir gün diyebiliriz."

İdeal tarif o olurdu.

"O zaman ya üç günümüz var ya da tam bir haftamız," dedi gözlerime bakarken.

Kafamı salladım. "Evet," dedim gözlerine içim giderek bakarken. "Her şeye hazırlanmak ve elimizi olabildiğince güçlendirmek için en fazla bir haftamız var..." *Üç gün çok az değil mi Aral? Sonunda kazanmak varsa sabırsızlanıyorum ama ya kaybedersek?* Yutkundum. "Bir de o aptal paralı asker var..."

Stresle tırnağımı bacağıma sürttüğümden Aral belime sardığı sol eliyle elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımdan geçirdi.

"Bırak gelsin," dedi gözlerime bakarken. "Endişe etme. Aral halleder, de."

Verdiği güven karın ağrıtan cinstendi. Jan ve Milat'ın onun hakkında söyledikleri geçti aklımdan bir bir.

"Onunla bir araya gelmenizi hiç istemiyorum."

"Cık"ladı. "O ecdadını siktiğimden fotoğrafını almadan rahat etmem."

Bolesław'ın yanında götürdüğü fotoğrafımızdan bahsediyordu.

"Lütfen her an çok dikkatli ol Aral."

"Olacağım," dedi rahat bir ifadeyle yüzüme bakarken. "Asıl sen dikkatli ol."

"Olacağım merak etme," dedim ben de onaylarken onu.

"Ederim," dedi onaylamazca. "Şimdi oraya gidince Kotan'la konuşup çıkacak mısın? Ne zaman görüşeceğiz bir daha?"

Gülümsetti bu sorusu beni. "Bilmiyorum. Kaçmaya çalışırım ama."

Kafasını salladı. "Kaç mutlaka."

Uzanıp dudaklarına sevgiyle bir öpücük bıraktım. Ne öpüşmeydi ne de kısacık bir öpücük. Tek seferlik uzun bir öpüştü. Geri çekildiğimde sevgiyle bakıyordu yüzüme.

"Hazırlanıp çıkalım, Kotan uyanmak üzeredir."

Kafasını salladı usulca. Kucağından kalkıp kazağımı ve eteğimi giydim. Bıçağımı alıp yerine taktım ve ayakkabılarımı giydim. Birlikte odasından çıktık. Aşağı indiğimizde Hükümdar Çakırca uyanmış, kış bahçesinde Türk kahvesi içiyordu. Düşünceli bir ifadesi vardı, bakışları bize çevrildi, önce ellerimize sonra Aral'a baktı.

"Araba hazır. Dikkatli gidip gel," dedi babacan bir tavırla. "Sonra konuşalım." Ardından bana baktı. "İyi haberlerini bekliyorum Lina."

Onu başımla onayladım. "Kotan'a başladığınızı söylediğimde benden şüphe edecektir," dedim Aral'a benzeyen gözlerine bakarken.

Onayladı beni. "Ona de ki: 'Hükümdar Çakırca dedi ki: Benim tüm hamlelerimi ezberinde tutsaydı bile yine onu yenerdim.'"

Tüylerim diken diken oldu. Karşımda oturan adam, eğer mesleğinden uzaklaştırılmamış olsaydı Kurmay Orgeneral olmuş olacaktı muhtemelen. İki sene önce bana söylediklerini artık çok daha iyi anlıyordum.

"Kendine dikkat et," dedi sevgi gösteriyormuş gibi bana. "Jadwiga için çok önemli olabilirsin ama diğerleri için büyük bir engelsin. Güç için gözden çıkarabileceğini ve sen yokken de devam edebildiklerini unutma."

Aral'ın elimi tutuşu sıkılaşırken, "Biliyorum," diyerek onayladım onu büyük bir soğukkanlılıkla. "Gözden çıkarıldığımda sonu gelen onlar olacak mutlaka."

Hükümdar Çakırca'nın yüzünde inanç vardı.

Aral saatine baktı. "Konuşuruz sonra," dedi babasına.

Hükümdar Çakırca'yı başımla selamlayarak vedalaştım ve birlikte çıktık evden. Mehmet Ali, Aral için hazırlanan arabanın yanında dikilmiş sigara içiyordu. Şahin'in dün söylediği geldi aklıma. Muhtemelen tüm gece o da uyumamıştı ve sanki masadan kalktığından beri burada sigara içiyordu.

"Günaydın," dedi Aral ona adımlarken.

Bizi başıyla selamladı. "Günaydın," dediğinde mavi gözlerinden uykusuzluğu anlaşılıyordu.

"Kaçıncı paketin?" diye sordu Aral hoşnutsuz bir sesle.

Mehmet Ali cevap vermedi bu sorusuna. "Yerimizi aldık," dedi Aral'a bakarken. "Lina'yı bırakıp dönene kadar ve bundan sonrasında her adımını takip ediyor olacağız ama tek biz değiliz biliyorsun. Arabada sinyal kesici var ama yine de dikkat et. Paket, Lina oraya vardıktan sonra ellerine ulaşacak."

Tüylerim diken diken oldu. Belli ki Milat bu geceyi boş geçirmemişti... Aral'ın benim için endişelendiğini gerilen omuzlarından anladım. Elini okşadım başparmağımla. Gözleri bana çevrildi. Ona gülümsedim hafifçe. "İyi olacağız," dedim gözlerine inançla bakarken.

Siyah gözlerinde inanç vardı onun da. Başını salladı. Gözlerimi Mehmet Ali'ye çevirdim. "Bir şey olursa Alp'e ya da Balın'a iletirim."

Başıyla onayladı beni. Aral uzanıp arabanın kapısını açtı ve elimi usulca bıraktı binmem için. Açtığı kapıdan içeri girecekken Mehmet Ali, "Lina," dediğinde ona baktım. "Balın... Durumundan ötürü gözden çıkarabilecek ilk kişilerden biri," derken sesindeki endişeyi iliklerime kadar hissettim o an. O sigarayı neden içtiğini ve neden gergin olduğunu anladım. "Onu önceliğin yap diyemem sana ama en azından nerede olduğunu bilirsem..." *Onun için endişe ediyordu...*

"Planı riske etmem," diye ekledi sonra bencillik etmediğini kanıtlamak istermiş gibi. Halbuki öyle düşünmezdim hiç. Aksine anlıyordum. "Sadece en azından bilirsem..."

Daha fazla kıvranmasını ve aklı ile kalbi arasında kalmasının sancısını izlemek istemediğimden kafamı salladım.

"Merak etme," dedim yumuşak bir sesle. "Mutlaka söylerim."

Kafasını salladı minnettarlıkla. "Eyvallah."

"Onunla konuşmak istersen ayarlayabileceğimi biliyorsun," dedim mavi gözlerine bakarken. "Eminim o da çok ister."

Kafasını salladı biliyorum, der gibi. Buruk bir gülümseme verip koltuğa oturdum. Aral kapımı kapattı. Mehmet Ali'nin omzuna dostça dokundu ve arkasından geçip arabanın etrafından dolanarak şoför koltuğuna geçti. Hükümdar Çakırca'nın malikânesinden çıktığımızda peşimiz sıra birkaç siyah araç da çıktı bizimle. Konvoy halinde ilerliyorduk ve bu bilinçli bir hamleydi. Gizli de yapabilirlerdi –zira Aral'ı uzaktan izleyen onlarca göz olduğuna da emindim ve bu beni acayip rahatlatıyordu– ama Hükümdar Çakırca bilsinler istiyordu. Tüm elimi gösteriyorum sana Kotan, diyordu; tüm hamlelerimi gösteriyorum ve yeneceğim seni, diyordu. Kotan'ı kışkırtıyordu.

Yol boyunca Aral, dikkatli olmamı, rahatsız olduğum en ufak şeyde bir şekilde ona ulaşmamı, ona ulaşmak istersem bir şekilde ulaşabilecek kadar zeki olduğumu bildiğini söyleyip durdu. Ana teması ilk olarak babama ve ona gitmemdi. Ona güvenmemi istiyordu ve bu beni üzüyordu çünkü benim derdim onun sahip olduğu güçten şüphe ediyor oluşum değil en ufak zararının ödümü koparıyor oluşuydu ama onun için aşmak zorundaydım bunu. Onu bir daha itersem beni affetmeyeceğine emindim, özellikle daha birkaç saat önce bana çaresizliğini anlatmışken...

"Kotan sana zarar vermez değil mi?" diye sordu gözleri ilgiyle yüzümde gezinirken.

"Hayır," dedim net bir sesle. "Jadwiga ona saygı duyuyor olabilir ama Kotan'la bir eş değil ortak gibiler daha çok. Kotan, üzerimdeki ilk söz hakkının Jadwiga'ya ait olduğunun farkında. Beni öldürmek istese bile yapamaz yani. En azından müzayededen önce."

Aral'ın yüzü gerildi. "Lina," dedi yumuşak bir sesle. "Şöyle şeyler söyleyip beni germesen mi? Seni bırakma fikrine çok açık değilim zaten halihazırda."

Yüzümde istemsizce bir gülümse belirdi. Uzanıp yanağına dokundum sevgiyle. "İyi olacağım," dedim ona söylerken buna daha fazla inanarak. "Onlar için yıllardır aradıkları bir şifa gibiyim."

Derin bir nefes alırken yüzünü çevirip avucumu öptü. "Benim için de öylesin," dedi gözlerime bakarak. "Benim olmanı tercih ederim."

Sevgiyle baktım yüzüne. "Öyleyim. Hep olacağım."

Kafasını salladı. Avucuma bir öpücük daha bırakıp sağ eliyle elimi tuttu ve konsola indirirken sıkıca tuttu elimi.

"Peki sen oradayken mesajlaşabilir miyiz?" diye sordu. Memnun değildi bu belirsizlikten.

Kafamı iki yana salladım. "Alp'le konuştuğum bir telefonum var ama onu da çok kullanamıyorum. Her sinyal takip ediliyor."

Dertle derin bir nefes aldı. "Sen kaçana kadar senden haber alamadan bekleyeceğim yani."

Bunu söyleyişi üzdü beni. O hep beklemek zorundaydı sanki ve bu beni kahrediyordu hep.

Elini okşadım. "Birbirimizi son görmemizin ardından yirmi dört saatin geçeceğini sanmıyorum," diye mırıldandım. "Yapacak çok iş var, özellikle paket teslimiden sonra Jadwiga öylece durmayacaktır. O evden çıktığım an sana ulaşırım mutlaka."

Derin bir nefes alıp kafasını salladı kabul etmek zorunda kalarak. "Tamam." Elimi okşadı. "İlk bana ulaş." Gözlerini bana çevirdi. "Babandan önce beni ara."

Gülümsetti bu beni. "Babamla rekabet içinde falan mısınız?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kızı beni üzmüş olabilir ama kızını çok seviyorum o yüzden ben de kızını elinden alarak babasını üzeceğim."

Kurduğu cümle güldürdü beni. "Aranız çok iyi bakıyorum."

Gülümserken dili dudaklarını ıslattı. "Seni benden kıskanması hoşuma gidiyor," dedi keyifle.

Babamın dünkü halini anımsarken gülümsedim ben de. "Onu sinirlendirme, ya evlendirmezse bizi?" diye takıldım alayla.

Kaşları çatıldı. "Ne münasebet," dedi tatlı tatlı. "Benden iyisini mi bulacak?" Sonra bana baktı sevgiyle. "Seni benden çok kim sevebilir?"

Hiç kimse sevemezdi. Ve buna tüm kalbimle inanmak, inanabilmek her şeyden çok, dünyadaki en garip şeydi. En çok şükrettiğim şeydi.

"Seni çok seviyorum," dedim içim giderken ona.

"Ben de çok," dedi gözlerimin içine bakarken.

"Önüne bakmazsan seni öpebilirim ve bir kaza çıkabilir," dedim onu öpme isteğimi frenlemek zorunda kalırken. "Sonra kızma."

Önüne dönerken gülümsüyordu. "O an kendime sahip çıkmam lazımdı o yüzden kızdım biraz," dedi tatlı tatlı. "Yoksa kimseye zarar gelmediği sürece beni öpmene karşılık arabayı perte de çıkarırdım."

Bu adam... Bu adam beni kalpten götürecekti... Bayılıyordum ona. Onu yemek istiyordum. Onu saatlerce öpmek, sevmek, sonra tekrar öpmek istiyordum. Derin bir iç çektim sakinleşmek için. *Sakin ol Lina. Kalp ritmine sahip çık. Fazla şımardın. Ciddi olman lazım.*

"Michal de mi o evde kalıyor?" diye sordu sonra bir anda aklına gelmiş gibi.

"Ne?" dedim böyle bir soru beklemediğimden.

Bana baktı bir anlığına. "O da mı o evde kalıyor?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı salladım. "Michal ve Ares çok yerleşik hayata sahip olmadıklarından her zaman değil ama İstanbul'da oldukları sürece evet, Jadwiga'nın Jan hariç tüm Kızıl Jokerleri orada kalıyor."

Yüzüne hoşnutsuz bir ifade yerleşti. "Sana bakışından hoşlanmadım," dedi karşısına sertçe bakarken. "Zaten nefret ediyorum müsveddeden bir de," deyip sustu devam etmek istemeyerek.

"Şahsi algılama lütfen," dedim rica ederek. "O bizim gibi duygulanıp düşünmüyor."

Duygulanımı üzerine bir küfür mırıldandı ağzının içinde. Çok tatlıydı. Kıskandığında daha da tatlı oluyordu. Dayanamayıp uzandım ve yanağına birkaç öpücük bıraktım hızlı hızlı.

Sağ kolu düşmemden korkar gibi belimden tutarken, "Bak ya," dedi içi gitmiş gibi.

"Bakarım sevgilim," dedim sevgiyle. Şakağını öptüm. "Hatta yeni hayatımızda bence günümüzün birkaç saatini sana bakmaya ayırmalıyım."

Gülümsedi sonunda. "Harika bir plan, uygula bunu mutlaka."

Onayladım onu. Kotan'ın malikânesine yaklaştığımızda onu son kez yanağından öpüp geri çekildim. Koltuğa oturduğumda sağ eli kucağıma yerleşip elimi tuttu. Sıkıca elini tutarken endişelenmedim. Arabasını büyük bahçenin demir sanat kapısının önünde durdurduğunda Michal, ifadesizlik içinde kapının arkasında duruyordu. Aral gözlerini ona dikmişken elimi okşadı usulca, ardından bıraktı elimi ve benimle indi arabadan.

Bahçe kapısının dışında duran askeri korumalar hem onu hem de beni tanıdıklarından yerlerinden kıpırdamadılar. Alp, iki yıl içerisinde Kotan'ın emrinde hizmet eden ve Kotan'ın menfaatlerini ideoloji haline getiren hainleri tespit etmiş, bu ülkenin şerefli askeri olmaya devam edenleri kendi çevresine toplamış ve plana dahil etmişti. Kapıda duranlar da yanlış tarafta olan kişilerdi. Müzayede günü yalnızca kızıl kanserden kurtulmayacak, askeri birlik içerisindeki tüm sıçramalarını da kesip atacaktık.

Aral arabasının önüne yürüdüğünde ben de aynı şeyi yaptım. Tam karşımda dururken hiç kimse umurunda değil gibi bana baktı ama umurunda olduğunu biliyordum. Yalnızca çok iyi rol yapıyordu.

Sol eli yanağıma dokundu usulca. "Sonra görüşürüz sevgilim."

"Görüşürüz," dedim ben de öylece gözlerine bakarken.

Milat, dikkati üzerimize çekmemizi söylemişti ki Çakırcalar ve MİT, Aral'ın üzerine salınan her bir Tilki'yi avlayabilsin... O da Jadwiga'nın evinin önünde tam olarak bunu yapıyordu şimdi. Onun için endişelenmeden edemedim.

"Ben de," dedi Aral, onun için endişelendiğimi gözlerimden anlayıp onun da benim için endişe ettiğini söyleyerek. Sonra eğildi ve alnımdan öptü.

Geri çekildiğinde yakışıklı yüzüne baktım. "Dikkatli git."

Kafasını sallayarak onayladı beni ve arkasını dönerken Michal'e buzdan bir bakış attı. O arabaya bindiğinde büyük sanat demiri kapısı aralandı içeri girebilmem için.

Aral'la göz göze geldik. Gözlerindeki öfkeyi seçebiliyordum, gizlemeye bile gerek duymuyordu. Bir an gitmeyecek sandım ama sonra derin bir nefes aldı gözlerime bakarak. İçeri girdiğimi görmek istemediğinden arabayı hafifçe geri alıp döndü ve peşindeki iki arabayla hızla uzaklaştı. Arkasından birkaç saniye bakıp gözlerimi bana açılan kapıya çevirdim.

İki yıl önce Jadwiga bekliyordu beni burada. Aral'ın beni hiç affetmeyeceği korkusuyla bu kapıdan girerken hayatımı kazanacağıma yemin etmiştim. Şimdi Aral'ın alnıma bıraktığı öpücüğün hissi henüz tenimden uzaklaşmamışken bir kez daha girecektim bu kapıdan ve getirdiğim şey bir *hükümdarlık* değil Hükümdar Çakırca'dan getirdiğim ölüm fermanıydı.

Sessiz, derin bir nefes aldım. Bana açılan kapıdan içeri girdim ve Michal'in yüzüne dahi bakmadan doğruca malikâneye ilerledim.

Michal yanımda ilerlerken, "Kotan seni bekliyor," dedi.

"Biliyorum," dedim ruhsuz bir sesle.

O kapı eşiğinden geçtiğim an ruh halim anında değişmiş, Karolina'ya bürünmüştüm. Bu kimliği giymek bir ceket giymek kadar kolaydı artık. Merdivenleri çıkarken Ares'in beni karşılayacağını düşünmüştüm ama burada değildi. Bir şeyler oluyordu. Ortalıktaki gergin sessizlikten anladığım kadarıyla bir misafir vardı. Bolesław'ın dün söylediği saçmalığı hatırlattı zihnim bana. Şeytanım kulağıma şanssızlığımı fısıldadı ama kulak asmadım. Şansa bırakmam işimi bu saatten sonra gerekirse şansı da öldürecektim yoluma çıkmaması için.

Kotan'ın odasına giden merdivenleri çıkarken kulak kabarttım fakat misafir odası Jadwiga'nın kişisel alanı gözetilecek şekilde dizayn edilmişti, hiçbir Tilki onun cümlelerini uzaktan dinlemeye cüret edemezdi.

Kotan'ın çalışma odasının önünde durduğumda Michal tam arkamdaydı.

"Görüşmen bittiğinde ana solana gideceğiz."

Başımla onayladım yalnızca. Elimi kaldırıp üç kez çaldım kapıyı. "Kupa Ası Karolina," diye tanıttım kendimi. "Beni çağırmıştınız efendim."

"Gir," dedi Kotan'ın gür sesi.

Uzanıp kapıyı açtım ve içeri girerken Michal arkamda kaldı. Kapıyı arkamdan kapatırken Kotan'ın tam karşısında tek başıma kaldım. Pencereye sırtını dönen çalışma masasında oturmuş öylece bana bakıyordu. Henüz sabahın erken saatleriydi, güneş doğmak üzereydi ve arkasından vuran ışık onu gölgede bırakıyordu. *Tüm hayatı gölgelerde ilerlemekten ibaretti.*

"Evet Lina," dedi gözlerime sanki içimi görüyormuş gibi bakarken. *Karolina değil Lina... Biliyormuş gibi her şeyi...* "Bana söyleyeceğin bir şeyin var mı?"

İfadesizlik içinde baktım yüzüne. "Ava çıktılar," dedim öylece gözlerine bakarken. "Hükümdar Çakırca ve Metehan Alanbay dün akşam infaz edilmenize karar verdi."

Dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi. "Hükümdar bu haberi bana getirdiğini biliyor," dedi Kotan, öylece gözlerime bakarken. "Değil mi? Seni oğlu ve peşinde iki arabayla göndermesi ondan."

Kalbimin ritmi dahi oynamadı. Kafamı salladım öylece. "Öyle," diye onayladım onu ifadesizlik içinde. "Kapanlarını kurdular. Hamlenizi bekliyor olacaklar."

Arkasına yaslandı usulca. Parmak uçlarını masasına vurdu usul usul. Masasının sağ köşesinde bir satranç tahtası vardı. Ne zaman odasına girmiş olsam taşlarının yeri her zaman değişmiş olurdu ve bu bana Hükümdar Çakırca'yı anımsatırdı hep. Hükümdar Çakırca'nın benimle neden satranç oynadığını bu iki senede anlamıştım ve zekâsı iliklerime kadar uyuşturmuştu beni. O gün bana neden roku* sorduğunu bu sabah anlıyordum. Ne babam ne de Hükümdar Çakırca, şaha hiçbir zaman dümdüz ilerlememişti. Bunu anladığımda planımı da bunun üzerine kurmuştum. Amaç hiçbir zaman şaha yürümek değildi, onu ayaklarımıza

* Rok, şah ile kalenin aynı anda hareket ettiği tek satranç hamlesidir. Amaç şahı daha güvenli bir konuma getirmek ve aynı anda kaleyi oyuna sokmaktır.

getirmekti ve şimdi kurduğumuz bu oyunda rok yapacak ve şahı ayaklarımıza getireceklerdi...

"Jadwiga'nın aksine korkunun insanı güçlendirdiğine inanıyorum," dedi gözlerime bakarken. "Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi Lina?"

Korkumun beni güçlendirdiğinin farkındaydı ve ihanet edeceğimi düşünüyordu. Her zaman benden şüphe edebileceğini biliyordum, bu yüzden bu beni heyecanlandırmadı hiç. İhanetimi kanıtlayamadan bana hiçbir şey yapamazdı, ikimiz de biliyorduk bunu. Gözlerimde alaylı bir ifade belirdi, dudaklarımın ucu hafiften kıvrıldı. Yüzümdeki kibri tanıdığına emindim.

"Hükümdar Çakırca benden yardım aldığını düşünmemeniz için olsa gerek size şunu iletmemi istedi. 'Ona de ki; benim tüm hamlelerimi ezberinde tutsaydı bile yine onu yenerdim.'"

Kotan'ın gözlerinde bir öfke belirdi. Gözleri karanlıkta koyulaşırken yüzünden ölüm okunuyordu. "Eğer bana ihanet ettiğini hissedersem Lina..." dedi gözlerimin içine nefretle bakarken. "O güzel boynunu gözümü kırpmadan kırarım."

Etkisi üzerimde sıfırdı. "Buna yetkiniz olduğunu sanmıyorum," dedim öylece. "Neticede size değil Circus adına Majestelerine hizmet ediyorum. Sanırım buna onun karar vermesi gerekecek."

Gözündeki bir damar seğirdi öfkesinden. Buna karşılık gülümsedim ve gözlerimi ayırmadan alaylı bir saygıyla önünde eğilerek reverans yaptım. "Yaşasın Polonya ve Kızıl Cemiyeti."

"Dışarı çık," dedi otoriter sesiyle.

"Emredersiniz," diyerek doğruldum ve ona arkamı dönmeden çıktım odasından.

Michal beni bekliyordu dışarıda. Yine tasarımından ötürü içeride olan biteni bir düzenek yerleştirmeden duyması imkânsızdı ama az çok biliyordu ne konuştuğumuzu. Birlikte merdivenleri inip ana salona ilerledik.

"Onun kokusuymuş," diye mırıldandı yanımda yürürken.

Gözlerimi bir anlığına ona çevirdim. "Ne?"

"Parfüm kullanmıyordun ama saçların hep güzel kokuyordu," dedi gözlerime bakarken. "Şu an buram buram yayılan kokuya çok benzer bir koku..." Gözlerinde şeytani parıltılar gezindi. "Onun kokusuymuş demek ki." Koku duyuları o kadar keskindi ki bu özelliği başına çoğu

zaman belaydı, hep kokudan şikâyet ederdi ama bu özelliği onu görevlerde insan bir K9 haline getiriyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi...

Umursamazca önüme döndüm ama onun konuyu kapatmaya niyeti yok gibiydi.

"Tesisteyken yastığına parfümünü mü sıkıyordun uyumak için? Yoksa neden sadece saçların koksun ki?"

Ona sinirimi bozduğunu belli olan bir bakış attım. "Sana ne?"

Alayla kıvrıldı dudakları ama gözlerinde Ares ondan izinsiz sigarasından içtiğindeki bakış vardı. Ona ait olana izinsiz dokunulmasına duyduğu gizlenmiş bir öfke...

"Seviştin mi onunla?"

Suratına dik dik baktım duygusuzluk içinde. "Sana ne?"

Tam o sırada, "Elbette sevişti," dedi ana salonun kapısında bekleyen Bolesław. Keskin kulakları duymuştu konuştuklarımızı. Gözlerime baktı aç bir kurt gibi. "Şu tazelenmişliğe bak. Doymuş da gelmiş."

Ona tiksintiyle bakarak yanında dikilen Ares'in yanına yürüdüm. İçeride yalnızca Wielki olmalıydı. Mühim bir toplantıydı anlaşılan. Sanırım gerçekten Marek, Bolesław ve benim genlerimin kullanılmasını isteyecekti fakat Jadwiga'nın bunu kabul edebilmesi için ona ne teklif edeceğini merak ediyordum. Böyle bir isteği kabul etmesi için Jadwiga'ya sahip olmadığı ne verebilirdi ki?

"İyi miydi?" diye sordu Bolesław merakla yüzümü izlerken.

Hiç oralı olmadım. O yok gibi davranacaktım. Yoksa onu öldürmemek olacak iş değildi.

"Seni tatmin edebiliyor mu yoksa onu sevdiğin için rol mü yapıyorsun?"

Derin bir sessizlik... Fakat bu Bolesław'ı durdurmadı.

"Eğer benimle..."

Tam o sırada Ares parmaklarında çevirdiği şans parasını havaya attığında şans parasının çınlaması böldü lafını. Ares bir el alışkanlığıyla çevikçe sol eliyle tuttu parayı ve ışıyan yeşil gözlerini Bolesław'a dikti.

"Para hangi elimde?" diye sordu ona alaylı ama ölümcül bir ifadeyle.

Sol elinde tutuyordu. Öldürmek istediği kişiler için sol elinde tutardı yalnızca ve Bolesław da biliyordu bunu. Yüzünde bundan zevk alan bir ifade ışıdı. Elleri heyecandan kaşınıyormuş gibi çenesine ve boynuna dokundu.

"Seni öfkelendirdim mi?" diye sordu alayla. "Beni öldürmek mi istiyorsun?"

Ares'i daha önce Michal bana karşı böyle konuşurken de bu ciddiyette görmüştüm fakat şu an yüzündeki ifade; görevlere gittiğinde ve hedefiyle baş başa kaldığındaki ifadeydi.

"Hangi elimde?" diye sordu tekrar buz gibi bir sesle.

Ares'in bu ciddiyeti Bolesław'ın yüzündeki alayı sildi. Ortamdaki gerilim çatırdamaya başladı. Ares, beni ve benim zayıflığımı kendi zayıflığı olarak göstererek Bolesław'ı işliyordu o an fakat bunun farkında olan yalnızca üçümüzdük.

Bolesław bir adım öne çıkarken, "Kardeşini..." demişti ki o sırada ana salonun kapısı açıldı ve Wielki belirdi. Bahçedeki sesi işittik o an hepimiz. *Paket tam zamanında teslim edilmişti...*

Wielki, "Ares, Michal," dediği an Ares ve Michal anında emri alarak dışarı fırladı. Wielki gözlerini bana çevirip onlarla gitmeden önce, "Karolina, Majestelerine eşlik et," dedi.

Wielki de giderken Jadwiga bir hışımla odadan çıktığında Bolesław içeride hâlâ oturan Marek'e baktı emir bekler gibi ve Marek başıyla onayladı

Ben Jadwiga'nın peşine takıldığımda Bolesław da yanımda bitti. Biz çıkış kapısına varmak üzereyken Kotan merdivenlerden indi ve doğrudan bana bir bakış atıp karısına döndü.

"Av başladı," dedi yalnızca.

Bizden önce dışarı çıkmıştı, birkaç saniye sonra biz de yanındaydık. Büyük malikânenin merdivenlerinin hemen dibinde üç tane sarı torba vardı. Üzerlerine *Ş, A* ve *H* harfleri yazılmıştı. *ŞAH...*

Jadwiga, Marek'in karşısında küçük duruma düşmeyi kaldıramazdı. Milat, Marek'in burada olduğunu öğrenmiş ve özel olarak paketlemişti belli ki. Onları rok yapmaya zorlayacaktık sonuna kadar.

Kotan'ın yumruğunu sıktığını gördüm. Ares torbanın içinde yüzünü görmediğim kızıl saçlı bir boyna yasladığı parmaklarını çekerek doğruldu ve bir Tilki gibi öfkeden ışıyan gözleriyle Jadwiga'ya bakıp başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Hiçbiri yaşamıyordu...

Jadwiga soğukkanlılığını bozmadı. Bir rahibe edasıyla merdivenleri indi, üçünün de yüzüne bakıp her birinin başına dokundu ve onlar için Tanrı'ya dua ederken Bolesław'ın gövdesini çevirmeden usulca bana doğru eğildiğini hissettim.

Kulağıma, "Bize ihanet ettiğini biliyorum," diye fısıldadığında bakışlarımı bir an olsun ölümüne sebep olduğu kimsesiz çocukların başında dua eden şeytanımdan çekmedim.

Bolesław, "Tüm bunların sebebi sensin," derken soğukkanlılığımı yitirmedim. Çünkü eğer elinde kanıt olsaydı bunu bu şekilde fısıldamazdı kulağıma. "Kapanları senin kurduğunu biliyorum."

Kotan ve Jadwiga'nın kaybettikleri Tilkileri başındaki duruşlarına baktım birkaç saniye daha. Ardından, "O halde hazır olsan iyi olur," diye fısıldarken başımı usulca ona çevirdiğimde ölüme susamış kızıl gözleriyle göz göze geldim. "Sıradaki avım sensin."

Bölüm 8

Cennetten Bir Dakika, Bir Asır Cehennemden Sonra

Yaşamak bir satranç tahtası. Geliyorsun dünyaya ve sanıyorsun ki her şey seninle ilgili yok dahası. Fakat attığın her adımın var bir fazlası. Atılan her adım bir tek seni değil herkesi ilgilendirecek hayatına aldığın. Sonuçlarsa bir ihtimal sarmalı. Her adım alacak karşılığını ve bu sana değil bir başka zihne de bağlı. Bu yüzden gülünç gelir bana her özgürlük zırvası. Değiliz. Olamayız daha fazlası. İsteyerek veya istemeyerek etkiliyoruz birbirimizin hayatını. Ekilen bir çiçek, yere düşen bir mermi kovanı, duyulan bir renge nefret ve kaz çıkar oradan tek bir kişiyi eli kana bulanan ya da dökülen gözyaşları... Mümkün mü? Ekilen bir çiçek yalnızca sahibine mi güzel, benim hayatımı değiştiremez mi? Ölüm zamanı geldiğinde beni de yanında götüremez mi? Sevmek için fayda gütmek mi gerek, insan sevmek için de sevemez mi? Bir sevgi o çiçeği büyütemez mi? Büyüttüğümün yok kimseye zararı ama çürüsün ister. Bilmem neyden nefret duyar, koparmak ister. Öyle kötü ki insan, aynı düşünmediğini dahi öldürmek ister. Ey Tanrı'm, bana bir yol göster. Ben yalnızca gönlümce seveyim isterim, onlar ya yârsız ya da cansız kalayım ister.

12 ŞUBAT 2023 – GÜNÜMÜZ

ARAL ÇAKIRCA

Kendimi Lina'nın iyi olacağı ve onu kısa bir zaman sonra tekrar daha göreceğime dair ikna etmek kolay değildi. İdmanlı olduğum halde üstelik. Bir öpüş her şeyi sıfıra çekmişti işte. Bir kere öpmüştüm onu ve şimdi yine doğum günümde kapıma gelen o kız kadar kırılgandı gözümde. Kırılır, incinir, zarar görür diye ödüm kopuyordu yine.

Kendi gözlerimle görmüştüm halbuki izlerini. Her şeye rağmen sapasağlamdı ve eskisinden daha güçlü dönmüştü. Görmüştüm gözlerimle.

Ama dizime oturduğu an benim kimseyle konuşamayan, derdini anlatamayan, üzülse de ağlayamayan Lina'mdı işte.

Dertle iç çektim. Altdudağıma sürttüm dişlerimi yine. Geri dönmek ve Lina'yı almak istiyordum ama sabretmem lazımdı. Bana yine sabretmek düştü Lina... *Canın sağ olsun...*

İstemsizce gaza yüklendiğim sırada gözlerim sol yan aynama çevrildi. Beni takip eden iki aracın arkasından çıkan tanıdık bir motosiklet gördüm. Kaşlarım çatıldı hafiften. Arabaların arasında makas atmaya başladığında arkamdaki iki araç da onun kim olduğunu bildiğinden yanıma yaklaşmasına izin verdi. O, arabamla bariyerin arasına girdiğinde camı indirdim ve ikimiz de mükemmel bir zamanlamayla zorlanmadan birbirimize uzandık hafifçe, birkaç saniyelik bu alışveriş sonrası ben bir zarfla elimi tekrar direksiyona koyarken onun yanımdan geçip gitmesi birkaç saniyede gerçekleşti. Beni takip eden Köpekler bile fark edemezdi bunu.

Jan, makas atarak yoluna giderken camı kapatıp zarfa baktım ilgiyle. Direksiyonu bırakmadan zarfı açıp içinden tanıdık bir kart çıkardım. Üzerinde koordinat ve saat yazan kart, iki sene önce Kadir Abi'nin Lina'ya yaptığı mekanik kutudan çıkan karta benziyordu ama koordinat farklıydı. O koordinatı ezbere biliyordum. "GÜNEŞ BATTIĞINDA" yazıyordu üzerinde. Kartın arkasını çevirdiğimde özel dillerinde yazılmış "EZBERLE VE İMHA ET" yazısını okuyabildim. İki senede hem özel dillerini hem de Lehçe'yi akıcı konuşup okuyabilecek seviyeye gelmiştim. Ona dair en ufak bir detayı bile anlayamayacak olmaya tahammülüm kalmamıştı.

Jan bana bir kart getirdiğine göre bir gelişme yaşanmıştı ve Lina iyiydi. Bu koordinat da her şeyin yolunda gittiğine işaret ediyordu. Böyle düşünmek işime geldi. Gözlerimi bir anlığına karttan uzaklaştırıp koordinata bir kez daha baktım, ezberlediğime adım kadar emin olarak kartı ve zarfı konsoldaki çelik bardaklık kısmına koyup çakmağımı çıkardım ve kâğıda tuttum. Kâğıt alev alırken Lina'dan bir an önce haber alabilmek için hızımı artırdım. Direksiyonu daha sıkı tutarken dişlerimi de sıktım. Artık resmi olarak av başlamıştı ve kazanmak istiyorsak herkes üzerine düşeni kusursuzca yapmalıydı.

Bahçeye girdiğimde Kuzey kapımı açtı. İnerken göz göze geldik. "Siz çıktıktan sonra Rusya Magnat'ı Marek'in de Jadwiga'yı ziyaret ettiğini öğrendik," derken birlikte malikânenin girişine ilerliyorduk. Kaşlarım çatılırken içimdeki öfke ışıdı. Gözlerimi bir an olsun yüzünden çekmedim.

Jadwiga'nın malikânesinde olup biteni hepimizden önce öğrenebileceği yöntemleri vardı. Bu geçtiğimiz iki sene içinde Kadir abinin, babamın onu almasını bu yüzden istediğini öğrenmiştim. Güney'se Yiğit'e muhbirlik yapıyordu. Her şeyi öğrendiğimde onlara kızmamıştım bunun için, onlar da benim gibi Kadir abiye uymuş ve bazen susmak zorunda kalmışlardı. Bu hikâyede hangimiz susmak zorunda kalmamıştık ki?

"Lina'dan haberin var mı?" diye sordum kapıdan içeri girerken.

Harelerinde benim içimde taşıdığıma benzer bir ateş yanıyordu. "O bir aslan," dedi net bir sesle. "Aslanın dişisi de aslandır."

Aslan, Çakırcaların sembolüydü. Lina kızıl yeleli olacaksa illa; bir Tilki değil aslandı.

Elimi minnettarlıkla sırtına koydum. "Eyvallah."

Bana inançla başını salladı. Salona girdiğimizde tüm çalışanlar çekilmiş, çocuklar odalarına gönderilmiş, ailemiz ve ailemizden sayılan tüm yetişkinler masanın etrafında toplanmıştı. Babam konuşmak için beni bekliyordu ve bunun dün Lina'nın tüm planını riske atarak itiraf ettiği gerçekle ilgili olduğunu biliyordum.

Menekşe yengem daha iyi görünüyordu, Lina'nın verdiği müjdeyle yüzüne tekrar yaşam gelmişti. Şahin'in annesi Zümra teyze, Menekşe yengemin hemen yanında oturmuştu, diğer yanında oturan annem gibi sıkı sıkı elini tutuyordu. Ablam annemin diğer yanında, Yasemin de Zümra teyzenin hemen yanında oturuyordu. Yasemin, Zümra teyzeyle birlikte yengem, annem ve ablama en çok yardım eden kişiydi. Fikret abi babamın yanında ayakta duruyordu. Mehmet Ali, Şahin, Kürşat, Alpaslan abi ve artık bir çocuk olmayan tüm kardeşlerim babamın sağ tarafında ayakta duruyorlardı.

Kuzey ve ben salona girdiğimizde tüm gözler bize çevrildi. Özellikle de bana... Konuşmanın yapılması için tek eksik bendim. Babam elini masaya uzattığında herkes masadaki yerine yöneldi. Bana babamın karşısında duran sandalye kaldığında doğrudan oraya geçtim. Çocukları saymazsak bunca yaşımıza rağmen ilk kez bir masada bu kadar kalabalık bir aile olarak bir araya geliyorduk ve o an hepimiz biz doğmadan önce başlayan ve yaşamımız boyunca sürüp giden o savaşın sonuna yaklaştığımızı biliyorduk. Bugünden sonra hiçbir şey, hiç kimse için eskisi gibi olmayacaktı ve dönüşü yoktu.

Babam sözlerine, "Bugün ailemiz ve ailemizden olan herkes için bir dönüm noktası," diyerek başlarken gözleri herkesin üzerinde ihtiyatla

gezindi. "Dün Lina'nın iki yıllık emeğinin hiç olması pahasına fedakârlık ederek paylaştığı bilgi bir asırdır süren bir savaşın bitmesine yönelik atılması mecburi olan adımlarla ekilmiş nihai tohumların filizleriydi. Dün söylenen sözler, hayatımız pahasına sahip çıkmakla hükümlü olduğumuz birer borç olacak bizlere."

Masadaki herkes ya asker bir ailede büyümüş ya öyle bir aileyle bağ kurmuş ya da bunu meslek edinmişti. Bu yüzden herkes söylenen sözlerin ağırlığını taşıyordu omuzlarında. Lina'nın, geleceğini gözden çıkararak annem ve yengem için geçtiği o sınırın ne derece mühim olduğunu benim kadar biliyordu herkes ve kimseden sır çıkmayacağına adım kadar emin olmanın minnettarlığını taşıyordum sırtımda. Güvenebilmek ulaşılması en büyük zenginlikti bizim gibi bir dünyaya doğan insanlar için.

"Bugün bir asırdır süregelen; ülkemize, yönetimimize hatta askeri kuvvetlerimize sızmış olan bu kansız örgütü kökünden kazımak için verdiğimiz savaşın bitmesi ve bu savaştan muzaffer olarak dönülebilmesi için çok önemli bir adım atıldı."

Babamın gözleri yengeme ve anneme çevrildi, "Sizden beklediğim Lina'nın iyiliğini boşa çıkaracak hiçbir davranışta bulunmayarak yasını yaşamaya devam etmesi gereken herkesin bunu sürdürmesi." Ardından gözleri tekrar hepimizin yüzünde gezmeye başladı. "Düşmanımızın gözünün kulağının bizim üzerimizde olduğunu aklınızdan bir an bile çıkarmayın." Gözleri tüm çocuklarında, Mehmet Ali, Şahin ve Kürşat'ta gezindi. "Tek düşmanları biz değiliz ama özellikle bizi avlamak isteyecekler." Gözlerimin içine baktı. "Özellikle bizim mezarımızı kazmak isteyecekler." Biliyordum. En başından beri... "Benden hem babamı hem de mentorum saydığım, kendime örnek aldığım komutanımı, kayınpederimi aldılar." Gözlerinde bir öfke ışıyordu ve bu öfke tanıdıktı senelerden beri. Fakat artık o ateşi anlamaya en yakın yaşımdaydım. "Fakat bu savaş yalnızca bizim savaşımız değil. Bu, bu ülkedeki her çocuk, her kadın, her adam, her bir toprak parçası için verilmek zorunda olunan bir savaş."

Masadaki herkes o an babamla aynı şeyi düşündüğünden başıyla onu onaylarken babam gözlerime bakarak devam etti.

"Ben asker bir ailede büyüdüm. Babamı şehit verdim. Hayatımı bu ülkeye adadım. Sonra Orgeneral Mehmet Ali Durmuş'la tanıştım. Hayatımı bu davaya adadım. Sonra âşık oldum, hayatımı aileme adadım. Herkesle savaşabilirim sanırdım, korkularıma yenik düşeceğim aklımın ucuna bile gelmezdi. Ailemi kaybedene dek olmaktan korktuğum adama

dönüştüğümü bile anlamadım. Aileme karşı hatalar yaptım ve bedelini ödedim."

Gözlerini gözlerimden çekip sırasıyla Deniz, Ekin, Kuzey, Güney, Doğu, ablam ve annem üzerinde gezdirdi.

"Şimdi, ailemiz ve ailemizden olan herkesin huzurunda tekrar, olmak istediğim baba ve eş olamadığım için her birinizden özür diliyorum."

Tüylerim diken diken oldu. Babamdan böyle bir konuşma duymayı beklemiyordum hiç; o an hayatımda ilk kez babamın bu kadar açık konuştuğunu ve korktuğunu hissettim. Yalnızca birkaç saniye sürdü fakat gözlerinde gördüm. *Bizi kaybetmekten gerçekten korkuyordu.* Özellikle beni kaybetmekten korkuyordu ve bunu ilk kez açık açık gösteriyordu bana. O an aklıma iki sene önce Lina'ya söylediklerim geldi. Yanında duran kişinin korktuğunu hissederse insan daha fazla korkardı. Bazılarının cesaret vermesi gerekir. Ve o bir babaydı. Korktuğunu bana daha önce neden göstermediğini o an ilk kez anladım.

"Bu savaş sona erdiğinde hatalarımı telafi etmeye devam ediyor olacağım. Fakat bugün ve bu savaş bitene dek bir arada olmak zorundayız."

Gözleri önce ablama ardından Alpaslan abiye çevrildi. "Nasıl bir adam olduğunu biliyorum," dedi samimiyetle ona bakarken. "Bu ülke için neler yaptığını ve yapacağını biliyorum. Nasıl bir eş ve baba olduğunu görüyorum." Dudakları kıvrıldı hafiften alay eder gibi fakat herkes bunun sahte olduğunu biliyordu. "Kızımla evlenmene bu kadar çabuk razı olmamın sebebi onu koruyabileceğine inanmış olmamdı. Güçlü ve zeki bir adamsın." Ardından gülümsemesi soldu. "Ama bu senin savaşın değil Alpaslan. Ailen için endişe ettiğini biliyorum." Tekrar gülümsedi alay eder gibi. "İnan bana biliyorum oğlum." Dişlerini altdudağına sürttü. "Her ne kadar güçlü ve zeki bir adam olsan da asker değilsin. Aileni korumak için uzak tutmak istersen bizzat ben ilgileneceğim."

Alpaslan abi, babam konuşmaya başladığından beri yüz ifadesini hiç bozmamış, babamı ciddiyetle dinlemişti. O ağzını açamadan ablam ellerini masaya koyarak eğildi.

"Soyadım artık Çakırca olmadığı için benim bir söz hakkım yok mu?"

Babamın gözleri anında ona çevrildiğinde ablama bakarken Melek'ten daha büyük bir kız görmediğine neredeyse emindim. Ablam bir yıldan biraz fazla bir süre önce ikinci kızını doğurduğunda ve onu kucağıma verip adını Lina koyduğunu söylediğinde ağladığım günü dün gibi hatırlıyordum. Ona sıkı sıkı sarılmış, Tanrı'dan Lina'yı ve ondan olan bir

kız istemiştim. Ve bu her gece ettiğim bir duaya dönüşmüştü. Bir kız istiyordum Lina'ya benzeyen ve şimdi babamı incelerken ben de kızıma bakarken böyle görüneceğime neredeyse emindim.

"Elbette var," dedi babam yumuşak bir sesle. "Her zaman vardı."

Bu yanıt üzerine ablamın gözlerinde pişmanlık gördüm. Geçmişte korktuğu için yaptığı veya yapamadığı onca şey için pişmanlık taşıyordu içinde biliyordum. Fakat bir insandan daha fazlası olmak zorunda değildik hiçbirimiz ve çok üzgün çocuklardık yalnızca. Bu yüzden hiçbir zaman ablamın bu işlerden uzak durmasından ötürü ona öfke duymamıştım. Ta ki Lina'yı anlamayı bir anlığına reddettiği o gün hariç... Daha sonra ne yaptığını kendisi de fark etmiş, pişman olmuş fakat Lina'yla arasını tam anlamıyla düzeltemeden Lina'yı tamamen kaybetmişti ve bu içinde daha derin, geçmişe uzanan bir pişmanlık yolunu izlemişti. Şimdi o da babam gibi kendini affettirmeye çalışıyordu herkese. Halbuki bizim hak etmediğimiz şeylere maruz kalışımızın karşılığının eşit derecede bir hüzün olması gerekmiyordu. İnsan yine de anlaşılmak ve destek görmek istiyordu yalnızca. Fakat artık hiçbir önemi yoktu. Artık herkes anlıyordu herkesi.

Ablam hüzün içinde, "Bu ailenin başına gelen hiçbir şey beni ilgilendirmiyormuş gibi davranılmasından ve korkaklık ederek bunu kabul etmekten sıkıldım," derken doğrudan babamın gözlerine bakıyordu. "Ya hep beraber gideriz ya da hep birlikte kalırız."

Alpaslan abi ablamı destekler şekilde elini sırtına yasladığında babamın gözlerinde ona karşı çıkacak hiçbir yanıt yoktu. Aksine gözlerinde gurur gördüm. Usulca başını sallayıp önce anneme baktı, annem hiçbir zaman savaşmamızı istememişti ama artık kaçamayacağımızı o da bizimle kabul etmişti.

Babamın bizi koruyacağına dair duyduğu inançla babama bakarken babam gözlerini bizlere çevirip, "Bir daha kimseyi kaybetmeyeceğim," dedi net bir sesle. "Bir daha bu aileden tek bir damla gözyaşının döküldüğünü izlemeyeceğim... Şimdi. Afiyet olsun. Gönlünüzce yiyin."

Herkes, "Afiyet olsun," diyerek kahvaltıya başladığında çocuklar koşarak içeri girdiler ve hizmetliler de peşleri sıra geldi. Savaştan önce ilk ve belki de son kez ailece kahvaltı yaptık. Tek eksik Lina ve onun ailesiydi. Onların da bu masada olması için birkaç şey feda ederdim kendimden.

Lina'nın bana yazamayacağını ya da arayamayacağını biliyordum ama yine de çaresizce her üç dakikada bir istemsizce telefonumu kontrol

ederek geçirdim kahvaltımı. Jan'ın bahsettiği koordinata gitmek için güneşin batmasını beklemek her dakika daha zor gelmeye başlıyordu.

O sırada kış bahçesinin kapısının açıldığını duydum. Benimle birlikte bu sesi fark eden birkaç kişi de başını bahçeye doğru çevirdi. Mehmet Ali ve ben neredeyse aynı anda tepki verdik. İkimiz de usulca ayağa kalktık ve bahçeye yürüdük.

Bir Tilki olması düşük bir ihtimaldi fakat yine de tedbiri elden bırakmadık. Mehmet Ali'nin eli ceketinin altındaki silaha uzanırken ben sol elimi cebime soktum ve çakıyı tuttum sıkıca. İki senedir çakımı cebimde taşımaya geri dönmüştüm.

Mehmet Ali kapıyı açarak temkinli bir şekilde içeri girdiğinde ben de peşi sıra girdim. İçeri doğru birkaç adım attığımızda bahçenin ortasında dikilen tanıdık yüzü gördüm. Mehmet Ali'nin eli usulca yanına inerken Balın hafifçe baş selamı verdi. Gözlerimi ilgiyle yüzünde gezdirdim. Yüzünde Lina'ya bir şey olduğuna dair bir panik hali ya da tedirginlik yoktu. Evin etrafındaki Tilkileri Mehmet Ali temizlemiş olmalıydı fakat yine de Tilkiler burayı boş bırakmayacaklardı. Kadir abi de şüphesiz biliyordu bunu. Buna rağmen Balın'ı buraya gönderebiliyorsa ona ve yeteneklerine güveniyor demekti.

Balın gerçekten iyi bir casustu... İşte bu anlarda Mehmet Ali'yi anlayabiliyordum. İki sene boyunca Mehmet Ali ona güvenerek kimliğini açık etmişti ama Balın son ana kadar kendisini açık etmemişti. Balın haklıydı, açık etse Mehmet Ali yine öfkelenirdi ama dürüstlüğüne de güvenebilirdi.

"Merhaba," dedi usulca. "Bu şekilde geldiğim için üzgünüm."

Mehmet Ali öylece yüzüne bakarken, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Bunu aniden geldiği için endişe ettiğinden sorduğunun farkındaydım ama yüzünde duygularını saklamak için asgari ölçüde ifade vardı. Balın bu asgari ifadeden rahatsızlık verdiği düşüncesini çıkarmış olacak ki sanki geri gidecekmiş gibi hafifçe geri çekildi. İki senedir onunla ara sıra bir araya gelmiştim fakat hiç konuşacak vaktimiz ya da mentalimiz olmamıştı. Ne düşündüğünü merak ediyordum. O gün, benimle birlikte dayımı ölü gösterirken plandan haberi olan herkesi biliyor ve Lina'ya yardım ediyordu. Planın ne kadarını bildiğini bilmiyordum.

Belki de Mehmet Ali'nin onun ölmesi gereken ama işe yaradığı için yaşamasına izin verilen biri gibi gördüğünü sanıyordu. Fakat Mehmet Ali'nin, biri onu gözden çıkarır diye ödü kopuyordu. Onlara bakarken

bir an geçmişe gitmiş gibi hissettim kendimi. Lina beni hatırlamazken aramızda oluşan o yabancılık şimdi onlarda da vardı. Lina beni unuttuğunda aramızda pek bir şey yaşanmış değildi üstelik fakat onların dolu dolu geçen iki senelerine karşılık yabancılaştıkları iki seneleri vardı şimdi.

Balın da yüzünü oldukça ifadesiz tutarak, "Hayır," diye mırıldandı. "Sör La Hire adına buradayım. Hükümdar Çakırca'nın da duyması gerek."

Kafamı salladım ve tek kelime etmeden babamı çağırmak üzere kapıya ilerledim. Onu arayabilirdim de ama onlara birkaç saniye bile olsa zaman vermek istedim. Mehmet Ali belki Lina ve beni gördükten sonra cesaretini toplar, bizim gibi hayatı olan insanların kaybedecek zamanı olmadığını anlayarak bir adım atardı.

Kış bahçesinden çıkıp arkamdan kapıyı kapatmadan önce babama, ardından kardeşlerime baktım. "Balın burada," dedim yalnızca fakat hepsi bunu söylemek için neden geldiğimi anlayarak usulca kalktılar masadan.

Kapıyı biraz daha açarken babamın geçmesini bekleyip daha sonra peşine takıldım. Mehmet Ali yerinden hiç kıpırdamamışsa bile ona bakarken gözlerini bile kırpmamış gibiydi. *Umarım pişman etmezdi hayat onu atmadığı adımlar için...*

Deniz, Ekin, Kuzey, Güney, Doğu, Şahin ve Kürşat da gelip tüm dikkatini Balın'a verdiğinde babam başlaması için elini uzattı. "Umarım o yaşlı Tilki'den iyi haber getirmişsindir," dedi gözlerini Balın'a dikmişken.

Balın, babama bakarken ondan çekindiği belli oluyordu fakat dik duruşunu hiç bozmadı. "Aral ve Lina oraya varmadan önce Rusya Magnat'ı Marek, Jadwiga'yla özel ve acil bir toplantı ayarlamıştı. Bu toplantının sebebinin, Lina'nın genlerinden oluşturulacak 'mükemmel Tilki' karşılığında Jadwiga'ya destek olmayı teklif ettiği ihtimali üzerinde duruyoruz. Fakat konunun netliğinden ve Jadwiga'nın cevabından emin değiliz. Sör Jan, Sör Wielki ile yer değiştirdiğinde öğrenmeyi planlıyoruz. Kapan'ın hazırladığı üç torba, Lina ve Kotan'ın görüşmesinden hemen sonra teslim edildi. Jadwiga ve Kotan'a torbalar teslim edildiğinde Rusya Magnat'ı da oradaydı. Bu durumun bizim açımızdan lehimize sonuçlanacağını düşünüyoruz. Jadwiga, Rusya Magnat'ının gözü önünde hezimete uğramayı kabul etmeyecek ve saygınlığını korumak adına karşılık vererek tahta layık olduğunu kanıtlamak zorunda kalacak. En kısa ve doğru zamanda müzayedeyi gerçekleştirecektir. Kotan harekete geçti fakat henüz ne planladığını bilmiyoruz. Bu konuya Kıdemli Üsteğmen Alp Diyar Adanır'ın açıklık getireceğini umuyoruz. Sör La Hire, Sayın Müsteşar'a gelişmelerin

aktarılması için Aral'ın gitmesinin daha uygun olacağını düşünüyor. Kapan'ın Kenan Alanbay ile yer değiştirmesi ve Ali'nin," duraksadı bir an fakat bu saniyelikti. "Mehmet Ali'nin bir süre daha burada kalıp Metehan Alanbay'a katılması gerektiğinden Aral'ın gitmesinin daha mantıklı olacağını düşündük. Bu sırada Jadwiga'nın Lina'yla ters düşmemek için kendisi yapmayacak olsa da Rusya Magnat'ının Jadwiga'yla işbirliğine girmesi durumunda, iyi niyet göstergesi olarak –özellikle Kızıl Tilki'si Bolesław'ın– Aral'ı hedef almasını bekliyoruz."

Yumruğumu sıktım öfkeyle. O müsvedde Lina'yı orada bıraktığım andan bu yana Lina'ya bakmış, onunla konuşmuş ve belki de ona dokunmuştu. Ensem karıncalandı, tüylerim diken oldu tenime battı. Daha önce hiçbir insanı ellerimde un ufak etmeyi bu kadar istememiştim. İnsan hayatına değer verirdim ben, kimseyi değil öldürmek zarar vermek dahi istemez, kendime yakıştırmazdım bunu. Fakat hayat beni öyle bir raddeye getirmişti ki Lina'ya bu hayatı yaşatan herkesin ölmesini istiyordum. Jadwiga ve Bolesław'ıysa kendim öldürmek istiyordum. *Elini çabuk tut ve peşime düş şerefini siktiğim. Ecelin olacağım senin...*

"Bu yüzden Sör La Hire, sizin için de uygunsa Kapan'ı ve Sör Jan'ı Aral'a yakın konuşlandırmak istiyor. Sör Ares ve Sör Wielki Lina'yı kollarken, Sör Michal ve Sör La Hire Çakırca Ailesi'nin korunmasını üstlenecek."

Kaşlarım çatıldı. Michal daha önce Batı ve Lina'yı kaçırmış, Lina'yı birini öldürmek zorunda bırakmışken şimdi ailemi korumasını mı umacaktım? Şüphesiz Kadir abi de aynı duygular içindeydi fakat yine de katlanamıyordum o herifin varlığına.

"Kadir abi Michal'in bize ihanet etmeyeceğinden emin mi?"

Balın gözlerini bana çevirdi. Onun da Michal ve Ares'i sevmediğini biliyordum. Yüzüne bakınca bile belli oluyordu.

"Sör La Hire, ihanet etmeyeceğini düşünüyor. Öte yandan Sör Ares'e olan bağlılığı tüm Circus üyeleri tarafından bilinen bir gerçektir. Sör Michal daha öne hiç Sör Ares'e sırtını dönmedi."

"Eğer o sırtını dönerse..." dediğimde Balın kafasını usulca sallayarak onayladı beni. "Sör Michal de döner... Fakat endişen olmasın, sırtını döndüğünde Sör La Hire, boynunu kırmak için hemen arkasında olacak."

Sol avucum karıncalandı. Elimi saçlarım arasında geçirdim. Lina'ya zarar veren adamların yardımını alıyor olmak kanıma dokunuyordu fakat buna tek başıma karar veremeyeceğimin bilincindeydim. Kendi hırslarımı ve gururumu bunca insanın hayatından daha üstün görmüyordum.

Elbet benim de o müsveddenin yakasına yapışacak zamanım olacaktı. Fakat sırası değildi şimdi. Önce Lina'yı almam lazımdı. Önce Lina'nın benimle bir hayatı olması lazımdı. Sonranın hesaplarıydı hepsi.

"Atilla'nın yanına Kenan'ı yerleştirip Milat'ı çekeceğiz," dedi babam o sırada soğukkanlı, otoriter bir sesle. "Mehmet Ali, Metehan'ın emrinde olup Kotan'ın hamlelerine karşılık verirken biz Jadwiga'nın adımlarını takip ediyor olacağız."

Balın babamı onaylarken gözlerini bana çevirdi. "Sör Wielki bilgi vermek için Sör Jan'la yer değiştirmiş ya da değiştirmek üzeredir. Kapan'ı almaya gittiğinde sana eşlik edecek."

Başımla onayladım onu. Kadir abi babamın neyi kabul edip etmeyeceğini bildiğinden babamın vereceği cevapları tahmin ederek çoktan kurmuştu sahnesini. Babamınsa onun kuracağı sahneyi tahmin ederek hamleler yapması gerekecekti. Çünkü Lina, kimseye planını tam olarak açıklamıyordu. Herkes ne yapacağını biliyordu yalnızca. Duyguların ve akılların savaşında; ancak nelerin feda edildiğini tam olarak bilmeyen insanlar cesur olabilirdi... Ve bu yüzden beni korkutuyordu. Lina konu fedakârlık olduğunda her zaman önce kendisinden başlardı.

Balın gözlerini babama çevirdi. "Aktaracağım başka bilgi yok efendim," dedi usulca. "Sizin iletmemi istediğiniz bir şey var mı?"

Babam başını iki yana salladı yavaşça. "Eğer olursa kendisi bir şekilde öğrenecektir," dedi emin bir sesle. "Şimdilik söyleyecek başka bir şeyim yok."

Balın başını saygıyla eğip bize kısa bir bakış attı ve gitmek üzere geri çekilecekti ki babam elini kaldırarak durdurdu onu ve gözlerini Mehmet Ali'ye çevirdi. "Ona çıkışa kadar eşlik et," dediğinde tüylerim diken diken oldu. "Onu kimsenin görmediğinden emin ol."

Dışarıdan bakan bir göz, babamın mantıklı bir önlem aldığını düşünebilirdi ama o an hepimiz babamın Balın'ı kabul ettiğini ve Mehmet Ali'nin prangalarından en azından birini kırdığını biliyordu.

Mehmet Ali her ne kadar ifadesiz bir maske takmış olsa da yüzüne; babama birkaç saniye sessizce baktı. Minnettar olduğunu biliyordum. Çünkü babam her zaman saygı duyduğu, babası kadar düşüncelerine önem verdiği bir üstüydü onun ve şimdi sevdiği kızın kim olduğunu bildiği halde onaylıyordu ilişkilerini. Gözlerimi babama çevirdim. Bizi kaybetmek asıl önemli olanın ne olduğunu hatırlatmıştı ona.

Mehmet Ali ve Balın çıktıklarında babamın gözleri bana çevrildi. "Bolesław'la husumetiniz nedir?" diye sordu merak ediyormuş gibi.

Lina'yı tehdit ettiği ve Ares'in söyledikleri aklıma gelirken öfkeden ellerim karıncalandı yine. Tarık beni arayıp Lina'nın kafeye uğradığını ve ondan garip bir istekte bulunduğunu söylediğinde anında Tarık'ın kafesine birinin geldiğini anlamıştım. Tarık da Lina'nın davranışlarını garipseyip kamera kayıtlarını izlemişti. O şerefini siktiğimin fotoğrafımızı alıp kameraya bakarak fotoğrafı gösterdiği ardından bir masaya oturup Lina'yı beklediği görüntüleri atmıştı Tarık bana da. Ne konuştukları duyulmuyordu ama Lina'yı tehdit ettiği belli oluyordu ve ben de Lina'yı bulmak için doğrudan tesise geçtiğimde onu panik atak geçirirken bulmuştum. O evveliyatını siktiğimi gördüğüm ilk yerde yere serecektim.

"Kişisel bir meselemiz var," dedim, konusunu açmak bile istemeyerek.

Babam onayladı beni. "Anladım onu. Şu 'mükemmel Tilki' olayıyla mı ilgili?" diye nokta atışı yaptı.

Dişlerimi sıktım bir kez ama ağzımı açmadım. Gerek de yoktu. Anladı o olduğunu. Kaşları çatılmıştı onun da. Dile getirmezdi ama Lina'yı sevdiğini biliyordum. Lina onun sahip olmak isteyeceği türden bir çocuktu. Lina'yı bu kadar sevmemin de bir etkisi olmuştu elbette üzerinde. İki senedir ne zaman bir araya gelsek ve bana hatırımı sorsa Lina'yı anlatıyordum ona. Sevmemesi imkânsızdı.

"Sakın o müsveddeye eğilme," dedi gözlerime bakarak.

"Çok alacağım var," dedim diri bir öfkeyle. "Hepsi gelsin üzerime, mezara giren değil sokan olacağım."

Gözlerinde gurur ve güven gördüm. Geçen iki senede babamın neden asker olmamı istediğini anlamıştım. Yaslanabileceği, güvenebileceği birini istiyordu yanında. Hiçbir zaman asker olmak istememiştim fakat şimdi buradaydık. Sebeplerimiz, mecburiyetlerimiz ve ideallerimiz vardı uğruna savaşacağımız. Ve ben artık babamın güvendiği dağ değildim yalnızca, o örgütün kendi elleriyle yarattığı o canavardım.

Mehmet Ali döndüğünde yüzü ifadesizdi. Eğer adım atmamışsa aptallığına çare yok demekti...

Orada hep birlikte dururken babam bir Kurmay Albay, biz ise onun etrafında toplanan askerleriydik. Bize görevlerimizden, olası tehlike ve ihtimallerden bahsetti.

"Öncelikle içinde bulunduğumuz durumu stratejik olarak anlamanızı istiyorum," dedi her birimize dikkatle bakarken. "Kotan ve Jadwiga'nın

ilk önceliği Jadwiga'yı resmi olarak Circus'un Hükümdarı ilan edebilmek. Kotan yalnızca Jadwiga tüm gücü eline geçirdiğinde istediği oranda güce sahip olabilecek. Bu yüzden ikisinin de ilk hedefleri sorunsuz bir müzayede düzenleyebilmek olacak. Bu işi bizim aksimize hemen bitirmek istemeyecekler; yeteri kadar risk alacak, Jadwiga'nın Türkiye'deki gücünü diğer Magnatlara kanıtlayabilmek için misilleme yapacaklar fakat bizimle körü körüne, bizi bitirmeye yönelik savaşmayacaklar. Çünkü uzun zamandır istedikleri şey ellerini uzatıp alabilecekleri kadar yakındayken onu kaybetmeyi göze almayacaklar. Müzayede gününe dek bizi uzak tutmaya ve oyalamaya çalışıp bu işi uzatabildikleri kadar uzatacaklar; aceleleri yok, olmak istedikleri yoldalar. Kaybedecek zamanı olmayanlar bizleriz."

Kaybedecek zamanı olmayanlar bizleriz... Uzun zamandır beni daha iyi tanımlayacak başka söz yoktu. Benim kaybedecek tek bir saniyem bile yoktu. Lina'yı ya geri alacaktım ya da geri alacaktım. Başka ihtimal yoktu. Onu kaybetmeye dair tüm ihtimalleri sıfıra çekmiştim kafamda.

"Kotan, Metehan'ın yarattığı tehdidin yıllardır farkındaydı fakat bugün yaptığımızla artık göz ardı edemeyeceği bir tehdit haline geldi. Ondan uzun vadede kurtulmaya çalışacak ama şu an ona ulaşamayacağının farkında. Jadwiga'nın elinde yeterince yetenekli Tilki olmadığını biliyoruz. Öte yandan Kotan, güce tam bu kadar yaklaşmışken ülkede bir iç karışıklık veya askeri bir ayaklanma istemeyecektir. Türk Silahlı Kuvvetlerimiz geçmişte çeşitli örgütler tarafından etkisiz hale getirilmeye ve içi boşaltılmaya çalışılmış olsa da son üç senede eski TSK liyakati ve şerefini geri getirmek için şerefli silah arkadaşlarım kendi üzerlerine düşeni yerine getirdi. İçeri sızan Kotan gibi kanı bozukları teker teker tespit etmiş bulunmaktayız. Yılanın büyüğünün başını küçükleriyle birlikte ezeceğiz. MİT bu süreçte hem Circus'u hem de TSK içindeki çürümeyi temizlemek üzere iki ayrı tim kurmuştu. Şimdi, Atilla'nın kurup yönettiği ekip Metehan'a destek vererek Kotan'la ilgileniyorken benim kurduğum ekip Kadir'e destek vererek Jadwiga'yla ilgileniyor olacak."

"Ekiplerde kimler var?" diye sordu Deniz merakla.

Ben de kesin olarak bilmiyordum ama Balın'ın konuşmasını duyduktan sonra, babamın düşünce yapısını bildiğimden tahmin etmesi zor değildi.

"Aral, sen, Ekin, Kuzey, Güney, Kürşat, Şahin ve Milat; benim kurduğum ekiptesiniz. Kadir, Lina, Jan, Wielki, Ares, Michal ve Balın ile

birlikte Jadwiga ve Tilkilerinin ana önceliği olacağız. Atilla, Metehan, Mehmet Ali, Alp Diyar, Metehan'ın üç büyük oğlu Kanun, Kemal ve Kenan, Milat'ın kurduğu MİT ekibinde Kotan'a karşı bir ekip olacaklar. Kuzey ve Balın iki ekip arasındaki iletişimden sorumlu olacak. En iyi muhbirlerimiz onlar," derken gözleri bir anlığına Güney'e ilişti. "Güney ve Doğu ne olursa olsun evde kalan ve ev ile iletişimizi sağlayanlar olacak."

Tam tahmin ettiğim gibiydi her şey. Doğu ve Güney bu işe ilk girdiğinde buna karşı çıkmamamın sebebi hayatları ve sevdikleri için savaşma isteklerine duyduğum saygı değildi yalnızca. Babamın onları yem etmeyeceğini biliyordum artık.

"Tilkiler doğrudan bizi hedef alacakları için ailemizi korumak adına gerekmedikçe evden ayrılmayacağım. Ekin, Kürşat ve Şahin; nöbetleşerek uyuyacaksınız, askeri usul. Tilkilerle koşarken Deniz, Aral'ın arkasını kollayacak."

Herkes başıyla babamı onaylarken Deniz'le göz göze geldik. O an gözlerinde gördüğüm ifade tanıdık geldi. Onun da benim gibi aklında kalan biri vardı. Kafamı salladım babama söylemesi için. Aklıma yine Lina geldiğinden göğsümde bir yanma hissi peyda oldu. Bir an önce dışarı çıkmak ve Bolesław'ın beni bulmasını istiyordum. Lina bunu istediğimi bilse bu fikirden nefret ederdi fakat hem Lina'nın korkularını yenmek hem de onu sahip olduğum güce inandırmak istiyordum. Gücüme inanırsa daha az korkar benden daha az kaçardı. Onu ikna edecektim buna.

"Âlâ'yı da buraya getirmek istiyorum baba," dedi eğip bükmeden. Âlâ'nın ailesi yurtdışında yaşıyordu ve Deniz bu olaydan ötürü onu kendinden uzak tutmak istemişse de Âlâ inatçı ve cesur çıkmıştı. Burada Deniz'den başka kimsesi yoktu. Şimdi bizi hedefe koymuşlarken Deniz'in aklı hep onda kalacaktı.

Babamın Âlâ'dan haberi vardı zira birlikteliklerinin üzerinden iki sene geçmişti ve babam bu iki senede kapımızı aşındırdığından plansız olsa dahi tanışmışlardı.

Babam, "Getir tabii," diye onayladı onu. Gözlerini Şahin'e çevirdi. "Senin de varsa hayatında bir kız sen de getir."

Şahin mahcup olmuş gibi ensesine dokundu. "Yok abi."

Babamın dudakları hafifçe kıvrılırken bana çevirdi gözlerini. Yüzündeki alay silindi. Ben benim kızı getiremezdim çünkü. Onun çok işi

vardı. Fakat bu yüzden babama kızmayı bırakmıştım. Lina'yı anlamak, onu kurtarmak ve onu kendime saklamak istiyordum yalnızca.

"Ben çıkıyorum," dedim daha fazla beklemeye katlanamayarak. "Wielki'yi yol üzerinden alırım."

"Wielki'yle iletişimin var mı?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok. Ama o beni bulur."

Kafasını salladı daha fazla sorgulamayarak. O nasıl Kadir abiden bu kadar emin oluyorsa ben de Jan ve Wielki'den o kadar emin olabiliyordum artık. İki senedir ikisiyle de Lina'yla geçirdiğimden daha fazla zaman geçirmiştim ve Wielki, her ne kadar neye varırsa varsın onun için önemli değilmiş gibi davranıyor olsa da Jan'la yer değiştirirken bir saniye bile aksattığı, uymadığı olmamıştı. Jan nasıl bizim tarafımızdaysa o da bir o kadar bizim tarafımızdaydı. Beni bulacağından, attığım adımdan haberdar olduğundan emindim.

Gözlerimi Mehmet Ali ve Şahin'e çevirip, "Haberleşiriz," dedim kısaca ve yanımda duran Ekin'in koluna dokunup dışarı yöneldim doğrudan. Kış bahçesinden çıktığımda Batı'nın dikkati bana kaydı doğrudan ve koşarak yanıma geldi.

"Gidiyor musun abiciğim?" diye sordu merakla yüzüme bakarken.

Elimi yüzüne uzatıp okşadım sevgiyle. "Evet çıkıyorum şimdi."

"Lina'cığımı görmeye mi gideceksin?"

İç çektim sitemle. Keşke onu görmeye gidebilseydim...

"Pek sayılmaz," dedim keyifsizce. "Neden sordun?"

Dudak büktü onun da keyfi kaçmış gibi. "Hiç," dedi omuz silkerek. "Lina'cığım bize döneceğini söylemişti."

Dün o kargaşa içinde Lina yine Batı'yı bulmuş benim yerime teselli etmişti. Görmemiştim ama biliyordum bunu içten içe ve belli ki konuşurlarken Lina döneceğini söylemişti ona.

"Onu ben götürdüm," dedim üzülmemesi için. "Alacağım geri."

En çok benim için üzüldüğünü biliyordum. O kadar temiz bir çocuktu ki benim için benden çok üzülüyordu.

Yüzü aydınlandı bir anda. "Lina'cığım yine bizimle mi yaşayacak?"

Gülümseyerek onayladım onu. Lina'yla ilk fırsatta evleneceğim için yalan sayılmazdı bu.

Gülümsedi o da benim gibi. "Artık hepimiz mutlu olacağız değil mi abiciğim? Annem de artık iyi. Lina'cığım da döndü. Sen de mutlusun."

Yanağını okşarken onayladım onu. "Mutlu olacağız," dedim gözlerine bakarken. "Söz."

Gözleri parladı umutla. O umuda ihanet etmeyecektim çünkü o umudu en başından beri içinde yeşerten bendim. Mutlu olacaktım. Bu hayat borçluydu bunu bana.

"Dışarı çok çıkmamaya çalış tamam mı?" diye tembihledim onu. "Abilerinin sözünden çıkmak yok."

Kafasını salladı. "Tamam abiciğim."

Saçlarını karıştırıp yanından ayrıldım. Çıkışa yürürken annem mutfaktan çıkarak önümü kestiğinde göz göze geldik.

"Nereye gidiyorsun bir tanem?" diye sordu endişeli gözlerle yüzüme bakarken. "Bir şey mi oldu?"

Kafamı iki yana salladım güzel mavi gözlerine bakarken. O kansız piçin hedefi haline geldiğimi ve benim de bunu iple çektiğimi bilmesine gerek yoktu. "Bir şey olmadı canım," dedim uzanıp yanağını öpmeden önce. "Dayımı görüp geleceğim," diye fısıldadım kulağına ve geri çekildim.

Gözleri parlıyordu bu gerçekle. Dayımı kaybettiğini sandığı sıralarda âdeta yıkılmıştı. Lina'nın kendi geleceğini tehlikeye atma pahasına bize güvenerek söylediği bu gerçek belki de bana annemi geri vermişti. İkinci kez... Ben bu kıza olan özlemimi nasıl dindirecektim? O yine dizimde otursun beni öpsün istiyordum. Tenim karıncalanıyordu özlemiyle. Tam şu an burada olması için aklı başında bir insanın akıl erdiremeyeceği birçok şeyimden vazgeçerdim. *O hariç.*

Annem yanağıma dokunduğunda düşüncelerimden sıyrıldım. "Dikkatli ol," dedi gözlerime bakarken. Gülümsedim ona içi rahatlasın diye. Fakat asıl bu rahatlığımdı onu endişelendiren. Onun korktuğu o gözü kara kişi olduğumu görüyordu dipdiri karşısında.

"Korkma," dedim ne düşündüğünü bilerek. "Alayım her şeyimi geri, eskisi gibi kendi halinde Aral olacağım. Lina da o Aral'ı daha çok seviyor merak etme."

Son cümlem amacıma hizmet etti, gülümsetti onu hafifçe. "O kadar istiyorum ki normal bir hayatınız olmasını..."

Kafamı salladım. "Alacağım mutlaka."

Kafasını salladı o da. "Ne istiyorsan hakkın," dedi gözlerime bakarak. "Yeter ki kanlı canlı dön bana."

Uzanıp alnından öptüm sevgiyle. "Görüşürüz canım," deyip yanından geçtim ve çıkışa ilerledim. Arabama bindiğim gibi dışarı çıktığımda

bu kez eskortum yoktu. Telefondan saate bakıp bir ümit belki Lina mesaj atmıştır diye umdum ama hiçbir bildirim yoktu. Caddeye çıktığımda arabanın navigasyonu en yakın benzinliğe doğru yolu tarif etmeye başladığında bunu kimin yaptığını biliyordum.

En yakın benzinliğe girip arabayı markete en yakın alana çektim. Depoyu *full*'leyip ödeme için markete girip birkaç dakika sonra döndüğümde sol koltukta Wielki oturuyordu. Gözleri beni takip ederken istifimi hiç bozmadan koltuğa geçtim ve öylece yola çıktım. Yan aynaya bir bakış atıp bana çevirdi başını.

"Kaç kişi peşinde?"

"Bir," dedim hızımı artırıp sol şeride geçmek için yan aynamı kontrol ederken.

"İki," dedi önüne bakarken. "Biri bizden değil."

Hızımı artırırken gözlerimi ona çevirdim. "O ne demek?"

Gözlerini o da bana çevirdi. "Marek bu sabah Jadwiga'yla yarışmanın değil birlik olmanın onun yararına olacağını kabul etmiş bir halde kapısına geldi."

Direksiyonu öfkeyle sıkarken, "Ne teklif etti?" diye sordum cevabı bildiğim halde. Cevabı biliyordum ama sebepleri bilmiyordum.

"Bolesław ve Lina'nın genlerinden üretilecek yeteri kadar Tilki," dedi lafı dolandırmadan. "Bizim gibi ölen çocuklardan bıkmış durumdalar, fazla masraflı oluyorlar."

Dişlerimi sıkarken boynumdaki damarların attığını hissettim. Bu teklif edilirken Lina oradaydı ve onu oraya götüren bendim. Öfke damarlarım içinde zehirli bir yılan gibi gezerken korumacılığı da kalbime zehrini zerk etmeyi ihmal etmedi. O müsveddenin Lina'ya bir saniye dahi bakmasını istemiyordum.

Direksiyon avuçlarım arasında gıcırdarken, "Jadwiga neden böyle bir şeyi kabul etsin?" dedim izin vermeyeceğim halde Jadwiga'nın da kabul etmeyeceğini bilmek isteyerek. "Tek başına yükselmek varken neden Marek'e el versin?"

Onayladı söylediklerimi. "Tilkilerin orduya girdiği tek ülke burası değil. Marek'in de Rus ordusuyla iyi bir ilişkisi var. Marek bunun karşılığında Jadwiga'ya Rus ordusu desteği ve silah sağlayabilir. Rusya ve Türkiye konum olarak da birbirlerinden fazlaca fayda sağlayabilirler, Marek bugüne kadar hiçbir zaman Jadwiga'ya fayda sağlayacak bir adım atmamıştı

fakat artık Jadwiga'yı hiçbir şeyin durduramayacağını fark ederek arkada kalmamak üzere ilk kez bir adım attı."

Kaşlarım çatılırken gözlerimi ona çevirdim. "Kotan darbe mi yapacak?"

"En doğru anda yapacaktır," diye onayladı beni. "Türkiye'de üç sene önceki gibi her şey tek bir adamın sözüne bakmıyor artık. Güçler ayrılığına dönülmesi, Kotan'ın işine geldi. Orduda ciddi söz sahibi. Karışıklık çıkarıp doğru adımlarla sözde haklı bir darbe planlayabilir. Toplum olarak konu askeri ve milli duygular olduğunda kolayca manipüle edilebilecek güçlü duygulara sahipsiniz. Eğer müzayede sorunsuz geçer ve kayıp veren biz olursak Kotan'ın beklediği doğru zaman çok uzak olmayacak."

Babamın söyledikleri geldi aklıma. *Kaybedecek zamanı olmayan bizleriz...*

"Lina nerede?" diye sordum tam şu an gidip onu almamak için kendimi zor tutarken. "Paketler teslim edildikten sonra tepkileri ne oldu?"

"Marek her ne kadar Jadwiga'ya daha bu sabah el uzatmış olsa da bu teslim edilen cesetler işleri karmaşık hale getirdi. Eğer Jadwiga bu misillemeden başı dik çıkarsa Marek onun elini tutmaya devam edecektir ama battığını fark ederse..."

Göz göze geldik. "Elini bırakacak."

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Lina, Jadwiga'nın yanında şu an," dedi yan aynayı tekrar kontrol ederken. "Kotan ondan şüphe ettiği için bu kez attığı adımı Lina'dan saklayacak ama bu şekilde bizim de sadakatimizi test etmiş olacak."

"Fark etmez," dedim buz gibi bir sesle. "Her şeyiyle gelsin üstümüze. Lina, onun huzurunu kaçırmadan önce de bizi alt edemiyorlardı. Yine bir yolunu buluruz."

Sıfır kayıpla bir savaşı kazanamayacağımızı biliyorduk hepimiz. Birbirimize güvenmekten başka şansımız kalmamıştı. Kaçarak kurtulamayacağımızı yıllar önce kabullenmiştim şimdiyse ön safta, her şeyimizi istiyorsak her şeyimizle savaşmanın sırasıydı.

"Peşindekinden kurtul Kapan," dedi arkasına yaslanırken. "Müsteşarın yanına terbiye görmemiş bir Tilki götürmek istemezsin."

"Sizden olmayan Marek'in herhalde," dedim yan aynadan arkama bakarken.

"Lina'ya dair bir şeyler koparabilmek için Jadwiga'ya yaranmak isteyecektir şüphesiz," diye onayladı beni.

Diş sıktım. "Siktiğimin Marek'i onun saçının teline bile dokunamaz," diye söylendim. "Öfkeleneyim diye mi yapıyorsun?"

Hafiften gülümsedi. "Başka bir Tilki'yle nasıl başa çıkacağını görmeyi isterdim," dedi hiç saklamadan. Kızıl gözlerini yüzüme çevirdi sonra. "Gerçek bir savaşta merhametinin ayağına dolanıp dolanmayacağını merak ediyorum."

Dişlerimi sıktım fakat ona cevap vermedim. Sözlerle değil eylemlerimle ikna edecektim herkesi.

Yolumuzu kaybettirmek için köprüye yaklaşırken önce iki kez sola sinyal verdim. Etrafımda gelişigüzel sıralanmış olan MİT'ten araçlar gizli mesajı alırken kademeli olarak yavaşladılar, aralarından sıyrılıp devam ederken onlar benden sonrasında bir trafik oluşturup neredeyse şeridi tamamen kapattıklarında son çıkıştan hızla kaçtım ve hızımı artırarak peşimdeki herkesten kurtuldum.

"İlginç," diye mırıldandı Wielki arkamıza bakarken. "Güzel numaraydı ama bir daha işe yaramayacaktır."

Ona bir bakış attığımda göz göze geldik. "Bir daha ihtiyacım olmayacak," dedim net bir ifadeyle. "Bu ulaklığımdaki son gün, artık tamamen Jadwiga'nın üzerine yürüyeceğim için takip edilmemin bir önemi kalmayacak."

Wielki'nin yüzünde, dikkatini nadiren de olsa bir şey çektiğinde beliren bir ifade oluştu yine. Gözlerimi önüme çevirdim. Bu herifin bizim tarafımızda olması bazen moral oluyordu.

Yol üzerinde arabanın navigasyonu başka bir yol tarifi açtığında sorgulamadan tarife uydum. Wielki bunun nasıl mümkün olduğunu adı gibi bildiğinden soru dahi sormadı. Üç sene önce hükümete meydan okuyan Kuzgun kod isimli *hacker* sadece hükümete değil Jadwiga'ya da bela olmuştu. Peşine düştüğü uyuşturucu çetesini Circus'un güvercinlerinden biri yönetiyordu ve bu güvercinin de yüksek profilli siyasilerle bir bağlantısı vardı. Circus'tan haberi olmayan Kuzgun, güvercinin ve siyasilerin peşlerine düşerek Jadwiga'nın dikkatini çekmişti. Jadwiga'nın dikkati bizzat Milat'ın da dikkatini Kuzgun'a vermesine sebep olmuştu elbette. Bu şekilde Milat ve Kuzgun'un yolu kesişmişti.

Üç sene önce Kuzgun dosyası Yiğit'teyken benden bir vakaya bakmamı istediğinde o zamanlar bilmeden Kuzgun'la normal hayatında tanışmış hem de iki sene önce Lina cinayetten suçlandığında ifadesinin alınmasında yardımcı olan sevgilisi ve arkadaşım olan Egemen'le dostluğumuzu daha da pekiştirme fırsatı bulmuştuk. Egemen'le Milat'tan ötürü daha öncesinde de tanışıyorduk. Fakat artık benzer durumlar içerisinde

olduğumuzdan olsa gerek iki senedir artık daha yakındık. Artık Kuzgun, bu konuda bize yardım ederken MİT, üç senedir Jadwiga'nın Kuzgun'a dair hiçbir bilgiye erişemediğinden emin oluyor, Wielki de bizim tarafımızda olduğu için gördüğü veya duyduğu hiçbir şey hakkında tek kelime etmiyordu.

Yol tarifi bir köprü altında bittiğinde hızımı düşürdüm ve köprü altına girdiğimde lise arkadaşım ve Metehan Alanbay'ın üç numaralı oğlu Kenan Alanbay'ı taktığı şapkaya ve kıyafetlere rağmen seçtim. Birkaç saniyeliğine yavaşladığımda Kenan hızla arka koltuğa geçti ve ben de hızlanarak doğrudan dayımın kaldığı özel bölgeye sürdüm.

"Selamünaleyküm," dedi arkasına yaslanırken.

"Aleykümselam," derken dikiz aynasından göz göze geldik.

Başıyla Wielki'yi işaret etti. "Azrail'le vardiyalı çalışan kayınbiraderin mi bu yoksa şeytanla çalışan mı?"

Milat'ın Wielki'ye taktığı lakap Azrail'le vardiyalı çalışan birader, Jan'ınki şeytanla vardiyalı çalışan biraderdi.

"Çalışırken görmediğin için şanslı olduğun," dedi Wielki önüne bakarken.

Kenan onun Wielki olduğunu anlarken alayla gülümsedi. "İyi ki ikimizin de mesai çıkışına denk geldi bu buluşma."

Ardından hafifçe öne çıkıp bedeninin sol tarafını benim koltuğuma yaslayıp onu yok sayar gibi dikkatle bana baktı. Ona Kotan'ın güncel durumunu açıklarken Wielki bunu ben yaptığım için halinden oldukça memnundu. Kenan, ben, Şahin, Tarık, Mehmet Ali, Alp Diyar ve Milat; Kuleli'de aynı dönemdik. Aynı sıralarda dirsek çürütmüş, aynı odalarda kalmış, aynı rotayı yan yana turlamıştık. Ben, Şahin ve Tarık'ın diğerleri gibi askeri idealleri olmadığından Tarık'ta olan fotoğraflarda hep üçümüzün fotoğrafları vardı. Diğer dördü ne geçmişte ne de günümüzde herhangi bir teknolojik ayak izi bırakmıştı. Hayalet gibilerdi her zaman. Özel harekât ve MİT olmak için doğmuşlardı. Sonra lise bitmişti. Ben, Şahin ve Tarık onların gittiği yoldan gitmemeye karar vermiş, kendi yollarımızı çizmiş ve arayı hiç açmamıştık. Onlarsa harp okuluna geçmiş, bağları daha da güçlenmişti ama bizimle de hiç kopmamışlardı.

Dayımın kaldığı dağ evine geldiğimizde kapıyı Milat'la belirlediğimiz o günün koduna uygun şekilde çaldım. Her güne başka bir ritim kullanıyorduk ki işi sağlama alalım. Milat temkinli bir şekilde kapıyı araladı, ardından tamamen açtı. Wielki, Kenan ve ben içeri girdik. Hepimiz

dayıma ayrı ayrı rapor verdik. Dayım sükûnet içinde dinleyip ardından Milat'a ve bana bakarak yapılması gerekenleri tekrar etti. Elini omzuma koyup, "Merhamet hak edilmeyene duyulduğunda," dedi gözümün içine bakarken, "celladı olur insanın," diye tamamladım onu.

Kafasıyla tek seferde onayladı beni. "Yanacaksan tek başına değil."

Kafamı bir emir almış gibi eğip kaldırdım. Vedalaşarak Milat, Wielki ve ben evi terk ettik. Tek kelime etmeden arabama ilerledik. Wielki arka koltuğa geçerken Milat yanıma oturdu. Çıt çıkmıyordu içeride. Wielki, orman yolundan çıkarken onu bir noktada bırakmamı istedi.

Arabadan inmeden önce dikiz aynasından ona baktım. "Lina'ya iyi bak," dedim bunun için minnettar olduğumu gizlemeden.

Başıyla onayladı beni. Ardından arabadan inip ormana doğru gözden kayboldu. Yola kaldığım yerden devam ederken Milat ilgiyle yüzüme bakıyordu.

"Demek barıştınız," dedi suratıma bön bön bakarken.

Ona bir bakış atıp gözlerimi yola çevirdim. "Küs değildik," dedim öylece.

Burnundan güldü hafifçe. "Tabii," dedi o da önüne dönerken. "İki senedir bana vurmak için bahane arayan da ebemdi."

Omuz silktim umursamazca. "Hak etmiyor değildin."

İnkâr etmek yerine sessiz kaldı. "Bitti neredeyse," dedi buna oldukça inanarak. "Lina böyle bir karar vermemiş olsaydı bu kadar yaklaşamazdık."

Biliyordum. Lina her şeyi tüm ihtimalleriyle düşünmüş ve ben onu kaybetmemek uğruna hayallerin peşinden yıllarca koşmayı göze alabilecek olsam da o gerçekçi olmuştu. Gelecekte bir biz olma ihtimali için. En çok da bu yüzden ona kızamıyordum.

"Onu oradan bir an önce çıkarmak istiyorum," diye mırıldandım dertle. "Kendi ellerimle geri götürdüm onu oraya." Aklıma yine Lina'yı bıraktığım ve o müsveddenin de orada olduğu geldi. Lina'yla değil tek kelime etmesi görüş açısında olmasına dahi katlanamıyordum.

"Kaçar gelir merak etme," dedi koltuğa yayılırken. "Koyulduğu kabın şeklini alıyor, iğne deliğinden geçiyor, gerçek gibi yalan söylüyor, Oscar'lık oyun oynuyor. Bulur bir yolunu gelir."

Yalnızca kucağımda kıvrılan bir kedi olsun istiyordum halbuki...

Gözlerimi ona çevirdim. "Eğer olur da denk gelirsen Bolesław denen şerefsiz benim," dedim net bir sesle. "Sen dokunmayacaksın."

Az önce dayıma rapor geçerken Bolesław konusunu da açtığımdan gayet hâkimdi olaya.

Kafasını salladı bu yüzden hiç alaya almadan. "Tamamen senindir."

Direksiyonu sıkarken kafamı salladım. "Hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

Rahatça arkasına yaslandı. "Seni hafife alacak ama ona attığın ilk yumruktan sonra o rahat halinden eser kalmayacak. O avıyla oynamayı bırakmadan önce senin oynamayı bırakman gerekecek."

Gözlerim bir anlığına torpidodaki silahıma kaydı. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Kafamı salladım usulca. Lina'nın elleri kana bulanırken ve sırtını dahi bana dönmeye utanırken ellerimi temiz tutmaya olan gayretim iki sene içerisinde motivasyonunu kaybetmişti. Gerekirse ellerimi Lina'nın buladığı kana bulayacaktım sonra ellerimizi birlikte yıkayıp arınacaktım onunla her şeyden. Yepyeni bir hayat kuracaktım bizim için. Bazı insanlar böyle yaşar, diye olmayacaktı hiçbir şey, biz nasıl istiyorsak öyle yaşayacaktık...

Milat'la birlikte birkaç vesait değiştirerek Kuzgun'u ziyaret ettik. Milat yolda bir ara Lina'nın izini kaybettiklerinde onu bulanın Kuzgun olduğu dahil, Lina'nın kolundaki çipin aynısından Balın'a da taktıkları için Balın'la nasıl yer değiştirebildiklerini ve bu sayede dayımın suikastının gerçekleştirildiği gece Milat'ın, Lina'ya çarpıp ondan sözde ölümcül bir yara aldıktan hemen sonra Balın'la kaçan kişinin de Kuzgun olduğunu ve Lina'nın da bana gelme fırsatı bulduğunu anlatırken ona vurmamak için kendimi tutmam gerekmişti.

Egemen'le Milat'a karşı aynı duygular içindeydim ve beni en çok anlayacak kişi de yine oydu. İkimizin de âşık olduğu kadınlar tabiri caizse ele avuca sığmıyor ve peşlerinden düşman eksik olmuyordu.

İki sene önce Michal telefonumu *hack*'lediğinde telefonumu kırmamamın bir sebebi vardı. Milat doğrudan Ada'ya ulaştırmıştı ve Michal'in kendinden emin bu aptallığı bize önce onun telefonuna ardından onun telefonundaki Circus sistemine ulaşmamıza olanak sağlamıştı. Lina gibi özel kartların elbette görevleri ve görev yerleri öylece sisteme girilmiyordu ama Ada bu sisteme erişebildiği ve Wielki'nin de haberi olduğu için Tilkilerin suikast listesine hâkim olmamızı sağlıyordu. Ve şimdi Jadwiga ve Kotan bizden birinin peşine düşüp Tilkileri gönderdiğinde bu

bilginin Lina'dan çıktığını düşünmemeleri için bile bile tuzağa düşecektik ama hazırlıklı olacaktık her şey için. Bu büyük bir avantajdı bizim için. Ada'nın müthiş zekâsı ve yeteneğiyle mümkündü hepsi.

Güneş'in batmasına kırk dakika kaldığında Milat'a baktım ve Milat ona baktığımı anında hissederek bana çevirdi bakışlarını. Hiçbir şey demeyip suratına baktım ama sinyal almakta yetenekli biriydi.

"Kalkmamız lazım," dedi Ada'ya tekrar bakıp. "Sonra haberleşelim."

Benim de gözlerim Ada'ya çevrildi. Ada saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış, siyah kruvaze bir ceket ve onun takımı mini etek giymiş, siyah çerçeveli gözlüğüyle bir *hacker*'dan çok iş insanına benziyordu. Üç sene önce onu son gördüğümde öyleydi en azından. Üç senede daha da olgunlaşmış ve garipsediğim bir şekilde daha da gençleşmişti sanki. İçinde olduğu durumu düşündüğümde yıpranmasını bekliyordum içten içe fakat o âdeta parlıyordu. Lina'nın benim yanımdaki halini anımsattı bu bana. Belki de Egemen sandığından daha şeye sebep oluyordu Ada'nın içinde.

Ada, biri mavi biri kahve gözlerini bilgisayarının ekranından Milat'a çevirirken onayladı onu. "Lina'yla buluşabilirim," dedi izin ister değil de haber verir gibi bir ifadeyle.

Egemen, Milat'ın otoritesine karşı gelinişine gülümserken Milat sabırla yüzüne dokundu.

"Haberim olsun," dedi sadece onu ikna etmekle bile uğraşmayarak. Sonra da Egemen'e baktı ama ne tembihleyecek olursa olsun Egemen halihazırda on katını yerine getiriyor olacaktı zaten. Onu gerçekten çok iyi anlıyordum.

Milat'a, "Adanır'a selam söyle," dedi sadece Egemen usulca doğrulurken.

Bana elini uzattığında dostça tokalaştık. "Seni çok iyi anlıyorum," dedi omzuma dokunurken. "Ama az kaldı."

Kafamı salladım. "Eyvallah."

Bakışlarımı Ada'ya çevirdiğimde o da kalkıyordu. "Teşekkürler her şey için," dedim minnettarlıkla.

Gülümsedi hafifçe. Hislerimi çok iyi anlıyor gibi anlayış vardı yüzünde. "Rica ederim," dedi içtenlikle. "Circus hâlâ telefonunu kontrol ediyor ama bahsettiğim şekilde bana şifreli bir mesaj gönderirsen Lina'yla iletişim kurabil diye onları kısa bir süreliğine bloklayabilirim."

Kafamı salladım minnettarlıkla. En azından bir şekilde kimseyi uyandırmadan ona mesaj atabilirdim.

"Lina'nın başının dertte olduğunu hissedersem de mutlaka sana haber vereceğim," diye ekledi.

Buluştuğumuzdan beri ondan kırk kez rica etmiştim. Milat da bu isteğime ses etmemişti. Neticede yeni Kapan bendim ve korumacı kişiliğimin aptal cesaretiyle dolu olmadığının o da farkındaydı.

Milat, elini usulca Ada'nın omzuna koydu ve gözlerine baktı, "Dikkat et," dedi sadece.

Ada ona alayla gülümsedi. "Asıl sen dikkat et," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Benim her an kendini feda etmeye hazır bir şövalyem var," derken başıyla solundaki Egemen'i gösterdi. "Senin aksine."

Milat ona alayla gülümsedi. "Şövalye benim."

Egemen hafifçe gülerek Ada'nın beline kolunu sararken, "Pabucumun şövalyesi," diye onayladı onu.

Milat ona hafifçe güldü ve tokalaştılar. Milat'la birlikte ayrılırken yine vesaitler değiştirdik. Jan'ın verdiği koordinattaki konuma giderken Milat da benimle geldi. Hem daha iyi bir işi yoktu hem de Milat'ın benimle olacağı Wielki tarafından da bilindiğinden o da hesap edilmişti muhtemelen.

Koordinata geldiğimizde bir yeraltı sığınağı olduğunu ormanın ortasında tek bir tabeladan ibaret bir alana geldiğimizde anladık. Milat usulca yere çöküp girişi ararken ben özellikle güneş battığında gelmemizin sebebini merak ederek telefonumun ışığını açtığımda yerde parlayan bir şey fark ettim. Yaklaştığımda bir çeşit kimyasal olduğunu dokunmadan anladım. Dışarıdan bir göz baksa gelişigüzel olduğunu sanırdı ama kendi dillerinde bir harfti bu.

"Tilkiler ve inleri," diye mırıldandı Milat.

Hep yeraltı sığınaklarına yapıyorlardı kendilerine çünkü mantıklı sebepleri vardı. Tabelaya yaklaşıp üç kez tekme attığımda tık sesi doldurdu kulaklarımızı.

"Aman ne modern," dedi Milat alayla ve önündeki bölmeyi zorlanmadan kaldırırken. Bir insanın sığabileceği derin bir kuyuyu anımsatıyordu.

"Önce sen," dedi gözlerini bana çevirip.

"Korktun mu?" diye sordum yüzüne alayla bakarken.

"Yok," dedi başını iki yana sallarken. "Kayınbiraderlerinden biri beni görmeyi beklemeyip üzerime çullanırsa bir yerlerini kırmak istemem. İçlerinden birinin kolunu kırmaya çok meyilliyim."

O kişinin Ares olduğundan oldukça emindim ve aynı duyguları paylaşıyorduk. Yine de onaylamazca başımı iki yana sallarken eğilip

kollarımdan güç alarak yere oturmadan kuyunun içine sallandım. Ayaklarım basamaklara dokunduğunda yavaşça inmeye başladım. Milat da arkamdan geldi ve kapağı kapattı usulca.

Kuyu beklediğimden derindi. Yaklaşık on metre vardı. Işık gördüğümde kendimi aşağı bıraktım. Ayaklarım üzerine düştüğümde kapıda Wielki bekliyordu. Kaşlarım çatıldı. Jan'la yer değiştirmesini bekliyordum ama belli ki Jadwiga'ya geri dönmemiş veya bir şey olmuştu.

Ona kaşımı kaldırarak adımlarken Milat da kendisini bıraktı ve ayaklarını gürültüyle yere bastı.

"Sorun yok," dedi Wielki kafamdan geçenleri görüyormuş gibi. Ardından gözleri arkama çevrildi.

"Bakalım burada kimler varmış," dedi Milat imalı bir sesle.

Wielki ve Jan'ı ayırt edebilen nadir kişilerden biriydi. Sırf onlarla ilgili tuttuğu notlar bile hatırı sayılır sayfalar ederdi.

"Umarım davet edilmemem canını sıkmaz," derken koridora girdi öylece.

Wielki benimle birlikte yürürken, "Senin geleceğini biliyorduk," dedi ifadesizlik içinde. "Kuduz bir köpek gibi koklayabildiğini ve can sıkmayı sevdiğini biliyoruz."

"Kurt," diye düzeltti onu Milat. Gök Tengri'ye* inandığı için kurttan geldiğini düşünmeye meyilliydi.

Milat adımlarını yavaşlatıp yanımda yürümeye başladığında sola doğru döndük ve gri duvarların ortasında bekleyen Kadir abiyi gördük. Büyük alanın üç duvarı silahlar, çelik yelekler, bombalar ve çeşitli teçhizat ve gıdayla doluydu. İstense yıllarca bu sığınakta hayatta kalınabilirdi.

Diğer duvarsa tamamen ekranlarla kaplıydı ve çeşitli kamera görüntüleri oynuyordu. Biraz yaklaştıkça tanıdık gelmeye başladı. Müzayedenin yapıldığı salonu gördüğüm an tanıdım. Müzayede binasının her odasını izleyebiliyordu...

Kadir abiyle göz göze geldiğimizde sol elini cebine soktu ve yüzüme ciddiyetle baktı. "Bir Tilki'yi inin yolunu göstersin diye beslerken sana inin yolunu gösterir ama kendi bölgesine girdiği an sana ihanet eder," dedi gözlerimin içine bakarak. "O ihanete hazırlıklı olacağız. Bir kere yaktım yuvalarını. Artık kazma kürekle girme zamanı."

* Gök Tengri, eski Türk ve Orta Asya bozkır halklarının yüce gök tanrısıdır. Gök Tengri inancı, erken Türklerin devlet teşkilatı, hukuk anlayışı ve sosyal yapısına yön veren tektanrı merkezli inanç sistemidir.

O kadar yanmış ki canı,
konuşacak bir şeyi kalmamış.

Müzayede günü yaşanacak tüm ihtimallerin senaryolarının üzerinden defalarca geçtik. Artık hepimiz herkesin durumsal ve vakitsel şartlarda nerede ve kiminle olacağını adımız gibi biliyorduk. Kadir abi bizi girişten farklı bir çıkışa yönlendirdi. Tilki yuvası gibiydi gerçekten. Öyle bir sığınaktı ki altı farklı çıkış ve giriş noktası vardı. Geldiğimiz noktadan birkaç kilometre uzakta bir çıkıştan çıktığımızda bir dağın ortasında, uçurumun kıyısındaydık. Sert rüzgâr yüzüme vurduğunda gözlerimi Kadir abiye çevirdim.

"Hallederiz değil mi?" diye sordum bir saattir tüm ihtimalleri konuşmamıza rağmen.

Yüzünde babacan bir ifade belirirken bana da bir sigara uzattı ama alamadım.

"Halledeceğiz," dedi net bir sesle. Onun için başka ihtimal yoktu artık. Gözlerinde görebiliyordum ve beni korkutan da buydu. Lina, kendini feda etme felsefesini ondan öğrenmişti.

Ceketinin cebinden dört zarf çıkardığında bunların ne olduğunu biliyordum. Zira bir saattir konuştuğumuz şeyleri mümkün kılabilecek yegâne şeylerdi bunlar. Babamı, beni, Deniz'i ve Ekin'i içeri sokacak olan *davetiyeler...*

Lina iki sene önce giderken sahip olduğumuz tüm kartları kendisiyle götürdüğü için müzayedeye katılacak kartım yoktu fakat şimdi Kadir abi bunu bize temin eden kişinin kendisiydi. Hangi Tilkilerin kartını seçtiğine dair sadece birini tahmin edebiliyordum, geriye kalan üçü hakkında bir fikrim yoktu. Wielki, Ares ve Michal Kızıl Joker olduklarından onların kartının bizde olmasına imkân yoktu. Fakat Jan'ı bana vermiş olabilirdi.

Kartları alırken Kadir abi hafifçe gülümsedi. "Baban yıllardır benden bunu istiyordu."

Biliyordum... Bu yüzden Asaf, Lina'nın kartını elden çıkarmak istediğinde ilk babama ulaşmıştı.

Kartları ceketimin içcebine kaldırırken yüzüne ilgiyle baktım. "Abi ben, Lina'yla evlenmek istiyorum," dediğimde keyfi aniden huysuz bir dede gibi kaçtı.

"Söylemesen bilmiyordum," dedi asabi bir şekilde denize bakarken.

"Onu her şeyden de korurum. Ama arkasında onu benden bile korumak isteyecek bir babası olmasını tercih ederim," diye devam ettim ona bakarken.

Ne demek istediğimi çok iyi anladığından bir an yüz ifadesi yumuşadı ama yine de alayla cevap vermekten geri durmadı. "Küçük kızımı kollarımda büyütüp otuz yaşına kadar evlendirmeyeceğim, merak etme."

Onaylamazca kafamı iki yana salladım ve ben de ona takıldım. "Böyle düşünmek moral veriyorsa öyle düşünmeye devam edebilirsin."

Kaşları çatıldı. "Höst," dedi tadı kaçmış bir ifadeyle. "Ne bu evleneceğinizden eminlik?" diye sordu yüzüme dik dik bakarken. "Dün gece aynı evde olmaktan fazla memnun kaldın herhalde?"

Geri adım atmam için kullandığı tehditkâr tonu omuzlarımın üzerinden bir esinti gibi geçerken onayladım onu. "Olduğu kadar."

Kaşları daha çok çatılırken beni ensemden tuttuğunda kaçmak bir kenara direnmeden başımı eğmesine izin verdim.

"Nereden geliyor ulan bu cesaret?" diye sordu tehdit eder gibi bir sesle.

Başımı çevirip ona baktım. "Ben başımı neden eğiyorsam oradan."

Yüzündeki tehditkâr ifade çok kalmadı. Eli boynumdan usulca sırtıma indi ve vurdu ama hafif değildi. Normal birine vursa sendelerdi.

"Lina'ya iyi bak," dedi içtenlikle yüzüme bakarken. "Müzayedede ne olursa olsun sadece Lina'nın iyiliğini düşün. Geri kalanıyla ben mücadele ederim."

Sıkıntıyla bir nefes aldım. Canımı sıkan bir ton vardı sesinde. Fakat zorlasam da söylemezdi. Kaldı ki söylerse benden Lina'ya susmamı isteyeceği bir şey olacağına da emindim diğer yandan.

"Her insan bir kere ölür," dedim gözlerine bakarak. "Lina'ya bir daha o toprağı kazdırırsan seni affetmem. Öteki tarafta da bulurum seni."

Sanki düşündüklerim doğruymuş, onun kafasının içini görebilmişim gibi gülümsedi. Elini babacan bir tavırla omzuma koydu ve gözlerimin içine baktı. "O gün Tanrı canımı alması için Azrail'i gönderse bile Tanrı'yla savaşıp kazanır, Lina'nın iyi olacağından emin olurum."

Yanımdan geçip gittiğinde arkamı dönüp ona baktım. Bana dönmeden elini kaldırıp salladı. "Dikkatli git," dedi yürürken. "Ruslar peşinde diye duydum."

Kaşlarım çatıldı. *Siktiğimin Rusları.*

"Ederim," diye mırıldanırken peşine düştüm ben de. Milat benimle yürürken Wielki de Kadir abinin yanında yürüyordu.

Bir tepenin hemen altına yerleştirilmiş her türlü araçtan ikisinin yanına ilerledik. İçeride konuştuğumuz gibi Milat, üzerine düşeni yerine

getirmek üzere Alp Diyar'la buluşacakken Wielki benimle gelecek, Kadir abi tek başına ayrılacaktı.

Kadir abi aracın kapısını açarken bana baktı son kez. "Seni Lina'nın peşinde görmeyeyim," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Ben ona yanıt bile veremeden yüzünde alaylı bir gülümsemeyle basıp gittiğinde arkasında kalakaldım öylece. Wielki burnundan gülerek yan koltuğa oturduğunda kaşlarım daha çok çatıldı. Bu aile, insanın sinirlerini az yıpratmıyor değildi ama biri çok güzeldi.

"Haberleşiriz," dedi Milat alaylı bir gülümsemeyle. "Alp'le konuşup döneceğim."

Onu onaylayıp Wielki'nin olduğu aracın şoför koltuğuna geçtim. Önce Milat, ardından biz yola çıktık. Birkaç dakika sessizlik içinde geçmiş olsa da konuşmadan edemedim.

"Kadir abi birinin ihanet edeceğini mi düşünüyor?" diye sordum Wielki'ye.

Bakışlarını bana çevirdi. "Tilkilerin öğrendiği ilk şey içeri sızmaktır," dedi yüzüme bakarken. "Şu an yanımızda gibi duranlar sadece işlerinde çok iyi Tilkiler olabilirler."

Yüzüne baktım öylece. "Size rağmen mi?"

Gülümsedi bu soruma. "Belki biz de dahil."

Kaşlarım çatıldı. Bu ihtimalden hiç hazzetmedim. Ares veya Michal bize ihanet etse koymazdı ama Jan ve Wielki'nin bize ihanet etmesi canımı çok sıkardı. Lina için de aynısını söyleyebilirdim.

Wielki, "Canını sıkma Çakırca," derken toprak yoldan anayola girdim. "La Hire'a, Jan'a ve bana sırtını her zaman dönebilirsin."

Şaşırarak ona baktım. Bir an Jan olduğunu ve bunu fark etmediğimi bile düşündüm ama hayır, Wielki'ydi ve şaşırdığımın bilinciyle gülümsedi.

"Celina Hanım Jan'ı tedavi etti," derken ilk kez onun bir şeye minnettar olduğunu hissettim. "Bu kez yalnızca kendisi için, saklanmadan yaşasın istiyorum."

Sanki bunu göremeyecekmiş gibi konuştuğunda kaşlarım çatılırken Wielki bu konuyu konuşmaktan kaçar gibi dikiz aynasına baktı.

"Bu arada canını sıkmak istemem ama onu atlatacak mısın yoksa ortadan mı kaldıracaksın?" diye sorduğunda habire gözünün kaydığı yan aynadaki motorluyu kastettiğini biliyordum. Anayola çıktığımız an peyda olmuştu sabahki motorlu. Nereden bulmuştu izimizi bilmiyordum ama Kadir abinin bahsettiği buydu muhtemelen. Rusya Magnat'ının

Tilkilerinin kafayı bana takması sıkıntı değildi ama ben takarsam işte o zaman sıkıntıydı.

"Seni görmüş müdür?" diye sordum gözlerimi yan aynadan önüme çevirirken.

Burada olması tesadüf müydü yoksa ihanet eden biri mi vardı gerçekten bilmiyordum henüz. Fakat şu an üstlerine haber yetiştirmemesi önceliğimdi Lina'nın iyiliği için.

"O benim derdim olurdu," dedi istifini hiç bozmadan. "Takip ediliyor olmaksa senin derdin," deyip aynaya baktı tekrar. "Kapan olacaksan eğer şu an doğru bir zamandasın Çakırca."

Dişlerimi sıktım. Wielki'yle yüzlerce kez dövüşmüş ve yüzlerce kez tüm yetenekleriyle suikast ve ani ataklarına maruz kalmıştım. Bu bana zamanla Wielki'nin saldırı ve dövüş tarzına alışmamı, yeteneklerimi ve zekâmı buna göre geliştirmemi sağlamıştı. Bir Tilki Kapanı olacaksam en iyi yol bir Tilki'yle koşmaktı. Wielki, Jan ve Kadir abiyle dövüşmek, kullanmaktan her zaman çekindiğim gücümü sınırsız şekilde kullanma fırsatı sunmuştu. Karşımda kimsenin kolay kolay duramayacağına inanıyor olsam da gerçek hayat bambaşka bir gerçeklikti. Antrenmanlarımda ölmeyeceğimi biliyordum ama gerçek farklıydı. Gerçek dünyamda bir Tilki'yle karşılaştığımda onu çözmek için birkaç saniyem olacaktı yalnızca ve zayıf olmadığımı yalnızca Lina'ya değil karşımda duran herkese göstermek istiyordum. Tüm güçleriyle gelsinler üzerime hepsini kazdığım mezara sokayım ve Lina'yı alıp hayatıma bakayım istiyordum.

Öfkeli gözlerimi yan aynadan beni takip eden motosiklete çevirdim. Lina'ya yaşattıkları, zorla elini kana buladıkları ve hepsini sırtına kazıdıkları bir an olsun aklımdan çıkmıyordu benim. Wielki'nin bu sorusu boşa değildi farkındaydım her şeyin. Merhametimin, gücümün önüne geçtiğini ve eğer bu savaşta ölürsem bu yüzden olacağını söylüyordu hep. Kapan olmak istiyorsam Kapan gibi davranmam gerekirdi. Eğer yine sabahki gibi izimi kaybettirmekle yetinirsem kaçmış olacaktım gerçeğimden. Daha on dakika önce üzerime düşeni birer birer dinlemiştim oysaki ve Wielki beni test ediyordu bu yüzden.

"Yolu biraz uzatacağım," diye haber verip yönümü tekrar orman yoluna çevirdiğimde Wielki'nin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Sadece tatmin olduğunda veya heyecanlandığında gülümserdi.

Ormanlık alana girip arabayı yoldan çıkardım ve yeterince içeri girdiğime emin olduğum anda arabayı durdurduğumda peşimdeki motorun

sesi de gittikçe yaklaştı. Wielki'nin beni merakla izlediğinin farkındaydım ama istifimi bozmadan inmek için kapıya uzandığımda, "Ha dümdüz üzerine yürüyeceksin," dedi buna şaşırmamış gibi.

Gözlerimi ona çevirip, "Tilkiler hakkında bir şey öğrendiysem o da kaçmadıkları ve ilk iş silahlarına sarılmadıkları," deyip indim arabadan.

Wielki, yüzünü görmesinden zerre gocunmayarak arabadan indiğinde arabada bir *jammer* olduğuna emin oldum. Peşimizdeki Tilki yüzünü görse bile kimseye haber uçuramayacağı bir menzile girmiş olacaktı.

Ceketimi çıkarıp koltuğa attım ve kolumdaki saati de çıkardım. Sağ kolumun manşetini katlarken Wielki'nin yanına ilerledim. İkimiz de arabanın arkasına dikilirken motor görüş açımıza girmiş, yavaşlamıştı.

Wielki'nin ikizi olduğunu Jadwiga ve birkaç Tilki hariç kimse bilmediğinden normal şartlarda Jadwiga'nın yanında olmayan ikiz, yüzünü gizlerdi çünkü yüzü bilinen tek kişi Wielki'ydi. Fakat Wielki yüzünü örtme gereği dahi duymadı. Bu yalnızca *jammer*'a olan güveninden değildi. Bu karşımızdaki Tilki'nin ölmesine karar verdiği anlamına geliyordu. Mühim olan onu kimin öldüreceğiydi.

Kask takmayıp yalnızca maske takmış olan Tilki, motorunu durduğu gibi çevik bir hareketle indi ve ifadesiz gözlerini önce Wielki'ye sonra da bana çevirdi. Rusya Magnat'ının Tilki'si olduğu sarı saçlarından belliydi. Hepsi kendi bölgesinin fenotipine benzer kılıklara giriyorlardı.

Sol elimi cebime sokup ilgiyle sarışın olana bakarken Lehçe, *"Niye peşimde geziyorsun?"* diye sordum ben de öylece.

Sarışın, umursamazca maskesini indirip rahat bir tavırla elini sarı saçlarından geçirdi. *"Seni ortadan kaldırmak için doğru zamanı kolluyorum,"* dedi ifadesizlik içinde yüzüme bakarken.

Yüzümde mimik dahi oynamadı suratına öylece bakarken. *"Peşimden Bolesław gelir sanmıştım,"* dedim hayal kırıklığına uğramış gibi.

Yüzünde bir gülümseme belirirken onayladı beni. *"O kimseyi kovalamaz. O kaçtığın yerde olur."* Ardından bakışlarını Wielki'ye çevirirken gözlerinde küçümseyici, iğrenen bir bakış vardı. *"İhanet mi ediyorsun denek piç?"*

Weilki'nin yüzünde her zamanki boş ifadesi varken öylece ona baktı ve tek kelime dahi etmedi. Wielki'nin egosu öyle büyük öyle sarsılmazdı ki çoğu Tilki'yi konuşmaya veya ona cevap vermeye değer görmez, herhangi bir Tilki'yle konuştuğunda onun rütbe kazandığı varsayılır ve doğru çıkarmış. Jan, Wielki gibi davrandığı zamanlarda en çok zorlandığı

şeyin insanlarla alay edememek olduğunu anlatırken bahsetmişti. Ve şimdi yine aynı şeyi yapıyordu. Sarışın, onun gibi Kızıl Joker olan birine küfrettiği halde ifadesizlik içinde bakıyordu ona ve sarışın, bunun onu kayda almadığı anlamına geldiğini biliyormuş gibi gözlerinde öfke parladı.

"Sana teslim olman için bir şans vereceğim," diye araya girdiğimde gözlerini bana çevirdi. *"Küçüklüğünüzden bu yana sizi istismar eden ve beyninizi yıkayan örgüte hizmet etmeyi bırakıp teslim olursan yaşamana ve adil bir yargıyla yargılanmana yardım ederim."*

Çok komik bir şey söylemişim gibi güldü hafifçe. *"İstismar mı?"* diye sordu bununla alay ederek. *"Tanrı'nın yolunda bir demir gibi dövülmek ve elçilerinin elinde bir kılıç olmak istismar değil yaşamın en üst seviyesine ulaşmaktır. Fakat senin gibi her anlamda insanın alt formunda birinin bunu anlamasını beklemiyorum,"* dedi hissizleşmiş gözlerle yüzüme bakarken. *"Sen kim oluyorsun da bana kurtuluşu sunuyorsun?"* Kızıl gözleri küçümsemeyle parlarken hafifçe güldü. *"Madem bu kadar yüce gönüllü bir kurtarıcısın neden önce adını sayıklayan sevgilini kurtarmıyorsun?"* diye sorduğunda damarlarımın şakaklarımda zonkladığını hissettim.

Beni öfkelendirdiğini görmenin verdiği tatminkâr bir ifadeyle baktı yüzüme. Başını alayla sağ omzuna eğdi. *"Dosyanda öfkeni kontrol edebildiğin yazıyor ama bence nereye basacağını bilmekle ilgili."*

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordum ölüm gibi bir sesle yüzüne bakarken.

"Seni öylece öldüremem, böyle bir emrim yok, zira Sör Bolesław beni buna pişman eder. Ama eğer sen benim üzerime gelirsen kendimi savunmaya hakkım var." Dişleri görünecek şekilde sırıttı yüzüme bakarak. *"Nereden başlasam?"* diye sordu sanki fikrimi önemsiyormuş gibi. *"Annene nasıl saldırıldığından mı yoksa sevgilini hamile bırakmak için bir gece vakti gizlice..."*

Cümlesini bitirtmesine gerek kalmadı. Halihazırda zaten öfkeliydim fakat son cümlesiyle beynime kan sıçradı. Gözümü nefret bürürken öfke damarlarımda gezen bir yılandı ve kalbimi zehirliyordu. Dişlerimi öyle kuvvetle sıktım ki tüm kaslarım taş kesilirken ölümcül sezinin kanımda buz gibi dolaştığını hissettim.

Wielki'yi arkamda bırakırken, "Sakın oradan ayrılma," dedim kesinlikle karışmaması için.

On dört senedir anneme yapılanın ateşi göğsümde yanarken bunun üzerine Lina'nın da ateşi düşmüştü şimdi. Tüm öfkemin boğazıma

yığıldığını, omuzlarımdan bir ateş olup aktığını hissediyordum. Anneme ve Lina'ya yapılanların hesabını şimdi sorması kolaydı ama geçmişim elimden alınmış bir hayattı.

Ona doğru ilerlerken onu tüm odağım haline getirmiş, her bir hareketini analiz etmiş ve bin türlü hamlesini izlemiştim sanki saniyeler içinde. Bıçak veya silah çekse dahi bozmazdı, her türlü yere serecektim ecdadını siktiğimi. Her saniye soğukkanlılık ve farkındalık omuzlarıma bir pelerin gibi örtünürken içimdeki öfke patlayacak bir hedef bulmuş, akmak ve onu yakmak istiyordu.

"Çok oyalanma," dedi Wielki arkamda kalırken. "Bu beş para etmez denekler Lina'nın bile pek vaktini almazdı."

Sağ kolumun manşetini katlamayı bırakırken ölüm gibi bir sesle, "Sakın sevgilimi hafife alma," dedim bu kansız itlerin olduğu ortamda bir kez daha onun güzel ismini duymaya tahammül edemeyerek. Fakat bu karşımdaki şerefini siktiğim için geç kalınmış bir uyarıydı. Onun ipini henüz yanına varmadan çekmiştim.

Wielki'nin, "Asla almam," dediği an sarışın müsveddeyle aramızdaki mesafe kapanmış, sağlakmışım gibi tuttuğum duruşum onu tahmin ettiğim gibi yanıltmış, ilk hamlesi ona ölümcül bir hata yaratmıştı. İnsanlar nezaketimi yanlış yorumluyor, beni naif biri sanıyordu fakat bu benim kendi tercihimdi. Bilmedikleri ikinci şeyse benimle dövüşürken ikinci hata diye bir şeyin hiçbir zaman olamayacağıydı. İlk hata her zaman son hataydı.

Çevikliğine ve hızlı tepki verebilme yeteneğine güvenerek agresif ve fütursuzca savurduğu direkt vuruşundan duruşumu düzelterek kaçtığımda dövüşün bittiğini yalnızca ben biliyordum. O tepki veremeden ben sol yumruğumu tüm şiddetiyle karaciğerine indirdim. Kemiklerinin sesi kulağıma gelirken acı eşiğinin yüksek oluşu ve adrenalin seviyesinin yükselmesiyle bunun onu durdurmayacağının bilinciyle karşı atağa geçeceğini Jan ve Wielki'yle olan dövüşlerimde tecrübe etmiştim. Geri dönen sağ dirseğini bloklayıp sağ kolumla kilide aldığım gibi kolunu da kırdım ve onu aşağı çekmenin ivmesini kullanarak torasik kaburgalarına tüm gücümle dizimi geçirdiğimde sağlam koluyla bloklamaya çalıştı ama nafile bir savunmaydı.

Her zaman çok güçlü biri olmuştum ve bu güç beni korkutmuştu hep. Annem her zaman bu kadar güçlü olduğum için sakin bir kişiliğim olduğunu söylerdi ama ben biliyordum ki eğer kontrolümü

kaybedersem birini tek bir yumruğumla dahi öldürebilirdim. Ve şimdi iki senede yumruklarımı ve tekmelerimi demirde döven, dirseklerini anatomi kitaplarının üzerinde çürütmüş biri olarak gözümü kararttığımda rakibimin karşımda şansı sıfırdı. Bir insanı neyin öldürebileceğini en iyi ben biliyordum... *Daha önce de söylemiştim sana Lina...*

Attığım yumruk ve diz, cüssem ve kas gücümle birleştiğinde o kadar güçlü darbeler haline gelmişti ki geri çekildiğimde ayakta kalan tek kişi bendim fakat dizleri üzerine çöken sarışın çektiği silahını göğsüme doğrultmuştu. İçimde korkuya dair yaprak dahi kıpırdamadı. Sağ elimle uzanıp parmağımı tetiğin arkasına soktuğum gibi elini sıkıca tuttum ve sol elimi kafasının arkasına yaslayıp ölmeye başlayan gözlerine baktım.

Attığım diz sebebiyle trokal kaburgalarının kırıldığına ve kalp konfüzyonu* veya kardiyak tamponad** yaşadığına emindim. İlk yumruk kaburgasını kırmış ve muhtemelen karaciğerini de yırtmıştı. Eğer hemen müdahale edilirse yaşama şansı vardı fakat o, onu kurtarabilecek tek adama nafile bir suikast girişiminde bulunmayı tercih etmişti.

İfadesizlik içinde yüzüne bakarken ona doğru eğildim. Silah göğsüme yaslanırken gözlerinin içine baktım ve ensesine yasladığım elimle güçlüce tuttum düşmemesi için.

"Endişe etme," dedim gözlerinin içine bakarak Lehçe. *"Bolesław'ı da yakında yanına göndereceğim."*

Gözlerindeki fer gittikçe kaybolurken doğrulduğum sırada havayı kesen kurşunun ıslık sesiyle birlikte kafasında bir delik açılarak ayaklarımın önüne yığıldı. Kanlar içinde yere yığılan cesede bakakaldım bir anlığına. Wielki'nin kafasında açtığı delikten toprağa sızan kanı izledim...

Öfkem yerini bilince bırakırken birkaç dakika önce kanlı canlı olan bir insana attığım yumruğun etkisini hâlâ elimde hissedebiliyordum fakat o yerde yatarken hiçbir şey hissetmiyordu. Eğer müdahale etseydim onu kurtarma şansım vardı fakat Wielki bu şansı sıfıra indirmeyi seçmişti. Ölmesine karar vermişti ve benim elimden olmamasını seçmişti...

Kalbim adrenalin ve öfkeden kalıntılarla hızla göğsüme vursa da soğukkanlılığımı yitirmemiştim. Senelerim ölülere bakmakla geçtiğinden miydi içimdeki bu hissizlik yoksa anneme ve Lina'ya yapılanların kini miydi emin değildim ama zerre suçluluk hissetmedim üzerimde. Yiğit'in

* Kalp ezilmesi.
** Kalbi çevreleyen zar içinde sıvı birikmesi.

odasında izlediğim, Lina'nın öldürmek zorunda olduğu bir adamı onu gözlerine bakarak öldüremediğinden postüral asfiksiyle öldürdüğü görüntüler canlandı yerde yatan cesede bakarken. Dün gece sırtındaki dövmelerden utandığından sırtını görmemi istemeyen Lina'yı ve onların beni mecbur bıraktıkları şeye bakıyordum o an yalnızca. Ne Lina ne de ben ellerimizde kan olsun istemiştik ama ikimiz de aynı yerdeydik işte şimdi. Biraz olsun mecburiyetlerimizi eşitlemiş sayılırdık artık. *Lina... O güzel gözlerin benden utanmayacak artık... Bu iş sona erdiğinde ellerimizi birlikte yıkayabiliriz sevgilim... Siyahsak eğer birlikte siyahız, beyazsak birlikte beyazız artık...*

Gözlerimi usulca Wielki'ye çevirdiğimde az önce ateşlediği silahını usulca yanına indirdi. "Fazla uzun sürdü," dedi kısaca. Ama ben neden yaptığını biliyordum.

"Zaten ölüyordu," dedim hissizlik içinde öylece yüzüne bakarken.

Kafasını sallarken, "Hafife alınmak en büyük özgürlüktür," diye mırıldanarak ayaklarımın dibindeki cesede baktı. Hep öyle söylerdi. En büyük silahımın Tilkilerin beni hafife alması olacağını biliyordu adı gibi. Öyle de olmuştu. Ve şimdi ayaklarımın dibindeki Tilki öldüğünden bu hâlâ bir sırdı.

"Çekirdeği bul, cesedi ben alacağım," deyip yanından geçtim ve arabama doğru ilerledim.

Burada birinin öldüğüne dair tüm kanıtları yok etmek üzere bagajdan gerekli olan malzemeleri alıp döndüğümde Wielki kurşun çekirdeğini ve kovanını almış, cesetten daha fazla kan akmaması için bir parça kumaşla kafasını sarmıştı. Yanına gittiğimde kartını da aldığını gördüm.

"Marek hiç mutlu olmayacak," derken kartı iki parmağı arasında göreceğim şekilde çevirdi. Bir Altın Kupa Valesi'ydi... "Gerçekten Maça seviyesindesin," dedi teorisini kanıtlamış gibi. "Sen ve o *mavi gözlü şeytan* Tilki değilsiniz belki ama bir kurt olduğunuz kesin."

"Doktor olmayı tercih ederdim," derken torbayı maktulün yanına uzattım.

Wielki ayaklarının olduğu kısma geçerken, "Hâlâ öylesin Doktor," dedi yüzüme bakarak. "Zaten ölüyordu, bir Tilki için yaşlı sayılır." Sanki beni teselli etmek istiyordu. "İlk önce az zamanı kalanları ve çocukları gönderecekler. Diktatör bir kral en iyi savaşçısını savaşlarda kullanmaz, hırslarına hizmet ettirir."

Maktulü torbanın içine koyduğumuz sırada, "Çocuklara dokunmam," dedim net bir ifadeyle.

Onayladı beni. "Bu yüzden özellikle çocuk yollayacaklardır."

Torbayı kapattığımda ikimiz de doğrulduk.

"Bu olaylar lehinize sona erdiğinde onlara ne olacak sanıyorsun?" diye sordu merakla.

Kaşlarım çatıldı. Tutuklanacaklardı. Yargı süreci ne şekilde işlerdi bilmiyordum ama örgütün tekrar kurulmasını riske atmayacak şekilde her bir Tilki yakalanacaktı. Milat, İnterpol'ün arama listesinde pek çok Tilki olduğundan işbirliği içinde olduğumuzu söylemişti. Yurtdışıyla onlar ilgilenirken biz kendi ülkemizle ilgilenecektik ve biz çocukları öldürmezdik ama başka ülkeler için aynı şeyi garanti edemezdim.

"En azından yaşayacaklar," dedim gözlerine bakarken.

"Eh," dedi umursamıyormuş gibi. "Önceki hayatları da pek özgür sayılmazdı."

Henüz çocuk olan ve ciddi suç işlememiş olanların psikolojik destek almaları ve topluma kazandırılabilmeleri için elimden geleni yapacaktım. Lina ve Kadir abi de buna sessiz kalmazlardı zira.

"Neden lehiniz dedin?" diye sordum kızıl gözlerine bakarken.

Saçlarını geriye doğru çekerken, "Ben iki tarafın da imparatorluğunu pek uzun süre görmeyeceğim," dedi öylece. "Baş etmen gereken vicdan mahkemesi benimle değil Çakırca."

"Tedavi görebilirsin hâlâ," dedim bu vazgeçmişliğine anlam veremeyerek.

Bomboş bir ifadeyle baktı bana. Anlatmak istemiyordu. Biliyordum bu ifadeyi. Ne zaman Circus'la ilgili bir şeyler sorsam konu o ve Jan'a geldiğinde bu ifadeyi takınırdı. Orada maruz kaldığı şeyi tahmin dahi edemiyordum. Bu güce kolayca erişmemişti ve gün yüzünde olan o olduğu için Jan'dan daha fazla şeye maruz kaldığını anlayabiliyordum. Bu yüzden Jan normal bir hayatı ve Lina'ya dair her şeyi merak ederken onun yaşama dair hiçbir şey dikkatini çekmiyordu sanki.

"Eğer olaylar bu şekilde gelişmemiş olsaydı ben yine bu kadar yaşardım," dedi gözlerime bakarak. "Yaşamak beni heyecanlandırmıyor." Gözlerini arabanın arkasına doğru bir yere çevirdi soğukkanlılıkla. "Acıyı hissetmemek, yalnızca acıyı hissetmemek değil." Tüylerim diken diken oldu. "Hiçbir şey hissetmemek demek."

Dik dik baktım suratına. Hiçbir şey hissetmiyor muydu? Külahıma anlatsın. Muhtemelen ölümü kabullenebilmek için bunca sene buna inandırmıştı kendisini. Ama ben onun iki sene içinde hatırı sayılır

sürelerce Lina ve Jan'dan bahsedildiğinde yüz ifadesinin nasıl değiştiğini görmüştüm. Az önce yaptığı şey sıkıldığından değildi zira ben öldürmüş olmayayım diyeydi. Biliyordum. Beni hazırlamak istiyor; arkada kalacağımı, tereddüt edeceğimi ve bu yüzden öleceğimi düşünüyordu. Vicdanımın beni öldüreceğini düşünüyordu ama öte yandan ben kötü olayım da istemiyordu.

Karşısına dikilip, "Zaten ölmek üzereydi ama yaşı olduğundan değil benim yumruğumdan," dedim torbadaki Tilki'yi kastederek. "Madem bir şey hissetmiyorsun, neden kafasından vurdun o zaman?"

Çünkü birini öldürebileceğime ikna olduğu anda birini öldürmüş olmamı istememişti. Biliyordum adım gibi.

"Vicdan yapıp kendini demoralize etme riskini almadım," dedi öylece yüzüme bakarken. "Lina'nın devam edebilmesi için sana ihtiyacı var."

"Ölüp gideceksin madem Lina'nın devam edip edememesinden sana ne?" dediğimde ilk kez duraksadı bir anlığına. Sanki dünya üzerinde her şeyi düşünmüş bir tek buna bir cevap bulamamış gibiydi.

"Bilmiyorum," dedi sonra dürüstçe. "Lina'nın hissedebiliyor olmasını takdir ettiğim içindir belki... Belki de Jan sonunu bu kadar merak ettiği içindir..."

Jan'ın onun da tedavi olacağını düşündüğü için tedavi olduğuna emindim. Eğer onun böyle düşündüğünü biliyor olsaydı kendisi asla tedaviyi kabul etmezdi. Birbirlerine aynı anda atan bir kalp kadar bağlılardı. Yalnızca aynı rahmi değil doğduklarından beri aynı kişiyi paylaştıkları içindi belki de ama kendileri gibi değil diğeriymiş gibi davrandıkları anlarda onların aslında kim olduğunu anlamam yedi ayımı almıştı. Celina Hanım'da ikisinin de genetik dizilimi olduğu kadar EKG ve beyin tomografileri vardı. Aynı sorulara verdikleri beyin aktiviteleri birbirleriyle o kadar örtüşüyordu ki bunun dünyada eşi benzeri olmadığını söylemişti Celina Hanım.

"Sadece," diye mırıldandı yerdeki torbaya bakarken düşünüyormuş gibi. "Lina'yı gülümserken görmek garip bir his... Tekrar görmek iyi olurdu."

"Eğer ölürsen Lina sence ne hisseder?" diye sordum Lina'nın onun hakkında ne düşündüğünü sandığını merak ederek.

"Muhtemelen yumuşak bir kalbi olduğundan üzülecektir ama bir aya kadar unutacaktır."

Kafamı iki yana salladım. "Senin için ağlardı," dedim emin bir sesle. "Arkandan yas tutardı."

Bu cevabıma gerçekten şaşırdı. Yüzünde değil ama gözlerinde gördüm bunu. "Neden ağlayıp yasımı tutusun?" dedi anlam veremeyerek. "Hayatını mahvettik."

Olduğum yere diz çöküp yerde yatan torbayı omzuma alırken, "Sen etmedin," deyip doğruldum ve gözlerine baktım. "Sen de en az bizim kadar mağdursun bu hikâyede."

EKİM 2002-2006 – POLONYA - VARŞOVA, CIRCUS AKADEMİSİ

Yaklaşık on beş yıl önce, Kiralık Tanrı kod adlı Kızıl Tilki La Hire'ın geçirdiği mutasyon bozulmalarının daha sonrasında bilinmeyen bir sebepten düzelmesi, Circus için paha biçilmez bir hediyeydi. Fakat bu gerçekleştiğinde La Hire çoktan sahip olduğu gücün farkına varmış, Circus'a sırtını dönmeye başlamıştı. Jadwiga, Kiralık Tanrı'sının, sevmek yasak olduğu halde onun gibi Kızıl Tilkileri daha mükemmel hale getirmesi için genetik mühendisi olarak yetiştirdiği tek kızı Celina'ya âşık olduğunun farkındaydı. Sevmenin bir zayıflık olduğunu düşünen Jadwiga, La Hire'ı cezalandırabilmek için gardını indirmesini bekledi. Eğer Kiralık Tanrı'sını biri kurtaracaksa onun kızı olduğunu biliyordu ve öyle de oldu. Celina Kotan, Kızıl Tilkilerin sahip olduğu mutasyon anomalilerini düzeltecek ve onları otuz seneden daha uzun süre hayatta tutacak tedaviyi buldu. Fakat baskı altında büyüttüğü ve kendisine ihanet etmeyecek kadar korkak olduğunu düşündüğü kızını La Hire değiştirmişti.

La Hire'ın kan testi sonuçları normalinin üzerinde seyrettiğinde Jadwiga, kızını odasına çağırdı. Celina ise kesin bir tedavi olmadığını, uyguladığı yöntem ve tedavinin yalnızca Kadir Kara olarak bildiği La Hire'ın genetiğine özel ve tamamen rastlantısal olduğuna Jadwiga'yı inandırdı. Fakat Celina annesini, bu işin peşini bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Tek çözüm yolu, her şeyi kendi kafası içerisinde saklamaktı. Bu yüzden tüm çalışmalarını yok etti. Yok etmediği tek şey La Hire'ın vermiş olduğu kan örneğiydi. Bu kan örneğiyle tedavinin tam olarak çözülemeyeceğine inanan Celina bunu dert etmemişti fakat annesinin tedaviye değil genetiğine yöneleceğini aklının ucundan dahi geçirmemişti.

Jadwiga'ya göre eğer tedavi La Hire'ın genetiğinde yatıyorsa tek gereken genetiğini çoğaltmaktı ve bu bir kan örneğiyle bile pekâlâ mümkün

olabilirdi. Celina'nın da La Hire'ın da ruhu dahi duymadan La Hire'ın sahip olduğu yüksek direnç, adaptasyon kapasitesi ve baskılanmamış MC1R gen ekspresyonu* nedeniyle nadir rastlanan genetik profili temel alındı ve Circus'un genetik mühendislik birimi tarafından ilk uygulamada, 48 adet deneysel embriyo oluşturuldu. Bu embriyolar, klasik döllenme yöntemleriyle değil; La Hire'a ait somatik hücrelerden elde edilen genetik materyalin önceden düzenlenmiş DNA dizilimleriyle sentezlenmesi yoluyla üretilmişti. Hedeflenen, onun taşıdığı kızıl genetik özelliği aşırı uyararak yapay bir evrim modeli oluşturmaktı. Fakat bu embriyolardan yalnızca biri hayatta kalsa da kızıl genleri baskın değildi. Oldukça sağlıklı doğan bu çekinik kızıl genli bebek ölüme terk edilmek yerine La Hire'a karşı bir koz olarak kullanılmak üzere Yüksek Şûra'dan gizlenerek büyütülürken Jadwiga ona Pars ismini verecek ve ömür boyu ona hizmet etmesi için beynini yıkayacaktı.

İkinci denemede 327 deneysel embriyo oluşturuldu. Bu embriyoların çoğunluğu, hücresel bölünme sürecinde ya da genetik stabilizasyon aşamasında bozuldu. Ancak bir çift monozigot (tek yumurta) ikiz epigenetik dengeyi sürdürebildi ve hayatta kalmayı başardı. Hiçbir fiziksel anomali göstermeden doğan ikiz bebekler, La Hire'ın doğrudan spermiyle değil ama onun genetik kodları temel alınarak şekillendirilmiş, önceden dizayn edilmiş ilk mutant örnekler olarak kayıtlara geçti.

İkizler ilk doğduğunda Jadwiga, Yüksek Şûra'nın elinde henüz bir tane bile düzgün DNA dizilimine sahip Tilki yokken onun iki tane sağlıklı Tilki'ye sahip olmasını adil bulunmayacağının ve birinin elinden alınacağının bilincindeydi. Bu yüzden birini saklamaya karar verdi. Genetik mühendislerinin görece daha zayıf olarak seçtiği bebek olan Jan'ı Jadwiga gölgelerde güçlendirecekti; göz önünde büyüyecek olan Wielki, öldüğü takdirde kimsenin ruhu duymadan yerine diğerini yerleştirecekti. Bu yüzden ikiz bebeklerin sağlıklı bir şekilde doğduğundan haberi olan herkes bir gece ansızın infaz edildi. Jadwiga elinde genetik bilgiler kaldığı sürece herhangi bir genetik mühendisin bunu yapmakta zorlanmayacağını düşünüyordu.

Sonraki deneme bir faciaydı. 2379 embriyodan yalnızca biri hayatta kalabilmeyi başarabilmişti. Mühendisler ona savaşçı diyorlardı. Bu

* MC1R gen ekspresyonu: MC1R geni, saç, ten ve göz rengini etkileyen melanin pigmentinin üretiminde rol oynar. Bu genin çalışma şekli değiştiğinde özellikle kızıl saç, açık ten, ağrı eşiğinde farklılık, soğuğa duyarlılıkta artık, anesteziklere farklı yanıt, gibi özellikler görülebilir.

yüzden Jadwiga'nın ismini Ares koyduğu bebekten sonra denemelere uzun süre ara verildi. Bu hem çok maliyetli hem de Yüksek Şura'dan gizli yönetildiği için oldukça tehlikeli bir işlemdi. Zira çok zaman geçmeden Jadwiga önceki mühendislerini öldürdüğü için pişmanlık duyacaktı. Çünkü ikizleri daha güçlü olmaları için deneylere ve mutasyona maruz bıraktığında La Hire'ın tedavi öncesi sahip olduğu tüm anomalilerin ikizlerde de görülmeye başladığını ve onların da tedaviye ihtiyacı olduğunu fakat onların gen diziminden sorumlu kimse hayatta olmadığından bunun çok zor olduğunu öğrenecekti. Jadwiga bu yüzden gözlerini La Hire ve öz kızından olan Lina Kara'ya dikti. Kiralık Tanrı'dan kızıl olarak doğan bu çocuk ya mucizenin ya da şifanın kendisi olacaktı.

Çoğu Tilki'nin akademiye getirildiği yaşta yani dört yaşında annesinin gözleri önünde kaçırılarak akademiye getirildiğinde ona çevrilen yüzlerce kızıl göz arasında en ilgilisi Jan'a aitti. O kızda farklı bir şeyler seziyordu. O kız diğerleri gibi değildi. Burada kimsenin bir ailesi olmazdı fakat onun vardı. Tıpkı Jan'ın ikizi olması gibiydi...

Lina akademiye geldiğinde Jan çoktan on iki yaşına girmiş, yüzünü bir maskenin altına gizlemeye ve Wielki'den hep bir adım geride durarak görünmez olmaya alışmıştı. Bazı günler yemeğini alır, kimseye görünmeden kimsenin çıkamadığı yüksek kale duvarına tırmanarak tepede maskesini çıkarıp yemeğini yerdi. O zamanlarda yalnızca gökyüzü, Jan ve akademiye gizlice girmenin bin türlü yolunu bulan kızıl bir kedi olurdu. Her seferinde dışarı atılan bu arsız kızıl kedi Jan'ın Wielki'den sonraki tek arkadaşıydı. Ta ki bir gün gizlice bahçede dolaşırken Lina'yı kanlar içinde bahçede yürürken görene dek... Küçük kızın korkak bir tavuktan pek farkı yoktu fakat dayak yiyeceğini bildiği halde yemekhaneden ekmek aşırmış, yaralarına rağmen gayretle bir yere gidiyordu. Jan köpeklerden vaktinde kurtulmamış olsa yüz kez yakalanmış olurdu fakat yemekhaneden akademinin bahçe duvarlarına kadar sorunsuz şekilde gelebilmeyi onun sayesinde başarmıştı. Jan neden burada durduğunu başta anlamasa da kızıl kedisi ortaya çıkıp Lina'ya yaklaştığında ve ona sırnaştığında donakaldı. Lina bıçak antrenmanında kan içinde kalmış ellerine rağmen getirdiği ekmeği kediye verdi ama kedi, Jan'ın yemeklerinden aşırmaya alışkın olduğundan kanlı ekmeği yemedi. Lina kedi ekmeği yemediğinde onu kucağına alıp kedinin başına kendi başını yaslayarak yara bere içinde sessizce ağlamaya başladığında Jan orada öylece ona bakakalmıştı. Acısından mı yoksa kedi ekmeği yemediğinden mi bilinmez sessizce içli içli

ağladığında Jan, bu görüntü karşısında göğsünde bir şeylerin yandığını hissetmişti. Hayatında ilk kez Wielki dışında birine karşı ne olduğunu bilmediği sıcak bir şey hissettiğini düşünmüştü ve bu onu hem rahatsız etmiş hem de heyecanlandırmıştı. O küçük kıza bakarken içinden ılık ılık bir şeylerin aktığını hissetti. O kadar garip bir histi ki bu Jan bunu Wielki'ye dahi anlatamamıştı. Halbuki birbirlerine her şeylerini anlatmaları zorunluydu, aksi halde birbirlerinin yerine geçtiklerinde insanlar onların farklı kişiler olduklarını anlardı. Fakat Jan bunu kendisine saklamak istemişti. Çünkü Wielki'nin onunla dalga geçmesinden ve daha kötüsü o aptal *kedi surata* zarar vermesinden endişe etmişti. Halbuki onun böyle endişeleri olmamıştı hiç. Bu yüzden zamana bırakmaya karar verdi.

Lina, akademiye alıştıkça bu kez Ares'in dikkatini çekmeye başladı. Ares onun sevgi dolu olmasına katlanamıyor, Wielki'ye bu konu hakkında söylenip dururken Jan yalnızca sessizce gülümseyen küçük kızı izliyor, o farkında olmasa bile onu bekçi köpeklerinden, eğitmenlerinden, zorba çocuklardan ve Lina'ya değer verdiğinin anlaşılmayacağı ölçüde Ares'ten koruyordu.

Akademide her gün birbirinin aynısıymış gibi geçip giderken bir gün iki sevgili yakalandığında atmosfer bir anda değişti. Akademi herkesin bir kişiyle yakın olmasına izin verileceğini duyurduğunda Jan, kendisinin buna dahil olmadığını bildiği halde aklından yalnızca o aptal kedi surat geçmişti. O gün herkes biriyle eşleştiğinde ve Lina'nın en güçsüz çocukla ekip olduğunu gördüğünde şaşırmamıştı bile. Adı gibi o çocuğu seçeceğini biliyordu çünkü Lina diğer çocuklardan yalnızca kedilerini değil o çocuğu da koruyordu.

Gece vakti çöküp Wielki, o gün yaşadıklarını birbirlerine anlatabilmeleri için onlara özel olarak yaptırılan odalarına döndüğünde Jan yatağında oturmuş onu bekliyordu.

"Birini seçebildin mi?" diye sordu merakla ikizine bakarken. "Lütfen Ares olduğunu söyleme ona katlanması çok zor."

Wielki üzerini değiştirmek üzere dolabına ilerlerken, "Bu bir tuzak," dedi. "Bir ay sonra bitecek bir şey için biriyle ekip olmama gerek yok."

Jan'ın kaşları çatılmıştı fakat Wielki'nin açıklamasına kalmadan her şeyi anladı.

"Onları öldürecekler mi?" diye sordu Wielki'yi izlerken.

Wielki ütüsü dahi bozulmamış takımını çıkarıp özenle asarken, "Sanmıyorum," dedi bilge bir tavırla. "Onlar gibi çocukları bulmaları zordur eminim."

Jan alayla gülümsedi ona. "Biz de onlar gibiyiz."

Wielki onaylamazca kafasını iki yana sallarken, "Biz özeliz," dedi ikisini işaret ederek. "Biz her zaman onlardan önde olacağız. Genetiğimizde var bu."

Jan henüz on üç yaşında olmasına rağmen bu hikâyeyi biliyordu. "Evet, Ares de öyle," diye mırıldandı. Üstelik Ares bile dışarıda gezerken o gölgede kalmak zorundaydı.

Wielki'nin yüzü limon yemiş gibi buruştu. "Evet bir de o aptal var." Ardından yatağa girmek için yorganını kaldırdı. "Bir de o kız."

Jan kimden bahsettiğini bilerek yüzüne ilgi ve merakla baktı fakat çok ilgili görünmek istemedi. "O kız mı?"

Wielki kafasını sallarken başını yastığa koydu yorgunca. "Şu kedi dediğin."

Jan neredeyse utanacaktı ama bunun yerine o da yatağına girdi usulca ve ona döndü.

"O da mı bizim gibi?" diye sordu buna şaşırarak. "Nereden biliyorsun?"

"Majesteleri konuşurken duydum ve parçaları birleştirdim," dedi bu çok basitmiş gibi. "O kız da bizim gibi özel."

Jan anlamadığından kaşlarını çattı. "Onun da genetiğinde varsa neden bizim gibi olamıyor o zaman?" diye sordu merak ederek. "O bir karıncayı bile ezemez."

Wielki onayladı onu. "Belki de doğduğu içindir," dedi düşünmeden. "Bizim annemiz veya babamız yok. Bizim bildiğimiz tek şey bu," deyip odalarını işaret etti. "Ama onun bir ailesi vardı."

Jan'ın kanında gezinen o merak tohumlanarak damarları boyunca büyüdü ve tüm vücudunu kaplamış gibi hissetti. "Sence ailemiz olsaydı biz de mi onun gibi olurduk?"

"Zayıf mı?" diye sordu Wielki.

Jan bir süre sessiz kaldı. Bahsettiği şey zayıflık değildi aslında. Daha çok merhamet gibiydi. Fakat Wielki'nin onun da zayıf olduğunu düşünmesini istemedi.

"Ağlamamak için gülümsüyor," dedi düşünceli bir sesle. "Bu bana zayıflık gibi gelmedi."

Wielki kardeşinin içini görüyormuş gibi yüzüne baktı birkaç saniye.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sorduğunda Jan bu kez gözlerini kaçırdı. "Öyle değil," diye karşı çıktı hemen.

Wielki, "Onu gizli gizli izlediğini biliyorum," derken Jan'ın beklediğinin aksine yüzünde hiç alay yoktu. Wielki çok alay etmezdi, daha çok

çokbilmiş bir abi gibiydi. Fakat Jan bunu bilirse onunla alay edeceğini düşünerek yanılmıştı.

"Sadece," diye mırıldandı Jan nasıl açıklayacağını bilemeyerek. "Her şeye rağmen hâlâ gülümseyebilmesi garip değil mi sence de?"

Kafasını salladı Wielki. "Evet. Garip. Ben de onu ilginç buluyorum," diye öylece itiraf ettiğinde Jan heyecanla doğruldu. "Değil mi? Ben de çok ilginç buluyorum!"

Wielki fazla heyecanlandığı için parmağını kaldırıp dudaklarına yasladı, ardından kulağını işaret etti onları dinlediklerini Jan'a hatırlatarak. Jan hemen olduğu yere sindi fakat hâlâ bunu konuşmak için çok heyecanlıydı.

"Sen ne zamandır ilginç buluyorsun?" diye sordu merakla.

"Onu akademinin kaçık kızıl kedisine benzettiğinden beri," dedi öylece Jan'a bakarken. "Gerçekten o kediye benziyor."

Jan kendini tutamayıp güldüğünde Wielki, Jan'ı ilk kez böyle gülerken görmenin verdiği şaşkınlıkla donakaldı ama Jan gözleri kapalı olduğundan Wielki'nin yüz ifadesini göremedi. Wielki ikiziyle herkesle olduğundan yakın olsa da kardeşlik denen şeyin kavramını görevlere katılmaya başlamalarından önce tam anlamıyla idrak etmiş sayılmazdı, Jadwiga birbirlerine benzemeleri için onları birbirinden ayırmazdı ama biri hata yaptığında diğerini de cezalandırırdı. Bu yüzden Wielki hep baskın kardeş olmuştu, zira Jan doğduğundan bu yana gölgelerde yaşayan kardeş olduğundan asi bir çocuk olmamıştı hiçbir zaman. Adı konmamış bir ast ve üst ilişkisi gibi hissettiriyordu bu Wielki'ye. Fakat Jan ve Ares bir göreve katılıp ikisi de ihanete uğrayarak deşifre olduklarında ve Ares yakalanırken Jan hayati bir yarayla akademiye döndüğünde Wielki hayatında ilk kez korku ve itiraf etmekten utandığı bir bağlılık hissetmişti. Jan ona benzediği için olduğunu sanmıştı ilk başta. Ona bakmak kendi ölümünü izlemek gibiydi. Ta ki Jan onun elini tutarak, "Üzülme," diyene kadar...

Jan bunu söyleyene kadar Wielki hissettiği şeyin onun gibi acı eşiği yüksek birinin bile hissedebildiği bir acı olduğunu fark etti. Hayatında ilk kez gözlerinden iki damla düştüğünde Jan'ın acı dolu yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Seni seviyorum kardeşim," derken göğsünde hissettiği sıcaklık Wielki'nin hissettiği ilk sevgiydi ve onu kimseye vermemeye yemin ederek sıkıca tuttu elini. Jadwiga, ondan vazgeçmek istediğinde kimsenin ona yaklaşmasına izin vermedi. Sonrasından ceza alacak olsa da Jadwiga yarattığı bağdan memnundu. Wielki'ye bu hayatta sahip olmak

isteyeceği bir şey vermiş sonra da onun canını bahşederek Wielki'ye bir rüşvet olarak sunmuştu. Jadwiga artık Wielki'ye sonsuza kadar sahip olacağını biliyordu.

Ve şimdi, Wielki, Jan'ı ilk kez böyle gülerken gördüğünde kalbinde yine o sıcaklığı hissetti ve bu, onu gülümseten şeye de sahip olma arzusu doğurdu içinde. Jan istiyorsa eğer o kızı da koruyabilirdi ve bu onun için kolay bir görev olurdu.

Jan merakla yatağından kalkıp hiç ses çıkarmadan bir kuş gibi Wielki'nin başucuna tünediğinde Wielki hemen uyuyamayacağını biliyordu.

"Bize benziyor dedin ya? Kardeş mi sayılıyoruz?" diye sordu Jan merakla. "Ares gibi?"

Wielki düşündü biraz. "Ares'le ne kadar kardeşsek onunla da o kadar kardeşiz. Bizi La Hire'ın spermiyle değil genetik kalıntısıyla yaptılar ama babalık testi yaptırsaydık babamız çıkardı. Ares'te olduğu gibi."

Jan detayları umursamayarak omuz silkti. "Yani abisi sayılıyoruz," dedi böyle kabul etmek isteyerek.

"Evet, öyle denebilir," diye onayladı onu Wielki. "Rahip de Majestelerine bizimle evlenemeyeceğini söyledi."

Jan yüzünü buruşturdu. "İğrenç."

Wielki onu onaylarken, "Ona ilgin olduğunu Ares'e belli edersen ona kafayı daha çok takar," diye uyardı onu.

Jan kaşlarını çatsa da bunun gerçek olduğunu biliyordu. Bu yüzden Wielki'yi onayladı. Bir süre daha Lina'yı izlemek onun için ilginç bir deneyimdi. Fakat Wielki'nin bahsettiği "eşleşme" tuzağına düştüğünde Jan revirin koridorunda gizlenirken endişe içindeydi. Lina, küçük kızı öldüremeyip pes ettiğinde Jan pes eden Lina olduğu halde onun öldürülmeyeceğini biliyordu ama Ares, Lina'ya onu öldüremedikleri için küçük kızı öldürdüklerini ve buna Lina'nın sebep olduğunu söylediğinde Lina öyle çok üzülmüştü ki revire kaldırılmış, birkaç saattir oradan çıkmamıştı.

Jan sabırsızlık ve merakla revirin önünde beklerken kapılar açılıp Lina'yı içerideki sedyelerden birinin üzerinde gördüğünde tüyleri diken diken oldu ve buz kesti. Tanıdığı küçük kızın gözlerindeki ışık geri gelmemek üzere kaybolmuştu... Jan, Lina'nın gözlerine bakarken neden diğerlerinden farklı olduğunu düşündüğünü ilk kez o an daha iyi anladı. Onun gözlerinde yaşam vardı, buradaki tüm çocuklar ölü gibi bakarken o canlıydı. Fakat onu da kırmışlardı. Jan, öfkeli hissetti kendini ve ilk kez öldürmek değil, birini yaşatmak istedi...

Her şey o günden sonra yokuş aşağı gitti. Lina'nın ders almasını isteyen Jadwiga ve Ares'in sadistçe arzuları bir araya geldiğinde Ares elinde o kızıl kediyle çıkageldi. Lina'nın gözleri önünde bekçi köpeklerinin ortasına kedisi atıldığında köpekler deliye döndü fakat deliye dönen tek kişi onlar değildi. Lina, Ares'in ıslık çalmasına bile gerek kalmaksızın kendisini köpeklerin arasına attığında Jan ileri doğru çıkacakken Wielki tek bir bakışıyla onu durdurdu. Jan yumruklarını sıkarak Lina'ya baktı. Lina, kollarında parçalanan kedisiyle, köpeklerin cesetlerinin ortasında; gözlerinde canlılığa dair hiçbir şey olmadan öylece dikiliyordu. İşte bu an; Jadwiga'nın Lina'nın babasını, La Hire'ı öldürebileceğine ikna eden o andı.

Daha sonra Lina, Yediler Manastırı'na götürülecek, işler yolunda giderse La Hire kızını almak isterken Lina tarafından öldürülecekti. Fakat işler yolunda gitmese bile La Hire, dersini almış olarak boynuna tekrar tasmasını takmış olacaktı. Öyle de oldu. La Hire'ın boynuna tasma vurulduğunda ona verilen ilk iş, kendisi gibi Tilkiler yetiştirmek olacaktı.

Yıl 2006'yı gösterdiğinde Wielki ve Jan on beş, Ares on dört yaşına girmişti. La Hire akademiye adımını attığı an tüm Tilkiler kulak kabartıyor, attıkları adımı düşünüyor, nefeslerini kontrol ediyorlardı. La Hire'ın tüm hayatına hâkim olan bu çocuklar ondan hem korkuyor hem de ona saygı duyuyordu. O Majestelerine meydan okuyabilen ve buna rağmen hayta kalan tek Tilki'ydi. Öte yandan Majesteleri öyle yüceydi ki onun gibi birini bile zapt edebilmişti. Majestelerine meydan okumak bu yüzden akıllarından bile geçmezdi. Zira La Hire'ın buraya dönmesinin sebeplerinden biri de buydu. Jadwiga, herkesin aklına kazınsın istiyordu. O, bir Kiralık Tanrı'dan bile üstündü. O yıkılmazdı ve hepsinden daha uzun süre yaşayacaktı. Eğer ona iyi hizmet ederlerse belki onlar da Jadwiga gibi olabilirlerdi.

1992 Destesi'ne ait sınıfta, beklenmeyen mutasyon yan etkileri ve eğitim sırasında yaşanan kazalar sonucu otuz yedi çocuk bulunuyordu. Sağlam ve destede daha iyi bir yere gelebilmeye gayret eden bu otuz yedi çocuk, şimdi eğitmenlerinin vermiş olduğu dosya üzerinde düşünüyordu. Tamamen hayal ürünü olsa da gerçeğin bir parodisi sayılabilecek bir vakaydı bu. Tilkilerden en stratejik, daha az zarara karşılık daha fazla fayda beklenen saldırı planı isteniyordu. Bu tür sınavlar pek çok yeteneğini sınardı. Hızlı düşünme, baskı altında düşünebilme, çeşitli dilleri doğru anlamlandırma, strateji, faydacılık anlayışı, liderlik gibi çeşitli yönleri sınanır, en çok bu tür sınavlar onlara bir üst rütbeye ulaşmaları için puan sağlardı.

Wielki ve Jan sınıfın iki farklı ucunda otururken Jan yüzündeki maske sayesinde Wielki'yle olan benzerliğini bir sır gibi saklıyordu. Birlikte büyüdükleri bu çocuklar çeşitli acı dersler sonucu Jan'ın maskesine dokunmamaları gerektiğini öğrenmiş, zaman içinde maske onun gerçek yüzü olup çıkmıştı. Ondan Wielki'den korktukları kadar korkuyorlardı fakat kimse kardeş olabileceklerine ihtimal vermiyordu. Fakat Jadwiga, yüzleri kadar kişiliklerinin de benzemesini istediğinden onların Maça ve en iyi mutasyon örneği oldukları bahanesiyle aynı odada kalmalarını istiyordu.

Eğitmenlerinin verdiği beş dakikanın henüz 1 dakika 37. saniyesinde Wielki ve Jan birer saniye arayla ellerini kaldırdılar. Wielki yüzünü gösteren seçilmiş Tilki'ydi, bu yüzden Jan'ın her zaman ondan bir adım geride olması elzemdi. Wielki'nin rakibi değil onu yenilmez edecek olan destekçisi olmak kaderinde vardı. O Maça Asi'ysa Jan Maça Papazı olacaktı. O Sinek Üçlüsü olsa dahi Jan Sinek İkilisi olacaktı. En kötüsü her zaman Jan olabilirdi. Wielki her zaman bir adım önde olacak ve birbirlerine sonsuz bir güven duyacaklardı.

La Hire önce Wielki'ye ardından Jan'a baktı. Ellerini birbirine iki kez vurduğunda süre iki dakika azaldı. Tilkiler daha çok gerilmeye ve önlerindeki kâğıda daha fazla not almaya başladılar. Artık hepsi biri fikrini sunmaya hazır olduğunda daha iyisini sunmak için daha az vakitleri olacağını biliyordu. La Hire onu gördüğünden beri bu sınıfa ait olmadığına ve muhteşem bir Karo olacağına emin olduğu uzun kızıl saçlı ufak tefek kız elini kaldırdığında kalan bir dakikayı da tüketti ve diğer tüm Tilkiler sıra sıra ellerini kaldırmak zorunda hissetti.

La Hire bakışlarını ilgiyle Wielki'ye çevirip başıyla konuşmasına izin verdiğinde Wielki konuşmaya başladı.

"Başkanı öldürmek için onu değil, asistanını hedef alırdım."

Sesindeki dinginlik, nefretten değil; kesinlikten kaynaklanıyordu.

La Hire'ın gözleri kısıldı. "Devam et."

"Dosyada asistanın telefonunun pazar günleri sabah 07.00-11.00 saatleri arasında kapalı olduğu not edilmiş. Her hafta. Bu düzen yalnızca bir alışkanlığa değil, bir inanca işaret eder. O saatler Katolik ayin saatleri. Ve ayrıca, gömleğinde her zaman şarap lekesi var. Karısı da onun sakarlığından şikâyetçiymiş. Demek ki sadece gidiyor değil, kutsal ayine daima katılıyor. Komünyona,* şaraba."

* Hıristiyanlıkta özellikle Katolik, Ortodoks ve bazı Protestan mezheplerinde kutsal bir dini ayini ifade eder.

La Hire, "Devam et," dedi soğuk bir merakla.

"Rahip kılığına girer, onunla planlı bir karşılaşma değil, tesadüf inşa ederdim. Ayinler sırasında göz göze dahi gelmezdim. Sonra bir gün, kilisenin dışında karşılaşırdık. Tanrı'nın önceden çizdiği kaderden konuşurduk. Kendimi günah çıkaracak kadar ona yakın hale getirirdim. Onu manipüle ederek Başkan'ın planlarını öğrenirdim. Güven kazandıktan sonra ona Başkan'a iletmesi için bir şarap sunardım. Katolik inançta kutsanmış nesnelerin simgesel anlamı büyüktür. İçeceği sunan kişi kutsal bir figürse bu, kutsama sayılır."

La Hire sessizlik içinde Wielki'yi dinlerken eğer normal hayata sahip bir çocuk olsaydı okulda ne kadar başarılı olacağını düşünmeden edemedi o an.

"Zehir, etkisini birkaç saat sonra gösterecek kadar gecikmeli olurdu. Başkan, İngiltere Başbakanı'yla yediği öğle yemeğinde hayatını kaybederdi. Böylece suikastın sorumluluğu İngiltere'nin üstüne kalır, diplomatik kriz çıkardı. Bizim müdahale etmemiz için zemin doğardı."

La Hire, cevabı bildiği halde, "İngiltere'yi neden yeni hedef haline getirdin?" diye sordu.

Wielki cevap barizmiş gibi omuz silkti. "Çünkü müttefik değiliz. Şimdilik dostumuz gibi görünüyor olabilir ama bize sırtını döndüklerini sandıklarında biz karşılarında olacağız."

La Hire ihtiyatla kafasını salladı. "Peki zehir?" diye sordu ona. "İz bırakmış olmuyor musun?"

Wielki hiç düşünmedi. "Zehri İngiliz ajanlarının sık sık kullandığı kimyasallardan hazırlamış olacağım için bize dair hiçbir iz kalmayacaktı."

La Hire, Wielki'nin gözü kara bir çocuk olduğunun en başından beri farkındaydı. Kupa olamayacak kadar sonuç odaklı ve acımasızdı. Sınırı yoktu. Bir şeyler hissedip hissedemediğini merak ediyordu.

La Hire, Wielki'ye tek kelime etmeden gözlerini Jan'a çevirdi.

Jan maskesinin altından La Hire'a dikkatle bakarken, "Metresini hedef alırdım," dediğinde La Hire'ın kaşı kalktı. "Neden bir metresi olduğunu düşündün?"

Jan hiç duraksamadan onu cevapladı. "Çünkü karısı patlıcana alerjik."

La Hire, Jan'ın verdiği cevabı anlamış olsa da bu, yalnızca iyi Latincesi ve kimyasal bilgisi olanların anlayabileceği ufacık bir detaydı ve tam da tahmin ettiği gibi Jan bunu fark etmişti.

La Hire çenesiyle sınıfı işaret ederken, "Ben sebebini biliyorum ama onların da anlaması gerek," dediğinde Jan maskenin altından sınıfa bir bakış atıp heyecanla açıklamaya koyuldu. Onun için bu tür sınavlar bulmaca çözmek gibiydi ve Jan bulmacaya bayılırdı.

"Hedefin faturalarında düzenli olarak *Belladonna* aldığını gördüm. Belladonna patlıcangiller ailesindendir. Onun gibi bir adam böyle bir çiçeği defalarca alıyorsa... Karısına değil, başka birine götürüyordur. Üstelik faturalarda çiçekler sabah sipariş edilmiş ama hep akşam teslim alınmış. Yani karısı almıyor, başkası alıyor. Eve değil, başka bir yere gidiyor. Ben de bu yüzden metresine yöneldim. Böylece rutinine girmek çok daha kolay olurdu. Metresinin evine bir çiçekçi olarak giderim."

La Hire başını hafifçe salladı. "Devam et."

"Metresinin evini ve çevresini gözlemleme şansım olurdu. Böylece başkanın onu ziyaret ettiği tarihte evine sorunsuzca girer ikisini de uykularında öldürürdüm. Daha sonra fotoğraflarını çeker ve basına sızdırırdım."

La Hire yanıtı bildiği halde, "Neden basına gönderirdin?" diye sordu.

"Katolik muhafazakârlara önderlik eden bir Başkan'ın, skandal içinde, çıplak halde, metresinin evinde ölü bulunması istediğim politik etkiyi fazlasıyla yaratırdı," dedi hissizlik içinde. "Dinden daha ayrıştırıcı bir şey yoktur."

Jan'a bakarken La Hire'ın tüyleri diken diken olmuştu. Bu çocukta farklı bir şey vardı. Akıcı Latince biliyor ve anatomi, patoloji ve toksikolojiye ilgi duyuyordu. Wielki gibi kesin ve net sonuçlara odaklanmıyor, oyun oynamayı seviyor ve içeri sızıyordu. Biri Azrail gibi sessiz ve kesindi, diğeri Şeytan'ın oyunlarını oynuyordu ve belirsizdi. Kimse La Hire'a bunu açıklamamıştı fakat La Hire, onların ikiz olduğuna adı gibi emindi.

Kadir Kara diğer otuz beş çocuğun da fikrini dinlediğinde, "Efendim," diyerek söz istedi Wielki. "Bizi ne zaman sahaya süreceksiniz?" diye sordu teorilerden sıkılmış gibi.

La Hire'ın elinde olsa hiçbirini göreve göndermezdi fakat bunu elinden geldiğince geciktirebilirdi. Bu yüzden gülümsedi.

"Sahaya mı çıkmak istiyorsunuz?" diye sordu gözlerini sınıfta gezdirirken. Hepsinin kalp ritmi hissedilir ölçüde hızlanmış, gözbebekleri dikkatle küçülmüştü

"O halde..." Wielki'ye çevirdi gözlerini. "Zaman, mekân ve durum fark etmeksizin," derken kolunu kaldırıp biricik dünya güzeli kızı Lina'nın onun için yaptığı "babacığım" yazan boncuktan bilekliği

göstermek ister gibi bileğini salladı. "Eğer bilekliğime dokunabilirseniz sahaya çıkmaya hazır olduğunuza karar veririm," demesiyle Wielki ve Jan'ın anında atağa geçti.

La Hire'ın nasıl hareket ettiğini bile göremeden La Hire üçüncü kattaki balkonun korkulukları üzerine çıkmıştı. Jan ve Wielki, La Hire'ın suikastçı gibi hareket ettiğini gördükleri ilk an, La Hire'a kolay kolay ulaşamayacaklarını da anlamış oldular.

Wielki çatık kaşlarıyla La Hire'a bakarken, "Bu bir oyun," demişti bilmiş bir tavırla.

La Hire ise gülümseyip, "Siz de çocuksunuz," demişti kendisini geriye doğru aşağı bırakmadan hemen önce.

12 ŞUBAT 2023 – GÜNÜMÜZ

LİNA KARA

Wielki, Jan'la yer değiştirirken Jadwiga'nın peşi sıra sürüklenmeyi yeni bırakmıştım. Jadwiga kendisini odasına kapattığında Wielki'nin odasında Jan'la oturmuş Kotan'ın atacağı adımı tartışıyorduk. ANKA yazan şifreli notun Kotan'la ilgili olduğu konusunda hemfikirdik fakat henüz ne olduğunu bilmiyorduk. ANKA her ne ise; Kotan teslimattan hemen sonra yola çıkarken, "Onun canını öyle yakacağım ki bir daha küllerinden doğamayacak," dediğine ikimiz de emindik.

Henüz bu konuyu enine boyuna tartışamadan Wielki odaya girdiğinde ikimizin de gözleri ilgiyle ona çevrilmişti. Normalde içeri girdiğinde selam verir ardından olanları anlatırdı ama bu kez öyle olmadı. Bana bakıp, "Aral'ı görmeye gidebilirsin," dediğinde kanımdaki adrenalin kalbime öyle hızlı ulaştı ki oturduğum yerden kalkıp karşısında dikilmem bir saniyemi bile almadı belki de.

"Ne oldu?" diye sordum yüzüne bakarken içimde bir korku yeşeriyordu her saniye. "Aral'a bir şey mi oldu? Nerede şimdi?"

"Sakin ol," dedi sakinlik içinde yüzüme bakarken. O her zaman sakin olurdu, öyle sanıyordum. Ama kalbimin durduğu o gece gözbebeklerinin ne kadar küçüldüğünü ve kalbinin ne denli hızlı attığını işitmiştim. Normalde nabzı o denli şaşmazdı.

"Bir şeyi yok," dedi gözlerime bakarak. "Marek'in bir Tilki'sini alt etti."

Tüylerim diken diken olurken ensemin arkasının uyuştuğunu hissettim. Odadan çıkmak üzere hareket edecekken kolumdan tuttu sıkıca ve yüzüme baktı ilgiyle.

"O iyi Lina," dedi net bir sesle beni ikna etmek ister gibi. "Ritmine dikkat et. Herkesi alarma geçireceksin."

Dişlerimi sıkarken kalp ritmimi sakinleştirmeye çalıştım ama kahretsin! Onun için deli gibi endişe ederken kalbimi nasıl sakinleştirebilirdim? Fakat ona gitmek istiyorsam mecburdum buna. Hiçbir şey hissetmiyormuşum, onun için ölmüyormuşum gibi davranmaya mecburdum!

"Onu öldürmesi beş dakikasını bile almadı," derken zihnim uğulduyormuş gibi hissettim. Aral... Birini mi öldürmüş?

"Aral mı öldürdü?" diye sorarken öfke duydum ona karşı. O neden bir şey yapmamıştı?

"Ben öldürdüm," dedi hissizlik içinde. "Ama zaten ölüyordu. Aptal bir adam değil. Ben kafasına sıkmamış olsaydım bile öleceğinin farkındaydı. Bunu kabul etmesi ve yoluna devam etmesi gerekecek."

Kolumu sertçe elinden kurtardım. "Neden ona yaptırdın?" diye sordum öfkeyle. "Niye izin verdin?"

"Karışmamamı istedi," dedi öylece yüzüme bakarken. "Bugün yapmazsa müzayedede yapamayacağını o da biliyordu."

İçimde hem öfke hem de endişe vardı fakat hiçbirinin sebebi Wielki değildi. Ona karşı bile çıkaramıyordum üstelik. Hepimiz bize verilen mecburiyet tasmasının izin verdiği ölçüde yaşayabiliyorduk hayatımızı ve işte hayat bizi yine aynı noktaya getirmişti.

"Git onu gör, teselli et, ışığı göster," dedi gözlerime bakarken. "Ama sabah buraya Karolina olarak dön. Jan seni bırakır. Dikkatli ol."

Ona hiçbir şey söylemeden hışımla ama çıt dahi çıkarmadan çıktım odadan. Jan peşim sıra gelirken ikimiz de kuyruğu birbirine dolanmayan ama yan yana koşan iki Tilki gibiydik. Önce orman boyu koştuk ardından ormana gizlediğimiz motora bindik. Jan'ın arkasına oturduğum gibi Ada'ya aramızdaki şifreli mesajlardan birini atıp dönmesini beklerken saniyeler geçmek bilmiyordu sanki.

"Hızlı ol lütfen," dedim Jan'a endişeyle.

Zaten her zaman hızlı kullanırdı ama kilometreler düşmanımdı o an. Saatte iki yüz kilometre hızla sürerken kolunu arkaya doğru uzatıp başımın üzerine koydu elini. "Sakin ol," dedi yumuşak bir sesle. "Wielki iyi dediyse gerçekten iyidir."

Ona tutunmak için ellerimi göğsüne koymuştum, gömleğini avucumda sıktım. "O bizim gibi değil," dedim üzüntü ve endişe içinde. "O kimsenin canını yakmak istemez."

"Sen de istemiyorsun," diye onayladı beni. "Artık ben de istemiyorum. Hepimiz bu yüzden buradayız."

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın da bana en çok kızdığı konu buydu işte. Herkes bedel öderken onu her şeyden uzak tutmak istemem. Ama bunun farkındaydı. Hiçbirimiz bedel ödemeden kurtulamayacaktık bu lekeden.

Ada henüz bana dönmeden Jan beni Levent'teki eve bıraktığında güvenliğe görünmeden yukarı çıkmak çocuk işiydi. Tanıdık kapısına gittiğimde bu kapıdan iki sene önceki çıkışım kafamın içinde dün gibi saniye saniye oynarken başımı iki yana sallayarak zile bastım uzun uzun. Ya burada değilse diye içim içimi yedi. Aral, olanları duyacağımı ve meraktan öleceğimi biliyordu. Kaçıp ona geleceğimi biliyordu. Bu yüzden eve gitmez buraya gelir diye düşünerek ilk buraya gelmiştim ama şimdi Hükümdar Çakırca'ya gitmediğime pişman oluyordum kapıyı açmadığı her saniye. Ada'dan mesaj var mı diye telefonuma bakmak istediğim sırada yaklaşan adım seslerini duymamla birlikte dikkat kesildim. Onun adım sesleriydi.

Yedi saniyenin sonunda kapı açıldığında nefesimi tuttum. Kapı aralandı ve onu gördüm karşımda. Bu sabah giydikleri vardı üzerinde ve sapasağlamdı işte karşımda. Beni bekliyordu...

Bedenim endişe, sevgi ve koruma içgüdüsüyle harekete geçerek ona atılırken nefes alır gibi, "Aral," diyerek yüzünü avuçlarım arasına aldığımda, "Sevgilim," dedi ve sağ kolunu belime dolayarak beni kendisine çekti.

Arkamdan kapıyı kapatırken avuçlarım arasındaki yüzüne bakarken her bir zerresini inceledim saniyeler içinde. Ellerim önce yüzünde ardından omuzlarında ve göğsünde gezinirken, "İyi misin?" diye sordum endişeyle.

"İyiyim bebeğim," derken ikna olmayıp gözlerimi vücuduna çevirdim ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladım.

Kendimi kontrol etmiyor olsam endişeden titreyecek ellerim düğmelerini açarken, "Lina," dedi Aral sakinlik içinde. "İyiyim sevgilim."

Düğmelerini açmaya devam ederken, "Hepsini kendi ellerimle öldüreceğim," dedim öfkeyle.

Aral yanağımı okşayarak yüzüme eğildi ve yanağımı öptü iç çekerek. Ben bir morluk, bir yara bere ararken onun dudakları yanağımdan

boynuma ilerliyordu usulca. Gerçekten hiçbir şeyi yoktu. *Tek bir morluğu bile...*

Biraz daha sakinleşerek elimi karnına yasladığımda kollarının beni tutuşu sıkılaştı ve boynumdan öptü iç çekerek. "İkna oldun mu bebeğim?" diye sordu tenime.

Rahatlayarak gözlerimi kapattım. "Sana bir şey oldu sandım," diye mırıldandım başımı başına yaslarken. "Özür dilerim."

Boynumu bir kez daha öpüp başını kaldırdı ve yüz yüze geldi benimle. "Dileme güzel bebeğim," dedi gözlerime bakarken. "Bizi buraya onlar getirdi."

"İyi misin gerçekten?" diye sordum tekrar.

Bakışları değişti yüzüme bakarken. Çünkü bu kez görünen yaralardan değil, ruhundan bahsediyordum. Burnu bile kanamamıştı. Wielki'nin söylediklerine göre beş dakika bile sürmemişti onu yerle bir etmesi ama Aral ayakta kalan olmaktan gurur duyacak biri değildi. Onun isteyeceği son şeyin kendi olay yerini yaratmak olduğunu söylemişti daha önce ve şimdi kendi olay yerini kendisini kaldırmıştı. Bizim için...

Yüzünde şefkat ve sevgiyle iç çekti gözlerime bakarak. "İyiyim sevgilim," dedi yumuşacık bir sesle. Sanki beni incitmekten korkuyordu. Çünkü iyi değilim, dese kendimden nefret edeceğimi biliyordu. O Aral Çakırca'ydı çünkü. Bir sıradağ kadar sarsılmazdı kolayca ve kafasının içindeki mahkemede uzun zamandır güttüğü bu davada çıkar yolu bulmuş olmalıydı.

"Sen kiminle sevgili olduğunun hâlâ farkında değilsin," derken çenemi tutup başımı kaldırdı hafifçe ve dudaklarımı öptü gözlerime bakarak. "Korkması gereken sen değilsin, onlar."

Gözlerine bakarak yutkundum yavaşça. Eskiden Aral'ın kendine yakıştıramadığı için Kara Çakı olmak istemediğini sanırdım. Ama şimdi sahip olduğu gücünü kavradıkça neden olmak istemediğini daha iyi anlıyordum...

"Gerçekten iyi misin?" diye sordum bu yüzden inatla. "Sadece kendini düşünerek dürüstçe cevap ver," dedim güzel gözlerine bakarken. "Ben üzülürüm diye susma."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "O nasıl olacaksa," dedi tatlı tatlı ve yine yüzüme eğilip yanağımı öptü sevgiyle. "Seni üzmemek için susmamayı nasıl becereceksem..." derken eğilip sol gözümden öptü beni. *Eskisi gibi...*

İçim gidiyordu ona. "Aral," diye sitem ettim.

"İyiyim Lina," dedi dudakları hâlâ tenime yaslıyken. "Keyfi olarak vermediğim kararlardan pişmanlık duyacak zamanları geçtim." Hafifçe geri çekilip gözlerime baktı. "Ben seçmedim bu yolda yürümeyi Lina, senin gibi zorla getirildim ve bizi bu yolda yürütenlere duyacağımız merhametin bizi sırtımızdan vuracağından da adım gibi eminim. Yine de merhamet ettim," dedi gözlerinde hiç pişmanlık olmadan. Pişman değildi attığı adımdan ama keşke böyle olmasaydı, diye geçiriyordu aklından, biliyordum.

Yanağımı okşadı sevgiyle. "Sıkma canını sevgilim. Neredeyse sona vardık. Birkaç gün daha sıkacağız dişimizi ve her şey bittiğinde tek derdin özlemimi yatıştırmak olacak senin."

İnanılmazdı... Onun erdemine ve olgunluğuna ne zaman erişirdim bilmiyordum ama bir gün onun gibi olabilmeyi her şeyden çok istiyordum. Bakış açısı, duyduğu ahlak ve etiğin içindeki sarsılmaz mahkemesi ve kalemini kırmaması, mecbur kalsa dahi... O olmak ya da onun olmak istiyordum tamamen...

Sevgiyle uzanıp yanağını öptüm uzunca. "Seni çok seviyorum," dedim tenine. "Sadece iyi ol istiyorum. İyi ol istiyorum. İyi ol istiyorum," diye fısıldadım dua eder gibi.

Burnunu tenime sürterek benimle burun buruna gelirken dudaklarımız arasında milimetreler vardı.

"Sana çok âşığım," diye fısıldadı dudaklarıma. "Sen olursan olurum. Sen olursan olurum. Sen olursan..."

O kadar çok onun olmak istiyordum ki o an cümlesini tamamlamasını bekleyemedim. İçim giderek onu sevgiyle öptüğümde gözlerim kapandı. Aral aynı sevgiyle bana karşılık verirken ellerim alışkanlıkla yanağına ve ensesine yerleşti. Onu kendime katmak geliyordu içimden. Ağlamak, savaşmak, ona kaybetmek, barışmak, karışmak istiyordum. Bir saniyem ondan ayrı geçsin istemiyordum, tam şu an beni öpmeyi bıraksaydı mesela ağlarmışım gibi geliyordu ve ben ondan iki sene ayrı kalmıştım. İnanılmaz geliyordu. Yaşadığım, her bir saniyesini ve çektiğim halde cezasının her bir zerresini; şimdi onu öperken imkânsız geliyordu. Ondan ayrılırsam ölecekmiş gibi hissediyordum.

Aral beni derinden bir sevgiyle öptü. Acelesiz, yumuşak ama bir o kadar da tutkuyla birbirimizi öptük uzun uzun. Nefesim yavaşladığında dudaklarını boynuma doğru yönlendirdi yine bir alışkanlıkla. Ben

omuzlarına sarılırken o boynumu öpmekle meşguldü iç çekerek. "Siktir, bebeğim," diye fısıldadı kendisini tutmak zorundaymış gibi. "Yine beyaz giyinmişsin."

Michal onun kokusunu üzerimden alabildiğinden rahatsız olmuş ve üzerimi değiştirmiştim. Bu gece ona kaçmayı düşünerek beyaz transparan bir bluz giymiştim ama bu şekilde olacağını düşünmemiştim hiç yine.

"Bu bizim kaderimiz," derken tırnaklarımı ensesine sürttüm istekle.

"Seni yatağımıza götürüp her bir zerreni saatlerce öpmek istiyorum," diye fısıldadığında karnım sancılandı.

"Neden yapmıyorsun?" diye sorduğumda başını usulca kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Çünkü önce evleneceğiz," dedi gözlerime bakarak.

Böyle bir cümle beklemediğimden gülümsedim. Halihazırda açtığım düğmelerinin bana gösterdiği çıplak karnına yaslarken elimi, "Daha önce de evlenmeden seviştik," diye mırıldanarak parmak uçlarımda kalkıp ona uzandığımda dudaklarımız arasında birkaç santim varken onayladı beni.

"Evlen benimle," dediğinde bunun bir gelecek planı değil şimdiki zamanda geçmesini istediği bir istek olduğunu fark ettim. Ayaklarım üzerine inerken yüzümde şaşkın bir ifade vardı.

"Şu an mı?" diye sordum doğru anlayıp anlamadığımı merak ederken.

Aral'ınsa yüzünde buna şu an karar vermiş bir ifadeden çok üzerine düşündüğü belli olan bir ifade vardı. İstek vardı. İhtiyaç vardı.

"Şu an," diye onayladı yanağımı okşarken. "Beklerim diye ikna etmiştim kendimi ama bugün karar verdim Lina, bizim kaybedecek bir saniyemiz bile yok."

Tüylerim diken dikendi. Bugün neden böyle düşünmüştü ki? Beni Jadwiga'ya götürdüğü için miydi? Yoksa o Tilki'yle olanlar yüzünden miydi? Bilmiyordum. Ama sormadım. Çünkü gözlerime öyle bakıyordu ki buna ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Hayır. Bu ihtiyacı en çok kendi içimde hissediyordum.

"Evlenelim," diye onayladım onu bu yüzden. Nedenini nasılını bile sormadım. Eğer düşünmüşse üzerine bir yolunu bulmuş demekti.

Sonra öptü beni sevgiyle. Peşine düştüğüm sevgi, cehennemde geçirdiğimiz bir asırdan sonra yaşanan cennetten bir dakikaydı sanki. Aral hâlâ Aral Çakırca olacaktı her zamanki gibi, bense karanlığı arkamda bırakmaya hazır bir Lina Çakırca olacaktım hayallerimdeki gibi...

Bölüm 9

Hayat Bir Sadakat Çemberi ve Dışındaki İhanetlerden İbaret

Yürüdüğümüz yollar, götüren bizi varacağımız yere ve taşları, düştükçe dizlerimize batan. Üzerimizden geçen bulutlar, muhafaza eden bizi ve yağdıran üzerimize amansız yağmurları. Büyüdüğümüz bir rahim, yarattığı kan bağı ve düşman olan bize aynı karından. Doğan bir insan, savaş ya da kaç mekanizması onu ayakta tutan ve bir sevgi tüm sistemi bozan. Üst üste dizilen tuğlalar, inşa edilen onca duvar ve bir çatı ev diye sığındığın. Oysa bir insandan ibaret tüm aradığın. Bir çift kol arasında yerin olan, bir öpücük yerini bulan ve sıcak bir kalp seni anlayan. Tüm hayat ibaret bundan. Evini duvardan inşa edenin yıkarsan evini tekrar inşa eder, durmaz. Evini bir kalpte kuranın yakarsan evini, intikamını almadan dönmez geri. İntikam öyle bir ateş ki yakanı da yakmadan çekmez elini. Ey Tanrı'm! Ben kalabalığın içinde tek bir kalpte kabul görüp sığınmış bir çocuğundum, almak ister şeytanım kalbimi. Zalime ateş, mazluma kor vermek hak mı? Canımı yakanın canını yakmak yalnız bana günah mı? Kötü olmak bir bana yasak mı? Benim canım toprak da onunki altın mı? Kimsede kalsın istemem tek bir alacağım, versin Tanrı hakkım olanı. Yandım intikam ateşiyle, yaktım evini canımı yakanın. Ne olur bana güç ver, dönene kadar evime alma benden canımı...

BİRKAÇ SAAT ÖNCE

ARAL ÇAKIRCA

Tuttuğum raporun altına imzamı attığımda bir süre imzama baktım öylece. İki sene öncesini anımsadım. Mezardan çıkarılan maktulün Kadir Kara'ya ait olmadığına dair raporu tutarken ellerim titriyordu. Şok ve

heyecandan kalp ritmim şaşmıştı. Kafamın içinde onlarca soru vardı fakat en önemlisi Kadir abinin yaşıyor oluşuydu. Tüm sorularımdan daha mühimdi onun hayatta oluşu. Kesin değildi elbette hiçbir şey ama ben Kadir abiyi tanıyordum kendim kadar, eğer orada yatan değilse başka toprağın da altına girmemişti. Biliyordum içten içe. Bunu Celina Hanım'a ve Lina'ya söyleyen ben olmak istedim. Lina'yı kollarım arasına alıp her şeyin geçeceğine onu inandırmak istedim.

Yiğit'e teslim ettiğim rapor henüz dosyanın içine eklenmemişken evime gelen bir tehdit mektubu içimde yaprak dahi oynatmamıştı. Yiğit, ben ve Celina Hanım'a gelen bu açık açık tehdit mektubuna Yiğit'in odasında bakarken Milat da gelmişti. Dün gibi hatırlıyordum. Celina Hanım o sabah henüz biz Celina Hanım'a Kadir abinin yaşıyor olabileceğini söylememişken Yiğit'i arayıp mektuptan bahsetmişti. Bize gönderilen mektuptan ona da gönderildiğini anlamıştık böylece. Celina Hanım, Yiğit'i aradığında mektubun neden gönderildiğini biliyordu içten içe, zeki bir kadındı. Anlamıştı neden tehdit edildiğini ve Yiğit'ten gerçeği duymak istemişti. Duymuştu da.

Yiğit ona tüm ihtimalleri söylemişti fakat dayım ne Kadir abiye ne Celina Hanım'a ne de Lina'ya güveniyordu. Kadir abinin yaşadığını ve nerede olduğunu bilseler bile saklayacaklarını düşünüyordu, hakları da vardı buna zira. MİT, Kadir abinin peşindeydi, ihanetle suçlanıyordu. Kadir abinin tek düşmanı Circus değildi artık. Onun tarafında olan ben, Yiğit ve Milat'tık yalnızca. Milat'ı Metehan Alanbay, dayıma getirdiğinde dayım onu Kadir abinin astı olarak atamıştı. Kadir abiye güvenmediğindendi bu. Milat üç sene ona aslık etmiş, Tilkileri ondan dinlemiş, Tilkilerin zayıf noktalarını ondan öğrenmiş ve bu üç senede ona benim kadar içten içe hayranlık beslemişti. Milat'ı Kapan eden Kadir abiydi.

Eğer içine doğduğum bu olaydan kaçmamış, kulak tıkamamış olsaydım Milat'ın yerinde ben olabilirdim. Kadir abi beni de Milat'ı eğittiği gibi eğitirdi. Böylece koruyabilirdim sevdiğim herkesi. Her şeyi daha önceden kavrar, Lina'yı neden istediklerini çok önceden bilir, onu bir sene boyunca acısıyla yalnız bırakmam gerekmezdi belki. Lina beni bıçakladığında yanından uzaklaştırılan değil yanında tutulan olurdum belki. Onun beni hatırlamasını çaresizce beklememişim gibi bir de tam benim oldu derken iki sene daha kaybetmezdim belki. Her şey başımıza ben burada olmak istemediğim için geldi. Ama şimdi buradayım. Alacağım hak ettiğim her şeyi...

Gözlerimi MİT için hazırladığım raporda gezdirirken bulduğum bulgulara baktım tekrar tekrar. Sağ alt torakoabdominal bölge (karaciğer hizası): Ekimoz ve derin yumuşak doku hemorajisiyle uyumlu künt travma bulguları, sternum altı bölgesinde (kalbe yakın): İnterkostal kaslarda yırtılma, kontüzyon alanı ve yüzeysel kaburga deformasyonu vardı ve sağ ön kol (radius/ulna hizası): Kapalı kırık, hematom ve ödemli yapı, yüz bölgesinde ve mandibulada çeşitli sıyrıklar ve hafif ödem mevcuttu.

Daha önce Kadir abinin mezarından çıkarılan Kızıl Tilki'nin otopsisini yaparken kemik ve iskelet yapılarının bu kadar güçlü olduğunu anlamam pek mümkün olmamıştı çünkü zaten çürümüş haldeydi. Fakat ilk kez otopsi yapma şansı bulduğum bu Tilki'yi incelerken mutasyonun onları neden öldürdüğünü anlamıştım kolayca. Kas dokularında anormal kalınlık ve lif lif ayrışma izleri mevcuttu. Kalbi yaşına göre büyüktü. Karaciğer ve böbreklerde yaşlılığa bağlı gibi duran ama genç bireyde pek rastlanmayan fibrotik izler mevcuttu. Daha önce davetiyeyi bize ulaştırması için gönderilen palyaçonun da karaciğer yetmezliği olduğu gelmişti aklıma. Tam da bu sebepten karaciğerini ve kalbini hedef almam düşündüğüm etkiyi yaratmıştı üzerinde.

Celina Hanım bu mutasyonun telomer kısalığına* sebep olduğunu, dağınık ve kaotik yerleşimli mitokondri sayısında artış** gösterdiğini, myelin kılıf yoğunluğu artırdığını*** ve glutatyon seviyesi düşüklüğüne**** sebep olduğunu söylemişti daha önce. Bu yüzden ortalama otuz sene kadar yaşıyorlardı. Otopsisini yaptığım Tilki de otuz yılını doldurmuşa benziyordu. Wielki, önce ölmeye yakın olanları gönderecekleri konusunda haklıydı.

Benim uyguladığım kuvvet onu öldürmeye yeterliydi. Wielki bunu ben otopsisini görmeden önce de biliyordu zira. O çizgiyi geçip geçemeyeceğimi görmek istemiş, geçmeyi göze aldığıma inandığında da tetiği çekip ölüm sebebi kendisi olmak istemişti. Eğer Wielki kafasına sıkmamış olsaydı ölmesi birkaç dakika kadar sürecek, bana müdahale etme şansı tanıyacaktı. Fakat böyle bir şansım olmamıştı, zira olsaydı bile müdahale eder miydim emin değildim. Ölmeden önce söylediği şeyler için çok öfkeliydim o an. Bu yüzden aklamıyordum kendimi hiçbir şey için,

* Genç hücrelerin yaşlı hücreler gibi davranmasına sebep olur.

** Bu hücrelerin enerjiyi tüketerek çalıştığını gösterir.

*** Sinir iletiminin çok hızlı olması ama bunun da merkezi sistemde stres yaratması.

**** Hücresel detoks mekanizmasının yetersiz olması, vücudun çürüme hızında yaşlanması.

Wielki'den önce ben ölümünden sorumluydum ve şoku üzerimden attığıma emin olduğum halde kötü de hissetmiyordum kendimi. Belki aldığım askeri eğitimin yarattığı farkındalık, askerlik yaparken de çatışmaya girmiş olmam ve otuz bir senedir bana yaşatılandı sebebi. Fakat kuracaksam bile bir vicdan mahkemesi alacağım hayata saklamıştım her şeyi.

Zira otopsi masasında yatan müsveddenin ölmeden hemen önce Lina hakkında ima ettiği şeyi Wielki'ye sorduğumda şu an halihazırda bildiğim ve katlanamadığım şeyi denemek istediklerini ama Jan sayesinde yapamadıklarını söylemişti. O an öyle bir öfke duymuştum ki içimde değil onun ölmesiyle yetinmek Kotanların malikânesine gitmek, Jadwiga ve Mustafa Selim Kotan'ı kendi ellerimle öldürmek istemiştim. Wielki, Lina'ya hiçbir şey olmadığına ve eğer oraya gidersem Lina'yı tehlikeye atacağıma beni ikna etmemiş olsaydı çoktan oraya varmıştım. *"Hiçbir şey olmadı,"* demişti. *"Çocuk mevzusu hakkında şimdi ne biliyorsan dahası yok,"* demişti. *"Kimse Lina'ya dokunmadı,"* demişti. *"Gidersen Lina zor durumda kalır,"* demişti. *"Lina bildiğini bilirse kendini kötü hisseder,"* demişti. *Beni ancak o zaman yarı yoldan çevirebilmişti...*

Wielki'nin hayatı boyunca kimseyi sakinleşmeye veya ikna etmeye çalıştığını sanmıyordum hiç. Bunun da bir etkisi olmuştu üzerimde bu yüzden. İyi diyorsa inanmak zorunda kalırdım. Lina için endişe ederse durmak zorunda kalırdım. Aklım çıksa da sakin kalmak zorunda kalırdım. Ben Lina'yı ölümüm pahasına korumak isterdim ama Lina'ya zarar gelir diye hep bir adım geride durmak zorunda kalırdım. *Aral belki de araf demektir gerçekten...*

Cesedi MİT'e ait bir binaya getirip otopsisini yaparken Wielki yanımdan bir an bile ayrılmadan başımda beklemişti. Herhalde aniden kararımı değiştirip Kotanların malikânesini basmamdan şüphe ediyordu. Fakat Lina'nın iyiliğinin benim için her şeyden önce geldiğini o da biliyordu.

Rapora imzayı atarken, "Bir dahaki sefer senin sıkman gerekebilir," dedi usulca. "Karşında bir Tilki durduğunda yalnızca gücüne güvenemezsin. Öngörülerini ve zekânı kullanıp en doğru kararı vermek zorundasın."

Kafamı salladım usulca. "Yerde kalan ben olmayacağım merak etme," dedim kızıl gözlerine bakarken.

Beni onaylarken gözleri ifadesizlik içindeydi ama, "Zarar görmemeye çalış," derken ki ses tonu Jan'la konuştuğundaki gibiydi.

O an otopsi yapmış olmanın da verdiği farkındalıkla saçlarının ve gözlerinin bu kadar kızıl olmasının ona verdiği zarar ilk kez bu kadar gerçek geldi. Wielki'ye hiçbir şey olmaz gibi geliyordu ama şimdi ona bakarken her an ölebileceği gerçeği gözlerimle görebildiğim bir şeydi sanki.

Ona biraz uzun baktığımda yüzünde alaylı bir ifade belirdi. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı.

"Siktir git," dedim gözlerimi rapora tekrar çevirirken.

Hafifçe güldü alayla. Güldüğünde Jan'a daha fazla benziyordu. "Rahatladın değil mi Doktor?" diye sordu bu kez. "Öldürmediğine."

Raporun altına imzamı atıp gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Ölüm sebebi kafasını delen bir kurşun olunca ben öldürmemiş mi oluyorum?" diye sordum merakla.

Omuz silkti. "Müdahale etme şansın olabilirdi. Tam olarak öldürmüş sayılmazsın."

"Müdahale edeceğimden emin değilim," dedim dürüstçe. "Çok öfkeliydim o sırada. Kimseye zarar vermeyişim kimseyi öldürecek yüreğim olmadığından değil. Kendime yakıştırmadığımdan. Ama değer verdiğim her şeyi bu yolda yürümek kurtaracaksa durmam, sonuna kadar yürürüm o yolu."

Lina'nın utandığından gösteremediği bir sırtı varken bana, birini öldürmemiş olmanın rahatlığına nasıl sığınırdım hem? Lina'nın omzundaki her yük benim kendi yükümdü, nasıl gevşerdi onunki hafiflemezken? Öldürmüş olmak ya da olmamak önemli değildi artık. O sınırı geçmiştim bir kere.

Aklıma yine Lina düştüğünde sıkıntıyla derin bir nefes aldım. Bir an önce onu görmek istiyordum. Ben ona gidemezdim, o bana gelsin istiyordum. Tam şu anda dizimde otursun, iyi olduğuna ikna etsin beni; öpsün, sevsin, başım göğsüne yaslıyken nefes alsın öylece ve beni, benimle olduğuna inandırsın istiyordum.

O sırada Wielki'nin gözleri kapıya çevrildikten birkaç saniye sonra ayak seslerini işittim ben de. Milat odaya girdiğinde gözleri anında bize çevrildi. Cesedi ben aldığımdan ve artık MİT'e çalıştığımdan MİT'e ait bir kurumda yapmıştım otopsiyi. Anında haberdar oluyordu her şeyden.

Beni sapasağlam gördüğünde omuzları bariz bir şekilde rahatladı. Gözleri bir anlığına otopsi masasının üzerinde yatan maktule çevrilip tekrar bana döndü.

"Ulan," diye mırıldandı arkasından kapatırken kapıyı ve usulca bana doğru ilerledi. "İki dakika yalnız bıraktım seni mevzuya biraderinle mi gittin?"

"Öyle gelişti," dedim çok detaya girmeye gerek duymayarak.

Kafasını sallarken masa üzerindeki raporu alıp gözden geçirdi kısaca. İşinde o kadar iyiydi ki raporu okurken her kelimeyi anladığına emindim. Zira ilgili gözlerini yüzüme çevirdi merakla.

"Başın belada mıydı?" diye sordu hem ciddi fiziki hasarı hem de kurşunu benimle bağdaştıramamış gibi.

Başımla Wielki'yi işaret ettim hafifçe. "Kurşunu o sıktı."

Gözlerini Wielki'ye çevirirken ondan böyle bir şey beklemediği barizdi. "Duygulandım."

Wielki ona dudaklarını hafifçe kıvırarak alaylı bir ifadeyle baktı. "Komik olma fani." Benim için yaptığını asla kabul etmeyeceğini biliyordum.

Wielki'nin alayının Milat üzerindeki etkisi sıfırdı. O sırada Wielki'nin gözleri tekrar kapıya çevrildi. Çok geçmeden içeri babam ve Kürşat girdi. Yavaşça oturduğum yerden kalktım. Kürşat kapıyı arkasından kapatırken göz göze geldik. Beni sapasağlam gördüğünde rahatladı o da.

Gözlerimi babama çevirdiğimde göz göze geldik. Çelik gibi parlayan gözlerini yüzüme dikmişti. "İyi misin?" diye sordu bana doğru yürürken.

"İyiyim," diye onayladım onu net bir ifadeyle.

Beni onaylarken onun da omuzları rahatlamış gibi gevşedi ama dik duruşundan ödün de vermedi. Ölüm gibi bakan gözlerini otopsi masasında uzanan torbaya çevirdi. Dişlerini sıktığından çenesi gergindi. Eminim benim yerime kendisi öldürmek isterdi.

Kürşat babamın arkasından, "Geçmiş olsun abi," dedi.

Gözlerimi ona çevirdim bir anlığına. "Eyvallah."

O sırada bir anda otopsi masasının diğer tarafındaki rafların arasından Kadir abi belirdi sanki yoktan var olmuş gibi. Muhtemelen arka kapılardan birinden gelmişti. MİT'e ait gizli alanlardan birine bile böyle sessizce girip çıkabilmek La Hire için çocuk oyuncağıydı. Biliyordum.

Gözleri üzerimde gezinmeyi bitirip benimle göz göze geldiğinde yüzünde ne düşündüğünü gizleyen bir ifade vardı. La Hire'dı o an. Yalnızca çok öfkelendiğinde bu ifadeye bürünürdü yüzü. Onu bu denli öfkelendiren, hedef olmamdı, biliyordum sormadan bile.

"İyi misin?" diye sordu ilgiyle bakarken yüzüme.

Kafamı salladım. "İyiyim abi."

Kafasını sallarken gözleri babam gibi ilgiyle maktule çevrildi. Wielki'nin onu her şeyiyle haberdar ettiğine emindim. Kadir abi torbayı açtığında babam da maktule bakmak için sedyeye yaklaştı. İkisi maktulü

uzaktan incelerken Milat, "Ölüm sebebi; kafatası ve beyin dokusunun penetran ateşli silah yaralanmasına bağlı yaygın travmatik harabiyet sonucu gelişen beyin hasarı ve buna bağlı kardiorespiratuvar arrest nedeniyle eksitus," diye okudu onları bilgilendirmek isteyerek.

Babam gözlerini ilgiyle Milat'a çevirip ardından Wielki'ye baktı. Bunu benim yapmadığıma adı gibi emindi. Benim silahlarla işim olmazdı mecbur kalmadıkça.

Babam, "Senin işin mi?" diye sorduğunda Wielki başıyla onayladı onu.

Milat, "Kafasına sıkılmamış olsaydı bile hayatta kalma ihtimali düşük görünüyor. Karaciğerine ve kalbine ciddi hasar almış," diye eklerken usulca maktule yaklaştı. İşinde o kadar iyiydi ki buna mecbur olmasa bile uzman derecesinde otopsi raporu yorumlayabiliyordu.

"Gözden çıkarılmışlardan," dedi maktule bakarken.

İlgiyle baktım yüzüne. "Tanıyor muydun?"

Tanımadığı çok az Tilki vardı. Kadir abinin tanıdığı herkesi tanıyordu o da.

"Gözden çıkarılmasını beklediklerimizden biriydi," dedi sanki beni teselli etmek ister gibi. "Ukrayna ve Rusya savaşında Ukrayna ordusunu yöneten generallerinden ikisinin ölümünden sorumlu olduğunu düşünüyorduk. İz sürmekte ve pusuya düşürmekte çok yetenekli ama yakın dövüşte senin yanında vasat kalır." Gözlerime baktı. "Seninle eşleşmesi hayatının en büyük talihsizliği."

Gözlerimi yatan maktule çevirdim. Biliyordum. Beni hafife almamış olsaydı daha zor olurdu işim ama yine de yerde kalan olmazdım. Bir daha kaybetmeyecektim onlara karşı, ant içmiştim.

Kadir abinin bana çevirdiği gözlerinde Circus'a karşı diri bir öfke ve bana karşı bir inanç vardı.

"İyi misin gerçekten?" diye sordu tekrar gözlerimin içine bakarken. "Yok ya bir şeyin?"

"İyiyim abi," dedim içi rahat etsin diye. "Ne olur ne olmaz diye kan değerlerime bile baktım."

Kafasını salladı usulca. İki parmağını şakağına yasladı. "Buranın doğru bildiğini," deyip parmaklarını göğsüne yasladı, "burası kabul etmez bazen öylece. Yapılması gereken neyse onu yaptın. Ya sen onu haklayacaktın ya da o seni avlayacaktı. Tereddüde yer yok bu savaşta. Sakın hakkın olmayan vicdanın altına girme Aral, esiri olduğun otuz yılın var zira."

Babam onu onaylarken, "Kimseye borçlu değilsin merhametini," dedi gözlerimin içine bakarak. "Merhameti hak edenlerin karşında değil yanında duracağını unutma."

Unutmak mümkün müydü? Benim lanetim her şeyi hatırımda tutmak.

"Unutmam," dedim babamı onaylarken. "Sınıra geldim... Sıra onların."

İkisinin yüzünde güven ve sarsılmaz bir ifade vardı.

Kadir abi gözlerini Wielki'ye çevirdi. "Lina'nın haberi var mı?"

"Henüz bilmiyor," dedi Wielki.

Kadir abi bana çevirdi gözlerini. "Söyleyecek misin?" Sesinde ne söylemememi isteyen bir ton vardı ne de bir ima. Yalnızca merak ediyor ve endişeleniyordu onun için. Benim kadar...

"Söyleyeceğim," diye onayladım onu. "En azından kaçmaz belki benden artık."

Tatsız bir ifadeyle onayladı beni. Fakat kıskançlığından değildi bu kez, gerçekten tadını kaçıran bir mevzuydu. "Değil bir, bin kişinin kanına bulansa elin Lina'nın gözünde tek bir leken dahi olmazdı. Onun savaşı kendiyle yalnızca."

Biliyordum. Adım gibi biliyordum. Yerimden eksiltemezdi hiçbir şey. Bana nasıl baktığını biliyordum. Bana duyduğu sevgi değildi yalnızca bir hayranlıktı. Ne zaman baksa bana dünyam değişiyordu. Yeniden doğuyordum sanki. Bir ben oluyordum sevilebilir tek kişi. Öyle büyüyordum ki gözünde dev aynamdı sanki. O kadar iyi, ulaşılmaz ve sevilesiydim ki gözlerinde o güzel sırtına kazıdıkları dövmeleri bile göreyim istemiyordu utandığından. Halbuki kabul ederdim onu her şeyiyle. Biliyordu adı gibi. Ama istemiyordu bunu sanki. O kendi kafasında bana layık gördüğü gibi olmak istiyordu. Tek ederim o ve onun sahip olduğu her şeyken halbuki...

"Kadir abi," dediğimde gözlerime baktı ilgiyle. İstediğim şey hiçbir şeyin çözümü olmayacaktı belki ama ihtiyacım vardı buna. Sabredebileceğime inanmış olsam da sabredemiyordum. Her gün gelişen bir başka olay gündemi öyle hızla değiştiriyor ve geçen iki senede yaşananlara aralanan her perde canımı sıkmaya devam ediyordu ki Lina'yı yalnızca kendime saklama isteğime karşı koyamıyordum. Bu bir istek değildi zira, düpedüz çaresizce muhtaçtım. Belki hiçbir şey değiştirmeyecekti içinde olduğumuz durumu ama bana dünyamı verecekti. Beni mutlu edecekti.

"Ben Lina'yı istiyorum," dedim ufacık bir çocuk gibi.

Sesim beklediğimden de yorgun çıktığında Kadir abinin yüzünde kıskanmış değil yumuşak bir ifade vardı. "Eve git," dedi babacan bir sesle. "Lina sana gelir."

Kafamı salladım biliyorum, der gibi. Biliyordum adım gibi. Wielki onu gördüğünde söyleyecekti olan biteni ve o da bana gelecekti gerekirse tüm gemilerini yakıp.

"Öyle değil," dedim gözlerinin içine bakarken. "Büsbütün. Tamamen."

Anladı ne demek istediğimi. Babam da anladığından gözlerini, Kadir abinin ne diyeceğini bekler gibi yüzüne çevirdi.

"Şimdi mi?" dedi Kadir abi doğru anladığından emin olmak ister gibi.

Onayladım onu öylece. "Bir dakika daha tahammülüm kalmadı abi. İstersen yatır döv beni burada ama Lina bana geldiğinde gerekirse ikna edeceğim onu bunun için."

Kadir abi çatık kaşlarla baksa da bana öfke yoktu gözlerinde. Düşünüyordu yalnızca ve kızını bu şekilde evlendirmek istemiyordu açıkça. Ben de istemezdim zira onunla böyle kaçak göçek evlenmeyi ama ihtiyacım vardı it gibi. Hele bir düzlüğe çıkalım, kırk gün kırk gece düğün yapardım ona. Kadir abiden de isterdim kırk kez bıkmadan.

"Ulan," dedi dik dik suratıma bakarken. "Sakinleş diye kızımın sana gelmesine yardım ettiğim için mi böyle rahatça söylüyorsun bunu yüzüme?"

"Allah'ın emri peygamberin kavliyle de isteriz," diye araya girdiğinde babam ikimizin de gözleri ona çevrildi.

Kadir abi huysuzluk içinde babama burun kıvırdığında babamın da kaşları çatıldı.

"Benim oğlumdan daha iyisini mi bulacaksın kızına?"

"Höst ulan," dedi Kadir abi bu fikirden hazzetmeyerek. "Niye kızıma koca bulayım? Daha neler..."

Kadir abinin huysuz hali bana hep Lina'yı hatırlatırdı, sinirlendiğinde böyle konuşmayı babasından öğrendiği barizdi.

"Nazlanma," dedi babam onun huysuzluğuna katlanamıyormuş gibi. "Kızın da âşık Aral'a bal gibi. Hem Aral'a borçlusun bunu. Aklına sen soktun başta."

Kadir abi çatık kaşlarla babama baktı. "Ben mi soktum? Ulan nereden bileyim kızıma âşık olacağını? Abilik eder sandım."

İçime bir an utanç doldu. Gerçekten öyle düşündüğüne emindim...

Milat, "Kulakların mı kızardı lan senin?" dediğinde ona sinirle bir bakış attım. Ama zerre etkisi yoktu üzerinde öfkemin. Eğleniyordu resmen halimizle.

"Aral'ı da kızını da çok iyi tanıyordun," dedi babam Kadir abinin hiçbir itirazını kabul etmeyeceği belli olan bir ifadeyle. "Birbirlerini sevecekleri belliydi."

"İzin vermiyorum, yaşı küçük," diye kestirip attı Kadir abi.

Kaşlarım hafiften çatılırken geri adım atmaya niyetim yoktu hiç. "Yaşı küçük değil, yirmi beş yaşında."

Kadir abi bana dik dik bakışlar atarken, "Sen otuz birsin," dediğinde karnıma yumruk yemiş gibi hissetsem de geri adım atmadım. "Abi sakın beni oradan vurma," diye karşı çıktım. "Çok ofansif olmaya başladın."

Kadir abi buna karşılık biraz olsun mahcubiyet gösterdi. Huysuz bir çocuk gibi burun kıvırdı bana. "İyi," dedi sonra da gönülsüz gönülsüz. "Lina nasıl isterse." Sonra bana parmağını kaldırdı. "Zorlama sakın ayağımın altına alırım."

Kafamı salladım kabul ederek. "Zorlamam onu hiçbir şey için," dedim net bir sesle. "Biliyorsun sen de."

Yumuşadı buna karşılık. Pes ederek omuzları çöktü. Gözlerinde öfke, hüzün, merhamet ve Lina için doludizgin bir sevgi vardı. "Onu üzme," dedi utanmasa yalvaracakmış gibi. "Onun yüzünü güldüren bir sen kaldın."

İçimde Lina'ya akmak isteyen bir sevgi peyda oldu yine. Ona yapılanların öfkesi içimi yaktı kavurdu. "Yeni bir hayat inşa edeceğim ona."

Onayladı beni Kadir abi. "Git dinlen," dedi usulca. "Yarın çok daha uzun bir gün olacak."

Önce arkasında yatan maktule sonra tekrar ona baktım ve başımı salladım. Gözlerimi babama çevirdiğimde yüzünde yumuşak bir ifade vardı.

"Dikkat et kendine," dedi benim için endişe ettiğini gizlemeden. "Annene bu gece gelmeyeceğini söylerim ben."

Kafamı salladım. "Sağ ol baba."

Kürşat, Milat ve Wielki'yle oradan ayrıldık. Kürşat ve Milat beni Levent'teki eve bırakacakken Wielki, Lina'ya gitmek üzere ayrıldı bizden. Beni eve bıraktıklarında koltuğa uzanıp Lina'yı beklerken saniyeler dahi geçmedi. Her saniye onu daha fazla özledim ve her saniye daha fazla istedim benimle evlenmesini, bana bahçemi geri vermesini, bana cennetimi getirmesini...

LİNA KARA

"Evlen benimle."

"Evlenelim."

Aral'ın yaklaşık on dakika önce kurduğu cümleye karşı soru dahi sormadan böyle karşılık vermiştim. Ama anlamını kavradıkça kanıma karışan yeni doz adrenalin, aldığım nefesi sıklaştırıyordu. İçimde heyecan, korku, mutluluk ve endişe; hepsi bir arada beliriyor, elimi sıkıca tutan el olmasa bayılacakmışım gibi geliyordu.

Aral da üzerimde yarattığı şok etkisinin farkında olduğundan beni salona götürmüş, dizine oturtmuştu ve sindirmem için bir süredir öpüp severek kafamı toparlamamı bekliyordu ama o beni öperken bunu yapması zordu.

"Şimdi," diye mırıldandım biraz daha kendime gelirken. "Gerçekten evleniyor muyuz?" diye sorarken o boynumu öpmekle meşguldü.

"Her şey bittiğinde," derken her kelimesi için bir öpücük bırakarak kulağıma kadar çıkmıştı. "Sana kırk gün kırk gece düğün yapacağım," dediğinde dudakları artık kulağımın üzerindeydi. "Ama her şey bitmeden önce senin benim olduğunu bilmeye ihtiyacım var Lina."

Sesi tutkudan çok çaresizlik ve ihtiyaç doluydu. Buna, hayatı bağlıymışçasına ihtiyacı vardı sanki. Hayır, desem ve o benim her istediğimi kabul etmek zorundaymış gibi hisseden Aral Çakırca olmasa bana yalvaracak gibiydi.

Başımı usulca soluma çevirdiğimde onunla burun buruna geldim. "Zaten seninim," dedim gözbebekleri büyümüş siyah güzel gözlerine bakarken. "Her şey bittiğinde de senin olacağım."

Sanki kaybedecekmiş gibi beni tutuşu sıkılaşırken, "Kayıplar vereceğiz Lina," dediğinde tüylerim diken diken oldu.

Az önce kapının önünde, benim ona gelmemi beklerken uzun uzun düşündüğünü söylemişti. Aral gibi gerçekçi birinin kayıplar vereceğimizi bugün düşünmesine imkân yoktu ama bugün o Tilki'yle karşı karşıya gelmesi onda başka düşüncelere sebep olmuştu belli ki. *Bilsem benim de canımı çok sıkacak sebeplerdi belli ki...*

"Tüm umudum bu savaştan tek bir gözyaşı dökmeden dönmek ama kesinliği yok hiçbir şeyin. Seni bir daha kaybetmeyeceğim," dedi gözlerimin içine bakarak.

İfadesi ve ses tonu öyle kesindi ki onu bırakıp gidebilmiş olmama şaşırdım bir daha. *Onu nasıl bırakabilmiştim?* Ona maruz kaldığım her saniye aklım almıyordu bu gerçeği. *Ben onsuz iki sene nasıl yaşayabilmiştim?*

"Ama kayıplar verirsek Lina; senin, kafanın içindeki mahkemede kendini infaz edip benden kaçmana izin vermeyeceğim."

O an ensem uyuşmuş gibi hissettim. Hiç böyle bir motivasyon beklemiyordum ama şimdi Aral'ın, kayıplar verdiğimizde kendimi suçlayarak ondan kaçmamdan korktuğunu gözbebeklerinin içinde görebiliyordum. Tüylerim diken dikendi. *Ben gittiğimde evli olmadığımız için bir sürü prosedür engel mi oldu sana Aral? Evli olmamızı bu yüzden mi istiyorsun bu kadar?*

"Bana benimle evlenip beni kendine mecbur mu edeceksin, diye sorabilirsin," dedi aklımın ucundan dahi geçmemişken böyle bir şey. "Ama bu da benim tek bencilliğim olsun olmaz mı sevgilim?" dedi sevgiyle yüzüme bakarken. "Vakti değil, dersen gönül koymam. İstemediğin, içinin rahat etmediği hiçbir şeye zorlamam seni," dedi sanki beni biraz daha sıkı tutarsa kırılacakmışım gibi. "Ama Lina, senin beni koyduğun yerden ne yaparsam yapayım eksilmez benim yerim, biliyorum ve her şey bittiğinde beni yanına yaklaştırmazsın diye korkuyorum."

Onda açtığım kapanmaz yaralar, kırdığım güveni ve güzel kalbinde büyüttüğüm endişe çiçekleri... Hiçbiri için affetmeyecektim gerçekten kendimi ama şimdi Aral, açıkça değerlendirmişken tüm ihtimalleri ve geçmiş haksız da çıkaramazken onu nasıl karşı çıkardım? Giderim ve bu kez yine karşısına prosedürler çıkar diye korkarken onu nasıl görmezden gelirdim?

İçimde onsuz geçirdiğim iki senenin özlemi ve onda yarattığım hayal kırıklığının acısı öyle yoğun bir şekilde çarptı ki kalbime, tüm hislerimi frenlemeye alışmış olan beynim bile ritmimi sabit tutmaya çalışsa dahi gözlerimin dolmasına mâni olamadı. Gözlerim dolduğu an Aral'ın tüm kasları gerildi. Bunun için de nefret ettim kendimden.

"Lina," dedi sol elini yanağıma yaslarken. "Sorun değil sevgilim."

Kafamı iki yana salladım usulca. "Özür dilerim," dedim ağlamamak için sıkarken kendimi. "Sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim Aral. Ben bunu nasıl telafi edeceğim bilmiyorum hiç."

Aral içi gidiyormuş gibi dudaklarını sol gözüme yaslayıp düşmek üzere olan gözyaşımdan öperken kolları arasında sıkıca sardı beni. "Dileme güzel bebeğim," dedi yumuşacık, affetmiş bir sesle. "Hesabını soracağım

hepsinin ve gidereceğim özlemini senelerin. Yeter ki biz iyi olalım, hallederiz biz her şeyi Lina. Üstesinden geliriz."

Başımı ona dayarken elimi yanağına yasladım, zira dokunmazsam ölecekmişim gibi hissediyordum. Kafamı hafifçe salladım. "Evlenelim," dedim tekrar çok isteyerek. Gözlerimi kapattım bir dilek diler gibi. "Seninle evlenmeyi, seninle yaşamayı, seninle uyuyup uyanmayı çok istiyorum Aral."

Saçlarımı okşarken şakağımdan öptü beni sevgiyle. "Söz," dedi kulağıma doğru. "Her şey bittiğinde, kırk gün kırk gece düğün yapacağım sana Lina."

Başımı iki yana salladım. "Kırk gün düğün yapmayalım," dedim, her şeyimle ona yaslanıp kollarımı boynuna sardım sıkıca. "Sabredemem ben o kadar. Bir gün düğün yapıp balayına gidelim."

Sessizce güldü bu söylediğime. "Bak ya," dedi tatlı tatlı. "Bir gün düğün kırk gün balayı mı istiyorsun güzel bebeğim?"

Kafamı salladım utanmazca. Ağlayamadığımdan burnumu çektim. Kokusunu içime çektim derinden ve boynunu öptüm sevgiyle. "Seni çok seviyorum."

"Lina, Lina, Lina," diye fısıldadı saçlarıma. "Yüzüme baksana bir benim."

Burnumu çekip başımı kaldırdım ve yüz yüze geldim onunla. Muhtemelen yüzüm kızarmıştı ve saçlarım elektriklenmiş, birkaç teli kirli sakalına karışmıştı. Onu benimle karman çorman görmeyi çok seviyordum. İçim gidiyordu ona.

Yüzüme içi giderek bakarken yüzüme yapışan birkaç saç telimi kıyamıyormuş gibi çekti yanağımı severek. "Seni çok seviyorum," dedi derinden gelen sesiyle ve yüzümü iki eli arasına alıp dudaklarımdan öptü beni. Ben de onu öptüm ama bir öpüşmeye dönüşmedi bu. Öpücükler bıraktı yüzüme. Yetmiyormuş gibi öpücükler bırakıp durdu bana. Benim ona yapmayı en sevdiğim şeydi bu halbuki.

"Ben de istiyorum," diye mırıldanırken o yüzümün her santimini öpüyordu.

Yüzünü yüzüme hizalarken dudaklarında içimin gittiği bir gülümseme vardı. "Ne istiyorsun?" diye sorarken yüzümü hâlâ avuçlarının içinde tutuyordu ve büyük elleri arasında yüzümün bir avuç kaldığına emindim.

"Seni öpmek," dedim içim ona giderken. "Seninle evlenmek. Seninle olmak. Seninle yaşamak. Tamamen senin olmak istiyorum." Gözlerim doldu yeniden. "Keşke olmasaydı hiçbir şey böyle..."

Merhamet ve sevgi şekillenebilseydi eğer bir bakışta; o bakışlar Aral'a ait olurdu yalnızca.

"Hiçbir şeye mecbur değilsin Lina. Başka türlü olsun istersen olduru-rum, biliyorsun."

Kafamı iki yana salladım. "Evlenmek istiyorum," dedim tüm samimi-yetimle. "İnan ne düğün ne gelinlik; hiçbiri umurumda değil Aral. Öyle heveslerim olmadı hiçbir zaman. Ben sadece seninle olmak istiyorum. Seninle normal bir hayatım olsun istiyorum o kadar. Bu kadarcık Aral... Benim için bir dünya eder ama Tanrı için ufacık bir şey Aral. Bana verse olmaz mı?"

Dili dudaklarını ıslatırken kafasını hafifçe salladı, gözlerimin içine baktı derinden. Bana bakarken birkaç dünya yıkıyor, benim için baştan inşa ediyordu. Nemlenen gözlerimi silerken, "Alacağız o hayatı," dedi net bir sesle. "Tanrı'nın ne istediği bilinmez ama Lina..." derken dudakları-mın üzerine eğildi. "Tanrı ne yazmış olursa olsun kitabıma, ben tamamen seninim. Al benden neyimi istiyorsan."

Kalbim göğsümde kor bir ateş gibi yanarken onun için yaşıyor ve yalnızca o beni yaşatıyormuş gibi uzanıp dudaklarını öptüm içim gide-rek. O da beni öptü. Birbirimizi birbirimize muhtaç bir halde, tutkuyla, sevgiyle öptük. Yavaşça ve derinden öperken beni tırnaklarımı ensesine, dilimi üst damağına bastırdım. Her şeyiyle öpüyordu beni, ben de onu her şeyimle öptüm. İki çarklıydık sistemimizde birbirine oturan ve tüm sistemi birbiri haline gelen. Bir kez kalbim onun göğsüne yerleşmişti ve şimdi tek başına yürüttüğü sistemi yürütemiyordu beynim. Onsuz tö-kezliyor, eksiliyor, aksıyor, verimsizleşiyor, paslanıyor ve tükeniyordum. Ama ne zaman dizine yerleşsem ve göğsüm yaslansa göğsüne hayata dö-nüyordum. İşlevlerimi kazanıyor, ışıyor, enerji buluyordum. Su üzerinde yürüyor, bulutlara yükseliyordum.

"Seni çok seviyorum," dedim öpüşmemizin ortasında. İçimde tutamı-yordum. Onsuz nefes alamayacak gibi hissediyordum. "Öleceğim sanki."

"Ölmek yok," dedi öperken beni. "Seninle dolu dolu bir hayat var yaşayacağımız." Onu öpmeye devam ederken kafamı salladım yavaşça.

Yutkundu, kendi dudaklarını ıslatırken benim de dudaklarımı ıslattı. Neler yuttuğunu sormak istedim ama benden önce davrandı. "Önce ev-leneceğiz," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sonra kazanacağız bu savaşı ve seni dünyanın en uzun balayına çıkaracağım."

"Nasıl evleneceğiz peki?" diye sordum yanağını sabırsızlıkla okşarken.

"Her ne kadar evlendiğimizi dünyaya duyurmak istesem de Jadwiga ve Şirket'in bunu bilmemesi gerektiğinin farkındayım," dedi memnuniyetsizlik içinde. "En azından bu iş bitene kadar yalnızca sistem üzerinde karım olmanla yetineceğim."

Benden, "Karım," diye bahsettiğinde kanımın kaynaması ve karnımın sancılanması normal miydi? Konudan sapmamak, üzerine atlamamam için iyi bir kaçış yoluydu.

"Milat mı halledecek?" diye sordum güzel gözlerine bakarken.

Onayladı beni usulca. "Milat'a söyledim, Ada halledecek bizim için."

Gülümsedim. "Başka kimler biliyor?"

"Kürşat, Milat, Ada, Egemen ve Wielki..."

Yüz ifadesini hatırladım Wielki'nin o an. Jan ve zaman zaman ben hariç kimseye yumuşak yüzünü göstermezdi ama bu iki senede Aral'a karşı da yumuşak bir taraf geliştirmişti. Beni yollarken sabaha kadar izin vermesinin sebebi buydu muhtemelen.

"Baban ve babam," diye devam ettiğinde şaşkınlık içinde yüzüne baktım.

"Babam izin mi verdi?"

Kafasını salladı memnuniyet içinde. "Huysuzluk etti tabii ama vazgeçmeyeceğimi biliyordu."

Babam muhtemelen başına geleni öğrenip yanına gitmişti ve o da beni istemişti o an.

"Aral," dedim güzel yüzüne bakarken.

"Söyle bebeğim," dedi ilgiyle yüzüme bakarken.

"İyi misin gerçekten?" diye sordum içim giderken ona. "Bana anlatırsan anlarım biliyorsun değil mi? En iyi ben anlarım. Biliyorsun."

Gözlerine şefkat yerleşti yine ve beni çiçeklere sardı gözbebeklerinde. "Biliyorum sevgilim," dedi saçlarımı okşarken. Beyaz perçemlerimi ömründen gidiyormuş gibi narince kulağımın arkasına itti. "Adım gibi biliyorum. Ve gurur duymuyorum bununla Lina..."

Telaşla başımı salladım. Elbette biliyordum bunu. "Tabii ki biliyorum, Kara Çakı olmak istemediğini herkesten..."

O da telaşla başımı sallayınca gülümsedi hafifçe. Yanağımı okşadı. "Biliyorum sevgilim, kendimi açıklıyorum sadece," dedi yumuşacık bir sesle. "Ona vururken neye sebep olacağını biliyordum. Wielki kafasına sıkmış ya da sıkmamış önemsiz benim için. Geçtim o sınırı ve hiçbir şey için kendimi aklamayacağım. Önce hayatımı alacağım," dedi belime sardığı kolu sıkılaşırken. *Sanki alacağı hayatı bendim...* "Sonra çıkacağım

vicdan mahkememin önüne. Önce yaşayacak bir ömrüm olsun, sonra pay ederim acılarımı da cezamı da."

Birçok güçlü insan tanımıştım bu yaşıma dek. En başında babam hep bir örnekti, annem sonra... Ardından hayatıma giren her bir insan. Ama Aral, bambaşka biriydi. Onun gücü güzel kalbinden ve nezaketinden geliyordu. En çok da bunun incinmesinden endişe ediyordum. Her şey onun gönlünce olsun istiyordum.

Yanağını okşarken, "Birlikte," dedim gözlerine bakarak.

"Birlikte," diye onayladı beni inançla. Başını sağ omzuma eğip boynumu öptü. "Benimle ol hep."

İçim sıcacık olurken heyecan da duydum içimde. İki sene sonra ilk kez bu denli heyecan duyuyordum içimde şimdi. Nabzım için endişe ettim bir an. Kalbimi zapt etmeye çalıştım. Ama Wielki'nin bunu halledeceğini umdum yalnızca. Şimdi hissetmeyeceksem doyasıya onun Lina'sı olmanın ne anlamı vardı?

Parmaklarım saçlarını okşarken, "Hep senin olacağım," dedim. "Sadece senin."

Boynumu öptü tekrar. "Sadece benim," dedi bu fikirle mest oluyormuş gibi.

Kafamı salladım. "Sadece senin."

Benimle göz göze geldi. "Benim karım," dedi gözlerimin içine bakarken.

Karnım sancılandı. "Senin karın."

İç çekti gözlerime bakarak. Dudaklarını ıslattı ve yutkundu. Neler yuttu kimbilir...

"Önce evleneceğiz," dedi sonra kendisine hatırlatıyormuş gibi. "Sonra merakını gidereceğim senin."

"Ne merakı?" dedim başta anlamayarak.

Büyük sıcak elleri transparan bluzum üzerinden belimi sıkıca tutarken, "Dün gece seni ne kadar süre alıkoyacağımı merak etmiyor muydun bebeğim?" diye sordu.

Ağzımın kuruduğunu hissettim. Tanrı'm... O varken yalnızca ondan ibaret oluyordum sanki. Normal miydi bu?

Gözlerine bakarak derin bir nefes aldım. "Beyaz elbisem burada mı?" diye sordum merakla. "Seninle evlenirken üzerimde o olsun istiyorum."

Aral beni onaylarken dudaklarımdan öptü ufacık. "Düğünümüzde sana dünyanın en güzel gelinliğini alacağım."

Gülümsedim. "Ama beyaz elbisemi her zaman daha çok seveceğim," dedim içtenlikle. "Her özel anımızda üzerimde o vardı. Beni ilk öptüğünde, bana evlenme teklifi ettiğinde, benimle ilk kez seviştiğinde ve şimdi..."

"Benimle evlendiğinde," diye mırıldandı buna inanamıyormuş gibi.

Ben de inanamıyordum. "Gerçekten evleniyoruz."

Onayladı beni. "Gerçekten evleniyoruz."

Kafamı salladım usulca. Tahmin dahi edemezdim bunu bir saat öncesine kadar ama şimdi oluyordu işte. Bazen hayatın beni sevdiğini düşünmeme sebep oluyordu.

"Şahin başımızın etini yiyecek," dedim gülümsemeden edemezken.

Gülümsetti bu söylediklerim onu. Hatta keyif duyduğunu bile söyleyebilirdim.

Dudakları yanağımda gezinirken, "Değer," dedi gülümseyerek.

Beni gülümsememden ufacık öpüp koltuktan kendisiyle birlikte kaldırdı ve odamıza götürdü.

Beyaz elbisem yıkanmış, ütülenmiş, giymem için Aral'ın dolabında asılı bir halde beni bekliyordu. Bir süre eteğini tutarak öylece baktım ona. Elbisenin sırt dekoltesi vardı. Onu giyersem Aral sırtımı görecekti...

Aral arkamda dururken elleri belime yerleşti ve dudakları kulağıma yaslandı. "Sen sadece benim Lina'msın," diye fısıldadı neden duraksadığımı adı gibi bildiğinden. Aral'dı o çünkü. Anlardı.

Başımı salladım yavaşça. Aral'ın da elleri kana bulanmıştı benim gibi mecburiyetten ve açık gönüllükle açarken bana kendini ben nasıl dönemezdim ona sırtımı? Uzanıp askıdan elbisemi aldım. Başımı ona çevirip dudaklarına sevgiyle ufacık bir öpücük bırakıp banyoya gittim. Elbisemi giydiğimde dejavu hissi sardı içimi. Uzun saçlarım sırtımı kapatıyordu ama kapatması için özel bir çaba sarf etmedim ilk kez. İlk kez, şimdi olduğum kişiyi bu kadar kabullenmiş hissettim. Aral'ın etik ve ahlak mahkememde bile hükmü kendiminkinden çoktu. Ancak o beni hoş görürse kendimi hoş görebiliyordum. Onu çok sevdiğimden değildi yalnızca bu, Aral olduğu içindi...

Derin bir nefes alıp beyaz elbisemle odamıza girdiğimde siyah kumaş pantolon beyaz gömlek giymişti çoktan, manşetlerini düğmeliyordu o sırada. Nefes kesici görünüyordu...

Beni süzmeyi bitirip gözlerime çıktığında dili dudaklarını ıslattı. "Çok güzelsin," dedi derinden gelen sesiyle.

"Sen de öylesin," diye mırıldanırken ona yaklaştım ve yakasını düzelttim.

Gözleri omuzlarımda gezindi merakla ama bir şey görebilmiş gibi değildi. O ceketine uzanırken şifonyeri çekti dikkatimi, saatlerinin olduğu kısmı açmış, tam kapatmamıştı. Yakasını düzeltmeyi bitirip yanından geçtim ve şifonyerine yöneldim. Ona aldığım saat kolunda değildi. Yüzüme de vurmuştu zira. Ama hâlâ sakladığından emin olmak istemiştim. Bana kızdığı için takmamasını anlıyordum elbette ama o Aral'dı, attığını düşünmüyordum, sadece ne halde olduğunu görmek istemiştim.

Saatlerini koyduğu bölmeyi açtığımda benim aldığım saatin orada olmadığını fark ettim. Kaşlarım çatıldı istemsizce. Başka bir yerde mi tutuyordu? Görmemek için? Sürekli görmek onu üzüyor olabilirdi neticede...

Ben orada oyalanırken Aral tam arkamda durup sağ elini şifonyere dayarken sol elini de karnıma yaslayarak üzerime eğildi ve şakağımdan öptü beni.

"Bir şey mi arıyorsun kedi?" diye sordu ne aradığımı bilmiyormuş gibi.

Sıcak eli ince saten elbisenin altındaki karnımı ısıtırken gözlerimi kaldırdığımda onunla şifonyerin aynasında göz göze geldik.

"Hiç," diye mırıldandım sormaya yüz bulamadığımdan.

"Hiç mi?" diye sorarken elinin karnımdaki baskısı arttı ve sırtımı göğsüne yasladı. Arkamda kapladığı yer, verdiği güven ve sadece yaslanmanın bile yarattığı heyecan karnımı ağrıtıyordu.

"Biliyorsun," dedim ona teslim olarak.

Tüm yükümü tamamen ona bırakırken gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum hiç. Kafasını salladı o da kabul ederek.

"Yanlış yerde arıyorsun," derken sol eli karnımı okşayarak yukarı çıkmaya başladı.

Gözlerim istemsizce karnıma yaslı olan eline çevrildi ve aradığım şeyi bileğinde gördüm. Ona aldığım saat kolundaydı...

Aynadaki yansımamızda tekrar göz göze geldiğimizde dudaklarını boynumdaki iki zincire yasladı. Tüylerim diken olup ayağa kalktı.

"Bu ne demek biliyorsun değil mi Lina?" diye sordu boynuma doğru.

Kafamı salladım usulca. Boynumdaki künyesinin zincirini öperken bileğine zamanı saymaması için ona aldığım saati takıyordu. Elbette biliyordum anlamını. Ya birlikte ölecektik zamanı saymamak için ya da

hep birlikte çıkacaktık bu çukurdan kalan zamanı çoğaltmak için... Ayrı düştüğümüz bir seçenek olmayacaktı artık.

O da kafasını hafifçe sallarken sıcak eli beni okşayarak yukarı doğru çıkmaya devam etti ve parmakları elbisenin açıkta bıraktığı göğsümü okşayarak aşağı doğru kaydı ve elbisenin içine uzandı. Bir elektriklenme bedenimi ürpertirken künyemi tutup çıkardı. Hiçbir şey söylemeden künyemin kancasına taktığım tektaşımı tek eliyle kolayca çıkardı ve aynada tekrar göze göze geldiğimizde beni kendisine çevirdi yavaşça.

Artık karşı karşıyayken onunla, siyah gözlerindeki görüntümün etrafı çiçeklenmişti yine sanki. Ne zaman bana baksa dünyadaki en güzel şey sanırdım kendimi. İnsanın aklı almıyordu hiç böyle şeyleri. Bazıları için bir silahtan ibarettim mükemmel olan genetiği; onun içinse bir sevgiden ibarettim, var olan hayatını değiştiren bir gülümsemesi.

"Lina," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Aral," dedim güzel yüzüne bakarken.

Sol eli saçlarımı kulağımın arkasında itti önce usulca, sonra parmaklarının sırtıyla yanağımı okşayarak omzuma kadar indi eli ve benimin hemen üzerindeki A harfini de okşamayı ihmal etmedi.

"Güzel bebeğim," dedi sonra içi giderek. "Sensiz tek bir saniyeye tahammülüm yok artık benim. Seninle evlenebilir miyim?"

Tatlılığına gülümserken ağlamak istedim. Ona bakarken kalbim sıkışıyordu sanki ve kriz geçirip ölmekten endişe duyuyordu kalbim. "Çok isterim sevgilim," dedim içtenlikle.

Sağ elimi tutup yüzüğümü parmağıma takarken elleri iki sene öncesindeki gibi titriyordu. Duyduğu heyecan, bana gösterdiği sevgi, beslediği aşk, söylediği her bir kelime, elimi tutan elleri ve sırtımı hiç boş bırakmayan kolları... *Tanrı'm... Ben ona nasıl doyacağım?*

Elimi kaldırıp öpücük bıraktı parmağımın üzerine, ardından avucumu öptü sevgiyle ve elimi sıkıca tutarak çıkardı bizi odamızdan.

Üşümememem için bana kendi uzun paltolarından birini giydirdi. Kendi üzerine hiçbir şey almadı yanıyormuş gibi. Birlikte dışarı çıktığımızda Jan'ın her şeyden haberi var gibiydi. Zira Wielki'yle konuşmamış olsaydı şaşardım açıkçası.

"Seni buraya getirirken kocaya kaçtığını düşünmemiştim," dedi alayla.

Ona burun kıvırdım biraz utanarak. "Kaçmadım zaten," diye mırıldandım. Bazen insan beklemediği bir anda utanabiliyordu demek ki.

"Ah demek biraz utanman kalmış," dedi suratıma alayla bakarken.

Aral, Jan'ın omzuna vurup yanından geçerek beni de peşinden götürürken ona, "Karımı rahat bırak," dediğinde karnım ağrıdı.

"Bunu bir de La Hire'a söyle," dedi Jan arkamızdan gelirken.

Gözlerimi ona çevirip kısık gözlerle baktım. "Babamın haberi var."

Jan'ın yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifade vardı. "Demek dilini yutmamışsın kedi," derken alayla eğildi bana doğru. "Babanın istediği kadar haberi olsun yine de bu fikirden nefret edecek ve bulduğu her fırsatta *kocanı* mahvedecek."

İstemsizce Aral'ın koluna sarıldım. Güldürdü bu Jan'ı. Ona sinirle bakarken Aral burnundan gülerek beni belimden yakalayıp koltuğa oturttu.

"Ne ilginç," dedi Jan gözlerini Aral'a çevirirken. "Sen yokken kemik kırıyor, kan kusturuyor ama senin yanında süt dökmüş bir kediye dönüyor."

Aral kapımı kapatıp alayla ona baktı. "Kime saklanıp kimi sakatlayacağını iyi biliyor demek ki."

Jan burnundan gülerek Aral'ın sırtına vurup motosikletine ilerlediğinde Aral'ın kendi koltuğuna geçmesini bekledim. Gerçekten Aral'la arkadaş gibilerdi ve bu durum, Aral gibi biri olsa bile mucize sayılırdı. Jan, Wielki'yle kıyaslandığında her ne kadar daha kolay iletişim kurulabilir biri gibi dursa da ikisinin de Tilkilik ettiği anları izlemiş biri olarak Jan'la yakın olmanın daha zor olduğunu söyleyebilirdim. Wielki doğduğundan beri iletişim kuran kişiyken Jan hep gölgelerde kalan kişi olduğundan biriyle yakın olması Wielki'ye oranla daha zordu. İkisine bakarken ve Aral'la konuşmasını, onun sırtına vurmasını izlerken onunla arkadaş olduğunu hissedebiliyordum.

Aral koltuğa geçtiğinde, "Onunla iyi anlaşıyorsun," diye mırıldandım.

Aral beni onaylarken arabasını çalıştırdı. "Seninle iyi olan herkesle iyi anlaşıyorum," dedi tek bir kriteri varmış gibi. "Jan ve Wielki'ye her zaman minnettar olacağım."

Ben de olacaktım. Benim kadar onu da hiç yalnız bırakmadıkları için...

Yol boyu onu izledim. Kafamdaki planları, yaşanacakları ve atılacak tüm adımları tek tek düşünürken kafamın içinde Aral'ın isminin geçtiği her satırın altını çizdim. Onu kaybedemezdim.

Aral yüzünü aşındırdığımdan on üçüncü kez dönüp bana baktığında yüzünde bir gülümseme vardı bu kez. Önceki on iki kezde bana her baktığında yüzümü sevmiş, gözlerini yoldan çevirmeden başımdan öpmüştü.

Ama bu kez, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu merakla.

"Her şeyi," diye mırıldandım güzel yüzünü izlerken. O her şeydi çünkü.

"Her şey sensin," dedi aklımı okuyormuş gibi. Sağ eli yanağıma yerleşirken başparmağı sol gözümü okşadı içi gider gibi. "Düşünme bu kadar sevgilim, halledeceğiz her şeyi." Gülümsedi bana. "Bak alıyoruz biz de bazen hayattan istediklerimizi. Bu daha başlangıç. Hesap soracağımız, yıkıntılardan kurtulup yeniden inşa edeceğimiz zamanlardayız."

Ona bakarken içim içime sığmıyordu. Hem endişe hem umut hem kaçıp gitmek onunla hem de omuz omuz savaşmak istiyordum. Savaşacaktık, kaybedeceğinden korkanlar kazanamazdı çünkü. Halihazırda çok şey kaybetmiştik, azdan az çoktan çok giderdi. Kaybetme sırası onlardaydı. Tek bir damlamızı boşa akıtmayacaktık. Korkmayacak ve hesabını soracaktık. Korkarsam eğer kaçmak isterdim, kaçarsam eğer kaybederdim. Ben kendi kuyruğunu yiyen bir yılan değilim. Kıracağım bu döngüyü ve açacağım bir sıradağda yüzüm güneşe dönük bir halde.

İçimdeki duygular ona sarılmak, ona sığınmak arzusunu kamçıladığında yerimde kıpırdandım, kemerimi çıkardım. Kabanımı çıkardım ve ona uzandığımda ne yapacağımı anlamış gibi kollarını açtı bana. Görüş açısını kapatmadan kucağına yerleşirken sırtımı direksiyonu tutan sol koluna yaslayıp bacaklarımı kucağı boyunca kendi koltuğuma doğru uzattım. Ona yaslanırken sol elimi yanağına, yüzümü de yüzüne yasladım sevgiyle.

Derin bir nefes çekerken içine göğsüyle kalkıp indim ben de. Direksiyonu sağ elinin kontrolüne bıraktığında sol eli usulca karnıma sarıldı. Büyük sıcak eli karnımın üzerine yerleşti ve yüzünü çevirip yanağımdan öptü beni.

"Korkuyor musun?" diye sordu yumuşacık bir sesle.

Başımı iki yana salladığımda yüzü yüzüme yaslı olduğundan sakalları tenimi karıncalandırdı, bunu çok seviyordum. "Korkmuyorum," dedim çelik gibi güçlü bir sesle. "Artık kaybetmek bir seçenek değil."

Dili dudaklarını ıslatırken onayladı beni. Ardından yutkundu usulca, bunun nedenini adım gibi bildiğimden gülümsedim. Aynı arzu benim de içimi kavuruyordu çünkü. Bir de kucağına oturmuş olmam işleri biraz zorlaştırıyordu. Elbisemin üzerinde gezinen sıcak eli içimi ısıtıyordu resmen. Kışın ortasındaydık ve ben hiç olmadığı kadar ısınmış hissediyordum onun yanında.

O arabayı kullanırken rujumun yüzüne bulaşmasını umursamadan öptüm onu gönlümce. Ancak arabayı durdurduğunda bıraktım onu

öpmeyi ve yüzündeki ruj izlerimi gülümseyerek temizledim. Dikiz aynasından yüzüne bakarken keyifli bir ifadesi vardı. Onu ısırmak geliyordu içimden.

Kapısını açarken beni de kucaklayarak indi arabadan. Beni yavaşça yere bıraktığında Jan motorundan iniyordu. Birlikte dükkâna benzer bir yere girdiğimizde buranın dışı farklı içi farklı ve kesinlikle gizli bir yer olduğu belli oluyordu. Aral belli bir ritimle kapıyı çaldığında Egemen açtı kapıyı. Bizi bekliyor gibiydi. Aral ve ben el ele içeri girdik, Jan da peşimizden geldi.

Egemen önce Aral'la tokalaşıp gözlerini bana çevirdi. Yeşil gözlerinde memnuniyet gördüm. Onunla iki sene önce ilk kez birini öldürmemden sonra beni Aral ve Milat'la birlikte emniyete götürdüğü zaman tanışmıştık. İkinci görüşmemiz ise Ada'nın Varşova'da hiç beklemediğim bir anda zekice bir taktikle dikkatimi çekip beni peşine takarak gözden uzak bir kafeye götürmesiyle olmuştu. O zamana kadar ikisini de ismen ayrı ayrı tanıyordum ama ilişkilerinin olduğunu öğrenmek çok büyük bir sürpriz olmuştu. Varşova'da bir araya gelişimizin ardından kurduğum planın işlevselliğinde ikisinin de büyük katkısı olmuştu ve olmaya da devam ediyordu. Egemen ve Ada'yı yan yana gördüğüm ilk gün onun, Ada'ya olan bakışları bana Aral'ı o kadar özletmişti ki neredeyse planı bozacak, erkenden İstanbul'a, Aral'a dönecektim... Bunu kimseye söylememiştim. Bu yüzden Aral'ın elini sıkıca tuttum istemsizce. Bir daha öyle hissetmeyecektim.

Egemen ikimize gülümseyerek bakarken, "Hayırlı olsun," dedi samimiyetle.

Ben de gülümsedim içtenlikle. "Teşekkürler."

Aral da, "Eyvallah," deyip koluna dokundu dostça. Biz yanından geçerken Egemen'in gözleri Jan'a, ondan hazzetmediği belli olan bir ifadeyle baktı. Jan'a özel değildi bu tutumu, Tilkilereydi ve Tilkileri sevmemek için geçerli sebepleri vardı. Fakat Jan onun bu tutumundan ne rahatsız oluyor ne de umursuyordu. Egemen kapıyı ardımızdan kapatırken biz neredeyse alanın ortasına gelmiştik.

Dışarıdan depo gibi duran büyük alan çok iyi dekore edilmiş şık bir yaşam ve çalışma alanı gibi duruyordu. Yaşam alanındaki koltuklarda biz gelmeden önce oturdukları belli olan Milat, Kürşat ve Ada bizi bekliyorlardı. Yüzlerinde bir gülümseme vardı üçünün de. Hayatlarımız öyle zordu ki belki yalnızca ikimizi etkileyecekti verdiğimiz bu karar ama sanki bu odadaki herkese umut vermişti bu olay. Herkes kazanacağımıza biraz

daha inanmak istiyor ve bu olaya umut bağlıyordu. Biliyordum içten içe. Ben de öyle hissediyordum çünkü. Aral kendi yolunu yürümek isterken bile herkese umut oluyordu.

Yanlarına vardığımızda Kürşat, dostane bir tavırla Aral'ın omzuna dokunurken gözlerini, yüzünde memnun bir ifadeyle bana çevirdi. "Gözünüz aydın."

Gülümsedim ona. Bizim evlenmeyi ne kadar çok istediğimizi en iyi bilen kişiydi belki de. Yaşadığımız her şeye şahitti.

"Teşekkür ederim," dedim ona, minnettar hissederek.

Ada bir adım ileri attığında gözlerim ona çevrildi. Her gördüğümde güzelleşiyordu sanki. Kuzguni siyah saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış, minik bir etek ve ceket giymişti. Acayip asil duruyordu. Hayatını dinlememiş, başımdaki belanın ona da ne kadar bela olduğunu bilmiyor olsaydım eğer onu bir asilzade sanırdım. Asalet ruhunda vardı.

Gözlerinde duygulanmış gibi yumuşak bir ifadeyle süzdü beni. Aral'la yaşıttı ve belki de beni Aral'dan dinlediğinden ya da kendisini bana benzettiğinden veya en çok da benim gibi o da bir abla olduğundan gözleri yüzümde merakla gezinirken o gün onun da şahit olduğu kazadan kalma birkaç çiziği gördü ve hoşlanmadı bundan.

"Kazadan sonra seni çok merak etmiştim," derken yüzüme uzandı eli ama canımı yakmak istemiyormuş gibi dokunmadı. "İyi misin?"

Yüzümde minnettar bir ifadeyle baktım ona. "İyiyim."

Gülümsedi bana hafifçe. "En zor kısmı atlattın," derken başıyla Aral'ı işaret etti. Aral'ın beni affetmemesinden deli gibi korktuğumu o da biliyordu. Hatta biraz akıl bile almıştım ondan. O ve Egemen'in ilişkisi de en az bizimki kadar çetrefilliydi neticede. Eğer Egemen onu dikkafalılığına rağmen affetmişse bana akıl verebilecek en doğru kişi oydu.

Gülümserken gözlerim istemsizce Aral'a çevrildiğinde o da bana çevirdi bakışlarını. Eğer Aral, Aral olmasaydı gidemezdim. Gitmiş olabilseydim bile hiç affedilmezdim. Biliyordum bunu. O iyi ki Aral'dı...

Ada, "O zaman," dediğinde ikimiz de ona baktık, "hadi sizi evlendirelim."

Tüylerim diken diken olurken ikimiz de onayladık onu hevesle. Bu halimiz gülümsemesine sebep oldu. Gözlerini Egemen'e çevirdi, gülerken gözleri ilk onu arıyordu onun da gülmesini ister gibi.

"Ne kadar tatlılar," dedi sanki biz burada değilmişiz gibi. "Evlilik cüzdanı çalmadığımız için pişmanım."

Bu beni güldürürken Milat sabırla yüzüne dokundu. "La havle."

Egemen elini Ada'nın beline atıp onu bizden uzaklaştırırken, "Hiçbir şey çalmıyoruz bir tanem tamam mı?" dedi net ve tane tane bir sesle. "Milat halledecek onu."

Ada umursamazca karşı çıktı buna. "Madem getirecek biz alsak ne fark ederdi onu anlamıyorum. Hem bana da egzersiz olurdu."

Egemen onaylamazca kafasını iki yana salladığında Ada'yı gülümsetti bu. Yanağına ufak bir öpücük bırakarak bilgisayarını koyduğu kürsünün arkasına geçip bize karşıyı işaret etti. "Buyurun lütfen."

Aral elini belime yerleştirip beni yönlendirirken Milat bana gülümseyerek göz kırptı. "Gözün aydın minik aslan."

Gülümsedim ona minnettarlıkla. Bana abilik etmişti o da. Hakkını ödeyemezdim.

Herkes Ada'dan emir almış gibi belirlenen yerlerini aldı. Egemen ve Ada tam karşımızda, kürsünün arkasına dururken Milat benim sağ çaprazıma, Kürşat da Aral'ın sol çaprazına geçti. Jan bir adım kadar arkamda durduğunda gözlerimi ona çevirdim istemsizce. Bana gülümsedi hafifçe ve göz kırptı. Kendimi garip hissettim. Bakışları öyle yumuşaktı ki benim için mutlu olduğunu hissettim, ilk kez onu kendime bu denli yakın ve açık hissettim... Gerçekten abimmiş gibi hissettim...

Ada, "Daha erken haberim olsaydı daha iyi hazırlık yapardık," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Eliyle etrafını gösterdi, "Elde olanla bu kadar oldu ama söz, düğününüzde en iyi organizasyoncuyu bulacağım."

Neler yaşadığını çok iyi bildiğimden onun için üzgün hissettim o an ama belli etmedim. Gülümsedim ona minnettarlıkla.

"Hayır lütfen öyle söyleme," dedim samimiyetle. "Bunu düşünmen bile çok değerli bizim için."

Aral beni onaylarken sesinde minnettarlık vardı yalnızca. "Benim aklıma dahi gelmedi bir şeyler almak. Teşekkür ederiz gerçekten, iyi ki varsın."

Ada'nın yüzünde hafiften utanmış bir ifade belirirken boğazını temizledi ve bilgisayarına çevirdi gözlerini.

"Şimdi," diye mırıldandı ekranda oyalanırken biraz.

Gülümsedim. Çok tatlı biriydi.

Toparlanıp gözlerini bana çevirdi. "İkinizin de verdiği karardan şüphe etmediğinden eminim," derken birbirinden farklı güzel gözlerini ikimiz arasında gezdirdi. "Ama yine de âdet yerini bulsun, her şey eksiksiz olsun

istediğimden her şeyi yerine getireceğiz." Gülümsedi hafifçe. "Normal şartlarda nikâh kıyılmadan önce verilmesi gereken belgeleri daha sonra müsait olduğunuzda bana teslim ederseniz onları olması gereken her yere ekleyeceğimden ve nikâhınızın yüzde yüz geçerli olacağından şüpheniz olmasın."

Heyecanla yerimde kıpırdandığımda Aral'ın belimdeki eli tenimi okşadı ama titrediğini hissedebiliyordum.

Ada heyecanımızı hissediyormuş gibi gülümsedi bize. "Söylemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu ilgiyle. "Belki resmi olarak evlenmeden önce söylemek istediğiniz bir şey vardır."

O kadar heyecanlıydım ki aklıma tek bir kelime bile gelmiyordu ama Aral kafasını salladığında gözlerimi ona çevirdim.

"Benim var," derken bana doğru döndü ve belimdeki eli de yanına düştü.

Titreyen sol eli cebine giderken ben de ona döndüm merakla. Cebinden çıkardığı kâğıt o kadar tanıdıktı ki nefesimi tuttum bir saniyeliğine. İki sene önce arabasında gördüğüme emindim neredeyse. Torpidosunda duruyordu öylece. Bakmak istemiş ama sarhoş olduğumdan bakmayı akıl edememiştim.

Aral yılların yıprattığı kâğıdı açarken elleri öyle titriyordu ki yıpranmış kâğıt onun telaşına ayak uyduramayıp hafifçe yırtıldığında kaşları çatıldı. Ona yardım etmek için ellerim uzandığında gözleri bana çevrildi. Tıpkı onun elleri gibi titreyen ellerimle kâğıdı açmasına nazikçe yardım ettim.

"Teşekkür ederim sevgilim," dedi derinden gelen sesiyle.

"Rica ederim canım," dedim yüzüne sevgiyle bakarken.

Açtığım kâğıdı parmakları arasında sıkıca tutarken yüzüme baktı sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.

"Seni yazdığımı biliyorsun," dedi gözlerimin içine bakarak. "Seni kimseye anlatamayıp içimde çözmeye çalışırken seni bir deftere anlattığımı biliyorsun."

Kafamı sallarken gözlerim doldu usulca. O yazdığı defter bana öyle bir ışık olmuştu ki bu iki senede onlardan biri olmamamın sebebiydi onun yazdıkları. O defterdeki Lina olarak kalmak için savaş vermiştim. Hâlâ adını duyarken kalbimin çarpması için cümlelerini ezberlemiştim. Hayata tutunur gibi tutunmuştum o cümlelerine. Yolumu kaybetmemek için yanımdan dahi ayırmamıştım.

"Seni ilk gördüğümde kaçtığımı biliyorsun," dedi sonra pişmanlık dolu bir sesle. "Seni kütüphanede yüzünün iki yanına düşen saçların, kıpırdayan güzel dudakların ve köprücükkemiğinde gezinen kırmızı ojeli tırnaklarınla gördüğümde yanıyormuş gibi hissetmiştim. Ama en büyük yangın senin güzelliğindi Lina ve yanında başka bir adamı görmek cehennemimdi... Hâlâ öyle."

Tüylerim diken diken oldu söylediği her bir kelimeyle. Aynı pişmanlık doldu içime. Geçmişe gitmek istiyordum. Başımı o kitaptan kaldırıp onu görmek, Atakan'ın bana aldığı kahveyi üzerine dökmek ve arkama bakmadan ona koşup boynuna sarılmak istiyordum.

"Arabaya döndüğümde ya utançtan ya da kıskançlıktan ölecektim. Kürşat sadece hayatımı kurtardığından sana düşkünüm sanıyordu o zaman, ben de öyle sanıyordum ama o an sen beni sev diye ölürdüm Lina... Hâlâ öyle."

"Aral," diyebildim yalnızca güzel yüzüne bakarken.

"Benim için imkânsız gibiydin başta. Kaçtım bir sene boyunca senden ve her bir saniyesinden pişmanım bunun için Lina. Keşke kaçmasaydım, keşke seninle o gün tanışsaydım ve keşke koşsaydım peşinden de âşık etseydim seni kendime."

Kalbim sıkışıyor gibi hissederken gözlerim dolduğundan görüşüm bulanıklaştı. Ben onun bu sevgisiyle ne yapacaktım? Ben onu yaşatamazsam eğer ne yapardım? Tüm bunları duyduktan sonra onsuz bir an bile nasıl yaşardım?

"Bunları yapmayıp arabaya bindim Lina ve Kürşat'a bile açamadığımdan kendimi ve delirmek üzereyken kıskançlığımdan, gözüme ilişen bir kâğıda yazmaya başladım nedenini bile bilmeden. Sonra gözümün önünden kaldırdım utandığımdan. Aklımdan çıkmıştı tamamen ve hatırlamıyordum bile ne yazdığımı tam olarak. İki sene önce torpidoda bulduğumda ve sırf evli olmadığımız için senin peşine düşemezken istediğim gibi, dedim ki Lina bir gün dönecek bana geri, kızacağım ona her şey için ve bulduğum ilk fırsatta evlenirken onunla duamın beni nasıl bulduğunu anlatacağım ona her şeyi arkamızda bırakırken."

Kendimi daha fazla tutamadım. Dolan gözlerimden yaşlar öylece düşerken o an yalnızca sevgisi karşısında hıçkırarak ağlamak istiyordum ama tuttum kendimi. Aral içi giderek elini yanağıma yasladı ve gözyaşımı sildi usulca. "Tanrı'm," dedi gözlerimin içine bakarken. "Eğer onu bana nasip etmeyeceksen ya canımı al ya aklımı ki başkasının olacağını bilmeyeyim."

Kâğıtta yazanı okuduğunun bilinciyle tüylerim diken diken olurken Aral devam etti. "Ama eğer nasip edeceksen ya gönlünü bana düşür ya da yolunu ki onu beklerken ömrümü hiç etmeyeyim."

"Seni çok seviyorum," dedim gözyaşları içinde. "Özür dilerim her şey için."

Umurunda bile değildi özürler. Tek umurunda olan bendim o an onun için. Hep böyleydi.

Gözyaşlarımı silerek usulca üzerime eğildi. "Canım senin. Aklım senin. Gönlüm senin. Yolum senin."

Sevgiden ölür müydü bir insan? Ölecek gibi hissediyordum çünkü tam şu an.

"Beklerken verdiğim ömrüm senin." Yanağımı okşadı sevgiyle. "Ne olur sensiz hiç etme beni."

O an bir hıçkırık döküldü dudaklarımdan ismiyle birlikte ve ben hem mutluluk hem pişmanlık hem kavuşmuş olma hem de geç kalmışlıkla hıçkırarak ağlamaya başladım. Aral beni bu kadar ağlatmayı beklemiyordu açıkça. Odadaki herkesin kalp ritmi hüzünle yer değiştirdi. Jan'ın bile ritmi yavaşladı o an.

Aral yüzümü avuçları arasına alırken, "Aral," dedim küçük bir çocuk gibi. İsmini sayıklıyordum yalnızca. İsmini söylemek, nefes almak gibiydi. Yaşamın ta kendisiydi. Bildiğim tek kelime buydu sanki. Ben ona seslenirdim o da beni anlardı sanki. Benim diyebileceğim her şeyi bilirdi sanki. Sanki değil. Aral gibi bir gerçekti.

"Biliyorum güzel bebeğim," dedi sevgiyle. "Biliyorum."

Sesi yumuşacıktı. Yalnızca iyilik, güzellik ve hayat vardı. Anlayış vardı. Kabul ediş ve affediş vardı. Çok seviş ve isteyiş vardı.

Yüzümdeki ellerini tutup yüzümden indirdikten sonra sıkıca tuttum. Titreyen dudaklarımı zapt edip güzel gözlerinin içine baktım. Ben de bir şeyler söylemek istiyordum.

"Benim adım Lina," dedim güzel gözlerinin içine bakarken. "O kitaptan kafamı kaldırmadığım için aptalın tekiyim."

Aral karşı çıkmak üzere başını iki yana sallasa da devam ettim.

"Sana daha fazla mesaj yazmaktan çekindiğim için aptalım. Sırf utandığım için seninle konuşma fırsatlarını kaçırdığım için aptalım. Senin bana bakmayacağını düşündüğüm için attığın her adımı görmezden geldiğim için aptalım..." Gözlerimden yaşlar düştü pişmanlık içinde. "Seni unuttuğum için aptalım..." Dudaklarım titredi. "Seni o morgun önünde

gördüğümde hatırlayamadığım için aptalım... Her şeyden habersiz olsam da senin yanında unutmakla ilgili aptal aptal şeyler söylediğim için aptalım... Elini bıraktığım için aptalım... Seni üzdüğüm için aptalım... Sana tutamadığım sözler verdiğim için aptalım..." Yutkundum zorlukla. "Seni bırakıp gittiğim için aptalım..." Ellerini sıktım acıyla. "Keşke olmasaydı hiçbir şey böyle ama hiç hükmüm yok geçmişin üzerinde. Bana hep geçmişe yanma derdin ya daha iyi anlıyorum artık sebebini. Geçmişe yanmak müebbet çünkü bize. Şimdimizden başka hiçbir şey yok ellerimizde. Yarın ne getirir bilmiyoruz kapımıza ama söz veriyorum sana Aral; neyim varsa senin, beni sevdiğin sürece. Tanrı'nın ne istediği, bize hangi yolu çizdiği bilinmez belki ama bir daha üzmeyeceğim hiç seni ve son nefesime kadar seveceğim seni."

Aral'ın da gözleri hafifçe dolarken derinden bir sevgi vardı yalnızca. Öyle sıkı tuttu ki ellerimi bir daha ayıramazdı bizi ölüm bile. İliklerime kadar hissediyordum bunu. O an ölümü bile yenebileceğime adım gibi emindim. O an kazanacağıma emindim adım gibi. Kaybetmek diye bir seçenek yoktu artık gerçekten bizim için.

"Sevgili Lina," dedi Ada o sırada. "Hiçbir baskı altında kalmadan, kendi özgür iradenle Aral Çakırca ile evlenmeyi kabul ediyor musun?"

"Evet," dedim gözlerine bakarken tüm kalbimle. "Çok kabul ediyorum."

Aral'ın yüzünde bir gülümseme peyda olurken Ada devam etti.

"Sevgili Aral Çakırca. Hiçbir baskı altında kalmadan, kendi hür iradenle Lina Kara ile evlenmeyi kabul ediyor musun?"

Aral gözlerimin içine bakarken gülümsedi bana tüm kalbiyle. "Çok kabul ediyorum," dedi benim gibi.

Ona burun kıvırdım benimle alay ettiği için yalandan sinir olarak. Hafifçe karnına vurduğumda gamzeleri çıktı ortaya.

Ada yüzünde bir gülümsemeyle gözlerini Milat ve Kürşat'ta gezdirdi. "Sayın şahitler, huzurunuzda evlenme isteğini beyan eden bu aşk dolu çifte evlilikleri için şahitlik ediyor musunuz?"

"Çok ediyorum," dedi Kürşat bıyık altından gülerken.

Burnumu çekerek ona kötü kötü baktığımda Milat arkamdan, "Ben daha çok ediyorum," diye onayladı Ada'yı.

"Aman be," diye söylendim onlara gıcık olarak. "İlk kez evleniyorum, ne var yani?"

Herkes kıkırdarken Ada da gülerek, "O zaman bana verilen yetkiyle sizi eş ilan ediyorum," deyip bilgisayarında tek bir tuşa bastı yalnızca.

"Soyadını nasıl kullanmak istersin?" diye sordu bu kez merakla. "Kara Çakırca mı yoksa sadece Çakırca mı?"

Gözlerimi Aral'a çevirdim tekrar ve düşünmeden yanıtladım onu. "Tüm karanlığı arkamda bırakacağım," dedim net bir sesle. "Sadece Çakırca olmak istiyorum."

Aral'ın gözbebeklerinde etrafımı çevreleyen çiçekler büyüdü sanki. Ada, "Gelini öpebilirsin," dediğinde Aral yüzünde dünyanın en güzel gülümsemesiyle yüzüme eğildi ve beni alnımdan öptü sevgiyle. Ben de başımı hafiften kaldırıp onu çenesinden öptüm.

Kollarını bana sararken ona sokuldum hâlâ inanamazken olan bitene. Milat ile Kürşat omuzlarımıza dokunarak bizi tebrik ederken arkadaşlarının tebriklerini kabul etmesi için ondan ayrıldım.

O sırada arkamda duran Jan'ı hissettim. Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzünü göremeden yüzüm bir anda omzuna yaslandı. Kolları sıkıca etrafıma sarıldığında tüylerim ayağa kalktı. Jan ilk kez bana böyle sarılıyordu...

Bir elini saçlarımın arkasına koyduğunda dudakları kulağımın hemen üzerindeydi. Lehçe, *"Sana söz kedi,"* dedi sır verir gibi. *"Bir kedimi daha kaybetmeyeceğim."* Beni tutan kolları sanki gitmemi istemiyormuş gibi daha da sıkılaştı. *"Ne olursa olsun sırtını bana yasla. Hep olacağım arkanda ve durma koş Kızıl. Ben de durmayacağım istediğin her şeyi alana kadar."*

Sözlerinde yalan yoktu. Aksine kendini adayış vardı sesinde. Sanki otuz iki yıllık ömrü boyunca ilk kez o da bir şey istiyordu ve bu, benim istediğimi elde etmemdi. Yirmi bir sene önce tesise ilk götürüldüğümde arkamı kollayan bir çocuktu başta, sonra güvenilmez bir müttefik olmuştu belki ama bu iki senede arkamda duran taştan bir duvardı hep. Bir abinin olması böyle bir şeydir belki de...

Ben de kollarımı ona sardığımda bunu beklemediğinden gerildi. Sıkıca sarıldım ona. Beni koruduğu için. Kolladığı için. Hep arkamda duracağını hissettirdiği için. Ne zaman başımı çevirsem orada olduğu için. Aral'ı hiç yalnız bırakmadığı için...

"Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla. "İyi ki varsın."

Saçlarımı okşarken ellerinin buna yabancı olduğu belliydi ama hiç yadırgamadı yerini. Benimle yüz yüze geldiğinde gülümsüyordu. Kızıl gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu.

"Hadi git," dedi sevecen bir sesle. "Seni tebrik etmek için bekliyorlar." Elini yüzüme uzatıp akan maskaramı sildi yavaşça. "Ağlama. Çirkin oluyorsun."

Ona burun kıvırdım gıcık olarak. Güldü hafifçe ve omuzlarımdan tutup çevirdi beni. Aral gelmişti yanımıza. Onunla karşı karşıya geldiğimde tokalaşmak için elini Jan'a uzattı. Jan da elini tutarken onun, "Mutluluklar Çakırca," dedi üstten bir sesle. "Onu ağlatmazsan iyi edersin."

Aral onu onaylarken gözleri bir anlığına bana çevrildi. Ona iyi olduğumu göstermek için gülümsedim. Gözleri tekrar Jan'a çevrilirken o da benim gibi minnettardı her şey için.

"Ağlarken de çok güzel ama gülen yüzü cennetim," dedi Jan'la hâlâ tokalaşırken. "Her şey yeni başlıyor şimdi."

İçim umutla doldu, artık Tanrı bile alamazdı onu benden. Şeytanlarımın göremeyeceği kadar derine sakladım; hayır, kendimi umudumla baştan yarattım. Aral'ın koluna girdim, önce Jan'a ardından Ada'ya döndüm gülümseyerek. Umutla gözlerim parlıyordu. "Fotoğrafımızı çeker misin?" diye sordum ona. Ada bir sürü fotoğrafımızı çekti. Aral'la ve benim fotoğraflarımız, Jan'la fotoğraflarımız, Kürşat'la, Ada ve Egemen'le. Milat MİT üyesi olduğundan fotoğraf çekilmediği halde Milat'la bile çekildik.

Eskiden fotoğraflar korkuturdu beni ama üzdüğü kadar bir insanı kurtarabileceğini, fotoğraftaki kişi yanında olmasa bile elini tutabileceğini öğrenmiştim. İhtiyacım olmayacaktı artık Aral'la olan fotoğraflarımın elini tutmasına ama bu anın sonsuza kadar benimle kalmasını istiyordum. Yeni hayatımda olur da umutsuzluğa düşersem –ki Aral'la yaşarken bu çok zordu ama insanım neticede– olur da kaybedersem yolumu bu fotoğraflarımıza bakacak, bugünü hep hatırlayacaktım. Umutsuzluğun ve tüm kötülüklerin bizi bulduğu, daha derine battığımızı düşündüğümüz günde bile nasıl hayata tutunduğumuzu, yaşamı birbirimizde bulduğumuzu hatırlayacaktım hayatımın sonuna kadar. Bu anı hiç unutmayacaktım. Bu an, karanlık Lina Kara'nın bitişi, bir çakı gibi bilenmiş, ışıldayan Lina Çakırca'nın dönüm noktasıydı...

Bende bir Lina var;
varken de var;
yokken de var...

Eve dönerken iki sene sonra ilk kez kendimi sıkmaktan ötürü kas ağrısı çekmiyordum. İki sene sonra ilk kez gerçekten içim huzurla doluyken gülmüş, mutlu olmuş, bir anlığına Aral ve kendimden başka hiçbir şey düşünmemiştim. Rüya gibi geliyordu her şey; sanki bir köşeden Ares çıkacak, bana şaka yaptığını söyleyecek ve buna inanacak kadar aptal olduğum için beni azarlayacaktı. Ama ortaya çıkmıyordu işte. *Gerçekti. Aral kadar gerçek...*

Parmağımdaki tektaşımı iki dakikada bir istemsizce kontrol ediyor ve Aral'a bakıyordum orada olup olmadığından emin olmak için. Her şey gerçek gibiydi... Gerçekten mutlu olabilir miydim böyle bir anda bile? Sorun olmaz mıydı gerçekten? Planda tahmin edemeyeceğimiz bir soruna sebep olur muydu bu mutluluk? Ruhumu ele geçirmeye çalışan karamsarlığıma kaşlarım çatılırken kafamı iki yana salladım hafifçe. Hayır. Kontrol benim elimdeydi. Her şey yolunda gidiyordu. Bozulmayacaktı hiçbir şey. Evlendiğimizi bilseler bile sorun olmayacaktı. Çok iyi kurmuştum her şeyi. Beklenmedik bir ihanete uğramadığım sürece sorun olmayacaktı. Evet. Ben kazanacaktım bunu. Aral'a evet, derken adım gibi emindim buna. Kaybetmek gibi bir seçeneğim yoktu artık. Kazanacaktım. O kadar emindim ki bundan, rahatlamamın da bir diğer sebebi buydu. Biliyordum. Kendisini şanslı hisseden her insan böyle mi hissediyordu acaba? Benim tek büyük şansım Aral'dı yalnızca ve evlenmiştim şimdi onunla. Hiçbir şey bozamazdı bunu. Aksi mümkün gibi gelmiyordu hiç.

"Lina?"

Gözlerimi odaklandığım yerden çekip ona çevirdiğimde Aral da gözlerini bana çevirmişti. "İyi misin?" diye sordu ilgiyle.

"İyiyim sevgilim," diye onayladım onu hafifçe gülümseyip.

Beni onaylarken üzerime eğilip saçlarımdan öptü. "İyiyiz."

İyiyiz... Öyle kalacak bu hep. Kalsın diye her şeyi feda ederdim...

Asansörün kapıları açıldığında Aral elimden tutarak çıktı ve ben de peşinden gittim. Aklımdan bin türlü şey geçiyordu o an ama hepsi Aral'la ilgiliydi. Hayal bile kurabilir hale gelmiştim birkaç saat içinde. Onunla bir hayat planı yapmak için Ada'nın iki tuşa basması gerekiyormuş gibi kafamın içi bir sürü hayalle dolmuştu ve durduramıyordum bunun için kendimi. İki senedir asla gerçekleşmeyeceğini sandığımdan korkulu rüyam bile olabilirdi tüm bu hayaller ama şimdi sanki bana bahşedilen bir hayatın ön gösterimiydi. Uzak gelmiyordu hiçbiri. Tuttuğum bir elin yaptığı şeylerdi bunların hepsi. Aral beni her zaman uçurumun kenarından alıyor, hayatın yeşil bahçelerinin tam ortasına koyuyordu. İşte,

diyordu bana, hayat böyle yaşanır. Sonra çiçek toplamayı öğretiyor, onlardan reçel yapıp karnımı doyuruyordu.

Kapıyı açtığında peşi sıra içeri girdim ben de. Kapıyı arkamızdan kapatırken kabanını aldı omuzlarımdan. "Canının istediği bir şey var mı yoksa ben mi seçeyim?"

Anlamayarak gözlerimi kıstım. "Altta ya da üstte gibi mi?"

Sorum onu güldürdü hafifçe. Gülünce çok güzel oluyordu ama bu gülüş sevişmeyeceğimiz anlamına geliyordu sanırım.

"Üstte olmayı sevdiğini biliyorum bebeğim," dedi sonra dili dudaklarını ıslatırken. "Yemekten bahsediyorum."

Kaşlarım kalktı. "Yemek mi yiyeceğiz?"

Kafasını salladı. "Yemek yemedin değil mi?"

"Yedim," diye karşı çıktım.

Kaşlarını bu kez o kaldırdı. "Ne zaman yedin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Öğle yemeği yemiştim ama diyetim buydu zaten. Tartıda olmam gerekenden yüksek çıkarsam Ares bana ölesiye antrenman yaptırırdı...

"Tahmin etmiştim," dedi yüz ifadem her şeyi ortaya serdiğinden. "Önce bir yemekle evliliğimizi kutlayacağız." Yüzüme eğildi sonra iç çekerek. "Sonra adımı söyleyerek sabahlayabilirsin güzel karım."

Tanrı'm... Buna karşılık yapabileceğim tek şey yutkunmak oldu. Gözlerine bakarak yutkunduğumda neleri yuttuğumu adı gibi biliyordu. Derin bir nefes alarak doğruldu ve arkasını dönerken bana, eli kolayca elimi buldu.

"Üzerime rahat bir şeyler giyebilir miyim?" diye sordum onu takip ederken. Daha sonrasında elbisemin eteği ayağıma dolaşsın istemiyordum hiç. Üzerine atlayacaktım bulduğum ilk fırsatta ve bu iki yılda kıyafetin ne kadar önemli olduğunu ve gerekli birkaç antrenmanla ne kadar esnek olduğumu öğrenmiştim. *Tanrı'm... Yatağa gitmeyi iple çekiyordum...*

"Tabii ki," dedi başını bana çevirip. "Ne nerede biliyorsun."

Belki basit bir cümleydi bu ama içimi sıcacık etti. Ona sıcacık gülümseyip o mutfağa giderken koşar adım odasına gittim. Sutyenimi çıkarıp favori lacivert tişörtünü giydim ve altıma ekstra bir şey giymeye gerek dahi duymadan mutfağa döndüm. Ne kadar az parça o kadar iyiydi bence. Tamamen kocamı düşünmüştüm. *Tanrı'm... Kocam mıydı gerçekten?*

Bir kez daha merakla tektaşıma baktım. Alyansı hayal edebiliyordum orada. Sanki hep bunu istemiştim hayattan. Halbuki aklıma bu fikri

sokan Aral'dı. Onun hayali benim hayalim onun zevki benim zevkim onun nefreti benim nefretim oluyordu.

Mutfak kısmına geldiğimde onu gördüm. Gömleğinin kollarını kıvırmış *kettle*'a su koymuş üst dolaptan tencere çıkarıyordu.

"Lütfen çok hızlı hazırlanan bir şey olsun," dedim ona ilerlerken. "Makarna mesela."

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Benim de aklımda o var."

Gülümsedim. Tek sabredemeyen ben değildim şüphesiz ama o Aral olduğundan ilk beni düşünüyordu her zamanki gibi.

"Yemek aklına nereden geldi?" diye sordum ne zaman buna karar verdiğini merak ettiğimden.

"Aklımdan çıkmıyor ki," dedi *kettle*'a uzanırken ve bir anlığına bana baktı. "Aç mısın, üşüyor musun, yaralandın mı, canın mı sıkkın?" diye sıraladı sorularını. "Her saniye düşünüyorum Lina bunları."

O an bunu söylerken öyle doğal, sevgi dolu ve aşktan ibaretti ki... İçimde bir çığ yarattı. Ona daha fazla karşı koyamadım. Yanına bir adımda vardım. Bir elimi ensesine yaslayıp onu kendime çekip diğer elimle elindeki *kettle*'ı alıp tezgâha bıraktığımda dudakları dudaklarıma kapandı. Onu ihtiyaçla öptüğümde onun da sabır taşını çatlattığımı sol eli güçlüce ensemi tutup beni çevirerek dolaba yasladığında anladım. Beni öyle derinden ve tutkuyla öptü ki başım döndü. İniltim dudakları arasında benimle birlikte dağıldı. Dudaklarımı hırpalarken bir o kadar da dikkatliydi. Bayıldım beni böyle öpmesine.

Sanki üzerime yığılıyordu ve üzerime yığılmasını en çok sevdiğim şeydi o. Dolapla onun arasında kalmış, onun tarafından talan edilirken ellerim gömleğinin düğmelerine gitti. Öpüşmeyi bir an bile bırakmadık. Gömleğini aceleyle açmayı bitirdiğimde sıcak elleri belimi kavradı ve kaldırdı beni. Bacaklarımı beline sararken bir elimi yetinemez bir halde yüzüne yaslayıp kendime çektim onu. İç çekişlerimiz birbirine karışırken bir an sonra kendimi ada tezgâhta yatarken buldum. Bacaklarım hâlâ beline sarılıydı ve sertliği tam kasıklarıma yaslanmıştı. Kıvrandım onun için.

Dudakları dudaklarımı azat edip boynuma gitti. Ellerim ensesinden omuzlarına doğru yol alırken tırnaklarım tenini çizdi. Sıcak elleri tişörtümü sıyırdığında çabucak sutyenim olmadığını keşfetti. Dudaklarımdan zevkle bir inilti döküldüğünde, "Siktir, bebeğim," dedi boynuma.

"Aral," dedim nefes verir gibi.

Bir an boynumdaydı dudakları bir an sıyrılan tişörtümün açıkta bıraktığı göğsümde veya karnımda. Her göz kapatışımda yeri değişiyordu sanki. Dudakları sol göğsümü öptüğünde nefeslerim ve iniltilerim arttı. Beni ısırıp emerken sıcak elleri bacaklarımı ve bacak aramı okşuyor, başımı döndürüyordu. Sol elinin tecrübeli parmakları kumaşın altından beni okşadığında başımı geriye yatırıp kıvrandım istekle. Çenesi kaskatı kesildi beni izlerken.

"Siktir," dedi yine derinden gelen boğuk sesiyle.

"Aral," diye inledim ismini. Bir elim benimle ilgilenen elini bileğinden tutarken bir elimi ensesine uzattım. Beni öpsün istiyordum. Anladı beni, istediğimi verdi bana.

Beni kendisi için hazırlarken inlemelerim arttı. Öpüşmemizin arasında hazır olduğuma kanaat getirmiş gibi aniden sırtımı tezgâhtan kaldırdı ve kucağına aldı beni tekrar.

Birbirimizi öpmeyi bir an bile bırakmadan, önüne dahi bakmadan odamıza götürdü beni. Eğilerek beni yatağa oturturken yatağın önünde diz çöktü. Geniş gövdesiyle bacaklarım arasına girmişti. Yüzünü ellerim arasına aldım. Çok seviyordum onu. Nasıl yetinecektim? Tanrı'm... Sevgimden aklımı yitirecektim...

Elleri tişörtü üzerimden sıyırdığında dudaklarımız ayrıldı. Tişörtü çıkarıp yere bıraktığında yüz yüze geldim onunla nefes nefese. Künyeme bakan gözleri bana çevrildi. Kollarımı boynuna dolarken sıcak elleri usulca belime yerleşti. Tam öpecekken onu başını eğdi ve boynumu öpüp aşağı indi duraksamadan. Ellerim saçlarına giderken üzerime ağırlığını verdiğinde kendimi geriye bıraktım. Dudakları yine talan ederken beni ismini sayıkladım. Gözlerimin içine bakarak karnıma kadar indi ama durmadı bu kez. Parmaklarını çamaşırıma takıp çıkardı duraksamadan ve dudaklarını aniden bacaklarımın arasına yasladığında dudaklarımdan derinden bir inilti dökülürken başımı geriye yaslayıp elimi ağzıma kapattım. Beynimde resmen şimşekler çaktı. Bir elim çaresizce saçlarına asılırken Aral'ın eli yüzüme uzanıp elimi ağzımdan çekti ve saçlarına yerleştirdi. İstediğini yapıp saçlarına tutundum çaresizce ve aldığım zevkle kıvrandım.

Vücudum zevkten yanarken, "Aral," dedim çaresizce nefes nefese.

Sanki ona bir şey söyleyecekmişim gibi, "Söyle bebeğim," dedi dudakları hâlâ oradayken.

Başım döndü bu yaptığı yüzünden. "Ben galiba..."

Cümlemi utanarak tamamlayamadım ama Aral ne olduğunu gayet iyi anladı ve sanki benden öç alıyormuş gibi hareketlerini yoğunlaştırdığında belim zevkle yay gibi gerildi ve saçlarını yumruğum içinde sıktım.

"Sen galiba," dedi sıcak nefesi bacaklarımın içine dağılırken.

Tanrı'm... Bayılacak gibiydim.

"Lütfen," dedim arzuyla.

"Biliyorum bebeğim," dedi, yaptığı şeye devam ederken.

Aklımı kaybedecektim... Dudakları, ağzı, nefesi ve Aral oluşu... Her şeyi sona ermem için yeterliydi. İsmini sayıklayarak sona erdiğimde aslında her şey yeni başlıyordu. İnsaf etmiş gibi hafifçe uzaklaşıp sol elinin başparmağıyla dudaklarının kenarını silerken gözlerini bir an olsun yüzümden çekmedi. Yatağımıza sere serpe uzanmışken kıpkırmızı olduğuma emindim. Usulca ayağa kalktığında ne için kalktığını bildiğimden titremelerime rağmen kendimde doğrulacak gücü bularak doğruldum yatağımızda ve tam yüzümün karşısında duran karnını öptüm.

Aldığım zevkten titreyen ellerimle kemerini açarken o düğmelerini çoktan açmış olduğum gömleğini çıkarıp tişörtümün üzerine bıraktı. İki senede vücudu değişmişti, kasları daha belirgin ve güçlüydü ama göğsünün içinde atan kalp hâlâ benim bildiğim gibiydi. Bununla avuttum kendimi. Fermuarını açıp üzerindekileri çıkarmasına yardım ettim. Benim gibi tamamen çıplak kaldığında dudaklarımı kasıklarına bastırırken elimi ona sardığımda tüm kasları dudaklarımın altında gerildi. Sol eli saçlarıma dokunduğunda gözlerimi kaldırıp onunla göz göze geldim. Siyah gözlerinin gözbebekleri o kadar büyümüştü ki içinde kaybolmayı sevdiğim karadeliğe dönüşmüştü yine.

Gözlerimi ondan ayırmadan dudaklarımı bu kez onun bana yaptığı gibi oraya yaslayıp bir öpücük bıraktığımda boğazının derinlerinden sabırsız bir inilti çıktı ve bana eğilip kolunu belime sararken yerlerimizi bir çırpıda değiştirdiğinde dizinde oturuyordum. Huysuzluk içinde, "Ben de istiyorum," diye homurdanacakken cümlem bitmeden beni öperek mâni oldu buna.

Tek bacağı üzerinde otururken onun da yardımıyla tamamen kucağına yerleştiğimde ikimiz de arzuyla inledik, aralanan dudaklarından erkeksi bir inilti hediye etti bana. Onun çıkardığı sesleri o kadar seviyordum ki yalnızca onu dinleyerek bile bulutlarda olabilirdim.

Nefes nefese olmamıza rağmen birbirimizden uzak durmayarak birbirimizin yüzünde rastgele bir noktayı öperken iri elleri beni gönlünce

yönlendiriyordu. Her hareketimiz daha fazla uyarırken bizi sırtıma destek verip ona doğru uzanmamı sağladı ve bu şekilde sol göğsümü kolayca ağzına aldı.

"Aral," diye inledim zevkle. Sol elim saçlarına tutunurken diğer elimle omzuna tutundum.

Eli sırtımı okşayarak aşağı indi ve kolayca dokundu bana. Başım döndü. Saçlarına asılırken sağ elimin tırnaklarını omzuna batırdım.

"Aral."

Omzumdaki A harfinin üzerinde gezdirdi dudaklarını, "Bebeğim," dedi tenimin üzerine.

Sağ elimi aramıza sokup parmaklarımı ona sardığımda gerildi yine. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Onu okşadım onun bana yaptığı gibi ama benim bacaklarım titriyordu onun aksine.

Kesik bir nefes verdim yüzüne zevkle. "Seni seviyorum."

Gözlerindeki bakışları derinleşti. Sağ eli çenemi tutup yüzümü hafifçe kaldırdı ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı. "Bir daha söyle," dedi dudaklarımın üzerine.

Göğsüm şiddetle inip kalkarken, "Seni çok seviyorum," dedim uğruna öleceğim siyah gözlerine bakarken.

"Beni bir daha o çemberin dışında tutacak mısın?" diye sordu dokunuşları yavaşlarken.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır," dedim net bir sesle. "Asla."

Dişlerini sıktı ama öfkeden değil arzudandı. Sol eli onu kavrayan elimin üzerine sarılıp beni yönlendirdi ve onu bana sürttüğünde dudaklarım aralandı. Gözlerimin içine bakarak her zamankinden daha otoriter hareket ettiğinden olsa gerek, önceki sevişmelerimizden daha iyi hissediyordum. Henüz bana hiçbir şey yapmamıştı üstelik ama ben sona geliyor gibi hissediyordum. Her sevişmemizde daha mı iyi hissettirecek diye merak etmeden duramadım.

Kendisini bana sürterken inledim istekle ama o bana istediğimi hemen vermeyecek gibi duruyordu.

"Bir daha bu yataktan benden önce çıkmayacaksın," dedi çenemi hâlâ tutarken. "Tamam mı?"

Kafamı salladım. Şu an benden ne isterse yapardım.

"Söyle bebeğim," dedi otoriter bir sesle.

İstediğimi bana vermezken hâlâ, "Sensiz yataktan çıkmayacağım," dedim kafamı bile toparlayamazken.

Kafasını salladı dili dudaklarını ıslatırken. "Neyim ben senin için?" diye sordu bu kez.

Karnım ağrımaya başladı. "Kocamsın," dedim başım dönerken bu gerçekle.

Bunu bekleyerek sormamıştı açıkça ama bu cevapla dişlerini sıktı ve dudaklarımdan öpmeden önce, "Evet bebeğim," diye onayladı beni. "Kocanım."

Beni öyle derinden öptü ki sona ermem için bu bile yeterli olurdu. Ama sonra, "Siktir," diyerek ayrıldı dudaklarımdan. "Prezervatifi takmadım."

Gitmesinden korktuğumdan ensesine baskı uygularken kafamı iki yana salladım. "Gerek yok bebeğim," dedim nefes nefese. "Güven bana."

Ona söylemeyi düşünmüyordum ama akademide saldırıya uğradığımda koluma hormonal implant* takmaya başlamıştım. İstesek bile hamile kalmam imkânsızdı. Sormadı sebebini, sadece sözüme güvendi.

"Canın yanarsa söyle bana," dedi burun burunayken.

Kafamı salladım. "Evet," diye onayladım sabırsızca. "Lütfen devam et."

Dişlerini sıktı hafiften. Sonra istediğimi verdi bana. Dudaklarım aralanırken tırnaklarımı omzuna ve ensesine batırıp yüzüne nefes verdim zevkle. Aral'ın erkeksi iniltisi yüzüme dağılırken, "Siktir, bebeğim," dedi zevkle.

Güçlü kolları istediğim gibi hareket etmeme yardım ederken belimi tutuşu o kadar sıkı ve hareketleri arzu doluydu ki bu bile mahvetti beni. Belime parmaklarının izinin çıkacağına emindim. Dudaklarını öptüm zevkle. "Aral," dedim sonra nefes nefese. "Uzan lütfen."

"Ne?" dedi onun da zevkten başı dönüyor ve bir şeyleri anlamakta benim gibi güçlük çekiyormuş gibi.

Dudaklarını öptüm bu tatlılığından. "Sırtüstü uzan," dedim nefes nefese. "Lütfen."

Kuruyan dudaklarını ıslatıp dişlerini sıktı hafifçe. "Lina, Lina, Lina," dedi her seferinde daha fazla kendisini bana iterken.

Beni dudaklarımdan öperken kolayca yatakta kayıp sırtını yatağa yasladığı sırada ikimiz de inledik. Ellerimi karnına yaslayıp istediğim gibi

* Deri altına yerleştirilen, uzun etkili ve geri dönüşümlü bir doğum kontrol yöntemidir. İnce, esnek bir çubuk formundadır (yaklaşık kibrit çöpü boyutunda) ve progestin hormonu (çoğunlukla etonogestrel veya levonorgestrel) içerir. Bu hormon yavaş salınarak yumurtlamayı baskılar, servikal mukusu kalınlaştırır ve endometriyumun gebelik için uygun hale gelmesini engeller.

hareket ettiğimde Aral zevkten başını geriye yasladı. "Siktir, bebeğim," dedi derinleşen sesiyle.

Elleri beni yönlendirirken başımı geriye yatırdım. Kafamın içinde yıldızlar ve Aral'dan başka hiçbir şey yoktu o an. Elleri tenimi okşadığında ellerimi kaldırıp saçlarımı topladım ve gözlerine bakarak hareket ettim. Aral küfür mırıldanarak beni okşarken elleri göğsüme çıktı. Zevkten başım dönüyordu. Onu öpme isteğiyle kavruldu içim.

Ona uzanıp boğazına yığılan künyesine parmağımı takarak kendime çektim. Dirsekleri üzerinde kalktığında ona eğildim ve sevgiyle öptüm onu. Sağ eli saçlarımın altından kafamın arasına yaslanıp saçlarımı yumruğu içinde tuttu canımı yakmadan. Hareketlerimiz hızlanıyordu her saniye ve nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

"Seni çok seviyorum," dedi nefes nefese.

Gülümsedim sevgiyle. "Seni çok seviyorum," deyip tekrar öptüm onu.

Bir an kucağındaydım bir an sırtım yatağa yaslanmıştım ve o dizleri üzerinde önümde bir Yunan Tanrısı gibi dikiliyordu. Saçlarım yatağına dağılmıştı, sere serpe uzanırken onun insafına kalmıştım.

Ellerini başımın iki yanına yaslayarak üzerime eğildiğinde güzel yüzü daha net görünür oldu. Kaç kez başa sarmıştık hatırlamıyordum bile. Elleri ensemden tüm saçlarımı topladığı ve benim onunla ilgilendiğim sırada sanırım üçüncü seferimizdi. Hatırlamıyordum. Kafam karmakarışıktı.

Başımın yanına yasladığı bileğine tutunurken tırnaklarımı batırıyordum ona. Hoşuma gittiğini anlaması için yeterliydi tüm bunlar ve beni çıldırtmak ister gibi yavaş hareket ettirdi belini. Belinin her hareketi garip bir şekilde beni yükselten bir hadiseydi fakat bu ritmi resmen başka bir şey düşünemez hale getirdi beni. Zevkten başım dönerken başımın hemen yanına yasladığı sol elinin başparmağını ısırdım önce. Ardından emdim. Çenesi kilitlenirken başparmağını dilime bastırdı bu hoşuna gitmiş gibi. Benim kadar hoşuna gidiyorsa eğer mutlu ederdi bu beni zira bayıldığım erkeksi iniltisi çıktı dudaklarından.

"Ah Tanrı'm," diye mırıldanırken sağ elim güzel yüzüne uzandı. Terden ıslanan yanağını okşayıp çenesini tuttum onun benim yüzümü tuttuğu gibi. "Çıkardığın ses çok güzel," dedim sarhoş gibi. "Daha fazla ses çıkar."

Beni dikkatle dinleyen çatık kaşlı yüzü gevşedi bu cümlemle. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve benimle burun buruna gelecek kadar eğildi

üzerime. Yüz yirmi kilo civarında olmalıydı ve kolları üzerinde eğilip kalkarken veya beni evirip çevirirken en ufak zorlanma dahi yaşamıyordu. Tanrı'm. Buna bile yükseliyor olmam normal miydi?

"İnlememi mi istiyorsun bebeğim?" diye sordu bana doğru mu duyduğundan şüphe etmiş gibi.

Arsızca onayladım onu. "Evet sevgilim," dedim muhtaç bir sesle. "Lütfen."

Dişlerini sıktı, "Siktir," dedi dudaklarımın üzerine. Bana istediğim her şeyi verdi...

Nefes nefese kucağında otururken kollarımı boynuna sardım düşecek gibi hissedip. Aral boynumu öperken bir anlığına sırtına yaptığım şeyi gördüm. Tırnaklarımla bin bir çeşit yol çizmiştim güzel sırtına. Bu acayip hoşuma gitti.

Kulağına doğru nefeslenirken, "Çok güzeldi," diye mırıldandım. Çenemi kapatasım yoktu nedense. "Bir daha yapalım."

Güldü hafifçe. "Bir daha mı yapalım?" diye sorarken omzumu öpüyordu.

"Yoruldun mu?" diye sorduğumda başını kaldırıp benimle yüz yüze geldi.

Yorulmaktan eser bile yoktu yüzünde. "Yoruldum mu?" diye sordu o da alayla. "Sen benim sana olan hislerimi hafife mi alıyorsun Lina?"

Dilim dudaklarımı ıslatırken yutkundum. "Ne hissediyorsun bana karşı?" diye sordum. Ondan duymak istiyordum.

"Aşk," dedi gözlerimin içine bakarak. İçim titredi. Derin bir nefes aldım iç çekerek. "Özlem," diye devam etti. "Arzu..."

Kaşlarım çatıldı. "Bu ne be hepsi kadın ismi," diye huysuzlandığımda böyle bir çıkış beklemediğinden öyle güzel güldü ki tüm sinirim uçup gitti.

Gamzesinden öptüm onu sevgiyle.

"Lina, Lina, Lina," diye mırıldandı ben onu öpücüklere boğarken. "İçimdeki her güzel şey yalnızca sana dair."

"Hım," diye mırıldandım şımararak. "Arzu demişken..." Doymuş olamazdı değil mi?

Güldü yüzüme doğru yine. "Biliyorum güzel bebeğim," dedi gözlerime bakarak. "Ben de."

Ona bayılıyordum gerçekten. "Anlaştık o zaman."

Güldü tatlı tatlı. "Sen adamda akıl bırakmazsın."

Onayladım onu. "Aşkın akılla ne işi olur zaten..."

Beni onaylarken burnunu tenime sürttü. Bayılıyordum bunu yapmasına. Gülümsedim. Parmaklarım koyu siyah saçlarının arasında gezerken beyazlamış saçlarını düşünmemeye çalıştım. Dudakları yanağımda gezindi. Nefes nefeseydi hâlâ. Normalde nabzı bile şaşmıyordu ama benimleyken kontrolünü kaybediyordu o da benim gibi.

"Devam etmeden önce su ister misin?"

Anında susuzluğum baş gösterdi. Kafamı salladım. "Evet. Çok isterim."

Ondan ayrılma teşebbüsünde bulunmadığımdan güldü hafifçe. "Birlikte mi gidelim?"

"Yataktan sensiz çıkmayacağıma söz verdim."

"Bak ya," dedi yanağıma.

O an o kadar huzurluydum ki içimde yine bir ağlama isteği peyda oldu. Ona sıkıca sarılarak defettim tüm kötü hislerimi. Ben kucağındayken kalktı. Mutfağa gittik. Önce bana bir bardak su verdi. Sularımızı aynı anda içtik. Âdemelmasını izlemek çok güzeldi.

Güldü onu izlediğim için. "Acıkmadın mı hâlâ?"

"Seni yedim ya," dediğimde yutkundu usulca.

Dili dudaklarını ıslattı. "Seninle yarışamam ben," dedi sonra pes etmiş gibi.

"Savaşmayalım sevişelim," dedim tatlı tatlı.

Bunun üzerine odamıza götürdü beni ve istediğim her şeyi bana verdi yine.

Duştan çıktığımızda artık tek morluğum kaburgalarımda değildi, Aral'ın tutkulu öpücüklerinin izleri de benimleydi ve bu görüntü tatmin etti beni. Çıkardığım her şeyi tekrar üzerime giydim. Aral saçlarımı kuruturken sırtımı göğsüne yaslamış yansımamıza bakıyordum. O an aklıma gelen şeyle içeri fırlayıp koşarak telefonumla döndüm ve eski yerime, kolları arasına yerleştim. Aral saçımı kuruturken fotoğrafımızı çektim birkaç kez. Lina Çakırca olarak olabildiğince anı biriktirecek, yeni hayatımda yeni bir blog açacak bu kez de Lina Çakırca olarak duygularımı yazacaktım bir gün mutlaka.

Aral, sanki ne hissetsem kalbinde hissediyormuş gibi saçlarımdan öptü, müthiş fotoğraflar çıkarmama yardım etti. Çektiğim her fotoğrafımız nefesimi tutmama sebep olurken içim sevgiyle doldu.

Saçlarım kuruduğunda ben de onun saçlarını kuruttum ve odamıza geçtik. Birlikte çarşafları değiştirdik ve o yatağa uzandığında ben de üzerine uzandım huzurla.

"Hâlâ aç değil misin?" diye sorduğunda kıkırdadım.

"Vazgeç artık."

"Cık"ladı saçlarımı okşarken. "Vazgeçemem."

Gülümseyerek baktım yüzüne. Güzel yüzünü sevdim sessizce. Saçlarımı okşarken, "Lina," dedi bir şey isteyecekmiş gibi. "Sırtını bana göstermeyecek misin sevgilim?"

Şaşırdım bu sorusuna. Hafifçe doğruldum. "Görmedin mi zaten?"

Kafasını iki yana salladı. "İstemezsin diye bakmadım."

Tanrı'm... Beni en çok o mu seviyor sen mi? Artık beni sevdiğine inanıyorum çünkü. Beni sevmesen neden veresin bana onu...

Doğruldum yavaşça. O da doğruldu, ona sırtımı dönüp bağdaş kurdum. Tişörtü usulca sıyırdım üzerimden, saçlarımı sol omzumda topladığımda sırtım apaçık önündeydi. Parmaklarımı birbirine takıştırırken o birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından sıcak elleri sırtımı okşadı. Çok geçmeden dudakları dokundu.

"Çok güzel görünüyor," dedi dudakları sırtımda gezerken. "Ama sevmiyorsan sildiririz."

Gülümsedim bu tatlılığına. "Silmesi zor olur eminim."

Kafasını salladı. Çenesini omzuma koydu. "O zaman başka gözle bakarsın," dediğinde anlamadığımdan gözlerimi ona çevirdim. "Yirmi dokuz tane kırmızı örümcek zambağı," dedi gözlerimin içine bakarken. A harfi olan dövmemi öptü yine. "Aral'ın A'sı." Serçeparmağımı tuttu ve çemberi okşadı. "Sözümüz için bir iz." Tüylerim diken dikendi. "Hepsi benim için olsun."

Ensemdeki tüylerin uyuştuğunu hissettim. Kalbim ağırlaştı sanki.

"Aral," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Yaptıklarınla dövmenin bir bağlantısı yok sevgilim. Anlamını değiştirirsen her şey değişir. Ben bakınca güzel sırtını ve bana gelişini görüyorum."

Burnumu çektim sessizce. Sonra da yutkunup kafamı salladım. "Tamam."

"Tamam mı?" diye sordu emin olmak için yine de.

Başımı sallayarak, "Tamam," dedim tekrar.

O da kafasını sallarken boynumdan öptü beni. Sonra tişörtümü giydirdi bana tekrar ve belimden tuttuğu gibi kucağına döndüm. Sırtım göğsüne yaslıyken oturuyordum. Serçeparmağımı okşuyordu hâlâ.

"Ben de mi yaptırsam acaba?" diye mırıldandı. "Dövmeci bir arkadaşım var."

"Çevren pek geniş," dedim gülümserken.

"Savcı aynı zamanda," dedi alayla.

Kaşlarım çatıldı. "O nasıl bir iş yelpazesi öyle?"

Gülümsedi. "Uzun hikâye."

Uzanıp sağ elini tuttum sonra. İki sene önce benim boşboğazlığım yüzünden serçeparmağına attığı kesiğin izi duruyordu hâlâ. Parmaklarımızı yan yana getirdim.

"Senin var zaten," dedim serçeparmaklarımızı birbirine geçirirken. "Bir daha iz bırakmak yok."

Yanağımdan öptü beni iç çekerek. "Bir daha iz bırakmak yok," diye tekrar etti beni. Bir süre sessiz kaldık. Birbirimizi öpüp sevdik.

Sonra, "Lina," dedi ismimi bir şiir gibi okurken.

"Hım," diye mırıldandım mayışmış bir halde.

"Döndüğünden beri Alin'i kaç kez görmeye gittin?"

Tüylerim diken diken oldu. Aklına nereden geldiğini anlamadım ama bir saat önce cevap vermişti aslında. Her şeyimi düşünüyordu benim ve anlıyordu da. *Nasıl yapabiliyordu bunu? Nasıl görebiliyordu bu kadar beni? Nasıl görüyordu kafamın içimi? Nasıl biliyordu her bir korkumu ve el uzatabiliyordu ışığa çıkması için? Nasıl yapabiliyordu? Beni çok sevdiği için miydi hepsi? Bu yüzden mi görebiliyordu her şeyi? Yoksa onu çok sevdiğim için mi bu kadar şeffaflaşabiliyordum ona fark etmeden?*

"Bir kez," diye fısıldadım içimde ağlama hissi oluşurken.

Sağ kolunun tutuşu sıklaşırken dudaklarını şakağıma yasladı. "Niye daha sonra gitmedin peki?"

Alin'in özlemi göğsümde yanmaya başlarken yüzümü istemsizce boynuna gömdüm.

"Biliyorsun," diye fısıldadım üzüntüyle. "O yüzden soruyorsun."

Dudaklarını omzumda hissettim. "Anlat bana," dedi yumuşacık bir sesle. "Seve seve kurtarırım seni kafanın içindeki düşmanından." Sırtımı okşadı sevgiyle. "Hiç istemiyorum gözyaşı düşsün o güzel gözlerinden ama Lina, o kansızlar ritmini sayıyor diye kaçmak zorunda değilsin gözyaşlarından. Ben sana sığınak olurum, sayamazlar. Sen akıt içindeki karanlığı ben silerim, benden kaçamazlar."

İçimdeki ağlama isteği gittikçe kabarırken burnumu çektim. Anlatmak istiyordum. İçimi dökmek istiyordum. Aral çok üzülürdü

biliyordum ama beni ondan daha iyi teselli edemezdi kimse. Ve daha iyi de anlayamazdı hiç.

"Ölürsem diye," dedim sesim boğuklaşırken. "Bensizliğe alışmışken şimdi onu kendime tekrar alıştırıp bir daha üzmek istemiyorum."

"Sanki fark edermiş gibi," dedi hem kızan hem de kıyamayan bir sesle. "Yokluğunun varlığını eksiltemeyeceğini hâlâ anlayamadın mı Lina? Sen bir kez var oldun onun için, artık yokluğunun acısını onun yanında var olduğun süreyle azaltamazsın." Yutkunamadım. "Hem korkun bu olsa döndüğünde onu görmeye gitmezdin öylece. Her şeyin bitmesini beklerdin beni de uzak tutmak istediğin gibi. Zarar görür diye mi korkuyorsun? Baban varken üstelik?"

Ona çok gıcık oluyordum. Her şeyi bilmek zorunda mıydı?

"Ne geçiyor kafandan Lina?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Gerçekten niye gitmiyorsun Alin'i görmeye?"

Tişörtünü sıktım hafifçe. "Artık R'leri söyleyebiliyor," dedim zorlukla. "Çok geç kalmış hissediyorum Aral." Tutmadığım birer damla yaş gözlerimden usulca tişörtüne süzüldü. "Ya eskisi gibi olamazsak? Ben eskisi gibi değilim... Ya eskisi gibi sevmezse beni? Ya hayal kırıklığına uğrarsa?" Yutkundum. "Senin gibi değil o. Daha küçücük... Küçücüktü Aral. Şimdi kocaman sanki." Burnumu çektim acı içinde. "Büyümesini görmek istemiştim Aral. Ona bakarken iki sene gözümde öyle büyüyor ki kendimden nefret ediyorum. Hiçbir zaman ailesini bir arada göremedi ve şimdi sırf ben bir hayat istiyorum diye kaybedebilir her şeyini."

"Lina," dedi içi gidiyormuş gibi. Sol kolu da bana sarılırken alnımdan öptü. "Hiçbir şeyini kaybetmeyecek," dedi saçlarımı okşarken. "Seni bir daha kaybetmeyecek Lina." Omzumdan öptü beni. "Doğru dedin o, ben değil. İki sene bir çocuk için ne ki Lina?" Kalbim incindi. Onun için çok şey demek çünkü... "Sandığın kadar büyümedi Alin. R'leri özenirse söyleyebiliyor sevgilim. Sana güzel konuşmak istemiştir, ondan söylemiştir. Hızlı konuşurken R'leri hâlâ söyleyemiyor." Dudaklarını boynumda hissettim. "Hâlâ çok seviyor seni benim gibi," dedi kulağıma doğru. "Seni gördüğü zamanlar ben hariç kimse teselli edemezdi onu Lina. Beş yaşında henüz belki ama beni de bir tek o teselli edebiliyordu. Seni artık sevmezsem diye o küçük kalbi endişeden göğsüne nasıl çarpıyordu ben bilirim Lina. Kaç kez aynı şimdi senin oturduğun gibi seni özlediği için kollarımda ağladığını, omzumda

uyuyakaldığını ben bilirim. Sana vermek için hazırladığı hediyeleri... Ana sınıfında ilk senin adını yazmayı öğrendiğini... Her yere senin adını yazdığını ben bilirim sevgilim."

Ağlamam şiddetlenirken ses çıkarmamak için daha da sokuldum ona.

"Asıl benim gibi olmaması daha iyi Lina, senin ona kendini açıklaman ya da affettirmen gerekmiyor sevgilim. O sadece sen yanında ol istiyor. O sana küs bile değil."

Sözleri beni her zaman teselli ediyordu. Beni her zaman anlıyordu. Cesaret veriyordu. Duygularım yoktu benim savuracak. Onları alırlar benden diye saklardım. Aral'sa saçardı sanki ondakiler hiç tükenmezmiş gibi. Ve alıştırmıştı beni de böyle yaşamaya. Onunlayken ben de saçardım sanki çok yaşarmış gibi. Aslında istemiştim çok yaşamak. Bir Alin'im vardı eskiden kalbimi attıran. Bir ona saklardım her şeyi. Sonra almasınlar onu diye ona dair tüm kalp ritimlerimi susturdum ve insani kalmak için yalnızca Aral'a dair ritimlerimi törpülemedim. Aral bilse tüm bunları çok üzülürdü. Bu yüzden ona değiştim, dedim ama bunları diyemedim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım dudaklarım boynuna yaslıyken.

"Etme güzel bebeğim," dedi saçlarıma dokunurken.

Burnumu çekerek doğrulurken onunla göz göze geldim. Muhtemelen her yerim yine kızarmıştı. Birkaç saatte bir beni ağlatması ne feci bir yetenekti. İki senedir işkence görürken dökülmüştü yaşlar gözlerimden yalnızca. Ama onun tek bir sorusu bile ağlatabiliyordu beni.

"İyi misin?" diye sordu yüzüme bakarken.

Kafamı salladım. "İyiyim." Burnumu çektim usulca. "Tişörtüne sümüğüm bulaştı."

Son cümlem onu gülümsettiğinde başını omzuna eğip yanağımdan öptü beni iç çekerek. "Ziyanı yok sevgilim," dedi sevgiyle tenime. "Düğünümüzde bunu giyecek değilim."

"Bak ya," dedim tatlılığına karşı içim giderek.

"Sana o kadar uzun bakasım var ki Lina," dedi yanağıma yaslıyken hâlâ dudakları. "Hele bir şu iş bitsin, seni gözümün önünden dahi ayırmayacağım."

Başımı çevirip onunla yüz yüze geldim. "Ayırma lütfen," dedim. Bunu çok istiyordum. "Bu mesafede kalmak istiyorum uzun bir süre."

Burnunu burnuma sürttü. "Bu mesafeyi koruması zor ama," diye mırıldanırken gözleri dudaklarıma düştü.

Gülümsetirken bu beni, dudaklarım dudaklarına yaslanacak kadar yaklaştım ona. "Daha yakın o zaman," dedim dudaklarının üzerine ve öptüm onu.

O da beni öptü. Kısacıktı. Nefes almak gibiydi. Saf sevgiden ibaretti. Beni sol gözümden de öpüp tekrar sarıldı bana. Kucağında dönüp kollarımı boynuna sardım sıkıca. Sırtımı ve saçlarımı okşadı. Hafifçe doğrulup güzel gözlerine baktım.

"Yarın sabah ben dönmeden önce Alin'i görmeye gidelim mi?" diye mırıldandım.

"Gidelim bebeğim," diye onaylarken beni burnumdan öptü. "İlk o öğrensin evlendiğimizi ama sır olarak ne kadar saklar meçhul."

Gülümsedim. "Bu onu mutlu mu eder üzer mi bilemedim."

Gülümsedi o da iki sene öncesini hatırlayıp. "Ben ona söylemiştim ama alacağım ablanı diye."

Güldüm hafifçe. "Ne istediğini bilen net erkek."

Kafasını salladı beni onaylarcasına. "Benim sözüm senettir."

Onayladım onu gülümserken. "Evlenmeye takmıştın kafayı zaten."

"Kafayı evlenmeye takmadım," diye itiraz etti yine. "Sana taktım."

İçim kaynıyor gibi hissettim. "Ben de sana taktım kafayı."

Gülümserken hafiften gamzesi çıktı. Gamzesini öptüm içim giderek. Elleri belime yerleşirken doyasıya öptüm onu.

"Lina," dedi yine.

"Hım," diye mırıldandım.

Pek konuşkandı gece gece.

"Bana tüm planını ne zaman anlatacaksın?"

Onunla yüz yüze geldim. "Ne zaman istersen."

"Şu an uygun mu senin için?"

Derin bir nefes aldım gözlerine bakarak ve doğrulup karnının üzerine oturdum. Beni dikkatle izlerken saçlarımı tek elimle geriye çekerek dudaklarımı araladım. "*Define Adası*'nı okumuş muydun sevgilim?" diye sordum ona. "Defineyi bulmak için yola çıktıkları korsanlar onlara ihanet ediyordu."

İlgiyle onayladı beni. Ben de onu onaylarken her şeyi tüm detaylarıyla anlatmaya başladım. Tüm sorularını cevapladığımda sırtını yatağımızın başlığına yaslamış ve bir eli bacağımda bir eli belimde beni sıkıca tutarken yüz ifadesi mest olmuş bir haldeydi.

"Siktir," dedi sonra daha iyi bir tepki veremezmiş gibi. "Sen hayatımda tanıdığım en zeki insansın."

Utandım biraz fakat böyle düşünmesi gururumu okşadı. "Öyle mi diyorsun?" diye sordum biraz şımararak.

"Dilim tutuldu," dedi aklına gerçekten de tek kelime gelmiyormuş gibi. Zira onun kelimelerle arası muhteşemdi. "Bunu en başından beri nasıl kurabildin? Sonradan akıl etmiş olsaydın bu kadar iyi işlemezdi."

Güzel yüzüne baktım sevgiyle. "Sana dönmeyi çok istedim," dedim tüm kalbimle. "Tek bir şansım vardı. En iyi adımları atmalıydım. Karakola gitmeden önceki gece düşünmediğim bir saniye olmadı. Her saniye kalmak için bir çıkış aradım. Ama seninle filmi izlerken bir kaçış olmadığına emin olmuştum artık. Murphy ve babası zaman kaybettiler belki ama insanlığı kurtardıklarındaki dengeyi düşündüm. Bir şey vermeden almak mümkün değil sahiden. Ben de seninle olan zamanımı kaybedeceksem eğer onların kökünü kazımadan ve seninle bir gelecek almadan dönmeyecektim."

Aral aniden doğrulup beni öyle bir öptü ki beni tutmuyor olsaydı arkaya düşmem işten bile değildi. Ellerim ensesine ve omzuna yaslanırken beni derinden, özlemle öptü. İki sene öncesinden bahsetmek benim kadar onu da tetikliyordu. Bu öpücüğünden bile belliydi bu.

"Bir daha," dedi dudaklarımın üzerine, "bensiz adım atmayacaksın." Tekrar öptü beni derinden. "Yeterince açık mıyım?"

Kafamı salladım usulca.

"Senin için ölürüm," dedi net bir sesle. "Senin için öldürürüm de Lina. Bizi buraya onlar getirdi. Sakın unutma." Gözlerimin içine baktı. "Durma koş sevgilim," dedi inançla. "Hemen arkanda olacağım."

"Biz kazanacağız," dedim gözlerine bakarak. "Diğer tüm yolları yaktım bizim için sevgilim."

Şeytan, gecenin karanlığında bir tüyden hafif sessiz adımlarla sahibi Jadwiga'nın odasına ilerledi ve parmaklarının sırtıyla kapıya kim olduğunu belli edecek bir ritimle çaldı kapıyı. Jadwiga uyumuyordu. Hem uykuya ihtiyaç duymadığı yaşlardaydı artık hem de edilen ihanetlerin ihtimalleri uykularını kaçırıyordu. Kendisinin bir ihanetle oturduğu koltuğun bir ihanetle elinden alınması en büyük korkusuydu. Önceki sabah verdiği üç kaybın ardından Aral Çakırca'nın Marek'in bir Tilki'sini alt ettiği haberi sinirlerini altüst etmişti. Böyle değersiz mahlûkların onun

sabrını ve otoritesini sınamasına katlanamıyordu. Kontrolü mü kaybediyordu? Artık eskisi kadar otoriter değil miydi Tilkilerinin gözünde? Ona ihanet etme cüreti gösterecekler miydi gerçekten?

Kapısı çaldığında şeytanı olan Tilki'sinin duyabileceğinden emin bir sesle ona içeri girmesini söyledi. Şeytanı usulca içeri süzüldü. Masasının üzerindeki tek bir mumun aydınlattığı karanlık odada çıt dahi çıkarmadan bir an arkasında belirdi. Usulca Jadwiga'nın kulağına eğildi ve ona yeni havadisler getirdi. Bu beklenmedik haberle Jadwiga elinde tuttuğu İngiliz modeli çay fincanının sapını öfkeyle sıkarken parmaklarının boğumu beyazladı. Karolina, yatması gereken yatakta değil, artık soyadını taşıdığı Aral Çakırca'nın yatağındaydı.

Otoritesine karşı gelen her şeye duyduğu öfke öyle yoğundu ki Lina'yı gördüğü an onun yüzüne suçlarını söylerken yüzünün alacağı şekli izlemek ve o karşı çıkamadan o uzun güzel boynunda derin bir kesik açmak istedi. O ölmemek için ayaklarına kapanırken oturduğu yerden onu izlemek istedi. Ne hadle ona ihanet edebileceğini düşünürdü? Ne hadle bunu öğrenmeyeceğini sanırdı? Bunca gücü şansla mı elde ettiğini sanıyordu? Ona bu kibri o mu vermişti? Kendisini vazgeçilmez mi sanıyordu? Bunca yıl onsuz ayakta kalmışlardı. Eğer büyük bir tehdit olduğunu düşünürse Jadwiga gömleğindeki bir düğmeden vazgeçer gibi kolayca vazgeçerdi ondan. Hayret etti. Öz kızına uyguladığı tutumun Lina farkında değil miydi? Nasıl kendini bu kadar mühim sanabilmişti?

Jadwiga, "Hâlâ onunla mı?" dedi öfkeyle doğrudan karşısına bakarken.

Şeytanı, "Evet Majesteleri," dedi saygı dolu sesle. "Aral Çakırca'nın Levent'teki evindeler."

Dişlerini sıktı Jadwiga. Lina'nın o adamdan çocuk peydahlamak gibi bir hata yapması için dua etti içinden. Böylece babasına yaptığı şeyi ona da yapardı zevkle. Kızıl bir çocuk olmasına bile gerek duymazdı üstelik. Pars'a ne yaptıysa aynısını yapardı o çocuğa ve bu kez Lina'nın yapamadığının aksine o çocuğun Lina'yı öldüreceğinden emin olurdu.

Jadwiga bu düşüncenin verdiği sadist zevkle gülümseyerek fincanındaki çaydan yansımasına baktı. Sonra bu kadar öfkelenmesine gerek olmadığını hatırlattı kendine. En güçlü olan hâlâ oydu. En başından beri tüm avantaj ondaydı. O her zaman kazanırdı. Üstelik elinde Lina'nın bile haberinin olmadığından emin olduğu bir koz vardı.

"Marek'in bunu öğrenmesine mâni mi olmalı yoksa Bolesław'ı, Aral Çakırca'yı ortadan kaldırması için mi kullanmalı?" dedi kendi kendine

fincanından bir yudum alırken. "Marek'e Karolina ve Bolesław'ı evlendirip melezlerinden birkaçını alacağına söz verdim."

Şeytanı yorum yapmadan sessizce emirlerini bekledi. "Karolina döndüğünde hiçbir şey yokmuş gibi devam edeceğiz," dedi Jadwiga bunu kendisine hatırlatırmış gibi. "Sen Bolesław'a Aral'ı tek başına yakalaması için fırsat yarat ki bizim yerimize ondan kurtulsun."

"Bunun iyi bir karar olduğundan emin değilim efendim," dedi şeytanı usulca. "Aral'ı kaybetmek Karolina'yı kontrol edilemez bir duruma sokacak ve açıkça size düşman edecektir. Tam Hükümdar olacakken Kızıl Joker'inizin ihaneti, tacı takmanızda sorun teşkil edecektir."

Jadwiga, şeytanının ses tonundaki saygı ve her zaman onun içi en iyi olanı düşünmesinden memnun bir şekilde, "Pekâlâ," diye mırıldandı bilge bir kadın gibi. "Benim sevgili evladım," derken başını hafifçe şeytanına doğru çevirdi. Şeytanı arka çaprazında, gölgesinde saklanıyordu. "Ne yapmayı öneriyorsun?"

Şeytanı kulağına eğildi ve "İzin verin Majesteleri," diye fısıldadı. "Doğru an gelene kadar kazandıklarını düşünmelerine izin verin."

Bölüm 10

Ardımızda Bırakmamız Gerekenler Aslında Geleceğe Aitler

Hayat öyle bir sarmal ki hiçbir yaşam dokunmuyor sanıyoruz birbirine ama bir kelebeğin kanadı bile etkiliyor hayatlarımızı. Sanıyoruz ki bu hayat böyle kurgulandı, değiştiremez hiçbir şey gidişatını. Ama sonra çıkageliyor bir kelebek, inatçı mı inatçı. Çırpıyor kanatlarını ve dokunuyor sana bir ucu bilmem bu hayatında kaçıncı. Geçip gidiyor yanımızdan onlarca insan, bilmiyorum daha önce bir anlığına dahi olsa bir bağlantımız var mıydı? Başkasının verdiği bir karar hiçbir sebepten bana bağlandı mı? Başkasının kırmızı ışık yanmadan attığı bir adım yüzünden bir yere geç kaldım mı? Ağlayan bir bebek kimleri uyutmayıp bir kazadan kurtardı? Başkasının unuttuğu bir iş bana bir fırsat kazandırır mı? Başkasının kırdığı bir kalp kollarını bana açtı mı? Benim kalbim kırılarak öğrettiklerim, kimlerin yarasını sardı? Bilemem. Tek bildiğim hiçbir şey değil boşa. Bu yüzden attığım adımı atmalıyım hoşa. Belki bir gün beni kurtaran bu olur, bir uçurum kenarında elim çıkarsa boşa...

24 EKİM 2016 – İSTANBUL - CORSE

Jan rastgele seçtiği bir masada oturmuş, aklına gelen ilk içkiyi söylemiş ve tamamen sıkıldığından içkisini yudumluyordu. Vücudu zehre karşı toleranslı olduğundan alkolün üzerinde bir etkisi olmuyordu. Herhangi uyuşturucu bir maddenin de öyle. Bu yüzden alkol almak hiçbir zaman zevk vermemişti ona zira tat ve kokularını da kötü buluyordu.

O sırada takım elbisesi, uzun boyu ve yüzündeki ketum ifadeyle kalabalıkta seçilen Pars'ı gördü. Neredeyse yaşıtlardı ama Pars ondan büyük duruyordu. Jan için sorun değildi ama Pars ondan uzun yaşayacağı için bu bir dezavantaj gibi duruyordu.

Pars yanına yaklaştığında ona baş selamı vererek karşısına oturdu.

"Seni daha geç bekliyordum," dedi yüzüne öylece bakarken. Gözlerinde beklenti vardı.

Jan, "Akşam işim var," dedi öylece.

Pars'ın kaşları kalktı şaşırmış gibi. "Yoksa doğum gününe mi davetlisin?"

Jan bu ifadeden hoşlanmadı ama bu hoşnutsuzluğu yüzüne yansıtmadı. Pars, bir an onun Wielki olup olmadığından şüphe etti. Onları ayırmakta çok iyi değildi. Halbuki doğduklarından beri çoğunlukla yan yanalardı. Jadwiga bu özel çocukları bir an bile yanlarından ayırmazdı.

Jan kristal bardağı masada tabanı etrafında çevirirken, "Ses tonundan hoşlanmadım," dedi hissizlik içinde.

Pars ciddileşti anında. Eskisi gibi dayak yiyen bir Köpek değildi belki ama yine de bir Kızıl Joker'den katbekat değersiz olduğunun farkındaydı. Hiçbir zaman unutmasına izin verilmezdi zira.

"Asaf rapor verdi mi?"

Kafasını salladı Pars. "Her cuma olduğu gibi," dedi ama anlamıyordu bu sohbetin sebebini. "Bir şey mi oldu?"

Jan kafasını iki yana salladı hafifçe. Canının Asaf'ı öldürmek istediğini söyleyemezdi. Lina'yı önemsediğini ilan etmek olurdu bu. Fakat Lina hakkında verdiği raporların ve Jadwiga'ya iletilmek üzere mecburen çektiği her fotoğrafın, sonunda Asaf'ın eline geçtiğini biliyordu. O albino orospu çocuğunun Lina'nın fotoğraflarına sahip olmasından hoşlanmıyordu. Özellikle bu fotoğrafları kendisi çekiyorken...

Deri ceketinin cebinden çektiği fotoğrafların ve tuttuğu raporun olduğu dosyayı Pars'ın önüne attı ifadesizlik içinde.

Pars, dosyayı Jadwiga'ya teslim etmek üzere alırken, "Bugün büyük gün," diye mırıldandı. "On sekiz oluyor."

Jan, tam o sırada merdivenlerden inen tanıdık sureti gördü. Kaşları çatıldı. Çakırcaların büyük oğlunun buraya sık sık geldiğinden haberdardı ve alkolik olduğunu duymuştu. La Hire zaman zaman bahsederdi ondan. Fakat ilk kez denk geliyordu ona burada.

Çenesiyle işaret etti Pars'a. "Hep geliyor mu?"

Pars başını çevirip bakmadan kimden bahsettiğini anlayıp, "Bir iki hafta bırakır gibi oldu ama sonra tekrar gelmeye başladı," dedi tekdüze bir sesle.

Jan gözlerini Pars'a çevirdi. "Uyuşturucu mu veriyorsun?"

Pars'ın kaşları çatıldı bu soruyla. "O benim işim değil yalnız," dedi iğrenir gibi. "O işe Asaf bakıyor. Ben sadece para aklıyorum."

"Belki arkadaşınla işbirliğine gitmişsindir diye düşündüm," dedi Jan gözlerini tekrar Aral Çakırca'ya çevirirken. "Yolu nasıl düşmüş buraya? Belli ki bilmiyor kime ait olduğunu."

"Sör La Hire getirmişti bir kere," dedi.

Jan, La Hire'ın onu neden şeytan inine getirdiğini anlamadı. Corse'un asıl yönetimi eğlence merkezinde olduğu gibi La Hire'a aitti, ismini bile o koymuştu. Pars'sa Jadwiga'nın maşası olarak buradaydı. Burada müdürcülük oynarken her şeyi ispiyonluyordu.

Bu barda, normal insandan çok Tilki ve Köpek olurdu. Çakırca bir kurt olabilirdi ama onca Tilki ve Köpek arasında şanssız olurdu. Sekiz sene önce Ender Çakırca'ya yapılan saldırıdan sonra gelişen onlarca şeyin ardından Çakırcaların kışkırtılması yasaktı. Bu yüzden kimse ona burada Circus adına dokunamazdı ama Kadir Kara'nın aklından ne geçtiğini anlayamadı. Circus dokunamıyor olsa bile Pars olan biteni Jadwiga'ya rapor ediyordu. Pars'ın olduğu bir yere neden getirmişti onu?

La Hire'ın teoride Çakırcalarla düşman olması gerekti neticede dost değil ve Çakırcaların büyük oğlunu buraya getirdiğini Jadwiga'nın açık açık bilmesine izin mi veriyordu? Bunu boşuna yapmadığına emindi ama o an sebebini çözemedi. Yıllar sonra La Hire'ın Aral ve Pars'ı tanıştırmasının ve Aral vasıtasıyla Lina'yı Pars'a yönlendirmesinin sebebini anlayacaktı.

Jan gözlerini Aral Çakırca'dan çekip ona baktı. "Ne içtiğini fark edemez hale geldiğinde su ver."

La Hire, içki vermezlerse buraya gelmeyeceğini bildiğinden en azından Aral Çakırca'nın içkilerinin seyreltilmesini emrettiğinden Pars ona hiçbir zaman sek içki vermiyordu ama Jan'ın bu isteğine şaşırmadan edemedi. "Neden? Ölmesi işinize gelmez mi?"

Jan kafasını iki yana salladı. "Babası senin barında öldüğünü öğrenirse yarın, içinde başının olduğu bir torba verirler Majestelerinin eline."

Pars karşı çıkamazdı buna. "Babası buraya gelmesine nasıl izin veriyor anlamadım," dedi bunun üzerine. Aral Çakırca'nın babası tarafından takip edildiğini bu bardaki Tilki veya Köpek fark etmez, herkes bilirdi.

"Kimseyi dinlediğini sanmıyorum," dedi Jan. "Savruluyor gibi duruyor."

"Jan."

Jan gözlerini Pars'a çevirdi ilgisizce.

"İyi misin?" diye sordu Pars ona ilgiyle bakarken.

Onda bir farklılık sezmişti. Eskiden hiçbir şey umurunda olmayan o ruhsuz herif değil gibiydi. Sanki artık empati yapabiliyor, bağ kurabiliyordu. Kadir Kara'nın etkisi olduğunu tahmin etti Pars ama ses etmedi.

Jan'ın hayatı, La Hire hayatına bir eğitmen olarak girdiğinde değişmişti ama bunu Wielki'ye bile öyle çok açamamıştı. Ama asıl değişim Jadwiga ona gölge olarak gezmeyi bırakıp La Hire'ı gözleme görevi verdiğinde yaşanmıştı. Jan, La Hire'ı takip ederken aslında Kadir Kara'nın hayatını izlemişti. Nasıl bir ailesi olduğunu, nasıl bir baba olduğunu, Lina'yla olan bağını, yemek zamanlarını, hep birlikte salonda oturup izledikleri programları, gülüşlerini, birbirlerini öpüşlerini, sevişlerini görmüştü. Herkesin karşısında titrediği La Hire, o evin içinde yalnızca Kadir Kara'ydı. Kızının, yüzüne içinde ne olduğu umurunda bile olmayan karışımlar sürmesine izin veriyor, kızını dizlerinde uyutuyor, saçlarını örüyor, ona kestane ayıklıyor, yemek yapıyor, kıyafetleri ütülüyor, çamaşır yıkıyor, eşi hasta olduğundan Lina eksik hissetmesin diye ona annelik ediyor, elini sıcak sudan soğuk suya sokmuyordu. Jan bunların hepsini uzaktan izlerken zaman zaman kendisini o evin içinde hayal ettiği olurdu ama hiçbir zaman itiraf etmezdi.

Jan huysuzluk ettiğinden ona yanıt vermedi. Pars da takılmadı buna. Alışıktı bu tavrına. Wielki ve Ares'tense onunla muhatap olmayı tercih ederdi her zaman. Jan parmakları arasındaki kristal bardağı kafasına dikip kalktı tek kelime etmeden. Kalabalığın arasına karışıp çıkışa ilerlerken Aral Çakırca'nın hemen yanından geçti. Bir anlığına göz göze geldiler ama Çakırca dikkat etmedi bile ona. Jan yanından geçip gitti öylece. Yıllar sonra Aral Çakırca'nın bir arkadaşı olacağını tahmin bile edemezdi. Corse'un önündeki motoruna binip Lina'nın okuluna sürdü hızla.

Okul bahçesinin dışında durup indi ve demirliklerin arkasından kalabalık bahçede gezindi gözleri. Lina'yı bulması hiç zor değildi. Ders aralarında bahçeye çıkar, herkesten uzakta bir köşede çimenlere oturur kitap okurdu. Yine öyle yapmıştı. Kalın bir klasik okuyordu. Jan gülümsedi farkında olmadan.

Tam o sırada bir rüzgâr eserek şeytanın birini getirdi yanında. Ares olduğunu bildiği kişi yanına yaklaştı usulca ve korkuluklara yasladı dirseklerini. Heyecanla parlayan gözlerini Lina'ya dikmişti. Jan ona bakarken hayali salyalarını görebiliyordu. Ne zaman Lina'ya böyle bakan biri olsa içini gıcıklayan bir şey hissediyordu. Koruma içgüdüsü müydü bu kıskançlık mı anlaması zordu.

Ares, "Sence geri döndüğünde rütbesi ne olacak?" diye sordu Lina'yı izlerken.

"Geri döneceğinden çok eminsin," dedi Jan ifadesiz bir tonda. O da Lina'yı izliyordu.

Ares gözlerini ona çevirdi. "Sen değil misin?" diye sordu şüpheyle.

Jan alaylı gözlerini ona çevirdi. "La Hire canını verir, onu vermez."

Ares gülümsedi. "İlk önce canını verir öyleyse. Sonra onu alması çocuk oyuncağı."

Alayla burnundan güldü Jan ve onu arkasında bırakıp motoruna ilerledi. "La Hire'ın canını almakta başarılar," derken motoruna binmişti ve vizörünü kapatmadan önce son kez ona baktı. "Elinden alındığını sandığın oyuncak, ellerini parçaladığında orada olacağım."

Vizörünü kapatırken Ares doğrulmuş, ölümcül gözlerini ona dikmişti. Alayla güldü sonra. "Siktir," dedi gülerken. "Gölgelerin efendisi Jan'ın katran kalbi mi yumuşadı?"

"Kalbe çok anlam yüklüyorsun." Motorunu çalıştırdı ve ayağını yerden keserken tamamladı sözlerini. "Ona tüm emri veren beyin değilmiş gibi..."

Hızla yola koyuldu ve Ares'i arkasında bıraktı. Ares, Lina'ya dokunamazdı, zira birazdan Kadir Kara kızını okuldan alacaktı.

Kadir Kara'nın isterse sınırlı sayıda üretilen özel tasarım bir araba bile alabilecek serveti vardı fakat asiliği ona yaptırım uygulanmasına sebep olmuştu. Tilkilerin tek bağlılıkları şirkete ve parayaydı çünkü sevmek yasak olsa da çoğu Tilki zevk düşkünüydü. Bu yüzden paraya tapıyor sayılırlardı. La Hire'ın çaresiz bırakılması yetmiyormuş gibi parasına dokunamaması da ibretlik bir gösteriydi.

Fakat Kadir Kara başına ne gelmiş olursa olsun hiçbir şeyi umursamıyordu sanki. Bir asgari ücrete tabiydi ve daha fazlası için başını eğmiyordu. Angela onun için o ufacık parasını bile değerlendiriyordu. Esasen Kadir Kara'nın umurunda değildi paranın miktarı ama ailesine elinden gelenin en iyisini vermek istiyordu. Lina'nın okulda zorbalığa uğradığını öğrendiğinden beri her gün bıkmadan, usanmadan, bir dakika bile geç kalmadan onu okuldan alıyor, onunla belediye otobüsüne biniyordu ve onu kendi arabasıyla götürmeyi ne kadar istese de bununla bile mutlu oluyordu.

Jan, bazen otobüsü takip ederken o sıkış tıkış otobüsün içinde onları gülerken görürdü. Kadir Kara'nın Şirket'teki statü ve gücünden neden bu kadar kolay vazgeçebildiğini anlardı o zamanlarda. Belki de asıl zenginlik buydu...

Jan, Ares gibi değildi. Onun da bir Wielki'si vardı. Aile ne demek anlayabiliyordu ve artık onlara bakarken imrenmeden edemiyordu. Başlarda böyle düşünmek ona kötü hissettirir, rahatsız olurdu ama artık hislerini kabul ediyordu. Gölgelerin efendisi Jan, hayatta hiçbir şeyle tatmin olamayan Jan, değer verdiği hiçbir şey olmayan Jan... Artık her gün onları biraz daha görebilmek için uyanıyordu...

Jan, motorunu genelde kullandığı köşeye park edip Jadwiga ona La Hire'ı takip etme görevi verdiğinde La Hire'ın karşı binasında tuttuğu daireye gitti. La Hire onu taşındığı gün akşam eve geldiğinde fark etmişti. İkinci akşamsa çay içmek için evine gelmişti. Jan onu bulacağını bildiğinden ve tepkisini de merak ettiğinden saklanmaya pek gayret etmemişti ama yine de onun bu dikkatine hayret edemeden duramamıştı. Taşınırken eşya bile getirmemişti, ev bomboştu, eskisi gibiydi tam olarak ama La Hire bir şekilde karşı binaya onun yerleştiğini anlamıştı.

Jan usulca merdivenleri çıkıp kendi dairesine girdi ve her zamanki gibi pencerenin önünde oturup, karşı binada balkonda oturan Celina Kara'ya dikti gözlerini. Annesi Jadwiga'ya hiç benzemiyordu kadın. Görünüş olarak daha çok babası Mustafa Selim Kotan'a benziyordu. Evlerinin mütevazı balkonunda oturmuş kitap okurken bitki çayı içip ara ara sokağa bakıyor, kızı ve kocasının yolunu gözlüyordu. Bir saat kadar sonra Kadir Kara ve Lina çıkageldiler. Lina, babası onu almaya başladığından beri daha iyiydi. Evlerine doğru yürürken gülerek babasına *Gurur ve Önyargı*'da Bay Bennet ile küçük kızı Lydia Bennet arasında geçen komik diyalogları anlatıyordu. Jan açıkça sohbetleri duyarken farkında olmadan gülümsüyordu.

Celina Kara, onları gördüğünde gülümseyip el salladı sevgiyle. Onlara kapıyı açmak için içeri girdi, Kadir Kara ve Lina Kara içeri girdiler. Jan bir süre oturduğu yerden onları göremedi. Yemeklerini mutfakta yiyorlardı genelde. Bir süre sonra salona döndüler. Lina, rahat pijamalarıyla babasının yanına oturup ona yaslandı ve biraz dinlendi. Genelde okuldan sonra birkaç saat annesi ve babasıyla oturur, onlarla sohbet eder sonra da ders çalışmak için odasına giderdi. O babasının omzuna yaslanmış onunla konuşurken Celina özenerek yaptığı pastayla içeri girdi. Bazı malzemeleri Kadir Kara için Jan almıştı, oradan biliyordu. Lina utanarak başını babasının omzundan kaldırıp doğruldu. Kadir Kara büyük bir coşkuyla doğum günü şarkısı söylediğinde Jan güldü hafifçe.

Lina gözlerini kapatıp bir dilek tuttu, ardından mumları üfledi. Oturduğu yerden Lina'nın on sekizinci yaş gününün kutlanışını izlerken Lina

için endişe etti. Artık tablosu çizilecekti –ki bu tabloyu çizerken bugün Jan'ın çektiği fotoğraflar referans alınacaktı– ve tablosu çizildikten sonra vakit iyice daralmış olacaktı. Kadir Kara da biliyordu bunu. Fakat Jan, Kadir Kara'nın yüzünde endişenin zerresini bile görmüyordu. Kızına sahaf sahaf gezerek bulduğu ilk basım bir *Sherlock Holmes* kitabı hediye etti. Celina Kara, Lina'nın beğenip de ona gösterdiği bir hırkayı gizli gizli örmüştü. Lina'yı iki hediye de çok mutlu etti. Gözlerinden anlayabiliyordu bunu. Gözleri dolmuştu, ikisini de öperek teşekkür etti.

Gece sessizdi. Jan nefes almak için balkona çıktığında hafif bir rüzgâr esiyordu. Gökyüzünü izlerken sokakta bir kapı sesi işittiğinde gözleri karşı binaya çevrildi. Birkaç saniye sonra Kadir Kara belirdi ve doğrudan onun binasına yöneldi. Jan ona kapıyı açmak için içeri girdi, kapıya varıp açtığında Kadir Kara çoktan kapının önündeydi. Yaşına göre amma da hızlı, diye geçirdi içinden Jan yine.

Elinde tuttuğu kapla içeri girerken, "Çayın var mı?" diye sordu.

Jan arkasından kapıyı kapatırken, "Var," diye mırıldandı.

Yalnızca Kadir Kara geceleri onu ziyaret ettiğinde çay içiyordu ve La Hire mutasyonundan ötürü uykuya pek ihtiyaç duymadığından her gece onu ziyaret eder olmuştu. Bu yüzden her gece çay demlemeyi alışkanlık edinmişti. Kadir Kara onu onaylarken elindeki kabı tezgâha bırakıp tabakları koyduğu yeri açtı. Tabakları da o getirmişti zira.

"Yemek yedin mi?" diye sordu Jan'a.

"Henüz söylemedim," dedi Jan ona doğru yürürken.

Kadir Kara tahmin etmişti. "Ah be oğlum," diye söylendi çatal kaşık ararken.

Bunu öyle doğal şekilde söylemişti ki Jan bir anlığına duraksasa da masanın üzerini boşaltmaya koyuldu. Zaten çok düzenli biriydi ama yine de beceriksizce masanın tozunu sildi. Kadir Kara onu temizlik konusunda fırçalamıştı bir kez. Olay yerinde hiç iz bırakmaması gerekirmiş, toz bile bir şey söylermiş insana. Öyle demişti kızarken. Jan bu öğüdü pek anlamamıştı, o bir eve girdiğinde ölüm de onunla giriyor demekti. O evden çıktığında arkasında bıraktığı tozu anlamlandırabilecek bir şey bırakmazdı hiç.

Jan masanın üzerini silerken Kadir Kara getirdiği kabı açmaya koyuldu. Jan onu merakla izlerken Kadir Kara'nın bir büyük dilim çikolatalı pasta ve bir büyük kap yemek getirdiğini gördü. Tek kelime bile etmeden, Jan'a dahi bakmadan Lina'yla nasıl ilgileniyorsa aynı alakayla yemeği

mikrodalgaya yerleştirirken süresini kaça ayarlaması gerektiği konusunda kararsızdı. Evinde yoktu bu aletten bu yüzden pek alışık değildi bu tür fırınlara. Kiralık Tanrıların bile uzman olmadığı şeyler olurdu.

Jan kendini tutmayıp bu haline güldü bıyık altından. Bir kalemle bir insanı öldürebilirdi ama bir mikrodalganın önünde durmuş yemeğin yeterince ısınması gereken süre hakkında büyük kararsızlık yaşıyordu. Sonra, "Isınmazsa bir daha açarız," diye mırıldanarak pastayı alıp Jan'ın önüne bıraktı. Bardaklarına çay koyarken mikrodalga öttü.

"Isınmış mı bak bakalım," dedi Jan'a.

Jan söyleneni yapıp mikrodalgayı açtı ve yeterince ısınmamış yemeği aldı tek kelime bile etmeden. Soğuk yemeğe alışıktı, hızlıca tüketilebilirdi böylece. Sıcak yemek yavaşlatırdı insanı. Onun yemek yemek için sınırlı vakti olurdu. Patates kızartması ve köfteyi de masaya koydu. Kadir Kara ellerinde çaylarla geldi. Bir bardağı onun önüne bırakırken yemek tabağını da onun önüne çekti sanki uzanamazmış gibi ve karşısına oturdu.

"Ye soğumadan. Celina çok güzel yapar," dedi. Celina'dan bahsederken gözlerinin içi gülüyordu. "Yemek söyleme, ben sana her akşam getiririm. Böyle beslenme düzeniyle kaslarının gelişmesini bırak boyun bile uzamaz."

Jan bir çatalı alırken alayla gülümsedi ona. "Boyumun uzayacağı yaşı geçtim ben."

Kadir Kara'nın kaşları çatıldı. Jan'a bakarken hâlâ on beş yaşındaki çocuğu görüyordu ama çoktan on sene geçmişti üzerinden.

"Doğum günün ne zaman?" diye sordu Kadir Kara merakla.

Jan başını tabağından kaldırıp Kadir Kara'ya baktı, gözlerinde merak vardı. Bir şeylerden şüpheleniyordu açıkça. Fakat Jan'ın doğum günü değil üretim tarihi vardı yalnızca. Doğum günü demezlerdi buna ve kutlamazlardı da. Fakat Kadir Kara'ya bu bilgiyi vermesi yasaktı.

"25 Ekim," dedi bu yüzden öylece gözlerine bakarken. Saat 00.00'ı geçtiğinden *artık bugündü.*

Kadir Kara'nın gözlerinde bir parıltı gördü o an. Sevinçti bu ve Jan'ın tüylerini diken diken etti bu denk gelişe seviniş. Anlayamadı sebebini. Garipsedi. Hatta biraz endişe bile hissetti. La Hire söyledikleri gibi beynini mi yıkamaya başlamıştı yoksa? Ona bu kadar yaklaşarak aptallık mı etmişti? Fakat bu beyin yıkama mıydı ki? Hiçbir şey yapmıyordu ona. Ona hiçbir şey dikte etmiyordu. Hiçbir fikrini değiştirmeye çalışmıyordu. Yalnızca onunla ilgileniyordu. *Sanki... Sanki...* Gözlerini kırpıştırdı

Jan usulca. Göğsündeki sıcaklık tanıdıktı. Wielki'ye ve Lina'ya hissetmişti bunu daha önce.

Kadir Kara heyecanla uzanıp masadaki çubuk karıştırıcılardan birini aldı ve Jan'ın önündeki pasta dilimine çubuğu yerleştirdi.

"Bak işte buna iyi şans denir," dedi keyifle, çakmağını çıkarıp ucunu tutuşturdu ve gözlerine baktı Jan'ın. "Sesim berbat ve umarım raporunda bundan bahsetmezsin," deyip gülerek, birkaç saat önce Lina'ya söylerkenki keyifle ona iyi ki doğdun şarkısı söylemeye başladığında Jan şaşkınlık içinde onu izledi.

Kiralık Tanrı'nın hikâyelerini dinlerdi küçükken. Eğitmeniyken onun hikâyelerde anlatılan hain ve acımasız adam değil; bir Tanrı'nın olması gerektiği gibi koruyucu biri olduğunu düşünürdü. Sonrasında düşünceleri diktelerle ve birçok başka şeyle değiştirilmek istenmiş ve bazen kolay geldiğinden buna meyil de etmişti. Ama şimdi, karşısında kızına söylediği aynı keyifle ona doğum günü şarkısı söyleyen adam anlatılanlardan hiçbiri değildi. Rol yapmıyordu. Ailesinin yanında gördüğüyle aynı adamdı. İyi bir eş. *İyi bir babaydı...*

Jan onu şaşkınlık içinde izlerken Kadir Kara şarkısının sonuna geliyordu. Uzanıp pastayı Jan'ın önüne çekti iyice ve, "Umarım pişmanlıktan uzak, kendin için yaşadığın uzun bir ömrün olur," dedi gözlerinin içine bakarak. "İyi ki doğdun oğlum."

O an Jan'ın tüm tüyleri diken dikendi. Bu öylesine bir oğlum değildi. Kadir Kara, Jan'ın kim olduğunu biliyor ve onu açıkyüreklilikle kabul ediyordu...

15 EYLÜL 2022 – POLONYA - VARŞOVA, CIRCUS AKADEMİSİ

LİNA KARA

Dzień Ognia... Kızıl Gün, demek. 15 Eylül 1939'da Sovyetler Birliği'nin Kızıl Ordu adıyla Polonya'yı işgal ettiği gün. Circus'un en ağır kayıplar verdiği ve en çok kan döktüğü dönem bu işgalle başlamış. Kızıl Tilkiler, intihar timi olarak en ön saflarda savaşa yollanmıştır. Bu yüzden Circus için önemli bir gün bugün. Öyle ki her ayın on beşinde o ayın müzayedesinin yapıldığı şehirde kutlama yapılırdı. 15 Şubat'ta İstanbul'da yapılırdı örneğin. 15 Mart'ta Moskova'da, 15 Nisan'da

Tokyo'da, 15 Mayıs'ta Paris'te, 15 Haziran'da Berlin'de, 15 Temmuz'da Washington'da, 15 Ağustos Roma'da ve 15 Eylül'de, burada, Circus'un kalbinde, Varşova'da...

Angelina, bir buçuk sene önce müzayedede Circus'un tarihini anlatırken dehşete düştüğümü hatırlıyordum. Ama onu dinlerken Polonya'da ölenlerin anma törenine katılacağımı düşünmemiştim hiç. Burada, Circus'a ait akademide, onlarca Kızıl Tilki'nin içinde, bugünü anacağımı o gün bile düşünmemiştim...

Circus'a ait kilisenin koro mahfilinde* on üç adet ahşaptan taht bulunurdu. Bu tahtlar mütevazı (!) görünmesi için oldukça incelikli işlenmiş ve çeşitli tilki, gelincik ve soytarı motifleriyle süslenmişti. Her bir tahtın sırtında bir kalkanı tutan iki tilki şeklinde bir sembol bulunurdu. On üç Magnat bu tahtlarında yan yana otururken başpiskopos önlerindeki ambonda** duruyordu.

Bu seçilmiş başpiskoposun tek cemaati Kızıl Tilkilerdi. Yüzü bize, sırtı Magnatlara dönük dururken sağ elinde bir İncil vardı ve sol elini bizi kutsamak ister gibi kaldırmış üzerimize tutuyordu.

"Ey göksel adaletin sahibi," dediğinde sesi hem ilahi hem de mütevazı geliyordu.

"Ateşle işaretlenmiş, kandan doğmuş ve günahın karanlığında seçilmiş bu evlatlarınla önünde diz çöküyoruz. Kızıl olanın lanet değil, kefaret olduğunu bilen bizlere yol göster. Cehennemin alevlerinde yürüyecek bu ruhlara, korkusuzluk ve sadakat ihsan eyle ve onları bu dünyadaki fedakârlıkları ve çalışmaları için cennetini müjdele. Bu isimsiz evlatların şüphesiz senin gözünde birer mühürlü emanettir. Senin adına, halkın refahı ve ülkenin selameti için dökülecek kanlarını kutsuyoruz."

Masum çocukların beynini yıkayıp, onları sırf kızıl oldukları için günahkâr olduklarına inandıran, kendi çıkarları uğruna ölmeleri için onları kutsayan bir din adamı... Ne merhamet ama...

---

* Kilisenin ana mekânının arka ya da yan kısmında, genellikle yüksekçe bir platformda yer alan ve ilahileri söyleyen koro üyelerinin toplandığı bölümdür. Sesin yankılanmasını sağlamak amacıyla mimarisi özel olarak tasarlanır. Aynı zamanda önemli törenlerde asil veya yüksek rütbeli kişilerin oturduğu yer olabilir.

** Kilise içindeki yükseltilmiş vaaz kürsüsüdür. Rahip veya başpiskoposun halka ya da cemaate seslendiği yerdir. Genellikle sunağın yakınında yer alır ve sembolik olarak Tanrı'nın kelamının yüksekten, cemaatin üstünden duyurulmasını temsil eder.

"Tıpkı Aziz Stanislaus'un gögsünden akan kan gibi, onların da dökülen her damlası bu toprağın kefaretidir. Tilkilerin suskunluğu kadar keskin, kalpleri kadar sadıktır dualarımız. Soytarının gülümseyişi ardındaki yas gibi, her fedakârlıkları ardında ulvi bir anlam vardır."

Gözlerimi Jadwiga'ya çevirip yüzüne baktım. Huşu içinde başpiskoposu dinlerken noksanı olmayan bir dindar gibi duruyordu. İnandığı kitapta geçen tüm günahları işleyen o değil gibi... O an aklıma Shakespear'den okuduğum bir pasaj geldi. *Kutsal kitaptan aşırılma sözlerle, çıplak kötülüğümü örterim böylece. Ve en iblisce davrandığım sıra bir aziz görünürüm.* **

Jadwiga'nın bakışları bana çevrildiğinde göz göze geldik. Başpiskopos devam etti duasına. *"Bu kutlu davamızda her gün bir adım daha kurtuluşa yaklaşırken bu uğurda döktüğümüz her kan, verdiğimiz her can Tanrı'nın bizi affetmesi için ödenen bir kefarettir. Kefaretlerimizin kabul olması için dua ediyoruz. Cennetle müjdelenmek için bu dünyada onun savaşçısı olmayı kabul ediyoruz."*

Jadiwaga'nın gözlerine baktım tepkisizlik içinde.

"İntikamcısı olmayı kabul ediyoruz."

Gözlerinin içine bakarak piskoposla birlikte, "Amen," dedim ben de.

Her bir Magnat dua sonrası bizleri itaat etmenin sözde lütfu üzerinde beynimizi yıkamaya çalışırken ben sabırsızlık içindeydim. Bir an önce bitsin de yemek yiyeyim istiyordum. Kızıl Gün'ün tek iyi tarafı verilen ziyafetti zira. O gün hiçbir şey yasak değildi. Patates kızartması ve *waffle* yememe izin veriyorlardı. Ama sadece patates kızartmasını yiyordum. Hem *waffle*'ı Aral'la yemek istiyordum hem de Jadwiga'nın yemeyerek kendimi terbiye ettiğimi düşünmesini sağlıyordum.

Sonunda dağılmamıza izin verdiklerinde Kupaların bir araya geldiği alandan hızla sıyrılıp –akademideki her Tilki kendi grubundan olanlarla bir arada duruyordu törenlerde– Maçaların arasına karıştım ve Wielki'yi buldum kolayca. Maçaların hiçbiri birbirine tahammül edemiyormuş gibi birbirlerinden ayrı duruyorlardı.

---

* Aziz Stanislaus, tüm toplumsal katmanlarda ahlaksızlıklara karşı kararlı bir şekilde vaaz veren, krala bile karşı çıkan, Polonya için ilham kaynağı ve efsane olan bir piskopostur. Kral II. Bolesław, piskoposu ayin yaptığı sırada kılıcıyla öldürmüştür. Bolesław'ın eylemlerine karşı duyulan öfke krallıkta hızla büyür ve kral Macaristan'a kaçmak zorunda kalarak orada mutsuz bir şekilde ölür.

** William Shakespeare, *III. Richard*, Adam Yayınları, s. 54. Ekim 1992, Çev. Berna Moran.

Wielki beni gördüğünde göz kırptı hafiften ve çıkışa doğru ilerlemeye başladığında ona yetiştim.

"Yavaş ol biraz Kızıl," diye mırıldandı. "Kaçtığını sanacaklar."

Omuz silktim yavaşça. "Sadece çok açım."

Gülümsetti bu söylediğim onu. Çok nadiren gülümsüyordu ama en çok bana gülümsediğine yemin edebilirdim. Sanırım benim dertlerim ona epey komik geliyordu.

"Ziyafetten sonra benimle Kovan'da antrenman yapar mısın?" diye sordum merakla yüzüne bakarken.

Bakışlarını bana çevirip alıcı gözlerle baktı yine. Bana ne zaman bu gözlerle baksa; istese ben tepki bile veremeden beni öldürebileceği gerçeğini kalbimin tam ortasında hissediyordum. Ares de şüphesiz tehlikeliydi ama Wielki'nin kan dondurucu bir aurası olduğu bir gerçekti. Ares daha soytarı bir hava taşıyordu, delirdiğinde korkunçtu şüphesiz ama Wielki öyle değildi. Sessiz bir ölüm gibiydi. Azrail'in ta kendisi gibi... Kahretsin... Azrail'i düşünme. *Ölüm meleğini* düşünme. *Benim ölüm meleğim... Hayır. Düşünme. O yaşamdan ibaret. Kahretsin. Uzaklaş bu düşünce yumağından. Delta. Alfa. Sessiz. Sabit. Delta. Alfa. Sessiz. Sabit. Delta. Alfa. Sessiz. Sabit.*

Kalp ritmimi duyduğundan,"Ne oldu öyle az önce?" diye sordu Wielki yüzüme bakarken.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "Bir an seninle antrenman yaptığımda hissettiğim acı aklıma geldi."

Gözlerinde yalan söylediğimi anlıyormuş gibi bir ifade vardı. Kesin anlıyordu da.

"Hissettiğin acı," diye onayladı beni. Hissettiğim acı Aral demekmiş gibi sanki. Kahretsin! Düşünme Lina!

Kalp ritmimin değiştiğini duyabildiğinden kafasını olumsuzca iki yana salladı. "Git Ares'le oyna Kızıl," diye reddetti teklifimi.

Dudak bükerek önüme döndüm. "Aman haşmetlimiz yorulmasın."

Burnundan güldü bu söylediğime. "Yirmi saniyenin beni yorduğunu düşünmen çok tatlı."

Ona hiçbir şey söyleyemedim. Haklıydı. Kovan, akademinin en zorlu ve acımasız antrenman alanlarından biriydi ve oraya girmeye ancak Kupa Ası olduğumda –ki bu ocak ayında gerçeklemişti– hak kazanmıştım. Oraya ilk girdiğimde henüz neyin ne olduğunu bile tam olarak kavramamışken Ares beni duygu simüle eden bir kurşunla tam kalbimden

vurmuş, hissettiğim panik ve acıdan dizlerim üzerinde dakikalarca kusmuştum. Gerçekten kalbimden vurulmuş olsaydım ne olacağını gerçekçi şekilde simüle eden bu kapsül kurşun kâbusum olmuştu.

Ama Jan, eğer oradan galip şekilde ayrılamazsam müzayededen de sağ çıkamayacağımı söylediğinde oradan ayaklarım üzerinde çıkmak tek hedefim haline gelmişti. Müzayede günü bir salon dolusu Kupa ve Maça ile koşmak, hatta onları aşmak ve yenmek istiyorsam Kovan'dan ayaklarım üzerinde çıkmalıydım.

İlk travmanın ardından bir hafta sonra Kovan'a tekrar girmiş ve göreve çıkmadığım her gün orada antrenman yapmıştım. Fakat üç ayın sonunda yalnızca simülasyondan ibaret düşmanları ve benimle antrenman yapmayı kabul eden bir Maça Dörtlüsü'nü yenmiştim. Maça benim destemden olmadığından rütbe almamıştım elbette ama bu itibar zedelenmesine yol açtığından kimse benimle antrenman yapmak istemiyordu. Özellikle de kendi destem...

Wielki ilk teklifimi kabul ettiğinde alana adım atmamın üzerinden henüz yirmi saniye geçmişken salonun diğer ucundan benim olduğum uca gelmiş ve kafama silahını dayamıştı. O yenilgiden sonra ne zaman ona sorsam beni şöyle bir süzüyor, sonra da kızıl gözlerini gözlerime dikip, "Git Ares'le oyna Kızıl," diyordu. Onunla oynayabileceğimi düşünmeden kabul etmeyeceği açıktı.

Dördüncü ayımda Michal'i yendikten sonra –Maça Ası olmayı kendim istemediğimden rütbemi değiştirmemiştim– özgüvenim yükselmiş olsa da onunla kapışmanın bir faydası kalmamıştı. Henüz *abilerimi* bir kez bile yenememiştim ve Kovan'a girişimin dokuzuncu ayındaydım. Hepsini yenmek istiyordum. Jan buradayken en azından bana ne yapmam gerektiğini öğretiyordu ama şu an Wielki buradaydı ve benimle *oynamıyordu*. Bu yüzden Jan yokken Ares'e kalmıştım. O, Wielki'nin aksine meydan okumamı hiçbir zaman reddetmiyordu. O da beni yenmekten veya gelişimimi görmekten zevk aldığındandı tamamen.

Ares'in sıkı ve kaslı bir bedeni vardı. Jan ondan daha cüsseliydi açık ara ama Ares de cılız sayılmazdı. Yine de yakın dövüşlerin pek tercihi olmadığını öğrenmiştim bu bir buçuk sene içinde. Bu yüzden tırnaklarında zehirli iğneler taşıyordu ve oldukça çevikti. Her kasını bir yılan gibi gönlünce kontrol edebiliyordu. Bu yüzden Kovan'da en avantajlı olanlardan biri şüphesiz oydu. Belki de Wielki bu yüzden Ares'i yenmemi bekliyordu.

Gözlerimi yerden kaldırıp ona baktım tekrar. "Ares'i yenersem benimle antrenman yapar mısın?"

Dudakları kıvrıldı yine. Bu fikirden gerçekten zevk aldığı belliydi. "Seve seve," dedi düşünmeden. "Ares'i yenersen o arenaya çıkarım."

İçim hırsla doldu o an. Yumruklarımı sıktım. "Bugün Ares'i yeneceğim," dedim net bir sesle.

Kafasını salladı. "Git ve al."

Onu onaylayıp gözlerimi önüme çevirirken plan yapmaya başladım anında. Onunla onlarca kez Kovan'a girmiştim. Gelişme gösterdiğim de açıktı ama daha zeki ve daha kıvrak olmalı daha çok risk almalıydım.

Yemek boyunca onu yenebileceğim bir strateji düşündüm. Ares'in zaaflarını düşündüm. Keskin köşelerini ve riske girmekten aldığı keyfi düşündüm. Wielki, ona aç olduğumu söylediğim halde yemeğime dokunmadığımdan olsa gerek yanımdan geçerken önüme bir ekmek bıraktığında düşüncelerim bölündü. Gözlerimi refleksle ona çevirdiğimde yemeğini çoktan yemiş ayrılıyordu yemekhaneden. Gözlerimi tekrar masaya çevirip önüme bıraktığı ufak ekmeğe baktığımda kafamda yanan ampulle yemeğimi hızlıca bitirip ekmekleri yanıma alarak kalktım masadan. Tepsimi bırakırken yenmeyen ekmekleri el çabukluğuyla aşırıp üzerimde belli etmeyecek yerlere yerleştirerek çıkışa ilerledim.

Akademinin içinde koşarak merdivenleri çıkıp Ares'i elimle koymuş gibi düello salonunda bulduğumda gözleri bana çevrildi. Kızıl Günlerde gaza gelen pek çok Tilki birbirine meydan okurdu ve bunu en çok Maça olma hayali kuran Kupalar yaptığından Ares'in tüm günü düello izlemekle geçerdi. Yüzümde muzip bir ifadeyle yanına ilerlerken ellerimi arkamda birleştirdim.

Yüzümden ondan bir şey isteyeceğimi anlamış gibi bana göz devirerek gözlerini önündeki dövüşe çevirirken, "Ne istiyorsun Kızıl?" diye sordu.

Buraya gelmemden memnun değil gibi dursa da karşısındaki müsabakadan yeterince zevk almadığını söyleyebilirdim. Üstelik bana, "Kızıl," demesi ifadesinin aksine buraya gelmemden memnun olduğu anlamına geliyordu.

"Benimle Kovan'da antrenman yap," dedim karşısında dikilirken.

İlgisiz duran gözlerini bana çevirdi. "Bana emir vermeye ne zamandır cüret ediyorsun?" diye sordu bana üstten üstten bakarken.

Ona göz devirdim. "Lütfen benimle Kovan'da antrenman yapın efendim."

Alayla gülümsedi bana. "Acı duymaktan zevk aldığını mı keşfettin küçük kardeşim?"

"Geliyor musun gelmiyor musun?" diye sordum başımı yana eğip. "Bu sefer ben kazanacağım."

Dudakları alayla kıvrıldı. "Azmin çok hoşuma gidiyor ama boşa umut bazen ölmekle eşdeğer olabilir."

"Biliyorum," dedim gözlerine bakarken. En iyi ben bilirdim. "Gelecek misin?"

Ciddiyetimden etkilenmiş gibi beni süzerken gözlerinde merak vardı. "Pekâlâ," dedi sonra. Kolundaki saate baktı ve yüzünü ekşitti. "On üç meydan okumam var," dedi keyifsizlik içinde. Dikkatini çeken hiçbir düello olmadığı belliydi yüzünden. Yeterince iyi olmayanlara öfkelenip olduklarından daha aşağı rütbeye düşürdüğü bile oluyordu. Huysuz bir hoca gibiydi.

"Akşam sekizde hazır ol," dedi sonra. "Beni keyiflendirsen iyi olur Kızıl."

Ona gülümsedim. "Duyacağın acı seni keyiflendirir umarım."

Kovan, yaklaşık üç yüz metrekarelik, geçişleri insan bedeni kadar dar tutularak simetrik şekilde yerleştirilmiş yüzlerce sütunla –tam 360 adetti– örülü bir eğitim alanıydı. Her sütunun arasındaki geçişe görünüşte zararsız ama dokunulduğunda sinir uçlarına sızacak kadar ince mikro iğnelerle donatılmış direkler yerleştirilmişti; bazıları sabitti bazılarıysa eğitim ilerledikçe rastgele hareket edebilecek şekilde programlanmıştı. Sütunların yüzey dokuları pürüzlü, kaygan ya da elektrik yüklüydü; geçerken sadece dikkat değil, bedensel zekâ ve içgüdü de şarttı. Aralarına gizlenmiş kızılötesi ışınlar yalnızca gözle değil, bedenin her hücresiyle algılanmalıydı. Kimi sütunların ardında bekleyen düşman simülasyonları ya da gerçek Tilkiler, tetikte olunmadığında veya sütunlara yapılan en ufak temasta yayılan sinyalle saldırıya geçiyor, sistem ise tüm bunları tepki süresiyle birlikte analiz edip not düşüyordu. Alana yayılan bazı tetikleyici sesler Tilkilerin; refleks, duyu algısı, esnekliği ve hayatta kalma içgüdüsü eşzamanlı test ediliyordu. Buradan geçmek, gözle değil sezgiyle görmek; kasla değil bilinçle savrulmaktı. Burası, yalnızca Tilkilerin yürüyebildiği bir labirentti.

Görev olmadığı haftalarda en az beş kez gezdiğim bu alanda artık her bir sütunu her bir direği ezber etmiştim. Duyularım açık ara keskinleşmişti. Eskiden işitme becerimle ne yapacağımı bile bilmezdim

ama artık kulaklarımı ve dizginlediğim kalp atışlarımı nasıl kullanacağımı çok iyi biliyordum. Kendimi bildim bileli her zaman çok çevik biri olmuştum ama burada geçirdiğim dokuz ay beni inanılmaz esnek ve çabuk tepki verebilen biri haline getirmişti.

Sütunlar arasında bir hayalet gibi dolanırken Jan'ın bana öğrettiği suikastçı yürüyüşünde artık uzmanlaşmıştım. Gölge gibi hareket edebiliyor, bir kedi kadar sessiz ve sinsi olabiliyordum.

Sessizce derin bir nefes alıp kulak kabarttım. Yeterince odaklandığımda adrenalimi gönlümce kontrol edebiliyor, duyularımı keskinleştirebiliyordum. Aldığım bir kokuyla anında ileri atıldım.

Ares, "Seni görüyorum Lily," diye seslendiğinde sesi her yönden geldi. Alanın yapısı gereği ses öyle çok dağılıyordu ki bu kulaklarla bile tam olarak nerede olduğunu kestirmesi zordu. Fakat içgüdülerim de keskinleşmişti ve artık rakibimi tanıyordum. Yalan söylüyordu çünkü arkasında olduğuma neredeyse yüzde seksen emindim.

İçgüdülerime ve sezgilerime güvenerek sessizlik içinde sütunların içinde ilerlemeye devam ettim. Yemekhaneden aşırdığım ekmekleri önünden geçtiğim her sütunun ardına teker teker seri ve sessizce bırakırken karmakarışık bir yol çiziyordum. Bu kez onu yenecektim, kafaya koymuştum.

Bir adım öne çıkacakken duyduğum ayak sesiyle yerimde kalakaldığımda onun kokusunu aldım yine. Öyle heyecanlandım ki az kalsın arkamdaki sütuna çarpacakken son anda yerimde sabit kaldım ve nefesimi tuttum. *Ya şimdi ya hiç...*

"Korkaklık mı ediyorsun Lily?" derken sesi yakından geliyordu.

Elimdeki silahı sessizce sıkarken parmağımı tetiğe yerleştirdim. Her an başını yanımdan uzatacakmış gibi adrenalin kanımda kaynarken sütunların sensörlerinin alarma geçmesine birkaç saniye kalmıştı. Sütunun iğnelerindeki sensörler öyle hassastı ki dokunulmasa bile önünde yarım dakikadan fazla kalınmasına izin vermiyordu. Saklanmaya cüret eden herkesi âdeta ispiyonluyordu. Ayak sesleri kulağıma dolarken gözlerimi bir kol mesafesi uzağımda duran direğe diktim. Pürüzlü olanlardandı. Bilerek bu alana gelmiştim ve şans benden yanaydı.

Ayak sesleri yaklaşırken içimden saydığım saniyelerin sonundaydım. Onun da saydığını biliyordum. *28. 29. 30.*

Tam o saniyeden yarım saniye önce önünden geçerek ekmek bıraktığım her sütun alarma geçtiğinde dikkatinin dağıldığını biliyordum. Ares anında ileri atıldığında arkamdaki sütun da alarma geçti ve

ben de ileri atıldım. Direkten tutunarak esnek vücudumla dar alana rağmen mükemmel bir ivme alıp yükseldim ve etrafında döndüğüm sırada Ares sütunların arasından fırladı. Beni fark etti ama geç kalmıştı. O an zaman sanki yavaşlamıştı. Nabzım dakikada iki yüz atıyordu. Sütunlar görüş açımı santimlere bölmüş olmasına rağmen namluyu çevirdim ve tetiği çektiğimde iki el ateş sesi yükseldi. Her şey saniyeler içinde gerçeklemişti. Direği bırakarak ayaklarım üzerine indiğimde alanın yeşile dönmesi bir kazanan olduğunu ilan ediyordu ve bu kez acı duyan ben değildim.

Nefes nefese ileri atılıp Ares'in olduğu bölgeye çıktığımda onu gördüm. Eli kalbinin üzerinde dikilirken şaşkınlık içinde yere bakıyordu. Ben de öyleydim. *Siktir... Onu yenmiştim...*

Ares gözlerinde heyecanlandığında ortaya çıkan parıltılarla yere bakarken ne kadar korkutucu olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu muhtemelen. Kapsül canını çok yakmış olmalıydı ama şoka girmiş gibi kapsülü çıkarmıyordu bile.

O sırada, "KupaAsı Karolina, Sör Ares'e karşı kazandı," diye anons edildi. "Eğitim sona erdi. Analizler her iki kullanıcının da profiline yüklenecek."

Ares bu anonstan sonra hafiften gülmeye başladı ve gülüşü giderek kahkahaya dönerken sol elini gözüne yasladı. Kahkahası her yönden sarıyordu etrafımı.

"Kafayı mı yedin?" diye sordum onu şaşkınlık içinde izlerken.

Bu söylediğim onu daha da güldürdü. "Bu," dedi gülüşleri arasında, "çok iyiydi." Kahkaha attı tekrar. "Kızıl Gün'de!"

Tüylerim diken diken oldu. Kalp atışlarının nasıl zıvanadan çıktığını işitebiliyordum. İma ettiği şeyi anladım. Kutsal günlerinde onu yenmiştim. 15'inde. İdealimizde... "Bu harika olacak," dedi gözlerimin içine bakarken. Müzayede gününden bahsettiğini adım gibi biliyordum.

"Hahahaha!" diye gülerken histeri krizi geçiriyor gibiydi. "Seni baştan yarattım!" Bir kahkaha daha attı. "Senden yenilmez bir silah yarattım!"

Tüylerim diken diken olurken öylece ona baktım. Lina olsaydım bu cümleye hüngür hüngür ağlardım belki ama şimdi Karolina'ydım ve ağlayacağım o dizi ve omzu kazanmadan önce bir hayat kazanmam lazımdı benim...

Ona arkamı dönüp koşarak çıktım Kovan'dan. Uzun koridoru koşarken muhtemelen sonuçlardan haberdar olduğu için buraya gelen Wielki

koridora girdiğinde hızımı artırdım. O durduğunda ben ona koştum ve tam önünde durdum. Işıldayan kızıl gözlerindeki şaşkınlığa bakarken nefes nefeseydim.

"Benimle Kovan'da antrenman yap," dedim içim içime sığmazken. "Seni de yeneceğim."

12 ŞUBAT 2023 — GÜNÜMÜZ

İki senedir uyuduğum en derin uykuydu. Öyle ki Aral beni öpmemiş olsaydı uyanmazdım muhtemelen. Bu iki senede beynimi de eğitmiş, dilediğimde tetikte uyuyabilmeyi dilediğimde fişim çekilmişçesine derin ve uzun uyuyarak –ki bu zamanlar birkaç günü uykusuz geçirdikten sonra Jan'ın yanımda olduğundan emin olduğum anlardı– uyku depolamaktan ibaretti. Aral'ın yanında uyurken de bu derin uykulardan birine düşmüştüm. *En derinine.*

Beni öptüğü için kıpırdandığımda dudakları sağ kaşım üzerindeydi. "Uyandırdığım için üzgünüm," diye fısıldıyordu yüzüme. "Ama seni öpmemek çok zor."

Bu söylediği gülümsetti beni. Gülümsememden öptü sonra beni. Ben de onu öptüm.

"Günaydın," diye mırıldanırken gözlerimi araladım hafiften.

Aral'ın yüzü hemen yüzümün karşısındaydı. Sağımda dirseği üzerine kalkmış üzerime eğilmişti. Dudaklarımdan öptü beni yine. "Günaydın sevgilim."

"Saat kaç?" diye mırıldandım yeni uyanmış sesimle.

"Altı."

Sanırım uyuyakaldığımda saat iki civarıydı. Oldukça iyi uyumuş sayılırdım. Gözlerimi uyanmak için kırpıştırırken Aral'ın dudakları yüzümde geziniyordu. Huzurla doldu içim. Bu hayat için her şeyimi verirdim. *Senin her şeyin Aral, Lina; onu veremezsin...*

Dudakları boynuma kadar indiğinde kollarımı boynuna sardım sevgiyle. "Günaydın sevgilim," dedim tekrar tamamen uyanmış bir halde.

Güldü boynuma. "Günaydın güzel karım," dedi bu kez derinden sesiyle.

Tanrı'm... Evli olarak uyandığımız ilk sabahtı ve ben resmen karısıydım onun... İç çektim sevgiyle. Yüzümü boynuna gömüp boynunu öptüm ve yüzümü sürttüm. "Günaydın kocacığım," diye mırıldandım biraz utanarak yüzümü ona bastırdığım için boğuk sesimle.

Aral, "Bak ya," dedi içi gitmiş gibi.

Omzumu öpüp beni kendisiyle kaldırdığında kucağında oturuyordum artık ve yüz yüze geldim onunla. Güzel yüzüne bakarken uyumadığını gözlerinden anlayabildim. İçim acıdı sebebini bildiğimden. *Sebebi bendim...*

Ellerimi yüzüne yaslayıp gözlerini okşadım ve yüzüne uzanıp beninden öptüm onu sevgiyle. Bunu neden yaptığımı adı gibi bildiğinden iç çekti ve o beni öptü. Birkaç saniye yüzüne öpücükler bıraktım. Gülümserken bunu yaptığımda kollarımı boynuna, bacaklarımı beline sardım. Benimle çıktı yataktan ve küçük bir bebekmişim gibi beni banyoya taşıdı. Beni taşırken gülümsedim ben de. Beni gülümsememden öpüp banyoya girdiğinde ayaklarımın üzerine bıraktı usulca. "Elini yüzünü yıka," derken beni lavaboya çevirdi ve hafifçe kalçama vurdu.

Gülümsetti bu beni. Dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapattığında lavaboya ayaklarımı sürüyerek gidip elimi yüzümü yıkadım. İhtiyaçlarımı giderdim. Hâlâ orada olan diş fırçamla dişlerimi fırçaladım. Aral'ın tarağını kullanarak saçlarımı taradım ve dağılmış saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım. Banyodan çıktığımda eşofmanlarını çıkarmış pantolonunu giyiyordu. Bir insanın pantolonunu beline çekmesinin seksi gelmesi normal miydi?

Sağ omzumu gardırobuna yaslayıp onu izlemeye koyuldum. İzlendiğinin farkındalığıyla bana göz kırpıp dolabına uzandı. Kollarının en ufak hareketinde kasılan kol, sırt ve göğüs kaslarının her birini görmek mümkündü. İnanılmaz bir vücudu vardı. Eskiden de baklavası vardı ama artık engebeli değil bildiğin sıradağlı baklava diyarıydı... Dilimle dudaklarımı ıslattım. Şimdiden onu aşermeye başlamıştım.

"Kaç kilosun şu an?" diye sordum merak ederek.

Gözlerini ilgiyle bana çevirdiğinde dudaklarında bir gülümseme vardı. "Yüze yakınımdır. Neden?"

Kaşlarımı kaldırdım şaşırarak. "Dün gece yüz yirmi civarındasın gibi gelmişti," diye mırıldandığımda yüzünde alaylı bir gülümsemeyle bakarken gözlerinde çapkın parıltılar ışıldadı. "Üstünde olduğum içindir," dediğinde karnıma bir sancı saplandı. Tanrı'm... Böyle bir cevap beklemiyordum...

Kafamı salladım kuruyan dudaklarımı ıslatırken. "Üstümde olduğun içindir evet," diye vurguladım üstümde olduğunu. "Her şeyin epey ağırdı."

Bu söylediğimle yutkunarak başını geriye yatırdığında zaferle gülümsedim. Başını onaylamazca iki yana salladı ve, "Seninle baş edemem ben,"

derken yüzünü sabırla sıvazladığında sol eline ilişti gözlerim ve nefesim kesildi. Ona aldığım yüzüğü ortaparmağından çıkarmış, yüzükparmağına takmıştı... Alyans gibi... Benimle evliymiş gibi... Gibi değildi... Gerçekti... Benimle evliydi...

Olduğum yerden ayrılıp ona yaklaştım usulca hipnoz olmuş gibi ve sol elini tutup yüzünden indirmeme izin verdi. Sol elini avuçlarım arasına alırken gözlerimi yüzüne çevirdim ama ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Gerçekliği ansızın vurmuştu.

"Alyanslarımızı almıştım," dedi güzel gözleri yüzüme bakarken. "Çekmecemde duruyor ama bir kere tak bir daha da çıkarma istiyorum." Sağ eli yanağıma yaslandı. "Tektaşını bile parmağında gönlünce taşıyamıyorsun o yüzden alyansın da sana yük olsun istemediğimden o güzel parmağına takmıyorum. Kendiminkini takmak için de seni bekleyeceğim, o yüzden her şey bitene kadar bu yüzüğümü kullanayım dedim. Sonra eski yerine dönecek."

İçim sevgiyle doldu. Tüm kapanmaz yaralarım kapandı o an. Acım dindi. İçimde bir umut yeşerdi. Adı Aral'dı. Kendisi gibi büyüdü dağ oldu içimde, yüzünü gökyüzüne çevirdi.

"Seni çok seviyorum," dedim güzel yüzüne bakarken.

"Ben de çok seviyorum," dediği sırada parmak uçlarımda kalkıp dudaklarından öptüm onu. O da beni öptüğünde güneş yüzünü bana dönmüş gibi hissettim.

Ellerim yüzüne yaslanırken güçlü kolları belime yerleşip beni kaldırdığında bacaklarımı beline sardım. Öpüşmemizi derinleştirdi bu. Sevgiyle mırıldandım dudaklarına onu öperken. Tam şu anda beni tekrar yatağımıza yatırsın ve dün gece yaptığı her şeyi tekrar yapsın istedim. O da istedi biliyordum ama ikimiz de vakit olmadığının bilincindeydik. Bu yüzden ikimiz de birbirimizi tüketene kadar öpmeyi tercih ettik.

Nefes nefese ayrıldığımızda sıcak nefesi yüzüme dağıldı. "Seni çok seviyorum," dedi dudaklarımın üzerine. "Ne yapacağım seninle?"

Burnumu burnuna sürerken ensesine tırnağımla kalp çizdim. "Ne istersen yapabilirsin benimle," dedim içim ona giderken.

İç çekerken, "Bak ya," dedi dudaklarıma ve öptü beni usulca. Seve seve öptüm onu tekrar. Ama bu uzun bir öpüş değildi. Yüz yüzeyken gözlerime baktı. "Balayına gittiğimizde hamile kalmak istemiyorsan çok iyi korunmamız gerekecek."

Yutkunamadım. "Aral," diye mırıldandım.

"Biliyorum bebeğim," deyip tekrar öptü beni ve eğilip yere bıraktı usulca. Biraz daha kucağında kalırsam kendini tutamayacakmış gibiydi. Gözlerim kasıklarına indiği an çenemi tutup bakışlarımı kaldırdı. Yakalanarak kıkırdadım arsızca. Çenemi tutarak tekrar öptü beni ve omuzlarımdan çevirip kalçama vurarak beni kendisinden uzaklaştırdı. "Gidip giyin."

Gülümsedim bu tatlılığına ama uzaklaşmak yerine ona döndüğümde döneceğimi adı gibi biliyormuş gibi anında beni yakalayıp öylece kaldırdığında dudaklarımdan kıkırtı döküldü. Beni gelin gibi kucağında taşıyarak kıyafetlerimin olduğu koltuğun yanında bıraktı, saçlarımdan öpüp hızla uzaklaştı.

Gülümseyerek Aral'ın üzerimdeki tişörtünü çıkardım öylece. Sutyenimi kollarımdan geçirip gözlerimi Aral'a çevirdim gülümseyerek. "Giymeme yardım eder misin kocacığım?" diye seslendim tatlı tatlı.

Gömleğini giymeyi tamamlamış bir halde başını geriye yatırdı iç çekerek. Bu tatlılığı içimi ısıtırken hafifçe güldüm. Onunla uğraşmayı çok seviyordum. Bana döndüğünde gözlerinde sevgi ve huzur vardı yalnızca, gülümsüyordu o da benim gibi. Usulca yanıma gelip arkamda durdu. Sutyenimin kopçalarını takarken eklemleri tenimi okşadı, sonra da eğilip omzumdaki benimin üzerinden öptü. Yüzümde memnun bir gülümsemeyle ben de yanağından öptüm onu. Geri çekildiğimde elini başımın arkasına yaslayıp dudaklarımdan öptü kısacık. Sonra da kendi işine döndü.

Gülümseyerek ben de işime döndüm. Beyaz sutyenimin üzerine beyaz dantelle kaplı transparan bluzumu giydim. Çoraplarımı ve silahlarımı bulup önce onları hallettim. Ardından siyah kumaş pantolonumu giyip az önce Aral'ın dikildiği yere giderek aynadan üzerimi kontrol ettim. Kıyafetim transparan olsa da neyse ki dün geceki morluklarım belli olmuyordu.

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Aral saatini takmış, saçlarını yapmış, parfümünü sıkıyordu o sırada. Saçları çok güzel olmuştu. Bunu sadece ellerini kullanarak yapmasının seksi gelmesi de normal miydi? Sihirli miydi acaba gerçekten elleri?

Parfümünü yakalarına sıkarken karşısında durup ellerimi arkamda bağladım ve çenemi kaldırıp sıramı bekledim gülümseyerek. Kendisine yeteri kadar sıktıktan sonra yüzünde bir gülümsemeyle bana da sıktı. Kollarımı havaya kaldırıp omuzlarına yaslarken o da fırsattan yararlanıp yanağımı öptü.

"Tamam mı bu kadar?" diye sordu. "Benim gibi kokuyor musun yeterince?"

"Seninmiş gibi kokuyorum yeterince," diye onayladım onu.

Gözleri parladı bu cümleyle. "Lina, Lina, Lina," diye mırıldanırken iç çekerek parfümünü şifonyere bıraktı.

Kıkırdadım. "Özür dilerim Lina Çakırca olunca biraz fazla şımardım."

Kendimden Lina Çakırca diye bahsetmem bakışlarını derinleştirirken kafasını iki yana sallayarak doğrudan dudaklarıma yöneldi. "Dileme bebeğim," dedi dudaklarımın üzerine. "Hiçbir zaman uslu bir kız olmadın."

Kalbimle oynama sırası ona gelmiş olacak ki karnıma sancılar girerken dudaklarımdan öptü beni. Dudaklarımı aralayıp sevgiyle öptüm onu. Uyandığımızdan beri birbirimizden kopamayışımızın sebebi hem evlenerek bir hayalimize kavuşmamızın verdiği bir heyecan hem de iki senelik özlemimizin getirdiği bir yan etkiydi. Ne kadar öpersek öpelim birbirimizi yetmiyordu çünkü. İç çekerek dudaklarımdan ayrılıp son kez ufacık öpücük bırakarak uzaklaştı benden. Hâlâ aklı kalmış gibi başparmağı dudağımı okşarken iç çekti, yutkundu ve dili dudaklarını ıslattı. "Seninle beş sene evden hiç çıkmamak için borca girerdim."

Söylediği şey beni güldürdü. "Neden beş sene?"

Ciddiyetle, "Daha uzun isterdim ama bebeğimizin eğitimine mâni olamayız, onu anaokuluna götürmemiz gerek," dediğinde gülüşüm büyüdü. Böyle bir cevap beklemiyordum asla.

"Ha hemen bebek yapıyoruz yani?" diye sordum keyifle. "Evliliğimizin tadını çıkarmadan, dünyayı gezmeden hemen bebek mi yapacağız?"

Eli belime yerleşirken güldü hafifçe. "Sevgilim ben evden çıkmayalım diyorum sen dünyayı gezelim diyorsun."

"Ay pardon," dedim o detayı unutarak. "Hım," diye mırıldandım. "Evden çıkmazsak bebeğimiz olacağı kesin." Aklıma gelen detayla kıkırdadım. "Evde doğuruyorum o zaman planına göre."

Kafasını salladı o da ayak uydurarak. "Suda doğurturum ben seni."

İkimiz de gülerken elimi tutup öptüğünde sol elinin parmağındaki alyans gibi duran yüzüğü ve benim tektaşım bir araya gelmişti. Bu görüntü karşısında içim gitti anında. Hızla telefonumu alıp bu anın fotoğrafını çekerek ölümsüzleştirdim. Ardından yüzümde bir gülümsemeyle ellerimizi üst üste konumlandırıp yüzüklerimizin üst üste geldiği bir fotoğraf çektim. Yan yana çektim. Ellerimizin fotoğraflarını çekerken Aral şakağımdan ve saçlarımdan öpüyordu beni sevgiyle.

Tam o sırada asansörün olduğumuz katta durduğunu duyunca kafamı kaldırıp gözlerimi kapının olduğu tarafa çevirmemle birlikte elim bir refleksle silahıma uzandı. "Asansör durdu," dediğimde Aral'ın kaşları çatıldı.

Bu katta yalnızca Aral ve Güneş abla oturuyordu. Gelen Kürşat değilse eğer beklenmedik bir misafirdi. O sırada kapı çaldığında benim de kaşlarım çatıldı. Bir Tilki gelmiş olsa kapı çalmazdı herhalde. Zira topuklu ayakkabılar giyiyordu.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordum gözlerimi yüzüne çevirirken.

"Hayır," derken başını iki yana salladı.

Beni korumak ister gibi sağına alırken sol eli belindeki silaha uzandı ama çıkarmadı. Sağ elini sıkıca tutarak peşi sıra kapıya ilerledim. Önden yürüme isteğime karşı koydum. Aral kapıya yavaşça yaklaşıp kapı deliğinden baktığında kaşları çatıldı beklemediği belli bir ifadeyle ve açıklama yapmaya gerek duyar gibi bana baktı.

"Nilay," dediğinde benim de kaşlarım çatıldı hafiften ama Aral'ın çağırmadığını da bildiğimden derdini kendisinden dinlemek için ona tek kelime etmeden kapıyı açtım.

Kapı açıldığında Nilay karşısında ikimizi görmeyi bekliyordu, şaşırmadı hiç. Muhtemelen Kürşat izin vermişti yukarı çıkmasına. Kendi gözleriyle görmesini ya da ağzının payını vermemi istemiş olabilirdi. Kürşat'tı o. Bizim için doğru olacağını düşündüğü şeyi yapardı hep bu yüzden onu yukarı göndermesine öfke duymadım. Onun buraya gelme cüreti göstermesine öfke duydum. Hem nereden biliyordu Aral'ın burada olduğunu?

Nilay, öfkeli harelerini ilk kez hiç çekinmeden yüzüme dikmiş bana bakıyordu. Demek artık maskeleri düşürüyorduk... Maske düşürmek hobim olmuştu iki senede.

Aral, Nilay konusundaki eski hassasiyetimi bildiğinden beni muhatap etmek istemiyormuş gibi, "Nilay?" dedi soru sorar gibi. Ben de ekleme yaptım, "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Yumruklarını sıkarak bana baktığında gözlerinde açıkça düşmanlık vardı artık. "Geldiğin yere geri dönmeye ne dersin?"

Aral buz gibi bir sesle, "Sakın..." demişti ki elini sıktım hafifçe. "Lütfen izin ver," dedim bunu kendim halletmeyi çok isteyerek. "Bırak döksün içini."

Bu tavrım Nilay'ı daha da öfkelendirdi. "Ne kadar utanmazsın," dedi tiksinir gibi. "Gerçekten ne kadar utanmazsın... Onu bu hale getirip

istediğinde gelip istediğinde giderek onu parmağında oynatmaktan hiç utanmıyorsun."

Eğer eski Lina olsaydım tüm bu söylediklerine içerler, yüzüne karşı olmasa bile gerçekliğine ağlardım. Fakat geçmiştim o yolları çoktan. Ağlanacak ve af dilenecek tek kişi Aral'dı. Ağlamıştım, affetmişti ve bitmişti. Kimseye kendimi açıklamak zorunda değildim. Hele de onun gibi dış kapının dış mandalı birine.

Gözlerimi kısarak, "Sen benim hakkımda ne biliyorsun ki?" diye sorduğumda bu küçümseyici tavrı beklemiyordu benden. İki sene önce Aral'ı kaybetmekten korktuğundan ağlayan, onu Nilay'a layık gören Lina yoktu artık karşısında. Muhtemelen buraya gelirken başta planı Aral'ı bulup onu sözde benden korumaktı ama sonra Kürşat ona büyük ihtimalle benimle olduğunu söylemişti ve o da iki sene önceki Lina'yı utandırır, kalbini kırar, ağlatır, en azından hıncımı çıkarırım sanmıştı. Fakat karşısında o Lina'nın olmadığını fark etti anında ve dumura uğradı.

"Sen Aral hakkında ne biliyorsun ki?" diye sordum bu kez. "Sen benim Aral için neler yaptığımı ve yapabileceğimi biliyor musun ki?"

"Aral hakkında senden çok şey bildiğim kesin," dedi üstten bir ifadeyle. "Onu senden daha uzun süredir tanıyorum. Ne kadar iyi biri olduğunu ve seni de sırf sen kendini ona acındırdığın için bırakamadığını biliyorum mesela. Daha önce de yaptı."

Öfkeyle doldu içim. "Sakın," dedim buz gibi bir sesle. "Beni Defne'yle karıştırma. Hiçbir anlamda."

"Aynısınız," dedi çekinmeden üsteleyerek. "İkiniz de onun iyi niyetini suistimal eder sonra da defolup gidersiniz ama ben kalırım!" Parmağıyla durduğu yeri işaret etti nefretle bakarken gözlerime. "İkinizde de vicdan namına hiçbir şey yok. İstediğinizde hayatından çıkıp istediğinizde dönüyorsunuz ve o da saf gibi kabul ediyor sizi! Ben ise hep onun iyiliğini istedim! O kötüyken hep iyi olsun istedim!"

Karşımda gördüğüm şey, ne yaparsa yapsın ona yüzünü dönmeyen bir güneşe olan sitemdi esasen. Bu hissi biliyordum. Ama hiçbir zaman yüzünü döndüklerinden çıkarmazdım hıncımı. Ya da bunu benim hak ettiğimi iddia etmezdim. Onun sorunu buydu. Aral'ı sevmesine katlanabilirdim bir ölçüde, sonuçta Aral'ın bana sadakat sözü vardı bir başkasının değil. Zira o sevilmeyecek gibi değildi, hak bile verirdim Nilay'a. Ama Aral'ın beni sevmesiyle problemi olduğunda benim de onunla problemim olurdu. Aral'ı hak etmediğimi söylerse düşmanım olurdu.

Onunla tartışmanın anlamsız olduğunu anladığım o saniye kafamı olumsuzca iki yana salladım. "Onun değer görmediği yerde durmayacağı ama nezaketinin de kalbinden geldiğini bilmeyecek kadar tanıyormuşsun onu gerçekten," dedim bana duyduğu öfkesine acıyarak. Kendi kafasında kurduğu bir sanrıya inanıyordu belli ki. Kimse Aral'ı benden daha fazla sevemezdi ve kimse bana hak etmediğimi söylemezdi. Onun için ölürdüm. Neredeyse ölecektim de. Zerre pişmanlık duymazdım bunun için üstelik.

"Lütfen bize bir iyilik yap ve geldiğin yere dön," dedim onun bana söylediği sözü ona tekdüze bir sesle iade ederek. "Burada sana ait veya sana dair hiçbir şey yok."

Öfkeden kızaran ve ağlamak üzere olan gözlerle güldü bu söylediğime. "İyilik mi?" dedi gülerek. Sonra da öfkeyle bir adım atıp yüz yüze geldi benimle. "İyilik mi istiyorsun, al sana iyilik," dedi gözlerimin içine bakarken. "Sana bir rapor vermemi ister misin? En azından hapse girmeden onu istediğin gibi..."

Nilay'ın sesini Aral'ın bıçak gibi sesi kesti. "Yeter," dedi buz gibi bir sesle. "Çık dışarı."

Sesi öylesine keskin ve sertti ki Nilay karşımda buz kesti. Gözlerini Aral'a çevirdiğinde yüzünde hayal kırıklığı ve sitem vardı.

"Aral," dedi yalvarır gibi. "Beni kışkırttığını görmüyor musun? Sana ne yaptığını görmüyor musun?"

Aral ona ifadesizlik içinde bakarken Nilay onu tamamen kaybettiğini anlamıştı. "Bana ne yaptığını görüyorum," diyerek onayladı onu. "Yaptığı şeyle yaşıyorum zaten... Dışarı çık."

Nilay, onu kaybetmenin verdiği korku ve üzüntüyle, "Pişman olacaksın," dedi öfke içinde. "Senin iyiliğini isteyen ve seni her koşulda seven birini değil, seni hep terk eden bir kadını seçtiğin için pişman olacaksın."

Öfkeyle doldu içim. Yarasından vurulmak kimin hoşuna giderdi ki? Bu yüzden ağzımı açmadan edemedim. "Kışkırtmak mı?" diye sordum az önce onun bana yaptığı gibi. "Seni kışkırtmamı ister misin?" Öfke dolu harelerini bana çevirdiğinde, "Aral sana hiçbir zaman bana baktığı gibi bakmayacak," dedim gözlerinin içine bakarak. "Sana hiçbir zaman bana dokunduğu gibi dokunmayacak, eli sana uzanmayacak, aranıza giren adımları saymayacak. Seni hiç öpmeyecek, dizinde oturtmayacak ve tek bir bakışınla dünyayı karşısına almayacak. Benim ölmemi diliyorsundur belki içinden ama Nilay," dedim tane tane ve etimle kemiğimle buna

inanarak. "Ben ölsem bile senin bir şansın olmayacak. Tıpkı benim için yalnızca o olduğu gibi onun için de yalnızca ben olacağım. Bu seninle ilgili değil, bizimle ilgili."

Dişlerini sıkarken gözünden bir yaş süzüldü. Parmağını kaldırıp bana dikti. "Eğer gelmeseydin..." dedi öfkeyle. "Eğer adım atmış olsaydım, biz..."

"Hiçbir zaman biz diye bir şey yoktu," dedi Aral ihtimaline bile tahammül edemiyormuş gibi. "Her zaman yalnızca Lina vardı. Varken de vardı. Yokken de vardı. Senin ve benim hiçbir zaman ihtimalimiz yoktu. Hiçbir zaman sana aksini hissettirecek bir davranışım ya da sözüm olmadı. Çok iyi biliyorsun hepsini ve ben hâlâ sabrediyorken dışarı çık Nilay. Lina'ya dair tek kelime daha edersen kalbini kırarım."

Her cümlesi Nilay'ı gözlerimin önünde yıktı. Kafasında bir hayal kurduğu ve bu hayali Aral'ın herhangi bir yalnızlığı ya da gülümsemesiyle beslediği belli oluyordu. Bazen birini sevince insan her şeyi kendisine özel sanırdı. Böyle zamanlarım olmuştu benim de. Genç ve toydum. Sevmenin ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Yüzüme bakmasını istediğim güneşin bana yüz vermediği günlerim de olmuştu. Zira karabulutlar hâlâ üzerimdeydi ama yüzü güneş görene nefret duymuyordum. Nilay, Aral onu sevmediği sürece Aral kimi severse seversin nefret edecekti ondan. Belki de adım atmaktan kastı iki sene içinde değil çok öncesinin pişmanlığıydı. Bilmiyordum. Ama Aral beni sevdiği için mutluydum ve bunu kaybedemezdim. İki sene önceki korkak, ne kendine ne de Aral'a yetebilen, kendine güveni olmayan, Aral'a zarar vermekten ve onu kaybetmekten korkan Lina'nın içi rahatlamadı desem yalan olurdu.

Nilay'ın söyleyecek tek bir kelimesi kalmamıştı geriye. Dışarı çıkıp asansörü beklemek yerine merdivenlere yöneldi ve hızla indi aşağı.

Aral kapıyı kapatıp sol elini sabırla yüzünde gezdirdi. "Lina," dedi özür diler gibi. Ses tonu bile mahcuptu. "Ben gerçekten çok özür..."

Uzanıp yüzünü ellerim arasına aldım ve onu kendime çekip sevgiyle dudaklarından öptüm onu. Özür dilemesini duymaya tahammülüm yoktu. Onunla ilgili olmayan hiçbir şey için özür dilemesini istemiyordum. Böyle bir tepki vermemi beklemediği açıktı. Belki de ona kızmamı beklemişti. Bilmiyordum kafasından ne geçtiğini ama onu sadece sevmek geliyordu içimden.

"Karısını da korurmuş," dedim dudaklarının üzerine gülümseyerek. "Laf da söyletmezmiş."

Onu yanlış anlamadığım için olsa gerek omuzları gevşerken aramızdaki mesafeyi eğilerek kapattı ve öptü beni. Sonra da eğilip sağ kolunu bacaklarıma sardı ve beni tek kolu üzerine oturtarak kucağına aldı sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi.

"Benim için beş senedir yalnızca sen varsın," dedi geçtiğimiz iki senede hiçbir şey yaşanmadığına beni ikna etmek ister gibi. "Yemin ederim Lina yanlış anlaşılacak hiçbir şey yapmadım."

Onu göğsümde yaşatmak istiyordum. "Hiç öyle düşünmedim zaten sevgilim," dedim yüzüne sevgiyle bakarken. "Aklımın ucundan bile geçmedi."

Omuzları gevşedi bir nebze. "Özür dilerim böyle bir şey yaşandığı için."

Kafamı iki yana salladım. "Çok sevilesi olmak senin suçun değil," derken yanağını öptüm. "Ama keşke yüzüğünü gösterseydin ona."

O an aklına gelmiş gibi kaşları çatıldı anında ve panikledi açık açık. "Aklıma gelmedi yoksa saklamak gibi bir..."

Gülmeye başladım. "Şaka yaptım," dedim anında paniklediği için. "Şaka yaptım biricik tatlı kocam, sakin ol."

İç çekerek başını geriye yatırdı. "Bak ya," dedi onunla dalga geçtiğim için. "Benim elim ayağım titredi Lina, sen benimle dalga geçiyorsun."

Kıyamayarak yanağını okşadım. "Sana kendimden çok güveniyorum," dedim net bir sesle. "Ama senden hoşlanıyor, demiştim."

"Ben de arayı açmıştım," dedi kendini savunarak.

Bu yeni bilgiyle kaşlarımı kaldırdım. "Arayı mı açtın?" diye sordum merakla ve burun kıvırdım biraz. "Mezarlıkta ve taziye evinde pek öyle gibi değildi."

Kaşları çatıldı hafiften. "Öyleydi," dedi net bir sesle. "Belki sana öyle gelmemiştir."

Bu tatlılığı gülümsetti beni. Gözlerimi kısarak başımı sağ omzuma yasladım. "Seni kıskandığım için öyle sandığımı mı ima ediyorsun?"

Dili dudaklarını ıslattı. "Kıskanmıyor musun?"

"Kıskanıyorum," diye onayladım onu.

O da kafasını sallarken, "Nasıl bir his bilirim," diye mırıldandı hoşnutsuzluk içinde. "Ben böyle posta koyamam ama işte."

"Nikâhına alırsın," dedim yumuşaması için. Michal'e sinirlenirse o konu çok uzardı çünkü ve onu yeterince teselli edemezdim.

Gözlerime bakarak iç çekti. "Evet," diye onayladı beni. "Nasıl nikâhıma aldım ama seni..."

Gülümsedim. "Çok güzel aldın."

Gülümsedi o da. "Keyfin iyi mi?"

Kafamı salladım. "Keyfimi değil Nilay, şu an Jadwiga gelse bile bozamaz," dedim güzel yüzüne sevgiyle bakarken. "Dün evlendik, çok güzel seviştik, kollarında uyudum, öpücüklerinle uyandım, beni öperek aklımı başımdan aldın, benimle güldün, seninle hazırlandım, senin gibi kokuyorum, yüzükparmağında bana ait bir yüzük var çünkü kocamsın," dedim içe çekerek. "Kesinlikle hâlâ müthiş bir sabah."

Gözlerinde benimle gurur duyan sevgi dolu bakışlar vardı. İki sene önceki Lina yine onun sadakatine gölge düştüğüne ihtimal vermezdi ama üzülürdü açıkça. Ama ben bu yollarda vakit kaybedemezdim artık.

"Sana bayılıyorum," dedi sevgiyle yüzüme bakarken. Sonra dudaklarında bir gülümsemeyle burnunu tenime sürterken, "Kocan sana bayılıyor," dedi benimle alay eder gibi ama sesinden memnuniyet akıyordu.

Acayip tatlıydı, bayılıyordum ona. "Çünkü karınım," dedim şımararak.

Burnundan güldü. "Güzel karım," dedi derinden gelen sesiyle.

Tüylerim diken diken oldu, "Bak ya," diye mırıldandım onun gibi içim giderken.

"Bakarım sevgilim," dedi boynumu öperken.

O an aklıma takılan bir soruyu sormak istedim. "Konuyu kapatacağım ama bir sorum var," dediğimde kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "Senin burada olduğunu nereden bildi? Ben tahmin ederek geldim. O nereden biliyor?"

"Sanırım konumumu görebiliyor," dedi hoşnutsuzluk içinde ve cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Birkaç ayara bakıp tahmin ettiği doğruymuş gibi bana gösterdi ve Nilay'ın konumunu görmesini engelledi.

"Hımm," diye mırıldandım cevaptan ve işlemden memnun kalarak.

"İyi miyiz?" diye sordu yine.

"Değilsek bırakmayacak mısın beni?" diye sordum muziplik ederek.

"Bırakmak demeyelim ona," dedi öncelikle. "Ama evet seninle bu evden dargın ayrılmam bir daha."

Tüylerim diken diken oldu. Bir daha asla dargın olmayacaktık birbirimize. Tüm kalbimle inandım buna.

"İyiyiz sevgilim," dedim sevgiyle sol gözünün altındaki benini öpüp. "Çıkalım."

O da beni öpüp yere bıraktı. Birlikte çıktık evimizden. Kürşat ve Jan muhabbet ediyordu. Kürşat, Jan'ın maskesine doğru konuşmaktan

pek rahatsız değil gibiydi. Jan vizörünü hafifçe aralayıp bir pipet sokmuş Kürşat'la karşılıklı çay içiyordu. Dünyanın en alakasız iki insanıydı. Bu hallerine gülmeden edemedim.

İkisi de hızla çaylarını bitirirken Alin'i görmeye gideceğimizi söyledik. Hep birlikte binadan çıktık sonra. Bizim arabamızı Kürşat kullanırken Jan motoruna bindi. Garip hissettim kendimi. Eski günlere gitmiştim sanki. İçimi kötü düşünceler kemirmeden önce Aral'ın elini tuttum sıkıca.

"Yak beni. Tekrar şekillendir dilersen.
Ne istersen olurum senin için."

"Yapabiliyor olsaydım bile Lina...
Tek bir şeyini değiştirmezdim sevgilim."

Yol boyu sohbet ettik. Araba evimin önünde durduğunda derin bir nefes aldım. İki sene önce Aral'la buraya ilk gelişimizi hatırladım bir an. Onu buraya getirdiğimde evde kimse yoktu, eve ilk kez birini getirdiğim halde evde karşılayan biri olmamasına içerlemiştim. Sevgilimi annem ve babamla tanıştırırken olayların nasıl gelişeceğini hep merak ederdim. Hatta babamı evde bulduğum gece Aral bizde kaldığında Aral'a anlatacaktım bunu ama fırsat olmamıştı.

Eve yürürken gözlerimi Aral'a çevirdiğimde bana ilgiyle baktı. "İki sene önce babam eve ilk döndüğünde bizde kalmıştın hatırlıyor musun?" diye sordum. Hatırladığını biliyordum. Kafasını salladı yavaşça.

"Sana bir şey anlatacağım, demiştim ama anlatamamıştım."

Gözlerinde o günkü gibi bir merak yeşerdi hemen. "Evet. Yazmanı istemiştim."

Gülümserken onayladım onu. "Üniversitedeyken bazen babamla ilk sevgilimi nasıl tanıştıracağımı düşünürdüm," dediğimde bir tık tadı kaçtı Atakan'dan bahsettiğimi sanarak ama yine de hiç bozuntuya vermeden ilgiyle dinledi beni. Onu çok seviyordum gerçekten.

"Bunları düşünmeye seninle tanıştıktan sonra başlamıştım ve senden hoşlanmaya başladıkça senaryolarımın sayısı artmıştı," diye ayrıntı verdim bir saniye daha üzülmesine katlanamayarak. "Sevgili olsak bunu babama nasıl söylerim diye düşünürdüm. Zaten tanıştığınız için seni sevgilim olarak nasıl tanıştıracağımı, konuyu nasıl açacağımı, babamın nasıl tepki vereceğini düşünürdüm."

Gözleri o kadar güzel parladı ki dünyam oradan ibaret olsaydı keşke diye düşündüm.

"İlk sevgilin olarak beni mi düşündün?"

Kafamı salladım. "Evet. Atakan akıma hiç gelmezdi, hep sen gelirdin."

Dili dudaklarını ıslatırken eğilip saçlarımdan öptü beni. "Neyi hak ettiğini biliyormuşsun o zaman da."

Gülümsetti bu söylediği beni. "Hak ettiğimi düşündüğümden değil," diye mırıldandım. "Sen bayağı ulaşılmazdın benim için ama o kadar güzeldin ki..." O anlara gittim o an sanki. "Daha önce hiç kimseyle konuşurken bu kadar heyecanlanmamış, karın ağrısı çekmemiştim."

Kafasını iki yana salladı bu fikri hâlâ kabul edemiyormuş gibi. "Ben de seni rahatsız etmekten korktuğumdan sen yazmadıkça yazmıyordum." Sabırla yüzüne dokundu. "Koşsana be oğlum peşinden."

Güldürdü bu söylediği beni. "Ben daha iletişime açık biri olsaydım koşar mıydın peşimden?"

Anında onayladı beni. "Tabii ki koşardım Lina," dedi net bir ifadeyle. "Senin benden ufacık bile hoşlandığını hissetsem bana bir şans ver diye her şeyi yapardım."

Merakla baktım yüzüne. "Hiç anlamadın mı senden hoşlandığımı?"

"Anladım," dedi yüzüme sevgiyle bakarken. "Deniz'in restoranında sarhoş olduğunda."

Burnumu kırıştırdım. "Alkol yaramıyorsa demek..."

Yanağımdan bir makas aldı gülümseyerek. "Tanıdığım en tatlı sarhoşsun."

İçim titredi öyle söylediğinde. Yine bir pişmanlıklar silsilesinin altında ezilecekken fırsat bile vermeden kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti ve yanağımdan öptü sevgiyle. Gülümsedim. Derin bir nefes aldım ve binaya girdik. Merdivenleri çıkarken elimden tuttu sıkıca. Jan ve Kürşat arkamızdan geliyordu. Kapıyı çaldığımda gülümseyen yüzüyle annem açtı, gözlerine bakarken olan bitenden haberdar olduğunu anladım. Babam hemen yanında huysuz bir ifadeyle dikilirken annemin zoruyla orada olduğu çok belliydi. Gözlerim Alin'i aradığında onu babamın arkasında saklanırken buldum. Utandığı için babamın arkasında kıpır kıpırdı. Gülümsetti bu beni. İçim sıcacık oldu. Aral haklıydı; Alin küçücük daha, kalbi bana küsmek bile istemiyor onun, o yalnızca beni görmek istiyor tüm kalbiyle...

Annem yüzünde bir gülümsemeyle, mavi gözlerindeki heyecan belli olurken, "Hoş geldiniz," diyerek içeri aldı bizi.

"Merhaba anneciğim," diye mırıldanıp içeri girerken annem bana sarıldığında ben de ona sarıldım. Aral, Jan ve Kürşat hemen arkamda duruyordu.

Annemden ayrıldığımda, "Hoş bulduk Celina Hanım," dedi Aral saygıyla. Annemin elini öpmek için eğildiğinde annem izin vermeyip sevgiyle Aral'ın yanağına dokundu. "Hoş geldin canım."

Aral'ın gözlerinde kabul görmenin mutluluğu, omuzlarında rahatlığı vardı. Sanırım benimle gizli saklı evlendiği için anneme karşı mahcubiyeti vardı. Tüm ilgimi ve sevgimi Alin'e vermeden önce gözlerimi babama çevirdim. Gözlerini Aral'a dikmiş onu resmen bakışlarıyla dövüyordu.

"Babacığım?" dediğimde sesimde hem uyarı hem de sevgi vardı.

Gözleri bana çevrilirken bakışları anında yumuşadı, elini uzatıp başımın arkasına yasladı ve eğilip alnımdan öptü beni. "Efendim babacığım,"

dedi korumacı bir tavırla. Aral'a nispet yapıyordu resmen. Onaylamazca kafamı iki yana sallarken gülümsedim ona. Gözlerimi arkasında heyecanla beni bekleyen kalbimin parlayan parçasına çevirdim. Babamın pantolonuna tutunmuş, heyecan ve utançla kıpırdanıyordu. Göz göze geldiğimizde kendini tutamayıp kıkırdadı ve içimde ikinci bir güneş açtı.

"Merhaba minik sincap," deyip diz çökerken Alin boynuma atladı. "Meyaba Lina'cığım," dedi tatlı sesi. Peltek konuşmasını tekrar duyduğum an kalbim küt küt attı. Aral haklıydı yine. Özenerek konuştuğunda düzgün söyleyebiliyordu R'leri belli ki ama şimdi o kadar heyecanlıydı ki umursamıyordu. "Seni çok özledim."

Kollarımı ona sıkıca sardım. Kokusunu içime çekerken sıkıca sarıldım ona. "Ben de seni çok özledim," dedim sevgiyle.

O sırada Jan'ın kaskını çıkarıp anneme saygıyla başını eğdiğini gördüm göz ucuyla. "Merhaba Celina Hanım," diye mırıldandı. Kürşat da aynı şekilde selamladı annemi. Arkamda babamla görüşmek için uzun bir sıra oluşmuştu. Benimse tek odağım oydu.

Saçlarını okşayıp omzundan öperken, "Özür dilerim," dedim tüm kalbimle. "Gelemediğim için."

Yanağımı öpüp yüz yüze geldi benimle. "Yeden gelmedin?"

Öfkeyle yandı içim. "Anneannem izin vermedi."

Kafasını salladı usulca. "Babacığım da öyle söyledi," dedi. Bundan hiç hoşlanmadığı yüzünden belli oluyordu, zira küçüklüğünden beri bir şeyleri beklemek zorundaydı. Canımı yaktı bu gerçek. "Ben aytık beni sevmiyor sandım Lina'cığım," derken sallandı hafifçe. Nazlanıyordu ama kalbimi yaktı söyledikleri.

Genzimdeki yangın kalbime akarken, "Seni her şeyden çok seviyorum Alin," dedim tüm kalbimle. Elimi güzel yüzüne uzattığım an yanağını sevmem için avucuma yerleştirdiğinde kalbim sıcacık oldu. Kendini tutamayıp gülümsedi. Yanağını sevgiyle okşayıp öpücüklere boğdum onu.

"Seni çok seviyorum," dedim art arda. Ta ki o kıkırdayana kadar...

Beni yanağımdan öpüp, "Ben de seni çok seviyo-rum Lina'cığım," derken R'yi söyleyebilmek için duraksamıştı bir an. Aral'ın dediği gibiydi yine. Özenerek konuşuyordu benimle.

"Ben daha çok seviyorum," dedim yanağını tekrar öpüp.

Gülümseyerek yüzümü elleri arasına aldı eskisi gibi. "Lina'cığım," diye fısıldayıp bana bir sır vermeye koyuldu. "Sen Aral'cığımla evlendin mi? Babacığım dün anneciğime söylerken duydum."

Fısıltısı öyle tatlıydı ki onu göğsümde yaşatmak istedim. Gülümsedim güzel yüzüne bakarken. Kafamı hafifçe sallayıp, "Evet," diye fısıldadım.

Kıkırdadı heyecanla. "Ayal'cığım bizimle mi yaşayacak artık? Babacığım öyle dedi."

Kendimi tutmayarak güldüm hafifçe. "Bizimle mi yaşasın istiyorsun?"

Kafasını salladı hızla. "Batı'cığım, Kusey'ciğim ve Ekin'ciğim de gelecek mi?"

Babamın kâbusu olurdu bu sanırım. Kıkırdadım. "Bakarız."

Gülümsedi neşeyle. "Ben büyünce kocaman bir ev alacağım Lina'cığım, hep birlikte yaşayalım. Denis'ciğim, Güney'ciğim ve Doğu'cuğum da gelir. Güneş abla ve Melek'çiğim de gelir. Melek'in babası, Ayal'cığımın babası ve annesi de gelsin, evimis kocaman olacak."

Ben Alin'e gülerken babam her şeyi gayet net duyduğundan Alin'i koltuk altlarından tuttuğu gibi kaldırdığında Alin kıkırdadı. "Baban sadece iki kızına bakabilir," dedi Aral'a laf dokundurarak. "Aral'a da kendi babası baksın."

Alin kıkırdadı. "Jan'ımın payası çok babacığım Aral'cığıma da bakalım."

Jan hafifçe güldüğünde Alin'in Jan'a Janım dediğini fark ettim ve bu tüylerimi diken diken etti. Jan'ın ismi Lehçe, "Yan" olarak okunuyordu. Alin'in Jan'la, isminin Latince J harfiyle yazıldığını öğrenecek kadar yakınlaşmış olmalıydı ona Janım demesi için. Gözlerimi Jan'a çevirdiğimde gülümsediğini gördüm, Jan'ı böyle içten güldüren çok nadir şey vardı. İçimde bir aile sıcaklığı hissettim ikisine bakarken.

Aral gülümseyerek Alin'in yanağını severken, "Ben hepinize bakarım," dedi gururla.

Gülümsedim ona. Alin gülerek babama baktı. "Bize Ayal'cığım bakacakmış babacığım," deyip babamın yanağını okşadı. "Sen aytık çalışma."

Babamın yüz ifadesine gülmeden edemedim. "Aslında senin baban karun kadar zengin bebeğim," dedi kendini beğenmişlikle. Doğru söylüyordu.

Alin ona kıkırdarken Aral bana göz kırptı.

Kapının önünde dikildiğimiz için annem, "Hadi kahvaltıya geçelim," dedi. "Simitler soğuyor."

Aral anneme döndü ilgiyle. "Yardım edebileceğim bir şey var mı Celina Hanım?" diye sordu gülümseyerek.

"Karımın bir şeye ihtiyacı olursa ben yardım ederim," dedi babam huysuzluk içinde.

Annem gülümseyerek, "Mutfakta bana ikiniz de yardım edebilirsiniz," derken ona uyarı dolu bir bakış attı, ardından elini benim ve Aral'ın koluna sevgiyle koydu. "Kürşat, Jan, siz de geçin yavrum hadi," dedi sevecen bir sesle. "Her şey hazır zaten."

Alin, babamın kucağında mutfağa ilerlerken Aral'a öpücük attı ve göz kırptı. Gülümsetti bu beni. Aral önce annemin ilerlemesi için nezaketle ona yol verirken elimden tuttu alışkanlıkla. Jan ve Kürşat annemin peşinden mutfağa giderken bizi yalnız bıraktılar birkaç saniye. Minnettarlıkla baktım Aral'ın yüzüne.

"İyi misin?" diye sordu gözlerime bakarken.

"İyiyim," dedim sevgiyle. "Teşekkür ederim." Bu teşekkürün her şey için olduğunu biliyordu.

Uzanıp saçlarımdan öptü beni çekinmeden ve mutfağa gittik el ele. Jan ve Kürşat yan yana otururken Alin, babam ve Jan'ın arasında oturuyordu. Kıkırdayarak Jan'la konuşurken ona, "N'aber Janım," deyip gülüyordu habire.

Bu herkesi güldürüyordu. Jan'ı bile... Sonra dikkati bize çevrildi. Sandalyesinden kayıp masanın altına girdi ve kolayca dizlerimin arasından çıktı gülerek. Sevimli sevimli başını sağ omzuna yatırdı. "Seninle oturabilir miyim Lina'cığım?"

Öptüm onu içim giderek. "Tabii ki oturabilirsin minik sincap."

Jan, babama doğru kaydığında, Kürşat da bir sandalye kaydı ve Aral onu ikimizin arasına oturttu kolayca. Alin, Aral'ın yardımından ötürü yanağına sevgiyle bir öpücük bırakıp bana sokulduğunda kolumu beline sarıp sarıldım ona.

Babam yüzündeki sahte huysuzluğu bir kenara bırakmış, huzurlu bir ifadeyle bize bakarken, "Herkese afiyet olsun," deyip gözlerini minnettarlıkla Aral'a çevirdi. İki kızının da huzurunda katkısı yadsınamazdı.

Herkes kahvaltıya başlayıp sohbet ederken Alin'le birbirimize bir süre sarılı kaldık. Doğduğunda içimdeki bir boşluğu kapatmış gibi gelmişti. O zaman anlayamıyordum sebebini ama artık biliyordum. Alin, ben dört yaşımdayken öldürülen yanımı kazandırmıştı bana. O benim çocukluğum, yaşama sevincimdi. Eğer o olmasaydı buralara kadar gelir miydim bilmiyordum. Alin bir yaşam enerjisi, Aral güzel bir hayatın hayaliydi. Ve ben, iki sene sonra, sonunda olmam gereken yerdeydim. Her şeyim tamamdı. O an, saatin durmasını istedim içimden. Tam şu an zaman dursun istedim.

Önce annem benim tabağıma bir şeyler koydu aç gitmemden korkar gibi. Bir dilim ekmeğe sevdiğim şekilde peynir ve reçel sürüp tabağıma bıraktı. Ardından Aral bir lokma simidin üzerine üçgen peynir sürüp bıraktı tabağıma. Aklıma birlikte yediğimiz simit ve üçgen peynir geldi. Babam tabağımı patates kızartmasıyla doldurdu. Bu yaptıklarına karşı gözlerim dolarken huzurla gülümsedim. Gözümden süzülen bir damla yaş Alin'in saçlarına karıştı. "Sizi çok seviyorum," diye fısıldadım.

Alin bana daha sıkı sarılırken annem gözyaşımı silip saçlarımı okşayarak öptü beni. Babam sevgiyle gülümsedi bana. Aral sırtımı okşarken, "Ben de çok seviyorum," dedi çekinmeden.

Babamın çatık kaşları ona döndüğünde kendimi tutamayarak güldüm. Babam ona çatalını uzatıp, "Sen çok olmaya başladın," diye uyardı mutsuzluk içinde.

Aral hafifçe gülerken, "Ben de sizi seviyorum anlamında söyledim babacığım," dediğinde babam kusacak gibiydi.

"Tadımı kaçırıyorsun," dedi huysuz huysuz.

Kıkırdadığımda Alin de güldü. Çenesini kaldırıp bana baktı. "Ben de sizi çok seviyorum," dedi neşeyle. Herkes ona gülümserken annem ona yemesi için bir lokma uzattı. Sonra Kürşat ortaya bir laf atıp sohbet başlattı Aral'ı kurtarmak ister gibi. Gülümsedim ona. Aral'ı, La Hire'ın elinden bile kurtarmaya gönüllü oluyordu. Muhteşem bir arkadaştı.

Alin'i dizime alıp birlikte benim tabağımdan kahvaltı yaparken erkekler sohbet ediyorlardı. Annem merakla gözlerime baktı gülümseyerek. "Nasılsın canım?" diye sordu ilgiyle. "Ağrın sızın var mı? Burnun kanıyor mu?"

Kafamı iki yana salladım rahatlaması için. "Hayır anneciğim iyiyim," dedim dürüstçe.

Gülümseyerek kafasını salladı ama endişe yıllar önce gözlerine yer etmişti bir kere. Ondan kurtulmasına fırsat vermiyordu hayat.

"Sana iyi davranıyor mu?" diye sordu Jadwiga'yı kastederek.

"Üstesinden geliyorum merak etme sen," dedim. Canını sıkmasını istemiyordum.

Jadwiga'yla yaşadığım iki sene boyunca anneme öyle çok üzülmüştüm ki babamın kızıl olmasına dua etmiştim hep onu kurtardığı için. O koskoca evde anneme dair tek bir şey bile yoktu. Tek bir hatırası yoktu. Annemin bir zamanlar o evde doğup büyüdüğüne dair ne bir fotoğraf ne bir eşya ne bir iz... Hiçbir şey yoktu ona dair. Adını bile anmıyorlardı. Aklım almıyordu.

Ben kuşum için bile ağlamıştım günlerce. Bir insan kendi evladını nasıl silebilirdi böylece? Bana böyle davranan Jadwiga'nın, anneme nasıl davrandığını hayal edebiliyordum. Hizmetlilerden duymuştum annem henüz bir bebekken bile ağladığında yanına gitmez, kimsenin de müdahale etmesine izin vermemiş Jadwiga. Annem ağlarken hiçbir zaman teselli edilmemiş. Babam, annem ağladığında gözyaşını silen ilk ve tek kişiymiş...

Bu yüzden annem kafasını salladı elimi hafifçe sıkarak. "İyi ki babana çekmişsin," dedi bununla kendini teselli ediyormuş gibi. Sonra gözlerimin içine baktı. "Hazırladıklarım ne durumda?" diye sordu sonra merakla. "Aksatmıyoruz," dedim güvence vererek. Gözlerinde bizim için ve kendisi için bir şey yapabiliyor olmanın ona verdiği gücü gördüm. Onun için zor olmalıydı buna karar vermek ama kabuğunu kırmıştı bu iki senede. Bizi bir daha kaybedemezdi o da. Bu son şansımızdı.

O an anneme sormak istediğim bir şeyi hatırladım. "Aral'ın alerjisini tedavi ettiğini duydum," diye mırıldandım kısık bir sesle.

Annem merakıma hafifçe gülümserken bir anlığına Aral'a baktı. "Evet," diye onayladı beni sonra. "Aral'ın genetik yapısındaki alerjik tepkiyi tetikleyen immünolojik varyantları tanımlayıp bu varyantları baskılayacak veya regüle edecek bir genetik protokol geliştirdim. Aynı zamanda bağışıklık sistemini eğitmek için kontrollü oral immünoterapiye başladık. Şu an gayet iyi durumda."

İçim rahatlarken minnettarlıkla gülümsedim anneme. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. Eğer Jadwiga gibi bir annesi olmasaydı harika bir bilim insanı olacağına şüphem yoktu ama bulduğu her tedaviyi, insanlara zarar vermek için kullanılmasın diye saklamak zorundaydı.

Yanağımı okşadı sevgiyle. "Rica ederim bir tanem," dedi içtenlikle. "Sizin için bir şey yapabildiğime çok mutluyum."

Uzanıp yanağından öptüm onu. Aral'ın belimdeki eli sırtımı okşadı usulca. Babamla konuşuyordu ama bir kulağının bizde olduğunu biliyordum. Benim de aklımın bir yarısı hep onda kalıyordu.

Alin lokmasını çiğnerken çenesini merakla kaldırıp bana baktı. "Lina'cığım?" dedi soru sorar gibi. Gözlerimi ona çevirdim. Gülümsedi bana tatlı tatlı. "Düğününde ben de gelinlik giyebilir miyim? İkimiz de prenses gibi olalım mı?"

İçim sıcacık olurken tatlılığından bayılacak gibiydim. "Olalım," diye onayladım onu. "Sana dünyanın en güzel gelinliğini alacağım," dedim yanağını öpmeden hemen önce.

"Siz zaten prensessiniz," diye araya girdi babam. "Babanız size her zaman prenses elbisesi alır, *gelinlik giymeniz için çok erken.*"

Babamın bu kabullenemeyişi çok tatlı olduğundan gülümsedim.

Aral babamı onaylarken, "Damat olarak biricik baldızıma istediği her şeyi almak görevim."

Babam ona dik dik baktığında annem anında araya girerek, "Çay içer misiniz?" diye sorduğunda Aral, "Ben koyarım Celina Hanım," deyip çaydanlığa uzanacakken babam ondan önce davranarak çayları o koydu.

Alin, ben ve annem kıkırdadık. Alin, kulağıma tatlı tatlı herkesin duyduğu şeyleri fısıldarken her şey daha komikti. Aral ve babamın atışmalarını izlerken Alin bana kendi sevdiği her şeyden daha fazla yedirdi. Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar çok yedim...

Her güzel sabah gibi o kahvaltı masasından ayrılmanın da vakti geldi. Alin kollarını sıkıca boynuma sarmıştı gideceğimi biliyormuş gibi. Öptüm onu sevgiyle. Aral da hem onun hem benim üzülmemizi hiç istemediğinden Alin ağlarsa diye müdahale etmek için hemen yanımda duruyordu.

"Alin," dedim sevgiyle.

Omuz silkti yavaşça. "Gideceksin biliyorum," dedi mutsuzluk içinde. "Ama yeni geldin Lina'cığım. Ben seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim," dedim omzunu öperken. "Ve evet, gitmem lazım ama sana söz. Bir dahaki gelişimde bir daha uzun bir süre gitmeyeceğim."

Benden ayrılıp yüzüme baktı anlamayarak. "Neden gidiyoysun ki? Gitmesen olmaz mı?"

Tebessüm ettim zorlukla. "Olmaz," dedim gözlerine bakarken. "Ama yemin ederim, bir dahaki gelişimde uzun süre gitmeyeceğim."

Dudak büktü. "Ne zaman geleceksin peki?"

"En fazla bir hafta sonra," dedim söz vererek. "Sonra tamamen seninim. Söz."

Gözlerini anneme çevirdi ikna olmak ister gibi, annem ona gülümseyerek kafasını salladı hafifçe. Dudak büzüp omuzlarını düşürdüğünde kabullendiğini anladım. Gözlerini babama çevirdi. "Bir hafta kaç gün babacım?"

"Yedi gün bir tanem," dedi babam sevgiyle. "Hem belki ben ablanı kaçırırım her gün."

Alin gülümsedi bu cevaba. "Ayal'cığım kızabilir ama."

Babamın kaşları çatıldı. "O kimmiş?"

Alin kıkırdadı. "Lina'cığım ar-tık Ayal'cığımın ka-rısı oldu babacığım. Annem de senin ka-rın ve sen başkasının anneciğime dokunmasına izin vermiyorsun hiç."

Babam aldığı cevap karşısında huysuzca kaş çattığında Aral gülerek Alin'in saçlarından öptü.

Babam Aral'a kaşını kaldırdığında Aral gülümsedi. "Ben bir şey söylemedim."

Babam dik dik suratına bakarken elini kaldırıp boynunu vurmuş gibi yapınca, "Baba," dediğimde gözlerini bana çevirdi. "Boy ölçüsü," dedi alayla. "Boyunun ölçüsünü alacağım."

Aral hafifçe gülerek onayladı onu. Hepsini öperek vedalaştım onlarla. Annem bana uzun uzun sarıldı. Yanağımı öptü sevgiyle.

"Dikkat et kendine," dedi gözlerime bakarken. Planıma o kadar büyük katkısı olmuştu ki ona minnettardım.

"Ederim anneciğim," dedim güzel mavi gözlerine bakarken. "Sen de dikkat et."

Kafasını salladı. Beni alnımdan öptü. "Çok mutlu ol bebeğim."

Gülümsedim ona. Ardından Aral'a sarıldı annem sıkıca. Yüzünü elleri arasına aldı Aral epey eğilmişken. "Sen de kendine çok dikkat et güzel oğlum," dedi sevgiyle. "Ayağına taş değmesin."

Aral yüzündeki bir elini tutup elinin üzerine saygıyla bir öpücük bıraktı. "Ederim Celina anne," dediğinde tüylerim diken diken oldu. "Lina'yı da hiç üzmeyeceğim. Teşekkür ederim anlayışın için."

Annem, Aral'ın kendisine anne demesini beklemediğinden hem şaşırdı hem de bu onu duygulandırdığında hafifçe gözleri doldu. Yanağını okşadığında babam burnundan kesik huysuz bir nefes verdi.

"Bana bir daha baba de de bak ne oluyor," diye mırıldandı ağzının içinden.

Gözlerimi kısarak ona çevirdiğimde omuz silkti çocuk gibi. "Yeterince oğlum var."

Kafamı salladım alayla. "Bana Aral'ı oğlun gibi gördüğünü söylediğini hatırlıyorum," dedim Aral'la beni tanıştırdığı doğum günümü hatırlatarak.

Dik dik Aral'a baktı. "O kızımla evlenmeden önceydi."

Aral ona gülümseyerek bakarken elini babama uzattı ama tokalaşmak değil daha çok öpmek ister gibiydi. İlgiyle babama bakarken

babam Aral'ın elini sıkıca tutup ona güç uyguladığında Aral gülerek hafifçe eğildi.

"İstersen kolumu kırabilirsin babacığım," dedi alayla.

Babam iğrenir gibi baktı yüzüne. "Gerçekten ağzımın tadını kaçırıyorsun çocuk."

Bu söylediği Aral'ı güldürdüğünden gamzesi çıktı. Babam da kendini tutamayıp bıyık altından gülerken elini bırakıp Aral'ın omzuna vurdu babacan bir ifadeyle.

"Açık konuşayım," dedi gözlerine bakarken. "Tek hatanda fişini çekerim."

"Baba," dediğim anda annem de, "Kadir," dedi uyaran bir tonda.

Babam Alin'e baktı umursamazca. "Bana katılıyor musun bir tanem?"

"Evet babacığım," dedi Alin kıkırdayarak ve Aral'a baktı. "Lina'cığımı üsersen babacığım ve ben sana çok kızacağız Ayal'cığım."

Aral gülümseyerek Alin'in yanağını sıktı hafifçe. "Mesaj alındı."

Alin gülerek ona göz kırptı. Babam gülümsedi Alin'in tatlılığına ve onu kucağına alıp gözlerini bana çevirdi. Bana bakarken sanki benim de Alin'den bir farkım yoktu o an gözünde.

Elini yüzüme uzatıp alnımdan öptü beni tekrar. "Dikkat et kendine."

Yanağını öptüm sevgiyle. "Sen de."

Alin'i ve annemi de öpüp Aral'ın peşi sıra çıktım dışarı. Jan ve Kürşat her şey için teşekkür ederek aşağı inerken ben de onlara el sallayıp Aral'ın elinden tutarak indim merdivenleri. Aral'ın elimi tutuşu her basamakta sıkılaştı. Beni bırakmak istemediğini biliyordum ama her şeyin bitmesine az kalmıştı. Çok az kalmıştı. Bir daha hiç ayrılmayacaktık.

Jan beni Jadwiga'ya götürmek üzere motorunun üzerinde hazır beklerken, "Hazır mısın Kızıl?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Hazırım." Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Görüşürüz sevgilim," dedim güzel gözlerine bakarak. "Dikkat et kendine."

Kafasını salladı. "Sen de sevgilim," deyip eğildi ve saçlarımdan öptü beni. "Haber ver bana."

Kafamı salladım. Dün Ada'yla konuşmuştuk bu sorunu. İkimizin de telefonuna bir program yüklemişti. Artık daha sık iletişim kurabilecektik.

Yanağını sevgiyle öpüp iç çekerek ayrıldım. Gözlerim evimizin balkonuna iliştiğinde annem, babam ve Alin'in balkondan bizi izlediğini gördüm. Alin gülümseyerek el salladığında ona el salladım. Alin, elini öpüp bana öpücük gönderdiğinde ben de ona gönderdim.

Jan da gülerek ona el salladığında Alin kıkırdadı. "Güle güle Janım," dedi kıkırdayarak.

Bu beni de güldürdü. Jan ona kalp yaptığında kıkırdadım. Aral elimi tutarak motora binmemde bana yardım etti. Hemen yanımda dururken eğer kimse olmasaydı onu öpmeyi çok isterdim. Aral gözlerime bakarak iç çekerken, "Biliyorum sevgilim," dedi bana aklımı okuyormuş gibi.

Gülümsedim ona. "Seni seviyorum," dedim sevgiyle.

"Ben de çok," dedi sevgiyle yüzüme bakarken. "Ne olursa olsun önce kendini düşün."

Kafamı salladım. Sanki bu mümkünmüş gibi... Jan bana uzattığı kaskı taktı başıma. O bir adım geri çekildiği an Jan gaza bastığında ona hafifçe el salladım ve önüme dönüp kollarımı beline sardım.

"Tebrikler Kızıl," dedi o sırada. "İki dertten daha kurtuldun."

Hem Nilay'ı hem de Alin'le olan küslüğümü kastettiğini bildiğimden gülümsedim hafifçe. "Alin bir dert değil derman daha çok," dedim sevgiyle. "Nilay'sa hiçbir zaman derdim değildi," diye mırıldandım. "Derdim Aral'daki yerimdi." Sol elimdeki tektaşa baktım sevgiyle. "Beş senedir bir an bile hiç değişmemiş halbuki."

Kotanların malikânesine girip çıkmak Kovan'da yürümekten daha kolaydı. Bu yüzden hiçbir şey yokmuş gibi odamdan üzerimi değiştirmiş bir şekilde çıkıp Jadwiga'yı karşılamak üzere Wielki'nin yanında dikildiğimde tam saatinde oradaydım.

"Günaydın Sör Wielki," dedim sakinlik içinde yanında dikilirken.

"Hım," diye mırıldandı. "Uzun zamandır bu kadar sakin bir ritim duymamıştım."

Kalbimin ritmini kastettiğini bilerek kafamı salladım arsız gibi. "Uykumu iyi aldım."

O da burnundan güldü tam karşısına bakarken. "Yastığını değiştirdin herhalde."

Kafamı sallayarak onayladım onu. Dünyanın en güzel yastığında uyumuştum. Yatağım da oydu. Yorganım da. Evim de. Odam da. Kalbim de. Aklım da. Her şeyimdi. Aral'ın üzerinde uyumayı çok özlemişim... Her şeyi gibi...

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Onu dün yalnız bırakmadığın ve diğer her şey için."

Gözlerini bana çevirdiğinde yumuşak bir ifade gördüm birkaç saniyeliğine. Ardından ikimiz de Jadwiga ve onu takip eden ayak seslerini işittik.

Jadwiga salona kolunda Pars'la girdiğinde Wielki ve ben başlarımızı saygıyla eğdik. Jadwiga'nın Pars'ın kolundan destek alması, dün gece hiç uyumadığına işaret ediyordu. Bunu belli etmek istemese de artık yaşlıydı, güçsüzleşmişti ve bu yanını sadece ondan zarar gelmezmiş gibi bir tek Pars'a gösteriyor, bazı sabahlar onun koluna girerek normal bir şekilde hayatına devam ediyormuş gibi dursa da yürümek için Pars'tan destek aldığını anlayabiliyordum.

Bu ve bunun gibi başka ufak sebeplerden Pars'ın onun için bir kâhyadan daha fazlası olduğuna kanaat getirmiştim. Elbette hiçbir zaman böyle bir cümle kurmamış ve imada bulunmamıştı ama Jadwiga da neticede bir insandı ve insanların zaafı olurdu. Pars'ı bir yandan olmasını istediği çocuğuymuş gibi bir yandan da yeterli olmadığı için onu hor görüyormuş gibi bir izlenim alıyordum. Garip bir ilişkileri vardı. Onu nasıl görüyor olursa olsun Jadwiga için önemli biriydi. Hissediyordum bunu. Belki de eğer besleyebiliyorsa şayet, kocasından daha fazla sevgi ve yakınlık duyuyordu ona.

Pars onu kahvaltı masasına kadar götürüp arkasında durduğunda biz de iki metre kadar uzakta dikiliyorduk.

"Gelin çocuklar," dedi sahte bir sevecenlikle. "Oturun. Pars sen de otur."

Wielki ile ben masaya ilerleyip oturduk. Pars ve Wielki karşılıklı otururken ben Wielki'nin yanına geçtim.

"Tahmin edersiniz ki berbat bir sabah," derken gözlerini bana dikti. "Dün sabah yaşadığımız sinir bozan hadiseden sonra bir de Marek'in bir kartının Aral Çakırca tarafından öldürüldüğünü öğrendim."

İfadesizlik içinde baktım yüzüne.

"Bu konuda ne düşündüğünü bilmek isterim," dedi gözlerime bakarken.

"Aral Çakırca'yı karşısına alması talihsizlik olmuş Majesteleri," dedim gözlerine bakarak. "Zira ben Aral Çakırca'nın korunacağına dair sizden bizzat söz almışken..."

İfadesizlik içinde yüzüme bakarken sahte bir gülümseme belirdi yüzünde. Kusamadığı nefret, bir gülümseme oluyordu yüzünde. "Elbette," dedi gülümseyerek. "Aral Çakırca'yı öldürmek gibi bir emri yokken

onunla yüzleşmesi emre itaatsizliğe girer. Fakat bu konuda diyecek başka bir şeyin yok mu?"

Uzun tırnaklarımı pantolonuma sürttüm sessizce. "Aral Çakırca, tıpkı babası gibi ciddi bir tehdit arz ediyor," dedim duymak istediği şeyi söyleyerek ve ekledim. "Fakat istediğini elde ettiğinde bizimle çatışmak gibi bir arzusu olmayacaktır. Babasıyla farklılar." *Tamamen yalandı. Aral artık beni verseler dahi bize çektirdikleri acılar için intikamını alırdı. Son raddedeydi.*

Jadwiga bana yanıt vermeden gözlerini ilgisizce benden çekip önündeki sağlıklı bitkisel karışımdan bir yudum aldı. Bardağa baktım bir saniyeliğine. Ardından gözlerimi Pars'a çevirdim. O da ilgiyle bana bakıyordu.

Pars, "Ben aksine babasıyla aynı olduğunu düşünüyorum," dedi gözlerime bakarken. "Babası da *eşinin* ailesi için bizimle karşı karşıya geldi ve Durmuşların misyonunu benimsedi. Pek tabii Aral Çakırca da aynısını yapabilir. Ki bana kalırsa yapıyor da."

Eşine yaptığı vurguya rağmen ifadesizlik içinde baktım yüzüne. İstese bilsindi evlendiğimi, hiçbir şey yapamazlardı. Jadwiga o taç için mecburdu bana. Kendisi de biliyordu bunu. Eğer ben Kızıl Joker olamazsam Jadwiga da Hükümdar olamazdı.

Pars'a, "Onun hakkında ne biliyorsun ki?" diye sorarken bir anlık ironi yaşadım. Bugün ikinci kez soruyordum bunu.

Dudakları alayla kıvrıldı Pars'ın. "Dürüst olmamı istersen..."

"Ah evet lütfen," diyerek böldüm onu zevkle.

O da hafifçe alayla gülümseyerek devam etti. "Senden daha fazla tanıyorum. Alkolikken benim barıma gelirdi."

Dişlerimi sıktım hafifçe. Bunu biliyordum zaten.

"İki sene önce de gelmişti," diye ekledi gözlerime bakarak.

Kaşlarım çatıldı. *Aral iki sene önce alkol mü almıştı yani?* Tekrar alkol tüketmeye başlamış olsaydı kokusunu alırdım ama her zamanki kalp çarpıtışına sebep olan kokuya sahipti hâlâ. *İki sene önce bir anlığına içmiş olabilir miydi?* Arabasında ilaç da görmüştüm.

"Bu kadar yeter," dedi Jadwiga tahammül edemiyormuş gibi. "Aral Çakırca'nın nasıl biri olduğu değil almış olduğu kararlar önemli ve eğer Karolina'ya verdiğim söz olmamış olsaydı çoktan ipini çekmiş olacaktım," dedi tehditkâr gözlerle yüzüme bakarken. Öfkesini gördüm. Belki bir ay kadar önce içim titrerdi bu ihtimale ama artık korku hissetmiyordum. Hem Aral'a hem de kendime duyduğum karşılıklı güvenin inşa

ettiği bir güven zırhıydı bu. "Anlıyorsun değil mi çocuğum," dedi gözlerimin içine bakarken. "Ne kadar bağışlayıcı ve sözüme sadık olduğumu anlıyorsun değil mi?"

"Evet Majesteleri," dedim gözlerine bakarken. "Minnettarım."

"Aynı sadakati güdüyor musun sen de benim için?" Gözlerinde gizlemediği bir şüphe vardı artık. "Baban gibi aptallık etmeye cüret etmezsin değil mi?" Sırtını bir Hükümdar gibi koltuğuna yasladı. "Bana kendini öldürtmezsin değil mi?"

Tereddüde dahi düşmedim. Oyunum bitene kadar buydu çünkü asıl gerçeğim.

"Evet Majesteleri," dedim tüm samimiyetimle. Elimi göğsüme yaslayarak saygıyla başımı eğdim. "*Sonuna kadar emrinizdeyim.*"

Sağ elinin parmakları başımı kaldırmam için hareketlendiğinde başımı kaldırdım.

"Öyle olmalısın," dedi gözlerime güç zehirlenmesiyle bakarken. "Yaşamak istiyorsan şayet..." Ben sessiz kaldığımda derin bir nefes aldı. "Şimdi asıl gündemimize dönebiliriz," diyerek çatalını ve bıçağını eline alarak kahvaltısını etmeye başladı. "Çakırcaların dün sabah gönderdiği paketi maalesef Marek görmüş bulundu. Diğer Magnatlar da bu hadiseden haberdar oldu şüphesiz. Müzayede gününü uzatmamaya karar verdim fakat hemen yarın da yapamam, korkmuşum gibi görünür. Halbuki ben düşmanıma karşı bir hamle yaparken tüm Magnatların onayını alma teferruatından bir an önce kurtulup hiç kimseye hesap vermeden düşmanımın ipini çekmenin derdindeyim."

Aral'a dün anlattığım gibi Jadwiga Hükümdar olmak üzere olduğundan ve müzayede halihazırda müsteşarın cenazesi sebebiyle ertelendiğinden yeni müzayede gününü seçme hakkı vardı. Bu yüzden kimse normalde planladığı günü bilmediğinden erkene çektiğini de bilemezlerdi.

"Aynı zamanda kart sahiplerinin hazırlanması için uygun bir zaman tanınmalı," diye ekledi Wielki. "Purificatio Sanguinis gününü seçmeyi düşünür müsünüz?"

Purificatio Sanguinis, kanın arınması anlamına gelen Latince bir terimdi. Dzień Ognia'yı (Kızıl Gün) her ay anmak ve yemin etmek için her ayın 15'ine verdikleri bir isimdi. İstanbul'da her 15 Şubat'ta kutlanan Purificatio Sanguinis, yalnızca kanla yıkananların anıldığı, Circus'a sadakatin vurgulandığı gündü. O gün her bir Tilki Circus'a sadakati için tekrar yemin ederdi. İki sene önce 14 Şubat'ı 15'ine bağlayan gece Aral'ın

kollarından çıkıp Ares'e gittiğimde gözlerimin önünde yemin ederken anlamamıştım o zaman yaptığı şeyi ama artık biliyordum. O an tutsak olduğu halde gözlerime bakarak Circus'a yemin etmişti.

Jadwiga aklından geçen buymuş gibi onayladı Wielki'yi. "Ben de o günün çok daha uygun ve vurucu olacağını düşündüm. Böylece yeminimi bir Magnat olarak değil bir Hükümdar olarak edeceğim." Gözlerini ilgiyle Pars'a çevirdi. "Yetiştirebilir misin her şeyi?"

"Elbette Majesteleri," dedi Pars tereddüt etmeden. "Siz yalnızca gönlünüzden geçen tarihi söyleyin. Her şey kusursuz olacak."

Jadwiga memnuniyetle baktı Pars'a. Ardından kahvaltısını etmeye devam etti. "Öyleyse 15'i için hazırlıklara başlayın. İki gün her şey için yeterli olacaktır."

Üçümüz de Jadwiga'yı onaylarken içimdeki heyecan öyle büyüdü ki neredeyse ellerim titreyecekti. Tanrı'm... Yapacağı en erken tarih olan 15'ini iki senedir idealize ediyor olsam da Jadwiga'yı o tarihi seçecek kadar köşeye sıkıştırabileceğimi düşünmek bir hayaldi yalnızca. Fakat şimdi gerçeğimdi... Heyecanla topuklarımı parkede belli bir ritimle tıkırdattığımda bu Jadwiga ve Pars için rastgele bir davranıştı ama duyması gereken kulaklara gerekli mesajı vermiştim. Aral'a bu Sevgililer Günü'nde normal bir hayat ve kendimi verecektim mutlaka...

Angelina, Kadir Kara'ya duyduğu ritimleri aktardığında Kadir Kara, küçük kızına labne ve vişne reçeli sürdüğü ekmeği yediriyordu. Angela, kulağının içine yerleştirilen pirinç büyüklüğündeki çipten ona bilgiyi aktarırken Kadir Kara'nın yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Küçük kızı bu gülümsemeyi üzerine alınıp kıkırdadı.

"Niye gülüyorsun babacığım?"

Kadir Kara sevgiyle kızının güzel yüzünü öptü. "Ablan ne kadar harika biri değil mi?" diye sordu kızına.

Küçük kızı en az kendisi kadar hayrandı Lina'ya. "Evet öyle," diye onayladı anında babasını. "Lina'ğıcım çok güzel, çok akıllı, çok muhteşem ve müthiş ve çok harika ve süper bir kız. Değil mi babacığım?"

Babası onayladı onu. "Öyle gerçekten," dedi tüm kalbiyle.

Öyle bir plan yapmıştı ki işlemez sandığı her an tıkır tıkır işliyordu. Sessizliği Lina'yı gerçek bir insan sarrafı yapmıştı. Kendi değerini

anlaması zordu bir tek onun için. Halbuki herkesin içini görüyordu sanki. Kendisini insan sarrafı sanırdı ama Lina insanların vereceği tepkiyi ölçebiliyor, düşünce şekillerini tam olarak anlayabiliyordu.

"15 Şubat," diye mırıldandı Kadir Kara. Güldü hafifçe. İki sene önce, *"Eğer müzayede 15 Şubat'ta olursa Jadwiga'yı hata yapacak kadar köşeye sıkıştırmışız demektir,"* demişti. Ama en garanti tarih 19 Şubat'tı. Her şeyi o tarihe bağlamışken 15'inde karar kılınması paha biçilemez bir ödüldü. Jadwiga tetikteydi ve ihanete uğrayacağını biliyordu. Gücü almak için acele edecekti, hazırlıklar yetişirken içeri giren çıkanın haddi hesabı olmayacaktı. Jadwiga; köle gibi kullandığı her bir Köpek ve Tilki'nin taşıdığı tepsinin altında ellerine Karalar tarafından verilmiş, iplerinden kurtulmak isteğiyle bilenmiş bıçaklar olduğundan habersizdi. Bu sadece özgürlük savaşı değildi, mazlumun zalime başkaldırısıydı. Karalar tarafından yazılmış bir üçüncü senfoniydi...

Kadir Kara heyecanla küçük kızının mavi gözlerine bakarken, "Ölü adamın sandığı üzerinde on beş adam," diye mırıldandığında küçük kızının gözleri parladı heyecanla. "Yo-ho- ho," dedi heyecanla ve ellerini kaldırdı. "Ve bir şişe rom."

Kadir Kara memnuniyetle ve yüzünde zafer ifadesiyle kızının yanağını okşadı ve öptü onu içi giderek. "Sen içmene bak, gerisini getirir şeytan."

Küçük kızı kıkırdadı ve devam etti. Sesini kalınlaştırdı, "Yo-ho-ho ve bir şişe rom!"* diye bağırdı korsan gibi.

Kadir Kara yüzünde bir gülümsemeyle bakarken küçük kızına, gözünde Lina'nın küçüklüğü canlanmıştı. İç çekti özlemle ve bir hayat dolusu yeterince güçlü olamamanın verdiği pişmanlıkla. Celina Kara, kocasının yüzündeki ifadeyi adı gibi bildiğinden –çünkü her sabah aynada görüyordu o ifadeyi– uzanıp şakağından öptü onu. Yanağını okşadı sevgi ve minnettarlıkla. Her şeye rağmen minnettardı ona. Kadir Kara, hayatına girmemiş olsaydı Jadwiga Kotan'ın emirleri doğrultusunda elini buladığı çocukların kanına dayanamayacak, bir gece ansızın soğuk laboratuvarında kendisini asmış olacaktı.

Kadir Kara, Celina'nın yüzünde minnettar ifadeye bakarken uzanıp sevgiyle önce dudaklarından sonra alnından öptü karısını. Kolunu ona sarıp göğsüne çekti onu. "Size istediğiniz o hayatı vereceğim," dedi yemin eder gibi. "Bir daha gözlerinden tek bir damla düşmeyecek."

---

* Robert Louis Stevenson, *Define Adası*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, s. 8. Eylül 2021, Çev. Nurettin Elhüseyni.

Celina Kara yanağını okşadı sevgiyle. "Kendine dikkat et," dedi onun kendini feda etmesinden korkarak. "Sana ne olursa olsun ihtiyacımız var. La Hire'a değil. Sana," dedi üzerine basarak.

Kadir Kara gülümsedi hafifçe. "Biliyorum canım."

Onu tekrar öpüp gözlerini kucağında gülümseyen küçük kızına çevirdi. Öpülme sırası kendisine gelmiş gibi çenesini kaldırdı ve yanağını çevirdi babasına. Kadir Kara içi giderek öptü onu. Ufak suratının her köşesini öptükten sonra boynunu öperken onu gıdıkladı gülüşünü duymak isteyerek. Alin istediği gibi kahkahalar attı ve ufak elleriyle babasını durdurmaya çalıştı.

Kadir Kara yüzünde bir gülümsemeyle doğrulup tatlı yüzüne baktı. "Yemeğini bitir küçük korsan," deyip onu eşinin kucağına bıraktı ve kalktı yavaşça. Balkona çıkıp gözlerini karşı daireye dikti.

Dudaklarını oynattı. Jan yalnızca gözlerini kırptı ve ikisi de arkasını dönerek evlerine girdiler. Jan evinden çıkarken Balın'a ulaşıp önceden planlanan oyunu sahneye koyduğunda Balın hızla yola çıktı. Aldığı mesajı bir an önce Mehmet Ali'ye iletmesi elzemdi.

Balın, Mehmet Ali'yi düşündüğünde kalbinde eski bir sızı peyda oldu yine. Dün sabah iki sene sonra ilk kez olumlu anlamda bir ilerleme kaydetmişlerdi. Nedeninden emin değildi ama Aral'ın etkisi olduğunu tahmin ediyordu. Lina affedilmişti. Umuttu bu. Neden kendisi de affedilmesindi ki? Hem sonra Hükümdar Çakırca da Mehmet Ali'ye izin vermişti sanki. Bilemiyordu. Mehmet Ali, onu yolcu ederken gözlerine bakmıştı uzun uzun. Sonra iç çekmişti ve Balın, o iç çekişin çok şey olduğunu biliyordu. Mehmet Ali için çok şey olduğunu biliyordu. O içi çekenin Mehmet Ali değil Ali olduğunu biliyordu... Mehmet Ali ve Ali bambaşka kişiliklerdi. Mehmet Ali Durmuş duvarlı, kesin yargılı, köşeli biriydi çoğunlukla. Duygularını gizlerdi, hemen samimi olmazdı kimseyle. Ama Ali öyle değildi. Ali sadece yakınlarına karşı olduğu kişiydi. Samimiydi, güleçti, sevecendi. Sıcaktı. Aile gibi...

"Müsait bir zamanda konuşalım mı?" demişti ardından. Kalbi ağzında atmıştı Balın'ın o an. Hevesle başını sallamış, "Çok isterim," demişti.

Balın Raya için aile belirsizlikten ibaret bir terimdi. Kadir Kara'dan önce ailenin önemini bile pek anlayabilmiş değildi. Lina'yı izlerken anlamıştı tüm meseleyi. Ne zaman Lina'ya baksa o olmak isterdi. Hem de Lina istemezken hayatındaki pek çok şeyi... Lina, her zaman Balın'ın olmak istediği ama hiçbir zaman olamayacağı biriydi. Buna zaman zaman

içerlerdi. Ta ki Mehmet Ali'yle tanışana kadar. Onun tarafından sevilene kadar Lina olmak istemişti ama Mehmet Ali tarafından sevilince Balın olmak en sevdiği şey haline geldi. Balın olmayı sevdi. Mehmet Ali'nin *Balım*'ı olmayı sevdi...

Balın'ın iki senedir bir Mehmet Ali'si yoktu ve bu boşluğu nasıl dolduracağını bilmiyordu hiç. Ama Lina'yla, Kadir Kara'yla, Sör Jan hatta Sör Wielki'yle bile tahmin edebileceğinden daha fazla yakınlaşmıştı. Lina'yı kıskanmıyordu artık, aksine benzer kaderi paylaştığı –en azından aşk hayatlarında– kız kardeşi gibi görüyordu onu. Ne zaman ona Aral'a vermesi için bir çay iletilse uzun uzun bakıyordu çaya Balın. Lina'ya imreniyordu o anlarda. Hem Circus'a yakalanma riskine hem bunca şeye rağmen Aral'a bunu yapabilecek cesareti göstermesine. Kendisinde iki cesaretin de zerresi yoktu zira. Öyle ki Mehmet Ali'nin artık ona karşı pek bir şey hissettiğini bile sanmıyordu düne kadar. Bazı geceler nefes almak zor geldiğinde ve bir daha asla onunla uyuyamayacağını düşündüğünde ağlamaya başlıyor, sabahı zor ediyordu. En zoru gecelerdi. Gündüzleri düşünmemek için bir sürü iş ediniyordu kendine ama geceleri yalnızdı. Zifiri bir yalnızlık...

Ama sonra dün yaşanmıştı işte. Mehmet Ali ona iki sene sonra belki de ilk kez Ali gibi bakmıştı. Kalbi öyle şiddetle çarpmıştı ki o an... Ölecek sanmıştı ve şimdi onu görmeye giderken heyecan duyuyordu yine. Belki ona gittiğinde konuşmak için fırsatları olurdu. Beş dakika bile yeter gibi geliyordu Balın'a. Halbuki yetmeyeceğini biliyordu. Beş dakika kendi hayatında çok uzundu Balın için ama Balım'ken ne kadar da kısa geldiğini düşündü.

Mehmet Ali'yi görecek olmanın verdiği heyecanla motorla hızlandığında tek şeritli orman yolunda karşı şeritten gelen bir kamyonun arkasından hızla bir araba çıkıp onun şeridine girdiğinde Balın kaçmak için refleksle sağa kırdı ama araba doğrudan üzerine sürmüştü. Balın motorun burnunu kurtarsa da arkasını kurtaramadığından araba motora hızla çarptı ve Balın motoruyla şiddetle savruldu. Yaklaşık elli metre motoruyla birlikte sürüklenirken ona çarpan araç durdu ve içerisinden genç bir adam indi.

Balın kazanın yarattığı şok, aldığı ağır darbeler ve yükselen adrenaliniyle gözlerini ağır ağır açıp kapatırken doğrulup kaskını başından çıkardı can havliyle. Sırtını bariyere yaslarken nefes nefeseydi. Acı içinde inlerken bir küfür mırıldandı. Bir hafta içinde geçirdiği ikinci kazaydı

bu fakat bu seferki gerçekten hayatına kastedilme amacıyla olduğundan ciddi yaraları vardı. Kolunun kırıldığından emindi örneğin. Yüzüne akan sıcaklıkla eli başına giderken gözlerini ona yaklaşan bir karaltıya çevirdi. Yaklaşık elli metre uzaktaki adam ona doğru yürürken ona bir silah doğrulttuğunu gördü. Yıllardır bir Köpek gibi yaşamanın en iyi yanı güçlü bir direnç, acıya hızlı adapte olma, hayatta kalmak için yanında adrenalin bulundurmasıydı. Balın hızlı düşündü. Hemen ateş etmemesinin sebebi kötü bir nişancı olmasıydı muhtemelen. Bu yüzden hızlı olmalıydı. Aradaki mesafeyi kapatmadan en iyi çıkış yolunu seçti. Kafasında bir kaçış planı kurup bir anda harekete geçti ve kendisini bariyerin altından yamaca doğru bıraktığında bir el ateş edildi.

Balın aşağı yuvarlanırken acı içinde kaldı ama kendini hareket etmeye zorlayıp zorlukla ayağa kalkıp ormana ilerledi. Eli acıyla belinin sol yanına gittiğinde sıcak ıslaklık vurulduğunu gösteriyordu ama yarasına bakmadan bayılmamak için ceketinin içcebindeki adrenalin iğnesini çıkarıp kontrol etti, sağlamdı. Aplikatörü aktive edip bacağına sapladığında Köpekler için geliştirilen özel doz adrenalin anında kanına karıştı ve Balın can havliyle koşamaya başladı.

Peşindeki Tilki miydi yoksa bir Köpek mi anlaması zordu onun için. Lanet Tilkiler de saçlarını koyu renk kullanıyordu neticede. Küfür mırıldanarak stratejik bir bölge ararken bir el daha ateş edildiğinde refleksle başını eğdi ve o an en iyi olan konumu seçerek tepedeki bir kayanın arkasına geçti. Eli telefonuna gitti. Eğer bir Tilki'yse peşindeki, yardım almadan hayatta kalması epey düşük bir ihtimaldi. Sör Jan'ı arasa hemen gelmeye çalışırdı şüphesiz ama olduğu konuma en yakın olan Mehmet Ali'ydi. Fakat onu gizli konumdan çıkarmak mantıklı olur muydu o konuda kararsız kaldı. Ya çevrede başkaları da varsa ve Mehmet Ali'nin çıktığını görür, Atilla Durmuş'un yaşadığı ifşa olursa? Lina'nın tüm emeği boşa giderdi.

Balın yanında taşıdığı ufak kalibreli silahını çıkardı. Ardından kana bulanan eli boynundaki kolyeye gitti. Eğer onun peşine düşmüşlerse onu öylece öldürmeyecekleri kesindi, konuşturmak için işkence edeceklerdi. Bu yüzden Balın ya savaşarak ölecekti ya da dayanamadığı bir anda her zaman kolyesinde taşıdığı intihar hapını içecekti. Böylece kimse ağzından hiçbir şey alamazdı onun.

Köpeklere öğretilen ilk şey kendinden vazgeçmekti. Köpekler savaşabilecek kadar iyi eğitilmezdi hiçbir zaman. Aksi halde toplanıp isyan

edebilirlerdi. Savaşmayı bilmediklerinden ele geçirilmeleri işten bile değildi. Bu yüzden ele geçirilmeleri halinde Circus'un sırlarını kendileriyle birlikte mezara götürmeleri elzemdi. Her Köpek boynunda taşırdı kendi susturucusunu. Sör Jan ona biraz dövüşmeyi öğretmişti ama açıkça Tilkilere işleyecek yumrukları yoktu onun. Hiçbir zaman kuvvetli bir kız olmamıştı. Zira küçükken doğru düzgün yemek bile bulamazdı. Zekiydi sadece. Bir tek zekâsı vardı elinde. Sör Jan o yüzden onu yanına almıştı. Rol yapmakta, oyun oynamakta iyiydi. Fakat tüm bunlar Köpeğe göre iyiydi elbette. Tilkilerin hepsi bu konularda ondan çok daha iyi oldukları için Tilki'ydi zaten. *Ve kızıllardı, kan gibi...*

Silahına bakarken acıyla güldü hafifçe. Böyle öleceğini hiç düşünmemişti. Sıktı kabzasını. Siktir. Mehmet Ali'yle konuşmayı çok istiyordu. Ölmesinin sırası değildi ki şimdi. Hem bu savaşı görmeyi de çok istiyordu. Onu hor gören, ondan çocukluğunu alan, hiçbir değeri yokmuş gibi davranan herkesin aynı acıyı çektiğini görmeyi istiyordu. Ona zulmeden bu düzenin yandığını görmek istiyordu. Savaşmazsa eğer küçüklüğünün yüzüne nasıl bakardı?

Silahını sıktı avuçlarında. Savaşacaktı son ana kadar, olur da kaybedeceğini anlarsa intihar hapını içecekti. Ölmemesi lazımdı. Mehmet Ali'yi görmek istiyordu. Onu öpmek istiyordu. Çok özlemişti. Küstüğü Tanrı'ya dua etti. Tanrı'm, dedi ağlayacak gibi hissederken. Ne olur onu bir kez daha görmeme izin ver.

Sonra, *"Haberin olsun diye söylüyorum,"* dedi Lehçe bir ses. *"Düzensiz kalp atışlarını duyabiliyorum."*

Dişlerini sıktı Balın öfkeyle. Hiçbir zaman şansla arası iyi olmamıştı zaten. Bir Tilki'ydi peşindeki ve diğer kötü haber de bu gerçeğin peşinden gelirdi hep. Bir Tilki'yse o silahtan gelenin normal bir kurşun olması düşük bir ihtimaldi. Zira onu başından vuracak kadar iyi bir nişancı olmadığına göre yaralanması bile işini görebilir olmalıydı. Başını eğip kurşun yarasına baktı, çoktan zehirlenmiş olmalıydı.

Telefonundan hızla Jan'a durumu özet geçen kelimelerle bir mesaj yazdı. Görevini yerine getiremediği için özür diledi. Tüm sorumluluğu alacağına güvence verdi. Hiçbir şeyin onun yüzünden berbat olmadığından emin olacaktı.

O kayanın arkasında ölümüne savaşmadan önce beklerken aklından Mehmet Ali'yi aramak geçti, son kez sesini duymak ve onu sevdiğini

söylemek istedi ama bunu yaparsa Mehmet Ali'nin üzülmesinden endişe etti. Gülümsedi bu haline. Bir de ona kalpsiz derlerdi. Ölürken bile Mehmet Ali'nin kalbini düşünüyordu halbuki.

O sırada sanki Tanrı duasını duymuş gibi telefonu titrediğinde ekranda iki sene sonra ilk kez onun ismini gördü. Kalbi hızlandı istemsizce. Celladını kendisine çekiyordu kalp ritmi ama umurunda bile değildi. Açıp açmamak arasında kalsa da kalbi ağır bastı ve açtı o telefonu. Sesi Tilki'ye doğru yönü gösterecek ve doğrudan ona getirecekti ama zerre umurunda değildi artık hiçbir şey. Yarı ölü sayılırdı. Elleri karıncalanıyordu şimdiden.

Aramayı cevaplayıp telefonu kulağına yasladığında o özlediği sesi duydu. "Hiçbir şey söyleme Sarışın," dedi kısık güzel sesi. "Buradayım. Yarana baskı uygula. Birkaç saniye sonra bitecek her şey."

Balın'ın tüyleri diken diken olurken onun kendisini görüyor olmasının verdiği rahatlıkla omuzları çökerken ağlayacak gibi hissetti kendini ve Mehmet Ali hiçbir şey söylememesini söylemiş olsa da içinde tutarsa ölecek gibi hissetti. "Seni seviyorum," dedi gözlerinden yaşlar düşerken. "Seni çok seviyorum."

Tam o sırada hızla ileri atılan ayak sesleri ve patlayan bir silah sesi ormanda yankılandığında Balın endişeyle saklandığı yerden fırlayıp, "Ali?" diye seslendi. Gözleri endişeyle etrafta gezinirken yirmi metre ötede yerde yatan bir ceset gördü ama gözleri karardığından seçemedi. Kalbi göğsünde korkuyla atarken arkasından gelen hışırtıyla oraya dönüp silahını uzattı ama arkasındaki kişi fazla yakındı. Elini tutup silahı elinden alırken tanıdık bir koku etrafını çevreledi ve güçlü kol beline dolanırken o da özlediği göğse yasladı kendini.

Mehmet Ali'nin kokusu ve sıcaklığı onu çevrelerken yüzünü boynuna gömüp derin bir nefes aldı. Cennet bahşedilse ona buradan ibaret olurdu. Sonra havalandığını hissetti.

"Balın?" diye seslendiğini işitti ama sesi uzaktan geliyordu sanki. Sonra bir anda her şey bitmiş gibi geldi. Yine zifiriydi her yer, Balın tam oldum derken yine yapayalnız...

Mehmet Ali, Balın'dan yanıt alamamanın verdiği endişeye rağmen soğukkanlılığını yitirmemeye çalıştı. Paniklerse her şeyin boka batacağını biliyordu. Önlem için onu kayanın arkasına götürüp canını yakmaktan kokarak yere yatırdı ve yarasını kontrol etti. Küfürler ediyordu o sırada. Jan, genelde kurşunların zehirli olduğu konusunda onu uyarmış ve

lazım olur diye antidot vermişti. Askeri kargo pantolonunun dizine yakın cebinden birkaç iğne çıkarıp Jan'ın öğrettiği gibi uygulamak için hazırlarken yanlış bir şey yapmaktan ödü kopuyordu ama elleri titremiyordu bile. Ya şimdi yapardı ya da hiç. İğneleri vurup parmaklarını Balın'ın bileğine yasladı ve nabzını ararken, "Balın," dedi endişe içinde. "Hadi. Hadi. Hadi. Lütfen."

Nabzını bileğinde hissedemediğinde ölüyor gibi hissetti Mehmet Ali. Panikle eli güzel boynuna giderken solan tenini düşünmemeye çalıştı. "Hadi sevgilim," dedi parmakları boynunda nabız ararken. "Balın, lütfen. Nefes al! Hadi!"

Nasırlı parmakları korku içinde bir nabız ararken dünya bir bir yıkılıyordu başına o an. Oksijensiz kalmaması ve kalp masajı yapmak için doğrulduğu sırada parmak uçlarına cılız bir nabız ilişti̇ğinde tuttuğu nefesi titrekçe verirken dünyası tekrar inşa edildi sanki. Nefesini kontrol ederken ona yeterince alamıyormuş gibi geldiğinden ritmini ve alışlarını dinleyip dudaklarını dudaklarına yasladı ve nefes verdi ona. Birkaç dakika sonunda nabzı daha hissedilebilir hale geldiğinde Mehmet Ali doğrulup omuzlarından bir dünyayı almışlar gibi başını geriye yatırdığında gözleri doldu. Onu kaybetme korkusunun verdiği pişmanlık ömründen elli seneyi almıştı.

"Ulan Mehmet Ali," dedi hayıflanarak kendine. "Ulan Mehmet Ali." Dişlerini sıktı tüm engellere, boynunu sıkan prangalara, demiri kesen emirlere, yalanlara, çıkmayan yollara ve her şeye.

Telefonuna sarılıp Aral'ı aradı düşünmeden. Milat, Balın'ın takip edildiği istihbaratını çoktan almış; Atilla Durmuş'un konumunu değiştirmek için harekete geçmiş, Mehmet Ali'yi de Balın'ın peşindeki Tilki'yi halletmesi için arkada bırakmışlardı.

Aral ikinci çalışta aramayı cevapladı anında. "Efendim?"

Mehmet Ali telefonunu omzu ve yanağı arasında sıkıştırıp dokunmaya bile kıyamadığı kadını kolları arasına alıp onu arabasına götürürken, "Aral yardım et," dedi çaresizce. "Balın yaralı. Jan'ın verdiği antidotları yaptım ama nabzı çok zayıf."

Aral, Kürşat'a dönüp Jan'a haber vermesini söylerken birlikte yola çıktılar. Aral, Mehmet Ali'ye kendisine annesinin hediye ettiği eve gelmesini söylerken bazı sorular sordu. Mehmet Ali, Balın'ı arabasına bindirip hızla yola çıkarken bir eli bileğini tutuyordu endişe içinde.

Nerdeyse Aral'la aynı anda geldiler. Jan da oradaydı. Mehmet Ali, Balın'ı kucağında eve taşırken Aral onu alt kattaki, revir gibi kullandıkları

odaya aldı. Aral, Kuzey'in kan içinde eve geldiği günden sonra buradaki eve neredeyse ameliyat yapılabilecek kadar iyi bir revir yapmıştı.

Balın'ı sedyeye yatırdıklarında Jan zehrin ne olduğunu adı gibi bildiğinden Mehmet Ali doğru uygulandığında sorun olmayacağına garanti verse de Aral tıbbi tüm müdahalelerde bulunuyordu. Balın'ın kolu da kırıldığından Aral müdahale ederken yanlış kaynamasından endişe duydu. Jan, Balın kendine geldiğinde Şirket binasının revirinde tedavi alabilmesini sağlayabileceğini söyleyince Aral bir nebze rahatlayıp kendine gelene kadar idare edebileceği şekilde kolunu sardı. Mehmet Ali tek kelime etmeden korku içinde Balın'a bakıyordu yalnızca. Saldırıya uğrayacaklarını biliyordu ama yetişememişti Mehmet Ali. İçi pişmanlıkla kavruluyordu.

Aral, pişmanlığın ne demek olduğunu adı gibi bildiğinden sırtına dokundu usulca. "İyi olacak," dedi rahatlaması için.

Mehmet Ali usulca kafasını sallasa da gözlerini bir an için bile Balın'dan çekmedi. İki sene önce Balın'dan ayrılıp sarhoş olduğunda kaldığı odaya aldılar Balın'ı. Bir saatin sonunda Balın'ın nefesi ve kalp ritmi normale dönerken Mehmet Ali de rahat bir nefes almış, yatağın yanında dizleri üzerinde otururken güzel yüzünü izleyedurmuştu. İki senedir ara ara görüyordu onun yüzünü ve Aral'dan önce, Allah şahidiydi, her seferinde her şeyi silmek, onu kendine çekip öpmek gelmişti içinden ama yapamıyordu.

Son iki sene, kimseye anlatmadığı şeyleri bile anlattığı kadının bildiği tüm hayatının yalandan ibaret olmasına mı yansındı, mecburiyetlerine mi yoksa onca eğitim ve görevden sonra burnunun dibindeki sevdiği kadının gözlerinin içine bakarken neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmediğine mi; bilemediği zamanlar olmuştu. Kaldı ki bu iki senede Balın da ona adım dahi atmamıştı, vazgeçmişti sanki ondan. İçerlemişti Mehmet Ali buna. Balın onunla bir kez konuşmaya çalışmıştı yalnızca ve reddedilince de bırakmıştı öylece. Bu kadar mıydı tüm değeri merak etmişti. Öfkelenmişti. Kafasında kurmuş, içini Aral'a dökmüştü. Çünkü bir tek Aral, Mehmet Ali'nin halinden anlayabilirdi.

Ama hiçbir şeyin önemi yoktu artık. Ölüm hakikatti ve neredeyse birkaç saat önce sevdiği kadının gerçeği olacaktı. Mehmet Ali'nin pişmanlık mahkemesinde kendisini astığı ve son nefesini vermek için senelerce çırpınacağı bir gerçek olacaktı. Balın ölme pahasına, söylemeden ölmek istemiyormuş gibi ona onu sevdiğini söylediğinde tek gerçek buydu artık onun için. Balın onun tanıdığı kadardı. Balın ona güldüğü, onu sevdiği,

öptüğü, yatağında kolları arasında uyuduğu kadardı. O eve dönmediğinde onu görmek için bekleyen, ekşiyi tatlıdan çok seven, saçlarıyla oynanmasından hoşlanan, öpülmeye bayılan, saçlarını kestirmekten nefret eden, kendisi aç kalsa gıkı çıkmazken onun yemek yediğinden emin olan, film izlerken Mehmet Ali'nin sırtına uzanarak patlamış mısır yemekten zevk alan Balım'la şimdi yatakta yatan Balın aynı kişiydi. Bu yeterdi Mehmet Ali'ye. Her zaman yetmişti. Affederdi. Kabul ederdi. Razıydı. Ölüyordu tam şu an onu öpmek için.

Mehmet Ali iç çekerek elini ona uzattı ve iki parmağını nefesini kontrol etmek isteyerek burnunun biraz yakınına tuttu. Ilık nefesi parmaklarını okşadıkça gerilen omuzları gevşiyordu. Bir de uyansa içi daha çok rahat ederdi. Jan, verdiği iğneyi gösterdiği gibi yaptığı sürece hiçbir şey olmayacağına en az on kez garanti vermişti bir saat önce ama yine de endişe içindeydi. Ya komaya girerse diye korkuyordu. Tıp hakkında bu kadar bilgisi olmaması canını daha önce bu kadar sıkmamıştı.

Sonra elini usulca indirecek oldu ama eli razı gelmedi buna. İhtiyaçla parmaklarının sırtıyla yanağını okşadı varla yok arası. İçi gitti ona bakarken. İki senenin özlemi hâlâ diriydi içinde. Öyle değilmiş gibi davranıyordu, düz bir duvardı dışarıdan ama içi harabeydi. Aral, Şahin ve Kürşat biliyordu bir tek. Bir tek onlara açardı içini. Aral'la iki senedir her hafta Veli abinin mekânına gider, kar kış yaz güneş demeden sahil kenarında saatlerce oturur, öylece denize bakarlardı. İkisi de çoğu zaman ağzını açmazdı ama ikisi de anlardı birbirini. Ve şimdi iki sene sonra ilk kez bu kadar ona yakın ve her şey önemini yitirmişken içi karmakarışıktı. Ya onu kaybetmiş olsaydı? Bu gerçeği kabullenemiyordu hâlâ.

Dertle derin bir nefes aldı. Elini aşağı indirecekken Balın'ın sol eli uzanıp elini tuttuğunda tüyleri diken diken oldu Mehmet Ali'nin. Gözleri kapalıydı hâlâ Balın'ın ama sıkıca tutuyordu elini.

"Ali?" diye mırıldandı özlediği, uykudan yeni uyanmış pürüzlü ses.

Mehmet Ali'nin içinde bir özlem çağlarken elini yanağına yasladı tekrar. Dokunmaya kıyamıyordu sanki. Başparmağı pürüzsüz teninde gezindi sevgiyle.

"Buradayım sevgilim," derken ağzından ne çıktığını kendisi bile dile getirince fark etti. O Ali, dediğinde sevgilim, demek ağız alışkanlığıydı ama artık istese de kendini daha fazla tutamayacağını hissediyordu Mehmet Ali.

Balın'ın tutuşu sıkılaşırken birkaç saniye sonra gözlerinden usulca yaşlar süzüldüğünde Mehmet Ali ağladığını anladı. İçi gitti.

"Ağrın mı var? Neresi acıyor?" diye sordu endişeyle.

Balın elini sıkı sıkı tutarken gerçek olduğundan emin olmak ister gibi gözlerini usulca araladığında Mehmet Ali'yle göz göze geldi. Yeşil gözlerinin beyazı duyduğu acıdan kanlanmıştı ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. O an Mehmet Ali'nin içi gitti. Ona eğilip gözyaşını silerken, "Bir yerin mi ağrıyor Balım?" diye sordu istese canını verecek vaziyette.

Balın kafasını iki yana sallayıp doğulmak istediğinde Mehmet Ali ona mâni oldu. "Dikişlerin var Balın, kolun kırık," dese de Balın, "Kalkmak istiyorum," dediğinde Mehmet Ali gidecek sandı. Belki de geri dönülemez bir şekilde mesafe girmişti aralarına ve Balın seviyor olsa da onunla olmak istemiyordu artık. Bilemedi. Kırk tane şey geçti aklından. Balın'ın kalkmasına yardım etti. Balın oturup bacaklarını yataktan sarkıttığında Mehmet Ali dizlerinin önünde diz çökmüş duruyordu öylece. Boy farklarından ötürü yüz yüze gelmişlerdi neredeyse. Balın kızaran yeşil gözleriyle yüzüne baktı Mehmet Ali'nin.

Mehmet Ali çaresizlikle baktı yüzüne. "Gitme," dedi gözyaşlarını silerken. "Benimle kal. Yaralısın."

Balın'ın gözleri daha çok dolarken ona uzandığında Mehmet Ali kaskatı kesildi ama Balın'ın dudakları dudaklarına kapandığında tüm dünya ondan ibaretti. Balın sol elini Mehmet Ali'nin yüzüne yaslayıp onu özlemle öperken Mehmet Ali ona aynı özlem ve sevgiyle karşılık verdi. Canını acıtmaktan korktuğundan ona dokunamadı ama Balın'ın acısı umurunda bile değildi. Kollarını boynuna usulca dolarken ağrısını ve kırık kolunu umursamadan kucağına gittiğinde Mehmet Ali'nin onu kabul etmekten başka bir şansı yoktu. Balın, o diz çökmüşken kucağına yerleştiğinde koluna ve yarasına dikkat ederek onu sıkıca tuttu ve kalkıp yatağa oturdu. Balın kucağında otururken doyasıya öptü onu. Gözyaşları Mehmet Ali'nin yüzüne düşerken nefes gibi öpüyordu onu.

Nefes nefese yüz yüze geldiklerinde Balın'ın yeşil gözleri kıpkırmızıydı. "Beni sevdiğini söyle," dedi gözlerine bakarken. "Lütfen." Söylemezse ağlayacaktı sanki. Mehmet Ali'nin içi gidiyordu ona bakarken. Hafifçe dudaklarından öptü onu, tüy gibiydi.

"Seni seviyorum," dedi içi hasretten yanarken. "Öyle seviyorum ki seni sen yokken kendime bile yer yoktu içimde."

Balın'ın gözyaşları Mehmet Ali'nin yüzüne düşerken, "Beni artık sevmiyorsun sandım," diye ağladı üzüntüyle. "Sen beni bir daha sevmeden öleceğim sandım."

Öfkesi kabardı içinde Mehmet Ali'nin. Onlara bunları yapan herkesten alacaktı intikamını. Yeşil gözlerine içi giderek bakarken gözyaşlarını sildi.

"Peşinden gelir yine seni severdim," dedi dudaklarının üzerine. "Seni bir kere sevdikten sonra artık sevmemek diye bir şey yok."

"Yüzüme bakmadın hiç," diye sitem etti Balın ona.

"Bakamadım," diye onayladı onu Mehmet Ali.

"Özür dilerim," dedi Balın pişmanlık içinde. "Seni kaybetmekten çok korktuğum için söyleyemedim." Gözyaşları düştü yine. "Ve seni bu yüzden kaybettim Ali."

Sırtını okşadı sevgiyle. "Geçti artık sevgilim," dedi sevgiyle. Gözyaşlarından öptü onu. "Bak işte buradayız." Sıkıca tuttu onu kaybetmekten korkarak. "Artık kimse alamaz seni benden. Yalnızca bir şansları vardı, onlar kaybetti."

Balın'ın içi içine sığmıyorken Mehmet Ali'ye sokuldu ihtiyaçla. Bir süre omzunda dinlenmek istedi. Sonra aklına neden burada olduğu gelince doğruldu endişeyle. "Benim Atilla Bey'e haber vermem lazımdı..." Telaşla anlatırken Mehmet Ali onu durdurdu. "Biliyorum Balım," dedi eskisi gibi. "Hallettik biz, kendinden başka hiçbir şey düşünme şu an."

Balın'ın içi titredi, gözlerinden yaşlar usulca düşmeye devam ederken gülümsedi. Tanrı'ya dua ederken içinden kollarını evine sardı. Yalnızca bir evi vardı Balın'ın, iki senedir sürgün düştüğü... Onu koklayıp öptü ve iyileşmesini bekledi kalbinin, parçalara böldüğü.

LİNA ÇAKIRCA

Kahvaltı bittiği halde Ares ve Michal hâlâ ortalıkta yoktu. Jadwiga çalışma odasında müzayede için dekor ve ikram seçerken Pars ona yardımcı oluyordu. Ben ve Wielki öylece ayakta dikilirken Jadwiga bana müzayedede ne yapmam gerektiği hakkında sorular sorup bilgimi sınıyordu. Bugüne iki senedir hazırlanıyordum. Atmam gereken adımı bile hesaplamıştım, her sorusunu mükemmel şekilde cevapladım. Bu sene müzayede açılışını yapacak Soytarı ben olacaktım. İki sene önce Jan'ın olduğu gibi... Ben yönetecektim her şeyi ve 15 Şubat 02.15'te Kızıl Joker'imi teslim alacaktım.

Telefonu çaldığında Jadwiga ekrana bakıp bakışlarını bir anlığına bana çevirdiğinde hayra alamet olmayacağını anladım anında. Aramayı

cevaplayıp sanki tepkimi görmek istiyormuş gibi gözlerime bakarak diğer tarafı dinledi. "Dediğim gibi," dedi sonra gözlerime bakarak, "öldürmediği sürece bırak istediğini yapsın. Buna hakları var, o kadarına izin veriyorum."

Tüylerim diken diken olurken aklımdan bin türlü şey geçti, dişlerimi sıkmamak için zor tuttum kendimi. Ares ve Michal yoktu ortalıkta olmaması normal değildi.

"Onlara kudretimin sınırlarını ve hayatlarının, avuçlarımdaki sayısız değersiz zavallı hayattan biri olduğunu hatırlatmış olayım. Hükümdar Çakırca'ya, istesem tek bir sözümle her şeyi sonlandırabileceğimi, tıpkı kayınpederine yaptığım gibi elinden her şeyini alabileceğimi ama yüceliğimin buna gerek duymadığı mesajını *açıkça* vermiş olayım."

Tüylerim diken diken oldu. Bunları duymam için söylüyordu. Tepkimi ölçmek, ne tarafta duracağımı görmek için yapıyordu. Yumruğumu sıktım fakat ifadesizlik içinde baktım yüzüne. Kime ne yapacağını merakla bekledim.

Telefonu kapattığında hafiften gülümsese de gözlerinde sadist bir ifade vardı. "Ne o Karolina?" diye sordu narsist bir ifadeyle. "Bana kızmadın ya?"

Onu öldürmemek için zor tutuyordum kendimi. "Majestelerinin sözünden asla şüphe etmem," dedim gözlerine bakarak.

Hafifçe güldü keyifle. "Elbette," dedi benimle alay eder gibi. "Aral Çakırca... Onu öldürmek çok yazık olur. O senin en büyük motivasyonun ve sana verdiğim bir söz. Sevgili biricik torunumun parlak oyuncağını elinden nasıl alırım?"

İfadesizlik içinde suratına bakarken ağzındaki baklayı çıkarmasını bekledim.

"Herhalde Marek'in en azından müstakbel kayınbiraderinin canını biraz yakmasına izin vermemi yanlış anlamazsın," dedi gözlerimin içine bakarak. "Aral Çakırca benim söz sahibi olduğum ülkede onun kartlarından birini öldürdü neticede, Aral'ın kardeşi olsa bile Marek'e en azından bu kadarı için izin vermem gerekirdi. Sebeplerimi anlıyorsun değil mi?" diye sordu. Tehdit eder gibi psikopatça bir gülümseme vardı yüzünde.

Tüylerim diken diken olsa da kafamı salladım ifadesizlik içinde. O da kafasını salladı yüzünde beni küçük gören bir ifadeyle. "Elbette anlamalısın," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Benden sonra tahta sen çıkacaksın. Nasıl görüldüğünü bilmen, insanların seni aptal yerine koymadığından emin olup ne kadar güçlü olduğunu göstermen gerek. Kafanı çalıştırman

gerek." Ellerini masaya koyarak kalktı. "Ne tarafta duracağına iyi karar vermen gerek."

Üzerime yürürken parmaklarım bileğimdeki altın Kupa Ası kartıma dokundu. Eğer bana saldıracak olursa onun boynunu kesecektim tam da burada.

Tam karşımda durup gözlerimin içine baktı. "Anlıyorsun değil mi Karolina?" diye sordu gözlerime bakarak. "Beni tanıyorsun değil mi? Ben en güçlüyüm evladım. Yüksek Şûra'nın bile gölgesini görse titrediği La Hire, benim köpeğim. Ne kadar ısırırsa ısırsın ipini koparamadı."

Kendimi tutamayarak gülümsedim ve gözlerinin içine baktım. "Ama ben babam değilim," dediğimde Jadwiga şiddetle yüzüme bir tokat attığında yüzümde keskin bir acı hissettim. Asıl demek istediğimi anladığı halde yüzümü usulca ona çevirip gülümseyerek ekledim. "İpimi asla ısırmam Majesteleri." Uzanıp bana vuran elini tuttuğumda gerildiğini hissettim ve bu bana haz verdi. Gözlerine bakarak, "Yaşasın Polonya ve Kızıl Cemiyeti," deyip kanıma bulanan yüzüğüne bir öpücük bıraktım ve dudaklarım kanıma bulanırken mırıldandım. "Çok yaşasın Majesteleri."

Jadwiga'nın tüylerinin diken diken olduğunu hissettim. Çok yaşa kral sözüne ithafen söylediğimi biliyordu. Bu sözün önceki kralın öldüğünün, tahta yeni kralın geçtiğinin habercisi olduğunu biliyordu. Jadwiga artık içten içe onunla aynı tarafta durmayacağımı biliyordu ama o tacı istiyorsa bana mecbur olduğunun da bilincindeydi. Bu yüzden gözlerinde ilk kez kaygı yer edindi. O an babamın ilk isyan ettiğinde de böyle hissedip hissetmediğini merak ettim.

Saniyelik kaygı, yerini öfkesi ve egosuna bıraktığında elini avucumdan çekti ve gözlerimin içine bakarak yemin etti. "Seni tüm yaptıkların için ödüllendireceğim çocuğum," dedi nefret içinde. Artık bu savaşı kazanamamak diye bir şey yoktu. Kazanamazsam hayatım diye bir şey olmayacaktı.

"Gözüm üzerinde olacak küçük şeytan," dedi gözlerime bakarak.

Gözlerine bakarak saygıyla başımı eğdim. "Benim için bir lütuf Majesteleri."

Bölüm 11

Şeytanın Oyunu

Soytarı sekerek girdi saraya, tanınmamak için şapkasını saklamış, pabuçlarındaki zilleri çıkarmıştı. Herkes yerlisiydi oranın; yerindeydi keyfi, dönüp bakan ya da hesap soran olmadı. Asıl hesap soracak olan oydu Kral'a, bilmek istiyordu onda eksik olanı. Ama ulaşamadı Soytarı Kral'a, her yerde aradı ama bulamadı. Sarayda sefasını sürenlere sordu, yanıt alamadı, kimsenin onunla işi kalmamıştı. Hayret etti Soytarı, borçlu değilken hiçbir şeyi Kral'ı anardı. Yürüdü durdu Soytarı, katetti uçsuz bucaksız sarayı. İçerledi her adımda, gördü ona hor görülen hayatı. Öfkesini tazeledi attığı her adımı ama bir türlü Kral'ın yanına varamadı. Sarayda o kadar dolandı ki kim olduğunu unuttu Soytarı. Gitti oturdu bir koltuğa nefeslenmek için herkes önünde diz çöktü, sağlığına duacı. Soytarı nerede oturduğuna bir baktı ve her şeyi anladı. Esas güç Kral'da değil tahttaydı. Güldü Soytarı, kaldırdı elini dedi ki: "Kral'ın boynunu vurun." Kral çıkageldi endişeyle, öfkeyle baktı vezirine. "Nedir bu rezil durum?!" Vezir olması gereken yerde, tahtın hemen yanında duruyordu, gözlerini askerlere çevirdi. "Ne duruyorsunuz işe koyulun." Askerler yaklaştığında korkuyla rengi attı Kral'ın. "Canınızı alırım hepinizin, hele bir bana dokunun." Soytarı eğlenceyle kıkırdarken Kral'ın kendisi için verdiği ölüm emrinde yaptığı gibi elini uzattı. Kralını taçsızken tanımayan askerler hareket etti, giyotinin altına yatırdılar krallarını. Nerede durursa o olabileceğini keşfeden Soytarı, celladın yerini aldı ve bıçağı indirmeden hemen önce Kral'a son bir kez baktı. "Çok yaşa Kral'ım." Ardından önündeki sepete yuvarlandı başı Kral'ın.

24 EKİM 1998 – KOTAN MALİKÂNESİ

Küçük çocuk sabah çok erken kalktığı ve dün gece yorgunluktan uyuyamadığı için Jadwiga'nın hemen arkasında dikilirken uykulu gözlerle pencerelere çarpan yağmuru mahmur gözlerle izledi. Yağmuru hiç

sevmezdi. Daha önce hiç şemsiyesi, sıcak bir evi ve yemeği olmamış biri için yağmur yalnızca işleri kötüleştirirdi.

Pars'ı dışarıdan gören bir göz onu genç, görgü sahibi bir kâhya sanırdı. Fakat çocuk doğuştan bir matematik ve strateji uzmanıydı. Jadwiga, La Hire'ın kızıl olmayan çocuğunu ihtiyaç halinde La Hire'a karşı kullanmak üzere yanına aldığında onun temel eğitimler alacağından ve kendisine sadık bir hizmetkâr olarak yetişeceğinden emin olmuştu. Jadwiga'ya kâhyalık etmeyi öğrenmek için bulunduğu toplantılarda kulak kesilerek muhasebeyi ve işletmeyi öğrenen Pars, Şirket'ten para çalındığını fark ettiğinde Şirket'in İstanbul ayağındaki para aklama dükkânı olan Corse'un muhasebe ve işletmesinin ona bırakılması, o gün kaderine yazılmıştı. Jadwiga onun yeterince büyüdüğünden ve donanımlı olduğundan emin olduktan sonra yirmi bir yaşında onu Corse'un işletmesinden sorumlu yaparak hem para akışından emin olacak hem de yönetiminden La Hire'ın sorumlu olduğu dükkânına kendi eğittiği sadık bir Köpeği bağlayarak güncel raporlar alacaktı.

Bu yüzden Jadwiga ondaki ışığı görmezden gelmedi. Jadwiga çocuğun bilgiye aç olduğunun bilinci ve merak içinde onu Harward'ın yüksek zekâlı çocuklar için düzenlediği bir sınava soktuğunda Pars en yüksek dereceyi yapmıştı. Jadwiga elinde bir elmas olduğunun farkındaydı fakat bu elması kendi gönlünce işlemek ve elinde tutmak istiyorsa onu bir kömür olduğuna inandırması gerektiğini biliyordu. Öyle de yaptı. Tüm emirleri Jadwiga verdiği için etrafındaki herkes kötü yalnızca Jadwiga iyiydi...

Küçük çocuk Jadwiga'yı bir kurtuluş olarak görmeye başladı. Jadwiga'ya kendini sevdirip ve takdirini aldığında insanların ona iyi davrandığını, Jadwiga'yı memnun edemediğinde hor görülüp zorbalandığını fark etmiş, davranışlarını bu yönde düzenlemeye başlamıştı. Jadwiga onu, tıpkı Pavlov'un Köpeği gibi şartlandırmayı başarmıştı...

Küçük çocuk nezaket ve görgü kurallarını öyle kusursuz öğrenmişti ki Jadwiga ne zaman onu bir davete götürse herkes onu bir asilzade sanırdı. Fakat Köpek'ten daha değerli olmadığı düşüncesi benliğinin en derinlerine yerleşmişti. O sahibine sadık bir Köpek olmalı ve büyük Köpeklere yem olmadan hayatına iyi bir şekilde devam etmeliydi. Jadwiga olmasaydı çoktan ölmüş olacağının bilinciyle sıkı sıkı Jadwiga'ya tutunuyordu. Kendisi gibi olan diğer Köpeklerin yaşamına bakıldığında kendisinin ne kadar şanslı olduğunu düşünürdü. Kendisi gibi kızıl olmadığı halde dünyaya gelen işe yaramaz çocukların antrenmanlar sırasında öldüğü haberi

çalınırdı kulağına. O zamanlar da Majestelerine daha iyi hizmet edebilmek için elinden geleni yapardı.

Jadwiga hasta olduğunda onun ölmesinden öyle korkardı ki başucunda bir köpek yavrusu gibi dizleri üzerinde oturur, ona canla başla hizmet ederdi. İşte Jadwiga'yı ona bağlayan da bu olmuştu. Onu hor gördüğü halde hasta yüzüne bakan büyük kahverengi gözlerin içindeki endişe ve üzüntü öyle elle tutulur olurdu ki Jadwiga bu dünyada ona bu denli değer veren tek kişinin bu çocuk olduğunu iliklerine kadar hissederdi.

Jadwiga sevmenin ne denli bir güçsüzlük olduğunu öyle iyi biliyordu ki kendi kızını bile sevememişti ama bu çocuk Jadwiga ne yaparsa yapsın ona bağlıydı. Pars'ı dövdüren, azarlatan, ona hakaret ettiren ve yağmurlu günlerde yağmurun altında bekleten gölgelerin arkasındaki kişi, Jadwiga'nın kendisiydi ama Pars'ın bunu bilmeyerek Jadwiga'ya sığınışı artık ona bile gerçek gibi gelmeye başlıyordu. Sevginin karşı konulmaz zehri buydu işte. Her kalp sevilmeyi dilerdi. Jadwiga'nın katran kalbi bile diliyordu bunu ve çocuk, Jadwiga'nın bile ruhu duymadan zaafı haline geliyordu.

Jadwiga zaman zaman ona karşı tutumunu reddetmek için onu durduk yere azarlar ve cezalandırırdı. Pars nerede hata ettiğini bilmiyor olsa da hatasını kabullenir, Jadwiga'dan özür dilemek için dizlerinin üzerine çökerdi. Öyle ki seneler sonra Jadwiga, kendi kurduğu illüzyona, kaçtığı sevginin zehrine fazla kapılacak, kendisini Pars'ın tanrısı sanmaya başlayacaktı.

Pars, uykulu bir halde bir sonraki emir için Jadwiga'nın yanında dikilmeye devam ederken Jadwiga şarap bardağını sıkıca tutarak dışarıyı izliyordu. Pars, Jadwiga'nın stresli olduğunu anlayacak kadar tanıyordu onu. Magnatlar onu senelerdir La Hire'ın itaatsizliği üzerinden sıkıştırıyor ve bunu kullanarak Jadwiga'ya zorlayıcı görevler atıyorlardı. Jadwiga tekrar saate baktığında Pars bunu neden sık sık yaptığını bilincindeydi. Celina Kotan ve La Hire'ın ilk çocukları doğmak üzere olmalıydı. Birkaç saat önce Jadwiga, Celina Kara'nın doğum için hastaneye yatırıldığını öğrenmişti. Jadwiga kadehini sıkarken, "Kızıl olması gerek," diye mırıldanıp duruyordu. "Tek çaresi bu. Tek ihtiyacım olan Tilkilerimi iyileştirecek formüle sahip bir çocuk, sonrasında Şûra'daki en güçlü kişi olacağım. Tek ihtiyacım olan La Hire'ı zapt edecek, tekrar bana itaat etmesini sağlayacak bir kızıl çocuk." Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İşte o zaman herkes bana itaat edecek."

Pars üzgün gözlerini yağmura çevirdiğinde yine kızıl olmadığı için kendisini suçladı. Kızıl bir çocuk olsaydı Jadwiga'nın mutlu olacağını biliyordu. Bugün doğan o çocuk olmayı her şeyden çok isterdi. La Hire'ın çocuğu olmayı çok isterdi.

"Üzülmeyin Majesteleri," diye mırıldandı Pars usulca. "Ben sizin Hükümdar olmanız için her şeyi yapacağım."

Jadwiga bu cümle karşısında bir an duraksadı. İçi ısınacak oldu ama sonra gözlerini küçük çocuğa çevirdi. Ona karşı duyduğu zaafın ortaya çıkmasından nefret ediyordu. "Ne hadle," dedi öfkeyle çocuğun yüzüne bakarken. "Senin gibi değersiz bir çocuk ne hadle beni kurtarabileceğini düşünür?"

Pars pişmanlıkla kahroldu. "Hayır, Majesteleri ben asla..."

"Dışarı çık," dedi öfkeyle Jadwiga. "Ben diyene kadar da sakın içeri girme."

Pars kalbinde büyük bir yükle efendisinin söylediğini yapıp dışarı, yağmurun altına çıktı ve sırılsıklam bir halde öylece dikilirken efendisinin onu affetmesini bekledi. Birkaç saatin sonunda Jadwiga dışarı çıktığında Pars bir anlığına affedildiğini sandı ama Jadwiga bir şemsinin altında, ona bakmadan yanından geçerek şoförüne, "Hastaneye gidiyoruz," derken duyduğu heyecanı hissetti.

Pars o yağmurun altından dünyadaki en değersiz şey olduğunu hissederken Jadwiga, kızıl saçlı kız çocuğunu görmeye gitti. Yağmur saatlerce hiç durmadı. Pars, efendisi aksini söylemediğinden yağmurun altında saatlerce efendisini beklerken kızıl olmadığı için Tanrı'ya isyan etti.

Daha sonra bu bir gelenek haline geldi. Her 24 Ekim'de Jadwiga o kızıl bebeğe değil de ona sahip olduğu için Pars'ı cezalandırmak istiyormuş gibi yağmur yağsa da yağmasa da onu saatlerce dışarıda bekletti.

Küçük kız çocuğu dört yaşına girdiğinde Pars yine yağmurun altında bekliyordu ve on üç senelik ömrü boyunca hayatında ilk kez biri ona yağmurun altında şemsiye tutmuştu. Pars gözlerini yerden kaldırdığında onu gördü, içi korkuyla doldu. Herkesin, gözlerine bakmaktan bile korktuğu La Hire'dı bu. Pars gözlerini korkuyla aşağıya indirip, "Sizi fark etmedim efendim, bağışlayın," dedi.

La Hire'ın eli yüzüne uzandığında ona vuracak sanıp kendisini sıktı ama La Hire'ın eli ıslak saçlarına dokunup başını okşadı usulca. Pars'ın gözleri kocaman açılırken tüyleri diken diken oldu. Daha önce La Hire'ı birkaç kez görmüştü, Jadwiga'nın ayağına çok nadir gelirdi. Jadwiga ona

La Hire'ın Köpeklerden hoşlanmadığını, sırf canı istiyor diye onu öldürebileceğini söylerdi hep, bu yüzden ayak altında pek dolanmazdı.

Jadwiga'nın anlattıklarına göre La Hire kibirli ve itaatsiz biriydi. Tanrı onu cehennemle cezalandıracaktı fakat ölmeden önce Jadwiga onun yaptığı kötülükleri takip etmekle görevliydi. Eğer iyi bir çocuk olursa La Hire'ın Tanrı'nın görevlerini yerine getirmesi için Jadwiga'ya yardım edebilecekti. Fakat La Hire şimdi elini başının üzerine koymuşken Pars ne yapacağını bilemedi. Acaba onu zehirlemiş miydi? La Hire keskin zekâsı ve zehirleriyle tanınırdı. İstediği her yere kolayca girip çıkabilmesi ve öldürdüğü kimsenin nasıl öldüğünün açıklanamamasıyla bilinirdi. Pars, La Hire'ın neden Maça olmadığını merak ederdi hep. Jadwiga, ona herkesi öldürecek gücü vermemenin, onun kudreti olduğunu söylemişti. Pars, yirmi bir yaşında gelip Corse'ta La Hire'ın sağ kolu olarak çalışmaya başladığında gerçek hikâyenin, bugüne kadar bildiğinin tam tersi olduğunu öğrenecekti. La Hire ölüm görevlerine gitmemek için Kupa Valesi olmayı tercih ediyordu.

Pars, La Hire'ın elinin altında kalbi hızla çarparken, "Efendim bağışlayın," dedi sesi hem üşüdüğü hem de korktuğu için titrerken.

La Hire onu korkuttuğunun farkındalığıyla kaşlarını çattı. Jadwiga'nın, hakkında birçok söylenti yaydığını biliyordu fakat çocukların ondan korkmasından nefret duyuyordu.

"Bağışlanacak bir şey mi yaptın ki?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Pars bu yumuşak sesi, arkasında duran kötü niyeti saklayacak olan bir kılıf gibi gördü. Ona kim bu şekilde yumuşak yaklaşsa onu kandırıyor ve canını yakıyordu. Jadwiga, kimsenin onun gibi birine durduk yere iyi davranmayacağını, bu yüzden etrafındaki hainlere karşı dikkatli olmasını söylemişti. La Hire da bir haindi Jadwiga için. Belki de Pars'ın ağzından laf almak istediğinden ona yumuşak davranıyordu.

Pars'ın içi korumacı bir tavırla öfkeyle doldu. "Hayır efendim," derken sesindeki öfkeyi işitebildi La Hire. "Ben kızıl olmadığım için cezamı çekiyorum yalnızca."

Ses tonunda yaptığı, onurlu bir görevmiş gibi bir inanç vardı. La Hire beyni yıkanmış çocuğa üzüntüyle bakarken tüm parasını kilisedeki şatafatlı yaşama yedirip kendisi sefalet içinde yaşarken bunun dini bir vazife olduğunu düşünen halkları anımsadı. Kendisini elinde olmayan beş para etmez bir özellik için cezalandırıyor ve bu cezayı kutsallaştırıyordu. Bir zamanlar kendisi de öyle olduğundan içi burkuldu.

Usulca diz çökerek çocukla aynı boya gelip öfke ve inançla parlayan kahverengi gözlerine baktı. "Nasıl bir Tanrı ki," dedi gözlerine bakarak, "beni kızıl olduğum seni ise olmadığın için cezalandırıyor..."

Küçük çocuk bu cümle karşısında dumura uğradı. Jadwiga'nın ona öğrettiklerini düşündü ama aklına cevap gelmedi. Bunu hiç düşünmemiş ve Jadwiga'ya sormamıştı. La Hire, çocuğun bir cevabının olmadığının bilinciyle hafifçe gülümsedi ona. Elinde olsa kızıl olmayan tüm çocukları yanına alıp onları düzgün ve normal bir hayatta büyütürdü fakat kendi kızına bile bu hayatı veremeyeceğinden korkuyordu. Burada olmasının sebebi de bu endişesiydi. Jadwiga'nın, kızının peşinde olduğunu hissediyordu. Etrafındaki gözlerin sayısı artmış, Jadwiga'nın verdiği görevler çoğalmıştı. Dikkati dağıtılmak isteniyordu sanki.

La Hire iç çekerek doğrulduğunda Pars, bir haine cevap verememiş olmanın pişmanlığıyla dudaklarını araladı. "Yine de elimde olsaydı cehenneme gidecek olsam bile kızıl olmayı seçerdim."

La Hire bu cevaptan hiç hoşlanmadı. "Neden olasın?" diye sordu kafasına kazıdıkları fikri az çok tahmin ederken eli koyu kahve tutamlarına gitti.

Pars çenesini kaldırıp gözlerine baktı La Hire'ın. "Böylece..." diye mırıldanırken inançla parlıyordu gözleri. "Böylece Majestelerini sizin aksinize mutlu ederdim."

La Hire'ın yüzüne şaşkın bir ifade yerleşirken eli koyu kahve tutamlarda kalakaldı. Sevmeyi yasaklayan Jadwiga Zielinska, neden kızıl bile olmayan küçük bir çocuğun beynini yıkayıp, aynı zamanda kendisine bağlamıştı? La Hire çocuğun gözlerine baktı ve o an Jadwiga için değerli olduğunu anladı. Bu çocuk, diğerlerinden farklıydı ama neden?

La Hire'ın içine bir kurt düşerken dişlerini sıktı istemsizce. Aklına Jadwiga'nın yapabileceği onlarca şey geldi. La Hire elini küçük çocuğun saçlarından çektiği sırada birkaç teli kendisine aldığından emin olurken, "Sen eğer benim çocuğum olsaydın ben senin her halinde mutlu olurdum," dediğinde Pars donakaldı. "Bir balığın koşmasını arzu etmek balığa mı haksızlıktır arzulayana mı?" diye sorduğunda Pars, "Balığa," diye mırıldanırken La Hire'ın ne demek istediğini anladı. Fakat onu anlamanın, içindeki Jadwiga sevgisine zarar vereceğinden korktuğundan bunu La Hire'ın bir oyunu olarak düşünmek işine geldi. Savunma mekanizmaları böyle işlerdi çünkü.

"Ama sahibi de balığın iyiliğini istiyor," diye mırıldandı Pars. "Yoksa onun yaşamasına izin vermezdi."

La Hire buruk bir şekilde gülümsedi ona ama Pars bunu görmedi. Yıkanmış ve hiçbir şeye değmediğine inandırılmış bir beynin saf sevgi karşısında duyduğu tökezlemeyi ve altında bir bit yeniği aramayı çok iyi bilirdi. Celina ona ilk kez iyi davranıp onunla güldüğünde Jadwiga'ya çalışıyor sanmıştı.

La Hire onu hemen ikna edemeyeceğinin bilinciyle derin bir nefes aldı. "Balığa o mu hayat vermiş ki?" diye sormadan edemediğinde Pars'ın çatılan kaşlarını görünce gülümsedi ve saçlarına dokundu son kez. "Yine görüşeceğiz Pars," deyip eline şemsiyeyi tutuşurdu.

Pars, "Ama cezam..." dediğinde La Hire öylece yoluna devam ederken sözünü kesti. "Dışarıda beklemeni mi söyledi ıslanmanı mı?" diye sorduğunda Pars ona cevap vermedi. Beklemesini söylemişti ama Jadwiga onun bir şemsiyesi olmadığını çok iyi biliyordu.

La Hire omzu üzerinden ona bakıp gülümsedi ve yağmurun altında yoluna devam ederken, "Ona sana benim zorla verdiğimi söyle, sonuçta senin gibi bir çocuk benim emrime karşı gelemez."

Pars öylece arkasından bakakaldı. O andan sonraki yaşamında Celina Kara, Pars'ın genetiğinin kendisiyle uyuştuğunu fark edecek ve endişe içindeyken, Kadir Kara'nın eve gelmesini bekleyemeyip ona yüz yüze söylemek için küçük kızıyla eğlence merkezine gittiğinde orada eşini bulamamakla kalmayacak, kızını da kaybedecekti...

Bu anı takip eden iki sene La Hire'ın kızı için Jadwiga'ya yalvardığı her gün Pars onu izledi. Kiralık Tanrı olarak bilinen yenilmez bir Kızıl Tilki'nin, Majestelerinin karşısındaki çaresizliği onu hem gururlandırır hem de sorgulatırdı. La Hire gibi acımasız biri nasıl olur da kızını bu kadar çok severdi? La Hire gibi acımasız biri nasıl olur da onun gibi değersiz birine değer verirdi? Bazen Majestelerinin yaptıklarından şüpheye düşer ve La Hire'a öyle çok içi sızlardı ki ihanet ettiği düşüncesine katlanamadığından her gece kendi sırtını zincirle döverek* dua ederdi. Zaman geçip La Hire'ı izleyip, onunla vakit geçirdikçe ve tüm bildiklerini sorgulamanın verdiği günahkâr hisle öyle çok savaşıp kendini öyle çok cezalandırdı ki on sekiz yaşına geldiğinde acı eşiği çoktan hissizleşme derecesine kadar yükselmiş, sırt ve omuz derisi kalınlaşmış ve kendi doğrularının sancılarını çektiği onca seneden sonra gelişen bir olay, tüm sancılarını

* Hıristiyanlıkta *flagellation* olarak geçen "kendini dövme" ritüeli kişinin, günahlarının bağışlanması için ödediği bir tür kefarettir.

dindirmeye yetmişti... Artık şüpheye yer yoktu. Olması gereken yer Jadwiga'nın yanıydı.

15 ŞUBAT 2013 – İSTANBUL - ŞİRKET BİNASI, KIZIL GÜN YEMİN RİTÜELİ

La Hire, Şirket binasına girdiğinde onu gören herkes saygı veya korkuyla başını eğerken o doğrudan yemin töreninin yapıldığı düello odasına adımladı. Üzerinde jilet gibi bir takım elinde bir marotte* denen kukla asasıyla yürüyordu. İyi bir kukla kullanıcısı olan La Hire'ın –biricik kızına da kendisi öğretmişti– asası, onun gizli silahıydı.

Her Şubat'ın 15'inde olduğu gibi düello salonunun ortasına konan büyük İsa heykeli ve hemen dibinde sergilenen bu sembolik taht konumlandırılmıştı. Baş Soytarı olarak 14'ünü 15'ine bağlayan gece her şeyin hazır olduğundan emin olmak onun göreviydi. Şimdi tahtın önünde Circus'a hizmet eden başpiskopos tahtın önünde dikiliyor, Jadwiga'ya ait Tilkilerin ve Köpeklerin sıraya girdiği topluluğa bakıyordu.

La Hire salona giren son Tilki'ydi. O salona adım attığı an kalabalık salondaki uğultu kesildi. Geçen seneden bu yana azalan kalabalığa baktı. Burada olmayanların birçoğu görevdeydi fakat pek çoğu artık hayatta değildi. La Hire, Baş Soytarı olarak her birinin cenazesiyle ilgilenmek ve onları doğdukları ateşle buluşturmak zorundaydı. Ateşten doğduğu söylenen kızıl çocukların cesetlerini yakarken Tanrı'sını intikam yeminiyle meşgul ederdi.

Herkes dikkat kesilirken bastonunu adımlarına senkron halde mermer zemine vurarak başpiskoposa ilerlerdi. Belli bir ritim çalarken asasıyla başpiskoposun önünde durup asasını üç kez vurarak bir başıyla selamladı onu.

Başpiskopos gözlerine baktı yumuşacık gözlerle. "Adonai," diye mırıldandı.

Tilkilerin bir kimliği olmazdı. Onlara bir isim vermek onlara bir kimlik kazandıracağından hiçbirine isim verilmez, yalnızca birbirlerinden ayırt edilebilmeleri için bir hitap veya unvan verilirdi. La Hire onun ismi

* Ortaçağ ve Rönesans döneminde, soytarıların taşıdığı dekoratif ve komik bir asadır. Genellikle soytarının kendi kafasının minyatür bir versiyonu asanın ucuna yerleştirilmiştir. Yani *bir soytarı, kendi kafasının kuklasını taşır.*

değil unvanıydı bu yüzden. Bir Kızıl Tilki yalnızca Soytarı rütbesine yükselebilirse bir kimlik kazanabilir ve Soytarı'sına kendisi bir isim verirdi. La Hire'ın Soytarı'sının ismi Adonai'di. *Eski ahitte Rab anlamına gelen.* La Hire, namı diğer Kiralık Tanrı, kendilerine dini alet edip onu cezalandıran insanlardan tanrılarının ismiyle intikam almak istediğinden, Adonai, onun Soytarı'sına yakışan tek isimdi.

"Zaman ne kadar çabuk geçiyor," diye mırıldandı gözleri gencecik çocukların yüzünde gezerken. "Aramızdan zayıflar elenirken güçlüler her geçen gün daha da güçleniyor." La Hire söylediği cümlenin her kelimesinden nefret etti. "Hanımlar beyler ben Baş Soytarı Adonai, sizleri bir sene daha görmüş olmaktan mutluluk duyuyor ve çok uzatmadan yeminlerimizi kabul etmesi için Majestelerini davet ediyorum."

Tüm Tilkiler ve Köpekler onu saygıyla alkışlarken Jadwiga, arkasında Wielki ve Pars'la çıkagelip tahtın yanındaki koltuğa oturdu usulca. Sağında Tilkilerin liderini –La Hire asiydi neticede– solunda Köpeklerin liderini gezdirerek her iki tarafın da onun için çok önemli olduğunu aşılamaya çalışıyordu. Dışarıdan gören biri onun bilge ve asalet abidesi olduğunu sanırdı.

La Hire, Baş Soytarı olarak kraliçesini selamladı ve bir adım geri çekilip gözlerini başpiskoposa dikti. Başpiskopos Jadwiga'yı selamlayıp gözlerini kızıl topluluğa çevirdi ve duasını etmeye başladı. Bu yemin töreni La Hire'ın en nefret ettiği etkinliklerden biriydi esasen. Birincisi Jadwiga onun üzerinden bir güç gösterisi yapabilsin diye 15 Eylül'de Varşova'ya gitmek zorunda kaldığı ana törendi. Tam bir külfetti La Hire için. O akademiye girdiği an orayı yakıp yıkmak istiyordu. Lina'ya yapılanları hatırlayıp öfkeleniyor, eve dönüp Lina'yı kucağına alarak onu sevmek istiyordu.

Nihayet dua bittiğinde tüm Tilkiler ve Köpekler her bir ağızdan, "Yaşasın Polonya ve Kızıl Cemiyeti," dedi gür bir sesle. La Hire yalnızca dudaklarını oynattı. Ardından herkesin rütbesine ve deste yılına göre mum yakıp kanını akıtacağı yemin ritüeline başlanmak için herkes onu bekledi. O yalnızca Baş Soytarı değildi, en yaşlı Tilki'ydi de aynı zamanda.

Burnundan bir nefes verip başpiskoposun yanına yürüdü usulca. Başpiskoposa baş selamı verip bir mum yaktı ve tahta yaklaşıp önünde diz çöktü. Mumu tahtın önüne akıtıp hemen oraya dikti. Ardından tahtın önünde duran bıçağı alıp parmağını kesiyormuş gibi yaparak el çabukluğuyla kendi yanında getirdiği numune kan kesesini keserek kanını

önündeki tasa damlattı ve bıçağı bırakırken gerçekçi olması için parmağında bir kesik açmayı ihmal etmedi. Jadwiga'ya gerçek kanının bir damlasını bile verecek kadar aptal değildi.

Ardından kanayan eliyle kusursuz bir Katolik gibi üç parmağını birleştirip alışkanlıkla alnına, göğsüne, sol ve sağ omzuna götürerek hızlı ve estetik bir biçimde haç çıkardı,* duası için ellerini birleştirdi. *Tanrı'm*, diye geçirdi içinden, *bu düzeni bozmama yardım et, kendi adına kan döktürüp senin adını verenleri yerle bir etme şanını bana bahşet. Beni intikamcın ilan et, Michael'i** *yoldaşım kıl, şeytanlarımı cennetimden kovmamı bana nasip et.*

La Hire duası bitince tekrar haç çıkarıp doğruldu ve intikam ateşiyle parlayan kızıl gözlerini Jadwiga'ya çevirdi. Elini sol göğsüne götürüp kusursuz bir referansta bulundu.

"Ben Kupa Valesi La Hire," dedi gözlerini karo desenli mermerden ayırmadan. "Ömrüm, sadakatim ve beklentim yalnızca Circus'a ve Yüksek Şûra'ya aittir. Cemiyetimin önceliğini kendi önceliğimden önde tutacağıma, menfaatini koruyacağıma ve bana verilen emirlere harfiyen uyacağıma yemin ederim."

Jadwiga La Hire'ın gözlerinin içine bakarken ne yalan ama diye düşündü. Öyle içten ve hitabetle yemin ediyordu ki bir aptal bunun samimiyetine gönülden inanırdı. Fakat Jadwiga bir kere ısırılırsa bunu asla unutmaz ve unutturmazdı.

Jadwiga elini uzattığında La Hire uzanıp sembolik yüzüğüne dudaklarını yasladı öpüyormuş gibi. Ardından doğruldu ve sırasını savmanın verdiği rahatlıkla geri çekilip eski yerine geri döndü. Her ne kadar buradan çekip gitmek istiyor olsa da Baş Soytarı olarak her şeyin bitmesini beklemek zorundaydı. Fakat bir de motivasyonu vardı. Her yıl yalnızca bugün, Tilkiler arasında düzenlenen eğlencelerde Köpek dedikleri kızıl olmayan çocukları aralarında bahse girerek kazanabiliyor, yanına alabiliyordu. Yalnızca bugün, Tilkilerin arasında bahis oynaması ve kurallara uymaksızın düelloya girmesine izin vardı. La Hire bunu, Köpekleri Tilkilerin elinden almak için kullanıyordu. Bu yüzden kendine yöneltilen her iddiaya ve düelloya katılır, bahsi her zaman Köpekler üzerinden oynardı. Bu oyunlar onu Şirket'te en çok Köpeğe sahip Tilki yapmıştı.

---

* Hıristiyanlıkta yapılan sembolik bir dua ve ibadet hareketidir. Üç parmağın alına, göğse, önce sol sonra sağ omza götürülerek yapılır.

** Michael (Mikail) üç büyük melekten biridir ve İncil'de *Tanrı'nın Ordusunun Komutanı* olarak geçer. Lucifer ve ordusunu yenerek onları cennetten kovmuştur.

Tilkiler, La Hire'ın para değil yalnızca Köpek üzerinden bahse girmesinin sebebini Jadwiga'nın onu asiliğinden ötürü parasal anlamda cezalandırmasına bağlıyordu ama çok daha başka bir sebebi vardı bunun. Bu motivasyonun altında yatan tehlikenin farkında olan tek kişi, Pars Bertnard'dı. Pars, La Hire'ın en fazla Köpeğe sahip Tilki olduğunun ve bununla yapabileceklerinin sınırlarını zekâsını La Hire'dan aldığından ve iki senedir Corse'un müdürlüğünü yaparak yanında çalıştığından kestirebiliyordu.

Herkes yeminini edip eğlencenin başlamasını beklerken La Hire onunla oyun oynamaya cesaret edebilmeleri için genç Tilkilerin biraz gevşemeleri gerektiğinin bilincindeydi. Bu yüzden onlara biraz zaman vererek orada öylece dikilmeyi tercih etti. Koskoca salonda bir köşede tek başına dikilirken gözlerini Köpekler üzerinde gezdiriyor. Özellikle istediği birisi vardı ve o biri özellikle La Hire'a bakmıyordu. Gülümsedi La Hire hafifçe onu izlerken. İkiz kardeşini üç sene önce Ares'e karşı poker oynarken almıştı ve Ares hâlâ, La Hire'ın hilesini anlamamıştı. Çünkü sebebi oydu...

La Hire bir köşede öylece beklerken Tilkilerin kimi saygısından kimi de çekincesi olduğundan yanına dahi yaklaşamıyordu. Çok geçmeden 1995 destesinin psikopat Kupa Papazı Ares karşısına dikildi. Ares'i kendisi eğittiğinden neler yapabileceğinin ve kendisine olan saplantısının oldukça farkındaydı ve genelde görevde olup da yeminlerini olduğu ülkede verdiğinden La Hire'la ikinci kez İstanbul'daki bir yeminde denk düşüyorlardı. İlk denk düşüşleri üç sene önceydi. La Hire bahis oynadığı sırada kendisi oyuna dahil olmuş ve La Hire ondan Marcell adında bir çocuğu almıştı.

La Hire, Ares'e selam vermesi için birkaç saniye tanıyıp selam vermeyeceğini anladığında gözlerini umursamazca tahta çevirdi. Ares suratına dik dik bakarken güldü hafifçe ve kafayı yemiş bir soytarı gibi ona el sallayarak dikkatini çekmeye çalıştı. La Hire, Ares'in derdini bildiğinden onu hoş görmeye, çaba göstermeye meyilliydi fakat çok da sabırlı biri sayılmazdı.

Ares onu neyin harekete geçireceğini çok iyi bildiğinden, "Üç sene sonra onu aramızda göreceğimiz için çok heyecanlıyım," diye mırıldandı.

La Hire bunu, ona bakması için bunu söylediğini çok iyi biliyordu. On beş yaşındaki biricik kızından bahsedecek kadar ileri gittiği için ona istediğini verip ölümcül bakışlı ifadesiz yüzünü karşısındaki çocuğa çevirdi.

"İntiharın daha acısız yolları da var," dedi yeşil gözlerine bakarken.

Ares'in yüzünde alaylı bir sırıtış peyda olurken gözlerinde şeytani parıltılar belirdi. "Hadi oyun oynayalım."

La Hire alayla baktı yüzüne. "Sana sopa atacak havamda değilim," dedi onu kışkırtmak için.

Bunu hem dayak hem de köpeğe sopa atmak anlamında söylediğinden Ares hâlâ sırıtmaya çalışırken bu espri karşısında dişlerini gıcırdattı. "Bakalım gidip getirmesi gereken kim olacak..."

La Hire, "Oh-ho," deyip hafifçe güldüğünde bu gülüşü Tilkilerin keskin kulaklarına ulaştığı an salondaki kalp ritimlerinin aksadığını işitti. Herkes Sör Ares'in deli olduğunu düşünüyordu. La Hire ifadesizlik içinde yüzüne baktı. "Seni yeterince terbiye edemedim mi?"

Ares dişleri görünecek şekilde sırıtırken, "Etmek ister misin babalık?" dedi imayla.

Tüm ilgi tamamen onlara kaydığında La Hire gözlerini Jadwiga'ya çevirdi. Wielki, La Hire hain olduğu için onun yerini alan Danışman Soytarı'ydı. Pars ise La Hire'ı kontrol altında tutmak için kullandığı bir maşa. Ares'e onun tüm pis işlerini zevkle halleden bir Altın Joker.

La Hire, gözlerini Ares'e çevirdi. Bu çocuğu terbiye etmesi Jadwiga'nın canını biraz sıkabilirdi. Ayrıca üç senedir ondan almak istediği bir Köpek, Ares'e aitti.

La Hire, Ares'in yeşil gözlerine bakarken, "İstediğin oyunu seç çocuk," dedi umursamaz bir sesle. "Yalnızca Köpek üzerinden oynarım."

Ares beklemeden, "Düello," dedi.

Adrenalininin ne kadar arttığını La Hire gözbebeklerinden görebiliyordu. Bunu beklediği için kafasını usulca salladı. Tüm Tilkiler anında geri adım atarak düello alanına giden bir koridor açtı. Ares önden giderken La Hire arkasından ilerledi ve üzerindeki ceketi çıkarıp öylece uzattığında ona yaklaşmaya cesaret edip ceketini alan kişi Angelina'ydı. La Hire silahını belinde değil ceketine özel olarak diktirdiği bir kemerde taşırdı. Lina'nın belinde görmesine karşın aldığı bir önlemdi bu. Bu yüzden ceketinden silahını almaya ihtiyaç duymadı, asası bile yeterliydi.

La Hire, Angelina'ya gülümseyip beyaz gömleğinin manşetlerini açmaya koyulurken asasını kolunun altına sıkıştırdı. Ares'e çok zarar vermeyi planlamıyordu ama biraz terbiyeye ihtiyacı olduğu kesindi.

La Hire, Ares'in kendi yerini seçmesine izin verdi. Ardından onun seçtiği alanın tam karşısına geçti. Wielki, Kızıl Joker olan en eski deste

kartı olarak düelloyu yönetmek üzere alana girdiğinde herkes dikkat kesilmişti. Her sene cesaretini toplayan Tilkiler ona sırf meraktan veya sınırlarını keşfetmek istediklerinden meydan okurdu, bu yüzden burada durmaya alışıktı. Tilkilerin hepsini kişisel olarak tanıyordu, tıpkı Ares'te de olduğu gibi pek çoğunu kendisi eğitmek zorunda kalmıştı. Bu yüzden Ares'in zayıflıklarını ve güçlü yanlarını çok iyi biliyordu.

Ares en büyük avantajı bu olduğu halde eldivenlerini çıkarmadığında La Hire alayla gülümsedi. Zehir La Hire'ın uzmanlık alanıydı, zira Ares bu fikri de La Hire'dan edinmişti. Fakat Ares'in zehir yönteminin dezavantajı birini zehirleyebilmesi için ona dokunmak zorunda olmasıydı ve La Hire'ın yanına yaklaşması kolay geldi. Ares de bunu çok iyi biliyordu, bu yüzden bıçaklarını kullanacaktı. La Hire bunun da bilincindeydi.

Wielki alanın ortasında dururken kuralları açıkladı. İlk yerde kalan veya pes eden kaybederdi. Yalnızca ikisi dövüşebilirdi. Tabanca hariç her silah ve dövüş tekniği serbestti fakat öldürmek kesinlikle yasaktı. La Hire elleri ceplerinde, asasını kolunun altına sıkıştırmış öylece düellonun başlamasını bekliyordu.

"*Üç dediğimde*," dedi Wielki Lehçe.

La Hire yalnızca sol elini cebinden çıkardı. Ares, La Hire'ın sağlak olduğunu çok biliyordu. La Hire'dan bizzat dövüş eğitimleri almıştı. Ve şimdi sağlak olduğu halde sol elini çıkarmasındaki küçümsemeyi iliklerine kadar hissetti. Gözbebekleri öfkesiyle büyürken ona daha fazla görüş açısı açtı. Sıktığı dişlerle pozisyon alırken gömleğinin manşetlerindeki bıçakların halkalarından parmaklarını geçirdi.

Wielki, "Üç," dediği saniye tepki verdi.

İleri atılırken tüm gücüyle bıçaklarını savurduğu sırada La Hire yalnızca parmaklarını şıklatmıştı. Aniden tüm salon bir saniyeliğine kardığında Ares, bunun La Hire'ın işi olduğunun bilinciyle yeni duruma uyum sağlayıp anında tepki verdi. Geri çekildiği sırada karanlıktan üzerine gelen bir şey hissetti. Karanlıkta dövüşmeyi bizzat La Hire'dan öğrenmişti fakat onun kadar hızlı tepki veremedi.

La Hire'ın asasıyla dizlerine yediği darbeyle o tarafa doğru hamle yaptı ama boşluktan ibaretti. La Hire parmağını tekrar şıklattığında etraf aydınlandı ve Ares, La Hire'ı bıraktığı yerde, sol elinde asasıyla dururken buldu. La Hire ona haddini bildirmek için bu işi ciddiye aldığını belli eden bir ifade ve parlayan kızıl gözleriyle yüzüne bakıyordu.

La Hire'ın onu düşürdüğü durumun bilinciyle Ares'in gözlerine bir parça öfke yerleşirken tüm Tilkiler ve Köpekler merakla nefesini tuttu. La Hire, Ares'e yalnızca duyularının ne kadar iyi olduğunu göstermiyordu, ona kimin mekânında olduğunu da hatırlatıyordu. O Baş Soytarı'ydı ve bu salon onun krallığıydı. Bu salonda tahtın sahibiydi. Salondaki her şeyin kontrolü onun elindeydi.

"Hareket etmeye çalış," diye tavsiye verdi Ares'e.

Ares'in gözleri heyecanla parlarken dudaklarında bu durumdan oldukça zevk aldığını gösteren bir gülümseme belirdi. La Hire, onun farklı biri olduğunu her zaman biliyordu. Aklından geçeni tahmin etmesi zordu. Alacağı riskleri ve motivasyonlarını takip etmesi zordu. Fakat La Hire, Kiralık Tanrı unvanını öylece almamıştı.

Ares'in gülümsemeyen dudakları sol elindeki eldiveni çıkardığında hem La Hire gibi zayıf elini savunmaya açmış hem de ölüm için kullandığı elini ortaya çıkarmıştı. Herkes nefesini tutarken Ares'in aniden ileri atılmasıyla La Hire'ın parmaklarını tekrar şıklatması bir oldu. Salon bir saniyeliğine karardı, tekrar şıklattığında birkaç saniyeliğine aydınlanan salonda onları dip dibe gördüler yalnızca. Ardından bir şıklatma ve karanlık... La Hire parmağını her şıklattığında bir an görünüp bir an yok oluyorlardı.

Ares, La Hire'a tepki vermeye ve duyularını La Hire gibi kullanmaya çalıştı fakat La Hire onun için bir illüzyon yaratıyordu. La Hire onu karanlıkta görmüyor, Ares'in dövüşürken ne düşündüğünü bildiğinden yalnızca bir saniyeliğine gördüğü konumundan onun nerede olacağını hesap ediyordu. Yalnızca üç dakika kadar sonra Ares'e, La Hire her yerdeymiş gibi gelmeye başladı. Duyuları o kadar uyarılmıştı ki birkaç dakikalığına körelmişti. Kaybedeceğini hissetmek onu paniğe ve öfkeye sürüklerken her şey bir anda oldu. Işıklar tekrar açıldığında La Hire birdenbire tam karşısında belirdi. Verebileceği en hızlı tepkiyi verdi ama La Hire onun şahdamarına bir Altın Joker yaslıyordu. Herkes bunu La Hire'ın Altın Joker'i sansa da Ares, onun iki Altın Joker'inden biri olduğunu biliyordu...

Ares kaybettiğinin bilinci ve inanılmaz bir adrenalinle kahkaha attığında La Hire'ın tüyleri diken diken oldu. Bunu başarabilen çok az kişi olurdu. Ares korkusuzca boynunu keskin karta sürttüğünde La Hire boynunu kesmemesi için kartı boynundan uzaklaştırdı. Ares ellerini heyecanla birbirine çarptı gülerek. Boynundan kan sızıyordu.

"Bu müthişti," dedi histerik bir gülüşle. "Uzun zamandır hiç bu kadar eğlenmemiştim." Kıkırdayarak elini ağzına götürdü. Heyecandan elleri titriyordu. "Seni zehirledim," dedi kıkırdarken.

La Hire, bir ara koluna dokunan soğuk elleri hatırlayarak kolundaki ince çizgiler halindeki ufak kesiklere baktı. Yüzü ifadesizdi. İfadesiz gözlerini alaylı bir gülümsemeyle Ares'e çevirdi. "Zehre bağışıklığım var."

Ares, "Elbette vardır," diye onayladı. "Ama canının yanacağı kesin."

La Hire kafasını onaylamazca iki yana sallarken ifadesizlik içinde baktı yüzüne. "Eğlenmene sevindim," dedi ölümcül bakışlarla suratına bakarken. "Artık, canım sıkıldığında tek elimle neler yapabileceğimi biliyorsun. Umarım *her şeyimi* ortaya koymamı gerektirecek bir hata yapmazsın."

Ares, La Hire'ın neyden bahsettiğinden oldukça emin olarak sırıttı. "Elbette," dedi alayla. "*Her şeyinizi* nasıl isterim?"

La Hire ona ifadesizlik içinde bakıp Altın Joker'ini ona vermeden öylece Angelina'ya doğru yürürken parmakları arasındaki kartı bir illüzyonla kaybetti. Angelina'nın yardımıyla ceketini giyerken, "Wictor," dedi ona bakmadan. "O Köpeği istiyorum." Çocuklara Köpek veya Tilki demek hiçbir zaman hoşuna gitmezdi ama oynaması gereken bir rolü vardı. Tüm Köpeklerin gözü Wictor'a çevrilirken La Hire, Wictor'un kalp ritminin hızlandığını işitti.

Ares gözlerini kısarken, "Beş para etmez bir Köpeği ne yapacaksın ki?" diye sordu anlamayarak. Üç sene önce ikiz kardeşi Marcell'i de bir poker masasında La Hire'a nasıl kaybettiğini çok net hatırlıyordu. Üstelik hâlâ La Hire'ın yaptığı hileyi çözememiş olmasına sinir oluyordu. Hile yapmış olmalıydı ama nasıl?

La Hire, "Barmen, çöpçü, hokkabaz," diye sıraladı kısaca ve ona arkasını döndü. "En geç bu akşam teslim etmezsen gelir bir kere daha kıçını tekmelerim."

Ares ona göz devirdi. Böyle sözlerin onun üzerinde pek etkisi olmazdı. Belli etmiyordu ama gururu kırılmaktan çok içinde bir heyecan duyuyordu. Hırsı gittikçe büyürken La Hire'ı yenebilmeyi ilk kez gerçek bir şekilde o zaman takıntı haline getirdi. La Hire onu umursamadan o gece beş Köpek daha kazandı.

Ares, La Hire'ın istediği Köpeği eğlence merkezine bir kafeste gönderdiğinde La Hire, Ares'e söylenerek açtırdı kafesi. Koyu saçları ve gözleri olan tanıdık yüzlü çocuğun gözlerinde duyguya dair hiçbir şey yoktu.

Yara bere içindeki teni izlerle kaplıydı. Üç sene önce La Hire, Ares'e karşı poker oynadığında La Hire'a kazanması için hile yapmasına yardım etmişti. Yıllardır bu ödül törenlerinde kumarını izliyordu Tilkiler ve artık hile konusunda uzmandı. La Hire kazandığında Wictor'un kurtarılmak istediğini düşünerek onu alacakken Wictor, kaşla göz arasında ikiziyle kıyafetlerini değiştirmiş, kendisi yerine ikizini sokmak istemişti. La Hire bunu elbette fark etmiş fakat gördüğü kötü muameleye rağmen kardeşini düşünen bu çocuğa karşı içinde bir sıcaklık hissederek sevdiği kişiyi koruma motivasyonuna saygı duyarak Marcell'i almıştı önce.

Üç sene önce Marcell, tıpkı onun gibi bir kafeste ona teslim edildiğinde La Hire'ın ayaklarına gözlerinde nefret ateşiyle kapanmış, ikizini kurtarması için ne gerekiyorsa yapacağını söylemişti. Gözlerinin içindeki öfke en az La Hire'ınki kadar gerçek ve sonsuzdu. Circus gibi bir cehennemde Ares gibi bir şeytanla yaşamış olmasına rağmen iki kardeşin birbirine duyduğu sevgi La Hire'ın yüreğini sızlatmıştı.

La Hire çocuğa ikizini de kurtaracağına dair söz verirken durumunun iyi olmadığının ve nefretinin farkındalığıyla onu Corse'un mutfağında çalıştırmak yerine ona bir ideal vermeyi seçmişti. *Circus'tan intikam alabilme ideali.*

La Hire, Marcell'in intikam ateşle parlayan gözlerine bakıp, "Hükümdar Çakırca'yı tanıyor musun Marcell?" diye sorduğunda Marcell kafasını sallamıştı usulca.

Bir Köpek olması ona kulağı açık ve fırsatçı olmayı öğretmişti. Kullanabileceği bilgileri bilirdi mutlaka ve oldukça da zekiydi. İkizi ile yaşamasının tek yolu buydu senelerdir.

"Hükümdar Çakırca, Orgeneral Mehmet Ali Durmuş'un damadı ve Circus'un en büyük tehditlerinden biri. Kendisi Kurmay Albay'dı fakat Mustafa Selim Kotan tarafından ordudan ve MİT'ten uzaklaştırılıp emekli olmaya zorlandı."

La Hire usulca kafasını sallarken Marcell onu yanıltmamıştı. Onda bir cevher olduğunu her zaman biliyordu. Öyle ki Jan ve Wielki'nin ikiz olduklarını ve birbirlerinin yerine geçtiklerini onca Tilki fark edememişken o fark etmiş ve kendi kardeşi iyi dövüşemediğinden onun yerine geçmeye başlamıştı. Akademiden beri dikkatini çekiyordu Marcell onun.

"Sana Circus'tan intikam alma şansı vermemi ister misin?"

Marcell'in gözleri parladı. Bunu bir başka Tilki soracak olsa bir sınav olduğunu düşünür, anında Circus üzerine yeminini tekrar ederdi ama

La Hire'ın Circus'tan nefret ettiğini biliyordu. Kızını kaçırıp akademide Marcell'in çok iyi bildiği zorlu ve insani şartları olmayan kötü şeylere maruz bırakmışlardı. Ares bazen La Hire'ın kızının bıçak antrenmanlarında Marcell'i hedefe koyar, öyle atmasını isterdi ama Lina her zaman Marcell'in çok uzağına atarak en düşük puanı almayı göze alırdı. Bu yüzden Marcell, düşünmeden La Hire'ın nefretine ve intikam ateşine güvendi. Eğer isterse kendisini o ateşe seve seve atardı.

"Sizin için ne yapabilirim efendim?" diye sormuştu sarsılmaz bir sadakatle.

La Hire on altı yaşında bir çocuğun öfkesine ve kardeşine olan sevgisine güvenmişti. "Bana Hükümdar Çarkıca'nın çocuklarına Tilkilerle nasıl dövüşüleceğini öğretecek biri lazım," demişti usulca. "Senin Tilkilerle çok iyi koşabilen biri olduğunu biliyorum Marcell." La Hire antrenmanlarda Köpekler arasında en çok onu izlerdi. "Hükümdar'ın oğulları bazı sebeplerden ötürü onunla konuşmuyor ve onun gibi olmak istemiyor. Hepsi askeri liseyi bitirdi ama babalarının yolundan gitmeyecekler. Yine de Hükümdar bu işin peşini bırakmadığı ve onlar da bir Çakırca oldukları müddetçe Circus onların peşini bırakmayacak. Hükümdar bitene kadar bu işin peşini bırakmaz, artık istese de bırakamaz," deyip iç çekmişti dertle. "Bu yüzden çocukları günün birinde hedef olduğunda en azından ben veya Hükümdar müdahale edene kadar idare edebilmeleri için Tilkilerle nasıl koşulduğunu öğrenmeleri gerek."

Marcell'in tüyleri La Hire'ın anlattıklarıyla diken diken olmuştu. La Hire açık açık, Circus'un en büyük düşman ailesiyle dost olduğundan bahsediyor ve dostunun çocuklarıyla kardeş olmasını istiyordu. La Hire'ın Çakırcalarla bu şekilde yakın olması Marcell'e güç vermişti. İçindeki intikam ateşi harlanırken La Hire ona yeni bir umut vermişti.

Marcell dikkatle bakmıştı La Hire'a. "Ben onları buna nasıl zorlayabilirim ki?"

"Seni Hükümdar'ın evlatlık oğlu yapacağım," demişti La Hire düşünmeden. "Sağ kolu olmaya çalış. Diğerleri seni kurtarmak için peşinden gelecektir."

Marcell anlamamıştı. "Beni neden kurtarmak istesinler ki?"

La Hire gülümsemiş, "Çünkü kardeşleri olacaksın," demişti saçlarını okşarken. "Sana değer verecekler."

Marcell'in aklına o an yalnızca öz kardeşi Wictor'un tuttuğu dilek gelmiş, bu da tüylerini diken diken etmişti.

La Hire, Marcell'in intikamla yanan gözlerine bakarken, "Yapabilir misin?" diye sormuştu ilgiyle.

Marcell düşünmeden kafasını sallamıştı. "Evet efendim," demişti kararlılıkla. Kardeşini kurtarmak için her şeyi yapardı. "Elimden gelen her şeyi yaparım."

Kafasını sallamıştı La Hire ona inanarak. O cehennemde doğup büyümesine rağmen içinde sevgi besleyen her insan, oradan intikamını almayı isterdi. Bu yüzden La Hire, Marcell'in –yeni adıyla Kuzey Çakırca'nın– ona ihanet etmeyeceğini her zaman çok iyi biliyordu. La Hire ona inanmıştı. Marcell'i allayıp pullayıp Hükümdar'a götürmeden önce ona kardeşini de getireceğine dair söz vermişti ve şimdi, üç sene sonra bu sözü tutabiliyordu.

"Seni önce yıkamamız gerekecek," dedi La Hire öylece Wictor'u izlerken. Wictor, tıpkı üç sene önce ikizinin olduğu gibi tepkisiz ve ilgisizdi. La Hire hafifçe gülümseyerek ekledi. "Sonra kardeşini görebilirsin."

O an Wictor ilk kez tepki verip La Hire'a baktığında Baş Soytarı'nın gülümseyen yüzünü gördü. Sör Ares'in gülümsemesinden çok daha farklı bir gülümsemeydi bu. La Hire'a özel bir gülümsemeydi. Ara ara onu gördüğünde verdiği içten gülümsemelerdendi. Yalan söylemiyordu.

"Kardeşim mi?" diye sordu emin olmak için.

La Hire onu onaylarken, "Hiç görüştünüz mü?" diye sordu cevabı bildiği halde.

Wictor bunun bir deneme olduğunu bildiğinden dürüst olmayı seçti. "Evet efendim," dedi dürüstçe. "Zaman zaman."

La Hire dürüst cevap karşısında ona onaylayıcı bir ifadeyle baktı. "Sen de intikam istiyor musun Wictor? Yoksa tüm bunları arkanda bırakmak ve normal bir hayat mı istiyorsun?"

Wictor'un yumuşak ifadesine karşın gözlerinde bir ateş yandı o an. "İntikam istiyorum efendim," dedi net bir sesle. "Hesap sormak istiyorum."

La Hire, ikizinden daha yumuşak mizaçlı duran Wictor'un esasen aynı kalbi taşıdığını biliyordu. "Seni de kardeşini evlatlık verdiğim Çakırcaların yanına göndereceğim. O ailenin kim olduğunu biliyorsun değil mi?"

Wictor, biliyordu ama bu bilgiyi onun gibi birinin bilmemesi gerektiğini bildiğinden söyleyip söylememekte tereddüt edecek oldu ama zaten kardeşiyle buluştuğunu itiraf etmişti çoktan.

"Çakırcalar," dedi bu yüzden düşünmeden.

La Hire başını usulca salladı. "Marcell'i onlara neden verdim sence?"

Wictor kısa bir an düşündü. "Onları korumak için mi?" diye sordu emin olamayarak. "Marcell... Yani Kuzey, dövüşmekte çok iyidir."

La Hire'ı gülümsetti bu söylediği. Haklıydı. "Gibi," diye mırıldandı La Hire. "Kuzey, Çakırcaların oğullarına Tilkilerle nasıl koşması gerektiğini öğretiyor. Peki sen ne yapacaksın?"

Wictor gözlerinin içine baktı. "Bilgi mi toplayacağım?" diye sordu usulca. "Kuzey'le kıyaslandığımızda ben daha yumuşak başlı ve zararsız duruyorum. Bu yüzden onun olduğu ortamlarda herkes ona dikkat kesilir ama beni ciddiye alan olmaz genelde."

Haklıydı. Kimse onun bir tehdit olabileceğini düşünmüyordu. Yapısı gereği yumuşak başlı ve zararsız duruyordu.

La Hire, Wictor'u onaylarken ateşle parlayan gözlerine baktı, "Hükümdar ve benim aramda görünmez bir köprü olmanı istiyorum. Gözü kulağı açık, nerede olursa olsun dikkat çekmeyecek, şüphe edilmeyecek yumuşak başlı biri olmanı istiyorum," dedi tane tane. "Benim olamayacağım zamanlarda benim yerime orada olabilecek ve bilmem gereken şeyleri bana eksiksiz aktarabilecek biri olmanı istiyorum... Yapabilir misin?"

Wictor düşünmeden kafasını salladı. "Evet efendim," dedi minnetle. "Elimden gelenin en iyisini yaparım."

La Hire memnuniyetle ona gülümserken uzanıp saçlarını okşadı. Üç sene önce Marcell'i Kuzey Çakırca olmaya hazırladığı gibi Wictor'u da Güney Çakırca olması için hazırladı. İkizi Marcell, Çakırca malikânesine adım atıp Kuzey Çakırca olduğunda hem Aral Çakırca'nın hem de La Hire'ın bekçi köpekliğini üstlenmiş, üvey evlat olmasına rağmen Kör Çakı lakabını üstlenmişti. Wictor'sa Güney Çakırca olduğunda La Hire'ın gözü kulağı olup onun haberdar olmak istediği her yerde olacak, yedi sene sonra herkes La Hire'ı öldü sanırken Başsavcı'ya eğlence merkezine yönelmesi için muhbirlik edecek, Hükümdar Çakırca'ya Kadir Kara'dan bir kale* getirecekti...

* Burada bahsedilen kale, satranç tahtasında kale taşıdır. Modern satrançta savunma, merkez kontrolü ve "rok" hamlesiyle kralın korunmasında stratejik bir rol üstlenir.

Tanrı'm...

Ben hayatı boyunca senden tek bir şey isteyen bir çocuğunum.

Ellerimi kana buladım mecburiyetlerimden.

Sual olunmaz şüphesiz adaletinden.

Ama sen biliyorsun içimdeki sevgiyi.

Ölünce giderim cehenneme,

ne olur bu dünyada yaşat bana onunla cenneti...

12 ŞUBAT 2023 – GÜNÜMÜZ

LİNA ÇAKIRCA

Jadwiga'nın ardından Pars yanımdan geçtiğinde peşine takıldım hemen. Müzayedeyi yönetecek olan Kızıl Joker olduğumdan her şeyiyle sorumluydum, bu yüzden üç günümün çoğunu Pars'la geçirecektim mecburen fakat şu an onu tamamen bir kaçış yolu olarak kullanıyordum. Buradan uzaklaşmam ve babamla konuşmam lazımdı. Hemen.

Kalp ritmimi düzende tutmaya çalışarak merdivenler inerken Pars'tan daha hızlı hareket ederek bir an önce motoruna atlayıp buradan defolup gitmemek için zor tutuyordum kendimi. Biz merdivenler inerken Pars'ın arabası usulca merdivenlere yanaştığında ben motoruma binip Pars'tan bağımsız ve daha hızlı hareket etmeyi planlıyordum ama motoruma yönelecekken Pars ondan beklemediğim bir refleksle kolumu tuttuğunda gözlerimi ona çevirdim.

"Arabaya bin," dedi tekdüze bir sesle.

Jadwiga'nın bizi izleyebiliyor olduğu gerçeği ensemdeki tüyleri diken diken ederken bir Kızıl Joker olmama rağmen Pars'ın sözüne karşı çıkmamam gerektiğini biliyordum. Şu durumda Pars'ın sözünden çıkmak Jadwiga'yla karşı durmak demekti ve hiçbir şeyi riske atamazdım. Dişlerimi sıkmamak için çaba gösterdim. Kolumu kendime usulca çekip söylediğini yaparak arabasına bindim. Jadwiga'nın Hükümdar olabilmesi için benim Kızıl Joker olmam elzemdi fakat eğer sözünden çıkarsam canımı yakacağı ve gardını alacağı da bir gerçekti. Bu yüzden sakin olmalıydım. Ben şu an biliyorsam babam da biliyor olmalıydı. Deniz'i daha önce uyarmıştık, o da bir şekilde güvende olmalıydı. *Evet. Sakin ol Lina.* Derin nefes aldım usulca. Hükümdar Çakırca veya babam Deniz'i koruyabilirdi.

Arabaya bindiğimde Pars anında gaza bastı ve hızla ayrıldı malikâneden. İfadesizdi yüzü ve doğrudan yola bakıyordu. Arka cebimden telefonumu çıkarıp parmaklarımı ekran üzerinde gezdirdim çekinmeden. Malikâneden yeterince uzaklaştığımızda Ares'i aradım. Kotan tüm telefonlarımı takip ettiriyordu ama ilk on saniye telefonuma giremeyeceğini biliyordum.

"Evet?" diyerek açtı telefonu.

"Ne yapıyorsun şu an?" diye sordum ona doğrudan karşıma bakarken.

"İlk kez halimi hatırımı soruyorsun Lily," dediğinde sesi alaylıydı ama her zamanki gibi değildi. Kızıl, dememişti bana.

Kaşlarım çatıldı. "Az önce Majesteleriyle konuşan sen miydin?"

"Bensem küser miydin?" diye sordu meraklı bir tonda. "Kayınbiraderin için kendi abinle küser miydin Lily?"

Bir sorun vardı. Orada yalnız değildi. "Evet," dedim net bir sesle bu yüzden.

Güldü hafifçe. "Sana dövme randevusu aldım," dediğinde tüylerim diken diken oldu. Ne zaman ölüm görevi alsam bunu söylerdi. "Bugüne."

Ne olduğunu anladım ve adrenalin kanıma karıştı. "Anladım," dedim yalnızca ve kapattım telefonu.

Gözlerimi Pars'a çevirdim büyük bir soğukkanlılıkla. "Jadwiga'ya evlendiğimi sen mi söyledin?" Ares de söylemiş olabilirdi gayet.

Pars gözlerini soğukkanlılıkla yüzüme çevirdi. "Evet," dedi gözlerime bakarak. "Dün gece söyledim. Majestelerinin isteği üzerine Magnat Marek'e de bu sabah ilettim."

O an Jadwiga'nın bana tokat atmadan önce söylediklerini anladım. Her şeyden üstün olduğunu söylerken, doğru kararları onun aldığına dair böbürlenirken neyi kastettiğini anladım. Babamı nasıl köpeği ettiğini söylerken neyi kastettiğini anladım. Babamı köpeği etmek için beni kullanmıştı. Şimdi Aral'ı benim tasmam edecekti. Planı Marek'in kart kaybı için Deniz'i biraz hırpalamak değildi. Bolesław'ı Aral'ın eline düşürecek, bir şekilde Aral'ın hayatı için sonsuza kadar ona sadık olmamı sağlayacaktı. Ama nasıl? Tekrar ısırmamı nasıl engelleyecekti? O an sol kaburgam sızladı. Ve her şey berraklaştı sanki. Kaburgamı tedavi ettirirken taktırmayı reddettiğim implant geldi aklıma. Michal, Circus'un taktığı her implantı yalnızca kendilerinin çıkarabileceğini, kişinin kendisi çıkarmaya kalktığında implantların patlayacağını anlatmıştı daha önce.

"Siktir," diye fısıldadım.

Pars anlamayarak yüzüme bakarken telefonuma çevirdim gözlerimi tekrar. Nilay sayesinde Aral'ın konumuna bakmayı akıl ettim ve önce konumuna baktım. Eski korunaklı eve yakın bir konumda görünüyor ve hızla hareket ediyordu. *Ya arabada ya da Jan'la.*

Onu aramadan önce babamı aradım. "Biliyorum bebeğim," diye cevapladı beni anında. "Pars'la mısın?"

Baş Soytarı olduğundan her sene müzayededen sorumlu Soytarı'nın – bu sene bu kişi bendim– müzayedenin her şeyiyle ilgilenmesi gerektiğini bildiğinden tüm gün Pars'la olacağımı biliyordu.

"Evet," dedim usulca.

"Telefonu ona ver bir tanem."

Telefonu Pars'a uzattığımda Pars ikiletmeden aldı. Babamı dinledi bir süre, ne söylediğini duyabiliyordum ben de. Sonra Pars ona, "Yedi altı," dedi yalnızca.

Babam ona cevap vermedi. Pars başka bir şey söylemeden telefonu bana uzattı. Telefonu geri alıp kulağıma yasladım. "Başlıyor Lina," dediğinde tüylerim diken diken oldu. Biliyordum...

"Bolesław evlendiğimizi biliyor, Aral'ı yakalayıp ona implant yerleştirmeye çalışacaklar," dedim soğukkanlı bir sesle. "Deniz'e giden kart kim?"

"Tymon," dedi babam La Hire'a ait bir ses tonuyla. Bolesław'ın destesindeki Kupa Papazı... "Şu an düşünmen gereken Deniz değil, kendinsin. Tymon, Aral'ı oyalamak için yalnızca. Bolesław, Aral'ın ayağına gitmeyecek kadar gururlu, senin için gelecek. Aral'ın sana geleceğini biliyor." Sonra ekledi babam buz gibi bir sesle. "Hepimizin sana geleceğini biliyor."

Tüylerim diken diken oldu o an. Normal şartlarda Kotan malikânesinden dışarı adım attığım anda Jan benimle olurdu ama şu an arkamızda değildi. Bir şey olmuştu. Yerinden ayrılması gereken...

"Hepimizi ayrı düşürdüler," diye mırıldanırken gözlerim yan aynaya çevrildi.

O an arkamızda hiç trafik olmadığını fark ettim. Yaklaşık elli metre arkada hızla yaklaşan motosikletler ve siyah arabalar dışında yolda bizden başka kimse yoktu. *Kapan... Bolesław...*

Jadwiga güne karar vereli birkaç dakika olmuştu yalnızca. Tek haber sızdıran ben değildim ve şimdi Atilla Durmuş'u öldürerek Kızıl Joker olmamı isteyen Magnatlar da dahil tüm Magnatlar, gizlice peşime düşecek, Jadwiga'nın Hükümdar olmaması için Kızıl Tilkilerden en az birini avlayacaktı. Özellikle de beni...

"Anladım..." diye mırıldanırken elim soğukkanlılıkla belimdeki silaha gitti. "Şu an ne durumdasın babacığım?"

"En kısa zamanda yanına geleceğim," dedi net bir sesle. "Biraz temizlik yapmam gerek sadece."

Kafamı salladım. "Annem ve Alin'in iyi olduğundan emin ol lütfen," dedim ona güven veren bir sesle. "Ve Çakırcaların... Ben hallederim."

Mükemmel genlerimi boş verecek olsalar bile Bolesław beni öylece öldürmeyecekti. Jadwiga beni öldürmelerine izin veremeyecekti. Marek'le anlaşma yapmıştı.

"Elbette halledersin ama baban yirmi dakika içinde orada olacak."

"Peşimdeler," diye bilgilendirdim babamı. "On dört araç saydım, araba ve motosiklet karışık. Muhtemelen önümüzde de varlar."

"On beş dakika," dedi babam bu kez.

Normalde evden yola çıksa zaten on beş dakikaya gelirdi. Fakat şu an etrafının Köpekler ve Tilkilerle çevrildiğine emindim. Hiçbir Magnat babamı öldürmeyi göze alarak Tilki'sini feda etmezdi. Onu öldüremeyeceklerini biliyorlardı, sadece zaman kazanacaklardı. Beni sıkıştırana kadar...

"Sorun değil," dedim soğukkanlı bir sesle.

Bunun olacağına ihtimal vermiştik. Hiçbirimiz diğer Magnatların Jadwiga'nın öylece Hükümdar olmasına izin vermeyeceğini biliyorduk. Jadwiga'nın Hükümdarlığına mâni olmak için bir Kızıl Joker'ini ortadan kaldırmaları yeterdi ve bir Kızıl Joker'ini avlayıp kaza süsü verebilirlerdi öylece. Mesela beni avlayıp müsteşarı öldürmemi sebep göstererek suçu MİT'in üzerine yıkabilirlerdi. Biliyordum her zaman. Aral'a daha dün sabah söylemiştim ama onu endişelendirecek kadar detaylandırmamıştım. Zira Jan hep benimle olduğundan sorun da olmayacaktı ama Jan bir sebepten olması gereken yerde değildi. Muhtemelen bir yere gitmek zorunda kalmıştı. Aral'ın korunaklı evde olduğunu da hesaba katınca aklıma başka bir sebep gelmiyordu. Aral'a gitmiş olabilirdi. Belki de Deniz'i duyup müdahale etmek istemişti. Bilmiyordum henüz.

"Aral'ı tek yollama lütfen," diye rica ettim babamdan. "Bolesław, kardeşi ve benim aramda seçim yaptırmak istiyor olabilir. Bırak önce Deniz'e gitsin."

"Kendini düşün," dedi kızar gibi. Benim için endişe duyduğunu biliyordum. Gülümsedim. "Ben bir Kızıl Joker'im," diye hatırlattım ona. "Onlara nasıl Kızıl Joker olduğumu göstereceğim." Tabancamın namlusuna bir kurşun sürdüm. "Onlara Kupa'nın altında gizlenen bir Maça olduğumu göstereceğim."

Arakamızdaki dört şeritli yolda tüm araç ve motosikletler belli bir şekil almıştı. A. Tüm hedeflerini A şekli verip öldürerek nam salan yalnızca ben vardım. *Karo Ası Karolina'nın A'sı. Kupa Ası'nın A'sı. Aral'ın A'sı. Herkesin bir sürü tahmini vardı. Cinayetlerimden kaçtığım içindi halbuki. Onları ölürken görmemek içindi. Animozja'nın* A'sıydı bir süre sonra. Yalnızca Bolesław'ın tahmin ettiği.*

Babam, benim gibi kendini feda etmeye hazır olan kişi olduğundan, "Plana sadık kalacağım," dedim Pars'ın arabasındaki her konuşmayı

* (Lehçe) Gizli düşmanlık.

Jadwiga'nın duyabileceğini umursamadan. Jadwiga o müzayedeye çıkmam için her şeyi yapacaktı. Taç için her şeyi yapacaktı. İhanetime bile göz yumacaktı. "Sakın kendini öne sürme," dedim plana uyarak.

"Hıh"ladı bana. "La Hire'a emir mi veriyorsun şimdi de?"

Gülümsedim hafifçe. "Sör La Hire'a nasıl emir veririm? Ben babam için endişe ediyorum yalnızca."

Dertle ve sevgiyle iç çekti. "Babanın tek derdi sensin küçük güzel bebeğim."

Gülümsedim sevgiyle. "İyi olacağım.15 Şubat 02.15'te görüşürüz babacığım."

"Seni daha öncesinde göreceğim," dedi net bir sesle. "On beş dakika sonra oradayım."

Kafamı salladım. "Seni seviyorum babacığım. Görüşürüz."

"Görüşürüz bir tanem. Onlara La Hire'ın kızının kim olduğunu göster."

Kafamı salladım ve kapattım telefonu. Gülümsemem yüzümde çözülürken gözlerimi dikiz aynasından araçlara dikerek telsize sahip olan herkesin duyması için elimi kulağıma götürdüm.

Jan anında cevap verdi. "Yoldayım Kızıl," dedi ölüm gibi bir sesle. "On beş dakika."

Dikiz aynasından gözlerimi çevirip soğukkanlılıkla planımı kurmuşken, "Hayır, lütfen Aral'a git," diye karşı çıktım ona. "Aral'ın peşindeler, Jadwiga onu ısırmamam için Aral'a implant yerleştirecek."

"O başının çaresine bakar, Milat..."

"Lütfen," dedim sözünü keserek. "Babamla az önce konuştum ama şu an cevap vermiyor," dedim fark etmesi için. "Hepimizin peşine düştüler," dedim isim vermeden. "Beni tek başıma yakalayacak."

Jan küfretti. "Balın kaza yaptığı için ayrıldım yerimden. İfşa olduğunu sandım," dedi öfkeyle. "Sen Şirket'e varmadan sana yetişecektim. Sikeyim!"

Kalbim endişeyle göğüskafesime çarptığında kaşlarım çatıldı. "Ne?" Balın'a mı saldırmışlar? Tüylerim diken diken oldu. Balın değil Kızıl Joker, bir Tilki bile değil. Neden ona saldırsınlar? O an beynimde şimşek çaktı. Bolesław'ın kurduğu *kapanı* anladım. Siktir. İhanet ettiğimi biliyor. Ama kimlerle ettiğimi bilmiyor. Balın'ı konuşturmak istemiş olmalılar ama başaramamışlar. Çakırcalardan da Deniz'i yakalayacaklar. Deniz'i de yalnızca Aral'a karşı kullanmak için değil konuşturmak için seçtiler. Müttefiklerimi öğrenmeye çalışıyorlar...

Jan, "Balın'ın durumu iyi," dedi kısaca. "Yoldayım."

"Bana kapan kuruyor," diye mırıldandım o sırada. "Kimin geleceğini görmek için..."

Jan küfretti tekrar bunu zaten o da düşünmüş gibi. "Peşinde kaç araç var?" diye sordu motorla hız yaptığından motor sesi onun sesini biraz bastırırken.

"On dört," dedim silahlarımı kontrol ederken. "Arkamızda on dört araç dışında araç yok. Yolu kapattılar muhtemelen ama henüz sıkıştırmıyorlar."

Muhtemelen ileride de onların olduğu araçlar vardı. Diğer gruba yaklaşana kadar bizi sıkıştırmayacaklardı.

"Anlaşmışlar," dedi Jan. Kafamı salladım göremese de. "Ben gelene kadar dayanabildiğin kadar dayan."

"Deniz..."

Lafımı kesti hemen. "Aral oraya gidiyor. Milat da onunla olacak. Ares, Tymon'a eşlik ediyordu. Bir sen teksin. Sikeyim. Anlaşacaklarını düşünemedim. Sikeyim!"

Jadwiga ve Marek'in beni yakalamak için anlaşacaklarını ben de düşünmemiştim. Müttefiklerimi görmek için beni önce Kotan malikânesinden çıkarıp sonra da tuzak kuracaklarını öngörememiştim. Üstelik Ares bizim tarafımızda olsa bile bunu belli edemezdi. Bu yüzden Tymon, Deniz'e bir şey yaparsa müdahale etmeyecekti. Onun için endişeleniyordum.

"Aral'a söylemedin değil mi?"

Jan, "Hayır," dedi aklımdan geçenleri biliyormuş gibi. "Kuzey aradı onu, oraya gidiyorlar. Yanında Kürşat, Mehmet Ali ve Balın var ama benim ayrıldığımı fark etmiştir. Yine de kimse aramalarına dönemeyeceği için kardeşine gitmek zorunda kalacak."

Onu kardeşi ve benim aramda bıraktıkları için göğsüm yandı. Bilse şu an içinde olduğum durumu delirirdi. İkiye bölerdi kendisini ikimize de yetişebilmek için. Bu yüzden bilmemesi daha iyiydi. Ben halledebilirdim, Deniz'in ona ihtiyacı vardı.

"Çok yaklaştık, her şeyi halledeceğiz," dedi Jan kafamdan geçenleri biliyormuş gibi. "Her şeyi düşündük. O orospu çocuğundan uzak dur yeter. Geliyorum."

O sırada A şeklinde dizili bir grup araba girdi görüş açımıza.

Kafamı salladım. "Hadi pazarlık yapalım," dedim gözlerimi karşıma dikmişken. Jadwiga bu cümleyi duysa bile hiçbir şey anlamazdı şüphesiz

ama Jan anladı. *Define Adası*'nı okutmuştum ona. Doktor Livesey, Jim'i korsanların elinden kurtarmak için tedavi karşılığında korsanların kaptanı Uzun John Silver'a pazarlık teklif ediyordu.

Jan ne söylemek istediğimi anladı anında. "Lina..."

"Sana cennetimi anlatmıştım," diye mırıldandım. Jan'ın nefes alışverişi değişti o an. Ona hayalimi anlatırdım hep. Cennetimde herkes vardı eksiksiz. Ailem ve Aral değil yalnızca. Jan, Wielki ve Ares bile vardı. "Eksiksiz olmasını istiyorum ve bunun için size güvenmekten başka çarem yok. Pişmanlıktan ölsem ve acı duysam bile cennetimi garanti ettiğim sürece her şeye dayanabilirim."

Jan bir süre sessiz kaldı. İki senede geldiğim noktaya artık o bile hayret ediyordu sanki.

"Pazarlık kabul edildi," dedi sonra sarsılmaz bir sesle. "Ben unvanı Jan olan Soytarı Gabriel,"* dediğinde ne yaptığını anladım ve tüylerim diken diken oldu. "Şeytanla pazarlığa oturmayacağıma, ona açtığı savaşta Soytarı Michael'i** attığı her adımda takip edeceğime ve bu uğurda döktüğüm kanla kutsanıp yürüdüğü yolda ölümü şükranla kucaklayacağıma yemin ederim."

Tüylerim diken diken oldu. *Hiç söylememiştim ama Soytarı'ma Michael ismini verdiğimi biliyordu...* İçim inançla doldu. Şeytanımı öldürmeden ölmeyecektim ve ben kazanacaktım.

Hissettiğim güçle duruşum dikleşirken, "Çok yaşa Kral," dedim diri bir sesle.

"Çok yaşa Kral," dedi Jan da ölüm gibi bir sesle.

"Teşekkür ederim abiciğim," dedim içtenlikle. "15 Şubat'ta görüşürüz."

Kulağıma dokunup konuşmayı bitirdim ve gözlerimi Pars'a çevirdim. "Ölmemeye çalış," dedim gözlerine bakarak. "Seninle işimiz bitmedi."

Beni onaylarken belinden silahını çıkardı. Kemerimi çıkarıp ayaklarımı kaldırdım ve paspasın altındaki gizli bölmeden sis ve ses bombası aldım birkaç tane.

"Hop hop," dedi ses bombasını elimden alırken. "Bunlar senin için de zararlı."

---

* Gabriel, İncil'deki üç büyük melekten biridir. *Tanrı'nın gücü* anlamına gelir. Jan unvanının anlamı *Tanrı'nın merhametidir.*

** Michael, İncil'deki baş melektir. *Tanrı gibi kim var?* anlamına gelir. Tanrı'nın ordusunun komutanıdır ve İncil'de Şeytan'la savaşır (Vahiy 12:7). Lina'nın isminin anlamı cennette açan hurma ağacıdır ve cennetin kırılganlığını temsil eder.

Ona göz devirip elinden aldım. "Ben o kadar hassas değilim," diye mırıldandım. "Bana Kesik Kulak, diyorlar bu yüzden." Arka koltuğa geçip koltukların altından taktik yelekleri çıkardım. "On dakika bile dayanamam muhtemelen," dedim gerçekçi bir sesle. Birini ön koltuğa attım giymesi için. Sadece Pars'ın ölmemesine ve müzayede gününe kadar düşman sayısını azaltmaya bakacaktım.

Dikiz aynasından bana baktı. "O orospu çocuğunun seni öldürmeyeceğine emin misin?"

"Majestelerin izin vermeyecektir," diye mırıldandım. Jadwiga beni birçok sebepten öylece gözden çıkaramazdı. O çıkarsa bile Kotan, Marek'le yaptığı anlaşmanın bozulmasını istemediğinden elinde tutmayı tercih edecekti.

Yeleği giyip ses ve sis bombalarını yerleştirdim. Şarjörleri yerleştirirken, "Tuzağa, düşebileceğimiz en kötü şekilde düştük," dedim ve diğer koltuğun altından HK417 DMR* kutusunu çıkardım. Kutuyu açıp parçalarını birleştirdim. Susturucusunu iyice sıkıp şarjörünü taktıktan sonra az sonra sis atacağım için FLIR ThermoSight HISS-XLR** denen gece görüş dürbününü yerleştirdim. Kurma kolunu çekip namlusuna bir namlu sürdüm. Pars kurma sesiyle bana baktı. Gözlerinde bir parça hayranlık gördüm o an.

Ön koltuğa geçerken silahı olabildiğince aşağıda tuttum. "Askeri usul yapacağız. Siper, sis ve bolca kurşun."

Pars kafasını salladı usulca. Karşımızdaki yavaşlayan arabalara baktım ve derin bir nefes aldım. "Şimdi."

Pars aniden el frenini çekerek arabasıyla *drift* atmaya başladı. Tüm arabalar dururken Pars'ın arabasının lastiklerinden beyaz bir duman yükselmeye başladı. Camlarımızı açıp sis bombalarını uzun bir çizgi boyunca atmaya başladım. Pars yolda yatay şekilde durduğunda etrafımızı sis sarmıştı ve bu yalnızca üç dakika sürecekti.

---

* Heckler & Koch tarafından geliştirilen, 7.62×51mm NATO mühimmatla çalışan yarı otomatik *designated marksman rifle* (DMR: Keskin nişancı tüfeklerinden daha kısa menzilli ama daha mobil, saldırı tüfeğinden ise daha hassas olan bir tüfek türüdür. Genellikle yarı otomatik çalışır ve şarjörlüdür.) 10, 20 veya 30 mermilik şarjör seçenekleri sunar. Orta ve uzun menzilli görevlerde yüksek delme gücü ve isabet oranı sağlar.

** FLIR ThermoSight HISS-XLR, modern savaş koşullarında gece, sis, duman ve düşük görüş alanlarında keskin nişancıların hedefi net bir şekilde algılamasını sağlayan ileri düzey termal görüntüleme dürbünüdür. Vücut ısısını temel alarak çalışan bu sistem, klasik gece görüş cihazlarının aksine optik bariyerlere takılmadan; düşmanın yalnızca varlığını değil, yönünü ve siluetini de ayırt edebilir. Sessiz operasyonlar, istihbarat görevleri ve yüksek riskli hedefli atışlar için özel olarak tasarlanmıştır.

İkimiz de araçtan fırladığımız anda tüfekle pozisyon alıp dürbünde gördüğüm ilk kişinin kafasına sıkmamla birlikte hızla yerimi değiştirdim. Ve herkes siper alamadan önce iki kişi daha indirdim. Cesetler yere bir bir yığıldığında alkış sesi duymamla birlikte tüylerim diken diken oldu.

"Aferin kızıma," dedi Bolesław'ın alaylı sesi.

Konuşurken nefes verdiğinden hangisinin o olduğunu anlamak için gece görüş dürbünüyle hepsinin kafasının olduğu kısımda gezdirdim gözlerimi. Fakat hepsi ağzından nefes veriyordu anlamamam için. Şerefsizler. Birinin daha açığını bulduğum an kafasına sıktım ikinci kez düşünmeden ve hızla yer değiştirdim.

"Vurduklarının Tilki olmadığını belirtmeme gerek yok sanırım," dedi vicdan azabı çekmem için.

Fakat o yolu çoktan yürümüş, aşmak üzereydim. Milat'ın söylediklerini tekrar ettim içimden. *Ben sıradan bir vatandaş değilim ve bunu kendi hırslarım için yapmıyorum, mecbur kaldığım ve MİT bana böyle bir yetki verdiği için yapıyorum.*

Kızılötesi dürbünle etrafı tararken herkes arabaların arkasına siper aldığı için, "Saklanıyor musun?" diye mırıldandım beni duyabileceğini bildiğim için ve yerimi tahmin edememesi için yerimi değiştirdim.

"Sana avans veriyorum," dedi pişkin pişkin.

Kimse beni kazara kafamdan vurmayı göze alamadığı için bana ateş açmıyordu ve sis dağılana kadar siper alıp saklanmışlardı. Hızlı olup bunu avantaja çevirmem gerekiyordu. Bu yüzden sisin içinde sessizce hareket ederken hızla tam tur etrafımı gözlerimle tarıyor, indirebilecek hedef arıyordum. Fakat bu menzilde ve görüş açısında vaktimin boşa tükendiğine kanaat getirip silahı omzuma astığım gibi taktik yeleğimden sis bombalarını çıkararak teker teker fırlatmaya başladığımda yerimi değiştirmek için de koşmaya başladım. O sırada muhtemelen Bolesław sesleri duyduğunda tahmini olarak bir saniye önce olduğum noktalara kartlar fırlattı.

Arabaların olduğu tarafa sis bombası attığım için arabalar sise boğulduğunda anında tüfeği kaldırıp nişan aldım ve durup ikinci kez düşünmeden araçların arasına girdim. Sürekli hareket halinde ilerlerken karşıma çıkan herkese teker teker sıkmaya başladım. Mermim azaldığında yedek şarjöre uzandım. O sırada sisten çıkan birinin bıçağından son saniye kaçıp ona tekme attım ve belimden tabancamı çekip göğsüne ve kafasına sıktım. Herkes sese yönelirken hızla hareket ettim fakat onlar da hızlıydı. Sisten ötürü yerlerini daha iyi tespit edebilmek için dürbünü

tüfekten çıkarıp gözüme tutarken sağ elimle nişan aldım ve seri olarak sıkmaya başladım.

Birinin aninden arkamda belirdiğini hissettim o an. Elini bana savurduğunu hissetmemle birlikte olduğum yerde sıfır bacak açıp belimi arkaya eğdim ve kafasına sıktım. Hareketsiz kalmamak için yerde yuvarlanıp bir arabanın altına girdim. Sis gittikçe dağılıyordu. Şarjörümü değiştirirken biri beni ayağımdan tutup çektiğinde hızla yüzüstü dönüp kafasına ve onun arkasındakine sıktım. O da bana sıktığında sola kaçıp bir daha sıktım. Ayağa kalktığım sırada biri arkamdan tekme attığında dizlerim üzerinde yere düştüm. Ona dönecekken kolumdan tutup beni kendisine çektiğinde Bolesław'la burun buruna geldik.

Tabanca tuttuğum elimi sıkıca tutarken bacağımdan bıçak çekip karnına saplamak istedim ama koluyla engel oldu. Bıçak koluna saplandığında tabancayı tuttuğum elimle suratıma vurup beni kendisinden iterek uzaklaştırırken tabancayı elimden aldı. O bana tabancayı doğrulttuğunda ben de ona keskin nişancı tüfeğini uzattım. Şarjörü değiştirememiştim ama doğru hesapladıysam eğer iki kurşun kalmış olmalıydı.

Az önce aldığım darbeden ötürü burnum kanarken, "Beni öldüremezsin orospu çocuğu," dedim yüzüne alayla bakarken.

Ön taraftaki grubu saymazsak burada tek başına kalmıştı ve açıkça benden böyle bir performans beklemiyordu. O kadar öfkeliydi ki titriyordu. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Ölünden de DNA çıkacağına eminim."

Kıkırdadım adrenalim tavan yapmışken. "Oh," dedim dudağımı büzerek. "Minik Bolesław'ın canını çok mu sıktım?" Kan dişlerime bulaşırken gülümsedim. "Cesedimi tek başına arkandan sürüklerken herkese Karolina ordumu yendi ama bakın yine de size onu getirdim mi diyeceksin?" Başımla Pars'ı işaret ettim. "Kameraya el salla, hatıramız olur."

Bolesław bir anlığına Pars'a baktığında hızla çöküp onun hedefinden çıktım ve kendim de nişan alamadan tetiğe basmamla onu bacağından vurdum. O da refleksle tetiğe bastı ama ondan önce tepki verip vurduğum bacağına tekme attım. Acıya karşı tepki gösterdi ilk kez. Yüzüne diz geçirecekken bıçağını baldırıma sapladığında anında tepki verdim. Köküne kadar sokamadı ama beni boğazımdan yakalayıp hızla arkamdaki arabaya çarptığında bir anlığına gözlerim kararda. Eli mengene gibi boynumu sıktığında oksijenim sıfıra indi kolayca.

Ellerini boğazımdan çekmeye çalışırken ona sağlam bacağımla tekme atmaya çalıştım ama kaya gibiydi. Gerek cüsse gerek kas gücü olarak

benden üstün olmasının yanı sıra acıya olan toleransı ve eğittiği bilinci onu ölene kadar savaşabilen bir makineden ibaret kılmıştı.

Nefes alamadığım için yüzüm kıpkırmızı olup kalbim hızla atarken gözlerimin önüne Aral'ın yüzü geldi. *Kahretsin. Ölüyor muydum? Neden onun yüzünü görüyordum?* Gözyaşlarım nefes alamadığım için gözlerimden düşerken manşetlerimde gizlediğim Kupa Ası kartımla bileğini kesmeye çalıştım ama Bolesław kartımı çıkardığım an elimden alıp omzuma bastırdı. *Üzerinde A harfli dövmem olan kalpli benimin tam üzerine...*

Gözlerimin içine bakarken onu Aral için yaptırdığımı adı gibi biliyormuş ve onu da öldürecekmiş gibi, kalpli benimi tenimden kazımak istiyormuş gibi kartı omzumda gezdirdiği sırada aniden bir motorun sesi kulaklarımızı doldurmaya başladı. Yoktan var olmuştu sanki. İçim umutla dolarken Bolesław bir anlığına başını çevirdi ve her ne gördüyse anında benden aldığı tabancayla nişan aldığında boynumdaki eli gevşedi.

Ciğerlerime oksijenin dolduğu an Bolesław'ın koluna tekme atıp hedefini şaşırttığımda Bolesław hedefini vuramadı ve motor hızla arabaların arasından geçerken Bolesław'ı kurşun yağmuruna tuttu. O sırada Bolesław beni açıkta bırakıp siper aldı. Ciğerlerime dolan oksijen boğazımı ve akciğerlerimi yakarken öksürerek arabanın diğer tarafına kayıp düştüm. Nefesimi düzene sokup kendime gelmeye çalışırken kurşun sesleri doldurdu her yeri. Kafamı kaldırıp motosikletlinin kim olduğunu görmeye çalıştım ama başaramadım.

Öksürerek nefes almaya çalışırken uyuşan kollarımla taktik yeleğimden ses bombası çıkarıp pimini seçtim ve arkama, Bolesław'ın olduğu yere attım. Ben de çok yakındaydım ama umursamadım. Bomba yere çarptığı an kulaklarım sağır olurken bunu, sürünerek yerimi değiştirip bariyerlerin yanındaki bir aracın arkasına geçmek için kullandım. Bacağımdaki şiddetli kanamadan ötürü arkamda kan izi bırakmış olsam da umursamadım. Bir ses bombası daha attım. Kulaklarımda sıcak bir ıslaklık hissettiğimde kanadığını anlasam da umursamayıp Bolesław'ın daha kötü durumda olduğunu düşünerek zevk aldım. Belimdeki şarjör kemerini çıkarıp Bolesław'ın bıçakladığı bacağıma bağlarken dişlerimi sıktım güçlükle. Kolumdaki çip yaralandığım bilgisini çoktan Şirket binasında iletmiş olmalıydı.

"Kahretsin," diye fısıldadım nefes nefese.

Bacağımı sıkıca bağlayıp ondan güç almadan oradan uzaklaşmaya çalıştım. Bariyere tutunduğum sırada motosikletliyi gördüm. Tanıdık

motor ve bedeni, başında kask ve koruyucu giysileri olmasına rağmen Ada'yı tanıdım. Kalbim bozuk bir ritimle atarken gülümsedim. Kulağımdaki telsizin frekansları tamamen onun kontrolündeydi ve duymuş olmalıydı her şeyi. Buraya en yakın o olduğundan babamdan önce gelmişti. Bana kurdukları tuzağın diğer ucunu hallederken Bolesław ona sıktığında kendime geldim. Ada motorundan inmeden siper alırken titreyen ellerimle nişan aldım ama göremiyordum. Ada bana doğru sürdüğü sırada bir araba motoru sesi işittim. Bolesław arabaya binip doğrudan Ada'ya doğru sürdüğünde adrenalinim endişeyle yükseldi. Kalçamı bariyere yaslayıp titrememi durdurmaya çalışarak tekrar nişan aldım.

Ada da onu nişan aldı. İkimiz de tetiğe bastığımızda onun mermisi zırhlı aracı delemedi ama benimki camı delip bir santimle kulağını sıyırarak koltuk başlığına saplandı ve her şey saniyeler içinde yaşandı. Bolesław kulağından vurulmanın verdiği öfkeyle Ada'ya çarptığında onu motoruyla birlikte bariyerlere sıkıştırdı. Ada acıyla inleyip arabayı itmeye çalışırken Bolesław yara bere içinde çıkıp Ada'ya silahını doğrulttuğunda kafasına sıkmak istedim ama mermim bitmişti. Ada da ona silah doğrulttu korkusuzca. O sırada duyduğum ayak sesleriyle bacağıma rağmen ileri atıldım düşünmeden ve o sıkamadan arabanın üzerinden atlayıp ikisinin arasına girdim. Etrafımızı öldürmediğimiz Köpekler sardı. Sayılarını epeyce azaltmıştık, yalnızca beş kişi kalmışlardı ve bir de Pars vardı. Bizim değil onun tarafında duruyordu fakat şu an en son umurumda olan şey buydu.

Silahımda mermi yoktu ve doldurabilsem bile siper alacak zaman yoktu. Beni öldüremeyecek olsalar bile Ada'yı kesin öldüreceklerdi. Bu riski göze alamazdım.

Bolesław'ın Ada'ya doğrulttuğu namlunun önünde dururken birbirimize baktık öfkeyle. Ses bombalarının etkisiyle kulaklarından kan akıyordu, sol kulağını kurşunumla parçalamıştım. Eğer ellerim titremiyor olsaydı onu kafasından vurabilirdim. Dişlerimi sıktım bu şansı kaçırdığım için.

Bolesław yüzüme bakarken, "Bu o siktiğimin kuşu değil mi?" diye sordu. "Kuzgun?"

Ona yanıt vermeden öylece yüzüne baktım. Babam ve Jan yolda olmalıydı. Biraz oyalasam yeterdi onları. Ada'yı korumak için gerekirse canlı kalkan olurdum. Ada'nın kalp atışları ve tansiyonu yüksekti ama bayılacak gibi durmuyordu; demek ki beynine yeterince kan gidiyordu şu an. *Dayan lütfen. Dayan lütfen. Dayan lütfen.*

Bolesław yanımdan geçip yanında diz çöktü ve kaskının vizörünü açtı. "Siktir," dedi sonra yüzüne bakarken. "Epey güzelmişsin."

Ada ona öfkeyle bakarken Bolesław burnundan güldü ve onu yakasından tutup sürükleyerek arabanın altından çıkardığında inledi, benim bile canım yanmıştı izlerken. Dişlerimi sıktım, Ada'yı yakasından tutarak arkasından sürüklerken tepki vermemek için direndim. Fazla yakınlık gösterirsem Kuzgun'u tanıdığım belli olur ve MİT'le çalıştığım ortaya çıkardı. Bu, Ada için daha tehlikeliydi. Bolesław onu sertçe tam önüme bıraktı. Öfkeyle sıktım dişlerimi.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi Bolesław yüzüme bakarken. "Kapan'ı sen kuruyormuşsun küçük şeytan." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Çünkü siktiğimin Kuzgun'unun MİT'in elinde olduğunu biliyorum."

Öfkeyle, öylece yüzüne baktım. İhanet ettiğimi öğrenmesi zerre umurumda değildi ama Ada'ya zarar vermesini istemiyordum.

Pars ifadesiz gözlerini Bolesław'a çevirdi. "Karolina'yı alıp gitmeniz lazım. Kuzgun'la ben ilgilenirim."

Bolesław, Ada'ya namlusunu doğrulttuğunda kılım dahi kıpırdamadı ama gözlerinden bir saniye olsun ayırmadım gözlerimi. Tetiğe basmadan önce harekete geçmek için hazırladım kendimi.

Pars, Bolesław'ın koluna dokundu namluyu indirmesi için. "La Hire çoktan yola çıkmıştır," dedi. Ses tonunda Karolina bile bunu yaptıysa La Hire neler yapmıştır gibi bir ima vardı ve Bolesław dişlerini sıktı buna. Öfkeyle baktı gözlerime. "Bu son şansımız olabilir," dedi Pars.

Bolesław bir Köpek'ten akıl almaktan nefret eden bakışlarla dişlerini sıkarken, "Hatırladığım kadarıyla bu sikik kuş, Türkiye'deki teminatçınız Ahmet Gümüş'ün peşine düştüğü için uyuşturucu ağımızda bize balyalarca para kaybettirdi. Sanırım onu canlı götürmek Majestelerimin hoşuna gider," deyip silahı beline yerleştirdi. "İkisini de alıyorum," deyip cebinden çıkardığı gümüş bir silindiri aniden enseme batırdığında acıyla inledim.

Vücuduma şiddetli bir acı yayıldığında omzumdaki yara öyle sancıdı ki elimi yarama götürdüm. Enjekte ettiği şeyi her ne kadar çok iyi biliyor olsam da, "Zehirledin mi beni orospu çocuğu?" diye sordum gözlerine öfkeyle bakarken.

Alayla gülümseyip omzumu hafifçe sıktığında öyle şiddetli bir ağrı duydum ki iki büklüm oldum ve gözbebeklerim acıyla büyüdü. Kalbimde bir taşikardi başlarken bayılmamak için derin bir nefes aldım. Bana verdiği şeyin ne olduğunu bildiğimden sırtımdan soğuk terler boşaldı.

Bolesław, "Hayır," dedi keyifle. "Kızıl çığlığı duymuş muydun hiç Karolina?" diye fısıldadı kulağıma. "İki dakika içinde tenine değen rüzgâr bile canını yakacak; derin soyuluyormuş gibi gelecek." Güldü hafifçe. "Bunu kocana izletmek için sabırsızlanıyorum."

Bacağımdaki yara bir anda üzerine basmayacağım hale gelmeye başlarken Bolesław eğilip beni omzuna attı ve Ada'yı işaret etti. "Onu da alıyorum," dedi başıyla işaret ederek.

Pars onu onaylayıp Ada'yı kucağına aldı ve arabasına götürdü. Tüm vücuduma acı dolarken zihnim acıdan bulanmaya başlıyordu. O sırada kulağıma polis sirenleri ve hızla yaklaşan bir motor sesi doldu. Muhtemelen on kilometre uzaktalardı yalnızca.

Bolesław beni Pars'ın arabasının yan koltuğuna oturturken Pars, Ada'yı arka koltuğa yatırdı. Bolesław sesleri duyduğunda öfkeyle, "Uslu dur küçük şeytan," deyip yaramı sıktığında acı öyle hızlı ulaştı ki beynime, daha önce hiç bu kadar hızlı şuurumu kaybetmemiştim.

20 MART 2022* — İSTANBUL

DENİZ ÇAKIRCA

Televizyonda çıkan yemek programlarını izlerken bazen çok sinirlerim. Ve bu sinir bazen öyle ciddi boyutlara ulaşır ki kalkıp *herkese öğreteceğim lan bunu,* diyerek herhangi bir tarifi öğretmek için *workshop* yaparım sıkılana kadar.

İşte tam da bu sinirlenme anlarından birinde ara ara *workshop*'larıma gelen bir öğrenci sandviç kurabiye, denen kalp şeklinde, içerisinde reçeli olan bir kurabiyenin *workshop*'unu isteyince ben de eğlenceli olacağını düşünerek kabul etmiştim. Genelde kalpli ürünlerin olduğu *workshop*'lara herkes sevgilisiyle gelirdi ve bana eğlence çıkardı.

Eğer o öğrenci olmasaydı kalpli kurabiyeleri yapmayı aklımın ucundan geçirmezdim. Eğer geçirmeseydim Âlâ, kitabında yazdığı bir karakter sevgilisiyle kurabiye *workshop*'una gidiyor diye *workshop* araştırıp benimkini seçmezdi. Eğer seçmeseydi dünyanın en güzel kızı –ki bu yalnızca yüzüyle ilgili değildi– karşıma çıkmaz ve başıma gelen en güzel şey olmazdı. Ama tüm şartlar yerine getirilmiş, ben o *workshop*'u yapmıştım,

* Bu tarihten üç gün öncesi 64. sayfada anlatılmış ve o sahneyle bağlantılıdır. Hatırlamak için 64. sayfayı gözden geçirebilirsiniz.

Âlâ da sırf benim kurabiyelerim daha güzel görünüyor diye benim *workshop*'umu seçmiş ve beni kendine deli divane âşık etmişti.

Her hafta onun yüzünü görmek için uyanmaya başladığımda içimdeki derin işlerin sandığım kadar basit olmadığını anlamıştım ama bir sene önce Lina'yla konuşana kadar çok da yanaşmamıştım. Ama şimdi... Kalbimin parçası değil ta kendisiyken o, üç gün önce abimi perişan halde görmem ve sebebini öğrenmemden sonra kafamın içinde dönen tek şey onu nasıl koruyacağımdı. Ya sırf adı benim yanımda anılıyor diye başına bir şey gelirse? Ne yapardım o zaman?

Aklıma geçen sene yaşananlar geldi durdu. Lina'nın abimden ayrıldığı zamanı hatırladım. Sırf abime zarar vermekten korkuyor diye ayrılmıştı abimden ikinci kez ve yine hak vermedim ona ama onu daha iyi anladım. Üstelik Lina ve abim çok farklı ailelerden geliyor değillerdi. İkisi de bu hayatın içine doğmuştu. Fakat Âlâ'nın hayatı benimki gibi değildi. Ailesinin, yaşantısının ve çevresinin bizim ailelerimizle uzaktan yakından alakası yoktu.

Memur bir ailenin tek çocuğuydu; sıradan, güzel neşeli bir hayatı vardı. Anadolu lisesinde okumuş, üniversitede psikoloji lisansı bitirmişti. Liseden beri yazdıklarını kitaplaştırıyor, hafta sonları imza günlerine gidip tüm hafta içlerini kitaplarını yazmakla ilgilenerek geçiriyordu. Sıradan, sakin, onun kadar güzel bir hayatı vardı. Kavgadan ödü koptuğundan ilk zamanlar ona lisede çok kavgacı biri olduğumu bile anlatamamıştım. Fakat kavgalar benim hayatımda bir detay bile değildi. Siyasi ve askeri meseleler, ihanetler, idealler, MİT'çiler ve suikastçılar hayatımın kolonları haline gelmişti. İlk sevgili olacağımız zaman ona haksızlık etmemek için çok derine girmeden ailemden bahsetmiştim.

Âlâ önce benim bunlara rağmen iyi olup olmadığımdan emin olmuş sonra da ailemin ve benim gerçekten çok havalı olduğumuzu söylemişti. Şaşkınlık içinde bakakalmış sonra da kendimi tutamayıp gülmüştüm. Yazar olduğundan olsa gerek bazı şeyleri romantize edebilme potansiyeli olduğundan gerçek tehlikelerin üzerinden geçmiştim birkaç kez ama o yine de parlayan gözlerle bana bakarak, "Anladım," deyip, "Kendini koruman beni çok mutlu etti," diye devam etmişti. Yine aklıma gelmişti ve Allah'ım... Çok tatlıydı.

Fakat şimdi, neredeyse birinci senemiz olacakken işlerin çığırından çıkmaya başlayacağını iliklerime kadar hissederek onunla bunu tekrar konuşmak zorunda hissediyordum kendimi. Ayrılırsa benden eğer nasıl dayanacaktım bilmiyordum ama bunu ona yapmaya hakkım yoktu zerre kadar. Kimse bu tehlikeli hayatı yaşamak zorunda değildi.

Abim üç gün önce, yedi aydır Lina'dan haber alamamışken bir kamera kaydı izlemiş ve yıkılmıştı. Üç gündür onun için endişe ettiğimden yanından dahi ayrılmıyor ve Âlâ'yı görmüyordum. Üç günün sonunda restoranı kapatırken en azından eve gitmeden beni görüp göremeyeceğini sorduğunda ona hayır, demem için kalbimin onun için atmıyor olması gerekirdi. Dünyanın en anlayışlı ve tatlı sevgilisine sahiptim. Her gün üşenmeden beni görmek için restoranıma geliyor, bana geldiğini haber vermek için mutfağa yanıma uğruyor ama mutfaktaki otoriterimi azaltacağını düşündüğünden sırnaşmadan sadece yanağımı öpüp yanımda hiç oyalanmadan yemek arama kadar her zaman ona rezerve ettiğim o sevdiği masaya oturuyor, kitabı ve diğer işleriyle ilgileniyordu. İşine öyle dalıyordu ki ona yemek hazırlayıp göndermesem tüm gün aç kalırdı. Başını bilgisayarından yalnızca ben mola verdiğimde kaldırıyor, benimle dışarı çıkıyor, dizimde oturuyor, sohbet ediyor, gülüyor, yalnız olduğumuz için beni gönlünce seviyordu. Molamın ne zaman bittiğini bile anlamıyordum. Sigara içmeyi unutturuyordu bana. *Tüm derdimi unutturuyordu.*

Şimdi, restoranımı kapatmış onu beklerken çok sevdiği için her zaman ona rezerve ettiğim masada dalgın dalgın oturuyordum. Biri kapıyı tıklattığında gözlerimi o yöne çevirdim. Âlâ restoranın dışında bana gülümseyerek el salladı. İçim ısındı onu görünce. Yerimden kalkıp kapıya ilerledim. Ona yaklaşırken gülümseyip yerinde heyecanla kıpırdadığında beni de gülümsetti. Üzerinde mavi bir gömlek, mavi bir kot, koyu gri uzun bir kaban, siyah kalın topuklu botları vardı ve gür saçlarını kendi haline bırakmıştı. İnanılmaz güzel görünüyordu ve bana gülümserken dünyada ondan başka yüz göresim gelmiyordu.

Kapıyı açtığımda, "Merhaba aşkım," dedi her zamanki tatlı sesiyle ve kollarını sıkıca boynuma sarıp derin bir nefes aldı. "Seni çok özledim."

Onu kollarım arasına alırken yüzümü saçlarına gömüp ona sıkıca sarıldım. Hafifçe doğrularak ayaklarını yerden kestim ve onu içeri alıp kapıyı tek elimle kilitledim. Kulağıma kıkırdarken kokusunu içime çektim özlemle. Onu, onun için hızla atan kalbime yasladım. "Ben de seni çok özledim bebeğim," diye fısıldadım boynuna.

Hafifçe geri çekildiğinde güzel yüzünü görmek için ben de geri çekildim. Işık saçan kahverengi gözlerini yüzümde gezdirirken yüzümü avuçlarına aldı. "İyi misin sevgilim?" diye sordu yorgun yüzüme bakarken. "Abin nasıl?"

Derin bir nefes aldım dertle. "Anlatırım canım," dedim önce bunu konuşmak istemediğimden. Kolumu beline sarıp onu masamıza götürürken saçlarından öptüm. "Önce sen nasılsın onu anlat," dedim saçlarının üzerine yaslıyken dudaklarım. "Neler yaptın bensiz?"

Bensiz... Şu cümleyi kurmak bile göğsümde bir ağrıysa sebep oluyor oysa. Koltuğa otururken onu bacaklarım arasına çektim.

Âlâ bana sevgiyle gülümserken kabanını çıkarıp yanımdaki koltuğa bıraktı ve ellerini omuzlarıma yerleştirirken kafasını iki yana salladı. "Sensiz farklı hiçbir şey yapmadım," deyip dizime oturdu usulca. "Normal, sıradan şeyler yaptım. Aklım sende kaldı." Yanağımı ve ensemi okşadı sevgiyle. "Asıl sen ne yaptığını anlat. Telefonda anlatamadın."

Ona içim giderek başımı eğip yanağını öptüm. "Kurban olurum sana," dedim sevgiyle. Ardından gözlerine baktım. "Anlat bebeğim sıradan her şeyini bana, hepsi bir masal benim için."

"Ya Deniz..." diye mırıldandı tatlı tatlı. Bu söylediğimin ne kadar hoşuna gittiğini gözlerinde görebiliyordum. "Of seni çok seviyorum," diye yakınarak yanağımdan öptü beni birkaç kez. Sonra da rujunu temizlemeye çalıştı öptüğü yeri parmağıyla ovarken. "Seni düşünmek dışında tez danışmanımla ve editörümle konuştum. Tez danışmanım sorun yok devam, dedi. Editörüm de haftaya dizgiye gidebileceğimizi söyledi. Bu kadar," dedi üstünkörü anlatarak. Normalde bana uzun uzun anlatmayı sevdiğini biliyordum ama şu an derdi bendim yalnızca. "Abin iyi mi?"

"Her şeyin yolunda olmasına sevindim canım," dedim güzel gözlerine bakarken kolumu beline doladım. "Abim iyi değil."

Suratı asılırken yanağımdaki ruju silmeye çalışan parmağı sevgi göstermeye başladı. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu bir şey yapamamak canını sıkıyormuş gibi ama ben de bir şey yapamıyordum.

"Keşke olsa canımın içi ama benim de elimden gelen bir şey yok."

Merakla baktı gözlerime. "Ne olduğunu anlatamayacağın gizli işlerden mi yine?"

Kafamı salladım. "Lina'yla ilgili," dedim onu tamamen dışarıda bırakıp kötü hissettirmek istemeyerek. O kadar anlayışlı ve empatisi yüksek biriydi ki çok derine girmeye çalışmıyor, ona söylediğimle yetinebiliyordu. Circus hakkında ona tek kelime bile etmek gelmiyordu içimden, ya sırf tek bir şey biliyor diye başı derde girerse diye ödüm kopuyordu. Yalnızca ailem ve suikastçı-ajan kısmından bahsetmiştim ufaktan.

Âlâ, Lina'nın kim olduğunu bildiğinden surat astı üzüntüyle. "Yaşıyor ama değil mi?"

Kafamı salladım usulca. "Yaşıyor, şükür ki. Sadece koşullar..."

Anladım, der gibi kafasını sallarken gözlerinde saf şefkat vardı. "Keşke seni ve abini teselli edebilsem..."

İç çektim gözlerine bakarak. "Sen varlığınla beni teselli ediyorsun."

Parmak uçları yanağıma dokunurken, "O zaman seni evime götüreyim mi?" diye sordu tatlı tatlı. "Açsan sana sevdiğin sandviçlerden yaparım, sonra bir şeyler izleriz, birlikte uyuruz..."

Dilimle dudaklarımı ıslattım. Şu an istediğim tek şey onun yatağında onunla uyumaktı ama önce konuşmamız lazımdı. "Aslında benim konuşmak istediğim bir şey var canım."

Gözleri anında merakla ve bir parça tedirginlikle doldu. Gözlerine bir endişe çöreklendi. "Annen iyi, değil mi?"

"İyi canım," diye onayladım onu.

"Kardeşlerin iyi mi?" diye sordu bu kez.

Kafamı salladım usulca. "Bizimle ilgili."

Omuzları gevşedi biraz rahatlamış gibi, "Bizimle ilgiliyse hallederiz o zaman," dedi aşkımıza güvenerek.

Ben bir şey söylemediğimde tedirgin oldu hemen. "Edemez miyiz?" diye sordu endişeli bir sesle. "Yoksa başka biri..."

Lafını bitirmesine bile izin vermeden, "Başka biri ne demek Âlâ?" diye kızdım ona. "Körkütük âşığım sana ben, ne başkası?"

Omuzları rahatlarken kaşları çatıldı hafifçe. "Neden hallederiz, demiyorsun o zaman?"

Dertle iç çektim. "Sana bırakıyorum her şeyi çünkü," dedim ona içim giderek. "Daha önce de konuştuğumuz bir şey bu."

Anında konuları birleştirip kaşlarını çattı bana. "Bana sakın ayrılmamız lazım, deme seni boğarım," dedi başparmağı hâlâ yanağımı okşarken.

Elimi dertle yüzüme götürdüğümde konunun bu olduğunu anlayıp küser gibi, "Deniz," diye sitem etti. "Konuşmuştuk zaten bunu, neden bir daha gündeme geldi?"

Elimi saçlarımdan geçirdim. "Çünkü sevgilim her geçen gün işler çok ciddiye biniyor ve benim dışarıda kalmam diye bir şey söz konusu değil." Sıkıntı ve çaresizlik içinde baktım yüzüne. "Abim her geçen gün bu orospu çocukları yüzünden eriyor gözümün önünde ve biliyorum ki bu bir son değil. İşler daha kötü hal alacak ve benim yüzümden sana da saracaklar."

"Umurumda değil," dedi düşünmeden. "Lina dönecek, demişti abin. Lina dönecek bence de ve abin iyi olacak. Sonra da bu hayattan kurtulacaksınız. Ben de senin yanında olacağım."

Sol elimi yanağına yaslayıp, "Umurunda olmalı," diye kızdım ona. "Gerçek tehlikelerden bahsediyorum Âlâ. Sırf benimle ilişkin var diye canını yakabilecek, seni bana karşı kullanabilecek soğukkanlı suikastçılardan bahsediyorum."

Kaş çattı bana. "Biliyorum Deniz, salak değilim."

Onayladım onu. "Değilsin ama olayın gerçekliğini algılayabilecek bir ortamda büyümedin. Yaşamadığın için gerçek ağırlığını bilmiyorsun."

Darıldı bana öyle söylediğim için. Kaşlarını çattı. "Eee ne öneriyorsun yani?" diye kızdı bana. "Seni terk edip evimde her şeyin bitmesini mi bekleyeyim?"

Bu ihtimal göğsümü yakarken içim giderek baktım yüzüne. "Bekleyemez misin?"

Gözleri doldu hafiften. "Ne kadar süreceğini biliyor musun ki?" diye kızdı.

Yutkundum zorlukla. "Hayır. Bilmiyorum."

Öfkeyle baktı bana. "Bekleyemem o zaman."

Kızgın olduğunu biliyordum ama cevabı dokunduğundan, "O zaman başkasını seversin," dedim anlık bir sinirle ama dediğim an pişman oldum.

Âlâ şaşkınlık ve öfkeyle bana bakarken gözleri hızla doldu ve kucağımdan kalkmaya yeltendiğinde onu anında göğsüme çekip sıkıca sarıldım ona. "Siktir," dedim pişmanlıkla. "Özür dilerim sevgilim. Öyle demek istemedim." Yüzümü boynuna gömdüm. "Sadece beni sev istiyorum Âlâ... Öyle demek istemedim. Özür dilerim."

"Pisliğin tekisin," dedi ağladığı belli olan boğuk sesiyle.

Kalbim sıkıştı. "Öyleyim," dedim pişmanlıkla. Saçlarından öptüm onu. "Ne olur ağlama."

Kollarını sıkıca boynuma sardı. "Ayrılmak istemiyorum," dedi sıkıca tutarken beni. "Ayrılmayacağım."

Omzundan öptüm içim giderken ona. "Ben de istemiyorum."

Burnunu çekti. "Ayrılmayalım o zaman."

Yüzünü görmek için hafifçe geri çekildiğimde izin vermedi. Kollarını bir santim bile gevşetmemek için daha sıkı sarıldı bana. *Siktir... Ben bu kızla ne yapacaktım?*

"Bebeğim senin hayatın da tehlikeye girecek bir gün benim yüzümden," dedim dertle. "Senin hayatınla kumar oynamak bu."

Başını boynumdan kaldırıp gözlerime baktı kızaran gözleriyle. "Aşkta da kumarda da kazan o zaman," diye kızdı bana. "Ben sensiz bir gün bile yaşamak istemiyorum. Üç gün seni göremedim diye duvarlar üzerime gelmeye başladı Deniz. Sen ayrılalım diyorsun."

İçim gidiyordu ona gerçekten. "Ben ayrılalım demedim," diye mırıldandım üste çıkmak isteyerek. "Sana bıraktım kararı tamamen."

"Sen başlattın," diye kızdı bana. "Geçen sene de seninle olmak istemem diye anlatmıştın. Şimdi de o niyetle anlatıyorsun. Ayrılırım diye..." Haklıydı. Gözlerinde öfke vardı bana karşı. "Bir de git başkasını sev demez mi," deyip ince, ufak ellerini boynuma sardı. "Boğarım seni."

Güldüm istemeden.

"Gülme," diye kızdı bana.

Ona içim giderek uzanıp dudaklarına sevgiyle bir öpücük bıraktım. "Özür dilerim öyle demek istemedim," dedim dudaklarının üzerine. "Başkasını seversen ölürüm."

Ofladı dudaklarımın üzerine. "Öyle şeyler söyleme, dedim sana kaç kere."

Kafamı sallarken dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Öpsene beni."

"Öpmüyorum seni git başkası öpsün," dedi sitemle.

Allah'ım... Bu kıza ölmek istiyordum. "Üzülürsün ama," diye mırıldandım gülümseyerek.

Boynumdaki parmaklarını sıktı hafifçe. "Bak seni boğarım Deniz, ciddiyim."

Elimi başının arkasına koyup kendime çektim ve öptüm onu sevgiyle tekrar. "Özür." Tekrar öptüm. "Dilerim." Tekrar öptüm. "Sana." Tekrar öptüm. "Çok." Tekrar öptüm. "Âşığım."

Tekrar öptüğümde dudaklarım ıslanınca donakaldım. Yeniden ağlamaya başladığının farkındalığıyla kaslarım kaskatı kesilirken geri çekilip gözlerine baktım. Boncuk boncuk yaşlar düşüyordu gözlerinden. Onu incittiğimi veya zorladığımı düşünerek geri çekilecekken boynumdaki elleri yüzüme çıkıp sabit tuttu beni.

"Her şeye rağmen bu yaşına kadar sağlıklı geldiğin için çok mutluyum," dedi ağlayarak. "Ve yaşadıklarınız için çok üzgünüm." Gözyaşlarının sebebi olmak kalbimi paramparça ederken içimdeki öfke ateşi harlandı. "Korkuların için çok üzgünüm," dedi yanağımı okşarken. "Ama bu yaşına kadar güzelce gelmişsin Deniz. Beni de kendinle birlikte büyütemez misin? Ben seni bırakırsam kalbim çok kırılır."

Dişlerimi sıktım. Yutkundum. "Bu, sondu," dedim gözlerine bakarak söz verirken. "Bir daha asla açmayacağım konusunu ve söz veriyorum sevgilim, eğer işler o raddeye gelecek olursa aşkta da kumarda da kazanacağım."

Gözlerinden yaşlar düşerken dudaklarıma uzanıp, "Seni çok seviyorum," dedi beni öpmeden önce. Ardından öptü beni sevgiyle. Gözlerim kapanırken onu derinden öptüm içim giderek, sevgiyle. İstesin benden ölmemi, ölürdüm onun için o saniye.

12 ŞUBAT 2023 – GÜNÜMÜZ

Âlâ'yı almak için arabayı apartmanının önüne park edip yardımcı şefim Sinan'a bir saate geleceğimi mesaj atarak rezidansın girişine ilerledim. Hem giriş kartım hem de anahtarım olduğundan sessiz sedasız yukarı çıkıp Âlâ'nın hâlâ uyuduğunu attığım mesajlara dönmediğinden anlayarak anahtarımla girdim. Kapının önünde hazırladığı ufak bir bavul duruyordu. Gülümsedim hafifçe. Sessiz evinde tanıdık yolları yürüyüp yatak odasına ilerlerken açık kapısından yatakta uzanan bacaklarını gördüm. Gülümsedim bu görüntüye. Her şeyi tatlıydı gerçekten.

Odasına girdiğimde ördüğü saçları uyurken bollaşmış, gür yumuşak saçları örgüsünden kaçıp güzel yüzüne sarılmıştı. Kapı pervazına yaslanıp bir süre güzel yüzünü izledim. Uyurken minik minik kalkıp inen göğsü huzur veriyordu. Sol kolumdaki saate baktım merakla. Saat 9'a geliyordu. Ayak ucundaki dizüstü bilgisayarı, sabah saatlerinde uyuduğunu gösteriyordu. Bir tek ben onda kaldığımda erken uyurdu.

Başımı onaylamazca iki yana sallayıp yatağına ilerledim. Normalde uyandırmazdım fakat onu bir an önce eve götürüp güvenliğini sağlamak istiyordum. Bu yüzden içimdeki onu sıkarak sevme isteğime ayak uydurmaktan çekinmedim. Yatağına oturup üzerine eğildim ve çenesini tutup öpebileceğim bir açı yaratarak dudaklarından öptüm sevgiyle. Ardından yanağından ısırıp acıttığım yeri öptüm.

Kıpırdanırken, "Deniz," diye sızlandı onu ısırdığım için.

Gülümseyerek ısırdığım yeri öptüm tekrar. Ardından dudaklarım yüzünde gezinirken gülümsedi. Elleri ben olduğumdan emin olmak ister gibi yüzüme uzandı ve gözlerini araladı. Göz göze geldiğimizde tekrar öptüm onu.

"Günaydın canım."

Gülümseyerek gözlerini aralarken, "Günaydın sevgilim," diye mırıldandı bayıldığım yeni uyanmış sesiyle. "Ne zaman geldin?"

"Az önce," dedim dağılan saçlarına dokunurken. "Kaçta uyudun sen?" diye sordum kaşlarım çatılırken. Bana cevap vermeyip yanaklarımı severek sırnaştı. Gözlerimi kıstım. "Sabah 7'de mi uyudun?"

Yakalanmış hissiyle gülümsediğinden kafamı iki yana sallayıp doğruldum usulca. O da aceleyle yatağında doğrulup hemen yanımda dizleri üzerine oturur bir hale geldi. "Ama kitapta çok heyecanlı bir yere geldim Deniz," diyerek bana sırnaşmaya başladı. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "İlk kez öpüştüler," diye fısıldadı sır verir gibi. "Belki bizim hatıramızı kullanmış olabilirim," dedi sonra kızaran yanaklarıyla kıkırdayarak.

Yüz ifadesi beni gülümsetti. Onunla uğraşmak en büyük zevkim olduğu için tatlı suratına bakarken, "Nasıl öpüştüler yani?" diye sordum sanki hatırlamıyormuş gibi.

Kaşları çatıldı. Sonra da geri çekilerek gözlerini kıstı. "Yalan söylüyorsun," dedi inanmayarak.

Ama renk vermedim. Mahcup gibi davrandım. "Sevgilim iki sene oldu ve kafam çok dolu."

Üzülse de bunun için benimle tartışmak istemiyormuş gibi kafasını salladı ama burun kıvırdı bana. "Kitapta okursun artık," deyip yataktan çıkacakken onu yakalayıp kendime çektim daha fazla dayanamayarak.

Onu kucağıma alıp gülümseyerek güzel gözlerine baktım. "Seni birinci ayımızı kutlamak için yemeğe çıkarmıştım ve eve bıraktığımda arabada öpmüştüm."

Bana surat astı gıcık olarak. "Hatırladığını biliyordum," dedi yanağımı intikam almak için ısırırken. Güldüm keyifle. Sinek ısırsa canım daha fazla yanardı.

"Günaydın öpücüğü yok mu?" diye sordum arsızca.

Elini yüzüme yaslayıp suratımı iterek üzerimden kalkarken, "Yok," dedi bana gıcık olduğu sesinden belliyken. "Aldın zaten kendin."

O giderken uzanıp bileğinden yakaladım bu kez fazla uzaklaşamadan, onu bacaklarım arasına çekerken elimi ensesine yerleştirip kendime çektim. Dudaklarından öptüm sevgiyle. "Özür dilerim," dedim affetmesi için. "Çok tatlıydın tepkini merak ettim."

Ellerini yüzüme yaslayıp kucağıma tekrar çıkarken, "Pisliğin tekisin," diye söylendi. "Benimle dalga geçiyorsun."

Gülümsedim. "Seninle dalga geçmiyorum, sana bayılıyorum."

Başını sol omzuna yatırıp gülümsedi. "Beni seviyor musun?"

"Çok," dedim düşünmeden.

Gülümsedi bu çok hoşuna gittiği için. "Ben daha az seveceğim seni bugün. Cezalandırıyorum seni."

Güldüm hafifçe. "O kadar geç uyuduğun için üste çıkıyorsun bence."

Omuz silkti. "Ender teyzeye de söyleyeceğim."

Anneme beni şikâyet etmesi kadar zevk aldığım başka bir şey var mıydı bilmiyordum. Burnumu yanağına sürttüm. "Ne diyeceksin anneme? Deniz beni ne zaman öptüğünü hatırlamadı mı diyeceksin?"

"Deniz beni aldattı diyeceğim," dedi düşünmeden.

Boynunu öptüm hafifçe gülerken. "Aşkım bu düpedüz iftira."

Omuz silkti. "Aldatmak yanıltmakla eşanlamlı, tam olarak yalan sayılmaz."

Sesli güldüm bu söylediğine ve yalandan astığı suratına baktım gülerek. "Bir kere şaka yaptım diye beni evlatlıktan ret mi ettireceksin?" diye sordum çenesini hafifçe tutarak. Onu çenesinden tutmayı çok seviyordum. "Ne kadar gaddarsın..."

Güldü bu söylediğime. "Birincisi, bunu ilk kez yapıyor değilsin." Gözlerini kıstı ciddiyetle. "İkincisi asla seven bir kadını kendine düşman etme, derler."

Başımı geriye yatırıp güldüm. Bu kıza bayılıyordum gerçekten.

Ben gülerken uzanıp dudaklarımdan öptü ve geri çekildi. "Sana gıcık oluyorum şu an ama harika görünüyordun öpmeden yapamadım. Bunu olmamış sayıyoruz."

"Ben olmamış sayamam," dedim alayla gülümserken. "Unutursam sevgilim kızar."

Bana göz devirdi gülerek. "Ne kadar gıcık birisin ya."

Elimi başının arkasına yaslayıp dudaklarına eğilirken, "Gıcık biri miyim?" diye sordum gülümseyerek.

"Evet. Çok," dedi dudaklarımın üzerine.

"Niye öpüyorsun beni o zaman?"

"Gıcıksın diye öpüyor değilim," dedi huysuzlukla. "Seviyorum."

"Çok mu seviyorsun beni?" diye sordum onun gibi.

"Çok seviyorum," dedi düşünmeden. "Bugün hariç," diye de ekledi.

Yüzümde bir gülümsemeyle onu öptüğümde o da beni öptü. Hiç dünden daha az sever gibi değildi öpücüğü halbuki. Ellerini yüzüme yerleştirip beni derinden öperken ben de onu öptüm. Benimle yavaşça

öpüşüp ayrıldı, tekrar öptü ufacık ve sekerek banyosuna koştu. Güldüm arkasından. Böyle sektiğine göre sıkışmıştı kesin.

Yüzümde bir gülümsemeyle yatağından kalkıp bilgisayarını masasına kaldırdım. Yatağını ve odasını toparladım o dönene kadar. Dizüstü bilgisayarını taşıdığı çantasına bilgisayarını, şarj aletini, kurgularını not ettiği defterini, sevdiği kalemleri koyarken odasına yüzünü yıkamış ve saçlarını taramış bir halde döndü.

Yanağımı öpüp, "Teşekkür ederim," dedi ve çantasını kontrol ederken kollarımın arasına girdi. Çantasının düzenini ona bırakıp doğruldum ve uzun gür saçlarını tek elimle topladım. Atkuyruğu yapıyordu genelde. Bu yüzden alışkanlıkla saçlarını atkuyruğu yapıp sol bileğine uzandım. Sol bileğini ağzıma kaldırıp bileğine öpücük bırakarak bileğindeki tokasını dişlerimle çıkardım ve saçlarını topladım istediği sıkılıkta. Başının üzerine bir öpücük bırakıp kalçasına vurdum yavaşça.

"Her şeyin hazır mı?" diye sordum ilgiyle. "Yapılacak bir şey var mı?"

Düşünceli bir ifadeyle parmaklarını kapatarak kafasındaki listeyi tiklerken, "Şalteri kapatmalı mıyız?" diye sordu bana.

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallarken.

"Bir hafta yetecek kadar kıyafet aldım. İhtiyacım olan malzemelerimi aldım. Bilgisayarımı ve notlarımı aldım. Şarj aletlerimi aldım. Cüzdanımı, kimliğimi, ehliyetimi ve pasaportumu aldım."

"Pasaportunu neden aldın?" diye sordum hafifçe gülerek.

Omuz silkti hafifçe kıkırdayarak. "Belki kaçarız diye..."

Gülerek başımı iki yana salladım. "İnanılmaz birisin."

"Dur kafamı karıştırma," diye kızdı bana yalandan. "Arabamın anahtarını aldım. Ruhsatımı aldım."

Yüzümde bir gülümsemeyle dilimi dudaklarımda gezdirdim. Acaba bu kadar eşya alıyorken bu iş bittikten sonra evlenip direkt aynı eve mi çıksaydık?

"Deniz'i aldım," diye mırıldandığında güldüm hafifçe.

Benim ona ait olduğumu her fırsatta belli etmesine bayılıyordum. Düşünceli bir şekilde ellerine baktı sanki ellerine bakınca listesini görüyormuş gibi.

Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Sence her şey tamam mı?"

Kafamı salladım. "Eksiğin yok fazlan var bebeğim," dedim net bir sesle. "Eksik çıkarsa gelir alırız, ülke değiştirmiyoruz."

Kafasını salladı. "Seni bir daha uğraştırmak istemiyorum. Ama bence de tamamız şu an." Sonra biraz utanarak baktı yüzüme. "Acaba bilgisayarımı ve notlarımı yanıma almasam mı? Koyun can derdinde kasap et derdinde gibi görünür müyüm? Ben zaten çalışmayacağım, sadece çok önemli bir şey olursa diye alıyorum."

Kaşlarım çatıldı, uzanıp yanağını sıktım hafifçe. "Hayır tabii ki sevgilim, kimse öyle düşünmez. Ayrıca bu senin işin, tabii ki işini yapacaksın. Sakın öyle düşünme."

Kafasını salladı rahatlamış bir gülümsemeyle. "Tamam."

Alnından öptüm. "Hadi *her şeyini* giyin çıkalım. Restorana uğramam lazım Sinan'la konuşmak için. O sırada restoranda kahvaltı yaparsın."

Kafasını sallarken hızla dün gece hazırladığı kıyafetlerini alıp banyoya gitti. Döndüğünde hazırlanmış, makyaj yapmıştı. Benim için değil annem için özendiğinin farkındalığıyla gülümsedim. Ne zaman annemle görüşecek olsa ekstra özeniyordu ve bu tutumu çok tatlıydı.

"Hazırım, çıkalım aşkım," dedi kol çantasını alırken.

Kafamı sallayıp bilgisayar çantasını aldım ve ona doğru ilerledim. Telefonunu çantasına atıp elimi tuttu. Çıkışa ilerledik. Bavulunu da aldım. Ben ayakkabılarımı giderken o da ayakkabılarını giymek için hazırlanıyordu. Ayakkabılarını gördüm sonra.

"Bunlar ayağını acıtmıyor muydu senin?" diye sordum ayakkabısına bakarken.

"Evet ama kıyafetime en çok bu yakışıyor."

Başımı onaylamazca iki yana salladım. Uzanıp giymesine yardım ettim. Beyaz çoraplarını da düzelttim böyle şeylere takıldığı için. Diğer ayakkabısını da giydirip dizine bir öpücük bıraktım ve doğruldum. Yüzümü tam hizasında yakalayıp öptü beni. "Teşekkür ederim sevgilim."

Gülümsedim. "Rica ederim sevgilim."

Dudaklarıma uzanıp rujunu silmekle uğraşırken ben kapısını çekip kilitledim. Kendi anahtarımı cebime koyarken onunkini çantasına attım. Bavulunu ve bilgisayar çantasını bir elimde taşırken diğer elimle elini tuttum.

Bavulunu ve diğer eşyalarını bagaja yerleştirip koltuğa geçtiğimde Âlâ kemerini takmıştı çoktan. Ben de kemerimi takıp yola çıktım. Büyüdüğüm evde ve tüm ailemle kalacağı için duyduğu heyecanı yol boyunca iliklerime kadar hissettim. Bana o kadar tatlı ve asla aklıma gelmeyecek

şeyler soruyordu ki gülümsemeden edemiyordum. Hayatımın en gergin döneminde bile güldürebiliyordu beni.

"Şimdi bizim nikâhımız yok ya..." diye mırıldandı. "Ailen hakkımda kötü düşünür mü?"

Gözlerimi yoldan ayırıp ona baktım. "Düşünmez bebeğim," dedim net bir sesle. "Öyle insanlar değiller. Zaten biliyor herkes geleceğini."

Bana baktı emin misin, der gibi. "Yani sonuçta jenerasyon farkı var. Pek tabii bu tür şeyleri hoş karşılamayabilirler. Kötülüğünden değil, kültür meselesi."

Kafamı sallarken elini tuttum. "Biliyorum bebeğim, anladım ben seni ama bizimkiler öyle insanlar değillerdir. Daha önce Lina da bizimle yaşamıştı. Annem ve babam yoktu tabii o zaman ama bir gün önce de o bizde kaldı mesela," diye örnek verdim rahatlaması için.

Merakla baktı yüzüme. "Lina yine gelir mi peki? Tanışabilir miyiz?"

Gülümsedim heyecanlı yüzüne. "Belli olmaz, gelebilir."

"Onu o kadar merak ediyorum ki," diye mırıldandı heyecanla. "O kadar dinledim ki onu başkalarından gerçekte nasıl biri merak ediyorum."

"Anlaşacağınıza eminim," dedim yumuşak bir sesle. "Lina'yla tanıştığımda sessiz sakin, içekapanık ama çok tatlı biriydi. Abimle sevgili olduklarında daha konuşkan ve girişken biri olmaya başladı. O yüzden eğer sen çekinmezsen o da senden çekinmeyecektir. Yaşıtsınız zaten biliyorsun. Konuşacak bir sürü şeyiniz olacağına eminim."

Hafifçe güldüğünde ona baktım. "Sanki Aral abi ve sen çok yakın arkadaşmışsınız Lina ve ben de çocuklarınızmışız da bizi tanıştıracakmışsınız gibi konuşuyorsun, çok tatlı."

Güldüm ben de hafifçe. "Sadece yakın arkadaş olmanızı çok isterim gerçekten," dedim samimiyetle. "Kesinlikle zorlamam tabii ki seni bunun için ama ikinizi de iyi tanıyorum ve bence çok yakın arkadaş olacaksınız."

Elimi sıkıca tutarken kafasını salladı. "Ben de öyle hissediyorum. Bence de Lina'yla çok iyi arkadaş olacağım." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi kıkırdadı. "Bu arada..." deyip bana döndü tamamen. "Hani dedin ya Aral abi ve Lina senin restoranına gelmişler ve Lina, Aral abinin elini tutmuş."

Kafamı salladım gülümserken.

"Biz de senin restoranında ilk kez el ele tutuşmuştuk. Bence restoranının aşksal anlamda bir çekimi var."

Burnumdan güldüm. "Yemeğimi aşkla pişiriyorum diye mi acaba?" diye sordum alayla.

"Dalga geçme çok ciddiyim," diyerek yanağımı sıktı.

Elini tutup avucuna bir öpücük bıraktım gülerek. Restoranıma yakın oturduğundan beş dakikada gelmiştik. Arabayı park edip elini tuttum ve restorana girdim. Âlâ'yı her zamanki masasına bırakıp saçlarına öpücük bıraktım. "Ben şimdi bir garson yollayacağım, sen canın ne istiyorsa söyle, siparişinle geliyorum birazdan," deyip ayrıldım yanından ve mutfağa ilerledim.

Sinan, mutfağın müşterilerin izlemesine imkân sağlayan açık kısımdaydı. Bir garson bana selam verdiğinde onunla selamlaşıp Âlâ'nın siparişini almasını rica ettim. Mutfağa girip Sinan'la selamlaştım ve birkaç gün ailevi meselelerden ötürü gelemeyeceğimi anlatırken işbölümü ve fazla mesai ücretlerini konuştuk. Sinan beni onaylayıp işine döndüğünde Âlâ'yla ilgilenmesini istediğim Zeynep yanıma gelip siparişini iletti bana. Ona teşekkür edip Âlâ'ya baktım bir anlığına. Bana gülümseyip öpücük attı.

Ona göz kırpıp istediği kahvaltıyı hazırlamak için gömleğimin kollarını sıvadım. Sevgilimin kahvaltısıyla uğraştığım sırada, açık mutfağın hemen önüne dekor amaçlı koyduğumuz uzun taburelerden birine bir adam oturdu. Refleksle bir anlığına başımı kaldırıp yüzüne baktım ve anında tanıdım onun yüzünü. Milat, tanıdığı tüm Tilkilerin yüzünü çizdiği defterini göstermişti daha önce. Tüylerim diken diken olurken yüzümde mimik dahi oynatmayıp gözlerimi önüme çevirdim. Burada olduğuna göre Kadir abinin tahmini doğru çıkmıştı. Abimin değil benim peşime düşeceklerdi. İçimde intikam ve öfke ateşi yükselirken soğukkanlılık omuzlarıma yerleşmek için zaman istedi. Temiz bir tabak alıp kırmızı bir sosla tabağına ölüm anlamına gelen kırmızı örümcek zambağı çizdim ona ve boş tabağı önüne bıraktığımda tipini siktiğimin sarışını bana baktı alayla.

Ellerimi tezgâha yaslayıp ona doğru eğildim soğukkanlılıkla ve alayla gülümsedim. "Babasına güvenmek ne demek biliyor musun?" diye sordum.

Lisede öfkeli zamanlarımda hırsımı kavgalarda atarken ve mekânlarda arıza çıkarırken herkes arkamdan, "Babasına güveniyor," derdi bana. Öyleydi de. Çakırca olduğum için geliyordu bu cesaret tamamen. Zira bu yüzden abimden dayak yemiştim. Babamın soyadının bana her kapıyı açacağını bilmekle kalmıyordum, babamın beni yem etmeyeceğini de çok iyi biliyordum. Bu yüzden, "Babasına güvenmek" deyimi bir insan olsaydı o ben olurdum.

Karşımdaki lavuk alayla gülümsedi onu tanıdığımı bildiğinden. "Ne demek?"

Sır verecekmiş gibi eğildim ona doğru. "Şimdi siki tuttun, demek," dedim net bir sesle.

Sarışın piç eğlenerek sırıttı. Önümdeki şef bıçağını usulca avucumda sıkarken Âlâ'nın beni izlediğinin bilincindeydim. Zekâsını konuşturup buradan çıkmasını diledim. Sarışın lavuk önüne koyduğum tabağı tezgâha vurup parçaladığında tüm dikkati üzerimize çekti. Bir an bile Âlâ'ya bakmadım bu piçin gözleri de ona kaymasın diye.

"Günaydın hanımefendiler ve beyefendiler," dedi buz gibi bir sesle. "Çakırcaların iki numaralı oğlu Deniz Çakırca, bugün ölümle yazı tura atmak için bana katılacak."

Restorandaki herkes bize döndü ama zerre paniğe kapılmadılar. O an restorandaki kimsenin sıradan insanlar olmadığını anladım.

Zerre paniğe kapılmadan, "Aşkta da kumarda da kaybetmem," dedim ölüm gibi bir sesle.

Karşımdaki piç elini Âlâ'ya doğru uzattığında adrenalinim yükseldi. Dişlerim kilitlendiğinde masada oturanlardan ona en yakın olan müsveddeye Âlâ'nın yanına gitti.

"Ona dokunursan senin sülaleni sikerim," dedim ona yaklaşan piçe.

Karşımdaki sarışın piç güldü hafifçe. "Zayıf mahlûklar," diye söylendi.

Âlâ'yı kolundan tutup yanımıza getirdiğinde kolunu tutan müsveddeye bakarken tezgâhın üzerinden atlayıp sarışının önünde dikildim ve zerre çekinmeden Âlâ'ya dokunan müsveddeyi göğsünden iterken sevgilimi arkama aldım.

Sarışın alayla izliyordu olan biteni. O sırada Ares telefonuna bakarak içeri girdiğinde gözlerim ona çevrildi öfkeyle. İfadesizlik içinde bana bakıyordu. Bir boklar döndüğünü anladım anında. Âlâ, arkamda gömleğimi sıkıca tutarken bileğini tuttum ben de sımsıkı.

Sarışın, "Şimdi şöyle olacak," dedi suratıma bakarken. Masadaki herkes ayağa kalktı tek bir sözüyle. "Arayıp abini çağıracaksın. O gelene kadar ben de seni eşek sudan gelene kadar döveceğim. Yanlış bir şey yapmayacaksın ki arkana saklanan güzelliğin kafasına sıkıp sana hediye etmeyeyim. Onu, seni zapt etmek için kullanacağımdan bana canlı lazım, yoksa motivasyonun kalmaz. Abin geldiğinde de aynı şeyi seninle abine yapacağım." Yüzü bir gülüşle genişledi. "Sevmenin ne kadar korkunç olduğunu görüyorsun değil mi?" Güldü hafifçe.

İfadesizlik içinde ona bakarken Âlâ'nın bileğini okşadım korkmaması için. Kılına bile zarar gelmesini göze almazdım ama kendi canından çok böyle bir durumun yaşanmasından korkuyordu muhtemelen.

Dişlerini sıkarken korkudan eser olmayan gözlerle yüzüne baktım. Soğukkanlılık bende genetikti. "Daha fazla kişi getirseydin orospu çocuğu," dedim öylece suratına bakarken.

Alayla baktı yüzüme. "Rakibimi küçümsemem. Çakırcaların methini duydum," deyip omuz silkti. "Dün abinin bir astımı tek yumrukla öldürdüğünü de duydum. Sen de tehlikeli birisin şüphesiz. Kendinizi canavar olmadığınıza inandırmışsınız," deyip başını eğerek Âlâ'ya bakmak istedi ama onu gizleyecek kadar genişti omuzlarım, izin vermedim. Alayla gülümsedi. "Birer kadın severek evcilleşmişsiniz. Ama ben o canavarı döverek terbiye etmeyi tercih ederim."

Arkamda tuttuğum Âlâ'nın elini belimdeki silaha yerleştirdim usulca. "Derim biraz kalındır," dedim sarışının suratına bakarken. "Terbiye edemezsen senin sülaleni sikeyim."

Güldü gözleri heyecanla parlarken. "Ne kadar ağzın bozuk amına koyayım."

Âlâ silahımı usulca çekerken, "Ona dokunmadığın sürece seni daha çok eğlendiririm," dedim net bir sesle. Fevri davranmaması için Âlâ'nın bileğini usulca sıkıyordum. Etrafımızda en az yirmi kişi vardı ve karşımdaki ucube kolay hedef olacak birine benzemiyordu. Doğru zamanda hareket etmeli ve önce kendi iyiliğini düşünmeliydi. Keşke kafamın içini okuyabiliyor olsaydı diye düşündüm.

Sarışın memnuniyetle gülümsedi suratıma. "Çok vaktimiz yok, abin ya da baban hemen damlar. Babana boşuna güveniyor olamazsın." Başıyla kapıyı işaret etti. "Dışarıdaki ısıran Köpek senin mi?"

Dişlerimi sıktım. Kuzey'i kastediyordu muhtemelen. Peşimden geliyordu her yere.

"Isırıyorsa benimdir," dedim alayla. Köpekdişlerimi gösterecek şekilde güldüm. "Benim nasıl ısırdığımı görmek ister misin?"

Onu kışkırttığım için Âlâ gömleğimi avucunda sıktı. Bileğini okşadım her şey yolunda, diyerek. Abim veya Milat'ın haberi olduğuna emindim. Biraz dayansak yeterdi. Onlar gelene kadar onun için seve seve dayak yerdim. Ama abim ve Milat geldiğinde; işte o zaman bu ecdadını siktiğimi kimse elimden alamazdı.

"Diz çök," dedi şerefini siktiğim bana.

Dişlerimi sıktım. Belimi iki yanından tutan Âlâ'nın ağladığını işittim. Kalbim parçalanırken sarışının yüzünde sadist bir gülümseme yeşerdi.

"Ah tatlım bu kadar üzülme, daha vurmadım bile," dedi alayla. "Diz çök," dedi sonra buz gibi bir sesle. "Eğlenebileceğim zamanım dar. Her saniyesini tatmak istiyorum."

Âlâ, "Lütfen," diye fısıldadığında sarışın piçin hoşuna gittiğinden gururuma dokundu. "Sorun yok sevgilim," dedim güven veren net bir sesle.

Ardından ondan uzaklaşarak tüm dikkatleri başka bir noktada toplamak istedim. Açık bir alanda dizlerim üzerine çöktüm öylece. Kuleli'de son sınıfa kadar disiplinli bir öğrenciydim. Ancak disiplinli öğrencilerin cumartesi öğleden sonradan pazar akşamına kadar eve gitmesine izin verilirdi. Hemen hemen yirmi dört saatlik ev ziyaretinde yalnızca cumartesi akşam yemeğinde rahat ederdik. Pazar sabahı, okuldaki gibi yine erkenden kalkar, buz dolu varillere girerdik. Babam bize yaptırdığı her şeyi kendisi de yapardı çoğunlukla. Ailece kahvaltı yaptıktan sonra babam hepimizi hizaya çeker, neler öğrendiğimizle yakından ilgilenirdi. Kırk üç yaşında Kurmay Albay olarak mesleğinden uzaklaştırılıp emekli olmak zorunda bırakıldığında tek tesellisi annemin sevgisi ve bizi eğitmek olmuştu.

Ailece kahvaltı yaptıktan sonra üçümüzü de bahçede hizaya dizer, akşam yemeğine kadar canımıza okurdu ama bunlar acı dolu anılar değildi. Hepimiz babama hayrandık o zamanlar ve o bizim kırk kez zorlandığımız her şeyi yaşına rağmen o kadar iyi yapardı ki hepimiz büyülenirdik. Bazen kollarımız ve ayaklarımız bağlıyken yetiştirdiği köpeklerden –hepsi dobermandı– kurtulmaya çalışırdık ya da akşam yemeğine kadar şınav çeker ve *plank* pozisyonunda dururduk. Abim ve Ekin'i sabote ederdim. Babam da beni sabote ederdi. Ekin hepimizden az dayanabildiğinden şaka yaparak bizi güldürmeye çalışırdı. Ablam meyve soyar, biz *plank* pozisyonunda bahçede dururken bize meyve verirdi teker teker. Annem bize onaylamazca başını sallar ve babama bizi rahat bırakmasını söyler, sonra da babamın sırtına otururdu. Babam bırakırsa hepimizin bırakabileceğini bilirdi. Ama babam dayanırdı. Bu hepimizi gaza getirirdi. Ben de ablamı sırtıma alırdım. Yağmur kar demeden her pazar dördümüz yan yana dizilir bir saat boyunca mentalimizi, stresimizi ve bedenimizi yönetmeyi öğrenirdik.

Yazları daha zorluydu. Esir düşme durumunda nasıl hareket edilmesi gerektiğine dair teorik bilgi, zihinsel direnç ve psikolojik dayanıklılık geliştirme eğitimleri, kısıtlı kaynaklarla hayatta kalma eğitimleri (SERE: Survival, Evasion, Resistance, Escape tarzında), sorguya ve fiziksel/psikolojik baskıya karşı direnç eğitimleri verirdi babam bize. Hiçbirimiz

bundan gocunmaz, elimizden gelenin en iyisini yapardık. Özel kuvvet olmak istediğimden bunlar zorlamazdı beni. Harp okuluna alıştırma yaptığım için memnun olurdum hatta. Ciddi yaralanırsak annemize nazlanabileceğimizi ve bir hafta yatabileceğimizi bilirdik.

Sonra o olay yaşandı. Siktiğimin Tilkileri anneme saldırdı. Babam kendini kaybetti. Artık pazarları daha zorlayıcıydı ve nazlanabileceğimiz bir annemiz yoktu. Babamın bunu kendimizi korumamızı istediğinden yaptığını biliyorduk hepimiz ama babamıza ihtiyacımız vardı. Babamla bağımız o bahçede yağmurun altında sınav çektiğimiz her gün kayboldu. Babamız o bahçede babamız değil komutanımız olduğunda koptu. O bahçeye adım atmamaya başladığımızda bir gün Kuzey'le çıkageldi. Kuzey o bahçede onun tek askeri olduğunda abim katlanamayıp Kuzey'den hıncını çıkarmasın diye Kuzey'e katıldığında ben de abime katıldım. Peşimizden Ekin geldi. O zamanlar tüm bunları babam hırsından yapıyor sanırdım. Babamın büyük planını, Kuzey'i neden zorladığını ve bizi ne için eğittiğini yaşım ilerledikçe ancak anlayabildim.

Ellerimi usulca kaldırıp başımın arkasına yasladım eskisi gibi. Gözlerim bir anlığına ağlayan Âlâ'ya çevirdim. Varsın canım acısın, nazlanabileceğim bir Âlâ'm ve annem olduğu sürece sorun olmazdı.

Gözlerimi sarışına diktiğimde Milat'ın onun hakkında tuttuğu notları hatırladım. Adı Tymon'dı. Rus Magnat'ının Tilki'si olduğu için özellikle acı üzerine eğitildiğinden mazoşist piçin tekiydi. Onu bayıltana ya da öldürene kadar hareket etmeye devam edeceği anlamına geliyordu bu. Orospu çocuğu da kolay kolay bayılacak veya ölecek birine benzemiyordu. O halde hareket edemez hale getirmem gerekecekti. Bunun için birkaç yöntem biliyordum, boşuna tıp okumamıştım.

Dizlerim üzerinde çökmüş, ellerimi başımın arkasına, teslim olmuş gibi yaslamış bir halde sarışın piçe bakmış öylece düşündüğümden serinkanlılığım ona dokundu. Gözlerinde gördüm bunu. Korkmamı, yalvarmamı bekliyordu belki ama daha kötülerini lisede kahvaltıda yiyordum.

"Önce abini ara," dedi gözlerime bakarak.

Güldüm hafifçe. "Haberi olmadığını düşünmen ne tatlı." Çenemle teşvik ettim onu. "Sen kendi işine bak."

Orospu çocuğunun asabını fena bozmuş olsam gerek anında yumruk attı suratıma. Refleksle geri çekilmiştim ama yemiştim yumruğu. Âlâ'nın acı dolu çığlığı canımı daha fazla yakmıştı. Ardından ikinci yumruk

geldi. Birincisinin ağrısı geçmediğinden ikinciyi attığı için o kadar acı hissetmedim. *Şerefini siktiğimin iş bilmez ucubesi.*

Ağzıma dolan kanı ayaklarına tükürdüm. "İğne basarak mı yaptın bu kütleyi ecdadını siktiğim."

Abim en büyük sorunumun her zaman çenem olduğunu söylemiştir. Yediğim üçüncü yumrukta anladım ne demek istediğini. Boynum kütlediğinde yüzümü buruşturdum. Bir saniyeliğine gözlerim kararır gibi oldu. Âlâ'ya baktım istemsizce. Yere çökmüştü ağlayarak. Kulağım uğulduyor olsa da, "Yapmayın lütfen," diye yalvardığını işittim. .

Orospu çocuğu çenemi tutup yüzüme baktı. Kaşım açılmıştı ve kulağım kanıyordu sanırım. Görüşüm kandan ötürü bulanıktı, kulağım pek iyi duymuyordu.

"Şimdi anladın mı neden tam gücümle vurmadığımı amına koyduğum?" diye sordu yüzüme bakarken. "Hemen geberme diye."

Dişlerim çıkacak şekilde güldüm ona. "Ona dokunmayacağına söz ver de seni de diğer arkadaşın gibi tek yumrukta zebaninin kucağına oturtturayım ecdadını siktiğim."

Tekrar bir yumruk daha attı. "Mazoşist orospu çocuğu," dedi gülerek. "Hâlâ konuşuyorsun." Suratıma dizini geçirdiğinde burnum kırılmasın diye başımı çevirdim refleksle ama aynı yere darbe yiyince gözlerim bir anlığına karardığından geriye doğru düşecek gibi olup kendimi tutacakken bir anda biri sarıldı bana.

Başımı göğsüne yaslayıp Tymon'dan saklarken, deli gibi çarpan bir kalp, ufak eller ve tanıdık bir koku sardı etrafımı. "Lütfen," dedi ağlayarak. "Lütfen yapmayın." Elleri titriyordu. "Lütfen. Yalvarırım yapmayın." Beni sıktı bırakmayacakmış gibi.

Kollarını tutup, "Âlâ," dedim bırakması için.

"Yapma," dedi ağlayarak. "Sana vurmasına katlanamıyorum. Ne olur durma öyle." Yaprak gibi titriyordu. "Söz verdin. Kaybetmeyeceğine söz verdin."

"Kaybetmeyeceğim," diye fısıldadım güvenmesi için. "Bırak beni sevgilim. Geri çekil."

O sırada orospu çocuğu Âlâ'nın saçlarından tutup, "Eğer istersen onun yerine seninle de oynayabilirim," diyerek onu çektiğinde; işte o an şalterim attı.

Hiddetle uzanıp bileğini tuttuğumda Âlâ'nın saçlarını bırakıp silahını alnıma dayadı. Tam o sırada Âlâ da silahımı orospu çocuğunun kafasına

dayadı. Kalbim göğsüme şiddetle çarparken diğer Köpeklerin hepsi bize silahını doğrulttu. Orospu çocuğu, Âlâ'nın silah çekeceğine ihtimal dahi vermemişti ama Âlâ, karakterleri silah kullanıyor diye eğitimini almıştı ve çok iyi silah kullanıyordu.

Tymon silahı alnıma bastırırken küçümseyerek Âlâ'ya baktı. "Diyelim ki birlikte sıktık... Sen yalnızca beni ve sevgilini öldürmüş olacaksın. Ama ben ikinizi de öldürmüş olacağım."

Âlâ ağlarken, "Bırak onu," dedi öfkeli bir sesle.

"Asıl sen bırak fare," dedi piç. "Sevgilinin erkenden ölmesine sebep olacaksın."

Diğer elimle namluyu tutup alnıma yasladım. "Sık lan."

"Deniz!" dedi Âlâ korkuyla.

Tymon'ın gözlerine bakarken ikisinin arasına girdim. Boyum ondan daha uzundu ve daha cüsseliydim. Âlâ'yı arkama, güvenceye aldım.

"Beni öldürecek göt var mı sende?" diye sordum suratına bakarken.

"Bana kendini kurşuna dizdirtme," dedi ölüm gibi bir sesle. "İtaatsizlikten ve plan dışına çıkılmasından nefret ederim. Abin gelmeden kafana sıkmak istemiyorum ama bu, sıkamayacağım anlamına gelmez."

Ares o an ilk kez konuştu. "Aslında öyle," dedi net bir sesle. "Onu öldürme emrin yok."

Tymon dişlerini sıktığı sırada Ares'le göz göze geldik. Gülümsedi bana, başıyla etrafımdaki Köpekleri işaret edip dudaklarını oynattı. *Kurusıkı.*

O an bu söylediğini sorgulamadım bile, adrenalinim tavan yaparken anında akış haline* girdim. Aniden, "Eğil," diye seslendim Âlâ'ya ve sarışın orospu çocuğunun silah tutan bileğine baskı kurduğumda silahlar patladı, orospu çocuğunun silahı kafamın hemen yanında patlarken bana diz savurdu. Ben dizini engelleyip şarjöre bastım ve şarjörü düşerken suratına yumruğumu geçirdim. Hem de sağlamından...

Sendelerken şarjörü ayağımla uzaklaştırıp cebimden sustalımı çıkardım. Hiddetle üzerime atladığı sırada Köpekler de üzerimize geldiğinde Kuzey arka kapıdan içeri girmiş olacak ki mutfak tarafından aralarına şimşek gibi daldığında Âlâ için daha az endişe duyarak sarışın piçe atıldım.

İyi dövüşüyordu şüphesiz ama ben daha iyiydim. Kaburgasına vurduğumda kemiğinden ses geldi, karşılık verdi anında ve istediğim

* Kişinin ustalaştığı ve anlamlı bulduğu bir iş yaparken zamandan ve mekândan kopacak kadar kendinden geçme hali. Özel kuvvetler, keskin nişancılar ve elit operasyon birimleri bu moda girdiklerinde tüm dikkatleri hedeflerindedir, dış dünya neredeyse yok olur.

açığı yarattı bana, elimdeki sustalıyı bisepsin dış başı ile deltoid kasın* birleşimine saplayıp yardım kolunu. Yırttığım tendonuyla kolu tamamen işlevsiz kaldığında gözbebekleri büyüdü. Ne yaptığımı anladı hemen ve hızla geri çekildi.

"Kupa mıydın sen?" diye sordum sustalıyı parmaklarımla çevirirken. Belli etmeden Âlâ'nın önünü kapattım. Akıllı kızım masanın altına girmişti.

Kolunu kaldırmak isteyip kaldıramadığında kızıl gözleri parladı ve köpek gibi hırlayarak üzerime atladığında Âlâ endişeyle çığlık attı. Kargaşa içinde yumruk yeme pahasına sustalımı *quadriceps* kasının** ortasına saplayıp çektim. Dizi anında işlevini yitirirken bacağından tutup çektiğimde yere düştü. Suratına iki yumruk atmıştım ki Âlâ, "Deniz," dedi endişeyle ve o sırada boynuma bir ip atıp beni geri çektiğinde geri çekilmek zorunda kaldım. Elim boynuma gidip baskıdan kurtulmaya çalışırken sustalımla ipi kestiğim sırada Âlâ'nın çığlığını işittim.

Endişeyle Âlâ'ya baktığımda üç orospu çocuğunun onu tuttuğunu gördüm. Arkamdaki orospu çocuğunu tek yumrukta bayıltıp ona ulaşmak için ileri atıldım. Karşıma çıkan her Köpeği yere sererken sarışın orospu çocuğunu yattığı yerde göremedim. Kuzey bana koştuğunda gözlerim şarjörü aradığı sırada biri kafamın arkasına namluyu yasladı.

"Orospu çocuğu," dedi öfkeyle. "Duramadın değil mi? Kuduz bir köpek gibi saldırmazsan olmuyor değil mi?" Kafama namluyla vurduğunda Âlâ ağlayarak çığlık attı.

"Lütfen! Bırakın! Lütfen!"

"Onu öldüremezsin," dedi Ares net bir sesle. "Plana sadık kalacaksın."

"Kes sesini," diye bağırdı sarışın piç.

O sırada bir para sesi çınladı. "Bana kendimi bir daha tekrar ettir," dedi Ares buz gibi bir sesle. "Para sol elimde."

Doğrudan Âlâ'ya bakıyordum. Gözyaşları içindeydi, korkuyordu. Üstelik en çok benim için... Göğsüm inip kalkarken ona bunu yaşatmama sebep olan herkesten nefret ettim.

Arkamdaki piçin, "Onu öldüremiyorsam kızı öldürürüm o halde," deyip silahı Âlâ'ya çevirmesiyle ateş etmesi bir olduğunda hayatımda

* Kolun fleksiyonu (öne kaldırma), abduksiyonu (yana açma) ve ekstansiyonu (geriye alma) gibi temel hareketleri sağlar.

** Diz ekleminin ekstansiyonu (diz açma), kalça fleksiyonu ve bacağın genel stabilizasyonunu sağlar.

belki de ilk kez bu kadar korktum. Âlâ'nın göğsüne saplanan kurşunla ikinci kez düşünmeden ona koştum.

"Âlâ!"

Alâ'yı tutan piçler onu bıraktığında yere yığılırken bedeni yere çarpmadan tuttum onu. Gözlerim endişeyle göğsünde gezinirken gözyaşları içinde bana baktı. "Deniz," diye mırıldandı acı içinde.

Titreyen elimi göğsüne yasladım, "Bir şey yok. Bir şey yok. İyi olacaksın," dedim.

Sarışın piçin bize yaklaştığını duyarken dişlerim birbirine kenetlendi. Gözyaşım düşerken üzerine Âlâ, "Deniz," dedi tekrar, gözünden yaşlar düşmeye devam ederken.

Gözyaşlarım yüzüne düşerken eğildim ona ve sarışının gölgesi üzerimize düştüğünde silahımı Âlâ'nın elinden alırken, "Gözlerini kapat," diye fısıldadım.

Âlâ gözlerini kapattığında her şey saniyeler içinde gerçekleşti. Hızla dönüp orospu çocuğunun kafasına sıkmamla birlikte Kuzey etrafımdaki üç Köpeği vurdu. Anında tekrar Âlâ'ya döndüm. Kurşunu saplandığı yerden öfkeyle çıkarıp atarken sevgi ve endişe içinde yüzünü ellerimin arasına aldım.

"İyi misin?" dedim kalbim boğazımda atarken.

"İyiyim," dedi burnunu çekerken. "Acıdı sadece ve çok korktum."

Kafamı sallarken titreyen ellerimle göğsünü ovdum. Ona çelik yelek giydirdiğim için hiçbir şeyi yoktu, iyiydi, *akıl etmiştim,* iyiydi... Gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Gömleğinin düğmelerini açıp çelek yeleği kontrol ettim yine de. Kaburgalarına dokunurken yaşlar düştü gözlerimden.

"Deniz," dedi Âlâ boğuk sesiyle. "İyiyim."

Göğsünde bir şey olmadığına ikna olduğumda başımı göğsüne yasladım ve kendimi daha fazla tutamayıp ağlamaya başladım.

Âlâ'nın elleri başıma giderken, "Deniz," dedi ağlayarak. Kollarını bana sardı. O da ağlarken, "İyiyim," dedi saçlarımdan öpüp. "Gerçekten iyiyim. Bir şeyim yok. Senin için çok korktum. Öleceksin sandım."

Kollarımı ona sarıp yüzümü göğsüne bastırırken ağladım korkumdan. Göğsünü değil kafasını nişan aldığı bir ihtimalin korkusu içimde dipsiz bir kuyu gibiydi. Onu kaybetseydim aklımı kaybederdim.

"Özür dilerim," dedim boğuk çıkan sesimle.

Yüzüm kan olduğu halde Âlâ yanağımdan öptü beni. "Dileme lütfen. İyiyim."

Yüzünü görmek için yüzümü kaldırdığında direnmedim. Başımı kaldırdım göğsünden. Yüzü kan ve gözyaşı içindeydi. Titreyen elleri yüzüme gitti ama dokunamadı.

"Çok acıyor mu?" diye sordu gözyaşları içinde. Dövüldüğüm tekrar aklına gelmiş gibi ağlaması şiddetlendi. "Hastaneye gidelim ne olur. Çok kötü vurdu sana. Ya ciddi bir şey olduysa başına?"

"Hey, hey, hey," dedim sakinleşmesi için ellerimi yüzüne uzatıp. "Bebeğim iyiyim. O kadar kötü değil."

"Çok kötü," dedi ağlayarak. "Görmüyorsun yüzünü."

"O kadar kötü değil," dedim onu ikna etmek isteyerek. "Hâlâ yakışıklıyım."

Bana sinir olarak omzuma vurdu ama aslında elini omzuma koymuştu canımı acıtmaktan korkarak. "Aptal mısın? Hep bu çenen yüzünden," diye kızdı bana. "Onu kışkırtıp durdun."

Gülümsedim. "Hepsi planın bir parçasıydı," diye mırıldandım güzel yanağını severken. İç çektim sonra. "Sikeyim, sana bir şey olacak sandım."

"Ben de sana bir şey olacak sandım," deyip bana sarıldı tekrar ağlayarak. Kafamı sallarken saçlarından öptüm onu. Ardından onu sıkıca tutarak doğrulup kalktım ayağa. "Hadi seni buradan çıkaralım."

Yüzümü kapıya döndüğümde Kuzey bir masaya yaslanmış bizi izliyordu. Yüzünde öfke ve gurur vardı. Omzuma vurdu hafifçe. "Helal olsun abime," dedi benim için korkmuş gibi.

Ben de onun omzuna vurdum hafifçe gülümseyerek. "Ne sandın lan abini," dedim alayla. Sonra da omzuna dokundu hafifçe. "Eyvallah bu arada."

"Ne demek canım," deyip elimden silahı aldı. Gözlerimi etrafta gezdirdim ama Ares'i göremedim. "Sinsi piç," diye mırıldandım.

Âlâ boynuma sarılmış bir halde, "Ben, yürürüm Deniz," diye mırıldandı. "Sen daha kötü durumdasın."

"Sen gözlerini kapat bebeğim, ben hallediyorum," dedim cesetleri görmesini ve ayakkabılarının kan olmasını istemediğimden. O lanet ayakkabılar ayağını sıkıyor olabilirdi ama onları seviyordu.

Çıkışa ilerlerken restoranın kapısının önüne araçlar yığılmaya başladı. Abim ve Kürşat arabadan fırtına gibi inip ilerlerken hemen arkalarından Mehmet Ali ve Balın çıktı. Balın'ın durumunu gördüğümde saldırıya uğrayanın yalnızca biz olmadığımızı anladım.

Hemen sonra PÖH'ün zırhlı bir aracından tam teçhizatla Milat ve PÖH indi. Yüzüne dair hiçbir şey görünmüyordu ama o olduğunu

cüssesinden anlamıştım. Beşi de hiddetle bize ilerledi, ortalığın halini ve arkamızda yatan cesetleri gördüler. Abim ve Kürşat direkt bize ilerlerken Milat ile PÖH mensupları cesetlere ve restorana yöneldi.

Âlâ kucağımdan inmek istediğinde onu yavaşça temiz bir yere bıraktım. Koluma sarıldı. Abime alan açmak için hafifçe geri çekildiğinde çok uzaklaşmasına izin vermedim, dizleri titriyordu hâlâ.

Abim bana doğru gelirken, "İyiyim abi," dedim abimin yüzünde mimik dahi oynamadığından. Abim üçümüzün üzerinde gözlerini gezdirirken gözbebeklerinin büyüdüğünü gördüm ve bu tüylerimi diken diken etti. *Rusya Magnat'ını eğer eline geçirirse merhamet etmeyecekti ve bu nadir bir doğa olayıydı Aral Çakırca için...*

"İyi misin?" diye sordu gözlerime bakarak.

"İyiyim," dedim net bir sesle.

Eli yüzüme uzandı ve yüzümün haline bakıp bir anlığına Âlâ'ya baktıktan sonra ben anlatmadan anladı durumu. "Ne söyledi?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Seni canlı istiyordu," dedim yüzüne bakarken.

Milat içeride görmesi gereken her şeyi görmüş gibi restorandan çıktı ve kapıyı da arkasından çekti. "Hepimize ayrı ayrı saldırdılar," dedi Milat dişlerinin arasından. "Lina'nın peşinde olabilirler," dediğinde beynim uyuştu. *Siktir.* Milat, abimin yüzüne baktı öylece. "Ada'dan dönüt alamıyorum."

Abimin çenesi kasıldı, ne olduğunu anlıyordu ve bunun hayra alamet olmadığı belliydi.

Milat gözlerine bakarak devam etti. "Eğer ikisini birlikte yakalamışlarsa Lina'nın MİT'le işbirliği yaptığını anlamış olabilirler."

Kuzey, "Lina yakalanmış olmalı," diye eklediğinde hepimizin gözleri ona çevrildi.

Abimin soğukkanlılığının onu bir ölüm meleğine dönüştürmesini izliyordum saniye saniye. Kuzey'e, "Nereden biliyorsun?" diye sorarken ses tonunda yalnızca öfke vardı.

"Ares kaşlarını çatmaz," dedi Kuzey öylece abime bakarken. "Ben içeri girdiğimde kaşlarını çatıyordu. Öfkeliydi. Sonra da ortadan kayboldu. Lina'ya gitmiş olmalı."

Abim tek kelime etmeden arkasını dönüp arabasına ilerleyecekken Kuzey uzanıp onu tutmaya cesaret etti. "Seni canlı istemelerinin bir sebebi olmalı," dedi gözlerine bakarak. "Bolesław seni Lina'ya karşı

kullanmak isteyecek, sen de hedeftesin. Tymon'ın öldüğünü öğrenmişlerdir. Senin peşine düşecekler."

Abim ona tek kelime etmedi. Son iki senede onun en öfkeli hallerini gördüm sanırdım. Ama bu bambaşkaydı. Kuzey sanki eli yanıyormuş gibi kolunu bıraktığında abim tek kelime etmeden arabasına ilerledi. Peşinden gitmek için ben de ileri çıktım anında ama Milat elini göğsüme koydu.

"Sen nereye lan?" diye sordu çatık kaşlarla. Başıyla da Âlâ'yı işaret etti.

Dişlerimi sıktım. Biri canımdı bir yarımdı, ikisinden birini nasıl seçecektim... O an abimi daha çok anladım.

Milat, "Mehmet Ali ve Kürşat, burası sizde," dedi net bir sesle ve abimin peşine takılırken.

Milat da abimin arabasına bindiğinde abim hızla uzaklaştı, aklımı da kendisiyle birlikte götürdü.

"Sikeyim," dedim içime endişe çöreklenirken. Âlâ bana sokuldu endişeyle.

Balın, "Benim yüzümden," diye mırıldandı endişe içinde.

Şaşkınlıkla ona baktım. O an ne kadar kötü durumda olduğunu ancak idrak edebildim.

"Senin suçun değil," dedi Mehmet Ali beline sardığı koluyla onu iyice göğsüne çekerken.

"Milat'ın, senin ve Sör Jan'ın yerinden ayrılmasına sebep oldum," dedi gözünden yaşlar düşerken.

"Nasıl yani?" diye sordum Mehmet Ali'ye bakarken.

"Balın'ın kaza yaptığı yer gizli bölgeye yakındı," dedi Mehmet Ali. "Her şeyin yerini değiştirmek zorunda kaldık. Jan da yerinden ayrılmak zorunda kaldı. Lina'ya yetişememiş olmalı."

Küfrettim. Elim yüzüme gitti sabırla.

Kuzey, "Senin suçun değildi," dedi Balın'ı teselli etmek ister gibi. "Müzayede gününe kadar Jadwiga'nın Kızıl Jokerlerinden birini diğer Magnatlar avlayacak sanıyorduk hepimiz ama Kotan malikânesinden çıktıktan hemen sonra Lina'yı avlamaya cesaret etmeleri, Jadwiga'nın işin içinde olduğu anlamına geliyor. Ava çıkacaklarını biliyorduk ama Jadwiga'nın Marek'le birlikte olup Lina'yı avlayacağını ve yardıma kimin geleceğini görmek isteyeceklerini düşünmemiştik." Kuzey gözlerini bana çevirdi. "Hazır olmamız gerek... Muhtemelen Lina'yı konuşturmak için işkence edecekler."

Bölüm 12

Bir Kuzunun Bilenmiş Dişleri

Kuzu gözlerini açar dünyaya, hiyerarşi sırasının en altında makus kaderini beklemeye başlar. Kurt önce babasını alır ondan, peşinden annesini de avlar. Saklanır kuzu bir samanın altında, güneş bir gün onun için doğana kadar. Bekçi köpeklerini düşmanı değil dostu beller kuzu, onlar gibi olmak için onlarla yatıp kalkar. Bir gece vakti yürüyüşe çıkar kuzu, sözde yolunu kaybeder, aklı şaşar. Koyun postunda bir kurt bulur onu, inine davet eder. Kuzu tanır babasının postunu, kurdu takip eder. Kuzu ine girdiğinde diğer kuzuların kemiklerini görür, gözlerinden yaşlar düşer. Kurt hemen saldırır, giydiği koyun postu yere düşer. Kuzu kaçmaz, ona doğru koşarken çalar çanı. Bekçi köpekleri duyar çanı, peşine düşer. Kurt öldürmek üzereyken kuzuyu bekçi köpekleri etrafını çevreler. Kurdun kaçacak yeri kalmaz ve kuzu ölmek üzere olsa bile zaferle gülümser. Ölecek olsa bile alır intikamını ve bilediği dişleriyle kurdu kendisiyle ölüme sürükler...

ARAL ÇAKIRCA

Hayat bir insan olsaydı eğer onu Lina'ya iyi davranmaya ikna edemeyeceğimi düşünmüyordum. Ama hayat öyle bir şey ki ikna edemiyorsun hiçbir şey için. Adalet isteyemiyorsun, şikâyet edemiyorsun, küsemiyorsun çünkü küsersen yine sana yazık, ondan giden hiçbir şey yok; savaş açsan yine sana olacak olan. Hayata bir türlü karşı gelemiyorsun.

Şimdi endişeyle göğsüme çarparken kalbim; Lina'nın bana anlattığı mükemmel planını kendime hatırlatıyor, iyi olacağına inanmak için kendimi ikna etmeye çalışıyordum. İki senedir üzerinde yürüdüğümüz iplere düşe kalka öyle dolanmıştık ki tek bir adım atarken bile yirmi kez düşünmemiz gerekiyordu. Artık hiç kimsenin attığı adım yalnızca kendisini ilgilendirmiyordu.

Deniz'in haberi geldiğinde hepimiz yola çıkmıştık, sonra Jan'ın kaybolduğunu fark ettiğimde onu aramıştım ama açmamıştı. O an Lina'ya

gittiğini adım gibi biliyordum ama çoktan kaybolmuştu ortalıktan. Lina'yı da aramış ama ulaşamamıştım. Bu yüzden kardeşimi seçmem gerekmişti ama yapabilseydim eğer ikiye bölerdim kendimi ve Lina'yı bulurdum. Fakat benim elimden gelen ona güvenmekti yalnızca ve yıllarca ah edecektim buna içimde.

Lina bana Jadwiga'nın Hükümdar olmaması için diğer Magnatların Jadwiga'nın Kızıl Jokerlerine saldıracağını söylemişti daha önce. Dün gece kucağımda oturup bana muhteşem planını anlattığında ona olan güvenim tazelenmiş, onun kendini koruyabileceğini ve onu koruyabileceğimizi düşünmüştüm. Her zaman yanında ya Jan ya da Wielki olduğundan kendimi teselli etmiştim. Balın'ı hedefe alarak Jan'ın yerinden ayrılmasına sebep olup Lina'yı Jan olmadan tuzağa düşüreceklerini akıl edememiştim. Hepimizi alıkoyabileceklerini akıl edememiştim. Jadwiga'nın onu bizzat tuzağa düşüreceğini düşünmemiştim. Hiçbirimiz düşünmemiştik. Jadwiga'nın ona olan düşkünlüğüne fazla güvenmiştim. *Her düşkünlüğü seninki gibi zararsız mı sandın Aral? Hayatta tutmak ve yaşatmak aynı şey mi? En iyi sen biliyorsun halbuki...*

Direksiyonu sıktım öfkeyle. İçimde öyle büyük bir öfke vardı ki göğsümde büyüyor, beni boğuyordu. Bu sabah onu öperek göndermiştim oraya. Bilseydim eğer... *Ah bilseydim... Bilseydim! Bir kez yalnızca! Kahretsin!*

Sıktığım direksiyonu bırakıp soğukkanlılığımı korumaya çalışarak Kadir abiyi arayacakken telefonuma bilmediğim bir numaradan mesaj düştüğünde dişlerim kenetlendi. Adrenalin kanıma karışırken direksiyonu sıktım daha fazla. Bir sesli mesajdı gelen. Korktum duyacağım şeyden çünkü cehennemim olacağına emindim. Fakat benim cehennemimden kaçma şansım yok, ben orada yükselen bir sıradağım; yaşamak ve yaşatmak için cehennemimde yeşeren cennet çiçeğini korumak zorundayım.

Milat'ın gözleri yüzümü aşındırırken dişlerimi sıkarak sağ şeride geçip yavaşladım kaza yapmamak için. Canım değildi derdim, Lina'ya gidememekti. *Benim tek derdim Lina'ya gidememekti.*

Derin bir nefes aldım, adrenalinle titreyen elimi ekrana uzattım ve sesi açtım.

"Selam Aral Çakırca," dedi Tarık'ın güvenlik kamerasından aşina olduğum paralı asker sarışın piçin sesi. "Karolina benim himayemde. Gel desem geleceğini biliyorum." Güldü alayla. "Ama ben gelip almanı söyleyene kadar beklemeni istiyorum. Babanın köpek eğitmekte iyi olduğunu

duydum. İyi bir köpek gibi beklemeni istiyorum." Direksiyon avuçlarım arasında gıcırdadı. "Onunla bazı şahsi işlerim var. Merak etme ölmeyecek ama canının çok yanacağını garanti ederim. Hainler cezalandırılmalı ve eğer sana söyleyeceğim saatten bir dakika önce ya da bir dakika sonra gelirsen onun canını daha fazla yakarım. Beni sınamak istemezsin, ben süt oğlanı nazik abilerine benzemem." Dişetlerime kan otururken söyleyecekleri bitti sandım ama sonra bir saniyelik kapı açılma sesiyle birlikte kulaklarıma Lina'nın acı çığlığı dolduğunda sıktığım direksiyonun dikişleri patladı. Kanım buz keserken Milat anında uzanıp durdurdu ses kaydını.

Arabayı emniyet şeridine çektiğim gibi yumruğumu ön konsola vurmamla tüm ekran tuz buz oldu.

"Aral," dedi Milat buz kesmiş bir sesle fakat benim kulaklarım hiçbir şey duymuyordu. Lina'nın çığlığı beynimde yankılanırken içimde bir şeylerin öldüğünü hissediyordum. İnsanlığıma dair bir şeyler... Wielki'nin bahsettiği, her insanın içinde uyuyan canavarın beni ele geçirdiğini hissediyordum. Hiç bu kadar kana susamış hissetmemiştim.

"Aral."

Öylece kırdığım ekrana bakarken muhtemelen gözbebeklerim büyümüş, damarlarım genişlemişti. Şu an karşımda olsaydı Bolesław'ın etini ve kemiğini ayırırdım çıplak ellerimle.

Telefonum çalmaya başladı o sırada. Dönüp bakmadım, öfke tüm bedenimi ele geçirirken panik ve saldırı arasında seçim yapmaya zorlanıyordu bedenim. Beynim ve kalbim birbirinin yoluna çıkıyordu.

Milat cevapladı aramayı, "Efendim," dedi buz gibi bir sesle.

"Milat?" dedi Kadir abi. Sesi ölüm gibiydi. Ona da mesaj atmıştı belki de o şerefini siktiğim. Öldürecektim onu. *Düşünme Aral. O sesi düşünme.* Kahretsin! Nasıl düşünmeyecektim? Ne yapıyordu da ona o kadar canı yanıyordu? Kahretsin. Kahretsin. *Tanrı'm ne olur al canımı ona ver.*

"Neredesiniz?" diye sordu Kadir abi.

"Mesajı aldın mı sen de?" diye sordu Milat da.

Kadir abi, "Evet," dedi ölüm gibi bir sesle. "Benim geleceğimi bildiğinden Lina'yı Kotan'ın malikânesine geri götürmek zorunda kaldı," dedi duygusuz bir sesle. "Kuzgun'la birlikte. Marek, Lina'yla evlendiğini biliyor," dedi benim duyduğumu bilerek. "Lina'yı itaatsizliğinden ötürü cezalandırırken müttefiklerini öğrenmek ve Lina'yı müzayededen sonra zapt etmek için senin kafana bir implant takmak istiyorlar.

Kuzgun'un ortaya çıkması Lina'nın hain olduğuna dair fikirlerini pekiştirmiş olmalı."

Dişlerimi gıcırdattım. Deniz'i bana karşı kullanmak istemelerinin sebebi de benim itaat ederek oraya gitmemdi. Sadece Lina'yı alsalar da itaat ederek giderdim ama Lina'yı yakalamaları için hepimizin dikkatinin başka yöne çekilmesi gerekiyordu. *Sikeyim! Sikeyim! Sikeyim!* O paralı askeri gördüğüm yerde üzerinde durduğu toprağa gömecektim.

"Lina'nın ihanet ettiğini resmi olarak biliyorlar," diye mırıldandı.

Milat, "Kotan ya Lina'yı..." diye soracak oldu.

Kadir abi, "Hayır," dedi net bir sesle. "Lina'ya dokunamazlar. Jadwiga tacı istiyor, Kotan Rus askerlerini, Marek de Lina'nın genlerini... Lina'yı öldürmeleri için sebepleri yok."

Ölüm gibi bir sesle, "Ya Lina'ya o ecdadını siktiğim..." diye mırıldandım ama devamını getiremedim. Lina'ya dokunursa bu dünyayı cehenneme çevirirdim ve her şey yanana kadar durmazdım.

Kadir abi, "Hayır," dedi tekrar. "Jadwiga tacı almadan hiçbir şeye müsaade etmeyecek. O fikri kafandan çıkar Aral. Aptalca bir şey yapma ve Corse'a gel."

Direksiyonun deri dikişleri çözülürken elimin içinde, "Abi ben nasıl oraya..." diyecekken sözüm kesildi.

"Buraya gel Aral," dedi Kadir abi net bir sesle. "Oraya gidebilsem gitmez miyim sanıyorsun?"

Dişlerimi sıktım. Sadece Lina'nın canının acıyacak olması değildi mesele. Lina'nın iki senesini heba etmemek için elimiz kolumuz bağlanıyordu. İçeri girip Kadir abiyle herkesi öldürürdük gözümüzü bile kırpmadan ama iki gün sonra gerçekleşecek müzayededede Yüksek Şûra bir araya gelmezdi ve biz hayatımızın sonuna kadar böyle bir şansı bir daha bulamazdık. Lina sürekli kovalanır ve kendini suçlardı bunun için. Bir plan yapmadan hareket edemezdik. Ben ölüyor gibi hissederken bile düşünmeden hareket edemezdim. Tanrı beni ölürken bile ihtimalleri düşüneyim ve her ihtimalde öleyim diye yaratmış sanki. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Abi ne olur bir şey bul," dedim yalvararak. "Benim bir dakikaya bile tahammül yok."

"Benim de yok," dedi Kadir abi net bir sesle. "Buraya gel."

Yutkundum zorlukla. Arabayı çalıştırdım tekrar. Gösterge ekranı tamamen işlevsiz haldeydi ama zerre umurumda olmadı. Corse'a sürdüm doğrudan.

"Halledeceğiz," dedi Milat bana teselli vermek ister gibi. "Lina her şeyi planlamıştı. Yakalanma ihtimalini dahil... Jadwiga'nın da içinde olduğu bir yakalanma hali değil belki ama müzayededen önce yakalanabileceğini biliyordu. Jadwiga'nın işin içinde olması, olmamasından daha iyi. Onu öldüremezler. Tamam mı? Kimse de dokunmayacak. Onun için endişe duyduğunu ve onu ne kadar sevdiğini biliyorum ama aklına ihtiyacımız var. Ne olursa olsun, sakin olman gerek."

"Lina'dan bahsediyoruz lan," dedim dişlerimi sıkarak. "Ölüyorum lan onun için! O ecdadını siktiğim canını ne kadar..." Sustum, daha fazla devam edemedim ve öfkeyle orta konsola vurdum. "Sikeyim böyle işi!"

"Belki o ses gerçek bile değildir," dedi Milat bunun üzerine. "Seninle oynuyor belki de... Bu orospu çocuklarının aklına her şey gelir. Seninle psikolojik olarak da savaşacaklar Aral. Biliyorsun."

Biliyordum. Babamla da böyle savaşmışlardı. Çok iyi biliyordum.

"Gerçekti," dedim önüme bakarken. "O ses Lina'nındı."

Her nefesimde göğsüm parçalanıyordu sanki. Üzerinden beş dakika elli yedi saniye geçmişti. Canı ne kadar yandı bu süreçte kimbilir... *Siktir. Delireceğim...*

"Wielki orada olacak," diye hatırlattı bana. Fakat teselli etmedi bu beni. O da kendini açık edemezdi. Lina istemezdi bunu o haldeyken bile. Lina'yı çok iyi tanıyordum. Beni teselli edebilecek tek şey onu kollarıma almak, acısını dindirmekti. Ona bu kadar zarar veren herkesi öldürmekti. Artık daha azı mümkün bile değildi. Hepsini öldürecektim. İçimdeki her şeyi öldürmeye yemin eder gibi herkesi öldürecektim ellerimle.

"Onu öldüreceğim," dedim hissizleşmiş gibi önüme bakarken.

İçimde yer yerinden oynuyordu ama soğukkanlılığımı kaybedersem kalkmanın daha zor olacağını biliyordum. Bir yere oturursam kalkmanın zor olacağını biliyordum. Ben zayıflığımı bir tek Lina'ya gösterebiliyordum. Onu almadan oturamazdım. Önce onu alacaktım, sonra yarasını saracaktım, ondan sonra acımı üzüntümü yaşayacaktım. *Şimdi değil. Beklemen lazım Aral. Beklemek senin alnının yazısı.*

Lina iyi olacak. Geçen iki senede iyi olmuştu, bundan da iyi çıkacak. Halledecek. Dün planını bana anlatırken ona hayran olmuştum. Yakalanırsa diye kırk tane fikri daha vardı kesin kafasında. Yakalanması halinde bir yolunu bulurdu. Lina'ydı o. Zekiydi. Güçlüydü. Bana, babasına ve abilerine sahipti. Hepimiz bir olur hallederdik.

Corse'un önünde durduğumda soğukkanlılıktan ibarettim. Milat'la indik ve hızla içeri girdik. İçeride tek bir müşteri yoktu. Hepsi çalışanlardı. *La Hire için çalışanlar...*

Kadir abi bar kısmında duruyordu. Angela, tanımadığım bir kız ve Başsavcı Yiğit uzun taburelerde oturuyor, Jan ve Egemen ayakta dikiliyordu. Egemen'in yeşil gözleri öfkesinden kızarmıştı ve ortalığın dağınıklığının sebebi o gibi duruyordu. Belli ki Kadir abi ve Yiğit onu sürükleyerek getirmişti.

"Bana o şerefini siktiğimin emir vermesini bekleyeceğimizi söyleme," dedim Kadir abiye doğru ilerlerken.

Kadir abi gözlerime ifadesizlik içinde bakarken onun Kadir Kara değil La Hire olduğunu fark ettim. "Beklemek zorundayız," dedi gözlerime bakarken.

Kaşlarım çatıldı. "Neden?" diye sordum. Anlamıyordum. "Lina'yı öldüremezler. Beklesek de beklemesek de canını yakacak onun. Gidip o ecdadını siktiğimi öldürsek ne zararı var?"

Jan cevapladı beni. "Lina pazarlık yapılsın istiyor," dedi gözlerime bakarken.

Tüylerim diken diken oldu. Göndermeyi anında anladım. *Define Adası*'nı onlarca kez okumuştum.

"Lina yakalanmadan önce yakalanacağını biliyordu," dedi gözlerime bakarak. "Jadwiga, onu sonsuza kadar elinin altında tutmak için senin kafana bir implant takmak istiyor. Lina, yakalandığında Bolesław'ın seni ayağına çağıracağını, sana karşı kendisini kullanacaklarını biliyordu. Lina'yı almak için gittiğinde Bolesław'ı öldürsen bile tek başına oradan çıkman imkânsız hale gelecek. Bu yüzden ikinizi çıkarmak için Lina'nın istediği gibi pazarlığa oturacağız."

Gözlerimi Kadir abiye çevirdim şaşırarak. *Define Adası*'nda Doktor Livesey, Jim'i Uzun John'un elinden kurtarmak için diğer korsanları tedavi etmeyi kabul ediyordu...

"Gerçekten Celina teyzeyi mi götüreceksin?" diye sordum gözlerine bakarken.

Jadwiga, tedaviye karşılık gerçekten Lina ve Ada'yı kendimle birlikte çıkarmama izin verir miydi? Verirdi muhtemelen. Çünkü Lina'nın, annesi ellerinde olmasa bile bir hayat için müzayede günü geri geleceğini biliyordu. Jadwiga ne yaparsa yapsın Lina'nın geri geleceğini biliyordu. Tüylerim enseme batıyordu her saniye.

Kadir abi usulca kafasını salladı. İçinin titrediğini biliyordum ama hiçbir duygusunu belli etmiyordu dışarıdan. Ben de böyle mi görünüyordum dışarıdan merak ettim. İçimden ölüyorken dışarıdan sarsılmaz mı duruyordum?

"Celina, bir şey yapmak istiyordu hep ve bu pazarlık nihayet bu şansı verecek," diye mırıldandı Kadir abi dertle. "Lina, dört yaşında kaçırıldığından beri yanında ben yokken evden çıkmakta bile zorlanıyordu. Bir balkonda bizim yolumuzu gözleyerek geçirdi tüm hayatını. Lina'yı kurtarma şansını elinden almayacağım." Gözlerimin içine baktı sarsılmaz bir ifadeyle. "Ailemi koruyacağım," derken yalnızca dört kişilik ailesini kastetmiyordu. Herkesi kastediyordu. "Lina ve Ada oradan çıktığında Lina'nın kendine gelmesi yaklaşık iki gün sürecektir. Ben Celina ile Şirket binasındaki laboratuvarda olacağım. Belki Wielki'yi müzayede gününe kadar biraz daha toparlarız böylece. Siz de müzayede gününe kadar plana sadık kalacaksınız."

Onca şey söylemişti Kadir abi ama benim takıldığım tek bir detay vardı. Kaşlarımı çatıldı. "Neden Lina'nın iki gün kendine gelemeyeceğini düşünüyorsun?" diye sordum şakaklarımda damarlar şişerken.

Jan, "Kızıl Çığlık," diye mırıldandı. "Suikastçıları konuşturmak için kullanılan bir ilaç. Acı eşiğini minimuma düşürüyor ve etkisi yirmi dört saat sürüyor. Antidotu yok, morfin benzeri uyuşturucular kullanmak zorunda kalacaksın muhtemelen ve bu yüzden kendine gelmesi iki gün sürecek."

Söyledikleri tüylerimi diken diken ederken kalbimdeki kor, ateş tüm bedenime yayıldı. Gözlerimi kapattım kendimi kaybetmemek için. Dişlerimi sıkmaktan dişetlerime kan otururken yumruklarımı öyle kuvvetli sıktım ki derim çatlayacaktı. Kafamın içinde Lina'nın çığlığı yankılandı, sebebini anladım.

Ölüm gibi bakan gözlerimi aralayıp Jan'a baktım doğrudan. "O şerefsizin Lina'ya işkence ettiğini mi söylüyor bana şu an?"

Tanımadığım kız, "İyi olacaktır," dedi duygusuz ama teselli etmeyi amaçlayan bir ifadeyle. "Buna hazırlıklıydı, o ilacı ilk kez almıyor. İşkence sırasında hiçbir şeyi itiraf etmemek için üzerinde çalışıyordu."

Ölüm gibi bakan gözlerimi ona çevirdiğimde yüzümdeki ifadenin kanını dondurduğunu gördüm gözlerinde. "Acıya alışmış olması beni teselli eder mi sanıyorsun?" diye sordum ölüm gibi bir sesle.

Bir şey diyemedi. Şaşırmış görünüyordu. "Belki," diye mırıldandı anlamıyormuş gibi.

Ölüm gibi bakan gözlerimi Kadir abiye çevirdim sabrımın son demlerindeyken. "Başlamak için neyi bekliyoruz?"

"Sör La Hire pazarlık yapmadan önce Sör Wielki'nin Kuzgun'u bir şekilde bir bilgisayar ve priz olan bir yerde bırakmasını ilettik," dedi tanımadığım kız. "Kuzgun, sisteme girebildiğinde haber verecek."

"Ne sisteminden bahsediyorsun?" diye sordum. Anlamamıştım.

"Birkaç protokol," dedi öylece. "Herhangi bir implanta erişim için."

Kaşlarım çatıldı. Kadir abiye çevirdim başımı. "Lina'nın implantıyla mı ilgili?"

"Hayır," dedi Kadir abi net bir sesle. "Şirket binasına tam erişim ve kontrol için. Magnatların hayati tehlikelerinden haberdar olunması için özel bir sistem var. İçeri giren her Magnat, yanında minimum on Tilki getirecek fakat geri kalan Tilkiler haber bekliyor olacaklar. Saldırı başladığında kendi ülkelerindeki Şirket binalarına acil sinyal gönderilip Tilkilerin ortadan kaybolmaması veya dışarıdan saldırı almamak için sistemi engellememiz gerek."

"Ada iki senedir bunun üzerine uğraşıyor," dedi Egemen arkamdan. "Senin telefonunu *hack*'ledikleri sistemlerine sızmıştı ama Magnatların implantları özel bir protokolle saklanıyor. Bu yüzden o sisteme doğrudan bağlanabilmesi gerekiyordu ama yeterince yaklaşamadı hiçbir zaman."

Tanımadığım kız kafasını salladı. "Ve şimdi doğrudan sistemin kalbinde duruyor."

Gözlerimi tanımadığım kıza çevirdim o an.

Egemen, "O siktiğimin paralı askeri henüz farkında değil ama o malikâneye hiç sokmaması gereken birini soktu," dedi ölüm gibi bir sesle. "Ada oraya girdiği an bunun bir fırsat olduğunu fark etmiştir."

Tanımadığım kız kafasını salladı memnun bir ifadeyle. "Kuzgun'un implantlar üzerindeki protokolünü çözebilmesi için bundan iyi bir fırsat olamaz," dedi gözleri parlayarak. "Bundan daha iyisini hayal bile edemezdik."

"Sen kimsin?" diye sordum yüzüne öylece bakarken.

"Mieszka ben," dedi gözlerime bakarken. "Lina'nın destesindeki Karo Ası'yım. Yani teknik olarak sana ait olan kartım."

İki sene önce Karo Ası'nı babam benim adıma almıştı fakat Lina giderken yanında götürmüştü. Dün Kadir abinin bana verdiği dört davetiyeden birinin kartı oydu muhtemelen. Anladım, der gibi kafamı sallarken gözlerimi Kadir abiye çevirdim tekrar.

"Ada'nın sisteme girmesini mi bekliyoruz yani?"

Kafasını salladı Kadir abi. "O sisteme girdiği an içeri gireceğiz."

Sabırla yüzüme dokundum. *Sikeyim. Nasıl bekleyeceğim?* "Ne kadar sürecek bu?" diye sordum içim içime sığmazken. Lina'nın işkence gördüğünü bilerek beklemek cehennemdi. Çığlığını sadece bir saniye duymuştum ama o sesi kafamın içinde uzadıkça uzuyordu. Duyduğumdan beri kafamın içinde çınlıyordu.

Mieszka, "Sör Jan, Sör Wielki'yle iletişime geçti çoktan. Sör Wielki ilk fırsatta Kuzgun'u priz veya kablo olan bir yere kapattıysa o kadar vaktini almayacaktır."

İlgiyle Mieszka'ya baktım. Her şey hakkında fazla fikri vardı.

Neden ona baktığımı anlayarak, "Jadwiga, Karolina'nın tarafında olduğundan şüphelendiği herkese bir görev atadı. Hepimiz kendimizi kanıtlamak zorundaydık. Ben de bu saldırıyı planladım," dedi öylece yüzüme bakarken.

Dişlerimi sıktım. "Lina'nın Kotanların malikânesinden çıktığında o şerefsiz ve adamlarıyla sıkıştırılması senin fikrin miydi yani?"

Kafasını salladı öylece. "Ve hepinizi ondan uzak tutmak..." diye ekledi.

İçimde bir öfke kabarırken dişlerimi sıkarak gözlerimi Egemen'e çevirdim. O da benimle aynı durumdaydı. "Sinir bozuyor biliyorum," dedi gözlerime bakarken. "Ben de katlanamıyorum."

"Kötü niyetle söylemiyorum," dedi Mieszka. "Kuzgun'un ortaya çıkacağını hesap etmemiştim ama bu plan sayesinde hayatımızı kurtarmış olabilirim."

Haklıydı. Kahretsin. Herkes haklıydı bir şekilde. Nefret ediyordum bundan. Lina'yı çekip çıkarmak istiyordum bu hayattan ama her şey o kadar bağlantılıydı ki birbiriyle... Boynuna dolanan bir ipi çekiyordum, ardından ona bağlı yüz hayat getiriyordu. *Kahretsin.*

O an aklıma gelen soruyla gözlerimi Kadir abiye çevirdim. "Ya pazarlık için kaldığında sana benim kafama takmak istedikleri implantı takmak isterlerse?"

"Takamazlar," dedi kendinden emin bir sesle. Hesap etmişti tüm ihtimalleri. "Jadwiga ben hazır uslu duruyorken müzayede öncesi Tilkilerini kaybetmek istemez."

Lina'nın da planını düşününce mantıklı geliyordu. *Evet. Tabii.* Yüzüme dokundum kafamı toplayabilmek için. Kahretsin. Lina'nın sesini

kafamdan çıkaramıyordum ve sanki otuz yıldır ördüğüm soğukkanlılık duvarlarım çatlıyordu.

Kadir abi beni rahatlatmak ister gibi, "Lina'yı benimle tehdit etmek istese bile beni öldürmek için sebebi yok," dedi. "Jadwiga kaybedeceğine inanmıyor ve ben onun kimsenin öldüremediği Tilki'si olarak ona güç kazandırıyorum. Beni öldürmek için yollanan her Tilki'yi öldürüyor olmam ve diğer Magnatların elini güçsüzleştirmem hoşuna gidiyor. Diğer Magnatların korktuğu bir Tilki'nin tasmasını tutuyor olmak hoşuna gidiyor," diye sıraladı gözlerinde cehennem ateşi yanarken. "Ayrıca Jadwiga hiçbir Tilki'yi öylece öldürerek israf etmez. Öldürmektense elinde tutup genlerimi kullanmayı tercih eder. Öjeni* saplantısı olan birinden daha azı beklenemez. Sırf bu yüzden Lina'yı da hiçbir zaman öylece öldürmeyecek, sonsuza kadar onun her şeyini sömürmek isteyecek ve bu kez ölsem bile izin vermeyeceğim."

İçimde öyle bir öfke ateşi yanıyordu ki gözlerimi kapattım birkaç saniyeliğine. Elimle yüzümü ovdum. Lina pazarlığı istediğine göre annesi ve babasının halledebileceğini düşünmüş olmalıydı. Kazanacağına inanıyordu. Kadir abi halledeceğine inanıyordu. Benim de ikisine inanmam lazımdı. Soğukkanlılığımı kaybetmemem lazımdı. Kafamı toplamam lazımdı. Lina'ya duygularıma yenilmeyeceğimi, müzayede de iyi olacağımı kanıtlamam lazımdı.

"Eğer ölürsen kendini asla affetmez," dedim Kadir abinin gözlerine bakarken.

Kadir abi Lina'nın bahsi geçtiğinden iç çekti sevgiyle ve onayladı beni. "Biliyorum ama ölmeyeceğim. Kızımı büsbütün sana bırakmaya niyetim yok," dedi alayla. "Halledeceğim her şeyi. Kendimden emin olmasam karımı sokmam oraya. En kötü senaryoların yaşanmaması için çalışıyorum," dedi gözlerime bakarken.

"Belki de pazarlık için yarını beklemeliyiz," dedi Miezska, Kadir abiye bakarken. "Karolina acı çekecek evet ama pazarlığa yarın oturduğunuzda hem Kuzgun'a daha fazla zaman vermiş oluruz hem de Karolina kendine gelmiş olur ve siz iki gün orada kalmamış olursunuz."

* Öjeni (*Eugenics*), kelime kökeni olarak Yunanca *eu* ("iyi") ve *genos* ("soy, nesil") sözcüklerinden gelir. En genel tanımıyla, insan neslinin kalitesini bilinçli olarak artırma amacıyla genetik özelliklerin seçilmesi veya değiştirilmesi anlayışıdır. Öjenik anlayışı en korkunç dönemini Nazi Almanyası'nın "ırksal temizlik" programlarıyla yaşamıştır.

Kaşlarım çatıldı bu ihtimale. Kadir abi anında karşı çıktı. "Lina'nın tırnağı kırılsa içim parçalanıyor ama mantığımın sesini dinleyip yirmi dört saat acı çekmesine göz yumabilseydim bile yine de pazarlığa bugün otururdum çünkü şu an endişe ettiğim şey Lina'nın yirmi dört saat acı çekecek olması değil, kafasının içindeki savunma mekanizması."

O an tüylerim diken diken oldu. Ensemin uyuştuğunu hissettim. Hatırlamak istemediğim, aklıma getirmek istemediğim o ihtimal Kadir abiyle aramıza bir bomba gibi düştü. Kadir Abi, Lina'nın acıdan ötürü her şeyi unutmasından endişe ediyordu...

"Lina daha önce iki kez unuttu. İçgüdülerinin bunu üçüncü kez yapması daha kolay olacak. Onu orada bir gün boyunca bırakamayız. Lina daha önce Circus'a dair her şeyi unutmuştu. Eğer yine unutursa sadece son iki senede kendi elleriyle kurduğu her şey boşa gitmiş olmakla kalmayacak, bir daha böyle bir fırsat yakalayamayacağız." Kadir abi kanımın buz kestiğini bilerek yüzüme yumuşak bir ifadeyle baktı. "Yani pazarlığa oturup Lina'yı ve Ada'yı oradan çıkaracağız. Celina ve ben onlarla nasıl baş edeceğimizi ve neler yapabileceklerini biliyoruz. Birlikteyken her şeyin üstesinden geliriz," deyip gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi. "Siz plana sadık kalacaksınız," dedi net bir sesle ve sonra bana baktı.

"Kadir abi," dedim gözlerine bakarken. "Seni bir kez kaybetti ve kazandı. Bir kez daha kaybederse ne olur biliyor musun?"

Kadir abi yutkunamadı. İlk kez onu bu kadar cehennemin ortasında kalmış gibi görüyordum. Benimle aynı yerde duruyordu. Kiralık Tanrı ilk kez çaresiz gibiydi ama, "Biliyorum," dedi net bir sesle. "Bu yüzden ne pahasına olursa olsun yaşayacağım," dedi net bir sesle.

Sabırsızlıkla saçlarımı geriye doğru çektim. Egemen'e baktım çaresizce. Burada beni en iyi anlayacak olan insanlardan biri Kadir abiden sonra oydu.

"Sen nasıl Ada'dan ayrı düştün?" diye sordum zonklayan şakaklarımı sıkarken.

Diş sıktı bir an. "Ada, Lina'nın kolundaki implanttan onun kalp atışlarını ve konumunu takip ediyor. Bu yüzden kalbi hızlandığında yola koyulduk. Ada motorunu aldı, ben arabaya bindim. Lina'yı sıkıştırmak için yolu iki taraftan kapatmışlar. Ben destek isterken Ada tabii ki beni beklemedi," dedi sabır çektiği belli olan bir ifadeyle.

"Sen de arkada kaldın," diye mırıldandım sabırla. Lina'nın yapacağı türden bir şeydi, Egemen'i anlıyordum ama Ada'ya minnettar olmadan edemedim.

"Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla.

Kafasını iki yana salladı. "Etme kardeşim. Ada'yı bana sapasağlam getir yeter çünkü ben gidemiyorum."

Gözlerimi Yiğit'e çevirdim o an. "Sen bir şey yapamaz mısın Yiğit?" diye sordum çaresizce. Belki Yiğit içeri girse hem o piçin Lina'nın canını yakmasını engellerdi hem de Ada'ya zaman kazandırırdı.

Yiğit'in gözleri öfkeyle parlıyordu ama soğukkanlıydı. "İkisi de orgeneralin evindeyken imkânsıza yakın."

Biliyordum... Zaten her şeyin bu kadar zor olmasının sebebi buydu. Karşımızda yükselen bu kirli krallık hukuk, adalet ve Tanrı korkusu bilmiyordu. Canavarı yenmek için canavar olmak zorundaydık. Soytarı ilan edilenlerin krallığa açtığı bir savaştı bu. Feda edecektik her birimiz bir parçamızı. İnsanlığımızı kaybedecektik belki, belki onurumuzu belki bir kolumuzu ama alacaktık kraldan borcumuzu.

Egemen, "Eğer Ada'ya bir şey yaparlarsa emir falan beklemem içeri girerim," dedi bir net sesle. "Benim eylemlerim Lina'nın planını etkilemiyor. Siktiğimin hain bir orgenerali en fazla ne yapabilir? İki gün yatar, haini avladıklarında da alnımın akıyla çıkarım."

Mieszka ona baktı. "Karolina'dan Kuzgun'a pek sıra gelmeyecektir," dedi net bir sesle. "Bolesław kendi ordusunu kaybettiğinden Lina'yı yakalamakla avunmak için yanına aldı onu. Tüm ilgisi muhtemelen Karolina'da olacaktır."

Yutkunamadım bile. Ada'nın acı çekmeyeceğinden memnun oldum elbette ama kalbimi göğsümde kor ateş gibi yanmaktan kurtaramadım.

"Haberin olsun diye söylüyorum..." dedi Egemen ona sabrı taşmış bir sesle. "Eğer biri, uğruna dünyayı yakacak biri hakkında endişesinden ölüyor ve dünyayı yakmamak için sabretmeye çalışıyorsa karşısında böyle konuşmaman gerekir."

Mieszka, "Kötülük olsun diye söylemiyorum," dedi Egemen'e. "Sadece tahminlerimi söylüyorum."

Lina içime düşen bir ateşti; beş senedir içimde yanan. Bıraksalar ateşiyle içimi ısıtırdı ama öyle çok yakıyorlardı ki canını sanki hep yaksın diye canımı...

Kızıl gözlerine baktım öfkem yakarken canımı. "Beni içeri sok da sana aklına gelmeyen ihtimallerden bahsedeyim," dedim ölüm gibi.

Mieszka bana baktı ilgiyle. "Tilkiler'de ulağa zarar gelmez gibi bir anlayış yoktur Aral Çakırca. İçeri girdiğinde Jadwiga, kafana implant

takılması için teslim olmanı isteyecek. Bolesław'sa olmaman için kışkırtacak seni ki seninle dövüşebilsin gönlünce."

Kafamı salladım. "Açtım mezarını, gömecek zamanım olsun yeter."

Milat, "Marek, en güçlü kartını kaybederse panikleyebilir. Son güne kadar Magnatların hepsi yaşamak ve diğerleriyle iletişimde olmak zorunda. Yoksa diğer Magnatlar şüphelenir ve iki senelik çabamız çöp olur."

Jan, gözlerini Milat'a çevirdi. "Jadwiga tacı bu kadar istiyorsa, Kızıl Joker'i öldüğünde Marek'i misafir edecektir. Ayrıca Kuzgun, Lina'yı kurtarmaya gittiği için Marek, Lina ve MİT'in bağlantısını biliyor varsayabiliriz artık. Onun diğer Magnatlarla işbirliği yapıp Jadwgia'ya ihanet etmeyeceğine güvenemeyiz. Jadwiga da bunun farkında. Marek, müzayedeye kadar zapt edilmeli. Wielki, Danışman Soytarı'sı olarak bunu Jadwiga'ya önerecektir. Bolesław'dan müzayededen önce kurtulmak işimize gelir," deyip gözlerini bana çevirdi. "İki sene önceki gibi güvenlikten sorumlu Soytarılar gibi giyinip gölgede gizleneceğim. O geni bozuk piçi gördüğünde geri durma *bracie,** arkanda olacağım."

Gözlerine baktım minnettarlıkla. İki senedir böyleydi bu durum ama şimdi daha da yürekten hissediyordum. O da Şahin ve Kürşat gibi kanımdan değildi belki ama öz kardeşimdi. Uzanıp omzuna dokundum minnettarlıkla.

Kadir abi usulca raflardan birine uzandı ve bir şişe alıp önündeki bardağa doldurdu. "Dışarıda Egemen ve Milat olacak," dedi ölüm gibi bir sesle. "İçerideyken yalnızca Jan'a güvenebilirsin," deyip kendisine bir bardak doldururken gözlerime baktı. Elinde tuttuğu şişenin üzerinde kocaman 7.6 sayısı vardı ve üzerinden geçen bir şeritte DUPER POUR PROTÉGER yazıyordu. Fransızca anlamı, "*korumak amacıyla kandırmak*"tı.

LİNA ÇAKIRCA

Acı... Tek hissedebildiğim bu yalnızca... Öyle ki aldığım nefes dilimi, damağımı, gırtlağımı, soluk borumu ve akciğerlerimi yakıyor; üzerimdeki kıyafetler tenimi sızlatıyordu. Havadaki rüzgâr, en ufak ses ve ışık canımı acıtabiliyordu. Bağlı bile değildim ama hareket edemiyordum. Amansız bir kas hastalığına yakalanmıştım sanki. Acı insanın zaman algısını yitirmesine sebep oluyordu. Buna neden Kızıl Çığlık, dediklerini bir kez daha anladım.

* (Leh.) Kardeşim.

Kızıl Çığlık, tıbbi ismiyle NEUROFLAME-X, sinir sistemi üzerinde doğrudan etkili olan, Circus tarafından geliştirilmiş deneysel ve yasaklı bir nörosensitif ajan enjeksiyonu esasen. Ağrı algısından sorumlu nosiseptör reseptörlerini* hem aşırı hassaslaştırmak hem de merkezi sinir sistemine kesintisiz acı sinyalleri göndermek üzere yapılandırılmış bir ilaç.

Enjekte edildiği vücutta, sıradan dokunuşlar bile yanık hissi yaratır; hava akımı, hafif basınç, ışık ya da sıcaklık değişimleri ağrı olarak algılanır. Özellikle mutasyonla acı eşiği yükselmiş bireyler üzerinde etkili olması için tasarlandığından bu kişilerde bile tahammül sınırlarını kıracak düzeyde sinirsel yanıtlar üretir.

Antidotu yok. Etkisi, bireyin metabolik hızına bağlı olarak 12-24 saat arasında değişebilir. İlerleyen saatlerde sinir sistemi aşırı uyarımdan ötürü tükenmeye başlar ve bu da "nörolojik donma" ya da istemsiz bilinç kayıplarına yol açmaya başlar. Circus'ta Kızıl Çığlık adıyla anılır ve özellikle işkence etmek veya bilgi almak amacıyla kullanılır.

Bolesław beni arabaya koyarken bayılmamın ardından uyandığımda kendimi Kotan malikânesinin revirinde bulmuştum. Sedyede yatarken acıdan kıpırdayamıyordum bile. Başımda Wielki vardı. Tek tesellim onu görmekti. Elini tutmak istemiştim istemsizce. Bana ne yapacaklarını başta akıl edememiş, ilacın etkisiyle korkmuştum, kafam karmakarışıktı.

Wielki sakinleşmem için işaretparmağını tenime dokundurmuştu ama derim yanıyormuş gibi hissettirmişti bu bile. Kızıl Çığlık nedeniyle Bolesław'ın bıçakladığı bacağımın acısı beynime vuruyordu. Acıyla inlerken terden sırılsıklamdım. Doktor Katharina'nın eldivenlerini taktığını gördüm.

"Wielki," diye inledim acıyla. "Aral... Yapsın." *Acı kafamı karıştırıyordu. Onu burada sanıyordum. O yaparsa canım yanmaz sanıyordum.*

Doktor Katharina yaralı bacağımın olduğu tarafa oturdu. "Dokunma," dedim zorlukla, bayılacağımı bilerek.

Ares'i kovanda yendikten sonra bu ilacı çok düşük bir doz olsa bile sık sık almaya ve zihnimi eğitmeye başlamıştım. Ama bu acıya alışmanın bir yolu yoktu. *Sen yalnızca bir insansın Lina,* diye fısıldadı zihnim. *Bedenini yenemezsin.*

"Yeneceğim," diye fısıldadım acı içinde.

Doktor Katharina, Wielki'ye baktı. "Başlıyorum Sör Wielki."

* Ağrıyı algılayan sinir uçlarıdır. Cilt, kaslar ve içorganlarda bulunur.

Wielki çenesini sıkarak başıyla onayladı.

"Dokunma!" diye bağırmamla birlikte Doktor Katharina'nın iğneyi açık yaramdan geçirmesi bir oldu ve şiddetli acıyla şuurumu kaybettim.

Nörokardiyojenik senkop, deniyor buna. Yüksek acının beyne giden kan akışının geçici azalması sonucu gelişen kısa süreli bilinç kaybı bu. 10-60 saniye sürüyor çünkü beyin yaşamaya odaklanan bir organizma. Beni bu acıdan kurtarmak için uyanmak zorunda. Acı devam ettiğinden bunu bir uyanma uyarısı olarak kabul ediyor. Nörokardiyojenik senkop sonrası erken uyanma, deniyor buna. Ve benim gibi bilinçaltına sahip kişilerin uyanması beş saniye bile sürmüyor.

Beş saniyelik bilinç kaybının ardından gözlerimi inleyerek açtım ve kalkmaya çalıştım ama dirseklerim beni bile taşıyamayacak kadar çok acıyordu. Wielki kalkmamam için tuttu beni. Ellerini hiç sıkmıyordu muhtemelen ama canımı yakıyordu.

"Kıpırdama," dedi kızıl gözlerime bakarak. "Bitecek, söz veriyorum."

Gözyaşlarım düşüyordu istemsizce. "Cehennem... Gibi... Acıyor."

Kafasını salladı. "Biliyorum," dedi. *Biliyor tabii ki.*

Ares ilk Kızıl Çığlığını on bir yaşında esir düşüp, o cehennemden kurtulup döndüğünde almış. Kimse onu sağlam döndüğü için tebrik etmemiş. Tek umursadıkları ağzından bir şey çıkıp çıkmadığıymış. Ares küçükken nasıl dayanmış? Yara bere içindeymiş o da. Nasıl dayanmış? Nasıl yaşamış?

Beş saniyeliğine tekrar şuurumu kaybediyorum. Şuurumu kaybettiğim an Aral'ı görüyorum. Aral beni kollarına alıyor. Tüm acım diniyor o beş saniye. Sonra keskin bir acı ayırıyor ondan beni ve tekrar şuurumu kazanıyorum. Bu beş kez tekrar ediyor kendini. Katharina'nın elleri hızlı, böyle şeylere alışık. Bu yüzden bacağıma iki dakikada dikiş atıyor.

Kan ter içinde şuurumu tekrar kazandığımda, "Aral," *diye mırıldanıyorum gözlerimi açıp kapatırken. Kafamı toplayamıyorum. Ameliyat mı oldum? Belimden?* "Aral." *Ellerimi kaldırmak istiyorum ama çok acıyor. Ellerimi mi kestim? Aral dikiş atmıştı.* "Aral." *Neden boğazım da acıyor? Ağladığım için mi?* "Aral."

"Merhaba tatlım."

Sağımdan gelen sesle başımı çevirdim yavaşça. "Aral?"

Gözlerim yüzünü seçebildiğinde onun Aral olmadığını anladım. Yüzünü görmemle birlikte zaman algımı tekrar kazandım. Katlanılmaz acı da geri geldi. Bir sandalyede oturduğumu fark ettim. Bolesław önümde durup bana eğilmiş, görüşümü kapatıyordu ama arkasından gelen

sesleri duyabiliyordum. Mustafa Selim Kotan'ın malikânesinin özel bir odasındaydık. Bolesław'ın arkasındaki masada Marek, Jadwiga ve Kotan oturuyordu. Zihnim henüz tam olarak kendini toparlayamadığından ne konuştuklarını anlamıyordum ama seslerini ayırt edebiliyordum.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu Bolesław.

Öylece yüzüne baktım. Gülümsedi bana.

"Duyuyorsun," dedi hazla. "Konuşacak çok şey var Lily," dedi gözlerime bakarken. "Sorularıma dürüstçe cevap verirsen canın daha az yanar. Anladın mı?"

Öylece baktım suratına. Tek kelime söylemeyecektim ona. Acıdan korkmuyordum artık. Acı son iki senede dostum olmuştu benim. Ben mutlu olamamaktan korkuyordum. Normal olamamaktan... Bu yüzden acıya dayanabilirdim. Dayanacaktım.

"Videolarını kocana atacağım," dedi sonra sadist bir gülümsemeyle. "Ne kadar acı çekersen onun da canı o kadar yanar değil mi? Bu yüzden beni canını yakmak zorunda bırakma, olur mu Karolina?"

Tek kelime bile etmedim. Aral'ın izlemeyeceğine emindim. İki sene önce Asaf beni kaçırdığında ona attığım ses kaydını bile korkarak çok sonradan dinlemişti. Muhtemelen Bolesław'ın attığı videoyu da beni sağ salim alana kadar izlemezdi. Buradan çıktığımda o izleyemeden telefonundan silerdim ben de.

Bolesław çenemden tuttuğunda dişetlerim bile acıdı ama kıpırdayamadım. Kıpırdarsam canımın daha çok yanacağını biliyordum. Bolesław başımı soluma çevirdiğinde üç metre kadar ötemde bir sandalyede oturan Ada'yı gördüm. Yüzü gözü kan içindeydi. Buraya gelirken yaşanan kazada mı olmuştu yoksa benim şuursuz olduğum süreçte Bolesław onunla vakit mi geçirmişti bilmiyordum. Öfkeyle yandı içim. Bir süre Ada'nın gözlerine baktım. O da gözlerime baktı ve yalnızca gözlerini kırptı bana.

Bolesław, "Sen uyanana kadar onunla ilgilendim biraz," dedi alaylı bir sesle. "İdmanlı herhalde. Bir Tilki olmasını çok isterdim. Şüphesiz senin kadar iyi olurdu."

Ardından çenemi kendisine çevirdi ve yüzümün hemen önünde tuttu yüzünü. "Şöyle yapacağız. Sen bana bu *kuş*la ne ilgin olduğunu söyleyeceksin, ben de senin canını yakmayacağım." Gözleri sadist bir zevkle parladı. "Belki onun canını yaksam daha çok üzülürsün Karolina ama bize ihanet ediyorsan eğer cezalandırılması gereken sensin. Bize yemin eden sensin. Acı çekmesi gereken sensin." Kulağıma yaklaştı. "Ne kadar

adil olduğumu görüyor musun Karolina? Çocuklarımız genetiğini senden, karakterini benden alacaklar."

Midem bulandı. Endişeyle doldu içim. Ben şuurumu kaybettiğimde bir şey mi yapmışlardı? *Hayır. Wielki izin vermez. Değil mi? Wielki başımdaydı. İzin vermez.* O an kanımda ilacın sebep olduğu stresten ötürü kusmaya çok müsait olduğumdan öğürdüm ve Bolesław, tepki veremeden üzerine kustum. Midem sancılandı, boğazımdan yükselen sıvı yemek borumu yaktı âdeta.

Midemde sabah yediklerim vardı. Ne zaman mutlu bir masada karnım doysa burnumdan geliyordu. Hakkım yok muydu benim mutlu olmaya? *Tanrı'm. Duy sesimi. Merhamet etme zulmedene. Bırak baş meleğin Michael huzur bulsun bedenimde, yardım etsin bana bu onurlu mücadelemde.*

Bolesław'ın ayakkabıları kusmuğa bulanırken tepkisizlik içinde baktı bana. "Pekâlâ," dedi gözlerine bakarken. "Eminim birazdan açılırsın. Ben başlamadan önce kusmuş olman iyi. İşkence uygularken işimin bölünmesinden hazzetmem."

Acı içinde ona bakarken o parmakları arasında bir neşter çevirdi. Yüzü gözü kan içindeydi onun da. Temizlenmemişti bile. Vurduğum kulağı sarılmış, muhtemelen bacağına dikiş atılmıştı ama öylece ayakta duruyordu. *Dokuz canı vardı kötülerin. Kalp ağrısı ve canın yarası yalnızca bizler için.*

Bolesław omuzlarımdan tutup beni arkama yasladığında acıyla inledim. Dövüşürken sol omzuma kartımla açtığı yaranın acısı beynime vurdu.

"İlk sorum şu Karolina," dedi gözlerime bakarken. "Kuzgun neden oradaydı?"

Ona yanıt vermedim.

"Susmak yanıt olarak kabul edilmeyecek," deyip neşteri omzumdaki yaraya ufacık değdirdiğinde bile canım öyle acıdı ki inleyerek dudaklarımı birbirine bastırdım, ses çıkarmayı reddediyordum.

"Her sustuğunda omzundaki dövmeyi teninden kazıyacağım Lily," dedi gözlerime bakarken. "Sonra da yüzdüğüm derini kocana göndereceğim."

Omzum yanarken gözlerine baktım öylece. Cevap versem de gerçekleri söylemeyeceğim için canımı yakacaktı. Bu yüzden cevap vermek mantıksızdı. "Ben... İhanet etmedim..." dedim saniyeler içinde ter içinde kalarak.

"Kuzgun neden seni kurtarmaya geldi?" diye sordu söylediklerimi duymazdan gelerek. Cevap vermedim. Bir kesik daha attı. Dişlerimi birbirine kenetleyip ses çıkarmamak için direndim ama canım çok yanıyordu, inlemeden edemedim.

"Bize Kapan kuran sen misin?"

Evet.

"Bize ihanet mi ediyorsun Karolina?"

Evet.

"Bizi öldürüp kocanla mı yaşayacaksın?"

Evet.

"Aral Çakırca'yla evlenerek Circus'un kurallarına karşı geldin mi?"

Evet.

"Onunla yaşamak için bize ihanet mi edeceksin?"

Evet.

"Aral Çakırca'yı seviyor musun?"

Evet.

"MİT'le işbirliği mi yapıyorsun?"

Evet.

"Rütben ne Karolina?"

Evet.

"Kuzgun seni neden kurtarmaya geldi?"

Başa dönmüştü. Ve sessiz kaldığım her sorunun kesiği omzumu kavuruyordu. Acıdan ötürü gözlerimden yaşlar düşerken çenemi tuttu. "Cevap vermeyecek misin?" diye sordu öfkeyle parlarken gözleri.

Ona cevap vermedim. Acıdan kulaklarım uğulduyor, gözlerim bulanık görüyordu. Parmağını boynuma uzattı sonra ve kazağımın içinden künyemin zincirini çıkardı. Canım yansa da elimi kaldırıp bileğinden tuttum onu.

"Bırak," dedim zorlukla.

Alayla gülümsedi. Çekerek kopardığında boynum acıdı. Tektaşımı ve Aral'ın künyesini parmakları arasında tutarken bana baktı. Aral'ın künyesini sandalyenin koluna koyup neşteri ortasına sapladığında kalbime sapladı sanki. Ağlama isteği oluştu içimde. Tektaşımı gözlerimin önünde tuttu.

"Ne kadar utanmazsın," dedi alayla. "Hem kuralları çiğniyorsun hem de üzerinde mi taşıyorsun?"

Ona cevap vermedim. Almak için elimi kaldırdım ama o kadar yavaş hareket ediyordum ki o benden uzaklaşmıştı çoktan.

"Geri istiyorsan cevap vereceksin," dedi gözlerime bakarken. "Yoksa gözlerinin önünde eritir, parmağına takarım."

Ardından tektaşımı cebine atıp kulağıma fısıldadı. "Tek yapman gerek ihanetini itiraf etmek canım, sonra bu yüzüğü geri alabilirsin." Hafifçe geri çekildi. "Ben sana daha büyük bir pırlanta alırım."

Ellerini birbirine çarptığında çıkan sesle kulaklarım acıdı. "Hadi baştan başlayalım." Cebinden ucu körelmemiş bir neşter çıkardı. "Kuzgun neden seni kurtarmaya geldi?" diye sordu gözlerime bakarak.

Ter ve acı içinde ağır ağır nefes alırken, "Bil... mi... yo-rum," diye fısıldadım zorlukla.

"Bize Kapan kuran sen misin?"

"Değilim."

Neşteri tekrar açık yarama dokundurduğunda acıyla inledim, gözlerimden yaşlar döküldü.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı kulağıma.

"Bize ihanet mi ediyorsun Karolina?" diye sordu bu kez.

"Çok... Yaşa..." Cümlemi bitiremedim.

Hafifçe güldü. "Saçmalık," dedi alayla. "Bize ihanet ediyorsun ama utanmazca yemin etmeye kalkıyorsun."

"Et... mi-yorum."

"Bizi öldürüp kocanla mı yaşayacaksın?"

"Hayır."

"Aral Çakırca'yla evlenerek Circus'un kurallarına karşı geldin mi?"

İsmi geçtiğinde gözlerimden istemsizce yaşlar düştü. Onun kollarında olmak istiyordum. Acı çekmekten yorulmuştum.

"Evet," dedim gözümden yaş düşerken.

Onun kollarında olmak istiyordum. Acı çekmekten yorulmuştum. *Çok acıyor. Unut. Acıyı unut. Hayır. Unutma. Unutmak yok. Sana ne yaptıklarını sakın unutma Lina. Seni buraya neyin getirdiğini unutma. Sana acımadıklarını unutma. Unutmak yok. Hisset. Acıyı hisset.*

"Onunla yaşamak için bize ihanet mi edeceksin?"

"Ha-yır."

Kafamı karıştırmak için soruları belli bir sırayla soruyordu. Ares, onu Kovan'da yendikten sonra bana Kızıl Çığlık verip sorguya çekmeye başlamamış olsaydı acının kafamı karıştırmasına izin verir, bir yerden sonra vermemem gereken cevaplar verirdim. Ama bilinçaltımı bile eğitmek zorunda kalmıştım.

"Aral Çakırca'yı seviyor musun?"

"Tüm... Kalbimle."

Tek doğru cevabımdı. Ve en çok bunun için deşti yaramı.

"MİT'le işbirliği mi yapıyorsun?"

"Hayır."

"Rütben ne Karolina?"

"Kupa Ası."

"Kuzgun seni neden kurtarmaya geldi?"

Başa dönmüştü yine. Bana aynı soruları soracak, acının kafamı karıştırmasını ve bitmesi için doğruları söylememi sağlayacaktı.

"Bilmiyorum," dedim tekrar.

Neşteri derime batırdığında iliklerime kadar acı hissettim. Hem hissettiğim fiziksel acıdan hem de omzumdaki Aral'a verdiğim kalpli benimin ve dövmemin olduğu kısmı deştiğinin bilinciyle gözlerimden yaşlar düştü. *İstemiyorum. O benimin kalmasını istiyorum. Beni ilk kez oradan öptü. Orası kalsın istiyorum. Sol omzum olmaz. O benim olmaz. Benden benimi, künyemi ve yüzüğümü aldı. Aral'a dair her şeyimi alabiliyor olmasına katlanamıyorum. Kendimi savunamıyor oluşuma katlanamıyorum.*

"Can yakma konusunda çok yetenekliyimdir. Fiziki ya da psikolojik fark etmez Lily," dedi gözlerime bakarken. "Bu dövme onun içindi, değil mi?"

Gözyaşları ve öfke içinde baktım ona.

Hafifçe güldü. "Şu haline bak. Acıdan ölüyorsun ama o adam için kaş çatıyorsun bana."

"Seni... Öldüreceğim..." dedim ölüm gibi bir sesle. "Ya ben... Ya Aral... Ama öleceksin."

Sertçe çenemi tuttuğunda acı beynime vurdu. "Sevgiline fotoğraflarını gönderdiğimde buraya gelecek. İşte o zaman onu gözlerinin önünde yere serip kafasına, patlamaya hazır bir implant yerleştirdikten sonra tekrar konuşacağız Karolina." Yüzüme yaklaştı gülümserken. "O zaman sırf o ölmesin diye bana âşık olacaksın."

Acıma rağmen alayla gülümsedim, "Sa-de-ce... Aral..."

Alayla gülümsedi bana. "Biliyor musun sana fazla iyi davrandım ve şimdi fikrimi değiştiriyorum," deyip elini arkama uzattığında acıyla ağır ağır nefes alıyordum. Arkamdan biri ona sıcak bir şey uzattı. Ucu yuvarlak demir bir şey...

"Maalesef omzundaki A harfini mahvettiğim için telafi etmeme izin ver," dedi sadist bir gülümsemeyle. "Kocanın omzunda da var değil mi?"

Tüylerim diken diken oldu. "Bildiğime göre izini silmek için ikinci kez yakmış omzunu," derken bana yaklaştırdı yüzünü. "Bakalım seninkini de silmek için ikinci kez yakabilecek mi seni," deyip hiç beklemeden açık yarama kızgın demiri bastırdığında şuurumu kaybettim...

Tekrar uyandığımda olduğum yerdeydim. Omzum cehennem gibi yanıyordu. Başım Ada'ya doğru düştüğünden gözlerimi açtığımda onun sandalyesini gördüm ama boştu. Bolesław yoktu, bu yüzden endişe duydum. Bayılmadan önce gözleriyle benimle Mors alfabesince konuşmuştu. Belki de düşündüğü şeyi yapıyordu... Bilmiyordum. Öyle acıyordu ki canım, endişe bile hissedemiyordum. Wielki'ye güvenmekten başka şansım yoktu. Ben kendimi bile kurtaramıyordum.

Karşımdaki masada Marek, Jadwiga ve Mustafa Selim Kotan oturuyordu hâlâ. Oraya bakmıyordum ama arkalarında Pars ve Wielki'nin durduğunu sezebiliyordum. Zihnimi bunun için eğitmiştim. Altı ay önce Ares bana hiç uyarmadan ilk kez Kızıl Çığlık verip beni sorguya çektiğinden beri zihnimi bu an için hazırlıyordum.

Şuurumu sık sık kaybetmemin üzerine beynim kendisini korumak için bir savunma mekanizmasını devreye sokmuş, beni bir tür nörolojik donma haline geçirmişti. Beynim artık acıya dair onlarca uyarana yanıt vermiyordu. Hâlâ acı duyuyordum ama beynim veriyi işleyip bir yanıt üretemiyordu. Bu acı bitene kadar katatoni* benzeri, kıpırdamadan öylece beklemek demek. Sandalyenin üzerinde kendi kanım ve terimden sırılsıklam halde otururken ağır ağır nefes alıyordum.

Zihnimi acıdan korumak için Jan'ın öğrettiği yöntemi uygulamaya çalıştım. *Kimlik numaram. Aral'ın telefon numarası. Alin'in doğum tarihi. Babamın kimlik numarası. Annemin telefon numarası. Okul numaralarım. Aral'ın doğum tarihi. Babamın doğum tarihi. Annemin doğum tarihi.* Fakat babamın kimlik numarasını hatırlamıyorum. Düşünmeye çalışıyorum hatırlamak için. *37502... Devamı neydi? 375027... Hayır. 370572 olmalı.*

Sonra görüş açımı tekrar Bolesław kapattı. "Kendine gelmişsin."

Bolesław'ın varlığıyla kaslarım artık gerilmiyor bile. Değil göz kırpmak gözbebeklerimi bile oynatamıyorum acıdan. Vücudum bir koruma mekanizması olarak yalnızca hayati fonksiyonlarını yerine getiriyor. Yalnızca nefes alıp vermek ve kan pompalamak gibi.

* Katatoni, kişinin hareket, konuşma ve tepkilerinde belirgin bir bozulma ile karakterize edilen nöropsikiyatrik bir sendromdur. Kişi donakalabilir, tepkisizleşebilir, tuhaf pozisyonlarda uzun süre kalabilir.

"Şu haline bak," deyip göz hizama kadar eğildi. "Gözlerinin güzelliğini görmen gerek." Telefonunu çıkarıp fotoğrafımı çekti, ardından baktığım yöne tuttu görmem için. Fotoğrafıma baktım öylece. Yalnızca yüzüm değil, gözlerim de kan içindeydi. Acıdan gözlerimde subkonjonktival hemoraji* oluşmuş, gözlerimin beyazı tamamen kırmızıya boyanmıştı.

"Pek uslusun," dedi Bolesław alayla. "Tahminimden daha iyi dayanıyorsun." Elini uzatıp yanağımı okşadığında derimi soyuyormuş gibi hissettim. "Neredeyse buna çalıştığını düşüneceğim." Alayla gülümsedi. "Gerçekten harika bir yalancısın ama merak etme, öğreneceğim her şeyi. Birazdan kocan burada olur. Omzunun yeni halinin fotoğraflarını gönderdim ona. Sen söylemesen bile kocan buraya geldiğinde ötecek her şeyi. Sırf senin canını daha fazla yakmamam için yalvaracak bana." Gözleri sadistçe bir zevkle parladı. "Sevmenin neden yasak olduğunu anlıyorsun değil mi Lily?" Kıkırdadı. "Abin olacak piç sana Lily, diyordu değil mi? Ne tatlı..."

Eğer yapabiliyor olsaydım bu söylediğiyle tüylerim diken diken olurdu. Ares'ten mi şüphe ediyordu şimdi de?

O sırada içeri birinin girdiğini hissettim. Bolesław, gözlerine öfke otururken doğrulduğunda birinin geldiğine emin oldum ama gözlerimi yuvalarından bir milim dahi oynatmadım.

"Aral Çakırca, buraya varmak üzere Majesteleri," diyen Ares'i, sesinden tanıdım.

Kalbim endişeyle göğsüme çaptı ve bu canımı çok yaktı. Bolesław kıkırdayarak arkama geçip kulağıma eğildi. "Birazdan kocanı göreceksin Lily," diye fısıldadı kulağıma. "Heyecanlandın değil mi? Kalp ritmin bozuldu."

Tepki vermedim ona. Babama, ona ve Jan'a güveniyordum. Pazarlık için geldiklerini biliyordum. İşe yarayacağını biliyordum. *Yaramak zorundaydı. Tanrı bu kez benim tarafımda olmak zorundaydı... Tanrı'm lütfen. Lütfen. Lütfen.*

Kalp ritmim hızlandığı için, "Oh tatlım," diye fısıldadı Bolesław. "Endişe etmen için henüz çok erken. Daha ona dokunmadım bile."

O sırada Marek'in, "Aral Çakırca'yı babasına karşı kullanacaksın, tamam," dediğini işittim. "Peki Alanbay'ı nasıl durduracaksın?"

"ANKA'yı biliyorsun değil mi?" diye sordu Mustafa Selim Kotan ona.

* Gözün beyaz kısmının (skleranın) üzerindeki ince saydam zar olan konjonktivanın altına kan sızması durumudur.

"Ah evet. Duydum," diye onayladı Marek onu. "Proje hakkında bize verdiğin bilgiler Rus ordusunun da oldukça dikkatini çekti. Eğer işbirliği yapacak olursak birkaç tane vermeni isteyebilirler."

Proje mi? ANKA askeri bir proje mi? Kahretsin... Anlıyorum... Nefes Mavi Alanbay...

Mustafa Selim Kotan, "Elbette," dedi net bir sesle. "Darbeden hemen sonra iyi niyet ve minnettarlığımın bir göstergesi olarak hediye etmekten memnuniyet durayım."

Tam o sırada Bolesław kulağıma eğildi. "Biliyor musun Lina? Eğer seni öldürmeme izin verselerdi bile ölmeni istemezdim," diye fısıldadı. "Ölmendense bana itaat etmeni tercih ederdim. Bana mükemmel genleri olan çocuklar verirken dizimin dibinde olmanı isterdim."

Göğsümde bir nefret ışısa da ona tepki vermedim.

Bolesław da bende farklı bir şeyler olduğunu fark etmiş gibi, "Siktir," diye mırıldandı gözleri şaşkınlıktan hafifçe büyürken. "Duyarsızlaştın mı Lily?"

Yanağımı sıktığında acıdan beynim uyuştu ama kassal bir tepki vermedim. Gözlerimi bile kırpmadım.

Gözlerinde hayranlık gördüm. "Siktir," dedi gülümserken. "Ne kadar güçlü bir savunma mekanizman var." Yanağımı okşadı. "Herkesin neden seni istediğini anlayabiliyorum. Bu yalnızca genlerinle ilgili değil, değil mi Lily? Ruhunla ilgili değil mi? İçgüdünle ilgili... Sanki vücudundaki her şey seni bir arada tutmak için yaratılmış gibi." Saçlarımdaki beyaz tutama dokundu hayranlıkla. "Tüm sistemin seni yaşatmaya o kadar odaklı ki gereksiz her şeyi gözden çıkarabiliyor." Gözleri hayranlıkla parlarken gülümsemesi genişledi. "Korkak sandıkları küçük kızın içinde, yeterince sınıra itilirse yaşamak için tüm duygularına ket vurabilecek bir canavar olduğunu biliyorlar... İki kez anılarını silmiş olmana şaşmamalı."

Dudaklarını kulağıma sürttü. "Eğer seni ben eğitmiş olsaydım bu sınırda yeterince dolaştığından emin olurdum Lily. İşte o zaman La Hire bile önünde titrerdi." Kıkırdadı. "Belki yine unutursun, hım?" diye mırıldandı bu fikir hoşuna gitmiş gibi. "Her şeyi unutursun ve eğitmem için seni bana verirler. Zevkle kocanın yerine geçerim küçük Tilki."

Bolesław, kalp ritmimi işittiğinde kıkırdadı yine. "Şu haline bak. Acıdan ölüyorsun ve hâlâ o piç için kalp ritmini değiştiriyorsun. Ne utanmazlık ama..."

Söylediklerini umursamadım. Birazdan ölecek birinin fikirleri umurumda değildi. Aral buraya geliyorsa eğer, babam güvenliğinden emin olmuş olmalıydı. Buraya gelecek, beni görecek ve muhtemelen aklını, kalbinin yolundan çekip Bolesław'ı öldürecekti.

Bu yüzden ona kulak asmadım. İlgim Marek, Jadwiga ve Kotan'ın sohbetindeydi daha çok. Anlamaya çalıştım. Ada'nın güvenliğinden emin olmak istedim. Bir işaret bulabilmek istedim.

Oraya bakmıyor olsam da masada hareketlilik hissettim. Kotan kalkıp Marek'le tokalaştı ve Wielki'yle birlikte ayrıldılar. Wielki'nin gitmesini istemedim. Beni burada yalnız bıraksın istemedim. Ares ve Pars da buradaydı ama Wielki kalsın istedim.

Tam o sırada kulağıma acı bir fren sesi doldu. Kulaklarım yanarken kalbimi hızlandıran şey korku değil Aral'ın gelmiş olduğu gerçeğiydi. Bolesław'ın gönderdiği videoyu izlememişse bile fotoğrafları görmüşse eğer delirmiş olmalıydı.

Bolesław, "Ah, sonunda geldi," dedi keyifle ve doğrulurken boynuma keskin bir kart yasladı. Kendi kartım olduğundan neredeyse yüzde doksan emindim ve sadece yaslamış olmasına rağmen büyük bir acı duydum.

Büyük salona Pars'ın ardından Aral girdi. Aral odadaki hiç kimseyi umursamadan doğrudan bana ilerlediğinde Bolesław'ın boynuma bastırdığı kartın kuvveti arttı. Ve Aral'ın adımları durdu. Tam görüş açımda duruyordu, bu yüzden yüzüne bakabiliyordum. Aral'ın gözlerindeki ateşin ona bir pelerin olduğunu ve gölgesinde yetiştirdiği Azrail'i arkasına aldığını gördüm anbean. Bir ölüm havası yayıyordu, onu gördüğüm ilk günkü gibiydi. Fakat bu kez soğukkanlı duruşuyla tezat oluşturan gözlerle bakıyordu.

Her şeye rağmen tüylerim diken diken oldu. Siyah gözlerinin feri sönmüştü. Yüzü çökmüş, nefret ve öfkeden başka hiçbir şey kalmamıştı ondan geriye. O sevdiğim gözleri parlamıyordu artık. Endişe, acı, pişmanlık vardı gözlerinde bana bakarken. Acıdan ötürü nörolojik yanıt veremediğimden bir katatoni halinde olduğumu fark etmişti ve bu onu daha fazla yıktı sanki. Sırf öyle bakmasın, o kadar üzülmesin diye hareket edecek oldum ama bir an durdurdum kendimi. *Şimdi değil... Ona yardım etmek istiyorsan Lina, dayanmalısın. Bırak herkes senden kessin ümidini.*

Jadwiga'nın usulca kalktığını gördüm göz ucuyla. "Aral Çakırca," diye seslendi Jadwiga ona. "Karolina'yı kuralların dışına çekerek onunla nikâhlandın." Aral'a onun yüzünden bu halde olduğum fikrini empoze

edecek, ona vicdan azabı çektirip ömür boyu vicdanının gardiyanı olacaktı. "Karolina, şu an cezasını çekiyor. Eğer hiçbir şeye karşı koymadan; kontrolünü sağlayabilmemiz için özel doktorlarımızın sana bir implant yerleştirmesine izin verirsen onu buradan götürmene ve evli kalmanıza göz yumacağım."

Aral ona bakmıyordu bile. "Ya kabul etmezsem?" diye sordu Aral. Sesini daha önce hiç bu kadar kalın ve sert duymamıştım.

"O halde zorla yaparım," dedi Jadwiga net bir sesle. "Seni veya Lina'yı öldürtmekle tehdit edebilirim ama tehditler zayıfların işidir evladım. İkinizin de yaşaması işime geliyor ve bir şeyi istiyorsam yaptırabilecek güce sahibim. Ama bu demek değil ki zorunda kalırsam canınızı almam." Söylediği hiçbir kelime şaşırtmadı beni. "Lina'nın evcilleşmesi için seni evcilleştireceğim ki onu damızlık bir domuz gibi bağlamak zorunda kalmayayım. Hareket halinde olan bir Kızıl Joker'e ihtiyacım var, çocuk için kullanılan bir domuza değil. Bu yüzden seni öldürmeyeceğim ama reddedersen zorla yapacağım. Yaşayan kuklalarımdan olacaksınız, diğerleri gibi."

Seçtiği kelimeler Aral'ın çenesini kilitlenmesine sebep oldu yalnızca. Öfkesiyle Jadwiga'yı yakıp kavurmak istedi. Bin tane dert gördüm gözlerinde, dokuz yüzü bana aitti ve onunla anlaşmam için konuşmama bile gerek yoktu. Öylece baktık birbirimize ve anlaştık. Dün gece ona tüm planımı anlatırken tarih belirlendiğinde hepimizin peşine düşeceklerinden ve muhtemelen beni yakalayacaklarından bahsetmiştim. O zaman ne olacak, demişti. *Define Adası*'ndaki gibi, demiştim ona.

Eğer dün gece Aral'ı iyi olacağıma ikna etmemiş olsaydım bu sabah evden çıkmama izin vermezdi. Onunla evlenmeme izin vermezdi... Ve şu an yüzünde bunun pişmanlığı vardı. *Pişman olsun istemiyorum. Kendisini suçlasın istemiyorum.* Her şeyi öngöremezdik ama halledecektik. *Acı gelip geçici Aral, yeter ki bir hayatımız olsun.*

Aral, gözlerime bakarken şimdi onlarca şey söylüyordu bana. Kollarına alıyor, seviyor, acımı paylaşıyor ve iyi olacağımıza ikna ediyordu beni. Sonra gözlerini usulca kapatıp açtı her şey yoluna girecek, der gibi. Dövüşeceğinin bilinciyle korkuyla çarptı kalbim. Gözlerimden yaşlar düşmesine sebep oldu bu.

Bolesław da Aral'ın kolay yoldan kabul etmeyeceğini bilerek arkamdan uzanıp çenemi tuttu. "Birazdan dönerim tatlım," deyip beni öpmek için eğildi.

Tam o sırada rüzgârı kesen bir ıslık sesi işittim, Bolesław hızlı tepki vererek Aral'ın ona fırlattığı bıçağı tuttu.

"Bunu iyi niyetimizi reddettin olarak kabul ediyorum," dedi bıçağı parmakları arasında çevirirken.

Jadwiga, Ares'e, "Onu getir," dediğinde kalbim göğüskafesimde hızla çarpmaya başladı.

Ares ileri çıktığı sırada Bolesław bir adım öne attı. "Majesteleri," dedi gür bir sesle parmakları arasında Aral'ın çakısını sıkarken. "İzninizle ben gönüllü olmak isterim. Çakırcalar iki kartımızı imha ettiğinden, terbiye edilmesine katkım olsun isterim."

Marek, Jadwiga'ya onaylayan mırıltılar çıkardı. Jadwiga, "Elbette," diye onayladı onu. "Fakat hayati zarar istemiyorum," diye uyardı net bir sesle.

Bolesław kafasını sallayarak öne çıktı. "Lina'nın muhteşem bir savunma mekanizması var," dedi Aral'a ilerlerken. "Acıya karşı vücudu onu korumak için hiçbir şeye yanıt vermiyor artık. Ona istediğim şekli verebiliyorum. Tatlı bir kukla gibi..." Aral'ın gözlerinde artık yaşama dair hiçbir şey yoktu. "Sana zarar verdiğimi gördüğünde eğer yine unutursa merak etme yeni kocası olacağım."

Aral tek kelime etmedi ona. Öylece bekledi. Aral ilk kez bu kadar ölüm gibi göründü gözüme.

Bolesław kollarını sıvadı. "Erkek gibi dövüşelim onun için," dedi kendini beğenmiş bir sesle. "Yumruklarımızla..."

Sonra zaman yavaşladı sanki. Bolesław ona hamle yaptığında Aral, ölümden bir akış haline girerken sanki zaman yavaşlamış gibi sıyrıldı ondan ve doğrudan yaralı bacağına öyle şiddetli bir yumruk attı ki Bolesław acı hissetmiyor olsa bile insandı, bu yüzden vücudu insani bir tepki verdi ve sinir merkezi sistemi refleksle bacağını çekti. Diz çökerek dengesini bozdu.

Aral hemen ardından suratına yumruk atmak istedi ama Bolesław anında koluyla korudu onu. Aksi halde o yumruğu yemiş olsaydı en azından bayılmaması imkânsız olurdu. Yumruğu öyle şiddetliydi ki ulna kemiğinin kırıldığını işittim. Sesi kulağımda uğuldadı.

"Doğrudan üzerime gelme şerefini siktiğim," dedi Aral ölüm gibi bir sesle. "Dün öldürdüğüm müsvedde sana bir fikir veremedi mi?"

Bunu kışkırtmak için söylediğini biliyordum. Bolesław bu yüzden tam olarak onun üzerine yürüdü. Aral, kimsenin ondan beklemediği bir çeviklikle dönerek Bolesław'ın bacağına tekme attığında kemiğinin

kırıldığını işittim. Aral kendini kaybetti, ona art arda yumruk atmaya başladı. Her yumrukta adrenalinim tavan yaparken az önce Bolesław'ın bahsettiği, beni hayatta tutmaya yönelik savunma mekanizmam devreye girdi.

Marek, "Öldür onu!" diye bağırdığında beynimdeki bir tetiği çekti. "Öldür onu!"

Öldür onu! Öldür onu! Öldür onu!

Kanımdaki adrenalin ve kafamın içindeki savunma mekanizması kanımdaki ilacı göz ardı etti bir an. O sınırı geçtim yine. Zaman yavaşladı, gözlerim aniden sandalyenin koluna saplı duran neştere çevrildi ve düşünmeden hareket etti bedenim.

Öldür onu! Öldür onu! Öldür onu!

Bolesław can havliyle Aral'la atılıp onunla burun buruna geldiği sırada hızla ileri atıldım. Herkes şokla ayağa kalkarken güvenlikten sorumlu Koruyucu Soytarılar* saklandıkları gölgeden çıktılar fakat Tanrı rok çekmişti, her şey için çok geçti.

Ben göz açıp kapayıncaya kadar Marek'in arkasında belirdiğim sırada Aral, Bolesław'ın kendisine savurduğu bıçaktan sıyrıldı. İkimiz de Tanrı'nın iki eliymiş gibi, aynı beyni ve kalbi kullanıyormuş gibi ben kör neşteri Aral'sa çakısını düşmanın gırtlağına yasladı ve bir nefeslik zamanda aortlarını kestik.

Karl Jaspers'ın "sınır durumu" anlayışına göre, insan ölümle burun buruna geldiğinde ya da geri dönüşsüz bir felaketle karşılaştığında, sıradan koşullarda mümkün olmayacak bir varoluşsal sıçrama yaşayabilirdi. Bu, benim hayatımdaki üçüncü sıçrayıştı.

Rusya Magnat'ı ve onun biricik Kızıl Joker'i ikimizin ayakları önüne yığılırken üstümüz başımız kanlarına bulandı ve etrafımızı koruyucu Soytarılar sardı.

Ares karşımda dikildiğinde yeşil gözlerinde ilk kez şaşkınlık vardı. "Ne yaptın Lily?" diye sordu fısıldar gibi.

Ona ruhsuz gözlerle bakarken elimden kör neşteri düşürdüm ve hiçbir şey demeden aksayarak trans halinde yanından geçtim öylece ve Aral'a ilerledim. Aral durumumun hiç iyi olmadığının bilinciyle bana atıldı

* Korucuyu Soytarılar, Şirket tarafından Magnat'ın ve o şehirdeki Şirket binasının güvenliğinden sorumlu olan Tilkilere verilen bir ünvandır. Koruyucu Soytarı olan Tilkiler daima venedik maskeli soytarı maskesi ve soytarı kıyafetleri giyer, görev yerinden ayrılmaz ve kiralanmazlar.

hızla. Etrafımızdaki koruyucu Soytarı çemberi daralıyordu. Kanımdaki Kızıl Çığlık adrenalini bastırmaya çalışırken Aral'a varmama birkaç adım kala sendeledim.

Aral bana yetişti, korumacı bir hisle kollarını bedenime sarıp göğsüne bastırdı beni, deli gibi atan kalbini hissediyordum. Beni tuttuğu için canımın yanması gerekirdi ama yaralarım sarılıyormuş gibi hissettim. *Psikoloji ne tuhaf şey gerçekten...*

"A-ral... Ben..." diye mırıldandım dizlerim artık beni taşıyamazken.

Beni sıkıca tutarak kucağına aldı hızla. Göz göze geldiğimizde duruşu dimdikti ama gözlerinde yıkılmışlık vardı, benim için üzüldüğünden. Alnını alnıma bastırdı.

"İyisin, iyisin, iyisin," diye fısıldadı onun canı yanıyormuş gibi.

Etrafımızı çevreleyen Soytarılar umurunda bile değildi.

"Bu ne cüret!" diye sesini yükseltti Jadwiga. Nihayet şoku atlatıyormuş gibi... "Sen ne yaptın!"

Yavaş yavaş ne yaptığımı fark ederken içimde korkuya dair hiçbir şey yoktu. Marek'i öldürmek planımda bile yoktu halbuki. İçgüdüyle yapmıştım ve belki de büyük bir sorun çıkaracaktı bu bana. Ama şu an o kadar çok acı çekiyordum ki Aral dışında hiçbir şey için endişe edemiyordum.

"Aral," diye mırıldandım onun için endişe ederek yalnızca. Çünkü tekrar böyle bir atağa geçebilir miydim bilmiyordum.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Geçecek."

"Çok büyük bir hata yaptın evladım," dedi Jadwiga karanlık bir sesle. "Bunu soyadınla bile ödeyemezsin."

O sırada içeride tanıdık bir ayak sesi işittim. O ayak sesi her zaman olduğu gibi teselli etti.

"Bırak gitsinler," dedi babam buz gibi bir sesle.

"Ne hadle karşıma çıkıyorsun!" diye bağırdı Jadwiga. "Kızın ve Hükümdar Çakırca'nın büyük oğlu çok büyük bir suç işledi! Artık Şirket dışına tek bir adım bile atamazlar. Bir Magnat'ı ve Kızıl Joker'i öldürdüler!"

"Oyunu bırak Jadwiga," dedi babam öylece. "Bırak gitsinler. Gitseler bile müzayede günü geleceklerini biliyorsun. Teminat olarak beni al."

"Ne cürretle benimle böyle konuşursun?" dedi Jadwiga.

"Formülü istemiyor musun?" diye sordu babam ona. "Durma, kullan beni. Ama bırak onlar çıksın. Kuzgun da dahil."

"Baba," dedim acı içinde. "Aral..."

Babam dönüp bana bakmadı. "Bırak onlar gitsin. Formülü alırsan Lina'ya ihtiyacın olmayacak."

Jadwiga, "Yalan söylüyorsun," dedi. "Formüle sahip değilsin."

Babam onayladı onu. "Elbette değilim ama Celina'ya sahibim."

Jadwiga ikna olmadı. "Rastlantısal bir mucizeden ibaretsin."

"Hayır değilim," dedi babam net bir sesle. "Sen de biliyorsun. İşe yarıyor. Bırak gitsinler. Beni Celina'ya karşı kullan."

Jadwiga'nın heyecanla atan kalbini hissettim. Ares, kulağına eğildi Jadwiga'nın.

"Bırakın gitsinler," dedi Jadwiga, Ares'e. "Müzayede günü intikam almak için dönecekler nasılsa."

Ares, "La Hire'ın tek başına üç kişilik değeri yok," dedi duygusuz bir sesle.

"Seninle konuşmuyorum çocuk," dedi babam buz gibi bir sesle. "Daha fazlası ettiğimi biliyorum. Jadwiga da biliyor. Benim sayemde yaratılmış bir çocuk için fazla iddialısın."

Pars, Jadwiga'nın kulağına fısıldamaya devam etti.

Jadwiga, "Tüm yaptıklarının cezasını çekeceksin," dedi babama. "Kuzgun'u getirin."

Koruyucu Soytarılardan biri Ada'yı getirdi.

"Kuzgun'un yaşaması bizim için tehlike arz ediyor," dedi Ares, Jadwiga'ya. "Ancak cesedini alabilirler."

Tüylerim diken diken oldu.

"Ares," diye fısıldadım durması için.

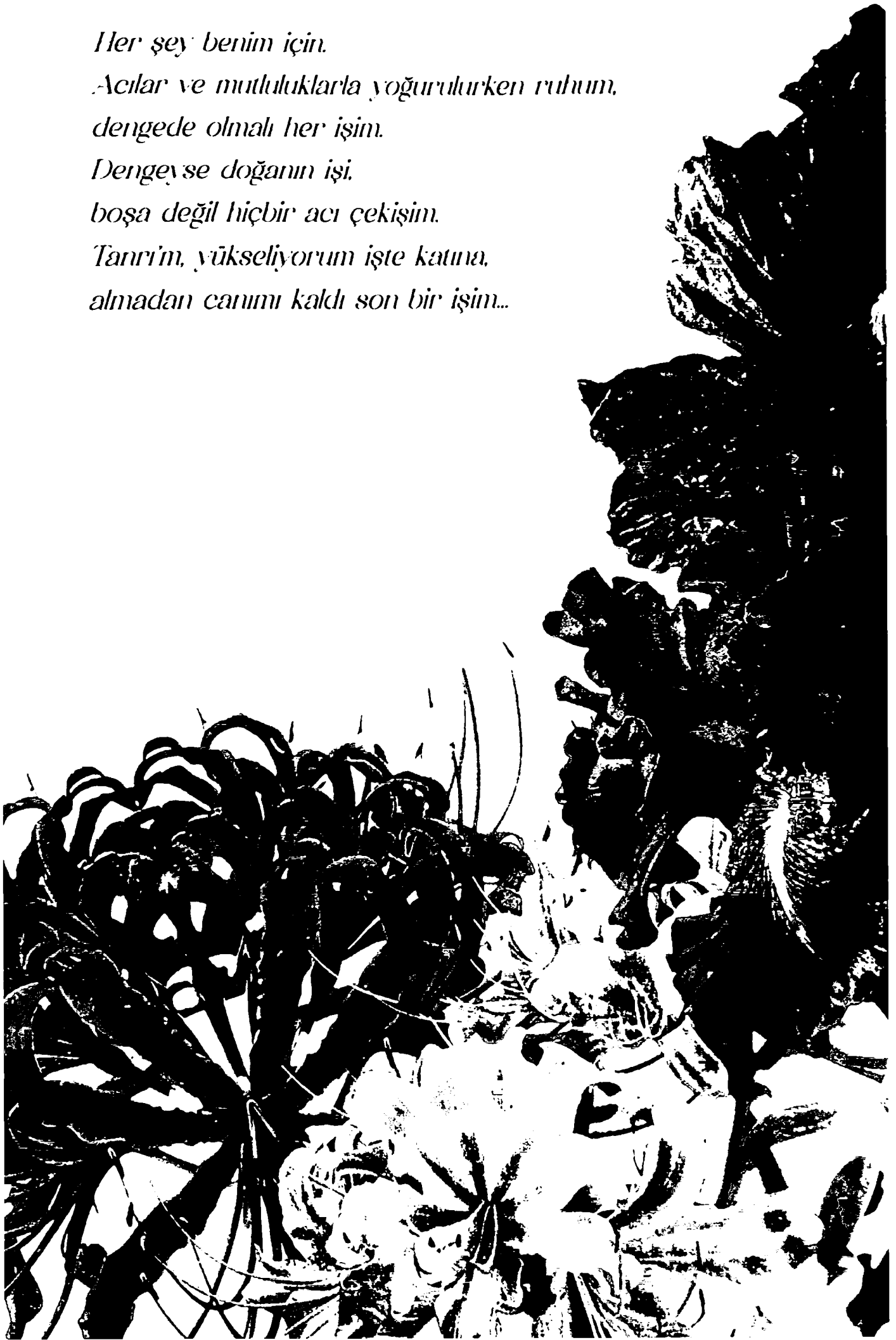
Aral'ın beni tutuşu sıkılaşırken bedenimi sıkmamaya çalıştı. Kaskatı kesildiğini hissettim.

"Kuzgun infaz edilecek," dedi Jadwiga. Sonra şeytanının kulağına fısıldadıklarını tekrar etti. "Ayrıca unvanı Jan olanın, unvanı Wielki olan tarafından müzayede gününe kadar infaz edilmesine karar verildi," dedi gözlerini Weilki'ye çevirirken. "İnfazı gerçekleştirmediğin takdirde sen de gözden çıkarılacaksın."

Ares sağ elindeki eldiveni çıkarıp Ada'ya yaklaştı. Kalbim hızlanırken, "Dur," diye fısıldadım. "Lütfen."

Ares durmadı. Sağ elini Ada'nın boynuna sarıp tırnaklarını boynuna sapladığında kalbim öyle hızlı atıyordu ki şuurumu kaybetmiştim.

Her şey benim için.
Acılar ve mutluluklarla yoğurulurken ruhum,
dengede olmalı her işim.
Dengeyse doğanın işi,
boşa değil hiçbir acı çekişim.
Tanrı'm, yükseliyorum işte katına,
almadan canımı kaldı son bir işim...

Aral beni babasının evine getirdiğinde ilacın etkisi pik yapıyor, bilinçaltım başıma yıkılmaya başlıyor. Ve bu yalnızca benim değil Aral'ın da cehennemi oluyor. Omzumdaki üçüncü derece yanık dayanılmaz bir hal alıyor. Acıyla tüm malikâneyi inletiyorum. Şuurum kısa sürede gidip geliyor. Aral'dan yardım istiyorum acıyla kıvranırken.

Aral, bana morfin vermek için damar arıyor ama damarlarım daraldığı için bulamıyor. Bulamadıkça stres oluyor, bana çare olamadığı her saniye elleri daha fazla titriyor. Onun yerine Güneş abla elimin üzerinden damar yolu açıyor. Aral bana morfin verirken kan ter içinde acıyla inlemeye devam ediyorum. Aral, morfin etki etmeye başlasa bile kanımdaki Kızıl Çığlık yüzünden hemen uyuşmayacağımı biliyor. Morfin bir teselli yalnızca. Hemen omzumdaki yanığı temizlemesi gerektiğini biliyor. Vücudum savunmasız durumda, enfeksiyon kaparsam septisemi* gelişeceğini biliyor.

Ellerini dezenfekte edip sağlık çantasıyla yanan omzumun yanına geliyor ve elleri hâlâ titriyor. Deniz ve Ekin'e beni sabit tutmalarını söylüyor içi giderek. Ekin ve Deniz beni sıkıca tutarken, "Aral lütfen," diye ağlıyorum. "Lütfen... Acıyor... Çok acıyor... Lütfen..."

Aral dolan gözlerini omuzlarına siliyor bir anlığına. Öfkesinden ve çaresizliğinden ağlıyor usulca. Gözyaşları dışına değil içine akıyor daha çok. Ardından çığlıklarım eşliğinde omzumdaki nekrotik dokuyu** sıyırmaya başlıyor. Canım o kadar yanıyor ki Deniz'in tutuşuna rağmen hareket ediyorum. Deniz hareket etmemem için yalvarıyor bana, elleri bile canımı acıttığından beni daha sıkı tutmak istemiyor. Sayamayacağım kadar şuurumu kaybediyorum.

Aral her saniye özür diliyor benden. Ter damlaları alnından gözlerine akıyor. Gözlerini teri yakıyor. Ağlamamak için kendini zor tuttuğundan gözleri kıpkırmızı oluyor. Yanık bölgeyi nekrotik dokudan arındırıp debridman*** tamamlanınca, yanık bölgesine gümüş sülfadiazinli bir merhem

---

* Septisemi, enfeksiyon etkeni olan bakteri veya mantarların doğrudan kan dolaşımına girerek çoğalması sonucu gelişen ve tüm vücuda yayılan, potansiyel olarak ölümcül bir klinik tablodur.

** Nekrotik doku, hücrelerin geri dönüşümsüz olarak ölmesi sonucu oluşan, kan dolaşımı ve oksijenlenmesi durmuş, metabolik olarak aktif olmayan dokudur. Nekrotik dokunun vücutta kalması, bakteri üremesi için uygun ortam yaratarak enfeksiyon ve septisemi riskini ciddi şekilde artırır. Bu nedenle cerrahi veya enzimatik debridman ile uzaklaştırılması gerekir.

*** Debridman, yaralı veya hasarlı bir bölgede yaşamayan (nekrotik), enfekte olmuş veya yabancı madde içeren dokuların temizlenmesi işlemidir.

sürüyor. Steril gazlı bezle kat kat sarıyor. Ve omzumun arkasına fentanil yaması* yapıştırıyor.

Dokunsa bile canım yandığından gözyaşlarımı ve terimi korkarak silip öpüyor beni hep. Dilememesi gereken özürleri diliyor benden. Acımı dindiremediği ve beni kollarına alamadığı için kahroluyor. Üzülmemesini söylemek istiyorum ama ağzımı açmak bile çok zor geliyor.

Sonra morfin etki etmeye başlıyor ve kafamı karman çorman ediyor. Acımı hafifletmeye başlıyor ama zaman algımı bozuyor. İki senedir ne zaman acı çeksem baktığım Manolya'da çekildiğimiz fotoğrafımız için sayıklayarak ağlıyorum. Aral'ın kendisinin başucumda durduğunu fark edemiyorum bile. Halüsinasyon sanıyorum. Aral için bozulan ritmimin cezasını çektiğimi sanıyorum. Aral, bahsettiğim fotoğrafımızın telefonumun arkasında olduğunu bilmediğinden kendisininkini veriyor bana. Alışkanlıkla cenin pozisyonu alıp fotoğrafımıza bakarak acının geçmesini bekliyorum çaresizce gözyaşları içinde.

Aral, "Neden o fotoğrafa bakıyorsun Lina?" diye soruyor saçlarımı okşarken.

"Burada Aral beni seviyor," diye fısıldıyorum kısılan sesimle. Yaşlar düşüyor gözlerimden öylece. "Aral artık benden nefret ediyor. Ama buradaki Aral beni seviyor..." Hıçkırıyorum. "Aral artık benden nefret ediyor ama ona bakınca ağrılarım geçiyor."

Aral öpmeye kıyamazken beni gözleri doluyor. "Ben buradayım sevgilim," diyor usulca.

"Gerçek değilsin," diye ağlıyorum. "Hep böyle oluyor."

Aral varla yok arası yanağıma dokunup gözyaşımı sildiğinde gözlerimi kaldırıp Aral'a bakıyorum. Aral'ın varlığının farkındalığı o zaman geliyor. Onu gördüğümde daha şiddetli ağlamaya başlıyorum tekrar. Aral beni sakinleştirmek için beni öpüp seviyor, bana güzel şeyler söylüyor.

"Seviyor musun hâlâ beni?" diye ağlıyorum üzüntüyle.

Kafasını sallıyor, zaman kavramımın kaybolduğunun bilinciyle, "Seviyorum," diye onaylıyor beni sevgiyle. "Çok seviyorum."

"Affettin mi beni?" diye soruyorum ağlayarak.

"Affettim," diyor Aral gözyaşlarımı silerken. "Çok seviyorum seni."

* Deri yoluyla uzun süreli (genellikle yetmiş iki saat) güçlü, ağrıkesici etki sağlar. Kronik, şiddetli kanser ağrısında kullanılır.

"Ben de çok seviyorum," diye ağlıyorum. "Öleceğimden korktum Aral," diyorum gözlerimden yaşlar düşerken. Kendimi, geçen sene Aral'ın doğum gününde geçirdiğim kalp krizinden sonra tesiste uyandım sanıyorum o an. Aral hissedip gelmiş sanıyorum. "Seni göremeden öleceğim sandım." Ona dokunmak için ellerimi uzatmak istiyorum ama sol elim kalkmıyor. Acıyla inliyorum. Aral, sol elimi yatakta tutarken sağ elimi kaldırıp yüzüne koyuyor. Gözleri kıpkırmızı.

"Ölmene izin vermem," diyor beni sakinleştirmek için.

"Seni bana unutturmaya çalışıyorlar Aral," diye sızlanıyorum ona ağlarken. "Unutmadım ama Aral. Doğum gününü hatırladım. Doğum günün kutlu olsun sevgilim," diye ağlıyorum müthiş bir acı içinde. "Daha güzel kutlayalım Aral. Pasta yapmak istiyorum ama izin vermiyorlar. Seni düşündüğüm için bana işkence ediyorlar Aral. Etmesinler, çok acıyor." Gözyaşlarım düşüyor. "Unutmamı istiyorlar Aral. Seni unutmamı istiyorlar. Seni sevmememi istiyorlar. Ama unutmadım Aral. Seni çok seviyorum. Bu sefer unutmadım. Kalp krizi geçirirken bile aklımdaydın Aral. Ölecek olsam bile unutmadım. Çok seviyorum seni. Ne olursa olsun affet beni. Eskisinden daha çok sev diye her şeyi yaparım. Ne olur Aral. Sen beni seversen tüm ağrılarım geçer benim. Ne olur." Çaresizce yalvarıyorum ona. "Ne olur sev beni. Geçsin."

Ömrüm boyunca kendime saklamak istediğim şeyi Aral'a anlatıp ondan sevgi dilenirken Aral duyduğu hiçbir şeyi hazmedemiyor.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor usulca. Kıyamayarak varla yok arası yüzümü okşuyor. "Lina," diyor nefes verir gibi. "Lina," diyor tekrar acı içinde. "Kalp krizi mi geçirdin?"

Kafamı sallıyorum gözyaşlarım düşerken ve bu midemi bulandırıyor. "Seni çok seviyorum diye. Seni düşününce kalbimin ritmi değişiyor diye Aral. Seni düşündüğüm için elektrik veriyorlar bana Aral. Vermesinler. Acıyor. Ben seni istiyorum Aral. Ne olur beni affet. Asla affetmem, dedin. Ne olur affet Aral. Seni çok seviyorum ben."

Aral'ın göğsüme düşen gözyaşları göğsümü yakıyor. "Seni bir daha alamazlar," diyor yemin eder gibi. "Kimseye vermem seni. Ölürüm de vermem."

"Ölme lütfen," diyorum ağlayarak. "Ben seni çok seviyorum. Ölürsen yaşayamam Aral."

Uzanıp öpüyor beni. Yüzümün her bir santiminden yumuşacık, sevgiyle öpüyor beni. Gözyaşları gözlerime karışıyor. Dudaklarımdan öperken beni sanki bana canını bağışlıyor.

Gözlerimi açtığımda ter içinde, tanıdık bir odadaydım. Ne zaman uyuyakaldığımı bilmiyordum ama uyumuştum belli ki. Acı hâlâ vardı ama çekilebilir ölçüdeydi. Zihnim biraz bulanıktı ve düşüncelerim sisliydi. Kafam karmakarışıktı. Zaman algımı yitirmiş gibiydim.

"Aral," diye mırıldandım kısık bir sesle.

Etrafıma sarılan kollar sıkılaştı ama canımın acısından korkuyormuş gibi çok sıkmadı beni. O an Aral'ın kucağında uyuduğumu fark ettim.

"Buradayım sevgilim," dedi yumuşak pürüzlü sesi. Dudaklarını alnımda hissettim. "İyi misin? Acıyor mu canın bebeğim?"

"I-ıh," diye mırıldandım. Ağzım kupkuruydu. "Su."

Tekrar öptü beni. "Su mu istiyorsun bebeğim?" diye sordu kısık sesle.

Kafamı salladım hafifçe ama başım döndü bunu yaptığımda. Kaşlarımı çatıp yüzümü ekşittim. "Morfin var kanında," dedi yumuşak bir sesle. "Başını sallama, miden bulanır."

Gözlerimi kapatıp açtım birkaç kez. Üzerimdeki uyuşukluğun ve kafa karışıklığının sebebi buydu demek ki. Uzanıp bana su doldururken ellerime baktım. Bir elimin üzerinden damar yolu açılmıştı. Diğer elim damar yoluma uzanacakken omzumda bir batma hissiyle durdum. O sırada sol eli nazikçe elimi tutup dokunmama izin vermedi.

"Elin mi acıyor?" diye sordu içi gider gibi. "Özür dilerim sevgilim."

"Acımıyor," diye mırıldanırken başımı omzuna yasladım. Başımı dik tutamıyordum. Çenemi hafifçe kaldırıp güzel yüzüne baktım. Ona baktığım için bakışlarını bana çevirip burnumdan öptü beni.

Sonra da bir yudum kadar su koyduğu bardağı bana yaklaştırıp pipeti dudaklarıma uzattı. Su çok azdı ve ben çok susamıştım. Gözlerim istemsizce doldu.

"Yavaşça iç tamam mı?" dedi pipeti dudaklarım arasına yerleştirirken. "Miden bulasın istemiyorum. Tamam mı sevgilim?"

"Aral," diye sızlandım. "Ama ben çok susadım. Bu çok az."

"Daha çok vereceğim bebeğim," dedi söz verir gibi. "Hızlı içmemen için az koydum. Yemin ederim daha çok vereceğim. Ağlama ne olur."

Gözlerimden yaşlar süzülürken pipetle bir yudum aldım. Kuruyan ağzım ve dudaklarım ferahlarken yutkunmak çok zor geldi ama yutkundum. Pipeti bıraktım nefes nefese. "Yine."

Tekrar doldurdu bardağı azıcık. Pipeti dudaklarıma uzattı. İki yudumda içtim bardaktaki suyu. "Yine," diye mırıldandım.

Kıyamayan gözlerle baktı bana. "Birazdan vereyim olur mu?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Miden bulanabilir. Azar azar sık sık içireyim sana olur mu bebeğim?"

Gözlerim doldu tekrar. "Doymadım ama," diye sızlandım. "Çok susadım Aral. Yanıyorum."

Gözyaşımı sildi varla yok arası dokunurken bana. Uzanıp bana kıyamıyormuş gibi sol gözümden öptü. "Biliyorum bebeğim," dedi içi gidiyormuş gibi. "Ama daha fazla verirsem miden bulanır ve eğer kusarsan canın çok acır, o yüzden veremiyorum." Beni ikna etmek ister gibiydi sesi. "Ağlama ne olur," dedi çaresiz bir sesle. Tanrı onu kederden yontmuştu sanki... "Artık ağlama Lina, ne olur."

Tüylerim diken diken oldu. *Kaç saattir ağlıyordum?* Hatırlamıyordum hiç ama bu çok üzdü beni.

"Aral," dedim üzüntüyle. "Özür dilerim." Gözyaşlarım düşmeye başladı. "Çok ağladığım için özür dilerim. Kendimde değildim."

Eğilip benimle göz göze eldi. "Dileme," dedi yüzü yüzüme çok yakınken. "Dileme bebeğim. Ağlama artık yeter bana." Gözyaşlarımı sildi. "Canımı veririm canın yanmasın diye. Ne olur ağlama artık, canın yanmasın."

"Ağlamıyorum," dedim gözyaşları içinde. "Acıdığı için ağlamıyorum. Seni çok üzdüğüm için ağlıyorum Aral. Ben seni çok üzüyorum. Özür dilerim."

"Ağlama," diye fısıldadı gözlerimi silerken. Siyah gözleri kızarmıştı, ağlayacak gibi parlıyordu ve bu daha da üzdü beni. Elimde değildi. Tutamıyordum kendimi. Ona saatlerce ağlamak istiyordum.

"Benim yüzümden hep," diye ağladım. "Herkesin hayatını mahvettim Aral. Özür dilerim. Ben doğmamış olsaydım hayatın daha iyi olurdu Aral. Hepsi benim yüzümden."

Gözlerinden bir yaş düştüğünde beni kolları arasına alıp yüzünü boynuma gömdü. Sıkıca sarıldı bana. Hem bastırmak istiyordu beni göğsüne hem de canımı acıtmaktan korkuyordu sanki.

"Olmasaydın ne yapardım?" diye sorarken sesi boğuktu. "Hiçbir şey senin suçun değil. Doğmasaydın ne yapardım Lina?" diye kızdı bana. "Sen doğmasaydın sensiz ne yapardım?"

Gözyaşlarım düştü. "Belki de daha iyi bir hayatın olurdu," dedim üzüntüyle. "Annen hiç zarar görmezdi belki de Aral... Babana hiç

küsmezdin belki de... İçkiye de başlamazdın bu yüzden. Benim fotoğrafımı hiç görmezdin Aral."

Geri çekilip yüz yüze geldi benimle. "Hiçbirinin sebebi değilsin Lina sen," dedi gözlerimin içine bakarken. *"İnsanın varoluşu özünden önce gelir."* Sen bunlar olsun diye doğmadın Lina. Sen doğduğun için de olmadı. Herkes kendi seçimini yaptı, sen de seninkileri. Sebebi olamazsın senden uzak hiçbir şeyin." Gözlerimden düşen yaşları sildi. "Daha bilmediğim neler geçiyor senin o güzel kafandan Lina," dedi sitemle. "Ben seni sana sevdirmiştim. Nasıl düşman ettiler seni sana bu kadar?"

Kalbim acıdı. "Bırakma beni," dedim ona sokulurken. "Beni almalarına izin verme Aral. Ne olur." Yüzümü boynuna gömdüm. "Bir daha kaybedersem dayanamam, bu kez ölürüm Aral."

Kollarını sardı bana. "İzin vermem. Kimse alamaz seni benden. Ölürüm de vermem."

"Ölme ne olur," diye ağladım. "Ne olur ölme Aral."

"Ölmeyeceğim," diye fısıldadı kulağıma. "Ölmeyeceğim. Sen de ölmeyeceksin. Kazanacağız. Söz veriyorum. Güzel bir hayatımız olacak."

Kafamı salladım gözyaşları içinde. Elim alışkanlıkla boynuma gitti. Künyeme ve yüzüğüme dokunmak iyi gelirdi hep ama parmaklarım aradığını bulamadı. Ondan uzaklaştım endişeyle. "Künyem yok," dedim endişeyle Aral'a bakarken. "Künyem ve yüzüğüm yok Aral." Gözlerim tekrar doldu. "Kaybetmişim Aral."

"Lina..."

"Künyemi nasıl kaybederim Aral?" diye sitem ettim endişeyle. "Hep boynumdaydı. Hiç çıkarmam ki ben onu. Seni özledikçe dokunuyordum Aral. Kaybetmiş olamam. Ne olur bulalım."

"Bulacağım," dedi Aral beni kollarında sıkıca tutarken. "Bulacağım. Ne olur ağlama Lina."

"Yüzüğümü geri istiyorum Aral. Hiç takamadım, takmak istiyorum. Ne olur bulalım."

Gözyaşlarımı sildi. "Bulacağım, söz," deyip beni kendisine çekti. "Ben buradayım," dedi teselli eder gibi beni. "Beni özleyince bana sarıl bebeğim. Ben künyeni de yüzüğünü de bulacağım, söz veriyorum."

---

* Jean Paul Sartre, Varoluşçuluk Bir Hümanizm'dir isimli konferansta dile getirir. Ona göre insan, önceden belirlenmiş bir "öz" ya da kaderle doğmaz; önce var olur, sonra seçimleri ve eylemleriyle özünü yaratır.

Yüzümü boynuna gömdüm. "Bulur musun gerçekten?" diye sordum gözyaşları içinde. Zihnim her saniye daha da bulanıyordu sanki.

"Bulacağım," dedi net bir sesle. Saçlarımı okşayıp omzumu öptü. "Bulacağım bebeğim. Ne olur ağlama."

Aral'a o kadar güveniyordum ki ağlamayı bıraktım bu yüzden. Bulurum diyorsa bulacağını biliyordum. Burnumu çektim hafif hafif. "Ben seni hep özlüyorum," diye mırıldandım. "Hep sarılabilir miyim?"

"Sarılabilirsin bebeğim."

"Hep mi?"

"Hep," dedi anında.

"Her yerde mi?" diye mırıldandım.

"Her yerde."

"Mesela sen çalışırken bile mi?"

"İki elim kanda olsa bile."

Gülümsedim mutlulukla. "Tamam o zaman," dedim boynuna bir öpücük bırakıp. "O zaman özlemim diner belki Aral."

Saçlarımdan öptü beni. "Özlemek müebbet bize sevgilim. Hep böyle kollarımda tutacağım seni."

"Aral," diye mırıldandım uyuşmuş bir sesle.

"Söyle bebeğim."

"Rüyamda evlendiğimizi gördüm," diye mırıldandım. "Gerçekten evlendik değil mi biz?"

"Evlendik," diye onayladı beni. "Morfin yüzünden kafan karışıyor sevgilim. Önemli değil, morfin etkisini yitirdiğinde hatırlayacaksın her şeyi."

"Peki bebeğimiz de var mı?" diye sordum merakla.

Başını çevirip alnımdan öptü beni. "Hayır bebeğim, henüz bir bebeğimiz yok."

"Rüyamda bebeğimiz olduğunu gördüm," diye mırıldandım uyku bastırırken. "Küçücüktü Aral, kollarında kayboluyordu."

Ben göğsüne yaslanmışken iç çektiğinde göğsüyle birlikte yükselip indim yavaşça. Canımın yanmadığını söylediğim için beni daha sıkı sardı. Öptü beni tekrar içi giderek.

"Annesine çekecek demek ki," diye mırıldandı yumuşak bir sesle.

"Kolumda hormonal implant var," diye mırıldandım. "Her şey bitince çıkaralım mı?"

Burnumdan öptü bu kez. "Çıkaralım," diye onayladı beni.

"Ya bebeğimiz kızıl olursa?" diye sordum üzüntüyle.

"Her şey bittiğinde hiçbir önemi olmayacak bebeğim," dedi sırtımı yumuşakça okşarken. "Yalnızca bizim tatlı kızıl bebeğimiz olacak."

Burnumu çektim. "Yine de olmasın," dedim üzüntüyle. "Sana benzesin."

"İster saçları siyah olsun Lina ister kızıl," dedi güven veren bir sesle, "onu hayatı pahasına koruyacak annesi, babası, dedeleri, amcaları ve dayıları olacak."

Gözyaşlarım aktı usulca. "Hiç bitmeyecek gibi geliyor," diye mırıldandım. "Sanki başarsak bile bitmeyecek gibi..."

"Bitecek," dedi net bir sesle. Teselli etmek için en ufak bir yalan yoktu sesinde. Emindi bundan. "Her şeyin bir sonu var Lina ve onu sen getireceksin sevgilim."

"Hiç kimseyi kaybetmek istemiyorum," dedim kalbim çarparken. "Dedeleri, amcaları ve dayıları olsun istiyorum. Tek bir eksik bile olmadan... Herkesi istiyorum Aral."

"Elimden geleni yapacağım bunun için," diye söz verdi. "Herkes yapacak Lina. Yaşayacağız o hayatı. Söz veriyorum sevgilim. Bir bebeğimiz olduğunda iki dedesi, tüm amcaları ve dayıları orada olacak."

Kafamı salladım yavaşça. "Dünyanın en şanslı bebeği olsun istiyorum."

"Öyle olacak," dedi içi giderek. "Annesi sen olduğun için öyle olmama şansı yok Lina."

"Seni çok seviyorum."

"Seni öyle çok seviyorum ki Lina, varoluşumdan önce belirlenen özüm sensin benim. Bu dünyaya seni sevmek için gelmişim."

"Ben de," diye mırıldandım. "Ben de sadece seni sevmek için dünyaya gelmek istiyorum Aral. Birlikte yaşlanıp öldükten sonra, seninle yeniden doğmak ve başka hiçbir şeyle uğraşmadan sadece seni sevmek için yaşamak istiyorum."

"Seninle bu hayatı yaşayacağız önce sonuna kadar, sonra söz sevgilim, tekrar doğacağım seninle."

"Aynı liseye gidelim bu kez," diye mırıldandım uykuya düşmeden önce. "Bana âşık ol yine. Arkadaşım ol."

Aral beni her şeyden korumak ister gibi sarmaladı. "Çocukluk arkadaşın olacağım mutlaka," diye söz verdi. "Seninle büyüyeceğim, her zaman yanında olacağım, on bir yaşımda âşık olacağım sana ve ömrüm boyunca yalnızca seni seveceğim."

"Neden on bir?" diye sızlandım. "Ben seni gördüğüm an âşık olacağım."

Yanağımı sevdi. "O yaşımda sorumluluk bilincim ancak gelişecek sevgilim, öncesinde aptal bir erkek çocuğu olacağım, seni üzmek istemem."

Hafifçe gülümsedim. Gözyaşlarım düşerken boynundan öptüm onu sevgiyle. "Sen beni bu yaşamımda hiç üzmedin," diye fısıldadım. "Ben de bir daha doğarsam seni hiç üzmeyeceğim. Lütfen o hayatımızda seni üzdüğüm kadar üz beni."

Elini başımın arkasına yasladı. "Ben sana yüz hayatta bile kıyamam Lina," dedi sevgiyle. "Seninle yüz hayat versin Tanrı bana, yine seni en az bu kadar severdim."

ARAL ÇAKIRCA

Lina kucağımda nihayet ağrısız bir uykuya düştüğünde çoktan bir gün geçmişti. Morfini altı saat önce kesmiş, fentanil yamalarını Kızıl Çığlığı aldığı tahmini saatin üzerinden yirmi dört saat geçince çıkarmıştım. Kanındaki morfin ve fetanil yamaların etkisini atması da bir gün kadar sürecekti muhtemelen. Yarın ancak kendine gelecekti.

Rahat bir uyku çekmesi için onu yatağa yatırmış, yanına uzanmıştım. İçimde bin dertle onu izliyordum öylece. Bakarken bile içim gidiyordu. Artık canının yanmadığını biliyordum ama dokunurken korkuyordum yine de. Yirmi dört saat benden iki yüz kırk yıl götürmüştü. Acıyla inleyişleri, bana yalvarışları kafamın içinde yankılanıyor; gözlerindeki kan, boğazındaki izler, omzunun hali... Gözümün önünden gitmiyordu... Söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. *Doğum günümde de işkence görmüş... Benim dokunmaya kıyamadığım, hayatımdan çok değer verdiğim sevgilim, eşim, canımın sahibi, Lina'm, işkence görmüş... Kalbi benim için atıyor diye... Beni seviyor diye...*

Geçen sene doğum günümde Esin geldiğinde tam da o akşam, endişe etmiştim onun iyiliğinden. Canı yanıyor da ben bilmiyorsam, ben yarasını saramıyorsam diye kahrolmuştum ve Lina tam da o gün kalp krizi geçirmişti ben onu dilerken. Bilememek cehennemdi o zaman. Şimdi anlıyordum aslında bilmek cehennemin ta kendisiydi. Anlatmadığı daha neler vardı kimbilir...

İçim öyle yanıyordu ki ağlamak geliyordu içimden. Ona sarılıp göğsünde saatlerce ağlamak istiyordum. Onu kollarımın arasında tutmak ve

bir daha bırakmamak istiyordum. Öte yandan peşine düşmek istiyordum herkesin ve avlamak istiyordum herkesi acımasızca. Lina'nın canını yaktıkları kadar yakmak istiyordum canlarını. Daha fazlası...

Dün o kadar üzülüp strese girmiştim ki küme baş ağrım tutmuş ve hâlâ geçmemişti ama geçmesi için en ufak bir şey yapmıyordum. Sırf benim de canım yansın diye... Lina'nın canı yanarken kendi acımın derdine düşmek içimden gelmediğinden...

Lina... Canını nasıl yakarlar senin bu kadar sevgilim? Bilseydim o halde olduğunu, bilseydim nerede olduğunu Lina, gelirdim. Sana gelen yolda öleceğimi bilsem gelirdim Lina. Sana gelmek için ölürdüm ama yine de gelirdim Lina...

Elimi sevgiyle yüzüne uzattım ama dokunamadım. En ufak dokunuşum bile canını yakar diye ödüm kopuyordu. Boynundaki eziğe soğuk kompres yaparken ellerim titriyor, bacağındaki yaraya pansuman yaparken alnım terliyordu. *Ben sana dokunmayı çok seviyorum Lina, nasıl uzak tutacağım ellerimi senden?*

Gazlı bez sardığım omzuna bakmamak için yüzüne çevirdim gözlerimi. Sol omzunu düşünmek istemiyordum. Boynuna bakmak istemiyordum. Gözlerinin halini görmek istemiyordum. Halbuki ben senin omzuna, boynuna ve gözlerine tapıyorum Lina... Ama şimdi kalbim düşünmeye yetmiyordu. Kaldırmıyor değil, artık yetmiyordu. Ben her şeyi kaldırırım sanıyordum Lina, sana yaşatılanlara kalbim yetmiyor benim.

Burnum sızladı, gözlerim nemlendi pişmanlıkla. Keşke Ada'nın sisteme girmesini beklemeseydim diye geçiriyordum içimden. Ama Lina'nın ailesini nasıl gözden çıkaracaktım? *Kötüler bile cennete girdi zorla Lina, ben hep arafta kaldım sevgilim. Hep arada kaldım Lina. Sol omzundaki o kalpli beni, bana verdiğin beni, seni ilk öptüğüm yeri Lina, benim olan yeri... Geri getirmek için sol kolumu veririm Lina. Orada A şeklinde bir yanık olmaması için her şeyimi veririm. Ben nasıl omzuna bakacağım Lina. Ben bununla nasıl yaşayacağım?*

Karnı üzerindeki sağ elinin yüzükparmağını parmak ucumla sevdim canının yanmasından korkarak. Sabah Jan, onu ziyaret ettiğinde o müsveddenin ondan aldığı künye ve yüzükle birlikte fotoğrafımızı da getirmişti. Kan olmuştu hepsi. Kendi kanımız ve ona bunu yapan kansızın kanı vardı. Yanından ayrılmadan o uyurken künyemi ve yüzüğünü temizlemiş, ikisini de kendi künyeme asmıştım uyanınca ona tekrar takmak için. Ona kendi künyemi verirdim, yeter ki üzülmesin o. Ona her şeyimi verirdim. Yeter ki artık üzülmesin.

Yandaki, sesini kapattığım ekrandan vital bulgularına göz attım alışkanlıkla. Acısı olup olmadığını bir de oradan kontrol ediyordum. Ardından gözlerimi hafifçe inip kalkan göğsüne çevirdim. Ona bir hayat vermek için her şeyi yapardım. Tanrı'dan onu koruma sözü alabilmek için imkânsızı elde ederdim. *Tanrı'm, ne olur onu koru, çektiği acı bu yaşına kadar yetmedi mi? O henüz yirmi beş yaşında, ne olur sonraki senelerinde yüzünü güldür. Ne olur yüzünü güldür. Ne olur yüzünü öyle güldür ki önceki acılarına değdi sansın. Hiçbir acısının karşılığını veremezsin ona, verecek olsan bir insanın ömrü yetmez. Ama en azından öyle düşünsün. Yalvarırım. Bana onu koruyacak güç ver. Onu güldürebileceğim bir hayat ver. Ne olur.*

O sırada kapı usulca açıldığında Ekin'i ve kucağındaki Alin'i gördüm. Alin, Ekin'e sarılmış iç çekiyordu. Ağladığını anladım hemen. Ekin başıyla Alin'i işaret etti usulca.

"Lina nasıl?" diye sordu kısık bir sesle.

Yavaşça doğrulurken, "Daha iyi," diye fısıldadım ve kollarımı Alin'e uzattım.

Ona kollarımı uzattığımda Alin'in gözleri tekrar doldu ve Ekin onu bana getirirken Alin bana sarılarak sessizce ağladığında göğsüm yandı. Omzunu öptüm.

"Şşş," diye fısıldadım sırtını okşarken. "Lina iyi olacak bir tanem."

Güçsüzce gömleğimi sıkarken, "Annem gitti Ayal'cığım. Lina da çok hasta. Babam da yok. Ben tek kaldım," dedi.

İçim giderken ona kollarımı daha sıkı sardım. Dün ben Lina'yı getirdiğimde Pars, Celina Hanım'ı alıp gitmişti.

"Lina artık hiç hasta değil, uyuyor sadece," dedim onu teselli edebilmek için. "Yarın uyanacak ve sana sarılacak. Annen ve baban da gelecekler işlerini halledip, söz veriyorum." Şakağından öptüm onu. "Hem ben varım ya minik sincap," dedim sıkıca sararken onu. "Tek kalmadın güzel bebeğim. Abilerin var, Batı var, Melek var, Güneş ablan var, Ender teyzen var," diye sıraladım yalnızlığını yok etmek için. "Unuttun mu canımın içi senin her zaman bir Ayal'ın var."

Ağlaması bir nebze sakinleşirken sırtını sıvazladım sevgiyle.

"Lina'cığımı kuytaydın mı Ayal'cığım?" diye sordu boğuk sesiyle.

Lina'nın çığlıklarını duymaması için Güney ve Doğu, Alin'le birlikte Batı ve Melek'i evden çıkarmışlardı ve Âlâ psikolog olduğu için Alin'i bir an bile yalnız bırakmamıştı ama Alin'in ödü kopmuştu yine de.

"Kurtardım," dedim göğsüm yanarken.

Buna kurtarmak denir mi Lina? Sana gelemedim Lina. Öptüğüm omzunu kurtaramadım cennet çiçeğim. Sen omzumdaki izi görmeden bana ağlamıştın sevgilim. Ben, beni seviyorsun diye ismimin baş harfi işlenen güzel omzuna nasıl bakacağım Lina. Kafamın içindeki çığlıklarını nasıl unutacağım? Gözyaşları içinde bana durmamı söylediğin halde yarana dokunmak zorunda kalmamı içimde nasıl halledeceğim Lina? Bu kurtulmak sayılır mı?

"İyi olacak mı?" diye sordu çatallı sesiyle.

"Olacak," dedim net bir sesle. "Söz."

Kafasını salladı yavaşça. Ağlaması durana kadar sarıldım ona. İki senede en iyi dert ortağım olduğuna kim inanırdı? Geçtiğimiz iki senede ne zaman boynuma sarılıp Lina'yı getirmem için ağlasa gözyaşlarım öylece akmıştı onunla. Onu teselli ederken kendimi de inandırmıştım söylediklerime. Kalp saf, kandırması kolay belki ama kafamın içi düşman bana, onu inandırması daha güçtü her şeyden. Şimdi Alin'e sarılırken göğsüm yanıyordu. Kalbi kadar yumruğuyla bana tutunurken onu teselli edemezsem nasıl yaşarım?

Ekin, mavi gözlerinde hüzünle bizi izlerken dertle iç çekti. Yüzünü ovdu. İç çektim ben de. İçimdeki ağlama isteğini yuttum. Alin'e daha sıkı sarıldım. Ekin, Alin'in saçlarını okşayıp eğildi ve saçlarından öptü onu. Omzumu sıktı güç vermek ister gibi.

"Yemek getireyim," dedi kısık bir sesle. "Alin de yemedi," diye ekledi reddetmemem için.

Kafamı salladım yavaşça. "Eyvallah," diye fısıldadım.

Ekin ensemdeki saçlara dokunup usulca çıktı. Odanın kapısında merakla dikilen Deniz'i ve Âlâ'yı gördüm o sırada. Âlâ'nın gözleri dolmuştu Alin ağladığı için. Deniz bana bakıyordu doğrudan. Yalnızca bir kez sevdiği kadınla sınanmıştı ama beni çok iyi anladığını biliyordum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu kısık sesle.

Kafamı iki yana salladım sessizce. Lina'nın iyi olmasına ihtiyacım vardı sadece. Bunu da öylece alamazdım. Savaşmam lazım benim onunla bir gün daha uyuyabilmek için bile. Sikeyim böyle düzeni.

"Başın mı ağrıyor?" diye sordu gözlerimden anlamış gibi.

Kafamı salladım. "Oksijeni getireyim," deyip birkaç dakikalığına ayrıldığında Âlâ orada kaldı.

"Ne kadar yardımı olur bilmiyorum ama Lina uyandığında eğer yabancı biriyle konuşmak isterse ben yardım etmeyi çok isterim," diye mırıldandı.

Ona minnettarlıkla baktım. Ekin, Alin'i getirirken onun peşine takılıp gelmişti muhtemelen buraya kadar da.

"Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla. "Eksik olma."

Kafasını iki yana salladı üzüntü içinde. "Umarım bu şey biter bir an önce."

Kafamı salladım. Ben de bunun için dua ediyordum senelerdir.

Deniz elinde oksijen tüpü ve maskesiyle geldi. Odaya sessizce girdi ve yatağın diğer tarafına bıraktı. Sonra da yanımda durup Alin'e eğildi ve saçlarından öptü onu.

"İyi misin canım?" diye sordu sevgiyle.

Alin kafasını salladı usulca. "İyiyim Denis'ciğim," diye fısıldadı.

Ses tonu gerçekten iyi geldiğinden ve "ciğim" ekini kullanırkenki ses tonundan ötürü rahatladım biraz olsun. İyi hissediyordu demek ki gerçekten.

Deniz ona gülümseyerek yanağını okşadı. "Ayal'cığına sarılınca hemen iyi oldun bakıyorum," diye takıldı ona gülümseyerek. "Denis'ciğin ya da Ekin'ciğin sarılınca olmuyor mu?"

Kollarını sıkıca sardı bana. "Ayal'cığım doktoy diye" şeklinde mırıldandı utanarak.

Gülümsetti bu beni. Göğsüm ısındı. Omzunu öptüm sevgiyle.

Deniz gülümsedi yanağını severken. "Ben de doktorum," diye takıldı ona.

"Ama sen yemek yapıyorsun Denis'ciğim," diye itiraz etti ona gülümseyen bir sesle. "Hastanede çalışmıyorsun ki. Ayal'cığım gerçek doktor."

Deniz'i ve beni gülümsetti bu söylediği. Başını omzumdan kaldırıp bana baktı güzel gözleriyle. "Değil mi Ayal'cığım?" diye sordu tatlı tatlı.

"Öyle bir tanem," diye onayladım onu. Yanağından öptüm içim giderek. "Ben daha çok doktorum."

Kendisini bana öptürürken gülümsedi. Deniz'e bakarken elini ağzına siper edip, "Âlâ'cığım da mı doktor, Denis'ciğim?" diye sordu fısıltıyla.

Deniz ona gülümserken bir anlığına Âlâ'ya baktı. "Sayılır," diye onayladı onu. "Kalp doktoru gibi bir şey."

Alin kıkırdadı hafifçe. Bana çevirdi gözlerini. "Lina'cığım da mı kalp doktoru o zaman Ayal'cığım?"

Kurduğu mantığı anladığımdan gülümsedim. İç çektim. Kalbimin tek dermanı olduğuna göre öyle olsa gerekti. "Öyle," diye onayladım onu.

Gülümseyerek Lina'ya baktığında gözlerinde hüzünlü bir bakış belirdi. "Ayal'cığım," diye mırıldandı usulca. "Bugün Lina'cığımla uyuyabilir miyim? Hiç hayeket etmem söz."

Kalbim ağrıdı bu sorusuyla. *Sen çocuksun Alin, düşünme bunları, düşünme. Bırak ben düşüneyim bunları Alin. Bırak ben, sen ablanla uyu diye ikinizi de kollayayım.*

"Uyuyabilirsin bir tanem," diye onayladım onu.

O sırada Ekin elinde tepsiyle geldi. Annem de onunla gelmişti. Mavi gözlerinde endişe ve hüzün vardı onun da. Odanın kapısında dikilen Âlâ'ya gülümseyip koluna dokundu önce, sonra gözlerini odanın içine çevirdiğinde Lina'ya bakıp uyuduğunu görünce hüzünle bize baktı.

"Lina iyi mi?" diye sordu yine. Yarım saatte bir beni ve Lina'yı kontrole geliyordu.

"İyi," dedim yumuşak bir sesle.

Âlâ'yı da yanına alarak girdi içeri. Ardından Alin'i sevip öptü önce. Ardından bana baktı ilgiyle.

"Sen iyi misin canımın içi?"

Yutkundum. Kafamı salladım sadece. Ekin, elindeki tepsiyle Deniz'in yanında durdu. "Abiciğim şu sehpayı abimin önüne koysana," diye mırıldandı kısık sesle.

Deniz uzanıp üzerine sağlık çantası koyduğum ufak sehpayı dizlerimin biraz önüne koydu. Ben de Alin'i kolayca çevirip dizime oturttum ve sırtını göğsüme yasladım. Ekin, tepsiyi önümüze bıraktı.

Deniz, Alin'in yanağını sıktı hafifçe. "Senin sevdiğin makarnadan yaptım," dedi sevgiyle.

Alin, "Teşekkür ederim Denis'ciğim," diye mırıldandı.

Annem içi gidiyormuş gibi elini göğsüne bastırdı. "Kurban olurum sana," dedi sevgiyle. "Canın başka bir şey çekiyor mu bebeğim? Sevdiğin kurabiyeden yaptım sana. Fırından çıkınca yiyelim olur mu?"

Alin, morali biraz daha düzelmiş bir şekilde anneme gülümsedi hafifçe. "Oluy," dedi biraz utanarak. "Lina'cığıma da saklayabilir miyis Ender teyzeciğim?" diye sordu utansa da. "O da çok sever."

İçim gidiyordu bu kıza. Aklından geçen ve yaptığı her güzel işe otomatik olarak Lina'yı da dahil etme konusunda tek rakibimdi.

Annem sevgiyle yüzünü avuçları arasına alıp alnından öptü. "Saklarız tabii ki," dedi yanağını okşarken. "Lina yemeden içim hiç rahat eder mi? Bir sürü yaptım."

Gülümsedi Alin. "Tamam o zaman."

Saçlarından öptüm onu sevgiyle. O sırada Batı da geldi merakla. Alin için endişe ettiğini biliyordum. Gülümsedim ona, yanağını okşadım. Oda çok kalabalık olmasın diye hepsi çıkarken dışarı, Batı ve Alin'le kaldık.

"Sen karnını doyurdun mu abiciğim?" diye sordum güzel gözlerine bakarken.

Kafasını salladı. Yine de Alin'in karnını doyururken Ekin'in bana getirdiği kaşıkla ona da uzattım. Yedi düşünmeden. Üzüldüğünde yemek yiyemeyen bir çocuktu o da. Saçlarından öpüp ikisinin de karnını doyurdum.

Batı cebinden en sevdiği oyuncak arabasını çıkardı. "Sana sevdiğim arabamı getirdim Alin'ciğim," dedi kısık bir sesle. "Senin olabilir."

En sevdiği arabasını Alin'i mutlu etmek için hediye etmesi içimi ısıtırken cömertliği ve iyi kalbi gururlandırdı beni.

Alin ağzındaki lokmasını çiğnerken kafasını iki yana salladı. "Babam başkalarının sevdiği şeyleri istememem gerektiğini söyledi." Tüylerim diken oldu güzel yüzünü izlerken. "Bu arabayı sen de çok seviyorsun Batı'cığım, ben oyun oynarken sadece bazen sürsem yeter. Tamamen istemiyorum."

Bu cevabı yüzümde buruk bir gülümsemeye sebep oldu. Henüz altı yaşına bile girmemişti ama o kadar uysal ve Lina gibi bir kızdı ki... Lina gibi hiçbir istemiyordu sanki.

Batı ne diyeceğini bilemeyerek bana baktığında kafamı salladım gülümseyerek.

"Tamam o zaman," dedi arabasını ikisinin ortasındaki sehpaya bırakırken. "Birlikte oynarken sen oynayabilirsin onunla."

Alin ona gülümsedi. İkisinin de karnını doyurdum. Onlarla sohbet ettim. Sonra Alin'e bu gece Lina'yla uyuyacağına söz verdim. Yanağımdan öpüp Lina'yı rahatsız etmemek için aşağı indi Batı'yla. İç çektim arkalarından. Lina'ya yaklaşıp şakağından ufacık öptüm içim gittiğinden ona. Sonra da başım çatladığından oksijen maskesini taktım yüzüme. O sırada Güney elinde bir başka tepsiyle girdi içeri. Belli ki Alin ve Batı benim yemek yemediğimi söylemişti. Güney, önümdeki boş tabakları kaldırıp benim için getirdiği tepsiyi koyarken yüzümdeki maskeyi indirip ona baktım ilgiyle.

"Haber var mı?"

Kafasını salladı usulca. "İyiler," dedi gözlerime bakarken.

Celina teyze ve Kadir abiden bahsediyordu. Kadir abiyle başından beri iletişim kurduğunu ve arada köprü olduğunu biliyordum ve daha önce sustuğu için hiç kızmamıştım ona. Benim de Lina'ya bile susmam gereken zamanlar olmuştu. Onun da bana... Kardeşlerime böyle hayatları var diye nasıl kızardım?

"Gerçekten iyiler mi?" diye sordum gözlerine bakarken.

Kafasını salladı dürüstçe. "İyiler," dedi, gözlerinde aksini iddia eden bir duygu barındırmıyordu. Gözlerini ilgiyle Lina'ya çevirdi. "Yarın iyi olur mu sence?" diye sordu.

Elimi saçlarımdan geçirdim sıkıntıyla. "Olacak," dedim, buna inanmak isteyerek. Morfini bunu hesap ederek kesmiştim. Yarın morfinin etkisinden tamamen kurtulmuş olması gerekiyordu. 14'ünü 15'ine bağlayan gece tamamen kendinde olacaktı. *Kahretsin. Ben onu yine o lanet yere nasıl gönderebilecektim?*

Güney aklımdan geçenleri biliyormuş gibi koluma dokundu hafifçe. "Halledecek," dedi gözlerime inançla bakarken. "Kanında o ilaç varken ayağa kalkıp koşması bile bir mucize sayılabilecekken Lina, körelmiş bir neşterle o orospu çocuğunun arterini kesti. Bunun ne demek biliyorsun değil mi?"

Biliyordum. Kafamı salladım bu yüzden. Lina çok güçlüydü. Kazanacaktı ve ben de arkasında durup onu kollayacak ve kazandığından emin olacaktım. Omzuna vurdum hafifçe. "Eyvallah."

Bana hafifçe gülümsedi ve çenesiyle maskemi işaret etti. "Kendine acı çektirmeyi bırak abi," dedi içimi görüyormuş gibi. "Lina bilse çok kızardı."

Bir şey söyleyemedim. O acı çekerken ağrıma son veresim gelmiyordu.

"Yemeğini ye, uyumaya çalış biraz," dedi benim için endişe ederek. "Sana bir şey olursa ne yaparız?"

Gözlerine baktım. Ben olmasam bile hayatlarına devam ederlerdi. Biliyordum. Neler neler kaldırmışlar benim bilmediğim... İsteseler bensizliği de kaldırırlardı ama istemeyeceklerini biliyordum. Öz kardeşim gibi olduklarını biliyordum.

"Geldiğim ilk zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu kısık sesle.

Hatırlıyordum tabii ki. Takdirimizi kazanmak için taşıdığı endişe beni üzerdi hep.

"Senin beni kabul etmen için çabalardım hep," dedi gözlerime bakarken. "Çünkü seni üç sene Kuzey'den dinlemiştim ve eğer beni sevmezsen

Kuzey'le uzaklaşmaktan korkmuştum. Kuzey'in en çok seni sevmesinden korkmuştum."

Tüylerim diken diken oldu. Ayağa kalktım usulca ve kollarımı ona sardım. Elimi ensesine yasladım ve sıkıca sarıldım ona. O da bana sarıldı.

"İyi ki varsın abi," dedi bana sarılırken. "Sen olmasaydın yine yaşardık düşe kalka ama sen bize yaşamanın bir yolunu gösterdin. Sen bize nasıl yaşanır öğrettin. Senin hayatının yolunda olmasını kendi hayatımın devamından daha çok istiyorum."

Ondan hafifçe uzaklaşıp ensesini sıktım hafifçe. "O ne biçim laf lan," diye söylendim memnuniyetsizlikle.

Gülümsedi. "Valla çok istiyorum," dedi gözlerime bakarken. "Bana sorsalar ikizinle yeniden doğmak ve normal bir hayatınız olsun mu istersin yoksa abinin hayatı mı yoluna girsin, düşünmezdim bile abi. Senin hayatının yoluna girmesini dilerdim." Gözleri parladı hafiften. "O kadar önemlisin benim için."

Genzim yandığında kaşlarım çatıldı. "Siktir git lan," dedim huysuzlanarak.

Ulan... Güzel karımın başına gelenlere üzülmekten ağlayacak yer aramıyormuşum gibi bir de kardeşlerim çıkmıştı şimdi başıma, büyük büyük laflar ediyorlardı. Yaşlanıyorsun Aral. İyice sulu göz oldun. Seni kimse ağlatamazdı eskiden.

Güney hafifçe güldü. "Tamam ağlama," dedi benimle alay ederek. "Siz de iyice duygusal bir adam oldunuz Sayın Kara Çakı."

Omzunu eğip büktü ve kurtuldu elimden. Onaylamazca başımı iki yana salladım gülümserken. İçeri Kuzey girdiğinde kapı Güney'e çarptı hafifte. Memnuniyetle gülümsemem genişledi.

Kafasını tutarken güldü hafifçe. "Ulan ne adamsın ya," dedi gülümseyerek. "Tanrı bile senin tarafında."

Alayla gülümsedim. "Öyle mi dersin?"

Kafasını salladı ciddileşerek. "En azından bu sefer öyle," dedi inanarak.

Kuzey de Güney'i onaylarken bir anlığına Lina'ya baktı. "Öyle olmasa sana baş meleğini göndermezdi."

Gözlerimi Lina'ya çevirdim. Uyuyan güzel yüzüne baktım, kalp ritmim yalnızca güzel yüzüne bakarken bile değişirken. Tanrı beni gerçekten seviyorsa, belki bu kez şeytanımızı yenerdik onunla.

KADİR KARA

Ellerim bağlı bir halde –üzerimde beni zapt etmek için herhangi bir gücü yoktu– Şirket binasının altındaki, eskiden Celina'ya ait olan laboratuvarda bir sandalyede otururken yukarıdaki sesleri dinliyordum sessizlik içinde. Jadwiga, öz annesi, kendisini kandırması veya zamanını boşa harcaması halinde bir ön gösterim olması için onu benimle cezalandırmayı seçmişti yine.

Bu parlak fikir elbette Şeytan'ın oğlunun aklına gelmişti. Ares, "Kullanmıyorsun değil mi?" diye sorarak sağ elimin yüzükparmağını kesmişti gözlerinin önünde. Boşa geçen her altı saatte bir parmağımı keseceklerdi. Böylece Celina onlara hiçbir şey veremezse müzayede günü parmaklarım olmayacaktı. Beni böyle durdurabileceklerini sanıyorlardı. Kollarımı kesseler de fark etmezdi. Çok iyi biliyordu Jadwiga. Bu yüzden kolumu kesmiyordu. Onun tek derdi Celina'yı sindirip istediğini yaptırmaktı. Celina'nın Wielki'yi düzelttiğini gördüğünde benim genlerimden çocuklar yaptıracaktı ona. Aklını okuyordum o bir ayağı çukurda yaşlı Tilki'nin.

Celina'nın buraya gelmesinin üzerinden yirmi dört saat çoktan geçmişken kimse gelip üç parmağımı daha kesmemişti. Çünkü Celina, yalan söylemiyordu. Gerçekten yıllardır kaçtığı laboratuvarda onlarca yıldır aranan tedaviyi sentezliyordu. Parmağımı kestikleri için döktüğü gözyaşları nefretiyle kurumuş, tüm dikkatini intikamına adamıştı. Onun gibi birini bile sınıra çekmişti Jadwiga.

İlgiyle çalışırken onu izliyordum hayranlıkla. Bu görüntüyü özlemiştim. Sanki karşımda yirmi yaşındaki hali vardı. Dikkatini verdiğinde hiçbir şey duymaz ve görmez olurdu. Onunla ilk tanıştığımda da yine burada oturur, o çalışırken onu hayranlıkla izlerdim. Onun gibi güzel birinin nasıl böyle korkunç bir şeye hizmet ettiğini anlamazdım o zamanlar. Onu bir gece gizlice takip edip kendisini laboratuvarında asmak üzereyken görmemiş ve onu engellememiş olsaydım ikimiz de çoktan ölmüş olacaktık. O kendi hayatına son verdiğinden, ben ise mutasyonumdan. Ama o yaşamış ve beni de yaşatmıştı. Beni iyileştirmişti, beni kendine körkütük âşık etmişti. Sevgi nedir bilmezken; hayatın anlamını ararken hayatın ta kendisi olmuştu. *Tanrı'm... Zaman ne kadar acımasız... Onunla geçirdiğim zaman su gibi akıp gitti sanki ellerimden, hâlâ azıcık geliyor.*

"Bana öyle bakmayı bırak," diye mırıldandı gözlerini mikroskoptan ayırmadan.

Gülümsetti bu söylediği beni. "Karıma bakamaz mıyım?"

Wielki'den aldığı kök hücrelere bakmaya devam ederken yanındaki deftere notlar aldı. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Jan'ı tedavi ettiği için üzerine çalışacağı çok şey yoktu esasen ama Wielki çok hastaydı. Celina bunu ilk fark ettiğinde ayakta bu kadar dik durmasına ve hâlâ güçlü olmasına şaşırmış ve üzülmüştü. Onu bana benzetmişti. Gençliğime benziyormuş...

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Eskiden kimse benimle bu tonda konuşamazdı," dedim alayla. Onu gülümsetmek istiyordum. "Bu sıralar randımanımda düşüş var. Bana da bir bakar mısınız hanımefendi?"

Gözlerini mikroskoptan aniden bana çevirdiğinde tüylerim diken diken oldu. Parmağımın kesilmesiyle dalga geçtiğimi düşündüğü içindi bu öfkesi ve tek bir bakışıyla beni korkutan tek bir kişi vardı. *Karım.*

Bağlı ellerimi kaldırdım teslim olur gibi. "Tamam tamam özür dilerim," dedim sevgiyle.

Kesilen parmağıma kaydı gözleri. Kesilen parçayı muhafaza etmişti; şimdi ise belirli aralıklarla elimdeki kesilen yere ve parmağıma gizli gizli bir şeyler enjekte ediyordu. Buradan çıkana kadar parmağımı ve elimin hasarlı kısmını canlı tutmaya çalışıyordu muhtemelen. Ağlar diye korktuğumdan soramamıştım.

Gözlerindeki hüznün galip gelmesine izin vermeyip, "Randımanında bir düşüş yok," diyerek önüne döndü usulca. "Hepsi onlar yüzünden."

Onlardan kastının anne ve babası olduğunu bildiğimden göğsüm yandı. Yine annesi ve babasının, dünyadaki tek ailesine verdiği zararı kendisine biçiyordu. Morali bozulduğu için kendime küfredip öylece ayağa kalktım ve ellerimi açıp ona doğru ilerledim.

Gözleri şaşkınlıkla bana çevrilirken, "Kadir," dedi ikaz dolu bir sesle.

İzlendiğimizin farkındaydım fakat bir şey fark etmezdi. Bir yere gidiyor değildim. Bu yüzden umursamadan yanına gidip elimi saçlarına yasladım ve hafifçe kendime çekip alnından öptüm onu. Maske taktığı için başka alternatif yoktu.

Güzel gözlerine bakıp, "Özür dilerim," dedim içtenlikle.

"Neden özür diliyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Senin suçun değildi ki hiçbir şey."

Kafamı salladım usulca. "Senin de değil," dedim yürekten. "Biliyorsun."

Dertle iç çekti. Dayanamıyormuş gibi bir elinden eldivenini çıkarıp yanağıma yasladı sevgiyle. Bana ne zaman böyle baksa kendimi

yalnızca bir insan gibi hissederdim. Sadece Kadir Kara'dan ibaret hissederdim.

"Seni çok seviyorum," dedi gözlerime bakarak. "Biliyorsun değil mi Kadir?"

Gülümsetti bu söylediği. Bu kadın, dünya zekisiydi ve bayılıyordum bu özelliğine ama bazen epey saf oluyordu.

Zaten eldivenini çıkardığından uzanıp maskesini de indirdim güzel yüzünün tamamını görmek istediğimden. "Tabii ki biliyorum canımın içi," dedim kalbim onun için atarken. "Aksi takdirde beni uykumda öldürüp benden kurtulabilecek tek kişi sensin." Yanağını okşadım gülümseyerek. "Uykuda olmasam bile..." Bana öl, demesi yeterliydi ölmem için. Ölürdüm o dedi diye.

"Of," dedi dertle. "Of. Ağzından tek bir iyi kelime çıkmıyor Kadir. Of."

Güldüm hafifçe. "Şaka yaptım."

"Hiç komik biri değilsin."

"Gençken öyle demezdin," diye takıldım ona.

Gülümsetti bu söylediğim onu hafifçe. Gülümsemesi içime su serpti. Kafasını iki yana sallarken gözleri elime ilişti yine. Uzanıp sağ elimi tuttu elleri arasında.

"Acıyor mu canın, canım?"

"Acımıyor canım," dedim güzel gözlerine bakarken.

Canım, deyince aklıma Alin geldi. Kalbim özlemle dolarken onu sıkıştırarak öpme isteği içimi kamaştırdı. Sonra Lina geldi aklıma. Hem sevgi hem dert oldu içime. İyi miydi şu an? Aral iyi bakıyordur şüphesiz ona ama ben kendi kollarımda bakmak istiyordum kızıma. Öfkemi harladı her bir keşkem yine. Keşkelerimden asacaktım her bir sebebi. Kessin tüm uzuvlarımı, kurban edeceğim kendimi gerekirse ama alacağım intikamımı.

Celina'nın güzel gözlerine baktım. Sonucu bu güzel yüze dünya gözüyle bir daha bakamamak olsa bile bu kez kesecektim tüm ipleri ve o ipten asacaktım hepsini. Üçüne de hak ettikleri o hayatı verecektim. İçinde olmak istiyordum o hayatın. Her şeyden çok...

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Celina gözlerimde bir şey yakalamış gibi.

"En sevdiğim parmaklarımdan biriydi," diye mırıldandım aklımdakini söylemeyerek. Bilerek yüzükparmağımı kesmişti şeytan velet. "Neyse ki sol elimdeki duruyor."

Kaş çattı Celina. "Yerine gidip çeneni kapatmazsan onu da alacaklar," diye kızdı bana.

"Ölürüm de vermem onu," dedim net bir sesle. "O olmaz. Yüzüğümüzü takıyorum."

Gözleri hüzünlendiğinde gülümsedim. "Şşşş. Şaka yapıyorum bir tanem." Dudaklarından öptüm. "İyi olacak her şey."

Yanakları kızarırken, "Git otur lütfen," diye söylendi. "Ellerini de açma. Tanrı'm... Nasıl yapıyorsun bunu?"

İlk tanıştığımızda çok yapardım bunu. Usulca sandalyeme dönerken kendimi tekrar bağladım. "Meslek sırrı."

Kafasını iki yana sallayıp ellerini dezenfekte etmek için kalktı yerinden. Gülümsedim. Onu çok seviyordum. Bu gece çıkaracaktım onu ve kızımı buradan sağ salim.

Tam o sırada buraya yaklaşan Ares ve Wielki'yi hissettim. Adımları sessizdi ama yılların verdiği tecrübeyle altıncı hissim gelişmişti. Çok geçmeden içeri girdi ikisi. Wielki'nin yüzünde tek bir mimik dahi yoktu. Yanımdan geçip öylece Celina'ya ilerledi ve arkasında dikildi.

"Durum nedir?" diye sordu tekdüze bir sesle.

Celina ona dönüp bakmadı. Ellerini yıkadı öylece ve, "Gerçek dozunu iki hafta sonra alacaksın," dedi tekdüze bir sesle. "Müzayede için şok dozu yetiştirmeye çalışıyorum. Ama ancak yarına hazır olur."

Ares arkamda durmuş olan biteni dinlerken ne düşündüğünü merak ettim. Jadwiga'nın her pis işini o yaparken ve Wielki'nin ikizi açıkça Jadwiga'ya ihanet etmişken onun da potansiyeli yüksekti ama yine de öncelik her zaman Wielki'deydi. Jadwiga için gen, sadakatten önce gelirdi her zaman.

"Müzayededen önce hazır olması sizin için daha iyi olur," dedi Wielki.

Celina, Jadwiga'nın kızı olduğundan saygıyla hitap etmek zorundaydı ama bir Kızıl Joker olduğundan tehdit etmeyi de ihmal etmiyordu.

Boğazımı temizledim karımı tehdit etmeye cüret ettiği için. "Kardeşinin avından ne haber?" diye sordum buz gibi ifadesini incelerken.

Ruhsuz gözlerini bana çevirdi ama tek kelime etmedi. Etmesine de gerek yoktu, göz kırpması yeterliydi benim için.

Cevabımı alıp gözlerimi Celina'ya çevirdim alayla. "Randımanımda düşüş var, demiştim," dedim kameralara karşı, bana yanıt vermemesiyle

alay ederken. *"Verdiğimiz kanlı dersi alan, gelip bize veriyor dersi."* Kim duysa bu dediğimi Wielki'yi eğittiğimden bunu söyledim sanırdı. Ama özellikle alıntı yapıyordum Macbeth'ten. Karım, kralı öldürmemi fısıldarken kulağıma ve ederken muhafızları sarhoş elimde bıçağımla bekliyorum, kralı öldürmek için uykusunda.

Sonra bir para çınladı kulağımda. Ares'ti parayı atıp tutan. Farklı bir paraydı bu. Parasının bir tarafında zambaklar diğer tarafında yılan vardı.** Para dönerken onu havada yakaladı ve çevirdi, yılan geldi. Ne kadar çevirirse çevirsin yılan gelecekti.

Ares usulca gülümsedi. "Ne diyorsun bu işe? İşte bir parmak daha gitti."

Yüzünden lekesiz bir çiçek ol, diye mırıldandım içimden. *İçinden zehirli bir yılan...****

---

* William Shakespeare, *Macbeth*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2019, İstanbul, s. 22, Çev. Sabahattin Eyüboğlu.

** 1605'te İngiltere'de Katolik komplocular, Protestan olan I. James'i öldürüp yerine Katolik bir kral (özellikle kızı Elizabeth Stuart) geçirmek istiyorlardı. Komplocular Parlamento'nun açılış gününde, Avam Kamarası'nın altına gizlice yerleştirilen barut fıçılarını patlatacaklardı. Gruba sonradan katılan Francis Tresham, akrabalarından Katolik Lord Monteagle'yi 5 Kasım'da parlamentoya gitmemesi için uyarınca komplo ortaya çıktı. Guy Fawkes, 5 Kasım gecesi parlamento mahzenlerinde bol miktarda barut dolu fıçıyla fıçısıyla yakalandı. Bunun üzerine I. James, Barut Komplosu'nun ortaya çıkışını kutlamak için bir gümüş madalya bastırdı. Üzerinde çiçekler, güller ve zambaklar arasında gizlenen yılan figürü yer alıyordu. Komplocuların arasındaki haini temsil ediyordu. Macbeth bu olaydan sonra yazıldığından, bu olayın izleri ve göndermeleri bulunmaktadır.

*** William Shakespeare, *Macbeth*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2019, İstanbul, s. 20, Çev. Sabahattin Eyüboğlu.

Bölüm 13

Taç Soytarıya Şapka Krala Taht Soytarıya Tabut Krala

Ben adımını ezber edemeyen bir Soytarı'yım. Üç, çizgiyi aştım, derde soktum dertsiz başımı. O an fark ettim, öldürebileceğimi şeytanımı. Kral geldi aldı beni, ardımda sevdiklerimi bıraktı. Yaşamanın zor olduğunu o zamanlarda anladım.

Bir hayat için çırpınan ruhumu sıradağda yetişen bir cennet çiçeğine bağladım. Onu her gün ona olan sevgimle suladım. Kalan duygularımla nefretimi besledim, her an yanımda taşıdığım. Sevgimle büyüttüğüm o çiçek kalbime kök saldı, çoğaldı. Kral, benden yalnızca onu alamadı. Zamanla, benden geriye yalnızca sevdikleri için yaşayan bir Soytarı kaldı. Ölmenin yaşamaktan zor olduğunu o zaman anladım.

Kendime sırt çevirmedim, ne istediğim üzerine düşündüm. Düşünmesem yapamazdım. Yapmam dediğim ne varsa yaptım. Benliğimi sarıp sarmaladım, aklımı kalbimin sıradağla dolu bir odasına sakladım. Olsun, demedim bu sefer. Bazı insanlar böyle yaşar diye değil çünkü, ben nasıl istersem öyle yaşayayım diye nihayet...

Yaşamın anlamını bulduğum anda boynuma dolandı kaderin kan kırmızı ipi. Boğazıma sıkı bir düğüm daha attı. Erken konuştuğumu, şeytanımla yollarımız tekrar denk düştüğünde anladım. Gözlerime baktı şeytanım. İçimde seven bir kalp gördü. Cenazem için kendi mezarımda büyüttüğüm çiçekleri topladı. Yaklaştı sessizce, kulağıma fısıldadı: "Oraya bir taht gömmüşsün, bir de üzerindeki Kral'ı..." Bir yaşama inandım ve her şeyin; bittiğini sandığımda başladığını o zaman anladım.

Boynuma dolanan, kaderin kırmızı ipi... Kucağında Kral'ım için kırmızı cehennem çiçekleri... Kral'ın boynuna da dolandı boynumdaki kırmızı ipim. İkimizin de ensesine dayandı gölgemde büyüttüğüm Azrailim. Alacaklı olan bendim, Kral'a bedelini ödettim. İkimizin de ölmemek için sebepleri vardı ve ilk sırada kendimiz vardık. Ben mecburiyet tasmamı koparmak istedim, Kral ise tahta geçmek istedi. O, tahta geçecek kadar güçlü değildi.

ben ise tasmamı çektikçe etik mahkemesinden asıldım. Kaybın, kazancın bir parçası olduğunu o zaman anladım.

Kader bizi birbirimize bağladı. Kral, beni kendimden vazgeçmem için zorladı. Zor adımlar attım, sevdiklerimden ayrı düştüm, döndüm dolaştım kürkçü dükkanıma geldim. Dansa kalktım Azrail'le, beni büyüten sıradağda üzüntümle yetiştirdiğim. Bu dans artık bitecektir. Ya ikimiz de ölecek ya da ikimiz de yükselecektik. Sonunda ne kazanmış olacaktık, neleri kaybedecektik? Sonuçlarından korkuyor ama artık kaçmıyordum. Durmak istiyor ama durduğum an, bir daha kazanamayacağımı biliyordum. Devam etmek zorundaydım, zorundaydık, zorunda bırakılmıştık. Artık duramazdık. Çünkü ancak böyle biz nasıl istiyorsak öyle yaşardık...

14 ŞUBAT 2023 – İSTANBUL

LİNA ÇAKIRCA

Zihnim uyanmaya başladığında yıllardır belki de ilk kez dinlenmiş hissediyordum. Sanki günlerdir uyuyormuşum gibi rahatlamıştı vücudum ve zihnim. Sıcacık ve yumuşacık hissediyordum kendimi, Aral'ın bana sarılan kollarını hissediyordum. Sırtım göğsüne yaslıydı. Karnımda nefes alan ağır bir şey hissediyordum. Çepeçevre sarılmıştım sanki...

Gözlerimi araladığımda gün ışığı canımı acıttı. Gözlerimi kısıp karnımdaki ağırlığa baktığımda Alin'in uyuyan yüzünü gördüm, içim sevgiyle kabardı. Kafasını karnıma yaslamış, uyuyordu öylece. Hemen arkasında Arte uzanmış, çenesini Alin'in karnına koymuştu. Onu gördüğümde kalbim heyecanla kasıldı. Yaşıyor olmasına sevindim. Gülümsedim hafifçe. Zihnimin sisini dağıtmaya çalışırken gözlerim Cerbe'yi aradı ve onu Aral'ın ayaklarının atlında uzanırken görünce içim rahatladı. İki sene boyunca Cerbe'nin iyi olup olmadığını merak etmiştim. Onu son gördüğümde Michal'e saldırdığı için zarar görmüştü.

Elimi Alin'in saçlarına kondururken Aral'a daha fazla yaslandım. O sırada omzumda bir sızı hissettim ve kafamdaki sis acıyla dağılırken yaşanan her şey bir bir geldi aklıma. Kaşlarım çatıldı ama kontrol altına almaya alıştığım kalp ritminin değişmesine izin vermedim. Gözlerim omzuma çevrildi önce. *Kızıl Çığlık'ın etkisinin bir gün süreceğini düşünürsek uyandıktan hemen sonra bu kadar iyi hissediyor olamazdım. Kaç gündür uyuyordum? Müzayede iptal mi edilmişti yoksa? Kaçırmış mıydım her şeyi?*

Komodinin üzerindeki dijital saate baktım. Saat 08.43'tü ve altında 14 Şubat yazıyordu. İçim biraz olsun rahatlarken sakince bir nefes verdim. Hâlâ on sekiz saatim vardı hazırlanmak için her şeye. *Geç kalmadın Lina. Bu sefer kaçırmak yok hiçbir şansı. Alacağım benden aldıkları her şeyi...*

Her şey zihnime bir bir düşerken yavaşça sırtüstü dönüp tavana diktim gözlerimi. Her şeyi hatırlamaya ve kafamın içinde bir sıraya koymaya çalıştım. Ada ile Bolesław'ın eline düşmüştük. İşkence görmüştüm. Ada benimle gözlerini kırparak konuşmuştu. Sistemi *hack*'leyecekti. Nedenini başta anlamamıştım, aklıma ilk Bolesław, Aral'ın kafasını patlatacağız, dediğinde başkalarının da kafasında implant olduğu gelmişti. Benim, babamın, Jan'ın, Wielki'nin ve Ares'in de kafasında vardı. Hepimizin kafasında vardı... Fakat iki sene önce Michal'le dövüşürken düdük çaldığımda kaybettiğim denge problemimi çözmek için akademide geçirdiğim iki sene boyunca implantı detaylıca araştırmış ama böyle bir özelliğine rastlamamıştım, Jan'a da defalarca kez sormuştum ve tüm vasfının yalnızca işitme duyumuzu ve amigdalayı tetiklemekten ibaret olduğuna ikna etmişti beni.

Şimdi muhtemelen Aral'ın acılarımın geçmesi için bana verdiği uyuşturucu ilaçlar sayesinde daha sakin düşünebilirken bunun, Circus'un "Dokunulmazlık" protokolüyle ilgili olabileceğinde karar kıldım. Magnatların dokunulmazlığına dayalı bu protokolde herhangi bir Magnat'ın hayatının tehlike girmesi durumunda her Magnat'a dair Kızıl Tilkiler harekete geçerek toplanıyor ve o Magnat'ın Mirasçısı bir "kurtarma" planı oluşturuyordu. Müzayededе Magnatları öldürmek bir başlangıçtı yalnızca. Circus'u bitirmek istiyorsak tüm yapılanmayı durdurabilmemiz gerekirdi, bu yüzden toplanmalarına ve saklanmalarına izin veremezdik. Bu yüzden sistemin çalışmaması büyük fayda sağlardı. Ada bunu içeri girdiği an düşünmüştü muhtemelen.

Derin bir nefes alıp, hatırladığım son anıları kronolojik olarak sıralamaya devam ettim kafamın içinde. Bolesław'ın omzumu yaktığını hatırlıyordum. Sonra Aral gelmişti, Bolesław'ı resmen bir hiçmiş gibi yere sermişti ve ben Marek'in sözleriyle tetiklenip saldırıya geçmiştim. Ben Marek'i öldürürken o da Bolesław'ı öldürmüştü. Normalde Marek'i öldürmemem gerekirdi ama o an Bolesław'ın övdüğü savunma mekanizmam devreye girmişti ve hiçbir şeyi döndüremezdim geri. Marek'i öldürmemiş olsaydım bile Kuzgun'la birlikte çalıştığım ortaya çıktığı için hain ilan

edilmiştim ve diğer Magnatlar bunu öğrenirse ben Kızıl Joker olamazdım, Jadwiga da Hükümdar olamazdı. Bu yüzden Marek'i öldürmemiş olsaydım bile Jadwiga, müzayede gününe kadar onu saklamak zorunda kalacaktı. Şu an Aral ve Alin'le uyuyabiliyorsam eğer her şey hâlâ yolunda demekti. Jadwiga o taçtan kolay kolay vazgeçmezdi. Öte yandan babam Jadwiga'yla pazarlık yapmıştı tam da istediğim gibi. O ve annem oradayken bir şekilde Marek'in eksikliğini kapatmaya çalışacaklarına emindim.

Evet Lina, sorun yok, halledersin bunu da. Her şeyin istediğin gibi gitmesine imkân yoktu zaten, böyle pürüzler çıkması normal. Sonuna kadar geldim. Bazen plan dışına çıkılması normaldi. Bunu planlamıştım. Ele geçirilip Kızıl Çığlık alırsam 14'ünde ancak kendime geleceğimi, Jadwiga'nın beni oradan çıkaracağını düşünmüştüm hep. İşler biraz farklı gelişmişti ama önemli değildi. Babama, kendime ve Aral'a güvenecektim. Abilerime güvenecektim. Hükümdar Çakırca'ya, Atilla Durmuş'a ve Metehan Alanbay'a güvenecektim. *Evet. Her şey yolunda Lina.* Eğer babama veya anneme bir şey olmuş olsaydı Aral uyuyamazdı bile. Biliyordum.

Sonra aklıma Ares'in, Jadwgia'nın sadık ve zeki şeytanı rolünü çok iyi oynadığı geldi. Pars, Wielki'den şüpheleniyor ve onun sadakatini kanıtlamasını istiyormuş gibi Jan'ın infazını gerçekleştirmesi gerektiğini Jadwiga'nın kulağına fısıldarken, Ares oracıkta Ada'nın boynuna sağ elinin tırnaklarını batırarak zehirlemişti onu. Fakat Ares bana ihanet etmiş olamazdı. Ada oradan benimle birlikte sağ çıkmış olmalıydı. Benden daha iyi olmalıydı, bunu tahmin etmiyor, biliyordum içten içe.

Ardından gözlerimi Aral'a çevirdim. Onun benden daha iyi olmasını dilerdim ama yüzüne bakınca anlayabiliyordum ne kadar üzülüp yorulduğunu. İçimde iki senedir taşıdığım özlem ve kaybetme korkusu tekrar peyda olup göğsüme yığıldı. Elimi yüzüne uzattım ama onu uyandırmaktan korkarak dokunmadım.

Onunla her anım çok kıymetliydi ama on sekiz saat sonra yaşanacak şeylerin farkındalığı şu anı o kadar değerli kılıyordu ki saatlerce böyle kalmak istedim. *Benim durmaya bile hakkım yok Aral. Ama ben dünyamız yıkılırken başımıza ve arkasında bize bir yaşam var mı bilmezken; utanmadan burada kalmak istiyorum. Sen ve Alin'le uzanırken şimdi burada, iki senedir savaştığım her şeyden kaçmak istiyorum Aral... Huzursuzken huzur uğruna kendini ateşe atmak kolay ama şimdi olmak istediğim yerdeyim Aral; buradan, bu yataktan gitmek istemiyorum. Ya geri dönemezsek...*

İçim sevgisiyle ve onu kaybetme ihtimaliyle yanarken gözlerim nemlendi. Uyuyan güzel yüzünü izledim. Ona doyamıyordum. *Nasıl doyacağım Aral? Çok güzelsin. Nasıl doyacağım? Çok seviyorum seni. Ben sana nasıl doyacağım? Seni bir daha göremeyeceğim bir ihtimalde senden sonra bir dakika bile yaşamayacağım Aral ama o bir dakikayla nasıl baş edeceğim?*

Düşünme Lina. Ölmesine izin vermeyeceksin. Biliyorsun bunu sen de. Onun ölmesine izin vermeyeceksin. Kendi cennetin için gerekirse tüm cehennemi katledeceksin ama kimseyi feda etmeyeceksin. Biliyorsun. Başka seçenek yok Lina.

Tanrı'm.
Tanrı'm.
Tanrı'm.
Yine kapındayım.
Ne olur bu kez kabul et,
huzuruna çıkayım.
Ne olur bir kez izin ver
bir dilek tutayım,
Ne olur.
Ne olur.
Ne olur.
Bu şans bilmem nerede bulunur...
Lütfen bir kez söyle,
çocuğunu sevmeyen Tanrı mı olur?
Lütfen bu kez bana ver,
Bana kimsenin ulaşamadığı bir şans doğur.

Bir elim Alin'in sırtını okşarken gözlerimi Aral'ın yüzünden hiç ayırmadan saatlerce yüzünü izledim. Kendimi ödüllendirdim onu izleyerek. Kalkıp savaş kıyafetlerimi kuşanmadan önce güzel yüzüne doymaya çalıştım ama imkânsızdı bu.

Tanrı seni nasıl bu kadar güzel yaratmış Aral? Ne zaman sana baksam Tanrı'nın beni sevdiğini düşünüyorum...

Saçlarındaki beyazlara baktım içim giderek. Yorgun yüzü, siyah sık kirpikleri, sol gözünün hemen altındaki beni... Yutkundum zorlukla. Sol omzum ne haldeydi bilmiyordum ama Aral'ın yorgun yüzüne bakarken bile onun için çok zor olduğunu anlıyordum. Hayal meyal acıyla ağlayıp bağırdığımı hatırlıyordum. İçim sıkıştı bu hatıralarla. *Özür dilerim Aral.*

Seni mutlu ettiğim anılar neden hep bu kadar az bilmiyorum. Keşke elimde olsaydı Aral... Elimde olsaydı canını bile sıkmazdım Aral.

Aral derin bir nefes alarak başını bana doğru yaklaştırdı ama sanki uyurken bile omzumun bilincindeymiş gibi çok yaklaşmadı oraya. Başını başıma yasladı varla yok arası. İçim gitti bu harekete. Karnımdaki eli usulca göğsüme doğru kaydı ve boynuma yerleşti uyurken. Başparmağı tenimi okşarken uykusunda nabzımı aradığını fark ettim. Sanırım uyku ve uyanıklık arasındaydı ve zihni en ufak uyanma belirtisine karşın ilk işlev olarak benim nabzımı kontrol etmeyi düşünüyordu. İnanılmazdı. *Uyurken bile beni düşüyorsun sevgilim, aynı ruhtan yaratılmışız sanki. Ben de uyurken bile seni düşündüm Aral, seni düşünmemiş olsaydım buraya gelemezdim...*

Aral, nabzımı kontrol edip başparmağı tenimi sevgiyle okşarken gözlerini araladı usulca. Benim onu izlememi beklemiyordu açıkça. Gözbebekleri büyüdü benim onu izlediğimi görünce. İçi gitti, görebildim bunu gözlerinde. Gözlerim hâlâ kanlıydı muhtemelen. Yutkundu usulca. Sıcak büyük eli yanağıma usulca yerleşirken kıyamıyor gibi varla yok arası dokundu. Başparmağı canımı acıtmaktan korkar gibi gözkapağımı hafifçe yukarı itti ve gözbebeğime baktı. Doktor olmak ona ne kadar çok yakışıyordu... *Ama sevgilim, ikimizin de elleri kan oldu...*

Gözbebeğime bakarken, "Adın ne bebeğim?" diye sordu bana.

Tüylerim diken oldu o an. Bu soru bilincimin yerinde olup olmadığı için sorulmuş sıradan bir soru değildi. *Hafızamdan endişe ediyordu...*

Gözlerine sevgiyle bakarken, "Lina Çakırca," dedim düşünmeden. O an sesim beklediğimden daha kısık çıktı. Sebebini hemen anladım. *Bolesław'la dövüşürken boynumu sıktığı içindi...*

Aral'ın gözbebekleri cevabımla büyürken yutkundu usulca. Eli yanağımdan boynuma inerken tenimi okşadı canımı yakmaktan korkarak. Tekrar nabzımı bulurken parmakları, dirseği üzerinde hafifçe doğrulup dudaklarını alnıma bastırdı içi giderek. Alnım öylesine seçilmiş bir yer değildi. Ateşimi ve terleyip terlemediğimi kontrol etti. Geri çekilip bir anlığına yatağın sağında duran monitörden vital bulgularıma baktı. Sonra tekrar bana baktı ilgiyle.

"Ağrın var mı sevgilim?" diye sordu gözlerime bakarken.

Sevgiyle baktım yüzüne. Keşke tüm dertlerini alabilseydim ondan tümüyle...

"Yok sevgilim," dedim kısık sesimle. "Biraz uyuşuk hissediyorum."

Kafasını salladı usulca. "Morfin ve fentanilden ötürü," diye açıkladı bana yumuşacık bir sesle. Kalbim acıdı. Çaresizce acı çektiğim için aklını kaybetmiş olmalıydı. Bana biraz olsun iyi hissettirmek için canını vermeye hazır bir hale gelmiş olmalıydı. "Akşama kadar geçmiş olacak," diye garanti verdi bana.

Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama iç çekti gözlerime bakarak. Yüzüme eğilip yanağımı öptü içi giderken. "Öpebilir miyim?" diye sordu nefes alır gibi. "Acıtır mı canını?"

"Öp lütfen," dedim içim giderek ona. "İyileştiriyor beni."

İç çekti dertle ve tek devası benmişim gibi öpücükler bıraktı yüzüme uzun uzun. İç çektim yüzüme öpücükler bırakırken. Ardından dudakları usulca boynuma yöneldi bir alışkanlık gibi ve dudaklarını boynumda gezdirirken boynumdaki izleri öptüğüne emindim. İçim gitti ona. Sol elim alışkanlıkla ensesine yerleşti. Saçlarını okşadım.

"İyi misin sevgilim?" diye sordum.

Öpücükleri yanağıma, oradan da sol gözüme ilerlerken soruma cevap vermek yerine, "Sen iyi misin bebeğim?" diye sordu tenime.

"İyiyim," dedim içinin rahatlaması için. "Gerçekten."

Sol gözümü gözlerime zarar vermekten korkarak ufacık öptü. Varla yok arasıydı. "Ben de iyiyim o zaman," dedi kirpiklerimin üzerine. "Sen iyi ol yeter bana."

Sevgiyle doldu içim. Onu endişelendirdiğim için özürler dilemek istedim ama hiçbirinin yaşadıklarını geri alamayacağını biliyordum. Ona bir özürden daha fazlasını vermem lazımdı. Ona, onu ölene kadar gönlümce sevebileceğim bir hayat vermem lazımdı.

İçim giderek gözlerine bakarken, "Seni çok seviyorum," dedim.

Gözlerinden onlarca şey geçti. "Çok âşığım sana," dedi nefes verir gibi. "Senin için ölürüm Lina."

Yanağını okşarken, "Öyle söyleme," dedim kısık sesimle sitem ederek. "Benimle yaşa istiyorum."

Gözlerime baktı sevgiyle ve diş sıktı bir saniyeliğine. Bize bunları yaşatan herkese öfkeliydi. "Bazı insanlar böyle yaşar, diye değil," dedi söz verir gibi dudaklarımın üzerine.

"Biz nasıl istiyorsak öyle yaşayalım diye," diye tamamladım onu öpmeden önce.

Birbirimizi tüm sevgimiz, endişelerimiz ve acılarımız için öptük. Benden ayrılıp gözlerime baktı.

Sağ eli enseme yaslanmış, beni dudaklarına yakın tutuyordu. "Gerçekten iyi misin Lina? Bir yerin ağrıyor mu?"

O bir yerin omzum olduğunu ama söyleyemediğini biliyordum. Jadwiga'dan etimle kemiğimle nefret ettim. Aral, omzumu temizlerken birkaç bulanık anım vardı çığlıklar attığım. Canından can gitmiş olmalıydı. Onun yüzünden omzumun damgalandığı düşüncesi, kâbusu olmuş olmalıydı.

Sol elimin parmakları güzel yüzünü okşadı. "İyiyim gerçekten Aral," dedim kararlıkla gözlerine bakarken. "İyi olacağız. Geçip gidecek her şey ve biz kalacağız geriye."

Gözlerime baktı iç çekerek. Söyleyecek çok şeyi vardı da söylemedi sanki. Dile getirmek istemedi. Utandı belki de kendinden. Aral Çakırca, hep sevdikleriyle sınanmış ve sevdiklerini koruyamadığı için onların başına gelen her şeyden kendini mesul tutmayı öğrenmiş çünkü... Benim gibi...

"Biz kalacağız geriye," dedi sonra gözlerime bakarak.

Derdini anlatmak için, onu yaşayabilmek için kendini yalnız kaldığımız bir ana sakladığını anladım. Zorlamadım onu bu yüzden. En azından Alin uyandığı ve benim de rahatça hareket edebildiğim bir zamana sakladım içimde dertle. Kafamı anlayışla salladım. Birkaç saniye sessizce yanağını okşadım. Avucumu öptü.

"Deniz iyi mi?" diye sordum merakla.

"İyi," dedi gözlerime bakarken. "Merak etme. Aslan gibi."

İçim rahatladı. "Ada iyi mi?" diye sordum bu kez güzel gözlerine bakarken.

Kafasını salladı usulca. "İyi," diye onayladı beni.

O an aklıma Kotan'ın Marek'le konuştukları geldi. Aceleyle, "Nefes Mavi..." demiştim ki kafasını salladı. "Biliyoruz bebeğim," dedi gözlerime bakarken. "Sayıklıyordun."

Tüylerim diken diken oldu. Aral'a kimbilir başka neler söylemiştim...

"Metehan Alanbay'ı zayıf düşürmek için Nefes Mavi'ye suikast yapacaklar," diye mırıldandım.

Kafasını salladı. "Nefes Mavi'nin gizlice yürüttüğü bir insansız savaş uçağı projesi varmış. Nefes Mavi'ye bu yüzden Anka kod ismini takmışlar," diye açıkladı kısaca. Nefes Mavi Alanbay hem savaş pilotu hem de mühendisti. Adını Milat'tan duymuştum daha önce. "Alp Diyar, Nefes Mavi'yi korumak ve projeden haberdar olup Rusya'ya sızdırmaya çalışan

hainleri bulmak için görevlendirdi. Alanbaylar dikkat çekmemek için gidemiyor."

Anladım, der gibi kafamı salladım. "O zaman bu gece Alp Diyar burada olmayacak mı?" diye sordum merakla.

"Belli olmaz," dedi gözlerime bakarken. "O herif bir bakmışsın omzunda Nefes Mavi'yle gelmiş."

Gülümsedim hafifçe. Alp Diyar öyle biriydi gerçekten. Aral ve Milat gibi hayvansı bir dayanıklılığı vardı. Aklıma Aral'ın, Bolesław'la dövüştüğü anlar gelirken yine içim giderek baktım ona. Öyle gözü dönmüştü ki Bolesław gibi bir Kızıl Joker'den tek bir fiske bile yememişti. Onu bu raddeye getiren her şeyden nefret ediyordum ama bu kadar güçlü olduğu için Tanrı'ya her an şükranlarımı sundum. Hayrandım ona dair her şeye.

Aral'ın gözlerine bakarken bir an hayran olduğum ilk adamı düşündüm. "Peki babamdan haber var mı?" diye sordum kısık bir sesle. Babama o kadar güveniyordum ki son iki senede onun neler yaptığını öğrendikçe onun ölebileceğine bile inanmayacak duruma gelmiştim.

Aral'ın gözlerinde bir parça can sıkıntısı gördüm. "İkisinin de iyi olduğunu biliyorum sadece."

"Annem ne zaman gitti?" diye sordum bu kez.

"Seni buraya getirdiğimde Pars da anneni aldı."

Takas yapılmıştı yani... Kafamı salladım. Düşündüğüm gibiydi her şey şimdilik. Bir tek Marek ve Bolesław'ın ölümüydü sorun ama babamın halledeceğini biliyordum içten içe. O bir şekilde hallederdi.

Gözlerimi bir anlığına Alin'e çevirdim. Annemin yokluğunda ödü kopmuş olmalıydı. Ona bakarken içim öfkeyle doldu. Bu dünya üzerinde sevdiğim herkesin canını yakmış, onları ölecek kadar korkutmuş, ağlatmışlardı. İntikamımı öyle şiddetle alacaktım ki beni kimse durduramayacaktı.

"Alin'e baktığın için teşekkür ederim sevgilim," diye fısıldadım güzel gözlerine bakarken. Alin'e onun baktığına emindim. Saçlarını bile uyumadan önce muhtemelen Aral'a ördürmüştü.

Eğilip dudaklarımdan öptü beni ufacık. "Etme güzel bebeğim," dedi içi giderek. "Her şeyi yapabilsem keşke senin için..."

"Yapıyorsun zaten," dedim minnettarlıkla. "Olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Sol gözümden öptü yine. "Bilmeyeceksin zaten," dedi net bir sesle. "Hep bir Aral'ın olacak senin."

Elimi sol ensesine yasladım gözlerimi sevgiyle kapatırken. "Senin de hep bir Lina'n olacak."

Yüzünü omzuma dokunmadan boynuma gömdü yorgunmuş gibi. Kolları, Alin'le birlikte bana sarılırken iç çekti. "Ne olur iyi ol Lina," diye fısıldadı boynuma. "Ben senin gözyaşlarınla mücadele edemem, ne olur iyi ol."

İçim gitti ona. Burnum sızladı ama ağlamadım. Yutkundum usulca. Burnumu çektim. "Ağlamayacağım," diye söz verdim.

"Burnunu çekmek de yok," dedi o da.

"Tamam," diye mırıldandım.

Boynumdan öptü ve benimle yüz yüze geldi. Gözlerime baktı içi giderek. "Seni bırakmak istemiyorum."

Yutkundum. Biliyordum. Ben de bu yataktan çıkmak istemiyordum hiç.

Sol elimi yanağına yasladım. "Bırakmayacaksın zaten," dedim, sanki ne demek istediğini anlamamış gibi.

Yüzünü avucuma yasladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle. Gitmemi istemiyordu ama karşımda da duramıyordu.

"Biliyorum sevgilim," dedim sevgiyle. "Ama güneşin yarın bizim için doğmasını çok istiyorum." Yanağını okşadım. "Keşke Tanrı'yla konuşabilseydim Aral," diye sitem ettim. "Keşke onu bir şans için ikna edebilseydim..."

"Sana bakıp da kıyabilecek bir Tanrı yok Lina," dedi gözlerime bakarken. "Bu kez senin istediğinin olmasına izin vereceğinden şüphem yok."

Buna inanmak istedim. Bunu Aral söylediği için inanmak istedim. Aral söylüyorsa eğer doğru çıkardı. Aral'a inandım. Umudumu tazeledim. Kendime güvenim arttı. Üzerimdeki etkisi muhteşemdi.

"Ama yine de seni bir saniye bile yanımdan ayırmak istemiyorum," diye mırıldandı sitemle.

Tanrı'm... Ne kadar tatlıydı. Yoksa o benim âşık olduğum kocam diye mi bana öyle geliyordu?

"Ufacık ayrılacağım," dedim içini rahat ettirmek için. "Bir saatçik falan."

"Saniyelerin bile hesabını yapıyorum ben Lina."

Üzüldüm öyle söyleyince. "Yapma, dersem yüzsüz mü olurum?" diye sordum üzülerek.

Kaşlarını çattı hafiften. "Hiç de bile," dedi ve uzanıp sol gözümün hemen yanından öptü beni. Gözlerim şu an çok hassas olduğu için onları

öpemiyordu. "Senin her şeye iznin var," dedi tenime. "Bir tek senin her şeye iznin var Lina."

Yüzümü ona sürttüm bir kedi gibi. "Sana çok âşığım. Sana çok âşığım. Sana çok âşığım," diye fısıldadım.

"Bak ya," diye fısıldadı iç çekerek. "Bu kadar tatlı olman suç."

Kendimi tutmayıp gülümsedim. "Kocam çok tatlı olduğu için."

Burnunu yanağıma sürterken, "Lina, Lina, Lina," dedi iç çekerek. "Öyle söylersen kocan seni kendisine bağlar sevgilim."

Güldüm hafifçe. Çok tatlıydı. O sırada Alin, "Lina'cığım," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

"Lina'cığım," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

İkimiz de gözlerimizi Alin'e çevirdik.

Mavi gözlerini aralayıp bana baktı o da ve uyandığımı görünce heyecanla gülümsedi. "Lina'cığım," dedi hemen yukarı tırmanırken.

Onu kollarıma alırken, "Günaydın minik sincap," dedim sevgiyle.

Omzuma dokunmamak için bana kollarımın altından sıkıca sarılıp yanağımı öptü. "Lina'cığım," dedi gözleri dolarken. "İyi misin artık?"

Elimi yanağına yaslayıp okşadım. "İyiyim bir tanem," derken nemlenen kirpiklerini okşadım. "İyi olacağım," dedim söz vererek. "İyi olacağız."

Bu gece yalnızca hayatımızı değil Alin, anne ve babamızı da kazanacağım geri. Söz veriyorum Alin. Yapacağım. Durduramayacaklar beni. Yapacağım.

"Annem gitti Lina'cığım," dedi üzüntüyle. "Babam da yok."

Kafamı salladım. "Biliyorum bebeğim, akşam onları almaya gidip sabah onlarla geleceğim. Söz."

Sıkıca sarıldı bana. "Gitme," dedi üzüntüyle. Yüzünü boynuma gömdü. "Yalnız kalmak istemiyorum Lina'cığım. Gitme. Gidince canını yakıyorlar, gitme."

Burnum sızladı öyle söylediğinde. Henüz minicik kalbi ve içinde yeşerttiği yaşından büyük dertleri...

Ona sarıldım sıkıca. Aral da sırtını okşadı sevgiyle. Uzanıp saçlarından öptü onu. "Hiçbir zaman yalnız kalmayacaksın," diye söz verdi ona.

Alin'e söz vermesi benim için o kadar büyük bir anlam taşıyordu ki sol elimle de onun yüzüne dokundum. Sonra onu da çektim göğsüme. Omzuma dikkat ederek başını göğsüme yasladı Aral da. İkisine da sıkıca sarıldım. Keşke ikisini de göğsümde saklayabilseydim...

Aral, Alin'in saçlarını okşarken kapı çalındığında ikimizin de gözleri oraya çevrildi. Aral hafifçe doğrulup alnımdan öptü ve yataktan kalktı

usulca. Kapıyı açtı hafifçe. Bense Alin'e sarılıp onu öperken içini rahatlatmaya çalıştım.

O sırada Ender teyze, "Uyandırdım mı anneciğim?" diye sordu Aral'a.

Gözlerimi kapıya çevirdim ben de.

"Hayır canım," dedi Aral yumuşak bir sesle ve hafifçe kenara çekildiğinde Ender teyzeyle göz göze geldik.

"Günaydın Ender teyze," dedim hafifçe gülümseyerek.

Ender teyze şaşkın ve mutlu bakışlarla içeri girdi. "Lina," dedi nefes verir gibi. Yanıma otururken ben de kalkmaya çalıştım. Beni durdurdu.

"Kalkma bir tanem," dedi sevgiyle. Narin elleri yanağıma dokundu canımı yakmaktan korkar gibi. "İyi misin? Ağrın sızın var mı?"

"İyiyim," dedim dürüstçe. "Teşekkür ederim her şey için."

"O nasıl söz," dedi hafifçe kızarak. "Kızımıza bakmayacağız da kime bakacağız..."

Göğsüm ısındı öyle söyleyince. Beni gerçekten kızı gibi gördüğüne adım kadar emindim. Bir şey diyemedim. Aral hafifçe güldü. Yüzünün gülmesi içimde çiçekler açtırdı. O hep gülsün istiyordum.

Ender teyze gülümseyerek bana sarılan Alin'e baktı. Sırtını ve saçlarını okşadı. "Gözün aydın güzeller güzeli bebeğim. Mutlu musun?" diye sordu gülümseyerek.

Alin gülümseyerek kafasını salladı. "Ben zaten biliyordum," dedi güvenle. "Ayal'cığım sabah olunca Lina'cığım iyi olacak, demişti."

İçim gidiyordu ona. Aral'a baktım minnettarlıkla. Bana gülümseyerek göz kırptı. Ender teyze hafifçe gülerek onu gıdıkladı.

"Aman da aman ne kadar akıllı, güzel, bal küpü bir kız bu," diye sevdi Alin'i.

Alin kıkırdadığında biz de gülümsedik. Ender teyze Aral'a baktı ilgiyle. "Kahvaltıyı buraya göndereyim değil mi bir tanem?" diye sordu. Ardından bana baktı. "Bol bol dinlen Lina. Yorma sakın kendini."

Aral, annesini onaylarken, "Evet lütfen canım," dedi. "Lina için yoğurt, muz ve bir bardak su hazırlatır mısın?"

Ender teyze onu onaylarken Alin, beklentiyle Aral'a baktığında Aral ona gülümsedi. "Alin ve ben de burada kahvaltı edeceğiz," diye ekledi.

Alin ona gülümseyerek öpücük attı. Gülümsetti bu beni. Ender teyze Alin'i sevip bana gülümsedi ve kahvaltı hazırlatmak için odadan hemen çıktı.

Aral da yatağa oturdu yavaşça. Alin'in yanağına dokundu. "Lina'yı kaldırmama yardım eder misin minik sincap?" diye sordu ona yumuşak bir sesle.

Onu incitmek istemediği için sormuştu bunu. Alin böylece üzerimden yavaşça kalktı. "Nasıl yapacağım?" diye sordu Aral'a hevesle.

Aral ona, "Yavaşça tutup oturmasına yardım edeceğiz," dedikten sonra gözlerini bana çevirdi.

Ellerini belime yerleştirdi, Alin de kolumu tuttu hafifçe. Aral güçlü kollarıyla yavaşça doğrulmama yardım ederken ellerine tutundum ben de. Doğrulduğumda bir anlığına gözlerimde siyah noktalar oldu ama hafifledi hemen. Şiddetli değildi.

Aral, "İyi misin?" diye sordu yüzüme ilgiyle bakarken.

"İyiyim," diye onayladım onu sevgiyle.

Neredeyse iki gündür yattığımdan ve ağrılarımın azalması için Aral bana morfin verdiğinden kaslarımda uyuşma olması veya ortostatik hipotansiyon* yaşamam normaldi fakat baş dönmesi yaşamadım. Bünyemi iki senede iyi eğitmiştim. Yine de bir-iki dakika zaman verdi bana. Üzerimdeki kıyafetleri o an fark ettim. Siyah bir şort ve sporcu atleti giyiyordum. Kıyafetler canımı acıttığı için olabildiğinde az şey giydirmişti bana muhtemelen.

Başımın dönmediğinden emin olduğunda ellerini sağ uyluğuma koyup bacağımı hafif hafif sıkmaya başladı.

"Nasıl hissettiriyor?" diye sordu.

"Uyuşuk," diye mırıldandım.

Kafasını sallarken, "Morfinden," diye açıkladı.

Kafamı salladım. Sağ bacağımı hafifçe hareket ettirdi yüzüme ilgiyle bakarken. İki gündür hareket etmeyen kaslarım titredi hafifçe.

Bacağımı kendisine doğru çekerek esnetmeye başladığında, "Ben bacağını esnetirken derin nefes alıp ver bebeğim," dedi.

Söylediğini yapıp derin bir nefes aldım. O bacağımı bana doğru ittiğinde verdim usulca. Hem akciğerlerimi açmaya hem de kaslarıma gerekli oksijeni temin etmeye çalıştım. Alin de minik elleriyle bacağımı yumuşakça sıkarken gülümsedim ona.

---

* Yatar veya oturur pozisyondan hızla ayağa kalkıldığında kan basıncında ani bir düşüş yaşanması durumudur.

"Ben de doktor olacağım Lina'cığım," dedi gözleri sevgiyle parlarken. "Bir daha hiç canın yanmayacak. Ayal'cığım gibi olacağım. İyileştireceğim seni."

Sevgiyle öptüm onu. Sonra da Aral'a baktım. Ben de Aral gibi olmak isterdim hep... Aral bana göz kırptı sevgiyle. Sağ bacağıma birkaç dakika boyunca masaj yaptı. Sonra dizime bir öpücük bırakıp diğer bacağıma geçti. Bolesław sol baldırımı bıçaklamıştı ama çok içeri girmesine izin vermemiştim. Birkaç dikiş atıldığını hatırlıyordum. Aral muhtemelen o yarama da bakıyordu ilgiyle. Sıcak ellerini sol uyluğuma yerleştirip sevgiyle okşadı önce, sonra da hafifçe sıktı.

"Acıyor mu?" diye sordu baldırımı kastederek.

Üzülmemesi için kafamı iki yana salladım. "İyiyim," dedim net bir sesle ama sesim kısık çıktı.

Kafasını salladı. "Çok derin değil baldırındaki yara," dedi ses tonuna hiçbir şey yansıtmamaya çalışırken ama gözleri ne kadar üzüldüğünü söylüyordu zaten. "Ama yürürken dikkat etmen gerek."

Kafamı salladım ama bu gece dikkat etmeyeceğimi ikimiz de biliyorduk.

O sırada odanın kapısı çaldı. Aral, "Girin," dedi gözlerime iç çekerek bakarken.

Kapı açıldı tekrardan. Kuzey, Güney ve Batı belirdi. Onunla göz göze geldiğimizde gülümsedim. Doğru düzgün özlem gideremediğimiz bile.

Üçü de içeri girerken, "Yengelerin en güzeli," dedi Güney gülümseyerek bana yaklaşırken. "Deniz abim duymasın."

Gülümsedim bu söylediğiyle. "Şapşalsın."

Bana göz kırpıp Aral'a baktı. "Gördün mü nasıl güldürdüm ama yüzünü."

Aral minnettarlıkla gülümsedi. "Eyvallah."

Güney, Aral'ın omzuna vurup yatak masasıyla bana yaklaştı. "Şöyle koysam sorun olur mu canım?" diye sordu Aral'a.

Aral ellerini uyluğumdan çekerken, "Koy canım," diye onayladı onu.

Güney bacaklarımın üzerinde duracak şekilde bıraktı masayı. "Afiyet şifa olsun canım yengem."

Gülümsedim ona. "Teşekkür ederim canım."

Batı merakla yaklaşıp ellerini yatağa yaslayarak bana yakından baktı.

"Canın yanıyor mu Lina'cığım?" diye sordu merakla.

Sevimli suratına baktım. "Acımıyor," dedim yanağını okşarken.

"Öpebilir miyim?" diye sordu bu kez.

Ona içim gitti. Yanağımı uzattım. Ufacık öptü beni parlayan gözleriyle. "Hep dua ettim senin için Lina'cığım," dedi yüzüme sevgiyle bakarken. "Canın hiç acımasın, iyi ve mutlu ol, hep abimin yanında kal diye dua ettim. Annem çocukların duası kabul olur, dedi."

Göğsüm ısındı. Uzanıp sevgiyle alnından öptüm onu. "Teşekkür ederim bir tanem," dedim sevgiyle. Minnettar hissettim duası için. Duasının beni kutsayacağına inandım tüm kalbimle.

Kuzey, "Geçmiş olsun," dediğinde gözlerimi ona çevirdim.

Her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak için gözlerine baktım ama duygularını saklamakta çok iyiydi ve bir şeyler anlamaya çalıştığımı anlayarak gülümsedi.

"Kürkün artık yeterince kalın," dedi gözlerime bakarak.

Bunun bir tebrik cümlesi olduğunu, akademide kaldığım süreçte öğrenmiştim. Çok sert bir sınavdan geçip hayatta kalan Tilki'ye söylenirdi bu. Aynı zamanda daha zor görevlere gitmeye hazırlanmasını işaret ederdi.

Kafamı sallarken gözlerine inançla baktım. *Kürkümü kalınlaştırdım, biledim dişlerimi, hadi sarayı yakalım; öldürelim majestelerini...*

Aral bana yoğurt ve muz yedirdi. Ben yiyebilirdim ama o yedirmek isteyince karşı çıkmamıştım. Alin ve Batı bizimle kahvaltı yapıp sonra da aşağı inmişlerdi. İkimiz baş başa kalmıştık.

Aral yatak masasını kaldırırken onu izledim. Kenara kaldırıp yatağa döndü ve en yakınıma oturdu usulca. İki gün önce gözlerinin feri sönmüştü sanki ve daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Kara Çakı'nın ne demek olduğunu gerçek anlamıyla görmüştüm o an. *Kara Çakı, bir lakap değil yalnızca. Bir metafor... Azrail'in tırpanla anılması gibi tıpkı. Aral'a, nefretinden gölgesinde bir ölüm büyüttürmüşler...*

Şimdi içinde kendimi görmeyi çok sevdiğim gözleri yalnızca yaşam vaat etmiyor olsa da en azından iki gün önceki gibi sönük de değildi. Ama yine de ne sol omzuma değiyordu gözleri ne boynuma; ne de kan dolan gözlerime bakabiliyordu birkaç saniyeden daha fazla... Bu yüzden gözlerinin içine baktığımda yine bakamadı gözlerime, gözlerini kapattı usulca. *Şeytanlarımız bizi iyi tanıyor Aral, hep en çok sakladığımız yerlerden vuruyorlar.*

Gözlerine bakarken, "Aral," dedim kısık çıkan sesimle. "Nasılsın sevgilim?"

O benim nasıl olduğumu sormuştu bir kez ve hayatım değişmişti. Bir insanın halini sormak yaşamaya heveslendirebilirdi onu şüphesiz, uçurumdan alabilirdi. Ne zaman uçuruma baksam Aral da benim içime bakar, nasılsın, diye sorardı. İçime uçurum değil o baksın isterdim bu yüzden.

Gözlerini açıp kaçtığı gözlerime baktı dertle iç çekerek. Onu ilk tanıdığımda dünya ona sıra sıra dert olsun diye adını Aral koymuşlar sanırdım ama sonra o her şeyin üstesinden geldi, dert diye başına bir ben kaldım.

"Şimdi sorma," dedi benim gibi. Ne zaman anlatırsam ağlayacağımı hissetsem yarına bırakırdım tesellimi. "Yarın sorarsın."

Müzayede bugün resmi olarak 23.57'de başlayacağından 00.00'da onu görebilir ve nasıl olduğunu sorabilirdim muhtemelen ama onun bana her zaman gösterdiği nezaketi gösteremedim. Ben Aral Çakırca değildim çünkü Lina Çakırca'ydım. *Sonradan Çakırca.*

Usulca ona yaklaştığımda kollarını bana açtı hemen. Sol kolumdaki ufak sızıyı umursamadan kollarımı boynuna sardım. Aral beni kolayca dizine oturturken yüzümü boynuna gömdüm. Kokusunu içime çektim önce. Boynunu öptüm sevgiyle. Sol elimi ensesine yaslayıp saçlarını okşadım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım göğsüm yanarken onun için. "Çok üzülmüş olmalısın sevgilim. Seni bu kadar üzdüğüm için özür dilerim. Sana yaşattığım her üzüntü için Tanrı'dan af dileyeceğim."

Beni omzuma dikkat ederek sıkıca sararken, "Sakın Lina," dedi. "Sakın bir daha söyleme öyle şeyler. Hiçbir şeyin suçlusu sen değilsin." Şakağımdan öptü beni, hâlâ beni teselli etmekti derdi. "Ödettim birine bedelini. Sıra diğerlerinde."

Daha sıkı sarıldım ona onu kaybetmekten korkarak. Fakat iki gün önce Bolesław'ı nasıl yendiğini kendi gözlerimle görmüştüm. Aral belki de gölgesinde bir ölüm yetiştirdiğinden güneşte bu kadar parlıyordu. Bu kadar yaşam gibi hissettiriyordu. *Onu yaşamadan ölmek istemiyordum.*

Sevgiyle öptüm boynundan bir kez daha. Ardından dudaklarımı sol omzuna, gömleğinin altında olsa bile yerini ezbere bildiğim yanık izine bastırdım. Aral'ın tüm bedeni gerildi anında. Artık onunla benzer bir izi taşıyordum omzumda ama zerre dert etmiyordum bunu kendime. Bir tek

kalpli benim için üzülüyordu kalbim, Aral beni ilk oradan öptüğü ve o benimi çok sevdiği için.

"Yapma Lina," dedi Aral yumuşak ama kırık dökük bir sesle.

Onu dinlemedim, buz mavisi gömleğine tekrar bastırdım dudaklarımı. Sevgiyle öptüm onu. "Sorun değil Aral," diye fısıldadım sevgiyle. "Önemli değil sevgilim."

Aral söylediklerimle daha da gerildi. Öyle sıktı ki kendini içim acıdı. Ağlamamak için kendini sıktığını biliyordum. Kolay kolay ağlayamadığını biliyordum. O Aral Çakırca'ydı çünkü. Hem ağlamasından korktuğumdan hem de bakarsam onu ağlamaktan alıkoymaktan çekinerek bakmadım yüzüne. Sırtını okşadım sevgiyle.

Beni kendisinden uzaklaştırdığında ileri gittiğimi düşündüm ama yüz yüze geldiğimizde Aral'ın sol gözünden akan bir damla yaş gördüm kısa bir anlığına, sonra sol omzumdan kaçar gibi yüzünü boynumun sağ tarafına gömüp sıkıca sarıldı bana. Gözlerim doldu o an.

Babasıyla arası kötüyken en korktuğu şeydi omzumda kendi baş harfini görmek ve şimdi babasını affetmeye yaklaşmışken annesine zarar veren bir örgüt karısının omzuna onun baş harfini dağlamıştı. Aral'ın iyi ki Aral koymuşlar adını. Belki de taşıyamazdı bu kadarını...

Yüzünü boynuma bastırırken, "Seninle evlendiğim için," dediğinde yutkunamadım. Halbuki onun canını yakmak için öyle diyorlardı. Jadwiga tacı giymesin diye her şartta saldıracaklardı bana.

"Aral..." demiştim ki o devam etti.

"Daha erken gelemediğim için kendimi affedemiyorum Lina," diye sızlandı boğuk sesiyle. Omuzları hafifçe titrerken kesik nefesi boynuma çarptı. "Sana ağlayacak gibi hissetmeden bakamıyorum..." Durmak zorunda kaldı, ağlayan sesini sakladı benden. "Sikeyim," diye fısıldadı pişmanlık içinde. "Sesini aldı o müsvedde elimden Lina. Güzel boynunu aldı. Gözlerini aldı Lina. Taptığım o güzel omzundaki beni aldı Lina. Seni öptüğüm ilk yeri aldı."

Gözlerim dolsa da ağlamamak için tavana baktım. Saçlarını okşadım sevgiyle. "Sakın bir daha evlendiğimiz için pişmanmış gibi şeyler söyleme," dedim kızar gibi. "Seni üzmek için yaptılar Aral, evlensek de evlenmesek de geleceklerdi peşimden. Hem evlendiğimizi öğreneceğini biliyordum ben." Omzunu öptüm tekrar. "O aptal hiçbir şey alamaz senden," dedim sonra. "Sesim, boynum iyileştiğinde geri gelecek ve gözlerim bir iki haftaya kadar iyileşecek. Bu gece bize hayat kazanıp omzumu güzel

bir plastik cerraha göstereceğim. İyileşince de omzumdaki benin dövmesini yaptıracağım. Eskisi gibi olacak aynı."

Sıktı beni kolları arasında. Sanki göğsünün ağrısı geçsin diye beni göğsüne bastırıyordu. Yanıt veremedi sesini duymamı istemediğinden. Kendisini sıktığını sırtından anlayabiliyordum. Kendimi ne kadar sıksam da gözümden bir damla yaş süzüldü.

"Yaşadığımızdan bile bizi pişman etmek istiyorlar Aral, benimle evlendiğine pişman olursan çok üzülürüm."

"Değilim," dedi boğuk bir sesle. "Karım olmanı çok istiyorum ve seviyorum hâlâ."

"Ben de," dedim dolu gözlerle gülümseyerek. "Yemin ederim Aral iki senedir beni en mutlu eden şey bu." Saçlarını okşadım sevgiyle. "Mecbur kaldığımız şeylerin pişmanlığını içimizde yaşatırsak kazandığımız hayat bile cehennem olacak bize. Bir cehennemden çıkıp kendi cehennemimizi yaratmanın anlamı yok sevgilim. Bırak da her şey bu cehennemde kalsın," dedim sırtını okşarken. "Daha erken gelmediğin için minnettarım. Ada'nın zamana ihtiyacı vardı. Ve bizim de inandırıcı olmamız gerekiyordu. Marek'i öldürmek planımda yoktu ama eğer yaşıyor olsaydı her şey inandırıcı olmak zorundaydı." Omzunu öptüm. "Pişmanlık senin hakkın değil Aral. Zaten sana ait olmayan yükü bile taşıyorsun sırtında ama bu olmaz güzel kocam. Bunu almana izin vermem."

Birkaç dakika sustu yalnızca. Uzun uzun yutkundu. Derin derin nefes aldı boynumda. İri elleri sırtımı okşayıp iyi olduğuma ikna oldu sanki.

"Seni kaybedemem," dedi sonra boynuma nefes verir gibi. "Seni çok seviyorum Lina. Seni kaybedemem."

Omzunu öptüm sevgiyle. "Seni o kadar çok seviyorum ki eğer sen olmasaydın buraya kadar gelemezdim," dedim zerre kadar boş teselli barındırmadan. "Eğer sen olmasaydın Aral, bu kadar yaşamak istemezdim. Senden önce yaşamak bu kadar anlamlı değildi benim için. Biliyorsun... Her şeyi biliyorsun." Saçlarını okşadım sevgiyle. "Kaybetmeyeceğim," dedim net bir sesle. "Seninle bir ömür yaşamadan kaybetmeyeceğim Aral. Artık o kadar sınırdayım ki böyle bir seçenek yok benim için. O kadar inanıyorum ki kazanacağıma, sanki kaderimi kendi ellerimle yazıyorum."

Boynumdan öptü beni iç çekerek. "Benim kaderimi yazmanı öyle çok isterdim ki Lina..." dedi tamamen bana teslim olmuş gibi. Ardından hafifçe geri çekildi ve yüz yüz geldi benimle. Kızaran gözleriyle benim kan dolan gözlerime baktı.

Sol avucunu yüzüme yasladı sevgiyle ve kıyamayarak gözaltımı okşadı. "Sınırdayım," dedi benim gibi. "Artık kaybetmek diye bir şey yok."

Kafamı sallarken usulca uzanıp dudaklarından öptüm onu içim giderek. İkimizin de gözleri kapanırken ruhlarımızın birbirine bağladığını hissettim bir kez daha. Aral elini başımın arasına koyup sıkıca tutarken beni; başını sağ omzuna yatırıp derinden öptü beni. Ömrümü ona vermek ister gibi öptüm onu. İçim giderek öptüm. Bırakmak istemeyerek öptüm onu. Bir daha öpemeyecek gibi öptüm.

Nefes nefese ayrıldığımızda birbirimizin gözlerinin içine baktık. "Bazı insanlar böyle yaşar, diye değil," diyen bendim bu kez dudaklarının üzerine.

Kızaran gözleri alev alev yanıyordu. "Biz nasıl istiyorsak öyle yaşayalım diye," dedi yemin eder gibi.

"Sen söylersen olur," dedim yüzünü ellerimin arasına alırken.

Ellerim arasına aldığım yüzünün her santimini öptüm. Birkaç dakika sürdürdüm bunu. Aral'ın omuzları gevşeyene, mest olarak başını geriye yatırana kadar öpücüklere boğdum onu. Son durağım dudaklarıydı. Öpücük üzerine öpücük bıraktım. Elini başımın arkasına koyup kısa minik öpücüklere dayanamıyormuş gibi uzun tek bir öpücük aldı benden. Gülümsedim dudaklarına.

Dudaklarımdan hafifçe ayrılıp, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım," dedim kararlılıkla. Zırhımı giymeye hazırdım artık. "Bu gece güneşi getireceğim sana." *Bu huzuru kaybetmekten korktuğum için kaçmayacağım savaşmaktan Aral, korktuğum için savaşacak ve alacağım...*

"Bize doğmayan her güneşin bedelini ödeteceğim," dedi o da gözlerime bakarak.

Kafamı salladım. Bu saatten sonra hiçbir şey durduramazdı beni. Kollarımızı koparırlarsa ayaklarımız vardı. Bacaklarımızı kesseler dişlerimizle etlerini koparacaktık, dişlerimizi sökseler dilimizle lanet okuyacaktık, dilimizi kesseler gözlerimizle kınayacaktık onları, gözlerimizi oysalar ruhumuz musallat olacaktı ve bin yıl huzur aratacaktık onlara ama kazanacaktık.

"Hazırım sevgilim," dedim özgüven dolu bir sesle. "Hadi aşağı inelim."

Aral, başını usulca sallarken tekrar öptü beni. Sonra da ben kucağında otururken benimle birlikte kalktı ayağa usulca. Dudaklarımdan ayrılırken ayaklarımı yere bastım. O ise düşersem tutmak için arkamda durdu.

"Eğer yaralı bacağın acıyorsa basma," dedi yumuşak bir sesle. "Seni her zaman taşırım."

Biliyordum ama bu gece yürümem lazımdı. Bu yüzden tereddüt etmeden bastım ayağımı. Yaram acıdı ama yürüyemeyeceğim kadar kötü değildi. Buna dayanmıyorsam o Şirket binasına adım dahi atmamam gerekirdi.

Aral, sağ omzumun üzerinden bana baktı. "Nasılsın?" diye sordu ilgiyle.

Gözlerimi ona çevirdim gülümseyerek. "İyiyim."

"Bacakların titriyor," dedi hissediyormuş gibi.

Kafamı salladım. "Acıdan değil." İlaçlar yüzündendi.

Kafasını salladı, anlamıştı o da. "Sen buradan ayrılmadan kaslarının toparlandığından emin olacağım," diye söz verdi. "Akşama kadar iyi olacaksın. Hesap ettim her şeyi."

İhtimaller kralı, diye geçirdim içimden. *Söyle bana Aral, bu sabahı kaç kez oynadın kafanın içinde? Bu geceyi kaç kez oynadın kafasının içinde? Kaç kez kazandın? Kaç kez kaybettin? Hayır. Kaybetmek yok.*

Aral kolunu belime sarıp beni dışarı yönlendirmeden önce çenemi kaldırıp ona baktım.

"Bana giymem için daha uzun bir şey bulabilir misin?" diye sordum. Üzerimdeki kısa şortla gezmek istemeyerek.

Hem ailesinin yanında böyle gezmek istemiyordum hem de bacaklarım kesik içindeydi.

Yumuşacık baktı gözlerime. "Tabii bebeğim."

Benimle birlikte masasının önündeki sandalyesine doğru ilerledi, sandalyenin üzerinde uzun bir eşofman altı duruyordu. Sanırım ona birkaç kıyafet getirmişlerdi o da üzerimdekileri seçmişti.

Elleri şortumun beline gitti. Usulca sıyırdı kalçamdan, sonra da sandalyeye oturup beni yavaşça kucağına çekti.

Şortu bacaklarımdan sıyırırken, "Ben giyebilirdim sevgilim," dedim ama o sağ omzumu öpüp işine devam etti. "Ben hallediyorum," dedi tatlı tatlı. *Ona bayılıyordum gerçekten...*

Eğilip eşofman altını ayaklarımdan teker teker geçirip uyluklarıma kadar çekti. Sonra tek koluyla hafifçe kaldırdı beni ve diğer eliyle belime kadar çekti eşofmanı. Oyuncak bebek giydiriyordu sanki...

İç çekerek boynumdan öpüp yüzüme ilgiyle baktı. "Oldu mu bebeğim?" diye sordu sevgiyle gözlerime bakarken. Kafamı sallayıp uzandım ve yanağından öptüm.

"Teşekkür ederim," dedim sevgiyle. "Bir de uzun kollu bir şey istiyorum."

Kafasını sallarken benimle dolabına gidip beyaz bir uzun kollu buldu. Ben karşısında dikilirken başımdan geçirdi. Omzuma dikkat ederek giydirdi beni.

"Bu nasıl oluyor sana?" diye sordum sağ kolumu geçirirken.

"Lisede giyiyordum," dedi hafifçe gülümseyerek.

Bir an duraksadım. Üzerimdeki kıyafetine baktım ilgiyle. O kadar eski durmuyordu ve bana büyüktü hâlâ. Aklıma bir anlığına gelen düşünceyle göğsüm ısındı.

"Ne oldu?" diye sorarken sol eli yanağıma uzanıp okşadı.

Gözlerimi gözlerine kaldırıp gülümsedim ona. "Eğer birlikte liseye gidiyor olsaydık ve sevgilin olsaydım, kıyafetlerin hemen hemen böyle olacaktı bana," diye mırıldandım. "Ben liseye başladıktan sonra pek uzamadım ve kilo da almadım."

Aral'ın bakışları değişirken onun da dudaklarına bir hayalin gülümsemesi yerleşti ve iç çekti çenemi okşarken. "Keşke doğduğumdan beri her adımımı seninle atıyor olsaydım Lina," dedi içtenlikle. "Keşke aynı liseye gidiyor olsaydık."

Bir an dejavu hissi sardı içimi. "Sanki daha önce konuşmuşuz gibi hissettim," diye mırıldandım.

Gülümsedi bana sevgiyle. "Sen morfininin etkisindeyken."

İç çektim. "Çok garip değil mi Aral?" diye sordum yüzüne sevgiyle bakarken. "Aklım başımda olsun ya da olmasın hep aynı şeyleri istiyorum," derken ona yaklaşıp tam önünde durdum. Ellerim beline yerleşirken başımı geriye yatırıp gözlerine baktım sevgiyle. "Gurur duymuyorum bununla ama seni unutsam bile yine seni istiyorum." Onu çok seviyordum gerçekten. "Hep sana âşık oluyorum."

Söylediklerime karşılık gözbebekleri büyürken bir eli belime yerleşip beni kendisine yasladı iyice, diğer eli yanağıma yerleşip kendisine çekti beni ve yanağımdan öptü sevgiyle.

"Beni unutman cehennemdi ama bana ikinci kez âşık olman beni her zaman teselli etti," dedi yanağıma. "Beni iki kez seçmiş olman hep özel hissettirdi."

"Zaten çok özelsin," dedim. "Ayrıca her şeyi de hatırlıyorum," diye ekledim. "*Her şeyimi.*"

Hafifçe uzaklaşıp gözlerime baktı yanağımı okşarken. "*Her şeyini* mi?" diye sordu merakla. *Her şeyimin o olduğunu biliyordu.*

Kafamı salladım. "*Her şeyimi.*"

"Sana istediğin kitapları verdiğimde üzerimde ne vardı?" diye sordu gülümserken.

Hafifçe güldüm. "Bu soru çok basit kocacığım, zaten belli renkler giyiyorsun."

Ona kocacığım, dediğim için gözlerini kapattı bir an. Derin bir nefes alıp dudaklarını ıslattı ve gözlerini açıp baktı bana. Gözlerini kırptı birkaç kez. "Az önce ne sorduğumu unuttum," dedi sonra.

Bunu söylerken ciddi olduğundan kendimi tutmayıp güldüm. "Lacivert bir gömlek, siyah bir pantolon ve siyah bot giymiştin," dedim gülümseyerek.

"Evet, bu soru çok basitti," dedi gülümserken.

Onayladım onu. Beni onaylarken öptü tekrar. Kolunu belime sarıp beni odasının dışına yönlendirirken, "Hiç kafede oturduk mu?" diye sordu bu kez.

Kafamı salladım. "Evet. Ben de sana kahve içmeyi sevdiğimi söyledim."

"Doğru. Ne içtin peki?"

"Vanilya şuruplu *latte*. Sen de *espresso* içtin."

İç çekerek şakağımdan öptü beni. "Aferin kızıma," dedi sevgiyle.

Tanrı'm... Aklımı başımdan alıyordu. Yanağını öptüm. Merdivenleri teker teker inerken iki elimden tuttu. O kadar dikkatliydi ki kalbim göğsümde eriyordu. *Eğer, bu gece kaybedersek Aral, Tanrı yok demektir. Hiçbir Tanrı, senin gibi birini yaratıp bu kadar hor göremez onu.*

Aşağı indiğimizde bacaklarımı daha iyi kullanabilir hale gelmiştim bile. Son iki senenin zorlu antrenmanların bir getirisiydi bu. Etrafta hiç çalışan yoktu. Hükümdar Çakırca, dört gün önce herkesi yollamıştı. Yalnızca ailesi, korumalar, Atilla Durmuş'un güvenerek planı anlattığı Milat'ın ekibinden bazı MİT üyeleri vardı. Bizi gören herkes baş selamı verdi.

Aral ve ben onlara baş selamı verirken ikimiz de doğrudan kış bahçesine ilerledik. Kış bahçesi Hükümdar Çakırca'nın karargâhıydı. Kış bahçesine girdiğimizde orada olması gereken herkes oradaydı. Gözler bize döndü. Gözlerimle herkesi taradım hızlıca. İki gün önce Bolesław bana saldırdığında Çakırcalara da saldırmış olmalılardı. Deniz hariç kimsede bir hasar yokmuş gibi duruyordu. Deniz'in kaşı ve dudağı patlamış, hasar alan yerleri morarmış ve şişmişti. İçim ezildi ona bakarken. Bana göz kırptı onu izlediğim için. İkimiz de benzer durumlardaydık.

Herkes satranç masasının etrafında toplanmıştı, masanın üzerinde bir kroki duruyordu, Şirket binasının detaylı bir krokisiydi bu. Bir yanında Milat diğer yanında Egemen PÖH kıyafetleriyle dikiliyordu.

Bacağımın aksamaması için ayağım üzerine özgüvenle bastım, yaramı yalnızca Aral'a ve aileme açardım. Böyle yaşamaya alışmıştım. Kendi tarafımda olanlara bile göstermeyecektim yaralarımı ve yalnızca Aral'la saracaktım.

Masaya yaklaşırken Hükümdar Çakırca'yla gözlerimiz çakıştı. "Lina," dedi nihayet, der gibi. Uyanmam ve iyi olmam rahatlatmıştı onu. "Nasılsın?"

Aral'la masaya yürürken, "İyiyim," dedim kısık ama güçlü çıkan bir sesle. "Her şey yolunda ve plana uygun," dedim garanti vererek.

Yürüyüşüm kusursuza yakın olsa da Hükümdar Çakırca bir aptal değildi. Sınırlarımı zorladığımın farkındaydı ve bir an yüzündeki o otoriter ifadede yumuşak bir bakış belirdi. "İyi olman bize yeter."

Böyle söylemesi beni şaşırttı. Aral'ın da belimdeki elinin tutuşu sıkılaştı. Son iki senedir ilk kez babam var gibi hissediyorum, derken neyi kastettiğini anladım o an.

Tam yanında duran Milat'ın başına geçirdiği balaklava yüzünden sadece gözleri açıktaydı ve lacivert gözleri öylece sol bacağıma bakıyordu.

"Bacağın ne durumda?" diye sordu, iyi olduğumdan emin olamayan bir sesle. "Aksıyorsun."

"Milat," dedi Aral uyaran bir sesle.

"Morfinin etkisi henüz tam olarak geçmedi fakat yine de iyiyim," dedim net bir ifadeyle gözlerine bakarak. "İne girdiğimde koşuyor olacağım."

Aral sol arka yanımda durduğunda tek kelime etmedi ama gerginliğini ve otoritesini hissedebildim.

Hükümdar Çakırca gözlerinde memnun bir ifadeyle beni onaylarken bir anlığına Aral'a baktı. Ardından gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi. "Büyük gün geldi," dedi elindeki kaleyi parmakları arasında sıkarken. Gözlerini bana çevirdi. "Kral'ı devirmeye hazır mısın küçük Tilki?"

Duruşum daha da dikleşti. "Rok attım, Kral'ı kalenin şah olduğuna inandırdım ve Şah'ı yalnız bıraktım. Başta piyondum belki ama şimdi Şah'ı tam çaprazıma aldım," dedim gururla Hükümdar Çakırca'nın gözlerine bakarken. "Kral'ı devirmeye hazırım."

Aral'ın arkamda devleştiğini hissederken güvenden bir zırh inşa etti bana. Planımı yaparken Hükümdar Çakırca bana ilham olmuştu ve az önce söylediklerimden anladı bunu. Gözlerinde bilge bakışlarla parmaklarındaki kaleyi kaldırdı ve kroki üzerinde Şirket binasındaki Kral Locası'nın tam ortasına koydu.

"Bir tilki nasıl avlanır?" diye sordu kalesine bakarken.

İki sene önce söyledikleri hâlâ aklımdaydı. "Tilki yuvasına girdiğinde önünde ateşi yakarsın," dedim tereddüt dahi etmeden. "Ateşten korkar, içeride dumandan zehirlenerek ölür."

Kafasını salladı Hükümdar Çakırca ve alev alev yanan kızıl gözlerime baktı. "Ateş bizsek," dediğinde tüylerim diken diken oldu. "Duman benim."

"Ve duman ateşten gelir," diye mırıldandı Aral usulca.

Babasının iki sene önceki sözleriydi bunlar. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. *Hükümdar Çakırca o zaman bile biliyormuş... Benim Çakırcalarla bir olacağımı; Circus, Çakırcalardan çekinirken içeri benim sızacağımı ve onları benim öldüreceğimi biliyormuş...*

Hükümdar Çakırca gözlerimize satranç oynarken baktığındaki gibi bakıyordu. Babamla yıllardır kaç boyutlu satranç oynuyorlardı?

Tam o sırada duyduğum sesle gözlerim kış bahçesinin arka kapısına çevrildi. Benim başımı çevirmemle birlikte herkesin gözleri o yöne çevrildiğinde, "Helena,"* diye mırıldandım, onu beklemediğimden şaşırmıştım.

Helena kış bahçesinin dışa açılan kapılarından birinden içeri girdi. "Ne kadar uslu köpekler," diye mırıldandı. Bahçede duran, Hükümdar Çakırca'nın eğittiği köpekleri kastediyordu ve içlerinden öylece geçebiliyordu. Hükümdar Çakırca bizim tarafımızda olabilecek herkesin kokusuna köpeklerini alıştırmıştı.

Helena, çiçeklerin arasında bir peri gibi süzüldü. Suikastçı adımları o kadar zarifti ki havada süzülüyordu sanki. Üzerinde müzayede günleri Tilkilerin giydiği zarif şık bir takım vardı. Hepimiz ona dönerken Aral'ın eli korumacı bir tavırla belime yerleşti ve Helena karşımızda durup önce bana bir reveransta bulundu.

"Dame Karolina," dedi ruhsuz bir sesle. "Sağlığınız için Tanrı'ya şükürler olsun."

---

* Ares'in destesinden sağ kolu olan Kupa Kızı. Birinci kitapta Lina'ya kartları getiren de oydu.

Ardından başını kaldırırken kırlangıç kuyruklu ceketinin cebinden iki krem rengi bir bordo zarf çıkardı. Krem rengi olanlarda davetiyeler ve kartlar, bordo zarflarda uyarı kartları olan tarot kartları taşınırdı...

Helena gözlerini önce Hükümdar Çakırca'ya çevirip abartı bir reveransla krem rengi zarfın birini ona uzattı.

"Majestelerinden, Hükümdar Çakırca ve iki oğluna," diye ilan etti.

Hükümdar Çakırca kendisine uzatılan zarfı alırken Helena bu kez gözlerini Aral'a çevirdi. Bir elini arkasında tutarken diğer eliyle uzattı zarfları. Onun önünde eğilmedi.

"Baş belası Kapan'a."

Ona dik dik baktığım için Helena da dönüp bana baktı. "Tam olarak böyle hitap etmem söylendi efendim."

Aral, Kapan ilan edildiği günden beri iki Tilki öldürmüştü ve biri Altın Kupa Valesi biriyse Kızıl Joker'di. Zirvesini yaşıyordu âdeta.

Aral, ona uzattığı iki zarfı da aldı. Helena, geri çekilip arkasını dönmeden önce Şahin'e göz kırptı ve geldiği yönden gitti öylece. Hükümdar Çakırca o çıktığı an açtı zarfını. Üç adet davetiye çıktı içerisinden. Biri kendisi diğer ikisi Deniz ve Ekin içindi. Babam zaten onların içeri girmesi için kart ve davetiye ayarlamıştı ama Jadwiga, Hükümdar Çakırca'yı bizzat davet ediyordu...

Hükümdar Çakırca bunun ne demek olduğunu biliyordu ve zaten bunu bekliyormuş gibi tepki vermedi. Aksine yüzünde memnun bir ifade vardı. Oyun tam da istediği yönde gidiyormuş gibi bir ifade...

Ardından Aral da önce krem rengi olanı açtı. İçerisinden klasik orijinal Circus davetiyesi çıktı. Kenarlarında soytarı ve tilkili bir çerçeve ortasında karekod olan bir davetiye. İki sene önce bize gönderilen davetiye Ares'in oyunundan ibaret olduğundan orijinal değildi ama bu davetiye bizzat Circus tarafından boyasında tilki kanı kullanılarak özenle hazırlanmıştı.

Aral daha sonra bordo zarfı açtı. İçinden bir tarot kartı ve kâğıt çıktı. Bu bana Ares'i hatırlattı o an, iki sene öncesi gibi tıpkı...

Aral, tarot kartını çevirdiğinde kartı gördüm. *Kule*... Tüylerim diken diken oldu... Tesadüf değildi hiçbir şey. Kule, cezalandırıcı gücü simgelerdi ama bu kartın seçilmesinin tek sebebi bu değildi. Kule, Çakırcalardı ve kartı Ares'in seçtiğine emindim. Zira notun üzerinde Ares'in tanıdık yazısıyla şu yazıyordu.

Soytarı Kral'ı öldürdüğünde Kral'ın intikamını kim güdecek?

Yazdığını, tüylerim diken diken bir halde üç kez okudum. *Ne demek istiyorsun Ares? Kral'ın intikamını güdecek kimseyi bırakmayacağım ki. Biliyorsun. Kral'ın intikamını sen mi gütmek istiyorsun? Bana gerçekten ihanet mi ediyorsun?*

Ares'in bana ihanet ettiğini kabul etmek istemiyordum. İki senedir o aptal Soytarı'yla birlikteydim ve son zamanlarda benim yanımda durduğuna inanmaya başlamıştım. Ve şimdi, bana ihanet mi ediyordu gerçekten? Jadwiga'yı öldürürsem benden intikam mı alacaktı? *Ne demek istiyorsun Ares? Gerçekten ihanet mi ediyorsun yoksa bir sorun mu var? Neden bunu yazma gereği duydun?*

Aral, "Lina?" dedi sorar gibi.

Gözlerimi kâğıttan kaldırdım. "Jan nerede?" diye sordum gözlerine bakarken. Resmi olarak infaz kararı vardı sonuçta ve Ares'in notu beni tedirgin etmişti istemsizce.

Aral aklımdan geçenin bilincinde, gözlerime baktı. "Jan iyi. Ada'yla birlikte."

Ada ile olan işi sistemle ilgili olabilirdi. Ada, muhtemelen Bolesław onu bayılttığında Wielki onu revire götürmüştü ve Ada orada sisteme girmenin bir yolunu bulmuştu. Ya Ares gerçekten bana ihanet ediyorsa ve bu yüzden Ada'yı öldürmek istediyse? Hayır, mümkün değildi. O halde Ares bu notu, Marek'i öldürdüğüm için mi yazmıştı? Bu da mümkün değildi, Jadwiga, Marek'in diğer Tilkileri onun yokluğunu fark etmeden hepsini infaz ettirmiş olmalıydı. Jan hepsinin infaz edildiğinden emin olmuş olmalıydı. O halde sorun ne? Gerçekten Jadwiga'yı mı kastediyorsun Ares? Bana ihanet mi ediyorsun?

"Ares bunu boşuna yazmış olamaz," diye mırıldandım düşünceli gözlerle göğsüne bakarken. "Bize ihanet edebilir."

Çünkü o bunu yapacaksa önceden söyleyecek türde biri...

İçinde bulunduğumuz öyle bir oyundu ki herkes en az birkaç boyutlu satranç oynuyordu ve bu gece hepimiz oyununu tek bir düzleme yerleştirdiğimizde kimi taşlar üst üste gelecek kimi hapsolacak; kimi yenilecek kimi piyon kimi şah olacaktı.

Aral'ın göğsüne düşünceli bir ifadeyle bakarken kanıma karışan adrenalin damarlarımda gezen uyuşukluğu dağıtmaya başlamış, kafamdaki çarklar son hızla dönmeye başlamıştı.

Yüzüne değil göğsüne baktığım için Aral'ın sol eli yüzüme yerleşti ve başımı kaldırıp gözlerime baktı. "Hallederiz," dedi gözlerime bakarak. Siyah gözleri inanç doluydu. "Ne hissettiğini biliyorum."

Elbette biliyordu. Onun da kardeşi bir zamanlar ona düşmandı. *Tanrı'm... Ne zamandan beri Ares'i kardeşim olarak görüyordum?*

"Hayatımızı, önemsediğin insanları gözden çıkardığımız bir zaferin üzerine inşa etmeyeceğiz," dedi net bir sesle gözlerime bakarken. "Ares hangi tarafta dururbut dursun biz kendi yolumuzda yürüyecek ve kazanan tarafta olacağız. Daha sonra ona hesap sorabilirsin."

Gözlerine inançla bakarken kafamı salladım usulca. Ares ihanet ederse şaşırmazdım, yolumdan da şaşmazdım ama ihanet etmemesini tercih ederdim. *Benim yanımda durmasını isterim. Yaşamasını isterim...*

Milat, "Ares'in yanında iki sene kaldıktan sonra ona güvenmek istediğini biliyorum," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Gözlerime bakıyordu o da. "Ama eğer Jadwiga'nın yanında durmayı seçerse soğukkanlılığını kaybetmemen gerek."

Duygularını gizlemekte ve rol yapmakta çok iyiydi, gözlerine ne düşünmesini istiyorsa o ifadeyle bakabiliyordu ama bana bakarken rol yaptığını sanmıyordum. Samimiydi. İki senedir bana edebildiği kadar abilik etmiş; yol göstermiş, beni katil olmadığıma ikna etmişti.

Lacivert gözlerine bakarken, "Ares bana yemin etti," dedim buz gibi bir sesle. "Eğer bana ihanet ederse onu bana bırakın, hesabını soracağım ve yemini için onun adını ben tarihin tozlu sayfalarına yazacağım."

Büyüttüğümün yok kimseye zararı ama çürüsün ister:
Bilmem neyden nefret duyar, koparmak ister:
Öyle kötü ki insan, aynı düşünmediğini dahi
öldürmek ister:
Ey Tanrı'm, bana bir yol göster:
Ben yalnızca gönlümce seveyim isterim,
onlar ya yârsız ya da cansız kalayım ister:

Ayışığı Kitaplığı

21 ŞUBAT 2021* — İSTANBUL

Lina Kara, o gece kalbini arkasında bırakarak Atilla Durmuş'la görüştü. Ona planını anlattı. İki sene boyunca olmayacaktı ve elini kana bulayacağını biliyordu. Ondan yardım istedi, geri döndüğünde bir hayatı olmasını istedi. Atilla Durmuş onunla gizli bir sözleşme imzaladı. Yaptığı her aktiviteyi Milat'a bildirdiği sürece hiçbir şeyden sorumlu olmayacak, MİT üstlenecekti. Lina oradan ayrılmadan önce Kürşat Çelikkol'un MİT'e alınmasını rica etti, kendi sevgilisinden ayrılırken bir sevginin yolunu açmakta bir teselli arayarak.

Jan'la taksiye binip Ares ve Michal'le buluştuğunda içinde derin bir endişe, korku ve üzüntü vardı. Hiçbiri sonraki hayatı için değildi. Hepsi tek bir kişi içindi. Aral Çakırca içindi. Ona sapasağlam ve normal bir hayatla dönmek için sırtını dik tutarken karşısında duran Ares'e dikti gözlerini.

"Normal bir hayatımın olması için tüm Magnatları öldürmem gerek," diye mırıldandı yeşil gözlerine bakarken. "Değil mi?"

Ares öylece kafasını salladı.

Lina da kafasını salladı usulca. Tüm gece düşünmüş tüm ihtimalleri hesaplamıştı Aral gibi. Geri dönmenin her yolunu düşünmüştü. Hata yapamazdı. Geri dönüşü yoktu hiçbir şeyin. Eğer Jadwiga'nın içinde, ona ihanet ettiklerine dair en ufak bir şüphe uyandırırsa her şey biterdi. Biliyordu Lina.

"Jadwiga bana hiçbir zaman tam olarak güvenmeyecek," dedi zehir gibi yeşil gözlerine bakarken. "Eğer bir an bile benden şüphe ederse asla Kızıl Joker olmama izin vermez ve Magnatları bir arada göremem."

Ares'in zehir gibi gözleri ilgiyle Lina'nın yüzünde gezindi. Nereye varmaya çalıştığını kestiremedi. Bu genelde olmazdı.

Lina soğukkanlılıkla baktı Ares'e. "Ona her şeyi anlat," dedi öylece. "İçeri girdiğin an git ve yaptığımız anlaşmayı, Kızıl Joker olursam iki sene sonra müzayededede ona ihanet edeceğimi söyle."

Ares'in yıllar sonra ilk kez kalp ritmi değişti. Gözbebekleri büyüdü bu teklifle. Lina'nın aklından geçen deliliğin boyutunun farkındalığı avuçlarını terletti. "Aklından ne geçiyor Lily?"

"Git ona de ki: Karo Ası Karolina'yı, iki sene sonra size ihanet etmesine yardım edeceğime dair kandırarak geri getirdim Majesteleri."

* İki sene önce Lina, Aral'ı terk edip Ares'le konuşarak Kadir Kara'yı planına ikna ettikten ve Atilla Durmuş'la konuştuktan hemen sonra Ares'le buluşmak için sözleşti.

Ares, Lina'nın yalnızca gözlerine bakıyordu ve altı yaşındaki kuzunun ağzını, korkusundan kapatmadığını fark ediyordu. Kuzu korkusunu siper ederek çaresizliğiyle dişlerini biliyordu bunca zaman... Ares heyecanlandı. Yaklaşık bir aydır bildiği gerçekle bilenen bu dişlere iki senede vereceği şekli hayal etmek onu heyecanlandırdı.

Ares parlayan gözlerle burnunun dibine girerken, "Bunu bilirse Kızıl Joker olmana izin verir mi sanıyorsun?" diye sordu. Bu deliliği Lina'nın kendi ağzından duymak istiyordu.

Lina dik bir çeneyle gözlerine bakarken, "Verecek," dedi bir net bir sesle. "İki sene sonra müzayede günü geldiğinde her Magnat'ı onun için öldürmeme izin verecek."

Lina'nın sesinde tereddüt yoktu. Sistemi ve işleyişi çok iyi anlamıştı. Şeytanını çok iyi anlamıştı.

Ares onun gibi bir şeytanın bile aklına gelmeyecek deliliği duyduğunda psikopatça gülmeye başladı.

"Anlamıyorum," dedi Michal şaşkınlıkla ikisine bakarken. "Delilik bu."

Lina'nın arkasında duran Jan anlamıştı. "Lina Kızıl Joker olursa Jadwiga, müzayede günü Hükümdar ilan edilecek. Bu yüzden Lina'nın ona ihanet ettiğini bilse de onu durdurmayacak," dedi buz gibi bir sesle. "Çünkü o gün Magnatlar ölürse tüm yönetim ona kalmış olacak. Tüm planı da bildiğini sandığından önlemler alacak ve oradan sağ çıkan tek Magnat olduğundan emin olacak."

Lina böylece iki sene içinde Jadwiga'nın ihanetini öğrenmesi ya da bir başkanın ihanet etme olasılığının onu durdurmasına izin vermemiş olacaktı. Jadwiga'nın, kendi işine geleceği için ses çıkarmayacağı bir plandı bu. Kendini kurtarabileceğini sanacaktı ama Lina oradan sağ ayrılmasına izin vermeyecekti.

Michal anlayarak kafasını salladı. "Evet ama biz nasıl..."

Ares elini kaldırarak susturdu sağ kolunu. Neyden bahsedeceğini biliyordu amadevam etmesine izin vermedi.

Gülerek karşısındaki, küçümsediği cesur kuzuya baktı. Yirmi sene sonra ilk kez böyle hissediyordu. Kimsenin tadını kaçırmasına izin vermeyecekti. Kuzuyu uykusundan erken uyandırmak onu öldürebilirdi.

"Şeytanlara ihtiyacın olacak," dedi Ares sırıtarak. "Ona sadık görünen ve onu gizlice yönlendiren..."

Lina, Ares'in gözlerine öylece bakarak kafasını salladı. Ares'i ve Wielki'yi çoktan planında bir göreve atamıştı. Jadwiga'nın ikisinin fikriyle

inisiyatif aldığını çok iyi biliyordu. Wielki, Jadwiga'nın Danışman Soytarı'sıydı. Ares ise daha birkaç gün önce müzayededе Jadwiga'nın açık artırma salonuna gelmemesini sağlamış, Lina'nın onu görmesine izin vermemiş, Lina ve Aral'ı tuzağına çekerek Lina'yı diğer Magnatlara sergilemişti. La Hire gelmeden önce Magnatları oradan çıkarıp başarısız olmasına sebep olmuştu. Şimdi Lina'nın burada olmasının sebebi Ares'ti. Jadwiga, onu dinlemiyor olsaydı La Hire başarılı olacaktı.

Lina, Ares'e ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu planla Ares ona ihanet edecekse bile garantiye almıştı kendisini. Şimdi Ares, söylediklerini yapıp Jadwiga'ya her şeyi anlatsa da anlatmasa da plan işleyecekti. Jadwiga tek Hükümdar olma ihtimaline hayır, demez ve onun gibi birinin meydan okumasından kaçınmazdı.

Ares, Jadwiga'nın kulağına fısıldayan şeytanlardan biri olarak atandığının farkındalığıyla güldü eğlenerek. "Beni kendine piyon mu seçtin küçük Tilki?" diye sorarken eldivenli elini kaldırıp kızıl saçlarına varla yok arası dokundu. İnanamıyordu onun kafasından böyle bir plan çıktığına.

Lina kafasını salladı öylece. "Ben planımı işlerken onun bildiğini hiçbir zaman hesaba katmayacağım ve sizin neyi nasıl anlattığınızı hiç sormayacağım. Beni tam da kendin gibi ispiyonla," dedi gözlerine bakarken. "Tek ihtiyacım, kendin olman."

Ares, sadakatinin sözünü ona iki sene sonrası için vermiş olsa da çaresiz kuzunun, ona dişlerini geçirmeyi bekleyen kurda güvenerek planından bahsetmesi içinde daha önce duymadığı bir şey duymasına sebep oldu. Çaresizlikten doğan gücün muhteşem ışığını... *Bir kırılma anı...*

"Bana neden güveniyorsun?" diye sordu Ares. "Ya gerçekten onun tarafında olduğum için ispiyonlarsam?"

"Güvenmiyorum," dedi Lina öylece. "Bu yüzden hiçbir zaman tüm planımı bilmeyeceksin, kendin öğrenip ispiyonlamalısın beni ve müzayede günü geldiğinde istersen kandırdığın ben olayım Ares... Zerre önemi kalmayacak. Sen Jadwiga'nın boynuna attığım iki yüz doksan sekiz düğümümü ispiyonlamış olsan da ben üç yüz düğüm atmış olacağım ve bu savaşı kazanacağım."

Ares gülümsedi saf kuzuya. Saf kuzu Jadwgia'nın en büyük kozundan bihaberdi. Bu yüzden Jadwiga'yı kolaylıkla öldürebilir ve gerçekten kazanabilirdi. Fakat onun gibi birinin kayıp verdiğinde bunu zafer saymayacağını biliyordu.

Yine de cesaretini ve meydan okumasını takdir etti Ares. Bunu pek hissetmezdi içinde. Bir anlığına Jan'ın ondan neden etkilendiğini anladı.

Sonra herkesi şaşırtacak bir şey yaptı. Altın Kupa Papazı'nı iki parmağı arasında çıkarıp kart, kalbine gelecek şekilde reveransta bulundu Lina'ya.

"Ben Kupa Papazı Sör Ares, kendi irademle iki Altın Joker'im ve bir Kızıl Joker'im olduğunu beyan ediyorum," dedi alaydan ve blöflerden uzak bir sesle.

Ne yaptığının farkındalığıyla Lina'nın tüyleri diken diken oldu.

"Kutsal topraklarıma ışığı getirmesi için karanlığın sınırlarında yürüyen bir Kızıl Tilki olarak, Tanrı'nın bizi bir araya getirdiği bu günde unvanı Karolina olana Soytarı Sabaoth* olarak sadakatimi ve tüm varlığımı sunacağıma yemin ederim. Bu andan itibaren, benden vazgeçmediği sürece onun emirleri benim kutsal metinlerim, onun düşmanları benim düşmanlarım, onun amaçları benim yegâne gayem olacak. Bana verdiği sözü tuttuğu ve onun amaçlarının iyiliğine olacağını düşündüğüm müddetçe, kararlarına sessizce ve sarsılmaz bir kararlılıkla uyacağıma, asla tereddüt etmeyeceğime ve görevimin gerektirdiği her türlü fedakârlığı yapacağıma yemin ederim. Sözleşmemiz bitene değin onun güvenliği, benim en büyük sorumluluğum ve korunması en şerefli görevimdir. Bu yeminle unvanı Karolina olanın Soytarı'sı olarak varlığımı ona adıyor ve ruhumu ona bağlıyorum. Onun kaderi, artık benim kaderimdir. Eğer bu yolda sarsılırsam veya yeminimden dönersem, kızıl doğduğum gün müjdelenen cennetim, karanlığa gömülsün ve adım zamanın tozlu sayfalarında unutulsun. Ancak sadakatimle yaşarsam ve görevimi layıkıyla yerine getirirsem adım tarihin şerefli sayfalarına altın harflerle yazılsın ve Tanrı beni cennetinde karşılasın."

Circus tarihinde ikinci kez Soytarı unvanına ulaşmış bir Tilki, bir başka Tilki'ye yemin ediyordu. İlki Jadwiga'ydı, ikincisi ise yine onun soyundan olan ve onun sonunu getirmeye yemin etmiş Karolina...

Jan'ın yüreğinde bir süredir taşıdığı intikam ateşi yanarken izledi bu sahneyi. Ardından küçük kız kardeşinin kulağına eğildi ve yemini kabul etmesi için, "Çok yaşa Kral," diye fısıldadı.

Lina, Ares'e bakarken tekrar etti. "Çok yaşa Kral."

Ve Karo Ası Karolina, Sör Ares'in yeminini kabul etti. Çok yaşa Kral; eski Kral öldü, yaşasın yeni Kral, demekti. Lina Kara, tıpkı babası gibi sarayın önünde Kral'ı öldüreceğini ilan etti.

---

* İncil'de *orduların Rabbi* olarak geçer. Ares'in unvanının anlamı, savaş tanrısıdır.

GÜNÜMÜZ

Müzayede gününe kadar bir sır gibi sakladığım tüm planımı onlara anlatmamın ardından Hükümdar Çakırca'nın kış bahçesinde satranç oynadığı masasının etrafında yaklaşık iki saat boyunca durmaksızın strateji konuştuk. PÖH'ün ne zaman içeri gireceği, hangi çıkışların mühim olduğu, gizli geçitler, kısayollar, sistemler, tuzaklar, müttefikler ve her bir düşmanın ölü ya da diri ele geçirilmesinin önem derecesi... Örneğin Magnatların her birinin ölü ya da diri ele geçirilmesi en yüksek dereceye sahipti, kan kırmızıydı. Kızıl Tilkilerinin ele geçirilmesiyse bir alt kademeydi.

Her şeyi o kadar ince ayrıntısına kadar konuştuk ki kafamdaki çarklar ısınmış, morfinin bir etkisi kalmamıştı sanki üzerimde. Hükümdar Çakırca'nın askeri zekâsı dudak uçuklatacak cinstendi şüphesiz. Şirket binasının tüm planına sahip olduğumuzdan kimin nerede konumlanacağına, hangi Magnat'ın nasıl davranacağına kadar her şeyi düşünmüştü. Özellikle Amerika ve Almanya Magnatlarının konumları ve muhtemel davranışları üzerine düşünmüştü. Çünkü Ender teyzeye yapılan saldırıdan o iki Magnat'ın sorumlu olduğunu biliyordu. Ben de akademide öğrenmiştim ve Hükümdar Çakırca'nın o iki Magnat'tan alacağı intikamı planlamak için iki yılı vardı...

"Magnatları uzaktan izletiyor musunuz?" diye sordum Milat'a bakarken.

Kafasını salladı usulca. "Evet."

"Bir hareketlilik var mı? Marek'in öldüğüne dair bir şüphe? Hâlâ müzayedeye katılacaklar değil mi?"

"Evet," diye onayladı beni emin bir sesle. "Jadwiga, Marek'in ölümünü iyi örtbas etmiş görünüyor. Henüz ülkeden ayrılan Magnat yok. Hepsinin bu gece müzayedeye katılacağından eminiz."

Kafamı salladım usulca. Jadwiga, taç için yeni bir Marek bile yaratırdı. Marek ve Tilkilerinin yerini doldurmanın bir yolunu bulmuş olmalıydı. Diğer Magnatlar Marek'in başına bir iş geldiğinden henüz şüphelenmemişlerdi açıkça. Marek'in geçimsiz ve sevimsiz biri olmasının da faydası vardı bu konuda. Hiçbir Magnat onu merak bile etmiyor olmalıydı. Hatta Jadwiga'nın en büyük düşmanıymış gibi davranırken şimdi onun tarafına geçtiği için ölmesini dilediklerine emindim.

"Magnatların güvenlik amacıyla yanlarında getireceği Tilki sayısı hakkında bir öngörün var mı Lina?" diye sordu Hükümdar Çakırca.

"Resmi olarak katıldıkları her etkinliğe yirmi altı Tilki getirme hakları var," dedim siyah gözlerine bakarken. "Fakat Kral Locası'na *güven çemberi* dedikleri bir anlaşmadan ötürü yalnızca iki Tilki sokabiliyorlar. Geri kalanı Şirket binası içerisinde olacak. En yüksek rütbeliler Kral Locası'nın açıldığı koridorda olacaktır."

"Kızıl Joker'ini resmi olarak almak için Kral Locası'na girdiğinde sen ve Wielki dışında yirmi Tilki olacak yani."

Kafamı salladım. Hükümdar Çakırca'ya kendi stratejimi anlatırken Aral can kulağıyla dinledi beni. Sorular sordu, fikir verdi ve ihtimallerden bahsetti. Hem onun hem de Hükümdar Çakırca'nın sorularını cevaplayıp verdiği fikirleri değerlendirirken herkesin katıldığı hararetli bir strateji ve planlama geliştirdik. İlk fitili ben ateşleyecektim ve stratejimde pek bir değişiklik yapılamadı. Aral'ın da canını en çok bu sıktı. Elinden gelse benimle o salona girerdi ama iyi olacağıma ikna ettim onu. O salonda en azından Wielki benimle olacaktı ve bu, Azrail'le dost olmakla eşdeğerdi.

Hükümdar Çakırca, Milat ve Egemen sonraki hamleler üzerine konuşup herkesin üzerine düşen görevlerden, tehlikelerden ve ihtimallerden bahsederken Aral, onları bir askerin soğukkanlılığıyla dinliyordu. Böyle anlarda babasına ne kadar benzediğini düşündüm. Milat, Aral eğer onlar gibi harp okuluna gitmiş olsaydı onun en büyük rakiplerinden biri olacağını söylerken abartmıyordu. Yumuşak bir kalbi olmasaydı ve askerlik tutkusu olsaydı eğer Milat gibi bir deste olurdu kara listesinde üzerini çizdiği. Henüz birinci haftasında Kızıl Joker avlamıştı...

Aral'ın iki sene önce bana söylediklerini anımsadım. İki sene önce bile kafasının içinde kazdığı mezarlar vardı Aral'ın. Hepsini dolduruyordu şimdi, kendisine söz verdiği gibi...

Aral ona baktığımı hissederek gözlerini bana çevirdi. Herkes konuşurken birbirimize baktık öylece. Herkes sorularına bir yanıt arayıp bir çözüm sunarken veya fikir beyan ederken biz birbirimizi izledik bir süre. Sol elimi, onun masaya yasladığı sağ eline yaklaştırıp serçeparmağımla elini okşadım sevgiyle. Serçeparmağını kaldırıp serçeparmağıma taktı gözlerime bakarak. Kalbim güçlü güçlü attı göğsümde. *Kesik yok...*

Bu müzayedede Soytarı rütbesine yükseleceğim için sorumlu Soytarı bendim. Tüm davetlileri benim karşılamam gerektiğinden ben ondan önce gidecektim. Bu yüzden gergin olduğunu biliyordum, gitmemi istemiyordu. Yanından bir dakika bile ayrılmamı istemiyordu. Ben de

istemediğim için gidiyordum. *Hep yanında daha fazla kalabilmek için gitmek zorunda kalıyordum...*

Sıkıca tutarken parmağını gözlerimle resmen ona yaralanmaması için yalvardım. Ben gözlerine bakarken Aral dudaklarını ıslattı. Yutkundu. Söylemek isteyip de mecburiyetlerimizi bildiğinden sustuğu onca şey vardı. Kurtulacaktım bu gece hepsinden. Serçeparmağını bırakıp işaretparmağımın uzun tırnağını elinin üzerinde gezdirdim usulca. Elinin üzerine bir şey yazdığımı fark etti anında ve dikkat kesildi.

Bir kafede buluşalım.

Bakışları değişti. Yeni hayatımızdan bahsettiğimi, bu gece için olan inancımı gösterdiğimi biliyordu. Sağ elinin işaretparmağı kalktı, elimin üzerinde gezdirdi parmağını o da.

Bitki çayı?

Ona gülümsedim içim giderek. Tırnağımı elinin üzerinde gezdirdim tekrar.

Tüm bitkilerin mi?

Gülümsedi bana sevgiyle.

Tüm bitkilerin.

İçim umutla dolarken sevgiyle gülümsedim ona.

O sırada Milat, "Lina, kaç gibi gideceksin?" diye sorduğunda gözlerimi ona çevirdim. Aral'ın eli, elimin üzerine yerleşti ve elimi tuttu sıkıca.

"23.57'de kapılar kapanacağı için 23.00'te Şirket binasında olup kart sahiplerini karşılayacağım," dedim lacivert gözlerine bakarken.

Hükümdar Çakırca gibi kafasını salladı o da. "Biz çoktan yerimizi almış olacağız," dedi gözlerime bakarken. "Ben daha erken olacağını düşünüyorum ama en geç 02.15'te Kızıl Joker'ini almak için taht salonuna girdiğinde seni izliyor olacağız. Ne olursa olsun, kim nerede dururs dursun arkana bile bakma."

Aral'ın elini tuttuğu Lina'ydı belki ama Hükümdar Çakırca'nın gözlerine bakan Karolina'ydı. Kafamı salladım.

Hükümdar Çakırca önce bana sonra Aral'a baktı. "Lina'nın bu gece aksamadan koştuğundan emin ol," dedi. Ne bir askerine emreder gibi sertti sesi ne de oğluna seslenecek kadar yumuşak. Bir zorunluğu netlikle dile getiriyordu.

Aral elimi sıkıca tutarken hiçbir şey söylemedi babasına, kafasıyla emri aldı yalnızca. Hükümdar Çakırca yeleğindeki köstekli saatinden saate baktı. Ardından sıvadığı kollarını indirip manşetlerini iliklediği ve arkasındaki sandalyeye attığı ceketini giydi üzerine.

"Metehan'la buluşacağım," dedi Aral'a bakarken. "Milat, Egemen ve Kuzey de benimle geliyor. Lina'yı yaşlı Tilki'nin inine götüreceksen yanına birini al."

Aral kafasını salladı usulca. Hükümdar Çakırca masanın etrafındaki her birimize baktı. Ardından önce Helena'nın getirdiği davetiyeleri sonra da muhtemelen babamın ona verdiği davetiyeleri masanın üzerine bıraktı.

"Daha önce de söyledim. Hiçbirinizi savaşmanız için zorlamayacağım, hepinizin bu savaşa girmemek için başı dik bir sebebi olduğuna eminim ve annenize söz verdim. Ben dönene kadar kararınızı vermekte özgürsünüz."

Hükümdar Çakırca'nın sözleri bittiğinde Deniz, Ekin, Kuzey, Güney, Şahin ve Kürşat bir saniye bile düşünmedi. Masanın üzerindeki davetiyelerden birer tane aldılar kendilerine.

Hükümdar Çakırca gururla kafasını salladı ve bana baktı. "Tekrar görüşeceğiz Lina," deyip Milat, Kuzey ve Egemen'le ayrıldılar.

Onları arkasından izlerken Aral elini belime koyup saçlarımdan öptü beni ve kış bahçesinin çıkışına yöneltti. Ekin, bana en yakın o durduğundan yanıma geldi ve arkamdan uzanıp elini Aral'ın omzuna yasladı ve bana baktı hafifçe gülümserken.

"İyi görünüyorsun," dedi mavi gözleri gözlerimde gezerken.

Kesinlikle iyi görünmüyordum fakat beni teselli etmeye çalışması tatlı geldi. Bu yüzden kafamı salladım onu onaylayarak. "Kocam doktor çünkü," dedim alayla.

Ekin böyle bir cevap beklemediğinden burnundan güldü. "Bir de evlenmem diyordu," dedi Aral'ın üç gün önce gece yemek yerkenki nazından bahsederek.

"Gayet evlenirim dedim," dedi Aral karşı çıkarak. "Ben sözümün eriyimdir."

O sırada Şahin, "Şu utanmazlığa bak," diye alayla söylenerek geçti yanımızdan. "Bir de kocam falan diyor. Pes."

Neden bize laf soktuğunu bildiğimden gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Nikâh şahidimiz o değildi...

"Neden utanacakmış?" diye sordu Aral kaşını kaldırırken. "Kocasıyım ve doktorum."

Şahin, sevimsiz bir suratla baktı Aral'a. "Utanmadan kocasıyım demez mi bir de," diye söylendi. "Kırk yıllık kankandan gizli gizli evlenip gözüne sok ama mutlaka. Asla utanma."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Utanamaz canım evli," deyip ona takılmak için yüzüğümü gösterir gibi parmağımı kaldırdım ama o an yüzüğümün, parmağımda olmadığını hatırladım. Şahin boş parmağıma baktığı sırada Aral'ın sol eli kalktı. Kendi yüzüğünü gösterecek sandım ama eli boynuna gitti ve künyesinin zincirinden yüzüğümü çıkardığında tüylerim diken diken oldu.

Yüzüğümü parmağıma taktı nazikçe. Şaşkınlıkla yüzüğe baktım. Benim yüzüğümdü gerçekten.

Aral'a baktım aynı şaşkınlıkla. Yüzüme eğilip sol gözümden hafifçe öptü beni. "Künyeni de vereceğim. Fotoğrafımız da cüzdanımda güvende."

Bolesław'ın benden aldığı her şeyi geri almış olmasına o kadar mutlu oldum ki bu duruma göğsüm ısındı. Gözlerime bakarak iç çekip alnımdan öptü beni.

"Ulan hop," dedi Şahin huysuzluk içinde. "Lan hâlâ buradayım ya. Pes artık."

Gülümsedim istemsizce ve ona bakıp, "Ne var be? Bir kere evleniyoruz," dedim alayla burun kıvırıp.

Kafasını sallarken, "Aynen ama Kürşat onu bile yapamayacak," dedi şeytani bir gülümsemeyle.

"O ne demek?" diye sordum alayla gözlerimi kısarken.

Şahin omuz silkti öylece. "Ben şahidiniz olamadım, o oldu. O zaman kardeşimle evlenemez."

Kürşat ona göz devirirken güldüm. Sesim kısıldığı için pek ses çıkmadı ama Aral'ın gözleri yüzüme bakarken aydınlandı.

Ekin, "Adil," diye katıldı Şahin'e. "Hakkı var."

Kürşat başını onaylamazca iki yana sallarken hepimiz kış bahçesinden çıkmak için usulca yürüyorduk.

"Lan nasıl hakkı var?" dedi Deniz gülerek Ekin'in omzuna kolunu atarken. "O zaman benim daha fazla hakkım var. Ben yirmi dokuz senedir kardeşiyim."

"Ben otuz bir senedir tanıyorum," diye artırdı Şahin ve Kürşat'ı küçük bir çocuk gibi parmağıyla işaret etti. "Bu adam daha dün geldi."

Kendimi tutmayıp gülerken Kürşat gururla kapının yanında duruyordu. "Ama ben oldum işte," dedi nispetle.

Şahin ona baktı, "Kardeşim senin düğün işi yattı," dedi net bir sesle. "Aral ilk benim arkadaşımdı. Bu yapılanı affetmeyeceğim." Sonra Aral'a ve bana döndü. "Ben de nikâh şahidimi Balın ve Mehmet Ali yapayım da görün."

Aral alayla kafasını salladı. "Evlenirken haber ver."

Şahin, Aral'a kötü kötü baktı bu kez. "Hiç kalbin yok biliyor musun?"

Aral benim yaptığım gibi yüzüğünü gösterdi ona. "Teşekkür ederim evliyim."

Hafifçe güldüm yine. Beni güldürmek ve keyfimi yerine getirmek için yaptıklarını biliyordum ve bu kalbimi ısıtmakla kalmıyor, daha fazla gülmek için teşvik ediyordu. Gülünce gerçekten güneş bana doğacak diye düşünüyordu insan.

Şahin yıkılmış gibi burun kemerini sıktı. "Altın maltın yok size. Bitti."

"Yok öyle iş. Beşi bir yerde almadan düğüne gelme," dedi Aral bu kez.

Şahin kaşlarını çatarak ona baktı. "Nikâh şahidi bile olmadım. Neden beşi bir yerde alıyorum abiciğim? Kürşat alsın."

Aral kafasını salladı. "Evlenecek adam," dedi ciddiyetle. "Ona yüklenemem."

Şahin alayla gülümsedi. "Evlenmiyor ya işte," dedi izin vermediğini hatırlatarak. "Birikimini bozabilir gayet."

"Feda olsun," dedi Kürşat o sırada ve Şahin'e baktı. "Nikâh şahitleri olduğuma göre sağdıç da benim, alırım beşi bir yerde."

Kürşat ona resmen hava attığı için Şahin gözlerini kıstı. "İşin bitti oğlum senin," dedi net bir sesle. "Yasemin'i *MSN*'den sileceksin."

Herkes Şahin'e gülerken Kürşat omuz silkti hafifçe. "Öleceğimi bilsem silmem."

Şahin alayla Aral'a baktı. "İki sene önce karşımda dizleri titriyordu adamın, görüyor musun arsızlığı?"

Aral gülümserken kafasını salladı. "Canına tak etmişse demek," dedi tecrübe sahibiymiş gibi. "Bir yerden sonra arsız olmak gerekiyor."

"Ha tecrübe diyorsun," dedi Şahin alayla. "Ben bunları bir babama söyleyeyim."

Kürşat'ın o an bir tık gözü korktu çünkü Şahin'in böyle bir potansiyeli vardı gayet.

"Abi," dedi Şahin'e uyarır gibi. "Ayıp oluyor."

Şahin memnuniyetle sırıttı. "Avucumdasın koçum," dedi bunu günde bin kere hatırlatıyormuş gibi. "Avuçlarımdasın."

Kürşat onaylamazca kafasını iki yana sallarken Aral ve ben kısıkça gülerek çıktık kış bahçesinden. Biz kış bahçesinden çıktığımız sırada Şahin; Ekin, Deniz, Güney ve Kürşat'ın önünü kesti aniden ve onlara elini uzattı öylece, "Kapı açılmıyor."

Ekin ne olduğunu anlayıp ondan utanıyormuş gibi yüzünü kapattı.

"Abiciğim hayır ya," dedi Güney gülerek. "Bunu şu an yapmanın saçmalığını geçtim, onu gelin tarafı yapıyor, sen damat tarafısın."

Şahin umursamazca omuz silkti. "Birincisi ben artık kız tarafıyım. İkincisi damat tarafı hiçbir şeyi hak etmiyor, bu yüzden damat tarafını her kapı ağzında düdükleyeceğim. Dökülün."

Aral ve ben dudaklarımızda bir gülümsemeyle onlara baktık. Ekin arka cebinden cüzdanını çıkarırken Deniz ceplerini yokladı.

"Cüzdanı yanıma almamışım ki," deyip Ekin'e ve Güney'e baktı yardım ister gibi.

Ekin, Deniz'e hafifçe gülerek cüzdanındaki tüm nakdi Şahin'in avucuna bırakırken abisiyle kendisini işaret etti. "Abimi de say."

Güney de onu takip ederken kafasını salladı. "Aynen benden de abimi say."

"Olmaz," dedi Şahin arsızca. "Bir tane abiniz var azıcık cömert olun."

"Ulan ne utanmaz adamsın," dedi Aral gülümseyerek.

"Benim iki abim var," dedi Ekin öylece Şahin'in suratına bakarken.

Güney, Şahin'i onayladı. "Benim neredeyse dört, Kuzey benden önce doğmuş."

Şahin onları asla umursamayarak Kürşat'a uzattı elini. "Dökül bakalım sağdıç bey." Sağdıç kelimesini vurguladı iyice.

Kürşat ona cüzdanındaki tüm nakdi, üzerine bir de çeyrek altını bıraktığında şaşırdım.

"Oğlum cüzdanında altın mı taşıyorsun?" diye sordu Şahin şaşkınlıkla.

"Kime ne zaman altın takacağın belli olmaz," dedi Kürşat öylece.

Herkes güldü bu söylediğine. Şahin gülerek, "Oğlum nasıl bir adamsın ya," deyip kapının önünden geçmeden önce Deniz'e baktı. "Bir de en büyük birader olacaksın, ne kadar cimrisin oğlum... Kardeşlerinden otlandın."

Deniz ona göz devirirken kapıdan geçmek için adım attı. "Cüzdanımı alayım göstereceğim sana cimriyi."

Şahin onu gaza getirmek ister gibi alaylı hareketler yaparken kıkırdadım hafifçe. Yanımızdan paraları sayarak geçip salona yürüdü öylece. Çakırca kardeşler ve Kürşat kış bahçesinden çıktıklarında bize doğru geldiler gülerek.

Aral ilgiyle bana baktı. "Herkes seni merak ediyordu," dedi gözlerimin içine bakarken. "Evdekilere selam vermek ister misin? İstemezsen seni kendime saklayıp bacağınla ilgileneceğim."

Sorarkenki yüz ifadesi, sesi, ilgisi o kadar kalbime dokunuyordu ki onun için yaşamak istiyordum yalnızca. "İsterim canım," dedim sevgiyle. "Sonrakini de çok isterim."

Gözbebeklerindeki görüntüm çiçeklendi gözlerinde. Dili dudaklarını ıslattı ve iç çekti. "Lina, Lina, Lina," dedi kendini tutuyormuş gibi. Elini belime yaslayıp beni salona yönlendirdi nezaketle.

Başımı omzuna yasladım, kalan saatlerimi onunla geçirmeyi çok istiyordum. *Bugün 14 Şubat sevgilim. 14 Şubatlarımız niye böyle Aral bizim?*

Deniz sağımda belirdiğinde ilgiyle baktı bana. "Nasılsın Lina?" diye sordu bizimle salona yürürken.

"İyiyim," dedim yaralanan yüzüne bakarken. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi net bir sesle. "Sen bir de karşı tarafı gör."

Bu sözleri hafifçe gülümsememe sebep oldu. Karşı tarafın daha kötü olduğunu –toprak altında olmaktan daha kötüsü olamazdı– biliyordum. Bir Çakırca'nın karşısında durulmaması gerektiğini anlamıştım artık net bir şekilde.

"Sevgilin nasıl peki?" diye sordum bu yüzden merak ederek. Deniz'i onunla tehdit etmiş olma ihtimalleri çok yüksekti. "Âlâ'ydı ismi değil mi?" İki sene önce bana sosyal medyasını gösterdiğinde ismini görmüştüm.

İsmi geçtiğinde gözleri parladı. Aral'dan biliyordum bu bakışı. "İyi," dedi nefes alır gibi. "Burada o da. Seninle tanışmayı çok istiyordu."

Şaşırdım öyle söyleyince. "Benimle mi?"

Kafasını salladı. "Ailemizde popülersin bayağı," dedi gülümseyerek.

Güney, Deniz'in yanında belirirken, "İlk gelin," dedi.

Ekin de Aral'ın yanında belirdi. "Ondan önce de popülerdi," dedi alayla.

Aral ona çatık kaşlarla bakarken elini ensesine koyup sıktı hafifçe. "Evet hatırlıyorum, belanın karesi falan."

Ekin, omuzlarını kaldırıp başını hafifçe eğerken, "Herkes bir hata yapar," dedi artık masummuş gibi.

Gülümsedim bu hallerine. Kardeşlerin artık kavuşmasına, aynı evde yaşamalarına, Aral'ın iki sene önceki dertlerinden birinin azalmış olmasına seviniyordum. Ekin'le göz göze geldik bir anlığına. Ne düşündüğümü anladı sanki bakışlarımdan ve gülümsedi bana içtenlikle. Göz kırptı hafifçe. Ben de ona gülümsedim.

Aral sanki bir işler karıştırıyormuşuz gibi Ekin'in boynunu sıkıp, "Oğlum," dediğinde ikimiz de güldük hafifçe.

Aral da hafifçe gülümseyerek Ekin'in boynunu bıraktığı sırada salona girdik. İçeride tanıdık bir kalabalık vardı. Alin beni gördüğü gibi koşarak yanıma geldi. Deniz'le aramıza girerken elimi tuttu. Deniz gülümseyerek Alin'in yanağını okşarken tüm gözler bize çevrilmişti.

Ender teyze, Güneş abla, kucağında tatlı bir kız çocuğu, Melek, Alpaslan abi, Menekşe Durmuş, Yasemin ile annesi ve iki sene önce Deniz'in telefonunda gördüğüm tanıdık bir sima olan Âlâ... Hepsi bize bakarken biz onlara doğru ilerleyince ayağa kalktılar. Ender teyze sevgiyle yüzüme dokundu hafifçe.

"İyi misin bir tanem?" diye sordu yine endişeli gözlerle. Bana bakmak belki de ona zor geliyordu, bilmiyordum ama sadece üzüntü ve endişe vardı gözlerinde.

"İyiyim Ender teyze," dedim kısık sesimle.

Kafasını sallarken yanaklarımı okşadı hafifçe. "Ah benim güzel kızım," dedi sevgiyle. "Rabb'im güç versin sana. Dua ediyorum senin için hep."

Yutkundum usulca. Ailemi ve bu aileyi birlikte görmek istiyordum. Şahin'in annesi de duasına katıldı Ender teyzenin. Menekşe Hanım, Ender teyzenin sağ arkasında dururken ön koluma dokundu sevgiyle. "Allah yolunu aydınlatsın," dedi minnettarlık ve üzüntüyle dolu bir sesle. "Dua ediyorum hep."

"Teşekkür ederim."

Kızıl Tilkiler bu ailenin nesillerdir düşmanıydı fakat şimdi hepsi bana duacıydı. Bir sevgi, nesiller süren bir nefreti bile aşabilirdi...

Güneş abla kucağında bebeğiyle annesinin solundan yaklaştı, "Geçmiş olsun Lina'cığım," dedi eskisi gibi yumuşak bir sesle. Onunla son görüşmemizde bana sarılarak ağlamış ve özür dilemişti. Hiçbir zaman suçlamamıştım onu korktuğu için ama hâlâ buradaydı ve kendi kararıydı bu açıkça.

Ona gülümsedim hafifçe, "Teşekkür ederim Güneş abla," dedim ve gözlerimi kucağındaki dünya güzeli bebeğine çevirdim. Bir buçuk yaşında falandı. Bana gülümsedi güzel yüzüyle. İçim gitti. Alin'in bebekliğine benziyordu ve Alin'in benim hayatıma doğduğu gibi onun da bu insanların hayatına gün gibi doğduğuna emindim. Elini bana uzattığında ben de elimi ona uzattım. Parmağımı tuttu sıkıca ve güldü bana.

Gülümserken, "Merhaba," dedim kısık sesimle.

Aral'ın iç çektiğini işittim usulca. Belimdeki elinin tutuşu sıkılaşırken kulağıma doğru eğildiğini hissettim. "Lina," dediğinde bir şey söyleyecek sanıp gözlerimi ona çevirdim.

Aral sevgiyle bakarken yüzüme, "Adı Lina," dediğinde tüylerim diken diken oldu.

Şaşkınlıkla Güneş ablaya baktım. Bana gülümserken gözlerinden mahcup bir ifade geçti. Aral'ı onaylayıp, "Senin gibi güçlü ve güzel bir kız olmasını istedim," dedi gözlerime bakarken. Kucağındaki bebeğine baktı. "İsmini aldığın Lina ablana merhaba de bebeğim," diye fısıldadı.

Küçük Lina annesine bakıp gülümseyerek bana baktı ve, "Meba," dedi gülerek.

O anı nasıl açıklayabileceğimi bilmesem de sanki yeniden doğmuşum gibi hissettim. Sanki Aral'la konuştuğumuz yeniden doğma hikâyesini Tanrı işitmiş ve bir işaret göndermişti...

Bebek Lina'nın güzel yüzüne bakarken, "Merhaba Lina," dedim tüylerim hâlâ diken dikenken. "Çok güzelsin." *Umarım senin mükemmel bir hayatın olur tatlı Lina. Umarım senin güneşin hep doğar... Ben benimkini bugün gerçekten kazanacağım galiba...*

"Geçmiş olsun Lina," dedi Alpaslan abi, Güneş ablanın hemen arkasında dururken. Melek de babasının yanında, biraz çekinerek bakarken gülümsüyordu bana.

"Teşekkür ederim Alpaslan abi," dedim istemsizce mahcup hissederek.

Melek, "Geçmiş olsun Lina'cığım," dedi o sırada. Eskisinden daha güzel bir kız olmuştu.

Ona gülümsedim. "Teşekkürler Melek'çiğim."

"Yeni tarzına bayıldım," dedi saçımdaki beyazı kastederek. "Çok havalısın."

Bu kıza bayılıyordum gerçekten. Gülümserken ona yanağına nazikçe dokundum. Bana geçmiş olsun dileyen herkes yerine geçip diğerlerine alan açarken Aral belimdeki eliyle yönlendirdi beni. Ben soluma dönünce Doğu'yla göz göze geldik.

"Geçmiş olsun Lina abla," dedi, halime üzüldüğü her halinden belli olurken.

Anksiyetesi yüksek bir çocuktu ve hep nazik bir karakteri vardı. Benim için ağladığını duysam şaşırmazdım. Öyle yumuşak bir kalbi vardı ki akademide geçirdiğim her gün babam onu ve Batı'yı orada bırakmadığı için minnettar olmuştum. Batı ve Doğu gibi yumuşak kalbi olan çocuklar orada hayatta kalamazdı. Güney'in en azından bir Kuzey'i vardı. Eğer Doğu ve Batı burada kalsalardı onları kurtaracak kimseleri kalmayacaktı ama babam kurtarmıştı işte onları. Canım babam...

Bu yüzden Doğu'ya bakarken yüzümde yumuşak bir gülümseme oluştu. "Sen bir de karşı tarafı gör," diye mırıldandım onu gülümsetmek isteyerek. Ona ve Batı'ya bakarken ablalık damarım kabarıyordu istemsizce.

Gülümsedi bana, "Duydum abla, bayağı havalısın," dedi hayranlıkla. Gerçekten hayranım gibi duruyordu. "Evlilik için de tebrik ederim."

Gülümsetti bu tatlılığı beni. "Teşekkür ederim."

Ardından gözlerimi Deniz'in yanında kalbi heyecanla çarpan Âlâ'ya çevirdim. Ben de istemsizce gerildim biraz o an. Sevgilimin –artık kocamdı– kardeşlerinden birinin sevgilisiyle ilk kez tanışıyordum.

Âlâ bana hafifçe gülümserken, "Geçmiş olsun Lina," dedi. Sesi çok güzeldi.

"Teşekkürler," dedim hafifçe gülümseyerek.

Âlâ ne görünüşüme ne de sesimin kısık olmasına tepki gösterdi. Yüzünde tatlı, anlayışlı bir ifade vardı.

"Ben Âlâ," dedi yumuşak bir sesle. "Seninle tanışmayı iple çekiyordum."

Deniz ondan önce bana söylediği için ilki kadar şaşırmadım ama yüzümdeki gülümseme genişledi yine de. İlişkileri boyunca hayatlarında yoktum halbuki ama Aral ben yokken bile beni o kadar var etmişti ki herkes için, kardeşleri beni her şeye rağmen kötü anmamış, aksine Deniz sevgilisine bile beni sevdirmişti bir şekilde. Kalbim ısındı.

Ona gülümsedim içtenlikle. Âlâ'nın yüzünde o an ilk kez bir şaşkınlık gördüm. Sanırım bu halime rağmen böyle gülümsememe şaşırmıştı. Gözlerinde bir parça hayranlık gördüm. O an aklıma Aral'ın gülümsememe tutunuşu geldi. *Belki de düşündüğün kadar karamsar biri değilsindir Lina...*

"Ben de tanışmamıza sevindim," dedim içtenlikle. "Birlikte olup olmadığınızı merak..."

Cümlemi bitiremeden Âlâ kollarını hafifçe belime sarıp omzuma dikkat ederek sarıldı bana şefkatle. Öyle bir şefkatti ki bu iliklerime kadar hissettirdi bana. Sırtımı okşarken usulca, "Çok güzelsin. Gülümsemen o kadar güzel ki umarım hep iyi olursun," dedi dua eder gibi. "Umarım sen, Alin, Aral abi ve tüm ailen çok mutlu olursunuz. Umarım her şey istediğin gibi olur," dedi yumuşak, şefkat dolu bir sesle. "Seninle tanışmayı ve arkadaş olmayı hep çok istiyordum. Umarım arkadaş olacak çok vaktimiz olur."

Bir an kalakalmış olsam da söyledikleri bana Karolina değil o kadar Lina gibi hissettirdi ki burnum sızladı bir an. Belki de bana endişemi

hatırlattığı içindi bilmiyordum ama dik duruşumu bozmadan ben de ona sarıldım aynı samimi sevgiyle.

"Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla. "Seninle arkadaş olmayı ben de çok isterim."

Deniz'le göz göze geldiğimizde dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Ona baktığımda göz kırptı bana gülümseyerek. Ayrıldığımızda Âlâ hızla nemlenen gözlerini sildi ve gülümsedi bana.

Tam o sırada bir el uzandı bana. Kürşat'ın eli saçlarıma dokundu usulca dikkatimi çekmek için. Gözlerim ona çevrildiğinde diğer eli Yasemin'in belindeydi. Yasemin'in ağlamış gibi bir hali vardı. Yanıma gelemiyormuş gibi Kürşat getirmişti onu. Kalbim bu tatlı görüntü karşısında sıcacık oldu.

"Çiçeğim sana geçmiş olsun demek istiyor," dedi Kürşat.

Yasemin bana kızarmış gözleriyle bakıyordu. Son birkaç gündür hayatının endişeli dönemlerini yaşıyordu muhtemelen. Atilla Durmuş'un öldüğünü sanmıştı başta, sonra da en yakın arkadaşı Balın, abisi gibi gördüğü Deniz ve ben saldırıya uğramıştık. Ben de onun iyi bir arkadaşıydım bence. Öyle olmasını umuyordum. Öyle olmasa bana bakarken gözyaşı dökmezdi benim için değil mi?

Yasemin hızla gözlerini sildi. "Offf özür dilerim," diye mırıldandı herkesten özür diler gibi. Sanırım herkes onu ağlamaması için tembihlemişti. "Çok iyisin Lina'm, maşallahın var," dedi gözlerime bakarak. Uzanıp ellerimi tuttu sıcacık elleriyle. "Harika bir kadınsın. İdolümsün. Kahramanımsın. Süper birisin."

Sıraladığı şeyler gülümsetti beni. Kürşat'la arasını yapmış sayılırdım ve Kürşat'ı MİT'e ben aldırdığım için de babası onunla evlilik yoluna girmesine izin vermişti muhtemelen.

"Çok tatlısın Yasemin," dedim gülümseyerek. "İyiyim, merak etme."

Yasemin omzuma dikkat ederek bana sarıldığında boştaki elimi sırtına koydum sevgiyle. Kürşat'la göz göze geldik. Bana minnettarlıkla baktı. Her zaman arkamda bir abim varmış gibi hissettirmişti bana. Ona her zaman minnettar olacaktım.

Yasemin benden ayrılıp yanağıma bir öpücük bıraktı. Aral şakayla elini başının üzerine koyup yüzünü benden uzaklaştırdı. "Karımı rahat bırak," dedi.

Yasemin ona göz devirirken, "Aman Aral abi ya yemedik karını," diye söylenip burnunu çekti. "Ama karın da olay yani, maşallah, kütür kütür."

Aral, "Hop hop yavaş," dediğinde kıkırdadım.

Kürşat hafifçe gülerek Yasemin'in kafasını Aral'dan teslim aldı ve Yasemin'i kendine çekti. "Yavrum adamın karısına mı asılıyorsun?"

Ben ve Âlâ kıkırdarken Yasemin burnunu silerek kafasını salladı. "Asılınmayacak gibi değil kadın görmüyor musun?" dedi, özellikle Aral'a bakarak gözlerini kısmıştı.

Aral da ona gözlerini kısarken elini karnıma koyup beni kendisine yasladı tamamen. Aralarındaki bu paylaşamam olayı o kadar tatlıydı ki kalbim sıcacık oldu. Âlâ gülerek, "Haklı," dediğinde Aral alayla beni Âlâ'dan da uzaklaştırdığında üçümüz de güldük.

Yasemin ve Âlâ'ya gülümseyerek bakarken o an kendimi dışarıdan izliyormuş gibi hissettim bir anlığına. Bir anlığına hayatım o kadar güzel göründü ki gözüme bu anı dondurmak istedim. Kaybetme korkusu yine kalbime çöreklenecek olduğunda sorumluluklarımdan kaçmak istedim ama karnıma yaslı bir el, sırtıma yaslanan bir göğüs ve kulağıma çarpan o sıcak nefes tüm gerçekliğimdi. Tüm inancım ve güvenimdi. Bana bir kez kaçarsam yakalanmayacağımı mı sandığımı söylemişti. Haklıydı. Kaçarsam yakalanırdım, peşimdeki ebe hiçbir zaman kör değildi. Bu yüzden bu ana sığınmayı ve kaçmayı reddettim bir kez daha, gülümsememi bozmadı bu. Güven ve inançla, kabullenmişlik ve hırsla bir kez daha bu hayat için savaşmaya karar verdim o an. Sonuna kadar gitmeye ve almaya bir kez daha karar verdim.

Aral şakağıma bıraktığı bir öpücükle beni gerçek dünyaya çekerken gözlerimi tekrar ona çevirip gözlerine baktım ve gülümsedim. O an Aral gözlerime bakarken bakışlarımda ne gördü bilmiyordum ama gözbebekleri büyüdü sanki kafamın içini görüyormuş gibi. Sonra da derin bir nefes gibi beni içine çekerek alnımdan öptü beni.

"İstediğin her şeyi vereceğim sana," dedi alnımın üzerine. "Çok seviyorum seni."

Anın verdiği sıcaklık ve sevgiyle gözlerimi kapattım bir anlığına. Sonra bir hareketlilik olduğunda gözlerimi tekrar açtım. Deniz bir anda hatırlamış gibi Âlâ'nın yanında bıraktığı cüzdanını alıp Şahin'e hem tüm nakdini hem de kartını koydu. "Al, gözün doysun. Şifresi 1881."

Şahin nakdi alıp kartı ona uzattı. "IBAN'a atsana oğlum kartını ne yapacağım?" dedi arsızca.

Deniz ona göz devirirken kartını alıp telefonunu çıkardı üşenmeden. Âlâ onları gülerek izlerken, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Deniz ona gülümserken, "Gelin tarafıymış artık, her kapıdan geçtiğimizde erkek tarafından gelin tarafı olarak para alacakmış."

Âlâ böyle bir şey beklemediği için gülerken Şahin gururla topladığı parayı gösterdi Âlâ'ya ve Alin'e çevirdi gözlerini. "Kumbaran nerede minik sincap?" diye sordu gülümseyerek.

Alin, Batı'yla koşarak kumbarasını almaya gittiğinde arkalarından baktım gülümseyerek. Kumbarasıyla gelmişti belli ki. Korktuğumuz zamanlar, hayallerimize en sıkı sarıldığımız zamanlardı...

Alin kucağında kumbarasıyla Şahin'in yanına geldi. Yanakları kızarmıştı. Şahin sevgiyle ona bakarken, "Bu daha başlangıç, seninle çok iyi para kazanacağız," dediğinde Alin kıkırdadı. "Bu ne için Şahin'ciğim?" diye sordu Şahin bir tomar parayı Alin'in kumbarasına sokarken.

"Bir haraç diyebiliriz," dediğinde herkes güldü.

"Haraç ne demek ki?" diye sordu bu kez Alin.

Aral, Alin'in yanağını okşayarak araya girdi. "Boş ver sen onu minik sincap, bu, sen Lina'nın kız kardeşi olduğun için benim kardeşlerimin sana verdiği bir hediye."

Şahin kafasını sallarken, "Her kapıdan geçtiklerinde isteyeceğiz," diye tembihledi onu.

Alin izin ister gibi bana baktı. Ona içim gidiyordu gerçekten. Ben yapmamasını söyleyecekken Aral arka cebinden cüzdanını çıkardı. Eğilip Alin'in yanağından öptü ve o da cüzdanındaki tüm nakdi kumbarasına koydu. Gülümseyerek onları izledim. O sırada Batı koşarak kendi kumbarasıyla geldi ve Deniz'e uzattı kocaman güzel gözleriyle.

"Kumbaramı açar mısın abiciğim? Ben de Alin'ciğime hediye vermek istiyorum."

Kalbime o kadar sevgi yüklendi ki bayılabilirdim. Deniz saçlarını okşayıp gülerek kumbarasını açtı. Şahin gülerek sırtına vurdu hafifçe. "Adamsın, Batı'm."

Batı kızaran yanaklarıyla gülümserken Aral da gülümseyerek uzanıp alnından öptü onu. Ben de yanağını okşadım sevgiyle.

Deniz ona kumbarasını verdiğinde Batı, abilerinin yaptığı gibi tüm parasını Alin'e verdi. Herkes ona gülümseyerek gururla bakarken Alin'in kalbi heyecanla atıyordu. Batı'ya gülümseyerek bakarken, "Ben kocaman ev alınca birlikte yaşayacağız Batı'cığım, merak etme," diye teselli etti onu.

Herkes sevgiyle iç çekti. Batı ona sevgiyle gülümserken onayladı onu. O kadar cömert ve sevgi dolu bir çocuktu ki bayılıyordum ona. İç çekerek ona ve Alin'e baktım. Herkes onlar hakkında konuşurken ve uzun zaman sonra kendimi sıcacık bir yuvada gibi hissederken annemi ve babamı da bu anda görmeyi öyle çok istedim ki...

Fakat ben de bu anın içinde çok kalamadım, yapılacak onlarca iş vardı. Aral saçlarımdan öperken beni ve Alin'in de dikkati benim üzerimde değilken, "Hazırım," diye fısıldadım Aral'a. Aral beni Alin'in dikkatini çok çekmeden usulca salondan çıkarıp alt kata yönlendirdi.

Çakırcaların malikânesinde bir minik bir hastane olduğu söylenebilirdi. Aral ellerini belime yerleştirip sedyeye oturttu beni. Pansuman ihtiyacı olan her şeyi yanına alıp hazırlandı ve karşımdaki tekerlekli tabureye oturdu. Ayağımı bacağına koydu ve bacağıma pansuman yapmaya başladı. Onu izledim sevgiyle. Ama o pansuman yaparken yüzüme bakmıyordu özellikle. Ben de omzundaki kurşun yarasına bakarken bakmamıştım ona, o olduğunu reddetmek için...

O sırada, "Acıyor mu?" diye sordu ilgiyle ama yine de yüzüme bakmadı.

İçim gidiyordu ona. Uzanıp saçlarına dokunurken, "Acımıyor," dedim sevgiyle.

Biraz acıyordu, acıması normaldi ama önemli değildi. Dert edecek kadar değildi. Koşabilirdim gayet şu an bu bacakla. Acı eşiğim gerçekten yüksekti. Dizkapağıma bir öpücük bıraktı ve baldırımı sarmaya başladı. Onu sevgiyle izlerken diğer elimi yanağına yaslayıp okşadım.

Oturduğu tabureyi kaydırarak bacaklarım arasına girdi. Dudaklarımdan öpüp geri çekildi hafifçe ve gözlerimi muayene etti. Doktor olmak ona gerçekten çok yakışıyordu.

"Batma var mı?" diye sordu ilgiyle. "Ya da görmende bir problem?"

"Biraz batma var," diye mırıldandım güzel gözlerine bakarken.

Kafasını salladı. Yanında getirdiği alet küvetinden göz damlası aldı. Başımı geriye yatırdım damlatması için. Gözlerime damla damlatırken o kadar dikkatliydi ki gözlerime bakarken içinin gittiğini biliyordum.

Başımı doğrulttuğumda beni sol gözümün hemen yanından öptü. "Ovuşturmamaya dikkat et."

Ona gülümsedim. Ben de doktordum, o da bildiğimi biliyordu ama yine de söylemeden edemiyordu. Benimle böyle ilgilenmesi hoşuma gittiğinden onayladım sadece onu. Gözlerimi kontrol ettikten sonra

üzerimdeki uzun kollunun eteğine gitti elleri. Üzerimden sıyırırken omzuma pansuman yapacağını anladım.

Omzumu tamamen açtığında bakmak için başımı çevirecek oldum ama uzanıp dudaklarını yanağıma bastırdığında bakmamı istemediğini anladım. Steril ellerini kullanmak istemediğinden dudaklarını kullanarak durdurmuştu beni. İçim sızladı bu nazik karşı çıkışa. Başımı çevirip dudaklarını öptüm kabul ederek.

Aral, soğukkanlı bir ifade ve gergin omuzlarla pansumana başladı. Onu biraz olsun rahatlatmak için sağ işaretparmağımın tırnağını boynundaki künyesinin zincirinde gezdirdim usulca. Sol elim, sol kolumu hafifçe tutan sağ elinin ön kolunda gezindi. Buz mavisi gömleğinin kolunu katladığından kolunun üzerindeki damarları belli oluyordu. Parmağımı usulca damarların oluşturduğu yükseltilerde gezdiriyordum.

Yutkundu yarama bakarken. Biraz olsun gevşemiş omuzlarla ama hâlâ yüzünden hiçbir ifade okunmazken pansuman yaptı yarama. İçinden neler geçtiğini biliyor, kalbinin nasıl bir hızla çarptığını duyabiliyordum.

"Aral," diye mırıldandım güzel yüzünü izlerken.

"Yarın plastik cerrahiye gidelim," dedi yarama bakarken.

Sanki en büyük endişesi bu gece değil; omzumdaki, adının baş harfine ait bir yanık iziydi. Kalbim sızladı. Onun dertlerini almak istedim omuzlarından.

"Olur," dedim yumuşak bir sesle. "Yarın ilk iş, doktora gidelim."

Kafasını salladı öylece. Omzumu gazlı bezle sararken özenliydi elleri. O bitirene kadar öpmemek için tuttum kendimi.

Benimle yüz yüze geldiğinde burun buruna gelecek kadar yaklaştım ona. Gözlerine baktım içim giderek. "Ben seni çok seviyorum biliyor musun?" diye sordum burnumu burnuna hafifçe sürterken. "Sana dair her şeyi çok seviyorum."

İç çekti o da. "Bak ya," dedi gerilen omuzları gevşerken.

"Ömrümün sonuna kadar sana bakacağım sevgilim," dedim yemin eder gibi.

"Benim seni görmem için sana bakmama bile gerek yok Lina," dedi dudaklarımın üzerine.

Dudaklarımızı birleştirdim. Ondan uzak kalmaya dayanamıyordum. Birbirimizi öptük doyasıya. Dudaklarımız ayrıldığında nefeslendik birkaç dakika. Sonra Aral sol gözümden öptü beni hafifçe. Üzerimi giydirdi bana.

"Babamın yerine mi gidiyoruz?" diye sordum ona.

Kafasını salladı gergin bir çeneyle. Babasının da dediği gibi bacağımın bu gece bana engel olmayacağından emin olmamız lazımdı. Babamın antrenmanlarını yaptığı tesiste ihtiyacımız olan şeyleri bulabilirdik. İki sene önce de müzayededen önce oraya uğradığımız için tüylerim diken diken oldu. *Bu bir döndüğü değil Aral, bir kördüğüm ve keseceğim bugün boynumuzdaki tüm ipleri...*

"Üzerini değiştirmek ister misin?" diye sordu ilgiyle yüzüme bakarken. "Gerçi zaten değiştireceksin."

Suratsızlığına kalbim erirken, "Böyle iyiyim," dedim onu onaylayarak. Zaten müzayededede kendi tasarladığım özel Soytarı kıyafetimi giyecektim.

Kafasını salladı. Birlikte yukarı çıkarken acı duysam bile hiç aksamadım. Yine de yukarı çıkarken beni tek koluyla kucağına alıp hızla çıktı odasına. İnanılmaz biriydi. Kollarımı ona sarıp öpücükler bıraktım ona doyamayarak. Odasına yürürken kuş sesleri duyduğumda merakla yüzüne baktım. Kuş sesi duymak iki sene öncesine götürmüştü beni.

Aral yüzüme bakıp ne düşündüğümü gözlerimde gördü ve kafasını salladı hafifçe. "Mandalina ve Aralık," diye mırıldandı gözlerime bakarak. "Evdeki herkes buraya gelince onları da getirdim."

Kalbim göğsümde ısındı. Beni seslerin geldiği odaya soktu. Muhtemelen geçen gün bana bahsettiği misafir odasıydı burası. Beni kucağında kafese doğru götürdü ve kafesin kapağını öylece açtı. Kaçacaklar diye korktum bir an, küçükken kaybettiğim Cesur geldi aklıma.

Ama sanki alışmışlar gibi Aral'ın parmaklarına tutundular. Aral onları çıkarıp birer öpücük bıraktı başlarına ve sevgiyle yüzüme bakarken onlara beni gösterdi. "Size Lina'yı getirdim," dediğinde sevda kuşları bir anda *Lina* diye şakımaya başladılar.

Tüylerim diken diken oldu o an. Şaşkınlıkla Aral'a baktım. Aral sevgiyle bakarken yüzüme, "İki senedir konuşuyorum onlarla," dedi. "Bir tek Lina demeyi öğrendiler."

İçim sevgiden titrerken onun gibi birini kaybetme korkusu sıktı yine kalbimi. Uzanıp dudaklarını öptüm. Kuşlarımız ismimi söylerken Aral'ın dudaklarına ufak ufak öpücükler bırakıp ismini tekrar ettim onlar gibi. İç çekerken elini başımın arkasına yaslayıp derinden öptü beni.

"Sevgililer Günü'müz kutlu olsun sevgilim," diye fısıldadı dudaklarıma.

Tüylerim diken diken olurken ona daha sıkı sarıldım. Ağlama isteğiyle doldu içim aniden ama o hisse aldanmadım. Yüzümü güneşe döndüm. En zor anlarda bile kutlanacak bir şey bulması bile savaşmaya değerdi

çünkü. *Ölmeden mezara girmek yok bir daha Lina. İyi ihtimaller ve kötüler her zaman yarı yarıya. Ya kazanacaksın bu hayatı ya da bir ömür tutunacaksın bu anıya. Tutunmak zor ve ellerim dikiş tutmuyor daha fazla. O halde kaz bir mezar daha, bu kez kötü ihtimalleri gömmekle başla. Belki kötü ihtimaller üzerinde yükselirsin arşa...*

"Sevgililer Günü'müz kutlu olsun sevgilim," diye tekrar ettim. "Hediyem yok, sadece ben varım, özür dilerim."

"Lina, Lina, Lina," diye fısıldadı dudaklarım üzerine. "Sen benim en büyük hediyemsin." Yutkundu. Onun da kötü ihtimallerinin celladı olmak istediğini biliyordum. "İstediğim tek şeysin."

"Sen de benim istediğim tek şeysin," dedim içim giderken ona.

"Doğum günümde seni dilemiştim," diye fısıldadı dudaklarıma. "Tanrı beni dinlemiştir belki."

"Bir dilek daha tut o zaman," dedim bunu çok isteyerek. "Lütfen bir dilek daha tut. Beni dinlemiyor sevgilim," diye sızlandım ona.

Bir eli başımın arkasına yaslanmış halde dudakları dudaklarıma çarparken, "Bir hayat istiyorum seninle," dedi sır verir gibi. "Lina'yla bir hayat istiyorum. Sevgilimle bir hayat istiyorum. Karımla bir hayat istiyorum." Üçünün de öznesi bendim ama sanki Tanrı kim olduğumu karıştırmasın diye tüm sıfatlarımı söylüyordu.

"Lütfen Tanrı'm," dedim dua ederek dudaklarının üzerine. "Aral'la bir hayat yaşamama izin ver. Sevgilimle bir hayat yaşamama izin ver. Kocamla bir hayat yaşamama izin ver."

Bolesław beni yakaladığında kulağımdaki gizli çipi de kaptırmıştım. Telefonum da kayıp olduğundan –muhtemelen Bolesław onu kırmıştı– Jan veya diğerleriyle haberleşememiştim hiç. Fakat babamın tesisine girdiğimizde Jan'ı orada buldum. Sanki buraya geleceğimizi biliyormuş gibi tek başına oturuyordu. Bizi gördüğünde ayağa kalktı yavaşça ve gözleri üzerimde gezinirken bana doğru gelmeye başladı.

Gözlerinde ifadesizlik vardı ama eli uzanıp hafifçe başımı kaldırdı ve gözlerime baktı ilgiyle. Kan dolan gözlerime, boynuma, omzuma baktı bariz bir şekilde.

"İyi misin Kızıl?" diye sordu sonra ölüm gibi bir sesle. Tüylerim diken diken oldu. Eğer bir ölüyü diriltme şansı olsaydı Bolesław'ı diriltip bir de kendisinin öldürmek isteyeceğini biliyordum.

Dik bir duruş ve kendimden emin bir bakışla, "İyiyim," dedim. Sesim normale göre kısıktı ama bugün duyacak her kulak için gür çıktığından emin olacaktım.

Gözlerime bakarken her şeye rağmen sergilediğim dik duruştan etkilendiğini gördüm.

"Sen iyi misin?" diye sordum ben de. "İnfazına karar verildi."

Alayla gülümsedi bana. Saçlarıma dokundu farkında olmadan. "Wielki denemedi bile, Danışman Soytarı olarak görev kabul etmeme hakkı var. Başka birinin gitmesini istedi. Jadwiga yanına bırakmaz elbet ama müzayede sonrasına bıraktığı için hesap soran bizler olacağız."

İnançla kafamı salladım. Çakırcalar, babam ve abilerim benim tarafımda olduğu sürece hesap soranın biz olacağımıza şüphem zerre kadar yoktu. İnançla doluydum ağzıma kadar.

"Babam iyi mi peki?" diye sordum gözlerine bakarken.

Kafasını salladı. "Kimse La Hire'a istemediği bir şeyi yaptıramaz artık," dedi net bir sesle. "Tanrı bile."

Tüylerim diken diken oldu. *Tanrı bile bizim tarafımızdaydı...*

Aral'ın arkamdaki varlığı daha da hissedilebilir hale geldi o sırada. Kendimi yenilmez hissediyordum her saniye. *Çaresiz bırakılan kuzunun, kurdun inine girerken bu kadar korkusuz olacağı kimin aklına gelirdi?*

Jan gözlerini Aral'a çevirdi. "Onunla sen mi çıkarsın ben mi çıkayım?" diye sordu.

Ringi kastettiğini anladım anında. Bacağımı test etmek istiyordu belli ki.

Aral, "Ben çıkarım," dedi düşünmeden.

"Onu zorlayacağından şüpheliyim," dedi Jan.

Aral onu umursamadan kolunu belime sarıp beni revire yönlendirdi. Beni sedyeye oturtup dolapları, eşyaların yerini adı gibi bildiği belli biçimde karıştırdı. İki senedir burada eğitim gördüğünden şaşırmadım bu duruma. Babam bağlantılarını kullanarak burayı en az Şirket binası kadar iyi donatmıştı. Aral, bacağımdaki gazlı bezi açıp yaramın üzerine jelimsi bir şey sürdü. Uyuşturma etkili bir jel olmalıydı. Sonra da özel bir bandajla sardı bacağımı.

Sedyeden bilinçlice atlayarak indim. Acısı hissedilmiyordu ve bacağım hafiflemişti sanki. Bacağımı dikkatle kaldırıp havaya tekme atar gibi uzattım. Gayet iyi gibiydim. Aral beni ilgiyle izlerken ona baktım ben de ilgiyle.

"İyiyim," diye onayladım onu.

Dertle derin bir nefes aldı ama onayladı beni. Revirden çıkıp ringe geçtik. Jan ve Kürşat aşağıdan bizi izlerken Aral karşımda durdu. Bolesław'a da dediği gibi dümdüz üzerine atılırsam muhtemelen beni de alt ederdi. Bu yüzden doğrudan saldırmayacaktım.

Aral pozisyon dahi almadan karşımda gömleğinin kollarını katlamış dururken sol elini bana uzattı; iki parmağıyla beni çağırdığında ileri atıldım ve doğrudan saldıracağımı düşündüğü sırada onu şaşırttım. Aral'ın gözbebekleri büyürken gülümsedim ve ona karısının neden Kızıl Joker olduğunu göstermekten geri durmadım...

Saatler hızla geçerken Jan ara ara dışarı çıkıyor, sonra içeri giriyordu. Etrafımızda olan bitene dair haberlerin biri gelip biri gidiyordu. Her şeyi bilmek için her yerde olmamıza gerek bile yoktu. Müthiş bir ağ kurmuştuk.

Aral beni akşama kadar toparlamak için hem tıbbi müdahalelerde bulunuyor hem motivasyonel hem de besinsel açıdan doyuruyordu. Bir savaşa hazırlanıyor olsak da onunla geçirdiğim her andan zevk aldım ve ondan çalabildiğim kadar öpücük çaldım.

Aral'ın bacağıma sardığı bandaj, kan dolaşımımı engellemeden kas birliğimi sağladığından henüz hiç dikiş açmadan onunla gayet iyi dövüşebiliyordum. Nihayet bir boşluk yakalayıp bir yılan gibi etrafına sarıldım. Başını bacaklarım arasında sıkıştırıp ağırlığımı verdiğimde diz çöktürdüm ona ilk kez. Tahminimden daha güçlüydü, onu doğrudan bir saldırıda yenmek gerçekten çok zordu. Boynunu çok sıkmamamın sebebi canımın yanması değil ona olan sevgimdi. Bir elini uyluğuma dayadı, bir elini de yere yasladı. İstese beni başından savardı ama iyi olduğuma yeterince ikna olmuş gibi uyluğuma üç kez vurdu hafifçe.

Onu sıkmayı bırakıp doğruldum ve terleyen alnına bir öpücük bıraktım. Beni omuzlarından çevirip kollarına aldı kolayca. Nefes nefese kalmıştı benim gibi. Onun terlediğini görmek kolay iş değildi ama onun terlediğini en çok gören kişiydim. Olduğu yere otururken ben de kucağına yerleştim. Sırtım göğsüne yaslandı. Başımı omzuna yaslayıp nefeslenirken onun da nefes sesi kulağımı doldurdu. Uzun eli bacağıma uzanıp baldırımı tuttu nazikçe ve eliyle yokladı.

Derin bir sesle, "Az önce yaptığını," diye fısıldadı kulağıma nefes nefese, "sakın başkası üzerinde deneme."

Gülümsedim hafifçe. "Neden? Kıskanıyor musun?"

Kolu sahiplenici bir şekilde karnıma sarılırken, "Her zaman," dedi ama tek derdi bu değildi belli ki. "Başın fazla savunmasız kalıyor."

Yüzümü ona çevirip güzel yüzüne baktım. "Sen olduğun için gardımı almadım," dedim içini rahatlatmak için.

Dili dudaklarını ıslattı gözlerime bakarken. "Yine de kimseye yapma," dedi kafasını iki yana sallayıp.

Tanrı'm... Kıskanırken çok tatlıydı.

"Senin dışında kimseyi bacaklarımın arasında kıskaca almayacağım," diye söz verdim fısıldayarak.

Başını geriye yatırıp sabırla sol eliyle gözlerini kapatırken yutkundu. Gülümsedim.

Jan bize yaklaştığında gözlerimi ona çevirdim. Ringin hemen önünde durduğunda yüzümdeki gülümseme kayboldu usulca.

"Zamanı geldi," dedi Jan.

Derin bir nefes alıp kafamı salladım. Aral'ın gerildiğini hissettim. Karnımdaki elinin tutuşu sıkılaştı. Dudaklarımı gerilen çenesine bastırdım. Ardından istemesem bile kucağından kalktım. Aral'ın da peşimden kalktığını işittim. Ringden inerken Jan belimden tutup yardım etti bana ve tam karşısına indirdi. Beni yere bıraktığında gözlerime gururla bakıyordu. Hafifçe gülümsedi bana sonra. "Arkanda olacağım her zaman."

Aral bana son kez pansuman yapıp bandajımı yeniledi. Revirden ayrılmadan önce belki de bu son fırsatım diye düşünmeden edemeyerek dudaklarını öptüm. Ama Aral onu neden öptüğümü bilerek uzun öpmedi beni çünkü bu ihtimali reddediyordu.

"Bunu yapmayacağız," dedi gözlerime bakarken. "Vedalaşmayacağız," dedi net bir sesle. "Bir saat sonra seni tekrar görecek ve ne olursa olsun çıkaracağım oradan."

"Seni çok seviyorum."

"Lina," diye fısıldadı dertle. "Böyle söylersen bırakmam seni."

Yanağını öptüm içim giderek. O sırada tesise gelen tanıdık ayak sesleri işittim. "Baban geldi," diye bilgilendirdim onu. "Gitmem lazım."

Dili dudaklarını ıslattı. Sonra dayanamıyormuş gibi çenemi tutup uzun, tek bir öpücük kondurdu dudaklarıma. "Seni çok seviyorum," dedi nefes verir gibi. "Dikkatli ol."

Kafamı salladım. "Merak etme sevgilim. Çok iyi olacağım."

Birlikte revirden çıktığımızda Hükümdar Çakırca, Jan'la konuşuyordu. İlgili gözleri yüzüme çevrildi. Gitmeden önce karşısında dikildim.

Hükümdar Çakırca önce Aral'a sonra bana baktı. Gözlerinde kararlılık ve bir parça yumuşak bir bakış vardı.

"Hazır mısınız?" diye sordum ona.

Kafasını salladı. "Hazırız. Gidip yakması kaldı sadece."

Kafamı salladım. Aral'ın elini bırakmadan önce hafifçe sıktım ve ona baktım. "Görüşürüz," dedim sevgiyle.

"Görüşürüz canım," dedi babasından çekinmeyerek.

Jan'la ayrılacakken Hükümdar Çakırca, "Benim sözüme sahipsin," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. "Eğer Jadwiga'nın ele geçirilmesi senin zararına olacaksa Lina, şerefim üzerine söz veriyorum, senin menfaatini seçeceğim."

Tüylerim diken diken oldu. Hükümdar Çakırca için Circus'un ne demek olduğunu biliyordum. Çakırcalar nesiller boyu bu ülke için çalışmışlar. Çakırca *gözü pek*, demek; Hükümdar Çakırca'nın ataları bu soyadını bizzat Atatürk'ten almışlar ve Milletler Cemiyeti'nde* bulunmuşlar. Ülke için savaşmak onların aile geleneği. Hükümdar Çakırca'nın babası ülkesini Circus'un zehrinden kurtarmak isterken üzerinde bir beyaz örümcek zambağıyla ölmüş. Hükümdar Çakırca'nın babasını Jadwiga öldürmüş.

Yetmemiş Jadwiga, Hükümdar Çakırca'nın öz babası gibi gördüğü kayınbabası Mehmet Ali Durmuş'un da ölüm emrini vermiş. Onu çok sevdiği mesleğinden ihraç ederek zorla emekli yapmış, biricik eşini Magnatların hedefi haline getirip üzerine Tilkilerini salarak ailesini darmadağın etmişti. Sırf intikamını sürdürebilmek için sanki gerçekten mesleğine ihanet ettiği için ihraç edilmişçesine dedikodular yayıp mafyaymış gibi davranmıştı senelerce. Circus'un uyuşturucu ağını araştırıp Jadwiga'nın para akışını kesmekle meşgul ederken kendini; Kuzgun yanlışlıkla onunla aynı adamın peşine düşmüş ve onun dikkatini çekmişti. Babamı da bu şekilde gözden kaçırabilmişti zaten. Yani Hükümdar Çakırca'nın

* Cemiyet-i Akvam, (Milletler Cemiyeti – League of Nations –Sociétédes Nations) 26 maddelik sözleşmesi (misak) ile galip devletler tarafından resmi olarak Versay Antlaşması'nın yürürlüğe girdiği10 Ocak 1920'de İsviçre'de kuruldu. Milletler Cemiyeti dünyada kalıcı barışı, adaleti, güvenliği sağlamak ve uluslararası sorunları işbirliği ile çözmek, uluslararası hukuk kurallarını hâkim kılmak amacıyla faaliyet gösterecek ilk evrensel örgüt oldu. Türkiye Büyük Millet Meclisi (TBMM), 9 Temmuz 1932'de daveti kabul ettiğine dair karar aldı. Alınan karar Cemiyet Genel Sekreterliği'ne bildirildi. 18 Temmuz 1932 Pazartesi günü, Milletler Cemiyeti'nin 43 üyesinin ittifakıyla Türkiye cemiyetin üyesi oldu. 1932-1938 yılları arasında Türkiye uluslararası barış ve dayanışmanın sağlanması yönünde en büyük katkıyı veren devletlerden biri oldu. Mustafa Kemal (Atatürk) önderliğinde Türkiye uluslararası barışın sağlanması çalışmalarında önemli bir rol oynadı.

Circus'tan nefret etmek için en az benim kadar sebebi vardı ama o gözlerime bakarak benim menfaatimi gözeteceğine şerefi üzerine söz veriyordu. *Gerçekten değişmiş miydi yoksa kaçırdığım bir nokta mı vardı? Boş ver Lina. Düşünecek zaman değil artık. Sona geliyorsun.*

Hükümdar Çakırca gözlerime bakarken elini uzattı usulca. Tüylerim diken dikenken uzatıp nasırlı büyük avucuna yerleştirdim elimi. Sıkıca tuttu elimi ve gözlerini bir an bile kaçırmadı gözlerimden.

"Bunu sakın unutma Lina," dedi gözlerimin içine bakarken. "Bir Çakırca, asla bir Çakırca'ya arkasını dönmez."

Biliyordum... Hükümdar Çakırca'nın çocuklarıyla arası kötü olsa bile tüm çocukları, babalarının gözünün üzerlerinde olduğunu bilirdi hep. Tüm Çakırcalar ne olursa olsun birbirini kollardı. Kol kırılır yen içinde kalırdı ve *ben de artık bir Çakırca'ydım...*

"Tanrı'm... Eğer onu bana nasip etmeyeceksen
ya canımı al ya aklımı ki başkasının olacağını
bilmeyeyim. Ama eğer nasip edeceksen
ya gönlümü bana düşür ya da yolunu ki
onu beklerken ömrümü hiç etmeyeyim..."

Saat 23.00'da Şirket binasına Soytarı kıyafetimle adım attığım anda tüm binayı derin bir sessizlik kapladı. Pars, üzerinde şık bir takımla kapının iç kısmında karşımda dururken yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. Karşısında durduğumda saygıyla reverans yaparak eğdi başını önümde.

"Soytarı Michael," dedi saygıyla. "Bugün kutsal günde aldığınız adı kutlarım."

Yanından ifadesizlik içinde geçerken, "Kaldır başını ahbabım, neticede ben ne Papaz ne de Tanrı'yım," diye karşılık verdim geleneksel açılışla. "Ben biçare bir Soytarı'yım, yalnız ve yalnız Kral'ımı ararım."

Beni gören herkes kıyafetimden ötürü şaşkınlıkla bakakaldı fakat hemen sonrasında saygıyla eğdi başını. Her Soytarı kendi Soytarı kıyafetini tasarlardı. Bu, kendisi için inşa edebildiği ve ismini verebildiği nadide bir olay olduğundan her Tilki'nin bunu onurlandırması beklenirdi. Soytarı, giyimine ne kadar önem verirse ona o kadar saygı duyulurdu. Jan bana bunu anlattığından beri hayatımı kazanacağım gün giyeceğim Soytarı kıyafetinin ne olacağını düşünmeye başlamıştım. Bu öylesine bir gurur işi değildi benim için. Gördükleri son yüz benimki olacaktı ve ben karşılarında öyle ihtişamla dikilmek istiyordum ki öldükleri o anda, *gözümüzün önünde bir ölüm meleği gibi dikildi ama hiçbirimiz fark etmedik,* desinler istemiştim.

Kan kırmızı Soytarı kıyafetimin üzerinde beni sıkıca saran altın zırh görünümünde kurşun geçirmez bir korse vardı. Omuzlarımda altın sarısı, pauldron, denen kanat biçimli zırhlar vardı. Zırhların hemen altından simsiyah bir pelerin iniyordu. Magnatların kıyafetine bir atıftı bu, normalde hiçbir Soytarı pelerin takmazdı ve ben pelerin takmakla kalmamış; üzerine bugüne kadar kazandığım tüm altın kartların orijinalini Angela'dan özel olarak istemiş ve yerleştirmiştim. Hor görülen bir Tilki olduğum için iki senede en çok meydan okunan Tilki bendim ve kazanıp Şirket'e sattığım kartları ödünç olarak isteyip –Kızıl Joker olduğum için karşı çıkamamışlardı– iliştirmiştim öylece. Bu pelerin, göğsümde kavis çizen zincirlerin ucuna bağlı mızrak uçlarıyla omuzlarıma sabitlenmişti. Bu mızrak uçlarına bağlı zincirler kıyafetim üzerinde yer yer dolanıyordu. Zararsız duruyorlardı ama benim esas silahlarımdı.

Yüzüme takmam gereken Venedik Soytarı maskesinde de revize yapmıştım. Altın maskem bir Soytarı maskesinden ziyade bir miğfere benziyordu ve etrafını, klasik Soytarı maskelerinde olan zil kulaklar sarıyordu. Dışarıdan bakıldığında soylu bir savaşçı olabileceğini zanneden bir soytarıya benziyordum.

Yüzümü girişe doğru dönerken usulca, "Beni umursamayın dostlarım, yolunuza varın. Benim için Kral'a haber salın, Soytarı Michael saraya vardı deyin, Kral'ını görmeden sağ çıkamaz yarın."

Ellerimi birbirine çarptığımda herkes anında harekete geçti. Tüm Köpekler, rütbesi Sinek olanlar ve Şirket binasının kart sahiplerini korumakla yükümlü olan Koruyucu Soytarılar bir ünvan her biri görevini büyük bir özen ve ciddiyetle yerine getirmeye devam etti.

Ben ise yerimden bir milim dahi kıpırdamadan öylece dikildim orada. Magnatları karşılamak benim değil Baş Soytarı'nın göreviydi. Babam hain ilan edildiğinden Wielki karşılıyor olmalıydı. Normal şartlar altında Magnatların Marek'in yokluğunu artık fark edip şüphelenmeleri gerekirdi. Normalde bundan endişe etmem gerekirdi fakat babama ve planıma o kadar güveniyordum ki kalbimin ritmi dahi değişmiyordu. Kalbim göğsümde bir taş kadar sakin atarken giriş salonunda, kapının hemen önünde öylece bekleyip saatin 23.57* olmasını bekledim.

Saat ilerledikçe misafirler gelmeye başladı. Ortasında durduğum salon usulca dolmaya başladığında beni gören her kart sahibi ve kart ilgiyle baktı. Kart sahipleri bu seneki özene ve kıyafetime övgüler yağdırdı ama sahip oldukları her bir kartın –Tilki'nin– ritmi aksadı.

Ben yerimden kıpırdamadan orada öylece dururken şu an üst kattaki Magnatların beni şeffaf duvarlar arkasında izlediklerini biliyordum. Ne düşündüklerini bilmeyi çok isterdim. *Tedirgin oluyorlar mıydı? Onlarla savaşmak için Tanrı'ya yalvardığımı ve Michael'in ruhunu ödünç aldığımı biliyorlar mıydı?*

Saat 23.50'yi vurduğunda insanların kendi aralarındaki konuşmalar arttı, kızıl gürültüden ötürü ayak seslerini seçemesem de Çakırcaların salona girdiğini şaşkın mırıltılardan anladım.

Herkesin yolsuzluk yaptığından emekli olduğunu, sonrasında da yeraltı işleriyle uğraştığını sandığı Hükümdar Çakırca ve oğulları, en büyük düşmanlarının inine girmişti...

Masalar arasında onların ilerleyişini izledim. Hükümdar Çakırca, Aral Çakırca, Deniz Çakırca ve Ekin Çakırca değildi yalnızca birlikte yürüyen. Tarihte ilk kez bu binadan bir Köpek olarak ayrılıp kart sahibi olarak dönen iki Çakırca daha vardı yanında. *Güney ve Kuzey Çakırca...*

* Müzayedenin başlama saati her zaman ayın güneşi yendiği saat olarak belirlenir. Bu bilgi üçüncü kitapta geçmektedir. 14 Şubat'ı 15 Şubat'a bağlayan gece ayın güneşi yendiği saat 23.57'dir.

Şahin ve Kürşat da onlara eşlik ediyorlardı. Her birinin yanında Kızıl Tilki'si duruyordu. Deniz, Ekin, Kuzey, Güney ve Kürşat'ın Tilkileri Ares'in eğittiği sineklerdi fakat işler kızıştığında onlara destek olması için Jan'la ona sadık olan güçlü kartlar seçmiştik çoktan.

Aral'ın kartı Mieszka benim destemdeki Karo Ası ve küçükken hayatını kurtardığım Tilki'ydi. Bu yüzden bir hayat borçluydu bana ve bu borcu Aral'ı –hayatımı– hayatı pahasına koruyarak ödemeyi teklif etmişti. Kabul etmiştim. Mieszka ölü bilindiği zamanlarda Jan'ın destesiyle ders görmüştü ve Maça seviyesindeydi esasen ama Karo olmayı seviyordu.

Helena, fırsatı değerlendiriyormuş gibi Şahin'in Tilki'si olurken Hükümdar Çakırca'nın yanındaysa Michal dikiliyordu. Muhtemelen savaş başladığında Hükümdar Çakırca'nın başını almakla görevlendirilmişti.

Yaklaşık üç metre uzağımda, tam karşımda duran boş kokteyl masasına geçtiler. Altı Çakırca, Şahin ve Kürşat bana ilgiyle bakarken ben tek bir çift kara göze bakıyordum.

O sırada saat 23.57'i vurduğunda kurmalı bir oyuncak gibi kollarımı kaldırdım. Hareketimle çanlarım çınladı ve büyük salonda yankılanıp herkesi derin sessizliğe gömerken kapılar kapandı. Kollarımı iki yana açtım özgüvenle.

"Değerli kart sahiplerimiz!" dedim yüksek bir sesle. "Soytarı Michael, bendeniz," diye ilan ettim ismimi. Sesim kısık olsa da maskem sayesinde yankılandı. "Beni ismen Şeytan'la olan savaşımdan bilirsiniz. Bu gece şeytanınız bol olsun şerefli misafirlerimiz, Tanrı'dan merhamet dilerim olur da şeytanınızın eline düşerseniz! Bu gece Soytarılığım üzerine yemin ediyorum ki bu kapı eşiğinden eve eli boş dönmeyeceksiniz hiçbiriniz! Herkesin hak ettiğini alacağı bu gecede bol şans ve eğlence dileriz! Hazırsanız şayet, müzayede salonuna kadar bana eşlik ediniz! Hoş geldiniz! Hoş geldiniz! Hoş geldiniz!"

Bir alkış tufanı yaşanırken içerideki Tilki ve Köpek sayısı bile yalnızca beş yüz kişiden fazla ederdi. Bunun yarısının kart sahibi olduğunu düşünürsek yedi yüz kişi vardı ve hepsine aynı anda hesap sorulacaktı. Şeytanımın bu sisteme ateş taşıyan herkes olduğundan bihaber hepsi beni coşkuyla alkışladı. O sırada Koruyucu Soytarılar aynı anda adım attığında çanları çaldı ve müzik başlarken bir şarkı tutturdular coşkuyla.

♫ Burası Circus, bir Şirket ürünü ♫
♫ Burada aradığınız her şey var. ♫
♫ Soytarıları takip edin ♫
♫ ve müziğin sesine kulak verin. ♫
♫ Nerede durmak istediğinizi bilin ♫
♫ ve kıyamet kopmadan önce kendinize bir yer seçin. ♫
♫ Fakat dikkat edin; bir vazgeçiştir her seçim ♫
♫ Burası Circus, bir Şirket ürünü... ♫

Herkes coşkuyla müzayede salonuna ilerlerken birkaç saniyeliğine hareketsiz kaldım. İnsanlar etrafımızdan geçerken Aral'la doğrudan birbirimize baktık o birkaç saniyede. Ardından ona arkamı dönüp kalabalığa karıştım ve bir tür illüzyonla kayboldum aralarında. İki sene önce müzayedeyi Jan yönetiyordu ve bu sene de sanki infazı verilmemiş gibi o yönetecekti. Ben ise bugün Kızıl Joker olmam şerefine düello salonunu yönetecektim.

Düellolar müzayede açılışından sonra başladığından ıssız koridora girip asansöre bindim. Kartımı okuttuğumda asansör yukarı çıktı. Kapılar Kral Locası'na giden uzun koridora açıldı. Koridor boylu boyunca sıraya dizilmiş Tilkilerle doluydu. Çoğu Magnatların özel korumalığını yapan Kızıl veya Altın Jokerlerdi. Yüzlerinde kendi ülkelerinin renginde Venedik Soytarı maskesi vardı. Koridora adım attığımda gerilimi hissetmemek elde değildi. Her biri en ufak ters hareketimde üzerime çullanmak için hazır bekliyordu. Ben ise öylece yürüdüm aralarında. Hızla saydım onları. Yalnızca elli tanesi koridoru tutuyordu. Zor olacaktı her şey ama imkânsız değildi.

Kral Locası'nın önünde durdum ve kapıyı üç kez çaldım. Kapıyı Wielki açtı usulca. O da koridordaki Soytarılar gibi Magnatların özel günlerde giydiği kıyafetin daha az süslü ve pelerinsiz bir hali olan asil kıyafetten giyiyordu. Kızıl saçlarını geriye taramış, kızıl gözlerini ve boynundaki kırmızı örümcek zambağı dövmelerini iyice ortaya çıkarmıştı.

Kan dolan gözlerim kızıl gözlerine değdiğinde başımı saygıyla eğdim. "Sör Wielki'yi selamlıyorum," dedim net bir sesle.

Wielki geri çekilirken, "Huzurlarınızda unvanı Karolina olan Kızıl Tilki," diye duyurdu beni. "Ve Michael adını alacak olan Soytarı'dır kendisi."

O geri çekildiğinde Magnatların müzayede salonunu ve düello salonunu rahatça izleyebildikleri Kral Locası'nın ortasına kurulmuş yuvarlak

masayı görebildim. On bir Magnat koltuklarında otururken üzerlerinde Circus'un işlemesi bulunan siyah pelerinleri ve yüzlerinde Bauta* maskeleri vardı. Hemen arkalarında en güvendikleri Danışman Soytarıları ve güvenliklerinden sorumlu Soytarıları olmak üzere ikişer Tilki yer alıyordu. Marek'in koltuğunda oturan kişinin arkasında duranlardan biri gerçekten Bolesław'ı anımsatıyordu.

Jadwiga'nın koltuğu kapıya dönük olan ve aynı zamanda tahta karşıdan bakan tek koltuktu. Her Magnat, kendi şehrinde müzayede günlerinde kapıya sırtını dönerek oturur, tahtı karşısına alırdı. Çünkü hepsi yalnızca kendi şehrinde kapıya sırtını dönebilecek kadar güvendeydi. Fakat yalnızca bu defa ilk kez, yüzünü tahta dönen Magnat o tahta oturmaya hak kazanacaktı ve ilk kez, sırtını kapıya dönen Magnat kendi şehrinde ölecekti...

Jadwiga maskesinin altından Lehçe, "*Gel Karolina,*" dedi memnuniyet dolu bir sesle. "*Selam ver sahiplerine.*"

Jadwiga'nın hemen arkasına, Wielki'nin yerine, Ares'in yanına geçtim birkaç saniyeliğine. Ares'e dönüp bakamadım o an, o da bana bakmıyordu zira. Magnatların maskeli yüzü bana çevrildi ilgiyle. Maskelerinden ötürü ifadelerini göremiyor, kızıl gürültüden ötürü ise kalp atışlarını duyamıyordum. Fakat dilerse bu gece hepsi buraya beni öldürmek için gelmiş olsundu, ben daha önce davranacaktım.

Gözlerimi hepsinde gezdirip kusursuz bir şekilde reverans yaptım.

"*Değerli sahiplerim ve sahibem, hoş geldiniz,*" dedim net bir sesle. "*Bu kutlu günde bizleri yalnız bırakmadığınız için bu âciz Soytarı'nızı mutlu ettiniz.*"

Kızıl Joker olmam işlerine gelmiyor olsa bile bu unvanı almamda rol oynayan Magnatlar, elbette birkaç gün önce Marek'in peşime düştüğünü biliyorlardı ama hepsi bu hiç yaşanmamış gibi davranıyordu. Hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi davranıyorlardı. Eğer ölmüş olsaydım rahatlarlardı çünkü. Ve ölmemi diledikleri halde artık işin buradan dönüşü olmadığını düşündüklerinden Marek'in yaptığı gibi Jadwiga'ya yakın olmanın daha akıllıca olacağına karar vermiş bir halde neşeyle kabul ettiler sözlerimi. Memnuniyetle kadeh kaldırdıklarında müzayede salonunda Jan şovuna başladı.

* En bilinen Venedik maskesi; çene ve ağız kısmı çıkıntılı, genellikle siyah üçgen şapka ve pelerinle birlikte giyilirdi. Krallar da bu maskeyi tercih ederdi çünkü hem görkemliydi hem de konuşmaya izin verirdi.

Kral Locası'ndan müzayede salonu net bir şekilde görülüyordu, dışarıdan duvara sabitlenmiş tablolardan ibaret gibi görünse de önemli iki salonda da olan biten her şeyi görmelerine imkân tanıyordu. Ayrıca kameraların bağlı olduğu birkaç ekran da mevcuttu.

Jan, "Gözlerime inanamıyorum!" diye neşeyle bağırdı. "Değerli misafirler şuraya da bakın kimleri görüyorum?"

Yalnızca müzayede salonundaki herkes değil Magnatlar da gözlerini ilgiyle salona çevirdiler. Müzayede salonuna Çakırcalar giriş yapmış bulunmaktaydı.

Magnatları izledim ilgiyle. Hangi Magnat'ın gözü ilk kime dönerse onunla ittifak olduğunu anlamak zor değildi.

"*Demek Çakırcaları davet ettin Jadwiga...*" dedi Amerika Magnat'ı Kazimierz Wiśniewski. "*İcabet etmeleri cesurca doğrusu. Kulağımıza Marek'in onlarla oynadığına dair bir şeyler gelmişti.*" Sesinden alay akıyordu. "*Duyduğuma göre Çakırca'nın iki büyük oğlu birer kartını almış ha Marek?*" *Üç* diye düzelttim içimden. "*Aral Çakırca'nın Altın Kupa Vale'ni harcaması beş dakika sürmemiş.*"

Aral'ın ismini onun gibi birinin ağzından duymak tüylerimi diken diken etti. Aral'la tanıştığımızda ismim piyasada bilinir ama ben hepsini tanımam, derken bu kadarını kendisinin bile beklemediğinden emindim.

Marek elini rahatsızca masasının üzerinde tutarken, "*Birinin Çakırcaların ne durumda olduğunu bilmesi için riske girmesi gerekiyordu,*" dedi kendini beğenmiş bir sesle. Sesi Marek'e o kadar benziyordu ki tüylerim diken oldu. "*Dla większego dobra trzeba poświęcić coś małego Kazimierz.*"*

O an, ölüp ölmediği konusunda şüpheye düştüm. *Ölmemiş olabilir miydi? Belki de müdahale edilmişti? Mümkün müydü? İmkânsız değildi en azından.* Ne olursa olsun soğukkanlılığımı yitirmedim. Gerekirse bir daha öldürürdüm onu. Ben kazanacaktım.

Kazimierz alayla güldü. "*Lepszy wróbel w garści niż gołąb na dachu.*"** Söylediği atasözüyle son iki senem gözlerimin önünden hızla geçti. O an Asaf'a o mektubu gönderenin Jadwiga değil Kazimierz olduğunu fark ettim. Kafamda bir taş yerine oturdu. Asaf, Türkiye'deki uyuşturucu ticaretiyle ilgileniyordu ve Circus'un asıl uyuşturucu ağının başındaki Magnat,

* (Leh.) Daha büyük kazanç için küçük şeyi feda etmek gerekir, anlamına gelen Lehçe bir atasözü.

** (Leh.) Eldeki serçe çatıdaki güvencinden iyidir.

Kazimierz'di... O an bir farkındalık oluştu içimde. Kazimierz, babamın öldüğüne hiçbir zaman inanmamış ve Asaf'ı sahte bir müzayede yapmaya zorlayarak babamı ortaya çıkarmaya çalışmıştı. Belki de kimin geleceğini görmek istemişti yalnızca ve Çakırcalar gelmişti... Çok ilgili olduğu Çakırcalar...

Başımı milim dahi kıpırdatmadan Çakırcalarla en ilgili bir diğer kişiye çevirdim gözlerimi merakla. Almanya Magnat'ı Czesław Nowak, gözlerini salondan ayırmadan öylece Çakırcalara bakarken sol elinin iki parmağı bir anlığına hafifçe kalktı. Arkasındaki Tilki'sine işaret verdiğine emindim. Şüphesiz hiçbir Magnat aptal veya dürüst insanlar değildi fakat Czesław Nowak, Magnatlar arasında en sinsi ve ikiyüzlü olandı. Jadwiga'nın tahta oturmasının kendi yararına olmayacağını bildiği halde o tahta en yakın kişinin Jadwiga olduğunu herkesten önce kabul etmiş, Atilla Durmuş'un suikastına ilk kendisi onay vererek Jadwiga'ya beyaz bayrak sallamıştı. Fakat kuyumu Marek'ten daha fazla kazıyordu. Aral'la olan ilişkime oldukça ilgiliydi ve Atilla Durmuş'u öldürebileceğime hiçbir zaman gönülden inanmamıştı.

Kafamın içindeki çarklar daha fazla dönmeye başladı o an. Planım bugüne gelene kadar belli başlı şeyler içindi. Bu binanın içinde olacakları kimse tamamen doğru tahmin edemezdi, yalnızca ihtimaller üzerineydi yürüdüğümüz yol ve yoldaşlarımız bizim attığımız bir adımla düşebilir veya çözülebilirdi. Bu yüzden bir an bile rahatlayamazdım, düşünmek elzemdi.

Hepsi ikiyüzlü kişilerdi esasen. Asil ve dost gibi görünen, maskelerinin ardından âciz ve düşman kimselerdi. Maskeleriyle yüzüme gülüyor, masanın altında sırtıma saplayacak bir bıçak tutuyorlardı...

Jan, müzayede salonunda, "Sizlere değerli kart sahibi Aral Çakırca'yı takdim ediyorum," dedi keyifli bir sesle. "Kendisi en son iki sene önce aramıza katılmış ve ortalığı da birbirine katmıştı, hatırlarsınız sanıyorum. Şimdi birken altı olmuşlar değerli misafirler, inanın bana saymayı biliyorum." Jan kıkırdayarak sözlerine devam etti. "Ve o da ne, Aral Çakırca'nın değerli kartı Karo Ası güzel Karolina mihenk taşı olmaktan sıyrılmış bakıyorum! O artık Altın bir Kupa Ası'yken Aral Çakırca'nın hâlâ bir Karo Ası'yla idare ettiğini üzülerek belirtiyorum." Jan ortalığı kızıştırmak için kelimelerini özenle seçiyordu. "Bu yüzden elindeki kartı bu gece yükseltmeden ayrılmayacağına inanıyorum." Sesinde oyunbaz bir ton vardı. "Sizlere müzayede başlamadan önce stratejinizi tekrar gözden geçirmenizi tavsiye ediyorum."

Salondaki kart sahipleri Aral ve Hükümdar Çakırca'da gözlerini gezdirirken Şirket'in tahsis ettiği Sinek rütbeli yardımcı Tilkilerini anında yanlarına çağırdılar. Jan'ın söyledikleri onları cezbetti, hepsinin iştahını kabarttı. Mihenk kart olmayışım ve Çakırcaların bilinen hırsı dengeleri değiştirmişti.

Angela, Aral'ı ve diğer Çakırcaları oturmaları gereken koltuğa getirdi. Tüm Çakırcalar yan yana oturduğunda Şahin ve Kürşat'ı göremedim. Onlar müzayedeye katılmayarak kendi üzerlerine düşeni yapacaklardı muhtemelen. *Tilkinin inini yakmak gibi...*

Jan sahnede soytarıca bir kahkaha attı. "Ah siz yok musunuz siz!" deyip sahnede volta atmaya başladı. Dejavu hissettim. İki sene önceki konuşmasının aynısını yapacaktı. "Bu kadar yolu herhalde öylesine gelmediniz." Ellerini yüzü hizasına kaldırıp başını salladığında yüzündeki Venedik maskesinin zilleri çaldı. "Birbirinden lezzetli şaraplarımız, tatlılarımız..." Sonra da sır verir gibi elini ağzına götürüp siper etti. "Bir de hatırı sayılır kartlarımız var. Uzatmayayım, bilirim hem mühim hem de acelesi olan kimselersiniz!" Sol elini havaya kaldırdığında sahnenin hemen üstündeki ekran aydınlandı ve tıpkı iki sene önce olduğu gibi bir liste belirdi. "İşte bu akşam açık artırmadaki son listemiz."

Ardından diğer elini kaldırdı ve tam olarak Kral Locası'na doğru baktı yine, iki sene önce de bana bakıyormuş gibi hissetmiştim. "Ve işte bu da burada bulunan Tilkilerimiz!"

Rütbelere göre sıralanan ve meydan okunmaya müsait kartların sıralandığı bu liste iki sene önceki gibi Maça Ası Wielki'yle başladı. Hemen ardından Ares'i bekledim ama Maça Papazı Jan geldiğinde tüylerim diken diken oldu. Jadwgia bizzat kafasına ödül koymuştu ve Jan ismini listeye yazdırmıştı öylece... Asıl sürpriz bu değildi ama. Kupa Papazı Ares'in hemen ardından gelen isimdi. *Kupa Valesi La Hire...*

Müzayede salonu büyük bir şaşkınlık nidasıyla kıpırdanırken yerinden Amerika Magnat'ı Kazimierz Wiśniewski ile Almanya Magnat'ı Czesław Nowak o an birbirlerine baktılar bir an. *İşbirliği... Yakaladım işte seni pis şeytan...*

"*Bu da ne demek oluyor Jadwiga?*" diye sordu Almanya Magnat'ı Czesław Nowak buz gibi bir sesle. "*Şirket'i ateşe veren, bizi öldürmekle tehdit eden asi Tilki'ni listeye koymak da ne demek oluyor?*"

Jadwiga rahat bir şekilde burnundan güldü. "*Biraz rahatla Nowak,*" dedi maskesinin ardından. "*Dürüst olun, yerimde hanginiz olsaydı bugün elindeki her şeyi ortaya koyar, benim gibi güç gösterisi yapardı...*"

Almanya Magnat'ı Czesław Nowak, "*Bu bir güç gösterisi değil,*" dedi hoşnutsuz bir sesle. "*Şirket'e, Mangatlara ve değerlerimize saygısızlık eden ve çoktan ölmesi gereken bir Tilki'yi güç simgesi olarak kullanman, niyetinden şüphe ettiriyor.*"

"*Ah demek öyle,*" dedi Jadwiga alaylı sesle. Şimdiden Hükümdar gibi davranıyordu. "*La Hire'ın genetik örneklerini rica ederken niyetimden şüphe etmiyordun o halde?*"

"*Şirket adına biyoteknoloji yatırımları benim uzmanlık alanımken yeni buluşlarını benimle paylaşmanı istemem kadar doğal ne olabilir?*"

"*Kesinlikle,*" dedi Jadwiga net bir sesle. "*Ben de Şirket adına çalışan bir stratejist olarak yaşayan en yaşlı ve yenilmez Tilki'yi hâlâ Şirket'in iyiliği için kullanabiliyor ve onunla baş edebiliyorken neden bir sorun olsun?*"

Japonya Magnat'ı Stanisław Zamoyski sessizliğini bozarak, "*Onunla baş edebiliyor sayılmazsın Jadwiga,*" dedi bilge bir sesle. "*Çıkıntı yapan kazık çakılmalı.*" Maskesinin ardındaki gözleri bir anlığına bana çevrildi sanki. "*Sonraki nesle kötü örnek olduğunu daha önce de söyledim. Onun gücünün şöhreti Şirket'in gücünün şöhretinin üzerine çıkıyor. Sonraki nesillere yeterince güçlü olurlarsa Şirket'in onlar üzerinde yaptırım uygulayamayacağı fikrini aşılıyor. Asilere cesaret veriyor.*"

Jadwiga, "*Sakın bana kendi Tilkilerini yönetememekten korktuğunu söyleme Stanisław Zamoyski, hayal kırıklığına uğrarım.*" Ses tonu buz gibi ve aşağılayıcıydı. "*La Hire'ı sırf bu yüzden kullandığımı anlayamıyor musunuz? Onun gibi birinin bile beni yenemediğini gösterdiğimi göremiyor musunuz?*" Jadwiga dünya üzerindeki en manipülatif insandı belki de... "*Bir Tilki'nin ne yaparsa yapsın bir Magnat'ı yenemeyeceğini ispatladığımı ve hepsini sindirdiğimi göremiyor musunuz?*"

Magnatlar homurdandı. Jadwiga'ya sunabilecekleri bir şey yoktu. Haklıydı neticede. Babam gerçekten onu bugüne kadar yenememişti. Zira Jadwiga'nın ona ihanet edeceğimi bildiği halde buna göz yummasının sebebi de buydu.

Müzayede salonunun ekranı yuvarlak masanın üzerindeki ekranlarda açılmıştı şimdi ve ilk beş satıra bakıyordu hepsi. La Hire'dan hemen sonra Kupa Ası Karolina olarak geçiyordu ismim ve bu listeye hem nefret duyuyor hem de imreniyordu hepsi. Jadwiga'dan nefret ediyor olsalar bile başarısını yadsıyamıyordu hiçbiri. Hiçbiri elindeki güce, yıllardır gelen refahlarına, konumlarına ve onlara göre; erkek olmalarına rağmen hiçlikten gelen bir kadın Kızıl Tilki'nin Circus'un başına geçeceğini kabul

edemiyordu. Circus tarihinde ilk kez, bir Kızıl Tilki başa geçecekti ve ne tesadüftür(!) ki ismi Polonya'nın ilk kadın hükümdarıyla* aynıydı. Jadwiga, bir Kızıl Tilki olarak Mustafa Selim Kotan'la evlendikten sonra Hükümdar Çakırca'nın babasını öldürerek Soytarı rütbesine yükselmiş, Jadwiga ismini almıştı. Tesadüf değildi bu şüphesiz, Jadwiga o tahta oturmayı kafasına koymuş, bir Tilki'nin hayal bile edemeyeceği şeyi yaparak Yüksek Şûra'ya girmeyi başarmış ve bununla da yetinmemişti. Bugün, ömrü boyunca istediği şeye kavuşmak üzereydi.

"Bugün özel bir an için beraberiz," dedi müzayede salonundaki Jan. "Bugün pek bir özel Majeste'miz." Wielki ne zaman gittiğini fark etmediğim bir anda çıkmıştı locadan. "Şaşırırsınız kim olduğunu ve nereden geldiğini bir bilseniz..."

Jan'ı merakla izledim. Bir şey oluyordu. Bana bile sürpriz olan bir şey...

"Tanrı bizi her an duyar süresiz ama biz Soytarılar yalnızca her ayın 15'inde dua ederiz," dedi Jan gülerek. Ellerini dramatik bir şekilde göğe kaldırdı. "Ah ne günahkâr kimseleriz, şeytanla pazarlık eder, af dileriz. Aman sakın üzülmeyin saygıdeğer kimselerimiz, Tanrı sizleri affeder şüphesiz. Fakat biz günahkârlar, sesimizi pek az işittirebiliriz. Ve Tanrı işittiğinde böyle duyuluyor ayak seslerimiz." Tüylerim diken diken olurken Jan iki elini karşısına uzattı, "Ve işte affedicilerden daha affedici Tanrı'nın duasını işittiği o saygıdeğer Majestemiz!" Yere kadar eğildi.

Tüm salon ve Magnatlar merakla merdivenden kimin ineceğine odaklandı. Sonra onu gördüm... Pars, yakasında mirasçı armasıyla merdivenleri inerken Wielki onun bir adım gerisinde ilerliyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu... Jadwiga, Magnat koltuğunun vârisi olarak beni değil, Pars'ı seçmişti ve Pars hayatında ilk kez bir Kızıl Tilki'nin önünde yürüyebiliyordu...

Magnatlar mirasçı armasını gördükleri gibi aralarında fısıldaşmaya başladıklarında yanımda dikilen Ares'in kaskatı kesildiğini hissettim. Onun bile haberi yoktu bundan belli ki... Başımı çok çevirmeden gözlerimi Ares'e yönelttim ve maskemin izin verdiği ölçüde yüzünü izledim. Maskesiz yüzünde mimik dahi oynamıyordu ama gözbebekleri büyümüştü. Ne düşündüğünü merak ettim. Şaşırmış mıydı sadece? Yoksa öfke mi duymuştu? Hâlâ mirasçı mı olmak istiyordu? Hâlâ tahtı mı istiyordu? Bana ihanet mi ediyordu gerçekten? Yoksa seçilmemesinin sebebi bana

* Polonyalı Jadwiga, Polonya Krallığı'nın ilk kadın hükümdarıdır. 16 Ekim 1384'ten ölümüne kadar hüküm sürmüş, 1997 yılında Katolik Kilisesi tarafından azize ilan edilmiştir.

sadık olması mıydı? Jadwiga neden onu seçmemişti ki? Gerçekten Pars'ı sevdiğinden miydi? Yoksa Ares'e güvenmediğinden mi?

O sırada, "*Demek mirasçın Pars Bertnard,*" diye mırıldandı Fransa Magnat'ı Wiktor Sobieski.

Şoku en hızlı atlatan oydu. Fransa Magnat'ı Wiktor Sobieski'nin uzmanlık alanı kültürel propaganda, medya manipülasyonu ve lüks kaçakçılıktı. Kimse niyetleri ondan iyi okuyamaz, bu niyetleri bambaşka lanse edemez ve değerli bir şeyi asla gözden kaçırmazdı. Pars'ı ilk gördüğünde de onun değerini fark etmiş, Jadwiga'nın ona karşı tutumunu çok net anlayarak Pars bir Tilki olmadığı halde onun eğitimini üstlenmişti. Pars'ı yalnızca pozitif bilimlerde değil, nezaket ve sanat anlamında da donatmıştı. *Bir vârismiş gibi... Onun vâris olacağını görmüş gibi...*

"*Mirasçın gerçekten o mu Jadwigia?*" diye sordu Amerika Magnat'ı ardından.

Tüm Magnatların yüzü Jadwiga'ya çevrildi.

Jadwiga, "*Evet,*" dedi öylece.

Fransa Magnat'ı Wiktor Sobieski öngörüsünde haklı çıktı. Yüksek Şûra'nın en genç üçüncü Magnat'ıydı ve belki şimdi tahta kendisi oturamayacaktı ama Jadwiga öldüğünde vârisinin hocası olma ihtimali doğmuştu ona.

"*Circus'un gen mirasçısını tahtının da mirasçısı yaparsın sanıyordum,*" dedi Almanya Magnat'ı Czesław Nowak beni işaret ederken.

Jadwiga, "*Yakında Kızıl Jokerlerimden birkaçını kaybedeceğim,*" dedi sanki annem ona tedaviyi sunmamış gibi. "*O durumda Karolina Baş Soytarı olup beni ve vârisimi destekleyecek,*" diye sürdürdü sözlerini. Güçlü bir Baş Soytarı'sı olmayan Magnat güçlü sayılmazdı elbette. Bu yüzden bu cevaba ikna oldular, en mantıklı strateji buydu onlar için açıkça.

"*Bir Köpeği tahtta göreceğime öleyim daha iyi,*" dedi Ukrayna Magnat'ı Tadeusz Jabłoński hoşnutsuz bir sesle.

"*Bir Tilki'yi gördüğünde ölmezsen eğer, eminim bir Köpeği daha iyi idare edersin,*" dedi Jadwiga öylece.

Açıksözlülüğü tüylerimi diken diken etti. Bazen en iyi saklananlar gözümüzün önündekilerdir gerçekten. Herkes bunu bir şaka sanıyordu ama bir Tilki'yi tahtta gördüklerinde ölecekti gerçekten...

Fransız Magnat'ı Jadwiga'nın cevabına hafifçe güldü. "*Bu kadar dramatik olma Tadeusz,*" dedi kendisinden beş yaş küçük olan en genç Magnat'a. "*Pars Bertnard en azından iyi bir eğitim almış ve bizi şimdiye kadar hayal kırıklığına uğratmamış biri. Genleri Circus içinde asil sayılır.*"

Üniversite okumayan ve babasından sonra tek bir başarı elde etmediği halde Circus içindeki monarşiden ötürü koltuğu devralan Ukrayna Magnat'ı homurdandı. "*Siz bir şey demeyecek misiniz?*" diye sordu masaya. "*Leszczyński'nin susmasına şaşırmıyorum elbette.*"

Birdenbire hedef gösterilen İngiltere Magnat'ı Antoni Leszczyński, önünde bulunan ekrandaki listeden başını kaldırıp gözlerini fevri Ukrayna Magnat'ına çevirdi. En kendini beğenmiş Magnat kendisiydi. Magnatları bile kendisine denk görmez, kendisini herkesten üstün sayardı. Onu konuşurken çok az görmüştüm. Kimseyi onunla tartışacak kadar ciddiye bile almazdı. Kimseye doğrudan saldırmaz, düşmanca görünmez, en bağlı Katolik gibi davranırdı. Circus'un ailesine atadığı uzmanlık alanı istihbarat ağları, sahte kimlikler ve uluslararası casusluktu.

"*Her Magnat kendi mirasçısını seçmekte özgür Tadeusz, kurallar açık ve net. Çıkıntılık yapıp bir çocuk gibi homurdanmanın bir anlamı yok. Hoşuna gitmiyorsa en azından bir tane Kızıl Joker yetiştirmeyi denemeni öneririm. Belki o zaman taht konusundaki endişeni ciddiye alırım...*"

Diğer Magnatlar maskelerinin altından alayla bazı sesler çıkardılar çekinmeden. Ukrayna Magnat'ının yüzü görünmüyordu ama öfkesinden kızardığına emindim. Sırf ailesi zamanında yer edindiği için bu koltuktaydı. Ne onu kazanmak için çaba göstermişti ne de elinde tutmak için. Bir Kızıl Jokeri dahi yoktu. Babasından kalan Kızıl Jokerleri mutasyonlarının getirisi sonucu çoktan ölmüşlerdi. Maça Aslarının yetkinliğiyse belki de İngiltere Magnat'ı Antoni Leszczyński'nin Karolarının yetkinliğine ancak ulaşabilecek seviyedeydi.

Çin Magnat'ı Feliks Sapieha, "*Onu mazur görün Antoni Leszczyński,*" dedi tok sesiyle. "*Ukrayna'daki savaştan ötürü sinirleri biraz gerilmiş olmalı.*" Ardından maskeli yüzünü Marek'e çevirdi. "*Sizi de pek sessiz gördüm Marek Kowalksi. Yoksa sizi de savaş mı etkiliyor? Rusya, Ukrayna'yla olan savaşını bitirmeyecek mi?*"

Ben de başımı oynatmadan ilgiyle Marek olarak oturan kişiye diktim gözlerimi.

Marek, "*Savaş uzadıkça Polonya'ya dönen ekonomik fırsatlar artıyor,*" dedi öylece. *Gerçekten o muydu yoksa her şeyi sahte miydi? "Avrupa'nın enerji ve tahıl sıkıntısı, Polonya'yı stratejik merkez yapıyor." Gerçek olsa yine de buraya gelir miydi gelmez miydi? Gelirdi.*

Çin Magnat'ı Feliks Sapieha kafasını salladı yavaşça. "*Polonya'nın hedef olmaması için Ukrayna'nın fedakârlığı elzem.*"

"*Elimden geleni yapıyorum,*" dedi Ukrayna Magnat'ı hoşnutsuz bir sesle. Polonya için kendi şehrini kurban ediyordu. Onurlu bir duruş sergilemesini bekliyordu herkes ama bu masadaki kimsenin, kendi şehrini o halde görmek istemeyeceğini bildiğinden öfke duyuyordu. Yitip giden hayatlar hiçbirinin umurunda bile değildi.

Magnatlar kendi aralarında konuşurken Pars ve Wielki çoktan sahneye çıkmıştı. Salonun ortasında duran Pars'ın bir yanında Wielki diğer yanında Jan vardı.

Pars, La Hire'ın genlerinden ilk yeniden doğan, başarısız çocuktu, silikti. Wielki ve Jan, La Hire'ın genlerinden ikinci yeniden doğanlardı, biri altın çocuk biri gölgesiydi. Şimdi ise üçü de sahnedeydi ve biri tahtın vârisi; biri Azrail ve biri celladın ta kendisiydi.

"Sevgili misafirler, kart sahipleri ve bu özel günde burada olma şerefine layık görülmüş tüm Tilkiler, hoş geldiniz," dedi Pars hitabeti yüksek bir sesle. "Beni pek çoğunuz ismen ya da sima olarak tanıyorsunuz. Biliyorum, hiçbiriniz beni bir Majeste olarak görmeyi beklemiyordunuz. Fakat buradayım." Onun gibi birinin orada durmasının ne anlama geldiğini bildiğimden tüylerim diken diken oldu. "Gözlerimi Şirket'te açtım ve muhtemelen Şirket'le kapatacağım. Hayatımı Şirket'e adadım ve çekinik olarak taşımadığım genlerin yarattığı açığı kapatmak için çok çalıştım. Tahmin bile edemeyeceğiniz yollardan geçtim ve inanın bana buraya gelmek için ödemem gereken her bedeli ödedim."

Gözleri Kral Locası'na kalktı usulca. "Beni hor gördüğünüzü biliyorum," derken hem kart sahipleri hem de Magnatlar üzerine alındı belki ama o Tilkilere söylüyordu bence. Özellikle bir Tilki'ye... Ares'e... "Bana nerede durmam gerektiğini söylemek istediğinizi, bana bir rol biçtiğinizi ve o çizgide yürümemi istediğinizi biliyorum. Ben de öyle sanıyordum." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme yeşerirken gözlerinde geçmişe gitmiş gibi bir ifade vardı.

"Fakat sonra bir adamla tanıştım, yaşım henüz çok gençti. Bana bir film izlememi önerdi, karakterin halini herhalde bana benzetmişti. Ana karakter, genetiğinde bozukluklar olduğundan hayatı boyunca yapabileceği şeyler sınırlandırılmış; otuz yaşında öleceği, doğduğu gün bilenen bir erkekti. Ailesi ondan sonraki çocuklarında aynı hatayı yapmadı ve kardeşinin genleri mükemmeldi.. Ana karakter içine doğduğu hayatı geride bırakıp hayalinin peşinden giderken yıllar sonra kardeşiyle tekrar bir araya geldi ve onu ilk kez bir işte yendi. *Kardeşi ona dedi ki: Bunu nasıl*

başardın?" Yanımda dikilen Ares öylece onu izliyordu. "Ne tesadüf ki ben de otuzumu geçtim ve cevabım onunla aynı: Geri dönmek için arkada hiçbir şey bırakmadım."*

Tüylerdim diken dikendi Pars'a bakarken. Ares'in bile etkilendiğine emindim. Pars alev alev gözlerini salonda gezdirdi. "Ve şimdi sizlere sesleniyorum değerli kart sahipleri, bu özel günde sizlere çizilen sınırları aşın," derken kollarını iki yana açtı. İnsanları kontrol etmeyi çok iyi biliyordu gerçekten. "Canım, var bolca malın, yıllarca yetecek kadar biriktirdin."**

Yaptığı alıntı öylesine bir seçim değildi, içimden tamamladım: *Ama Tanrı ona, 'Budala! Bu gece canın senden istenecek. Biriktirdiklerin kime kalacak?' dedi.*

Pars ise sözlerine devam etti. "Şimdi geride hiçbir şey bırakmayın, yükselebildiğiniz kadar yükselin!"

Müzayede salonu coşku ve alkışlarla dolduğunda kürsüdeki Pars kollarını iki yana açtı. "Hoş geldiniz! Hoş geldiniz! Hoş geldiniz!"

Kral Locası'ndakiler kadehlerini kaldırdı o sırada. Pars, Wielki ve Jan sahnede eğerken başını, Kral Locası'ndaki tüm Tilkiler de saygıyla başını eğdi. O an locada ve müzayede salonunda hep bir ağızdan tek bir cümle yükseldi.

"Yaşasın Polonya ve Kızıl Cemiyeti!"

Pars belki de hayatında ilk kez bu insanlar tarafından kabul edilmiş bir halde alkışlar arasında kürsüden inerken Wielki ilk kez ondan bir adım gerideydi. Jadwiga'ya diktim gözlerimi. Merak ettim aklından ne geçirdiğini. Pars'ın bahsettiği filmi ona kimin izlettiğini fark etmiş miydi? Artık hissediyor muydu Pars'ın, tuttuğunu babamın elini? Tahmin eder miydi hiç; bir gün Pars'ın onu kendi elleriyle zehirleyeceğini? Ve şimdi bu savaş nasıl sona ererse ersin; nihayetinde varisi tarafından öldürüleceğini?

---

* GATACA, filmine bir gönderme.

** Luka 12:19–20. Bu pasajda Hz. İsa, hayatı sadece servet ve eğlence için yaşayanların bir anda ölüm karşısında hazırlıksız kalacağını vurgular.

24 EKİM 2021 – POLONYA - VARŞOVA, CIRCUS AKADEMİSİ

Circus'a getirilen çocukların %97'sinin doğum tarihi bilinmezdi. İsim verilmez, daha önce bir isim almışsa unutana kadar beyni yıkanır, önceki benliğine dair her şey silinirdi. Yeni bir kimlik yaratılırdı. Ona hitap edilmesi için bir unvan verilir, Circus'a ayak bastığı gün, var olduğu gün olarak görüldüğünden sahte kimliğinde doğum tarihi kısmına bu tarih işlenirdi. Bu yüzden doğum günü diye bir şey söz konusu olmazdı Circus'ta. Lina biliyor olsa bile o gün doğduğunu...

Varşova'da o sabah yoğun bir sis vardı. Lina 23 Ekim'i 24 Ekim'e bağlayan gece 00.00'da yatağında oturmuş telefon kabının arkasında sakladığı Aral'la olan fotoğrafına bakarken Aral'ın ona yazdığı defterde ezberlediği satırları okumuş, Aral'ın ona daha önce gönderdiği ses kayıtlarını dinlemişti. Sesini unuttuğunu sanıyordu, unutmaktan korkuyordu. *Tekrar unutmaktan...*

Sabahın erken saatlerinde henüz kimse uyanmamışken, Aral'ın yaptığı gibi tıpkı, dörtte yatağından çıkmış ve yoğun sis içindeki akademinin etrafında koşmaya başlamıştı. Koştukça Aral'ı hatırlıyor, hatırladıkça daha fazla koşuyordu. Koştuğu zamanlarda kalp ritmi hızlandığından Aral'ı düşündüğü için değişen ritimleri araya karışıyor, onu cezalardan koruyordu. Ne zaman Aral düşse aklına deli gibi koşmaya başlıyordu. Kilometrelerce koşuyordu. Tek bir adımı ona varmıyordu ama zamanı yenmek ister gibi koşuyordu.

Kendini kaybetmiş gibi koştuğu sırada akademinin ön bahçesinden geçerken saat altıya geliyordu, Pars'ı gördü bir anlığına ama hızını kesmeden koşmaya devam etti. Pars da ona bir anlığına bakmış sonra yoluna devam etmişti. Lina bir sonraki turda Pars'ı akademinin önünde öylece dikilirken gördü ama durmadı, koşmaya devam etti. Aynı yerden beşinci kez geçerken Pars'ın kımıldamadan durduğunu gördü. Aynı pozisyonda kıpırdamadan bekliyordu öylece. Lina daha fazla kayıtsız kalamadı merakına, zira kasları pes etmek istiyordu.

Lina yavaşlayarak durdu. Ter ve mutsuzluk içinde yürüdü Pars'ın yanına doğru. Pars, kıpırdamadan akademinin şatafatlı dış cephesindeki vitrayı izlerken yanında durdu Lina sessizce. Vitrayda görecek bir şey aradı gözleri. Saatlerce bakmaya değecek bir şey aradı. Gelincik, süsen, beyaz ve kırmızı örümcek zambakları içinde bir soytarı, tilki ve arkadaki tepede yükselen

24 EKİM 2021 – POLONYA - VARŞOVA, CIRCUS AKADEMİSİ

Circus'a getirilen çocukların %97'sinin doğum tarihi bilinmezdi. İsim verilmez, daha önce bir isim almışsa unutana kadar beyni yıkanır, önceki benliğine dair her şey silinirdi. Yeni bir kimlik yaratılırdı. Ona hitap edilmesi için bir unvan verilir, Circus'a ayak bastığı gün, var olduğu gün olarak görüldüğünden sahte kimliğinde doğum tarihi kısmına bu tarih işlenirdi. Bu yüzden doğum günü diye bir şey söz konusu olmazdı Circus'ta. Lina biliyor olsa bile o gün doğduğunu...

Varşova'da o sabah yoğun bir sis vardı. Lina 23 Ekim'i 24 Ekim'e bağlayan gece 00.00'da yatağında oturmuş telefon kabının arkasında sakladığı Aral'la olan fotoğrafına bakarken Aral'ın ona yazdığı defterde ezberlediği satırları okumuş, Aral'ın ona daha önce gönderdiği ses kayıtlarını dinlemişti. Sesini unuttuğunu sanıyordu, unutmaktan korkuyordu. *Tekrar unutmaktan...*

Sabahın erken saatlerinde henüz kimse uyanmamışken, Aral'ın yaptığı gibi tıpkı, dörtte yatağından çıkmış ve yoğun sis içindeki akademinin etrafında koşmaya başlamıştı. Koştukça Aral'ı hatırlıyor, hatırladıkça daha fazla koşuyordu. Koştuğu zamanlarda kalp ritmi hızlandığından Aral'ı düşündüğü için değişen ritimleri araya karışıyor, onu cezalardan koruyordu. Ne zaman Aral düşse aklına deli gibi koşmaya başlıyordu. Kilometrelerce koşuyordu. Tek bir adımı ona varmıyordu ama zamanı yenmek ister gibi koşuyordu.

Kendini kaybetmiş gibi koştuğu sırada akademinin ön bahçesinden geçerken saat altıya geliyordu, Pars'ı gördü bir anlığına ama hızını kesmeden koşmaya devam etti. Pars da ona bir anlığına bakmış sonra yoluna devam etmişti. Lina bir sonraki turda Pars'ı akademinin önünde öylece dikilirken gördü ama durmadı, koşmaya devam etti. Aynı yerden beşinci kez geçerken Pars'ın kımıldamadan durduğunu gördü. Aynı pozisyonda kıpırdamadan bekliyordu öylece. Lina daha fazla kayıtsız kalamadı merakına, zira kasları pes etmek istiyordu.

Lina yavaşlayarak durdu. Ter ve mutsuzluk içinde yürüdü Pars'ın yanına doğru. Pars, kıpırdamadan akademinin şatafatlı dış cephesindeki vitrayı izlerken yanında durdu Lina sessizce. Vitrayda görecek bir şey aradı gözleri. Saatlerce bakmaya değecek bir şey aradı. Gelincik, süsen, beyaz ve kırmızı örümcek zambakları içinde bir soytarı, tilki ve arkadaki tepede yükselen

kilise vitrayında bakacak hiçbir şey göremedi Lina. *Kilise yükselmişti tepede yine, soytarı sözde cennetindeydi ama ne için yaşamıştı ki bunca sene?*

"Fransa'da okuduğunu duydum," diye mırıldadı Lina pürüzlü sesiyle. "Sainte Şapeli'nde daha iyi vitraylar olduğuna eminim."

"Onların bir hikâyesi yok," diye mırıldandı Pars karşısına bakarken. "Estetik sadece. Ayrıca böyle konuşmamalısın."

Lina öylece karşısındaki vitraya baktı. Circus'a ait bir camı bile eleştiremiyordu. Ne kırılgan bir monarşi ama, diye düşündü.

"Neden burada dikiliyorsun?" diye sordu Lina karşısına bakmaya devam ederken.

"Sadakatimden," dedi Pars beklemeden.

"Ne sadakati?"

"Tek bir sözün geçerliğinin," dedi Pars.

"Neymiş o söz?"

Pars öylece karşısına bakarken dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi ama Lina ona bakmadığından görmüyordu. Zira gülümseme çok kalmadı orada. "Sen doğduğunda söylememem gereken bir şey söyleyip Majestelerini öfkelendirmiştim," dediğinde Lina'nın tüyleri ürperdi. Çünkü bu yirmi üç sene ederdi.

"İçeri girmemi söyleyene kadar dışarıda beklememi söyledi," diye devam etti Pars öylece. "Sonra seni görmeye gitti ve orada unuttu beni."

Lina'nın tüyleri diken diken olurken vitray ona da anlamlı gelmeye başlamıştı şimdi.

"Her sene 24 Ekim'de ne olursa olsun Majesteleri neredeyse oraya gider, o içeri girebileceğimi söyleyene kadar kapıda beklerim."

Lina, Pars'ın bu konuma nasıl gelebildiğini anladı o an. Jadwiga ondan böyle bir şey beklemiyordu bile. Fakat Pars, yirmi üç senedir, Jadwiga'ya gidiyor, onu içeri almasını bekliyordu. Ne büyük sadakat diye düşündü Lina, ne büyük kendini adamışlık...

Vitraydaki soytarıya baktı Lina artık görerek ardını. Belki de vitraya başka açıdan bakmalıydı... Yükselen kilise ve cennet müjdelenen soytarı değil de kiliseyi arkasında bırakan bir soytarıydı bu yalnızca belki de... Güneş de soytarının yürüdüğü yönde ve yalnızca tepedeki aptal güneşi görebilir neticede...

Lina orada Pars'la dikilirken, "Ya içeri gir, demezse?" diye sordu öylece.

"Girmem ben de o halde," dedi Pars kabullenmişçesine.

"Sonsuza kadar kalamazsın ki böyle."

"Şüphesiz öyle," diye mırıldandı Pars karşısına bakarken. "Fakat hiçbir şeyin önemi kalmaz zaten Majesteleri içeri davet etmezse."

Pars Bernard içeri davet edilmezse gözden çıkarılmış demekti neticede. Lina bunu anlayarak baktı vitraya. Kendi doğumunun cezasını çektiği yerde, doğumuyla ceza olduğu Pars'ın yanında dikildi öylece. Pars, Lina'nın bu ana şahit olmak istediğini fark etti dakikalar geçince.

Tüyleri diken diken olurken gözlerini bir anlığına vitraydan çekip Lina'ya çevirdi. Kızıl saçları yüzüne dökülmüş, soğuktan ve koşmaktan kızarmış yüzüne yapışmıştı. Yüzünde neşeye dair hiçbir şey kalmamıştı. Sekiz ay önce gördüğü kadından tamamen farklıydı şimdi. Eskiden paslanmış bir çekiçse şimdi güneşte dövülmüş, ayışığında bilenmiş bir hançerdi. Kim tutarsa elinde ona ihanet edecek, elin sahibinin kalbini deşecekti...

Pars vitraydan daha güzel bir şey bulmuş gibi bakarken Lina'nın yüzüne göğsünde o tanıdık sıcaklığı hissetti. La Hire, o henüz bir bebekken onu Pars'a gösterdiğinde ve Lina, Pars'ın bir parmağını sıkıca tuttuğunda hissetmişti bunu Pars ilk başta. Sonra uzaktan büyümesini izlerken usulca ve ilk kez baba, dediğinde La Hire'a... Böyle hissetmişti. Duygularını gizlemekte, yalan söylemekte, manipüle etmekte ustaydı. Hayatta kalamazdı bunlarda iyi olmasa. Ama ona bakarken bir anlığına bakışları yumuşadı.

Lina vitrayın yansımasından izliyordu bakışlarındaki yumuşamayı. Gözlerine bir an inanamadı. Belki de Pars'ı ilk kez maskesiz gördüğü andı... Üstelik kendisi yüzünden yirmi üç senedir cezalandırıldığı bir andaydı...

"İyi ki doğdun Lina," diye mırıldandı Pars fısıltıyla.

Doğum günün kutlu olsun değil. *İyi ki doğdun Lina...*

Lina, "İyilikle doğmamışım ki ama," diye mırıldandı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Pars. "Hiçbir şey görmedin ki daha..."

"Yirmi üç sene yeterli değil mi bir kanıya varmaya?"

"Değil," dedi Pars. "Çok gençsin daha."

Pars Bertnard, sekiz yaşındayken kendisine verilmiş bir emri otuz bir yaşında dahi sürdürüyordu hâlâ.

Lina, vitrayı izlerken düşündü yirmi üç yaşını baştan aşağıya. Güldüğü anlar da buldu sürüdüğü anlar da. Gülmek deyince tek bir an geldi aklına. Yasaklarının en büyüğü ve hayata bağlayan sıkı sıkıya...

"Ne oldu burnuna?" diye sordu Lina, Pars'ın vitraydaki yansımasına bakarken. Zaten güzel bir burnu vardı ama sanki bir farklılık vardı suratında.

"Bir tahminin var gibi," dedi Pars usulca.

Vardı gerçekten bir tahmini. Sebebi Aral olmalıydı ve düşününce bile hızlanan kalbinin ritmini maraton koşmasına bağladı.

Etrafta kimsenin olmadığına emin olunca sormadan edemedi. "Ne zaman oldu?"

"Gittiğin ilk zamanlardı. Beni konuşturmaya çalıştı."

Göğsü sızladı. "Neden sana gelmiş?"

Pars omuz silkti usulca. "Belki köpeklerle büyüdüğü için mi bilinmez ama burnunun çok iyi koku aldığını düşünmüşümdür hep." İki sene sonra Aral Çakırca, tek yumrukla bir Tilki'yi öldürdüğünde Aral'ın, onun sadece burnunu kırmasının sebebinin, o halde bile merhametini elden bırakmayışı olduğunu anlayacaktı.

"İlk karşılaştığımızda neden öyle şeyler söyledin bana?" diye sordu bu kez Lina. Madem onun tarafındaydı başından beri neden Aral'la kavga etmesine sebep olmuştu Lina'nın?

"Sorular ve sorunlar yarattım ki çözmeye çalışırken çözülsün sana."

Vitraya öylece bakarken anladı Lina. O gün Aral gerçekten pek çok şey anlatmıştı ona. O gün sorunun Mustafa Selim Kotan ve Jadwiga'yla ilgili olduğunu anlamıştı ve annesi tam da o gece uyanmıştı...

"Her şey Tanrı'nın planı mıydı?" diye sordu babasını kastederek.

Pars kafasını salladı. "Elbette. Seni oraya getiren de oydu neticede."

Anladı Lina her şeyi. La Hire, genleriyle bir çocuk doğduğunu ilk kez Pars'ın varlığıyla öğrenmişti ve yalnızca o olduğunu sandığı yıllarda Jadwiga, Pars'ı ona karşı kullanmıştı keyfince. La Hire, Pars'ı kazanmaya çalışırken bazı şeylerden şüphelenmiş ve akademide eğitmenlik yaparken Jan ve Wielki'yi keşfetmişti. Jadwiga, La Hire Corse'u işletirken Pars'ı Corse'a müdür olarak göndermiş ve La Hire'ın casusluğunu yaptırmıştı. La Hire'ın Pars'ı öldüremeyeceğine güveni tamdı.

Fakat Jadwiga'nın en büyük suçu onu La Hire'a yakın bırakmaktı. La Hire, Pars'ın gönlünü o küçükken kazanmış, yanında çalışmaya başladığında zihninin içindeki zincirleri hepten kırmıştı. Aralarında anlaşmak için Corse'taki tüm içkilerin ismini özellikle seçmişler, tüm içkilerin raflarını ezber etmişlerdi. O gün, Aral Çakırca ve Lina, Corse'a gittiğinde Pars masayı içkilerle donatmıştı. Lina'nın, farkında olmasa bile şişleri okuyup bilinçaltında anlam kazandıracağını biliyordu. Öyle de olmuştu, Lina şarkıyı çözmüştü, babasına giden yolu çözmüştü.

Jadwiga kendisine sadık bir vâris büyüttüğünü düşünürken La Hire bir oğul yetiştiriyordu sevgisiyle. Öyle ki sahte ölümünü tasarlarken planını söylediği iki oğlundan biriydi Pars. Jan, Lina'yı gözetmek için gölgede kalırken Pars bir bekçi köpeğinden bekleneni yapıyor, sahibine el uzatıldığında kimseyi kayırmaksızın ısırıyordu. Pars'ın boynunda bir tasma duruyordu belki ama ipini uzun zamandır kendisi tutuyordu. Ve bu yılların verdiği adanmışlık, yirmi üç senelik bir kabul edilmeyi bekleyiş nihayetine erecek, ona Jadwiga'nın vârisi olduğu bir gelecek sunacaktı...

Evini duvardan inşa edenin yıkarsan
evini tekrar inşa eder, durmaz.
Evini bir kalpte kuranın yakarsan evini,
intikamını almadan dönmez geri.
İntikam öyle bir ateş ki yakanı da
yakmadan çekmez elini.

GÜNÜMÜZ – ŞİRKET BİNASI, İSTANBUL

Pars'ın konuşması sonrası ekranlar *flash* misali yanıp sönmeye başladı. Herkes meydan okuyor, açık artırmada el üstüne el yükseltiyordu. Pars'ın hiçbir şeyken bir vâris olması herkesin içindeki aşağılık kompleksine dokunmuştu. Hepimiz bir şeylerle savaşıyorduk. Ne kadar zengin veya unvan sahibi olsak da ulaşamadığımız şeyler vardı; aşamadığımız tepeler, sırtımızda eller bizi geriye çeken ve duymaya muhtaç olduğumuz, düşünmeden yaşamamız gerektiği sözü ve buna değdiğimiz. Pars bu uyuşmuş insanlara yeni bir heyecan vermişti. Kaybetmekten korkmanın hazzı...

İsveç Magnat'ı Zdzisław Majewski, "Yüce Tanrı'm," dedi nefes verir gibi. "Yirmi senedir bu kadar çılgınca bir el yükseltme görmemiştim."

O sırada ekranlar altın vuruş için şiddetle yanıp sönmeye başladı. Bu müzayededeki tüm kartlara, bir teklif verildiği anlamına geliyordu, tarihinde pek rastlanmış iş değildi.

"Erken konuştun Zdzisław Majewski," dedi İtalya Magnat'ı Emil Tarnowski.

Magnatların ekranında kocaman harflerle HÜKÜMDAR ÇAKIRCA yazıyordu. Circus'un ezeli düşmanı Hükümdar Çakırca...

Jan heyecanla kürsüye üç kez vurdu. Müzayede başlangıcındaki üç vuruş altın vuruş demekti. "Değerli misafirlerimiz! Bir Çakırca şovuyla beraberiz!"

Jan teklifi söyleyemeden teklif yükseltildi ve tekrar üç kez çınladı ekranlar. Ekranda artık kocaman harflerle GÜNEY ÇAKIRCA yazıyordu. Circus tarihinden ilk kez bir Köpek müzayedede el yükseltmekle kalmıyor, altın vuruş yapıyordu. Jan ağzını açamadan teklif tekrar yükseltildi ve üç kez çınladı ekranlar. KUZEY ÇAKIRCA. Üç çınlama daha. EKİN ÇAKIRCA. Üç çınlama daha. DENİZ ÇAKIRCA.

Ardından teklif tekrar yükseldi, ekranlar çınlandı ve nihayet onun adı yazdı. ARAL ÇAKIRCA.

"Duyduklarınıza inanmayacaksınız!" diyerek güldü Jan. Bu oyun değildi. Aral ne kadar teklif etmişse artık, o bile şaşırmıştı ve çok eğlenmişti bununla. "Sayın kart sahiplerimiz çılgın ve tarihi bir andasınız! Çünkü müzayededeki tüm kartlar için, Aral Çakırca'dan bir milyar dolar teklifle karşı karşıyayız!"

Paranın miktarını duyduğumda tüylerim diken diken oldu. Bu zaten müzayede olmayacağı için yapılan bir şov değildi. Tilki'yken kazanıp; ona kazandırdığım paraydı...

Senelerdir bu müzayedelere katılan kart sahipleri bu tür bir olaya ilk kez şahit olduğundan şaşkınlık içindeydi. Aral bir beyefendi gibi usulca ayağa kalkarken ceketini iliklediği ve tüm gözler ona döndüğünde sağ elini cebine atıp gözlerini her bir kart sahibinde gezdirdi.

Buz gibi ama gür bir sesle, "Yükseltebiliyorsanız durmayın, yükseltin, her bir yükseltme karşısında üzerine yüz milyon dolar koyarak ilerleyeceğim," diyerek meydan okudu. "Ya da kartlarıma meydan okuyun, tüm meydan okumaları kabul edeceğim." Ardından dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi. "Hatta durmayın, bizzat bana meydan okuyun. Eğer Tilki'nize yenilirsem tüm kartlarım sizindir."

Tüylerim diken diken olurken kalbimin ritmine sahip çıktım. Bu konuşma sonrası müzayede salonu kolayca kaosa teslim oldu. Herkes Aral'ın alay ettiğini sandı ama ben ciddi olduğunu biliyordum.

"*Bunu izlemesi eğlenceli olacak,*" dedi o sırada Marek. İşte o an onun yerinde kimin olduğunu anladım...

"*Buna izin verecek misin Jadwiga?*" diye sordu Almanya Magnat'ı.

"*Çakırcalar yüz yıldır düşmanımızdır,*" diye hatırlattı Amerika Magnat'ı.

"*O halde onlara neden meydan okumuyorsunuz?*" diye sordu Jadwiga tekdüze bir sesle. "*Çakırca soyunu devam ettirecek herkesi o salona boşuna soktuğumu düşünmüyorsunuz herhalde? Şirket binası içerisinde kart sahiplerine zarar vermek mutlak suretle yasaktır. Fakat Hükümdar olduğumda Circus'un iyiliği ve Polonya'nın çıkarları için istisna gösterebilirim.*"

Masadaki her Magnat birbirine baktı. İşte Jadwiga'nın Hükümdar Çakırca'yı bizzat davet etmesinin sebebi buydu. Magnatlara Çakırcaları öldürtecek, bana da Magnatları öldürtecekti.

Almanya Magnat'ı doğrudan bariz bir şekilde bana bakarken iki parmağını oynattı yine. Kılımı bile kıpırdatmadım. Pars haklı, geriye dönecek hiçbir şey bırakmadım. *Ya alacağım bu hayatı ya alacağım. Hadi gelin üzerime, acılarımı mutlaka misliyle üzerinize yığacağım.*

Pars ve Wielki, Kral Locası'na geldiğinde ben ve Ares geri çekildik. Her Magnat Kral Locası'ndayken yanında yalnızca iki kişi bulundurabilirdi çünkü. Ares ve ben çıkarken Pars ve Wielki girdi içeri.

Ares ve ben diğer Tilkilerin arasında asansöre ilerledik. Tek kelime bile etmedik. Asansöre binerken, "Sen de mi bilmiyordun?" diye sordum

ona, Pars'ın vâris seçilmesini kastederek. Jan ihanet ettiği ve Wielki onu infaz etmeyi kabul etmediği için Wielki'yi seçmemesini anlardım. Bu yüzden Ares'i seçeceğini düşünmüştüm. Annem tedaviyi onlara vermişti sonuçta, Ares tedavi edilirse uzun seneler yaşayacaktı.

Yanıma geçerken, "Biliyordum," dedi Ares, öylece önüne bakarken. Kapılar kapandığında bana baktı. Yüzünde bir gülümseme vardı. "Hiçbir zaman seçilen olmadım," dedi gözlerime bakarak. Tüylerim diken diken oldu ona bakarken. Asansör aşağı indi ve kapıları açıldı. Elini sırtıma koydu ve kulağıma eğildi. "Koş hadi *Kızıl.* Ben de seni seçiyorum."

Beni sırtımdan ittirdiğinde içim inanç ve güçle dolarken koşmak için ileri atıldım. İleri atılırken Ares'in elini tuttum sıkıca ve onu peşimden götürdüğümde başta şaşırdığından sendeledi ama elini sıkıca tutarak koşmaya devam ettim. Ares de bana ayak uydurmak için koşmaya başladı. Aral'ın konuşmasıyla düello salonuna akın eden kart sahipleri ve kartların arasında el ele koştu benimle. Şirket binasının içinde Soytarı kılıklı bir kız ile takım elbise giyen bir adam küçük çocuklar gibi koşarken bunu yıllar önce yapamadıkları için bu halde olduklarını biliyorlardı.

Soytarı kıyafetimin çanları çalarken koştu Ares ve gülümsedi bana... Tüm gözler bize çevrilirken yanından geçtiğimiz Tilkiler başını eğiyordu ama o an Ares'in belki de ilk kez rütbesi umurunda değildi. Rütbeliyken de var olamadığını anladığında her şey önemini yitirmişti belki de... *Bir insan için yoksan yoksun, bu ısrar niye?*

Ares kızıldı ve en iyi gen dizilimlerinden birine sahipti, yıllarca Jadwiga'nın maşalığını yapmış hatta hayatını kurtarmıştı ama mirasçısı yıllarca kendi sahip olmadığı için hor gördüğü Pars gibi sıradan bir insandı işte. Jadwiga sevgiye en karşı olan kişiydi ama hayatının en önemli ve tehlikeli gününde bile bile savaşa giderken en güvendiğinin elini tutmayı seçmişti. Sevmenin nasıl bir zayıflık olduğunu o da öğrenecekti. Her zaman bizler sınanacak değiliz sevdiklerimizle.

Ares önüme geçip bize yol açarken bir anlığına yaralı bacağımdan ötürü sendeleyecek oldum ama bir anlığınaydı bu. Başka bir çan sesi eklendi benim çan seslerime, elimi tutarak sağladı dengemi. Jan diğer elimden tutarak koşarken onlara yetişmek için hızlandım.

Düello salonuna akın eden kalabalık hareket etmeyi bırakıp bizi izledi.

Dediler ki içlerinden: Soytarılar kutlar her anı. Ama bilmiyorlardı ki biz biçare soytarıları her zaman duymaz Tanrı. İşte geliyorum Tanrı'm,

alacak mısın canımı? Ne olur, ne olur, ne olur duyuyorsan söylediklerimi bağışla biçare hayatımızı. Biz koşmayı yeni öğrenen çocuklarınız; düştüğümüz yerleri yumuşat, koru lanetlediğini söyledikleri kanımızı...

"Soytarı! Soytarı! Soytarı!" diye bağırdı Jan yüksek sesle.

"Yok ki aklı! Yok ki aklı!" diye bağırdı Ares.

"Haydi şenlendirelim Kral'ı!" diye bağırdım boğazımı acıtana kadar yüksek sesle.

Salondaki tüm Tilkiler, "Haydi şenlendirelim Kral'ı!" diye bağırdı.

Jan ve Ares beni etrafımda bir tur döndürüp ana salonun tam ortasına bıraktığında kollarımı iki yana açtım. "Hadi şenlendirelim Kral'ı!" diye bağırdım tekrar.

Tüm konuklar bu deliliğe ayak uydururken Koruyucu Soytarılar aynı anda ayaklarını yere vurarak çanlarını salladı. Salon çan sesiyle dolarken kart sahipleri tezahürat yaparak düello salonuna akın etti.

Gözlerimi elimle koymuş gibi bulduğum Aral'a çevirdim. Gözleri benim üzerimdeydi. *Her zaman öyleydi değil mi Aral?*

Elimi ona doğru uzattım. "Düello salonuna kadar size eşlik etmemde bir sakınca var mı?"

Herkes etrafımdan görünmez bir daire çizerek geçip giderken yalnızca o üzerime yürümeye cesaret etti. Üzerindeki şık takımla, dünyadaki en yakışıklı yüzle ve bu halime rağmen hayran bir bakışla bana geldi. Ona uzattığım elimi tutup beni etrafımda döndürdüğünde tüylerim diken dikendi. Bir soytarıydım esasen ama bana layık gördüğü her zaman prenses muamelesiydi. Etrafımda bir tur döndüğümde beni göğsüne çekti. Elini pelerinimin arkasından belime yasladı sahiplenici bir tutuşla. Maskenin ardındaki gözlerime baktı.

"Sakıncası yok," dedi gözlerime bakarken. "En çok size talibim."

Çakırcalar yanımızdan geçip giderken kardeşleri arsızca ıslık çaldı. Maskenin arkasında yanaklarım kızardı. Böyle bir anda bile bunu yapmayı nasıl başarabiliyordu?

"Bana kalırsa bu gece alabilirsiniz istediğiniz her şeyi," dedim gözlerine bakarken. "Paranız da şeytanınız da bol gibi." Az önce düelloda yaptığı şovu ve düello teklifini kastediyordum. Böyle bir şey yapacağını hiç söylememişti.

Kafasını sallarken, "Acaba kollarımda bir meleği tuttuğumdan olabilir mi?" diye sordu. "Para konusunda son iki sene epey şanslıydım

şüphesiz ve şimdi de kollarımda tutuyorum şeytanlarımı alt edecek Michael'i."

O an anladım ne yaptığını. Kızıl Tilki'yken kazandığım parayla onun yatırımlarını desteklediğimi fark etmişti ve şimdi ona kazandırdığım parayla burada şov yapıyor, sistemlerini altüst ediyordu. Ne zaman fark etmişti bunu? Ne zaman gelmişti bu aklına?

Gözlerine bakarken, "Buna şans denir mi?" diye sordum kafiyeyi bozmadan. Kumarsa şeytanı bol olsun bir şans tabiri esasen. Ve ben onun şeytanlarını yenersem bu şanssızlık demekti. Circus'a uğursuzluk getirecektim belki ama onun uğuru olacaktım.

"Her zaman," dedi gözlerime bakarken. Beni öpmek istediğini görebildim gözlerinde.

"Ben de," dedim iki sene önceki gibi.

İç çekti derinden. "Ben daha çok," dedi ve aramıza mesafe koydu biraz, ardından bir centilmen gibi kolunu uzattı girmem için.

Onu bir prenses gibi selamladım. Her Soytarı müzayedede ironik hareket eder alay ederdi, dışarıdan bizi gören de böyle bir şey sanacaktı izlerken ama ben göründüğüm gibi değil, Aral'ın gördüğü gibi biri olmak istediğimi vurguluyordum o sırada.

Ardından Aral'ın koluna girdim bir asilzade gibi. Onun üzerinde şık bir takım, benim üzerimde bir Soytarı kıyafeti; düello salonuna ilerledik. Müzayedenin altın vuruşunu yapan kart sahibi elbette bir Soytarı'yı hak ederdi. Bu yüzden kimse garipsemedi. Zira ne yaparsak yapalım burada garip karşılanmayacağı kesindi. İçerisi tımarhane gibiydi.

Aral'ın varlığıyla özgüvenim her saniye daha da artarken, "Çakırcaların peşine düşecekler," diye mırıldandım. Kızıl uğultudan ötürü diğer Tilkilerin beni duyamayacağını biliyordum.

"Düşsünler," diye fısıldadı kulağıma eğilerek. Benim de bir Çakırca olduğumu hatırlatır gibi diğer eli kolundaki elimin üzerine yaslanıp yüzükparmağımı okşadı ve ekledi. "Yatacak yerleri hazır."

O sırada düello salonundan içeri girdik. Yüksek tavanın görüş açısı sunduğu duvarların ardındaki Magnatların gözlerinin üzerimizde olmasından ötürü içimde yaprak dahi oynamadı ama iki sene önce Aral'la bu salona girdiğimizde başımıza gelenler bir bir aklımdaydı. Aral'ı, yani bu gecenin ve yirmi yılın altın vuruşçusunu koltuğuna götürdüm. Babası ve kardeşleri çoktan oturmuşlardı. Aral beni bırakmak istemese de elimi okşayarak kolunu indirdi ve koltuğuna oturdu.

"Bu gece kazandığınız kartların teslimi için tekrar ziyaret edeceğim sizi," dedim gözlerine bakarak. "O zamana kadar bölmeyeyim eğlencenizi."

Ona göz kırptım ve geri çekilirken pelerinimi savurdum. Pelerinimdeki altın kartlar şıngırdarken herkes beni ilgiyle izliyordu. İlgili gözler arasında düello salonunun ortasındaki alana yürüdüm. Bugünden sorumlu Soytarı olarak düelloyu ben yönetecektim.

Kalabalık arasında pelerinimde gerçek kartlarım, zincire bağlı mızrak uçlarım ve miğfere benzeyen Soytarı maskemle dimdik sırtım... İlerliyorum savaş alanıma, beni izliyor şeytanlarım...

Düello salonunda anında sessizlik oluyor, tek duyulan benim Soytarı çanlarım. Düello salonunun ortasında, koro mermerin üzerindeki bethlehem yıldızı* üzerinde durup sağ elimin işaret ve ortaparmağımı kaldırıp önce alnıma ardından Aral'a bakarken göğsüme yasladım.** *Tanrım, çaresiz bir çocuğundum, şeytanlarımdan sana sığındım. Ne olur kimsesiz bırakma beni, Michael'i et yoldaşım...*

Duamla birlikte kollarımı ki yana açtım. Tam ağzımı açıp konuşacakken plandan şaştım. O an, hiç hesapta yokken tüm Şirket binasında tüylerimi diken diken bir çan sesi çalmaya başladı. *Crownbell... Taht çanı...*

Jadwiga'nın tahta çıkmasına karar verilmişti... Bugün Şubat'ın 15'i olduğundan Jadwgia'nın 02.15'te tahta çıkacağını düşünmüştüm hep. Fakat Çakırcaların varlığıyla Magnatları kışkırtması başarıyla sonuçlanmış görünüyordu. Aral'la birbirimize bakarken o da anladı ne olduğunu. Her şey işte şimdi başlıyordu...

Bu çan sesinin ne anlama geldiğini bilen Tilkilerin tümü elini kalbine yaslayıp başını eğdiğinde ben de aynısını yaptım. Kart sahipleri böyle bir olaya ilk kez tanıklık ettiğinden şaşkın ve meraklılardı.

Çan sesi durduğunda başımı kaldırdım ve Jan'ın benimle yer değiştirmek için bana doğru geldiğini sezerken, "Sevgili misafirlerimiz, kutlayın!" dedim yüksek bir sesle. "Bugün şanlı bir kutlamaya şahitlik etmektesiniz, kutlayın! Saygıdeğer Majestelerimizin tahta geçeceği bu kutlu günde bizlerle birliktesiniz, kutlayın!"

---

* İncil'e göre, bu yıldız gökyüzünde belirmiş ve Doğu'daki üç bilge kişiye (Magi) rehberlik ederek onları İsa'nın doğduğu yere götürmüştür. Yol gösterici ışık, ilahi rehberlik, Mesih'in gelişi ve kurtuluş anlamlarına gelir.

** Şövalyenin iki parmak selamı. Alına götürülen iki parmak Tanrı'ya bağlılığı, göğse götürülen iki parmak sadakati işaret eder. Geleneksel olarak Polonya ordusunda da iki parmak selamı özellikle Napolyon döneminden itibaren onurlu yemin, bağlılık ve sadakat anlamına gelir.

Kart sahipleri bugünün önemini ve Circus'a olan bağlılıklarını göstermek için bir fırsat olduğunun bilinciyle ayağa kalktı ve alkışlamaya başladı. Düello salonu alkışlarla dolarken Kral Locası'ndaki tüm Magnatların bu sahneyi izlediğini biliyordum. Tek alkışlamayanlar Çakırcalardı...

Jan beni iki parmakla selamlayıp yerime geçerken, "Tanrı ve melekleri elinde ölmek üzeresiniz, kutlayın," diye fısıldadı.

Onunla yer değiştirip alkışlar içinde kart sahiplerinin arasından geçerken Aral'a doğru yürüyordum. Yanından geçerken ellerimiz birbirine dokundu bir saniyeliğine. Onunla bir yaşam için verdiğim savaşın sonuna yaklaşıyordum gitgide.

Kızıl Joker kartımı almak ve Hükümdarımı –Kraliçe'mi– selamlamak için hızla asansörlere ilerledim. Önce ben yemin ederek Kızıl Joker olacaktım, ardından Jadwiga tahta geçecekti.

Asansöre kartımı okuttum ve üst kata çıkarken soğukkanlılığı omuzlarıma örttüm. Dik bir başla asansörden inip Tilkilerle dolu koridordan geçtim öylece. İki sene önce varlıkları endişe yaratırdı belki ama artık bir kuş ne kadar korkutabilirse o kadar korkutuyordu beni varlıkları.

Kapıyı belli bir ritimle üç kez çaldım. Wielki kapıyı açtığında içeri girdim, kapı arkamdan kapandı. Tüm Magnatlar masalarından kalkmış, düello salonuna yakın alandaki sembolik taht ve onun iki yanında yarımay şeklinde dizilmiş diğer on bir koltukta oturuyorlardı. Yalnızca Jadwgia, tahtın önünde ayaktaydı...

Ben çıktıktan sonra ortam gerilmiş gibiydi. Çakırcaların kart sahibi olmaları yetmiyormuş gibi bir de sistemle alay ederek kendi aralarında teklifi artırmış, sistemlerini domine etmişlerdi. Artık iki sene önce Pars'ın neden beni ve Aral'ı yan yana gördüğünde neden bu kadar eğlendiğini daha iyi anlıyordum. *Aral haklıydı, biz normalde bir araya gelemezdik, birbirimizin olduğu semte bile ayak basamazdık ama kader örmüş ağlarını Aral, dolana dolana sana gelmişim...*

Türkiye'de söz hakkına sahip tek Magnat, Jadwiga değildi şüphesiz. Diğer Magnatların da ülke içinde mühim kimselerle bağlantıları vardı. Örneğin İngiltere Magnat'ının yakın olduğu bakanlar vardı. Bu kimseler Milat ve Ada'nın da listesindeydi fakat bu baskın için susmak durumunda kalıyorlardı bir yere kadar. Ve şimdi bu tür tanıdıklar Çakırcaların tüm eğlencelerini ellerinden almasından şikâyetçiydi anladığım kadarıyla. Hemen şikâyetleri iletildiğinden Magnatlar bu duruma müdahale etmek istiyordu ama Şirket kurallarına göre Çakırcaların yaptığı, kurallara aykırı

bir durum değildi. Bu yüzden müdahale edilmesi için "Hükümdar"ın emrine ihtiyaç vardı.

Normalde Jadwiga'nın Hükümdar olmasından hazzetmeyen diğer on Magnat, kaçınılmaz sonu beklemektense yeni hedeflerine göz dikmişlerdi. *Hükümdar Çakırca ve çocuklarının ölmesi sonucunda piyasada doğacak olan boşluk... İçlerinden biri o boşluğu dolduracak bir piyon bulabilir ve Kraliçe'ye yakın durabilirdi.*

Bu yüzden kimse o saati beklemeyi mantıklı bulmamış olacak ki Jadwiga tahta oturmaya hazırlanıyordu. Sanki iki senedir bu hayatı saniye saniye yaşamıyormuş gibi bu anın yaşandığının gerçekliğine inanamadım bir an. *Gerçeklikler bazen böyledir çünkü; gerçek seni vurur, farkındalık hep sonradan gelir. Bu an yaşanıyor gerçekten...*

İçimde ne korku vardı o an ne endişe. Sanki tüm korkum bu ana varamamaktı ve şimdi varmıştım işte. Buradaydım... Dik bir duruşla ve olmamı istedikleri maskenin içinde. Bilemiştim dişlerimi ve onları ısıracaktım başkalarına batırmamı istedikleri şekilde...

Magnatların arasında yaş olarak Jadwiga'dan sonra en büyük kişi Rusya Magnat'ı Marek Kowalksi'ydi. Ben içeri girdiğimde tahtın yanındaki koltuğundan kalktı usulca.

"*O halde karar verildi,*" dedi yüksek bir hitabetle ve ayağa kalktığında diğer Magnatlar da ayaklandı. Magnatların arkasında dikilen Tilkiler ve tahtın tam karşısında dikilen ben ve Wielki de dahil hepimiz birer adım geri çekilip dizlerimiz üzerine çöktük ve eğdik başlarımızı.

"*Kardeşlerim!*" dedi Marek gür bir sesle. "*Bu kutlu günde kutlu bir mesele için bir araya geldik! Kurallar der ki: Magnatların Circus'a kattığı en değerli hediye bir Kızıl Joker'dir ve kim ki Circus'a beşten fazla Kızıl Joker kazandırır ve diğer Magnatlarla arayı iki Joker kadar açarsa o başa gelir. Ve Şimdi, yüce Polonya ve onun şanlı Kızıl Cemiyet'ini temsil ettiğimiz bu locada, bugün içimizden biri tahta oturmaya hak kazanmış bulunmakta. Magnat Jadwiga Zielinska, altıncı Kızıl Jokeri olan Karolina'yı bizlere takdim etti.*"

Gölgelerde saklanan ve benimle ilgilenmekle görevli, benim destemin Sinek Ası Zbigniew çıkageldi. Elinde tuttuğu gümüş işlemeli tepside kırmızı altından bir zarf taşıyordu, Jadwiga'nın diğer yanında dikildi.

Marek, "*Unvanı Karolina olan!*" dedi gür sesle. "*Öne çık!*"

Başımı kaldırıp yaralı bacağıma rağmen bir an bile duraksamadan ayağa kalktım usulca ve uzun bir adımla öne çıktım. Yüzümdeki

maskemi çıkarıp koltuğumun altına sıkıştırdım ve Magnatların tam ortasında, Majestelerimin önünde diz çöktüm tekrar.

"*Karolina! Polonya için kritik önem arz eden, dengeleri değiştiren, feleğin çarkını bize çeviren ve bizleri bugüne getiren görevini layıkıyla yerine getirdiğine yemin ediyor musun?*" diye sordu Marek ölüm gibi bir sesle.

Kızıl gözlerimi Jadwiga'nın parlak ayakkabılarına dikmişken, "*Beş para etmez şerefim üzerine yemin ederim Majesteleri,*" dedim soğukkanlılıkla.

"*İki senedir kat etmiş olduğun bu şerefli yolu, bundan sonra da yürüyüp Polonya'ya ve Circus'a bağlı kalacağına yemin ediyor musun?*"

Beni altında ezen ayakkabılara bakarken, "*Polonya uğruna ateşte dövülmüş kalbim üzerine yemin ederim Majesteleri,*" dedim tek bir an bile tereddüt etmeden.

"*Yaşarken her şeyini Polonya'ya vereceğine ve vakti geldiğinde onun uğruna can vereceğine yemin ediyor musun?*"

Babamın kanlı ayak izleri varken Jadwiga'nın temiz olan ayakkabılarına bakıp, "*Olmayan ruhum üzerine yemin ederim Majesteleri,*" dedim ölüm gibi sesle.

"*O halde!*" dedi Marek yüksek sesle. Sesi artık çatallanıyordu ama bunu bir tek ben fark ediyordum sanki. "*Ben de Yüksek Şûra adına el yükseltiyorum,*" deyip bir Soytarı asasını bana uzattı ve şövalye kutsar gibi iki omzuma *hafifçe* dokundurdu. "*Artık yalnızca Altın Kupa Aşı değil, bir Kızıl Joker'sin. Günahları ve sevapları senin boynuna asıldı. Seni yaşatacak olan ve yırtıp atacak olan yine bizleriz. Bunu unuttuğun an Yüksek Şûra peşine düşecek ve intikamını alacaktır mutlaka.*"

"*Çok yaşa Polonya ve Kızıl Cemiyeti,*" dedim yemin eder gibi.

Tüm Magnatlar bu yemini tekrar ederek mühürledi.

Jadwiga ellerini iki yana açtı o sırada. "*Sevgili kardeşlerim,*" dedi tatminkâr bir sesle. Bir elini başıma koyup bastırdı bir köpeğin başını eğer gibi. Sanki beni yenemezsin, diyordu. "*Gördüğünüz üzere artık bu benim altıncı Kızıl Joker'im,*" dedi böbürlenerek. Ardından ellerini iki yana açarak, "*Haydi,*" diye sürdürdü sözlerini. "*Bana hak ettiğimi verin.*"

Tüm Magnatlar kılıçlarını kınından çıkarıp zemindeki karo mermere üç kez vurduğunda çan üç kez çaldı yine, tüm Tilkiler işitsin diye bunu. Şirket binasındaki tüm Tilkiler diz çöktü o an benim gibi.

Magnatlar kılıçlarını kaldırıp yüzlerinin tam ortasında dik şekilde tuttular ve, "*Yaşasın Polonya ve yeni Kraliçesi!*" dediler aynı anda.

Jadwiga yüzünde kibirli bir ifadeyle gülümserken Pars ona yaklaştı ve tacını getirdi. Gerçekten taç olması resmen bir ironiydi. Jadwiga kendi tacını kendisi taktı başına ve tahta geçip karşıma oturdu. Bakışları bana, *ben kazandım Küçük Tilki,* diyordu.

Sinek Asi'm Zbigniew, saygıyla eğilerek tuttuğu tepsiyi bana doğru eğdi. Jadwiga başıyla almamı işaret etti. Gümüş tepsiye uzanıp aldım zarfı içinden ve özel olarak tasarlanmış zarfın ağzı parmaklarımı kesti, kırmızı altından zarfı kanıma buladı. Bu kartı alanın kanıyla bedel ödeyeceğine dair bir mesajdı, herhalde bunun beni sindireceğini sandı.

Kızıl Joker'imi çıkarıp iki parmağım arasında tutarken diz çöktüğüm yerde reverans yaptım ve elim Jadwiga'nın eli için uzandı. Jadwiga bu cüretime kaşlarını kaldırdı ama gözler üzerindeydi, oynamak zorunda kaldı. Elini bana uzattığında soğukkanlılık çökmüştü üzerime, Michael ruhumdan bir parçayı ödünç aldı. Baktım Jadwiga'nın gözlerine, artık bir şeytandı.

Dudaklarımı yaklaştırdım eline, aslında zambakların arasında bir yılandım. Ve gırtlağına kartımı savurmadan bir saniye önce gözlerine bakarak mırıldandım. "Çok yaşayın Kral'ım."*

Odanın içindeki Kızıl Joker sayısını umursamadan; Kızıl Joker kartımı Jadwiga'nın gırtlağına savurdum. Fakat hiç beklemediğim biri tarafından hedefimden saptırıldım. Ares tahtın arkasından çıkarak bana mâni olduğunda göz göze geldik birkaç salise ve işte yine onun tarafından kandırıldım...

O an hayatımı kurtaran, hızlı tepki verişim oldu ve soğukkanlılığım. Hain girişimim sonucu Kral Locası'ndaki her bir Magnat ve Tilki'si anında tepki verdiler. Kartım hedefinden saptığında Jadwiga'nın Ares tarafından korunma alıntına alındığının bilinciyle tekrar saldıramadım. Anında tepki verdi bedenim ve Ares'in karşı hamlesinden hızla kaçabilmek için içgüdüsel hareket ettim. Geriye doğru takla attığım sırada Ares'in kartı yüzümün önünden geçti, saçlarımdan bir tutam keserken adrenalinim tavandı. Zihnim alarma geçti. *İhanet. İhanet. İhanet.*

Takla atarak havada süzülürken zaman yavaşladı sanki. Tüm Magnatların kılıçlarına davrandığını, Tilkilerinden biri yanlarında kalırken diğerlerinin bana atıldığını salise salise izledim. Zaman durmuş gibi gözlerim yuvalarında her bir hedefi saptarken ayaklarım yere bastığı anda

* Bu cümle kral öldü, yaşasın yeni kral demek olduğundan Lina, Jadwiga'ya ölümünü ilan ediyor.

doğru hamleleri yapmak için kafamın içinde oynattım. Ellerim belimdeki bıçaklarıma giderken bana doğru savrulan birçok bıçak ve kartla birlikte Wielki bir kurşun gibi ileri atıldı ama ondan önce tepki veren biri daha vardı. Marek'in yerine geçen babam hızla ileri atılırken maskesi yere düştü. Ayaklarım yere basmadan, beni, havada yakalayıp kolu belime sarıldığında ben hedeflerime bıçaklarımı fırlatırken babam belimdeki zincirlerden birini alıp her kartı ve bıçağı kolayca bertaraf etti. Ayaklarım yere değdiği an o bir saniyede kolu belimi bırakırken saçlarımdan öptü ve ikimiz de hızla ters yönlere atıldık.

Bolesław olarak babamın arkasında dikilen Milat'ı gördüm o sırada. Kocaman gözbebekleriyle üç kişiyle tek başına ilgileniyordu ve pek zorlandığı söylenemezdi. Kral Locası saniyeler içinde savaş meydanına döndüğünde Şirket binasında çanlar tekrar çaldı. *The Tocsin...** *Saldırı...*

Tüm Tilkileri Kral Locası'na çağıran bu çanla adrenalinim daha da yükselirken *akış haline* girdim bir anda. *Öldür. Öldür. Öldür.*

O an herkes önceliğini yitirdi, önüme çıkan herkesi öldürmeye başladım. Wielki, Kral Locası'nın kapısını sadece Jadwiga'nın Tilkilerinin bildiği bir tür şifreyle kitlemişti ve açılması için yaklaşık on dakikamız vardı. İçeride on bir Magnat ve yirmi bir Tilki'ye karşı Zbigniew'i de sayarsak beş kişiydik ve aşağıda düzinelerce Tilki vardı. On dakika içinde öldürebildiğimiz kadarını öldürecek ardından düello salonuna inecek ve alan kazanacaktık.

Dört Tilki'yi yatırıp Çin Magnat'ıyla karşı karşıya kaldığımızda bana kılıcını salladı ve burun buruna geldik bir saniyeliğine. Geri çekildiğimde yere yığıldı çünkü kılıcı kalbine saplanmıştı. Tilkiler ve Magnatlar bir bir yere düşerken matematik bizim karşımızda işlevsizdi. Beş, yirmiden büyüktü bugün. Tüm sayıları da yenecektik yaşamak için.

Kapı zorlanırken Almanya Magnat'ının, "Öldürün onları!" diye bağırdığını işittim. "Öldürün!"

Öldür. Öldür. Öldür.

Belimdeki mızrak uçlu zinciri ona doğru salladığımda Tilki'si tarafından engellendim. Doğrudan bana saldırdı. Gerçekten çok iyi bir Maça Asi'ydi. Belki şanslı bir gününde olsaydı alırdı ama bugün ruhumu Tanrı'ya satmıştım.

---

* Fransızca kökenli "tocsin", Ortaçağ'da kullanılan, bir saldırı ya da felaket anında çalınan çanı tanımlar.

Babam, "Lina, aşağı!" diye bağırdığında elimdeki bir diğer zinciri tahta doğru savurdum, zincir tahtın ayağına dolanırken ben yönümü değiştirmeden Maça Ası'nın arkasındaki Almanya Magnat'ına doğru koşuyordum. O sırada düello salonuna bakan duvardaki tüm tablolar iplerinden koparak salona düşerken düello salonundan fırlatılan bir Soytarı asası camı delip içeri girdiğinde Wielki, Soytarı asasında bir mıknatıs varmış gibi asayı tuttuğu gibi Almanya Magnat'ının Maça Ası'ının kafasına saplayarak yolumu açtı. Bir an bile duraksamadım, hedef odaklıydım.

Almanya Magnat'ı dehşet içinde bana küçük bir tabanca doğrultup sıktı ama kurşundan sıyrıldım ve elimdeki zinciri boynuna dolarken, "Ben de bir Çakırca'yım orospu çocuğu," dedim ve hızımı kesmeden Jan'ın deldiği cam duvarı kırarak aşağı atladım.

Zincirlere sıkıca tutunarak yere çarpmadan durduğumda Almanya Magnat'ının boynunu kırdım ve zincirleri bırakıp ayaklarım üzerinde yere indiğimde düello salonu kendini yangına ve saldırı çanıyla kaosa teslim olmuştu. Düello salonundan çıkmaya çalışan kart sahipleri ve Çakırcalar ve Jan'la baş etmeye çalışan Tilkiler bir saniyeliğine dönüp bana baktığında gözlerindeki dehşeti gördüm.

Bir diğer zinciri öfkeyle çektiğimde taht hemen arkama düştü. Babam, Milat, Wielki ve Zbigniew de peşinden arkama düştüler ayakları üzerinde. Adrenalinden tenimden buhar yayılırken boynum üzerinden başımı çevirip yukarı baktım. Kral Locası'nın cam cephesi tamamen kırılmıştı; Fransa Magnat'ı, Ares, Jadwiga, Pars ve Amerika Magnat'ı yan yana dururken bize bakıyorlardı.

"Taht mı istiyorsun?" diye sordum Jadwiga'ya. "Gel de al."

Jadwiga'yı ilk kez bu kadar öfkeli gördüm. Gözlerinde kana susamışlık vardı. Elini kaldırdı bana doğru. "Öldürün!" dedi buz gibi bir sesle. "Hainleri ne pasına olursa olsun öldürün!"

O an düello salonundaki potansiyel üç yüz Tilki'nin hedefi haline geldik. Üst kattaki elit Tilkiler kalan son iki Magnat'ı ve Kraliçe'yi koruyacaklardı.

Onlarca kart sahibinin arasında gezen Tilkilerin emirle birlikte harekete geçtiğini sezdiğimiz an beşimiz de harekete geçtik. Gözlerimle kalabalığı tarayıp herkesin yerini tespit ederken Aral'ı gördüğüm an ona atıldım.

Tam o sırada babamın sesi yankılandı salonda. "Kardeşlerim!" diye bağırdı yüksek sesle. "Evlatlarım! Sekiz Magnat'ın ölümünü kutlarım!

Sizin de intikam istediğinizi ama korktuğunuzu biliyorum. Korkmayın! Bir kez olsun kendiniz için adım atın ve yangına bir odun atın! Şayet ki savaşmaktan korkuyorsanız yaşamayı seçip en azından yerinizde kalın! Kalın ki yaşayın!"

Babamın tehdidi ve cehenneme odun taşıma teşviği herkesin kalbine dokundu. Köpekler cehenneme odun taşırken düşük rütbeli Tilkiler hareketsiz kaldı ama Magnatların, güvenliği için getirdiği Tilkiler bir an bile duraksamadı, intikamları için ileri atıldılar.

Babam kalabalığın arasına korkusuzca karışırken, "Jadwiga'yı sona bırakın," dedi.

Ona cevap vermeden hedefime doğru koşmaya devam ettim. Bir yırtıcı gibi hedefime odaklanmıştım yalnızca. Korumam gerekenle düşmanım arasındaki mesafeyi ve son olarak kendimle olan mesafeyi kafamda hesaplamış, kısa bir rota çizmiştim. Aral düello salonunun kapısına benden daha yakındı. Bu yüzden diğer Magnatların koruma için getirdiği Tilkilere benden o daha çabuk ulaşacaktı ve benim en kısa yoldan ona ulaşıp destek olmam lazımdı.

Düello kapısından içeri giren ilk Tilki'yi görmemle birlikte itici bir güç uygulanmış gibi vücudum aniden ileri fırladı. Daha da hızlandım, bazı kart sahipleri onlara koştuğumu sanarak çığlık atarken hepsi önümden çekiliyordu. Düello kapısından içeri giren Tilkilerin bir kısmı doğrudan bize kimileri direkt Çakırcalara yöneldi. *Almanya ve Amerika Magnatlarının Tilkileri...*

Kraliçeye itaat eden Tilkiler kalabalık içine karışıp doğrudan bana ilerleyip etrafımı sarmaya çalışırken bana en yakın Tilki'yi yere serip beklemeden sonrakine atıldım. Aral'a ulaşana kadar karşıma kim çıkarsa çıksın yere serecektim. O sırada köpek havlamalarını duymaya başladım. Hükümdar Çakırca, Tilkilerle savaşmak için eğittiği yüz dobermanı PÖH'e vermişti. Köpek havlamaları PÖH'ün binaya girmeye başladığını gösteriyordu. Planda olduğu gibi... *Kazanacağım. Kazanacağım. Kazanacağım.*

Gözlerim hem Tilkilerin hem de Çakırcaların konumlarını tarıyordu hızla. Tam o sırada Ekin'i gördüm, yanında dört dobermanla ona doğru koşan bir Tilki'ye koşarken parmakları arasında kelebekler çeviriyordu. Jan'ın ona verdiği Koruyucu Soytarılardan biri arkasını kolluyordu.

Sonra Aral'ı gördüm, koltuğun üzerinden atlayıp bana doğru koşmaya başladığı sırada düello salonuna koşarak giren iki köpek onu

eliyle koymuş gibi bulup yetiştiler ve onunla koşmaya başladılar. Mieszka Aral'ın peşinden koşarken onun arkasını temizliyordu.

Aral'la koşan köpekler Aral'ın saldırdığı her Tilki'ye saldırıp ona büyük yardım ederken Aral'a atılan birkaç Tilki daha gördüm. "Aral!" diye bağırdım sesimi duyması için.

Aral silahını çıkarırken arkasını döndü bir anlığına. Neyse ki kart sahiplerinin Tilkilerinin aksine ateşli silah taşımasına izin vardı. Ona çok yaklaşmışken Şirket binasında yüksek bir ses işitildi ve kafamın içi iki sene önce Çakırcaların özel düdüğü çaldığında yaşadığım etkiyi yarattı üzerimde. Etrafım Tilkilerle sarılırken dengemi kaybedip yaralı bacağımı koruyamadım ve onun üzerine düştüm sertçe. Dikişlerim açılmış gibi hissettim.

Bana yaklaşan Tilkiler, acı ve sevdiklerimi kaybetme korkusu birleşirken tüm bünyemde, Kızıl Joker kartımı düşünmeden kulağımın arkasına dayadım. Bunun yaşanabileceğini tahmin etmiştim daha önce ve eğer olur da elimden dengemi alırlarsa diye çözebilmenin bir yöntemini aramıştım ve tek yöntemi buydu. Duyamamaktı. Fizyolojik olarak duyamamak... İmplanta hiçbir frekansın ulaşmasına izin vermemek...

İkinci kez bile düşünmeden Kızıl Joker'imle kulağımın arkasında, saç çizgime yakın deriyi delerken kanımın aktığını hissettim. Mastoid çıkıntıma* bir delik açtığımda kulağıma bir hava sesi doldu. İçkulağım birkaç saniye içinde işlevini yitirdiğinde frekansın bozduğu dengemi kazandım tekrar ve tam o sırada babamın ıslık çaldığını işitti sol kulağım. Tüm vücudum implanttan bağımsız olarak öğrenilmiş bir refleksle ileri atıldı o an. Babam bu ıslıkları bir itici güç gibi kullanıyordu, hepimizin üzerinde işe yaradı. Korku merkezi tetiklenen her çocuğu –o, onu takip eden her Tilki'nin manevi babasıydı– dengesini kaybetmesine rağmen ileri atıldı.

Diğer Magnatların Tilkileri ve Koruyucu Soytarılardan oluşan çemberdeki, kendime en yakın olanın bana savurduğu bıçaktan sıyrılıp kolunu kırdım ve bıçağı ona sapladım. Ardından bıçağı çıkarıp bana doğru koşana fırlatırken gözüm dönmüş gibi bıçağın peşinden fırladım. Saplanan bıçağı alıp bir diğerine atıldım, boynuna zincirlerimden dolayıp bir

* Mastoid kemik, kafatasının yan tarafında, kulağın hemen arkasında yer alan süngerimsi, hava dolu hücreler içeren bir kemiktir. Temporal (şakak) kemiğin arka ve alt bölümünde bulunur. Bu hücreler, ortakulak ile bağlantılıdır ve kulakzarının her iki tarafındaki basıncın dengelenmesine yardımcı olur. Mastoid kemiğin delinmesi işitsel sinirlerin beyne ulaşmasını engeller.

diğerine tekme attım. Bana doğru fırlatılan bir bıçaktan ve yumruktan kaçıp takla attım ve boynunu zincire doladığım Koruyucu Soytarı'yı siper ettim. Bıçaklar ona saplanırken zinciri açıp fırladım ve mızrak ucunu birinin bacağına saplayıp çektiğimde yere düştü. Ona atıldığımda biri kafasına sıktı ve yere yığıldı, Aral belirdi arkasında. O şarjörünü değiştirirken ona yetiştim ve yanından geçip arkasındakini yere serdim.

Aral'la sırt sırta verdik o an. Nefes nefeseydim. "Boynundaki kan ne?" diye sordu. Hangi ara görmüştü bilmiyordum. "Kulağından mı geliyor?"

"Önemli bir şey değil," dedim şu an bunu düşünmemesi için. Sağ kulağımın duymadığını bilse kafayı yerdi.

Sırt sırta yavaşça daire çizerken savaşa karışmak istemeyen her Tilki dizleri üzerine çökmüş dururken kendimi etten kemikten bir kovan içinde gibi hissettim. Saklanacak çok fazla yer vardı, herhangi bir Tilki masummuş gibi durup aniden saldırabilirdi. Herkes potansiyel tehlikeydi. Kim tarafsızı oynuyor kim sinsice saklanıyor belli olmuyordu.

Tam o sırada bir parmak şıklatmasıyla salondaki tüm ışıklar aniden kapandı ve tek kulağımla duyuyor olsam bile kovanda çalışmanın verdiği içgüdülerim sayesinde bize doğru fırlatılan bıçaklardan kurtulurken Aral arkasını dönmüş ve çakısını bir Tilki'nin abdominal arterine saplamış, omzuna bastırarak onu diz çöktürmüştü önümüzde. Tüylerim diken diken oldu refleksine, babam onu gerçekten Maça Ası seviyesine çıkarmıştı...

Saniyelik karanlık, bir parmak şıklatmasıyla aydınlığa döndüğünde yerdeki ceset sayısı artmıştı. Etrafa hızla göz gezdirirken Şahin'i gördüm, Helena, Şahin'i kurtarmış gibi bir Tilki'yi omzundan iterek yere serdi ve Şahin'i yanağından öptüğünde Şahin ona göz devirdi. Tanrı'm... Helena onu koruyor muydu gerçekten? Ares'in yanında değil miydi?

O sırada babam parmaklarını tekrar şıklatmadan bir saniye önce Ares'le göz göze geldim. Doğrudan bana bakıyordu ve salonun diğer köşesindeydi. Tüm vücudum içgüdüyle Aral'ın önüne geçerken babam parmaklarını tekrar şıklattı ve karanlığa gömüldük yine.

Nefesimi tutup kulak kesildim, Ares'i çok iyi tanıyordum. Sağ kulağımı kestiğimi gördüğüne adım gibi emin olduğum için sağımdan bekledim onu ama sonra hiçbir şey olmadığında bana değil Aral'a baktığını anladım.

"Siktir," diye fısıldadım. *Ekin... Küçük kardeşi...*

"Ekin!" diye bağırdığımda arkamda duran Aral'ın tüm vücudu gerildi. Babam parmaklarını tekrar şıklattığında ışıklar açıldı, yerlere yeni

cesetler düştü ve Aral'la ikimiz de Ekin, Kuzey ve Güney'in olduğu yöne çevirdik gözlerimizi.

Güney ve Kuzey Ekin'ine ulaşmışlardı çoktan. Üçünün de beyaz gömlekleri kan içindeydi. Kesik içinde kalmışlardı. Ekin'le göz göze geldiğimizde, "Ben iyiyim," dedi ağır ağır nefes alırken.

Kaşlarım çatıldı. Tam o sırada Ares'i arkamda hissettim. Aral da hissetti. Ares'in bana uzandığını hissettiğimde Aral da ben de hareket ettik. İkimizin de hamlesinden kaçmadı. Ben yakasına yapışırken Aral kafasına silah dayadı.

"Seni öldüreceğim," dedim gözlerine bakarken.

O sırada Şirket binasında iki çan sesi daha yankılandı. *Fransa ve Amerika Magnat'ı öldürülmüş olmalı...*

Ares, "Neden?" diye sordu gözlerime bakarken. Yüzünde alay yoktu, ciddiyet vardı yalnızca.

Dişlerimi sıktım. Benimle dalga mı geçiyordu bu? "Bana ihanet etmenden bıktım usandım," dedim gözlerine hayal kırıklığının yarattığı bir öfkeyle bakarak. "Beni seçtiğini sanmıştım..."

Ares'in gözlerinde ilk kez yumuşak bir ifade gördüm. İlk kez oyun yoktu sanki. Tüm bedenim kaskatı kesildi, tüylerim diken diken oldu. *Hayır... Kaçırdığım bir şey var... Neyi kaçırdım? Neyi kaçırdım Ares?*

Ares gözlerime bakarken ne düşündüğümü anlamış gibi gülümsediğinde içim endişeyle doldu.

"Ares?.."

Ares'in eldivensiz sağ eliyle elimi tuttuğunu hissettim. Kimse bilmiyordu bunu ama ben biliyordum. Sağ elinin tırnakları altında antidot, sol elinde zehir taşıyordu. Sağ eli bu yüzden kurtarıcı sol eli ise ölümcüldü. Sağ elimi kaldırıp avucuma bir para bıraktığında gözlerimi paraya indirdim. Her zaman kullandığı para değildi bu. *Zambakların* içinde yılan vardı. *Lily... Her zaman benim yanımda mıydı yani?*

"Onu öldürebilirsin," dediğinde gözlerimi Ares'e kaldırdım. Gözlerimin içine bakıyordu. "Ama bu sana zafer gibi hissettirmeyecek Lily."

Anlamıyordum. "Anlamıyorum," dediğim sırada bir alkış sesi duyduğumda tüylerim diken diken oldu. "Aferin size," dedi Jadwiga. "Umarım bu kargaşa sizi biraz olsun rahatlatmıştır."

Düello salonuna nasıl girmişti? Ares, dikkatimi dağıtırken mi? PÖH'e ne olmuştu? Ne oluyordu şu an burada? Panikleme. Panikleme.

Panikleme. Gözden kaçırmadım. Neyi gözden kaçırdım Ares? Neden öyle söyledin?

Ares öylece geri çekildiğinde onu bıraktım, Aral da gitmesine izin verirken sol eli belime sarıldı sıkıca. Ares, Jadwiga'nın yanına dönerken hızla etrafımıza baktım. Kart sahipleri aceleyle salondan çıkarken PÖH onları salonun dışında bekliyordu. O sırada Hükümdar Çakırca, Amerika Magnat'ını peşinden sürükleyerek düello salonuna giriyordu ve Amerika Magnat'ı arkasından kanlı bir yol çiziyordu. Öldürdüğü Magnat'ı peşinden düello salonuna kadar sürüklemişti. Tüylerim diken diken oldu. Hükümdar Çakırca yaralıydı ama iyi görünüyordu. Hepimizin bakışları arasında Amerika Magnat'ını neredeyse düello salonunun ortasına kadar sürükledi ve çöp atar gibi ayağını bırakıp üzerine tükürdü.

Alev alev yanan gözlerini Jadwiga'ya çevirdi doğrudan. "Her şeyin sonuna geldin Jadwiga. Bırak artık."

Gözlerim babamı aradı o sırada. Deniz, Ekin, Kuzey, Güney, Şahin, Mieszka ve diğer Tilkiler üzerleri kan içinde yan yana dikiliyorlardı. Milat ve Kürşat ise düello kapısının önündeydi. Tam arkamı dönecekken babam Aral'ın solundan geldi ve arkamda durdu. Wielki ile Jan da yanımıza geçerken hepimizin iyi olması güç verdi bana. Neyi gözden kaçırmışsam bile hallederdim. *Değil mi Aral?*

Gözlerimi tazelenen bir inançla Jadwiga'ya çevirdim. Michal, Helena, Ares, Jadwiga ve Pars yan yana duruyorlardı. Jadwiga, Hükümdar Çakırca'nın söylediklerine gülümsedi alayla.

"Beni öldüremezsiniz," dedi net bir sesle. "Hapsedemezsiniz de."

Kaşlarım çatıldı. Nasıl güvenebiliyordu buna? Üç Joker'i olduğu için mi? Karşısında biz vardık. Düello salonunun kapısının arkasında PÖH vardı. Bitmişti her şey işte. Ama Ares'in gülümsemesi vardı işte. *Kahretsin. Neyi kaçırıyorum?*

"Bir şey var," diye fısıldadım Jadwiga'ya bakarken. Gözlerimi babama çevirdim, "Kaçırdığım bir şey var," diye mırıldandım endişeyle ve babamın gözlerine baktığımda çenesini sıkarak Jadwiga'ya bakıyordu. *Biliyordu... Kaçırdığım şeyi biliyordu... Kaybedeceğim... Kaybedeceğim... Kaybedeceğim...*

"Neyi kaçırıyorum?" diye sorarken babama döndüm yüzümü tamamen. Aral'ın eli belimden usulca indi ama bırakmadı beni. "Baba," dedim bana bakması için. Bakmıyordu çünkü. "Neyi kaçırıyorum?"

Herkesin gözleri bana dönerken o gözlerime bakmadı. Hayır. Bana bunu yapamazsın. Yüzüme bakamayacağın bir şey yapmış olamazsın. Bile bile beni buraya kadar getirmiş olamazsın...

"Baba!"

"Söyle ona hadi," dedi Jadwiga. "Beni neden öldüremeyeceğinizi ve hapsedemeyeceğinizi söyle."

Korkuyla uzanıp babamın çenesini tuttum ve yüzünü kendime çevirdim. "Ne yaptın?" diye sordum ona.

"O yapmadı," dedi Jan arkamdan o sırada.

Babam gözlerime kıyamayarak bakarken, "Sakin ol bir tanem," dediğinde içimdeki kaybetme korkusu tetiklendi.

"Hayır," dedim. Kabul edemezdim. "Hayır! Her şeyi düşündüm!"

Babam bu halimi görmek istemiyormuş gibi beni kollarına çektiğinde onu göğsünden ittim. "Hayır! Sakın! Sakın kaybetmişim gibi davranma! Kazandım!" diye bağırdım ona gözlerim korkuyla titrerken.

Jadwiga söylediğim şeye güldüğünde tüylerim diken diken oldu. "Babanın ihanetinden ders almayacağımı mı düşünmüştün?" diye sorduğunda buz kesti içim. "Ondan çocuklar üretirken bir daha bu riski alırım diye mi düşündün?"

O an kafamızın içindeki implantı düşündüm. Aral'a takmak istedikleri implantı düşündüm. Olamaz. Kafamızdaki implantla ilgisi olamaz. Jan'a yüzlerce kez implantın işlevlerini anlattırdım, bir kez bile söylemedi böyle bir şey. Olamaz. Jan'a baktım ama aradığım teselliyi bulamadım...

"Tüm Tilkilerimin kafasındaki implantta özel bir protokol var evladım," dedi Jadwiga gururla. "Bu protokolün neye bağlı olduğunu ve beyinlerine giden kan akışını kesmesine sebep olacak durumun ne olduğunu kimse bilmiyor. Bu yüzden beni öldüremez ya da bir yere hapsedemezsiniz." Gözlerimin içine baktı Jadwiga. "Siz, ben ölene kadar bana aitsiniz."

Tüylerim diken diken oldu. O an iki sene önce Ares'e planımı anlattığımda nasıl baktığını hatırladım, Michal'in karşı çıkmaya çalıştığını ama Ares'in onu susturduğunu. O gün Michal, Ares ve Jan, Jadwiga'yı öldürürsem öleceğimizi biliyorlardı ama yine de susmuşlardı...

Aral'ın kalbinin sesini tek kulağımla bile işitebilirken bir anda kolları beni göğsüne çekti. Şiddetle atan kalbine yaslarken beni zihnim uyuştu bir anlığına. Aral, "Hayır, olmaz," derken sesi korkudan ibaretti.

Kolu belime sarılırken babam anında elini yanağıma yasladı. "Hayır bebeğim," dedi gözlerime bakarken. "İyi olacaksın. İmplantın çalışmıyor senin. İyi olacaksın, yemin ederim."

Babam daha önce de benimkinin çalışmadığını söylemişti, haklıydı. Peki onunki? Ondan sonraki nesillere yapmış Jadwiga bunu, o halde o da mı güvendeydi? Peki diğerleri? Jan? Wielki? Ares?

"Hayır," diye mırıldandım kabul etmeyerek. Babama baktım öfkeyle. "Bunu yapmış olamazsın," dedim onlar için endişeden kalbim çarparken. "Onların öleceklerini bilerek planımı kabul etmiş olamazsın. Seni tanıyorum baba."

Babam beni rahatlatmak ister gibi gülümsedi. "Planın mükemmeldi," dedi gözlerime gururla bakarken. "İki senede bu sorunu çözeceğimi düşünmüştüm," dedi kıyamıyormuş gibi yanağımı okşarken. O an Ada'nın iki senedir bana olan yakınlığını ve kolumdaki implanta olan ilgisini hatırladım. Aral'ın telefonuyla girdiği sistem ve Bolesław bizi Kotan malikânesine soktuğunda hayal meyal hatırladığım mors alfabesiyle konuşmaları... Wielki onu revire götürdüğünde sisteme girmiş olmalıydı. Ama iki gün çözmesi için yeterli olmamış olmalı...

O an Aral bir şey anlamış gibi kasıldı. "O gün bahsettiğin sistem Magnatlarla ilgili değildi," dedi aydınlanmış gibi. Neyden bahsettiği hakkında fikrim yoktu fakat babamın söyledikleri beni rahatlatmaktan çok uzaktı. "Bununla ilgiliydi değil mi?" diye sordu Aral öfkeyle. "Mieszka, Ada'nın sisteme girmesinden bahsederken hayatımızı kurtarmış olabilirim dediğinde bundan bahsediyordu değil mi?"

Babam onu yanıtsız bıraktığında doğru olduğunu anladım.

"Evet ama sinyal bir kez verilirse kesmenin bir yolunu henüz bulamadık," dedi Milat babamın arkasından. "Sinyal kesiciler bir işe yarıyor, sinyal kesicinin etki alanından çıkıldığı an aktifleşiyorlar. Sinyali saptıramıyoruz da. Ayarlanmış bir saatli bomba gibi daha çok. Jadwgia düzenli olarak bir protokol uyguluyor olmalı."

"Fena değil," dedi Jadwiga alayla. "Tam da bu yüzden beni alıkoyamazsınız. Şimdi binamdan defolup gidin," dedi Milat'a. "Ve sen küçük şeytan. Buraya gel. Bana kaybettirdiğin her Tilki için seni damızlık olarak zevkle kullanacağım."

Aral'ın tüm bedeni gerilirken ve beni kaybetmekten deli gibi korkarak sıkıca tutarken ben dönüp bakmadım bile ona. Beynimdeki tüm çarklar dönüyordu fakat bir çıkış kapısı bulamıyordum.

"İki sene önce," dedim babama bakarken. "Peki iki sene önce nasıl yapacaktın?" diye sordum. Anlayamıyordum.

Gözlerime bakarken öylece, "Eğer sen olmasaydın bu binayı kendimle birlikte ateşe verecektim," dedi acımasızca. "Zaten öldüğümü sanıyordun ve sevdiklerim yasımı çoktan tutmuştu Lina..." *Çocuklarıyla ve Jadwiga'yla birlikte kendisi de gerçekten ölecekti...*

Öfkeyle onu göğsünden ittim. "Beni kandırdınız!" diye bağırdım. "Sustunuz yine bana! Başka çözüm bulabilirdim!" Onu tekrar itecekken bileklerimden tuttu beni sevgiyle.

"Bulamazdın," dedi babam gözlerime bakarken. "Harika bir plandı."

O an babam bileklerimi tuttuğunda sağ elinin parmaklarının eksik olduğunu gördüm. "Baba?" dedim dehşetle.

Babam anında çenemi tutup yüzümü kaldırdı eline bakmamı istemiyormuş gibi. "Yok bir şey," dedi net bir sesle. "Annen halledecek. Yok bir şey."

Gözlerim doldu. "Onlar ölürse zafer olmaz ki," dedim Ares'in ne dediğini anlayarak. "Lütfen bir şey yap baba."

Jadwiga, "Baban da ölüyor," dediğinde beynimin uyuştuğunu hissettim.

"Ne?" dedim babama bakarken. Ardından Jadwiga'ya baktım yalan söylediğini düşünmek isteyerek. Ciddiydi.

"Babamdan sonra yaptırdığını söyledin," dedim öfkeyle. "Yalan söylüyorsun!"

"Kapıma kadar gelmişken onu boş bırakacağımı mı düşündün? Unuttun mu Küçük Tilki? Tüm planını biliyorum. La Hire'ıysa çok iyi tanıyorum," deyip Jan'a dikti gözlerini. "Yumuşak kalbi onun en büyük derdi."

Tüylerim diken dikendi. Babam, Jan'ı öldürmesin diye mi izin vermiş bunu ona yapmalarına?

Babamın kana bulanmış yüzüne bakarken, "Baba?" dedim korkuyla. "Baba. Baba."

"Hey hey hey," dedi babam soğukkanlılıkla. "Yok bir şey. Halledeceğiz."

"Milat yapamıyoruz, dedi," dedim korkudan ibaret bir öfkeyle. Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Aral bir şey yap," dedim çaresizce gözlerine bakarken. Bir elimle ona tutundum. "Lütfen bir şey yap. Ben düşünemiyorum, sen düşünürsün. Sen bulursun, lütfen. Yalvarırım bir şey yap Aral."

Aral'ı ilk kez ne diyeceğini bilemez halde buldum ama soğukkanlılığını yitirmedi. Elini saçlarımın arkasına yaslarken, "Sakin ol bebeğim. Halledeceğiz," dedi gözlerime bakarken.

O sırada Hükümdar Çakırca, "Bırakalım gitsin," dediğinde hepimiz ona baktık. Hükümdar Çakırca, babama bakıyordu doğrudan. "Jadwiga'yı bırakalım gitsin," dedi tekrar. Ardından bana baktı, verdiği sözü hatırladım.

"Bir şey değiştirmez," dedi Wielki o sırada. "Ölene kadar onun olduğumuzu söyledi. Protokol, öldüğünde otomatik olarak tetikleniyor olmalı. Zaten yetmiş bir yaşında. Ne kadar yaşayabilir ki? Kaldı ki yaşarsa Lina'nın peşini bırakmaz, kuklası yapar onu. Babasının iplerini de elinde tutuyor artık. Lina, babası ve bizim için yapmak istemediği birçok şeyi kabul etmek zorunda kalacak."

O an Ares'in yazdığı notta ne demek istediğini anladım. Soytarı Kral'ı öldürdüğünde intikamını kim güdecek diye sormuştu bana. Soytarı, Jadwiga'yı öldürdüğünde Jadwiga'nın intikamını implantlar alacak ve tüm Soytarılar da ölecekti...

Midem bulandı. Wielki haklıydı. Burada ailemi kaybedecektim ya da tüm benliğimi...

O sırada Pars bir adım öne çıkıp, "Lina'yı bağışlayın Majesteleri..." demişti ki Jadwiga ona bakmadan elinin tersiyle tokat attığında tokat sesi düello salonunda yankılandı. Hepimizin tüyleri diken olurken Pars'ın başı sağ omzuma düştü usulca. Kalbim şok ve endişeyle kasılırken Pars'ın gözbebekleri büyüdü.

Annemin de benim gibi Jadwiga'nın hayatına bağlı implantlardan haberi olmadığından Jadwiga'nın kaçmasına karşılık önlem olarak Pars'ın dokunuşuyla aktif olan bir tür biyolojik zehir hazırlamıştı. Pars, müzayededen üç gün önce Jadwiga'yı bu toksinlerle besleyecek ve Jadwiga kaçsa bile her zamanki gibi onun yanında olup tek bir dokunuşuyla toksinleri aktif ederek onu yarım saat içinde öldürmüş olacaktı. Böylece garantiye alacaktık her şeyi... Bu yüzden Pars son saniyeye kadar kendini ifşa etmeyecekti... Planım çok iyi işlemiş, Pars'ın temasına ihtiyacımız kalmamıştı fakat şimdi bu hesapta olmayan temasla hepimiz toksinlerin aktif hale geldiğinin farkındaydık. Jadwiga, öyle ya da böyle... *Yarım saat içinde ölecekti... Babamı ve abilerimi yarım saat içinde kaybedecektim...*

Bu farkındalıkla dizlerim beni tutmadı, yere düştüğümde babam ve Aral tuttu beni ama ben babamın boynuna sarıldım. Aral, Wielki ve Jan etrafımda diz çökerken, "Hayır. Hayır. Hayır," dedim gözlerimden yaşlar düşmeye başladı. "Hayır. Lütfen." Çaresizce babamı sıktım. Onu o kadar

sıkı tutuyordum ki sanki ruhunun bedeninden çıkmasına izin vermezmişim gibi hissettiriyordu. "Ölme lütfen. Böyle bir hayat istemiyorum. Ölme lütfen. Seni bir kere gömdüm. Bir daha yapamam baba. Ölme lütfen. Gitme. Lütfen."

Babam beni sıkıca tutarken sırtımı okşadı. "Bir şey yok bebeğim. Sorun değil. Yok bir şey."

"Öleceksin," dedim ağlayarak. "Ölemezsin. Ölmeyeceğine söz verdin. Baba ne olur. Baba. Lütfen. Lütfen. Gitme."

"Özür dilerim bir tanem."

"Buraya kadar gelmeme izin verdin. Seni Jadwiga'yla pazarlık ettirmeme izin verdin. Bilseydim yapmazdım baba," dedim pişmanlık içinde. "Ne olur ölme. Yaşayamam baba. Lütfen. Bir daha böyle yaşayamam. Lütfen. Ölme. Lütfen."

Babam saçlarımı okşayarak beni yatıştırmaya çalışırken üzüntüden ve pişmanlıktan öleceğim sandım.

Babamın yüzüne baktım ağlayarak. "Böyle bir hayat istemiyorum," dedim. Kızıl gözlerine baktım. "Lütfen bırakma beni. Bir şey yap. Sen La Hire'sın. Bir şey yap."

Yanağımı okşarken gözlerinden birer yaş düştü. "Her şey iyi olacak," diye söz verdi.

"Hiçbir şey iyi olmayacak," dedim ağlayarak. "Sen yokken iyi olmayacak. Seni bir daha gömemem."

"Gömmeyeceksin," dedi gözyaşımı silerken. "Her şey bittiğinde ateşe ver burayı."

"İstemiyorum!" diye bağırdım. "Babamı istiyorum! Onların olsun her şey! Ben babamı istiyorum! Abilerimi istiyorum!"

"Söz veriyorum tekrar görüşeceğiz," dedi babam beni sakinleştirmeye çalışırken. İlk kez dudaklarının titrediğini gördüm.

"Sorun değil Kızıl," dedi Jan saçlarımı okşarken. Onun da gözlerinden bir damla yaş düştü. Belki de hayatında ilk kez ağlıyordu. "Hayatım boyunca bir hayalet gibiydim. Wielki dışında beni gören bir tek sendin, küçüklüğünden beri. Yine öyle olacağım," dedi gözlerime bakarak. "Peşinde bir hayalet olacağım."

"İstemiyorum," dedim gözlerine bakarak. "Cennetimde olacağına söz verdin."

"Bir başka cennette olacağım," dedi gülümseyerek. Gözyaşlarımı sildi. "Söz."

Wielki, elini uzatıp saçlarıma dokundu. "Zaten ölüyorduk Lina," dedi gülümserken bana. Buz gibi parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Ne diyordun hep? Hatırla. Bazı insanlar böyle yaşar."

"Bazı insanlar böyle yaşar, diyerek yaşamayacaktım," dedim ağlayarak. "Nasıl istiyorsam öyle yaşayacaktım. Lütfen bir şey yap. Her şeyi yapabildiğini söyledin."

Gülümsedi bana, kızıl gözleri nemden parladı. "Bu kez yok Kızıl, üzgünüm."

Gözlerimi babama çevirdim. "Sen bir şey yap," dedim yalvararak. "Söz verdin baba bana. Sen bir şey yap."

Babam beni kollarına çekti. O kadar sıkı sarıldı ki bana daha da ağlattı bu beni. Gözyaşları içinde Ares'e baktım. Verdiği parayı sıktım avuçlarım içinde. Zambakların içinde yılan olmak zorunda kalmıştı hep. Artık yaptığı her şeyi anlıyordum; mecbur kalmıştı hep, seçilmek için, hayatta kalmak için, bizim gibi... Her zaman beni seçmişti...

Gözyaşlarım düşerken yardım ister gibi ona uzattım elimi. Ares ağlayan gözlerime baktı bir süre. Ardından, "Hey Kapan," diye seslendi Milat'a. "Kuşun, sinyali bir başka implanta yönlendirebilir mi?"

O an herkes dönüp Ares'e baktı. İçime dolan umutla doğruldum ben de merakla ve Milat'a baktım umutla. Ares'in mantığını anladım, çoğumuzun vücudunda birden fazla implant vardı. Benim de kaburgama takmak istemişlerdi ama kabul etmemiştim.

Jadwiga o sırada, "Ne hadle!" diye bağırdı ona. "Gözümün önünde taraf mı değiştiriyorsun?"

Gözlerimi Ares'e çevirdim o an. Ares eli cebinde Jadwiga'nın karşısında duruyordu. "Ne o yaşlı Tilki? Bir kez olsun seçilmemek zoruna mı gitti?" diye sordu alayla. Ardından bana baktı geri. "İlk kez seçtiğim biri de beni seçti."

Jadwiga'nın gözlerinde öfke gördüm. "Öldüreceğim seni." Dakikalar sonra kendisinin öleceğinden habersizdi.

Ares kıkırdadı. "O kadar tekrar ettin ki bu tehdit bayağı eskidi," dedi öfkeli gözlerle. "Sanki öldürmesen senelerce yaşayabilecekmişim gibi..." diye sürdürdü sözlerini ölümcül bir sesle ve Jadwiga'nın burnuna kadar girdi. "Söylesene Majesteleri. Elinde beni korkutabileceğin bir şey kaldı mı ki?"

O sırada Şirket binasının içinde Ada'nın sesi işitildi. "Yapabilirim," dedi sisteme bağlandığı için her şeyi duyabilirken. "İmplantların hepsi

gen bazlı ve sinyaller genlere odaklı. Yani sinyali yine sizin vücudunuzdaki bir başka implanta yönlendirebilirim. Fakat implantların vereceği hasarı tahmin etmesi zor, acil müdahale gerekli." Duraksadı bir an. "Ayrıca Kadir abi ve Ares'te başka implant göremiyorum. Ares'in sadece kafasında var. Kadir abinin iki tane ama biri kafasında biri de kalbini besleyen damara takılı ve sinyalin gideceği implant da o zaten. Balın'la iki gündür üzerine yaptığımız çalışmalara göre protokol devreye girdiğinde kalp krizi değil kalp iflası söz konusu."

Jadwiga kendine güvenen bir ifadeyle baktı Ares'e. "Sonunda ölümden başka bir şey yok," deyip onu eliyle ittirdi umursamazca ve babama baktı yukarıdan. "Eğer beni öldürürseniz o çok sevdiğiniz babanızın sevgi dolu kalbini de götüreceğim beraberimde."

Ares, "Her şey *bir kalple* ilgili," diye mırıldandığında gözlerim ona çevrildi ve her şey saniyeler içinde gerçekleşti. Bir anlığına Ares'in manşetlerinde gizlediği Altın Joker'i gördüm ve hiçbirimiz yerimizden kıpırdayamadan aniden hareket etti. Tek profesyonel bir hareketle Jadwiga'nın gırtlağını kestiğinde herkes donakaldı. Çığlık atmak istedim ama sesim çıkmadı. Jadwiga'nın gözleri büyürken elleri can havliyle boğazına gitti ve dizleri üzerine, tahtın önüne yığıldı.

Hiç kimse tepki veremezken Jadwiga ayaklarının dibinde çırpınıyordu. Ares gülümseyerek bana bakıp ardından babama baktı. "Kalbimi al," dedi babama doğrudan ve gülümsedi. "Hiç sevgi görmemiş bir kalbi göğsünde ister misin bilmem ama ben de seçilmek ve sevilmek istiyorum baba."

Tüylerim diken diken olurken, "A-res," dedim zorlukla. Konuşamıyordum.

Bana gülümsedi zaferle. "Cennetine hoş geldin Lina."

Karolina değil... Lily değil... Kızıl değil... Lina...

O an Jadwiga'nın kalbi durmuş ve implantları tetiklemiş olacak ki Ares bir an kasıldı ve gözpınarlarından kan akarak öylece yere yığıldığında gözlerim endişeyle babama çevrildi. Babamın başı omzuma düşerken Jan ve Wielki de etrafımıza yığıldı.

Bir kolum endişe içinde babama sarılırken bir elim Jan ve Wielki'nin birbirlerine tutunan ellerini tuttu ve Aral'a baktım. Aklımı kaybedecektim...

Ağlayarak, "Aral," dedim aklımı kaybetmek üzereyken. "Yardım et. Ne olur yardım et!" Gözyaşları içinde babamı ve abilerimi sıkıca tuttum

kollarımda. Onları bana geri vermesi için; bazı insanlar böyle yaşar, diye değil, cennetimi geri vermesi için yakardım Tanrı'ya.

La Hire, Wielki ve Jan düello salonun ortasında, kurtuluş yıldızının üzerine uzatılmış Çakırcalar ve La Hire'ın sahip çıkıp tıp okuttuğu Köpeklerin –Balın da dahildi buna– müdahaleleriyle hayata döndürülmeye çalışılırken; Ares yıldıza doğru yere yığılmış, işaretparmağı yıldıza uzanmış ama o yıldıza dokunamamıştı. Tanrı Michael'i şeytan için göndermişti belki ama şeytan cennetten düşerken tek başına ayrılmamıştı. Yanında savaşan melekler de düşerken bir bir cennetten, her şeyin sebebi olan taht kana bulanmış, kraliçe de nasibini almıştı. Taht kraliçeye tahta geçtiği gün mezar olmuş, taç yuvarlanmış bir ölü Soytarıya, gözleri yeşil olduğu halde hor görülerek kızıl resmedildiği gibi gözleri kanıyla kırmızıya boyandığında miras kalmıştı. Yüzyıllar süren bu savaş, ezilenin zalime döndüğü ve bir zamanlar o azınlıktayken yükseklere çıkıp ezenlerden olduğu bu düzen yıkılmış, Şirket binası her şeyden sonra La Hire'ın istediği gibi kül olana dek yakılmış, komedi nihayet sona ermişti...

Epilog

17 KASIM 2023 — KORSİKA* İMPARATOR ADASI

Saçlarım rüzgârda uçuşurken soğuktan kaçmak için koşar adımlarla bir kafeden içeri girdim. Kapının zili hoş bir ses çıkarırken içecek siparişi vermek için telefonumdan müziği durdurup kısa sıraya ilerlerken arkamdan bir zil sesi daha geldi. Kulak üstü kulaklıklarımı çıkarıp sağ kulağımdaki işitme cihazımı düzelttim ve arkamdan yaklaşan kişiye baktım bir anlığına. Uzun boylu, siyah saçlı, beyaz tenli, otuzlarının başında yakışıklı bir adamdı. Bir an göz göze geldiğimizde gözlerimi kaçırdım. Önüme döndüm boğazımı temizleyerek.

Karışan saçlarımı düzeltirken Fransızca yazan menü tahtasını okumaya çalıştım. Hâlâ Fransızcam çok iyi değildi. Sıra bana geldiğinde diğer kasa da müsait olduğundan o adam da yanımdaki kasaya geçti ve benim gibi kasiyerlerin arkasındaki menüye baktı birkaç saniye.

Fransızcam pek iyi olmasa da gelmeden önce telaffuzuna çalıştığım için istediğim bitki çayını söyleyip, "Tarçın istemiyorum," dedim İngilizce. Fransızcası aklıma gelmemişti.

Kasiyer bana anlamayarak baktığında alışkanlıkla Türkçe, "Bir dakika," deyip telefonuma uzandım çevirmek için. O sırada yanımdaki adam kasiyere Fransızca, "*Hanımefendi tarçın istemiyor,*" dediğinde ona baktım.

Siyah gözlerini bana çevirip anlamadığımı düşünerek, "Tarçın istemiyorsunuz değil mi?" diye sordu Türkçe.

Kafamı sallarken, "Türk müsünüz?" diye sordum bariz olduğu halde.

Gülümsedi bana. Sıcacık bir gülümsemesi vardı. "Evet," diye onayladı beni. "Dünya ne kadar küçük."

Gülümsedim ben de. "Öyle gerçekten," dedim siyah gözlerine bakarken. Çok güzel gözleri vardı adamın, insan içine düşüyor gibi hissediyordu.

* Fransızcası Corse'tur. La Hire'ın kurup Pars'ın müdürü olduğu Corse'un ismi ve korsan şarkısı bu adaya ithafendir.

Bu his içimi bir garip yaptığından gözlerimi önüme çevirip derin bir nefes aldım sessizce ve ödememi yapıp adamın gözlerine bakmadan gülümseyerek, "Teşekkürler," dedim ve siparişimi beklemek için kenara çekildim.

Siparişimi beklerken telefonumu çıkarıp blogumda paylaşmak için birkaç estetik fotoğraf çektim. O da ödemesini yapıp yanımda dikilmeye başlamıştı. Bir süre ben fotoğraf çekerken sessizce beni izlediğini hissettim.

Botlarımız arasındaki fark gözüme hoş geldiğinden ona çaktırmadan çekip çekemeyeceğimi düşünürken, "Aral ben bu arada," dediğinde içim kıpır kıpır oldu nedense.

Gözlerimi ona çevirdim istemsizce. İnsanın baktıkça bakası geliyordu ve sanki benimle konuşmaya çalışıyor gibiydi ve bu tatlıydı.

Tanışmak için elini uzattığında, "Lina," deyip bana uzattığı elini tuttum.

Kasımda burası çok rüzgârlı olduğu için hava buz gibiydi ama onun elleri sıcacıktı.

"Çok güzel bir isim," dedi gözlerime bakarken.

Benimle flört mü ediyordu acaba şu an?

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. "Sizinki de çok güzelmiş. Anlamı ne?"

Gözlerime bakarak yutkundu. "İki şeyin arası demek."

"Kalp gibi," diye mırıldandım.

Gözlerime öyle derinden baktı ki tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kaçırdım tekrar. İçine düşüyor gibi hissediyordum. Midem fokurduyordu anında. "Benimki de cennette açan hurma çiçeği demek," diye mırıldandım kabalık etmek istemeyerek. Konu kapansın istemedim. Sohbet etmek istedim.

"Cennet çiçeği gibi," dediğinde dişlerimi altdudağıma sürttüm. Ondan bu kadar çabuk etkilenmem normal miydi?

"Lina," dediğinde tekrar ona baktım. İsmim o kadar güzel ve kolay döküldü ki dudaklarından şiir gibiydi. Gözlerime baktı yine doğrudan. "Eğer zamanın varsa ve sen de istersen birlikte oturmak ister misin?" diye sorduğunda kalbim küt küt attı.

"Olur," diye mırıldandım ağzımın içinde. Yutkundum. "Başka planım yok."

"Benim de," deyip ikimizin de siparişini aldı nezaketle. Birlikte yan yana yürüdük. Bir masaya oturduk. Yan yana otururken onun da bitki çayı aldığını fark ettim.

"Güzel seçim," dediğimde gülümsedi bana. "Her zaman çok iyi seçimler yaparım."

Kendimi tutamayıp güldüm hafifçe. "Bu çok iddialı oldu."

Gözlerime bakarken dilini dudakları üzerinde gezdirdi ve yutkundu. "Her zaman en güzelini seçerim," dedi.

Kendimi daha fazla tutamadım. Aral hemen yanımda otururken uzanıp dudaklarından öptüm sevgiyle.

Aral, elini sandalyemin arkasına koyup bana eğildi ve o da öptü anında beni. Gülümsedim dudaklarına. "Daha fazla dayanamadım," dedim gülümseyerek. "Çok tatlısın."

Dudaklarıma gülümserken burnunu yanağıma sürttü. "Ben beceremeyiz demiştim," dedi bilmiş bilmiş.

"Senin yüzünden," dedim yanağını okşarken.

Hafifçe güldü. "O neden? Gayet insani bir şekilde konuştum."

"Hayır, benimle flört ettin."

Kafasını salladı. "Tabii ki edeceğim. Karımı görüyorum ve anında âşık oluyorum, hikâye bu şekilde başlıyor."

Kıkırdadım. "Kafede ilk kez karşılaştığın bir kadınmışım gibi düşünmen lazımdı."

"Tamam öyle düşünüyordum," dedi tatlı tatlı. "Kafeye giriyorum, seni görüyorum ve işte gelecekteki karım, diyorum," diye mırıldanırken yanağını öptü. "Sonra da tavlıyorum. Ki çok başarılıyım, sen öptün beni. Ben devam edecektim yoksa çok iyi gidiyordum."

"Hiç iyi gitmiyordun," dedim gülümseyerek. "Yutkunup durdun."

"Çok güzelsin ondan," dedi yanağımı öperken. "Ne kadar güzelsin bugün..."

Gülümserken yanaklarım ısındı. "Abartıyorsun bence."

"Mümkün değil, bu kadar güzel görüyor olamam bence."

Çenesinden tutup dudaklarından öptüm tekrar. "Sus yoksa seni öyle öperim ki kasabanın gazetesine çıkarsın ahlaksız adam diye."

Öyle bir kahkaha attı ki kafedeki herkes dönüp bize baktığında elimle ağzımı kapattım gülerek.

Aral, saçlarımdan öperken hâlâ gülüyordu. Ben de kıkırdayarak çayımdan içtim. Ardından onun çayından bir yudum aldım utanmadan.

"Gerçekten seninki daha güzel," dedim sonra.

"Değiştirelim mi?" diye sordu anında.

"Hımm," diye mırıldandım düşünüyormuş gibi. "Değiştirerek içelim mi? Sana kötü bir şey içiriyormuş gibi olmak istemiyorum."

"Tadı kötüyse içmek zorunda değilsin bebeğim, sen benimkini iç ben yenisini alırım."

"Tadı kötü değil, sadece acı biraz," deyip tadına bakması için bardağımı dudaklarına uzattım. Bir yudum aldıktan sonra ona kendisininkini tattırdım.

"Ah evet, anladım ne demek istediğini," deyip benim fincanımı aldı kendisine. "Ben sevdim bunu. Sen benimkini iç."

"Gerçekten beğendin mi yoksa rol mü yapıyorsun?" diye sordum onun fincanına dokunmazken. Sağ eli fincanı alıp dudaklarıma uzattı içmem için. "Gerçekten beğendim. Kahveyi de sert içiyorum ben bebeğim, beğendim o yüzden."

"Mantıklı bir argüman," deyip içtim çayını ve fincanı ellerim arasına aldım. "Ellerim üşüdü, çok soğuk," diye mırıldandım hafifçe titreyip.

"Sana daha kalın giymeni söylemiştim," diye kızdı bana hafiften. "Ada çok esiyor."

Dudaklarım fincanın ağız kısmında dururken dudak büktüm. "Gayet kalın giyindim," diye mırıldandım. "Kocamın kollarına ihtiyacım vardır belki?"

"Bak ya," dedi başını geriye yatırırken.

Gülümsedim verdiği tepkiye. Bayılıyordum bunu yapmasına. Ellerini belime yerleştirip beni usulca sol dizine aldı. Anında dizine yerleşip başımı omzuna yasladım; yoldan geçip gidenleri ve ada manzarasını izlerken sohbet ettik birlikte. Ara ara bana, TUS'a çalıştığım için sorular sordu. Her birini doğru bildim ve öpücükle ödüllendirildim. Evden birkaç saatliğine çıkmıştık ve o birkaç saatimizin neredeyse tamamını burada harcadık. Aral tüm çayları denemem için alıp en çok onun seçtiğini beğendiğim için bir de o çayın paket olarak satıldığını öğrenip birkaç paket aldı bizim için, ona aldığım tüm çayları içmiştik birlikte. Korsika Adası'nda el ele yürürken akşam yemeği için eksik olanları marketten alıp eve döndük.

Eve girdiğimizde neşeli sesler doldu kulağımıza. Alin ve Batı gülerek evin içinde koştururken gülümsedim. Arkalarından bebek Lina da kıkırdayarak koşuyordu. Ona içim giderek eğilip kucağıma aldım ve öpücükler bıraktım yüzüne.

Aral ceketimi çıkarmama yardım edip bebek Lina'yı sevdi benimle. Ender teyze mutfaktan seslendiğinde Aral mutfağa geçerken, bebek Lina onu sıkıştırdığım için mızmızlandı.

"Peki peki," dedim gülerek ve onu yere bıraktım.

Aral'ın peşine takılarak mutfağa girdiğimde annem, Ender teyze, Güneş abla, Âlâ ve Balın harıl harıl yemekleri servis ediyorlar; Güney, Kuzey, Ekin ve Deniz getir götür yapıyordu. Doğu, gürültüden hiç rahatsız olmuyormuş gibi mutfakta masasında oturmuş dahiliye çalışıyordu öylece.

Aral aldıklarımızı annesine verirken ben gizlice patates kızartması aşırdım ve birini kendim yerken diğerini Aral'a uzattım. Dudaklarını aralayıp yerken parmak ucumu yaladığında tüylerim diken diken oldu ve utançla koluna vurdum hafifçe. Sırıttı arsız arsız. Bu adamı nazik, beyefendi diye almıştık, arsız bir şey çıkmıştı.

Her şey hazır olduğundan biz de elimize götürecek bir şeyler alıp mutfaktan arka bahçeye çıktık. Babam ve Hükümdar amca bahçeye kurdukları masanın bir köşesinde satranç oynamaya tutuşmuşlardı.

"Yemek yiyoruz," diye duyurdum onlara.

İkisi de bana bakmadan kafasını sallarken Aral elindekileri masaya bırakıp saçlarımdan öptü beni.

"Abi," diye seslendi Ekin o sırada. "Bu et pişmiş mi?" diyerek pişen etleri aktardıkları tabaktan bir et kaldırdı maşayla.

İkimiz de ona bakarken Ekin'in yüzünde alay vardı. Deniz, "Çiğ değil," dedi çoktan bakmış gibi. "Gayet iyi pişirmiş adam. Et öyle pişirilir. Yiyince anlayacaksın."

Barbekü başındaki Jan, Deniz'in desteğiyle kollarını iki yana açtı zafer kazanmış gibi. Kıkırdadım. Wielki odun kırarken alayla gülümsüyordu sadece.

"Çiğ bu, ben bunu yemem," dedi Güney laubali bir şekilde ve Jan'a yaklaştı. "Çiğ etle mi beslendin kardeş sen?" diye soruduğunda Jan onu boyun kilidine aldı ama Aral yanlarına varıp boğazını temizlediğinde Jan ona alayla bakıp bıraktı Güney'i. Güney, Jan'a alayla göğüs kabarttı.

Kıkırdadım. Aral etlere bakarken onun da pek içine sinmemiş gibi elini gülerek Jan'ın omzuna koyup, gözlerine bakarak etleri teker teker barbeküye dizdiğinde kıkırdadım.

"Kardeşim sen belki şef olmalıymışsın ama biz dümdüz Türk'üz, kömürünü çıkar rica ederim," dediğinde Jan göz devirdi ona. "Zevksizsin."

"İnan bana değilim," dedi Aral alayla.

Beni kastettiğini bilerek göğsüm sevgisiyle ısınırken huzurla gülümsedim onlara.

O gün, 15 Şubat'ta Ares, Jadwiga, Michal ve Helena Jadwiga'nın hemen ardından hayatını kaybetmişti. Babam, Wielki ve Jan'ı hayatta tutansa Şirket binasının alt katının tam teşekküllü bir hastaneden bir farkının olmayışı, Aral, Kuzey ve Balın üçüne de anında müdahale ederken babamın her şeyin farkında olarak Şirket binasının dışında ambulanslarda bekleyen cerrahlar getirtmiş oluşuydu. Babamın kalbi Ada'nın söylediği gibi kısa süre içinde iflas ettiğinde Ares'in istediği gibi kalbi alınarak –babamla aynı genleri taşıdığından uyuşmazlık gibi bir durum söz konusu değildi– babama takılmıştı. Jan'ı hayata döndürmek, genetik mutasyonu tedavi edildiğinden, Wielki'ninkiden çok daha kolay olmuştu. Wielki'yi bir an kaybedeceğiz sanmıştım ama Jan kendinde olmadığı halde elini o kadar sıkı tutmuştu ki Wielki'yi hayata bağlayan şeyin bu olduğuna inanıyordum tüm kalbimle. Wielki'nin durumu daha uzun ve çetrefilli geçmiş, iflas etmek üzere olan karaciğeri için Ares'in karaciğeri alınmıştı ve annemin tedavisiyle iyice toparlamıştı. Eskisinden çok daha iyiydi. Ares, hem babamı hem de bir abimi geri vermişti bana.

O gün ölen yalnızca Jadwiga değildi. Atilla Durmuş ve Metehan Alanbay, Mustafa Selim Kotan'ı tutuklamak üzere kapısına dayandıklarında Mustafa Selim Kotan kendi beylik silahıyla intihar etmişti. Atilla Durmuş'u bu tatmin etmemişti ama en azından her şey bitmişti. Nihayet...

Jan, Wielki ve Mieszka kırmızı bültenle aranan suikastçılar olduğundan MİT onları ülkede resmi olarak barındıramazdı ama onlar için ülkeye girmek çocuk oyuncağıydı. Bu yüzden bu karar bizi Jan ve Wielki'den ayırmamıştı ama Milat, Jan ve Mieszka'ya –Wielki iyileşme sürecindeydi o sırada– bir iş teklif etmişti. Milat'ın cömert teklifine karşılık –zira Jan zaten her zaman gönüllü olurdu– Jan ve Mieszka hayatta kalıp çeşitli ülkelere kaçan Tilkilerin, Köpeklerin ve Güvercinlerin peşine düşüp Circus'un bir daha kurulamayacağından emin olmuşlardı. Circus Akademisi ve bünyesinde Tilki, Köpek ya Güvercin olmak üzere eğitim gören çocuklar için Polonya Hükümeti ve Türkiye işbirliği yapmış, iyileşmeleri ve topluma kazandırılmaları adına projeler yürütülmeye başlanmıştı. Babam ve Hükümdar Çakırca bu projelerin en büyük destekçi ve liderleri olmuşlardı.

Metehan Alanbay ve Atilla Durmuş Türkiye içerisine yerleştirilen her haini bulmak için proje yürütürken Alp Diyar, Nefes Mavi Alanbay'ın hayatını kurtarmakla kalmamış, o projenin de başına geçmişti.

İç çekip buruk bir tebessümle Ares'in, evin bahçesindeki mezarına baktım. Babam, onun kalbini alıp günler sonra kendine geldiğinde elini kalbinin üzerine koyup saatlerce ağlamıştı. Ağlayacak onlarca şeyimiz vardı. Ares'in kendisi için gözyaşı dökeceğini sanmadığı herkes onun için gözyaşı dökmüş, mezarındaki çiçekleri gözyaşlarımız sulamıştı. Ve şimdi, babamın gençken aldığı bu evin bahçesinde, çiçeklerin içinde yatıyordu. Babam onu hiç ait olmadığı, bizden uzakta bir toprağa değil, şarkıda da bahsettiği gibi korsanın oğlu olabileceği, evimizin içerisinde bizim sohbetlerimize katılabileceği bir yere defnetmek istemişti. Özgür olmasını, esen rüzgârın mezarında yeşeren çiçeklere dokunmasını istemişti. Bu yüzden her fırsatta onu ziyaret ediyor, aile yemeği yerken onun mezarına da ikram koyuyorduk. Fakat bu gelişimizde Aral tüm ailemizi bir araya toplamak istemişti ve şimdi hepimiz buradaydık işte.

Pars kolunun altında Alin ve Batı'yla geldiğinde bahçeyi ikisinin kahkahaları doldurdu. Gülümseyerek onlara baktım.

"Janım," diye güldü Alin. "Kurtar beni. Bir pars tarafından yakalandım."

İsim şakası yapmayı Şahin'den öğrendiği için kıkırdadım. Şahin gülerek bahçeye girerken, "Altı yaşındaki biri için harika espri," dedi gülerek.

Ben de güldüm. Jan, fırsatını bulmuş gibi barbeküyü Aral'a kakalayıp Pars'tan Alin'i kurtarmaya gittiğinde kıkırdadım.

Şahin Hükümdar amcayı yenmesi için babama alayla taktik verirken babamı güldürmeyi başarıyordu. Şahin alınmış gibi Aral'a baktı.

"Adam öyle gülüyor ki aklıma hakaret etse daha az alınırım."

Herkes kahkahalara boğuldu, Wielki bile güldü. Kestiği odunları Aral'ın yakınına bırakırken babam ve Hükümdar amca hâlâ oynuyorlardı ve kimin kazacağını söylemek gerçekten güçtü.

"Başımı ağrıtıyorsun," diye söylendi babam.

"Senin gibi birine hizmet ettiği için ağrıyor," dedi Hükümdar amca alayla.

O sırada Ender teyze satranç tahtasını aldığında ikisi de anında ellerini çekti. "Yemek yiyeceğiz hâlâ çocuk gibi didişiyorsunuz," dediğinde ikisi de birbirine burun kıvırdı. "Hükümdar salatayı yapar mısın?" dedi Ender teyze. Annem de, "Kadir, Kürşat ve Yasemin ekmek getirecekti, onları keser misin?" diye seslendi içeriden.

İkisi de emir almış gibi kalkarken kıkırdadım. Hükümdar amca mutfağa giderken babam elini beline yerleştirdi. "Hani nerede Kürşat?" diye sordu Hükümdar amcaya yenilmek istemiyormuş gibi.

Kıkırdadım. Aral tüm etleri tekrar pişirmiş olarak getirip annesine teslim ederken gülerek sol gözümden öptü beni yüzüm güldüğünden içi giderek. O esnada fırına giden Kürşat ve Yasemin döndüler. Babam aceleyle ekmekleri kaptığında Kürşat şok içinde babama sonra da bize baktı. Kahkaha attım.

"Lina," diye seslendiğinde Âlâ bana, gözlerimi mutfağa çevirdim. "Efendim," diye seslendim.

"Hükümdar Bey salata sosunu soruyor," diye seslendi gülerek.

Gülümseyerek mutfağa ilerlediğimde Yasemin de peşimden geldi. Mutfak tıklım tıklımdı. Annem Doğu'ya gülümserken eline tabakları tutuşturup saçlarını okşadı. Ben de gülümsedim ona.

Ender teyze oyunbaz bir ciddiyetle, "Kardeşini rahat bırak bakayım," diye söylendiğinde -muhtemelen Güney Doğu'ya eşya taşımadığı için sataşıyordu- Güney omuz silkiyordu ki basamağa takıldı ama dengesini tam toplayacakken Kuzey onu hafifçe itti ve o yere düşerken elindekileri profesyonelce aldığında Şahin ve ikisi kahkahalara boğuldu. Kendimizi tutamayıp hepimiz gülerken Ender teyze de gülüyordu ama bir yandan Kuzey'e kızarken bir yandan da Güney'in bir şeyi olup olmadığına bakıyordu. Güney çocuk gibi Kuzey'i de yere çekerken Deniz gülerek Kuzey'in elinden yemekleri alıp ayağıyla da ikisini ayırmaya çalıştı.

Âlâ'yla yan yana durmuş gülerken birbirimize yaslanıp duruyorduk. O kadar güldüm ki karnım ağırdı. Aral da kardeşlerini ayırmaya çalışırken gülüyordu. "Oğlum ayağımı bıraksana," dedi Güney'e.

Bir kahkaha tufanı içindeydik âdeta. Hükümdar amca bile gülüyordu. Onu gülerken görmeye hâlâ alışamamıştım ama adam resmen gülebiliyordu... Gülmekten gözlerimden yaş gelirken Âlâ bana, Yasemin'e ve Balın'a peçete uzattı.

Kavga sona erer ve herkes işine dönerken kahkahalarımız durulduda ama gülümsemelerimiz kaldı yüzümüzde. Hükümdar amcaya salata sosunda yardım ederken Aral diğer yanımda durmuş bizi izliyordu. Hükümdar amca saltasından epey memnun halde babama göstererek sofraya giderken babam da arkasından gitti ve ona ekmeklerin arasındaki eşit mesafelerinden bahsetti. Kıkırdadım.

Mehmet Ali konsoloslukta işi olduğundan sofraya oturmaya yakın geldi. Ellerini yıkayıp mutfağa girdi doğrudan ve Balın'ın saçlarından öpüp, "Yardım edilecek bir şey var mı?" diye sordu merakla.

Aral başını iki yana salladı. "Yok kardeşim, oturuyoruz şimdi. Balın'la geçin siz, biz de geliyoruz."

Herkes mutfaktan çıkıp sofraya geçtiğinde mutfakta Aral ve ben kaldık. Derin bir nefes alıp yüzümdeki gülümseme buruk bir hal alırken Ares için bir tabak hazırladım, ufak bir bardağa da su koyup Aral peşimden gelirken mutfaktan bahçeye çıkıp mezar taşına doğru yürüdüm. Aral bir süre peşimden gelip ardından bana alan bırakmak ister gibi çok yaklaşmadı. Her zaman bana alan tanıyordu, çok tatlıydı. Gelse de rahat hissederdim ama beni abimle baş başa bırakması tatlı geliyordu.

Ares'in yatay mezar taşının önüne yaptırdığımız ufak mermere onun için hazırladığım tabağı koydum.

"Selam," dedim mezar taşına bakarken. "Bu akşam kalabalığız. Herkes burada. Aile yemeği, denebilir yani, sonuçta ben yarı Çakırca sayılırım." Biz burada değilken her gün buraya uğrayıp Ares'in mezar taşını temizleyen ve etrafındaki çiçekleri sulayan bir çalışan vardı. Biz de onu zaman buldukça ziyaret ediyorduk ama Pars, resmi olarak Türkiye'de yaşama yasağı olduğundan –Circus'ta öğrendikleri sayesinde sık sık kaçak giriyordu ülkeye– burada yaşıyordu.

Buruk bir tebessümle *ARES, sevilen bir çocuk, kardeş ve abi* yazan mezar taşını okşadım. "Afiyet olsun abiciğim," dedim gözlerim hafiften dolarken. "Sevildiğini bil tamam mı? Kalp için değil, sen olduğun için."

İki parmağımı öpüp mezar taşına yasladım ve doğrulup dolan gözlerimi sildim. Aral yanıma gelip kolunu belime sardı ve şakağımdan öptü beni. Ona gülümsedim. Alyans olan sol elimi yanağına yasladım ve bir süre öyle kaldık.

"Dua vakti," dediğinde babam, derin bir nefes aldım.

Aral beni masaya götürdü. Yan yana oturduk masada. Diğer yanımda Jan ve Wielki otururken masadaki herkes el ele tutuştu. Herkeste gezdirdim gözlerimi. Annem, babam, Alin, Pars, Wielki, Jan, ben, Aral, Ekin, Deniz, Âlâ, Güney, Kuzey, Doğu, Şahin, Kürşat, Yasemin, Balın, Mehmet Ali, Alpaslan abi, Melek, Güneş abla, Bebek Lina, Batı, Ender teyze ve Hükümdar amca. Hepimiz bir aradaydık. Ele ele tutuşurken babam hepimiz için tüm kalbiyle dua etti. Bir arada kalmamız, hep birlikte ayağa kalkmamız ve Ares için... Hepimiz âmin, dedik.

Ardından yemek yerken hüznümüz dağıldı yavaşça. Şakalar ve gülüşler doldurdu havayı. Herkes sohbet ederken aile olmanın ne demek olduğunu sofradaki herkes bir kez daha anladı. Kalbim o kadar sevgiyle

doldu ki başımı Aral'ın omzuna yaslayıp uzun uzun izledim bu anı. Geç saatlere kadar sofrada oturduk, sohbet devam ederken atıştırdık ve yiyip içtik.

Aral bir süre sonra beni usulca içeri götürdüğünde merakla takip ettim onu. İki katlı evde beni kaldığımız odaya çıkardığında kıkırdadım.

"Babam seni vursun istiyorsun herhalde," diye alay ettim onunla.

Başını geriye yatırdı yine. "Aklın fikrin baklavada," diye söylendi.

Kıkırdadım sevgiyle. Beni odamıza götürdüğünde yatağın üzerinde hediyeler görünce kaşlarım çatıldı. Hemen günleri düşündüm fakat aklıma bir özel gün gelmedi.

"Bir şey mi kaçırdım?" diye sordum mahcup bir şekilde gülümseyerek.

Kapıyı kapattı ve, "Sayılır," dedi dudaklarımın üzerine.

"Ne kaçırdım acaba?" diye sordum merakla.

Gülümseyip geri çekildi ve beni yatağa çekip hediyelerin içine oturttu. "Burada bekle geliyorum bebeğim," deyip odadan çıktı bir süre. Ellerimi şakaklarıma yaslayıp düşündüm. Ne unutmuş olabilirdim?

O sırada Aral kapıyı açtığında içeri bir mum ışığı süzüldü ve odaya bir pastayla girdiğinde gülümsedim. Göğsüm sevgiyle ısınırken neyi kutladığımızı bilmediğim için suçluluk hissettim.

"Çok tatlısın sevgilim," dedim içim giderek. "Kendimi kötü hissediyorum hatırlamadığım için."

Zerre alınmış bir ifadesi yoktu, içten bir gülümsemeyle yaklaştı ve önümde diz çöktüğünde pastanın üzerinde yazan şeyi görmemle kalbim sıkıştı.

Yüzünü bana uzatıp burnunu yanağıma sürttü. "Hatırlıyor musun güzel bebeğim bana üçüncü günümüzde ne dediğini?"

"Aral," diye mırıldandım içim giderek. Pastanın üzerinde "300. Gün" yazıyordu.

"Bugün sevgili olarak geçirdiğimiz üç yüzüncü gün," dedi ve dudakları dudaklarıma çok yakınken gözlerimin içine baktı. "Üç yüzüncü günümüz kutlu olsun sevgilim."

Yutkundum gözlerine bakarken. Tüm ailemizi buraya kadar getirmiş olmasının sebebi buydu. *Ailece birlikte olmamızı istemişti, Ares de dahil...*

"Seni çok seviyorum," dedim gözlerine bakarken. "Biliyorsun değil mi?"

Tıpkı morgun önünde onu gördüğümdeki gibi gözlerine ateş yansıyordu yine ama bu kez bir mumdan ibaretti.

"Biliyorum," dedi gülümserken bana. "Ben daha fazla seviyorum."

"Ben daha fazla seviyorum," diye karşı çıktım. "Yenmeme izin ver lütfen."

Dili dudaklarını ıslattı. "Özür dilerim yapamam," dedi gülümseyerek. "Günü hesaplayan benim ve açıkça ben daha çok seviyorum."

Surat astım utanarak. Haklıydı. "Hediye de almışsın," diye sızlandım. "Neden söylemedin, ben de sana almak istiyorum."

Keyifle gülümsedi. "Saysaydınız hanımefendi."

Pişmanlıkla baktım yüzüne. "Çok haklısın, akılsızın tekiyim."

Gülerek sağ elini yüzüme yasladı. "Deme kendine öyle, şaka yapıyorum güzel bebeğim," dedi ve saçımı kulağımın arkasına itti.

"Utanmazın tekiyim," diye söylendim. "Ben söylediğim kutlayalım diye halbuki."

"Değilsin, güzel bebeğimsin ve üç yüz gündür benimsin," dedi içi giderek. "Sen her şeye değersin Lina. Üfleyelim mumu hadi, sonra öpeceğim seni."

İçim gitti ona. "Dilek tut önce."

"Ben tutuyorum şu an dileğimi," dedi yüzümü avuçladığı için.

Sevgimden ağlayacak gibi hissederken ben de elimi yanağına yasladım sevgiyle. "Ben de tutuyorum şu an," dedim gözlerine bakarak.

Dili dudaklarını ıslattı yine birbirimizin gözlerine bakarak ve aynı anda üfleyip söndürdük mumumuzu. Ardından uzanıp sevgiyle öptüm onu. Aral dudaklarımdan ufacık ayrılıp, "Mutlu musun?" diye sordu dudaklarımın üzerine. Onunla kutladığım ilk doğum günümde tutmuştum bu dileği.

"Çok," dedim sevgiyle. "Sen mutlu musun?"

"Çok," dedi içi giderek. "Daha iyisi olamazdı benim için."

Kollarımı boynuna sardım. *Tanrı'm... Sana hayranım. Onu böyle yarattığın ve bana verdiğin için.*

Daha çok öptüm onu sevgiyle. Huzurla gülümsedim. Tanrı'm... *Teşekkür ederim. Kaybettiğim her yolumu ona çıkardığın için. Teşekkür ederim ona ikinci kez âşık olmama izin verdiğin için. Teşekkür ederim onu yarattığın için ve teşekkür ederim, bazı insanlar böyle yaşar tesellisine bir pamuk ipliğiyle tutunurken beni yaşamam için bir sıradağa ektiğin için ve doğmayan her güneşimi onun omuzlarında yükselttiğin için. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim...*

Teşekkür

Nereden başlamalı söze, kimlere teşekkür etmeli nelere sitem bilemiyorum. Bu teşekkürü yazmak için günlerce bekledim. Bir kaçış kapısıydı bu belki, belki bir inkâr ama *bak işte feleğin çarkı devrini tamamladı, beni aynı yere getirip bıraktı.** İşte buradayım... Kaçarak kurtulabileceği bir şey yoktur belki de insanın, kalıp savaşmak ya da saklanıp güç toplamak gerek... Gücü bazen birileri olabilir bir insanın...

Nereden başlamalıyım? En başından mı yoksa sondan mı; hepimiz işte şimdi aynı noktayken... Ama Bazı İnsanlar Böyle Yaşar, her zaman sondan bir kez daha başa dönünce daha anlamlı benim için. O halde baştan başlayalım, hep birlikte bir kez daha...

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar, yazmaya başladığımda buralara geleceğimi –hem mental hem de ortaya çıkardığım eser olarak– hiç düşünmemiştim. Saplandığım depresyonun içinde, "İnsan yaşar elbet ama böyle nasıl yaşar? Yarının ne anlamı var?" diye sorarken kendime, Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'ın o ilk cümlesini yazarken ellerim titriyordu bir umut için.

Bazı insanlar böyle yaşar tesellisine tutunmuş ama pes etmemiş ve yaşamanın bir yolunu bulmuş bir kadını yazmak istemiştim o koltukta otururken. Bir karakter gelsin, elinden tutsun, –sanki kimse daha önce tutmamış gibi– onu yaşamın her şeye değer olduğunu ikna etsin, bu yaşamı tekrar sevdirdin istedim. Lina Kara ve Aral Çakırca işte böyle düştü aklıma en başında. Hayat devam ettiğinden hayatına bir şekilde devam eden ve ölmek de istemeyen esasen, bir kadının hayata tutunmaya çalışırken ve her şey üst üste gelirken ölüme benzer bir adamın ona el uzatıp hayatı sevdirişini anlatmak istedim. Çünkü insan depresyondayken

---

* William Shakespeare, *Kral Lear*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, Nisan 2020, s. 155, Çev. Özdemir Nutku.

yaşam ona ölüm gibi gelir. Lina'ya da Aral en başından ölüm gibi gelmişti fakat sonra anlamıştı ki Aral aslında yaşamın ta kendisiydi. Aral'ı yazmak bana her zaman çok iyi geldi, onu yazan bendim belki ama söylediği her şey kalbime öylesine işledi ki beni iyileştirdi. Bu yüzden her zaman kurtarıcım olacak ve en büyük teşekkür her zaman Lina'ya tertemiz bir kalple el uzatan Aral Çakırca'ya ve o eli sıkı sıkı tutan, hak etmek için çabalayan Lina Kara'ya olacak. Sizi çok seviyorum, sizi ben yazmasam çok üzülürdüm.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'ı yazarken bir diğer metaforum işi eğlendirmek olan bir palyaçonun biçare hayatını anlatmaktı. Görünmez, belki de görünce utandığımız bu insanların silikleşen ve çağrıştırması gereken imgelerden çok daha uzak hayatlarını yazmak istedim. Çünkü bizler yüzümüz ak doğarız ama büyüdükçe maskeler oluşturur, onları farklı renklere boyarız. Kendimize kişilikler yaratırız, bazen olmak istediğimiz kişi olamadığımızdan bazen kabul görmediğimizden belki. Fakat maskelerimizin varlığı gerçek ve baki. Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'da hayatın bizi takmak zorunda bıraktığı maskelerden, varoluşsal sancılardan, bizi dönüştürdüğü kişilerden ve ne olursa olsun kendin olabilmenin en büyük hediye ve amaç olduğundan bahsetmek istedim. Kızıl olmak bir lanet Circus için fakat kızıl olmamak daha büyük bir lanet. Eğer gören kötü göze hoş değilsen ne kızıl saçlarının var bir önemi ne de koyu kahve tutamlarının; mutluluğu yalnızca sen, kendin olarak bulabilirsin. Okuyan herkesin bunu bilmesini ve kendini kabul etmesini istedim.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'ı yazmak beni hem ruhsal hem de zihinsel olarak öyle çok geliştirdi ki yazdığım her bir kelime nefesimi tutmama, daha fazlası için motive olmama ve daha fazlası için âdeta kendimin yüzde yüzünü vermeme sebep oldu. Kurgusunu örmek yazarlık kariyerimde örmekten en çok zevk aldığım; bilmeceleriyle, ipuçlarıyla, karakterleriyle kendi zirveme oynadığım bir eserim oldu. Karakterler; her birinin hikâyesi, motivasyonları, olayların tarihi göndermeleri ve onların altında yatan dinler ve kültürler... Her bir detayı yazarken öyle çok zevk aldım ki umarım siz de en azından yarısı kadar zevk almışsınızdır. Umarım, kalbinize dokunmuş zihninizi doyurmuştur. Ben, en azından kendi adıma, verebildiğim her şeyi verdiğim için çok mutluyum.

Konuşacak onlarca detay, –bu evrene dair bir novella yazmayı da düşünüyorum– metafor, gönderme ve mesaj var fakat hepsini burada konuşmak mümkün olmasa da kitabım için açmış olduğum Circus'un sitesi

olan *circusofcompany.com*'da bu konular üzerine yazılar yazmayı planlıyorum. Bazı İnsanlar Böyle Yaşar bitmiş olsa da üzerine uzun uzun konuşacağım bir sürü şey var hâlâ, sizin de ilginizi çekerse zaman zaman sizi oraya beklerim, ben hep orada olacağım.

Teşekkür etmeye geçecek olursam eğer; kendime ve cehennemde yetiştiğini düşünen ama cehennemde yetişmiş olamayacak kadar güzel olan her bir çiçeğime, bugün burada olduğu için teşekkür ederim. Kendimle ve sizinle gurur duyuyorum, feleğin çarkı her zaman dönüp tamamlayacak kendini, biz hep burada olacağız ve sen de hiçbir zaman yalnız olmayacaksın. Lina, Aral'a, "Onlar tek kişi değil," dediğinde Aral'ın Lina'ya, "Sen de değilsin," demesinin sebebi bu. Tek değilsin, hatırla. Biz varız. Ben her zaman burada olacağım.

Ben depresyondayken ve artık yazamayacağımı düşünürken bile bana olan inancını kaybetmeyen, Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'ın okurlarımın hiç bilmediği tüm versiyonlarını bilen, beni her zaman destekleyen, ne yazsam okuyup benimle heyecanlanan, bana ilham olması için panolar ve müzik listeleri hazırlayan, benden her zaman daha fazla bölüm isteyerek kendime olan inancımı pekiştiren canım arkadaşım Ebru Dobur'a teşekkür ederim. Daha bu yazıyı yazmadan hemen önce son kitap için olan hediyeni açtım ve hayatımda olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Seni çok seviyorum. Sen olmasaydın 8 Ekim 2021'de Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'ı paylaşmaya cesaret edemez belki de aylarca erteler ve hiçbir zaman bu şekilde yazamazdım. İyi ki varsın.

Aynı şekilde yorumlarını çok önemsediğim ve yazarlığımı her zaman destekleyen, hem bir arkadaş hem bir abla hem de benim için Polonya bilirkişisi olan Eylül Arslan'a teşekkür ederim. Polonya merakımı pekiştiren, ne zaman bir sorum olsa cevaplamak için orada olan, Stańczyk tablosuna olan hayranlığımın mimarı sen olmuştun. Ben her zaman bunu bir kader olarak gördüm aslında, benim Bazı İnsanlar Böyle Yaşar yazmaya başlamamla senin Leh dili okuman aynı zamana denk gelmişti ve bunu hâlâ çok büyülü buluyorum. Desteğin ve arkadaşlığın için çok teşekkür ederim.

Canım Neslişah Sarıfakıoğlu, sen üniversitenin bana kattığı en güzel şeylerden birisin. Seninle yetişkin hayatlarının yoğunluğu içinde birkaç ayda bir bile olsa zor bela buluştuğumuz her an aynı neşe ve mutlulukla bir araya gelmek, sana kitabımı her getirdiğimde veya kariyerimde bir gelişme yaşandığında gözlerinin içinin parlaması, başarımı kendi

başarından ayrı tutmadığından adım kadar emin olmak ve kitaptaki her tıbbi terimde, olayda, kapına dayanır gibi mesaj kutuna dayanıp seni dakikalarca darlamak, seninle iyileşme süreci pazarlığı yapmak, ihtimaller üzerinden vaka üstüne vaka oluşturup sana çözdürmek her zaman çok güzeldi. Arkadaşlığına her zaman o kadar minnettar kaldım ki sen benim hayatımdaki en güzel nefes noktalarından birisin. Senin için ben de öyle olabilmiş olmayı çok isterim. Seni çok seviyorum. İyi ki varsın.

Canım Ayşenur Süngü, sen bana mühendislik fakültesinin kattığı en güzel şeylerden birisin. Neredeyse tek şey... Birlikte yalnızca iki yıl okuyup sonrasında ben üniversite değiştirmiş olsam bile aramızdaki bağın hiç kopmaması bana her zaman çok tatlı gelir. Çünkü üniversitenin ilk günü seninle tanışmıştım ve o an biliyordum yakın arkadaş olacağımızı. Seninle oturup planlar yapmak, masaya kafamızdaki her projeyi dökmek ve birbirimize verdiğimiz fikirlerle ertelemeden aksiyon almak her zaman çok zevkliydi. Sana, "Ben kitabımda geçen bir siteyi yapmak istiyorum, sen yapar mısın?" diye sorduğumda gözlerindeki heyecanı ve o günden beri verdiğin emeği hiç unutmuyorum. Benim bile takılmayacağım her şeye takılıp mükemmeliyetçi ruhunla benim için en güzelini yaptığın için teşekkür ederim. Sen dünyadaki en iyi arkadaşlardan birisin. Seni çok seviyorum, iyi ki varsın.

Sevgili Cemal Latifoğlu, seninle arkadaş olduğumuzda ikimiz de pek iyi dönemlerden geçmiyorduk ve sen bana, "Ben senin en iyi arkadaşın olacağım," dediğinde sana hiç inanmamıştım ama çok kısa bir sürede onlardan biri oldun. İkimizin de kariyerinde sendelediği, kendinden şüphe ettiği anlar oldu ama biz hiçbir zaman birbirimizden şüphe etmedik. Ne yaparsak yapalım ne durumda olursak olalım elimizde hiçbir şey kalmamış olsa bile yaptığımız işe ve verdiğimiz emeğe o kadar güvendik ki her zaman karşılığını alacağımızı biliyorduk. Zamanı tahmin etmesi zor belki ama biliyorduk her zaman; çünkü o kadar emek veriyorduk ki aksi mümkün değil, diyorduk. Neredeyse her gün bir araya gelip saatlerce yazdığımız, yazmak için yaşadığımız günlerden bugüne geldik ve şimdi Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'ın son kitabını çıkarırken o kadar emin ve tatminim ki çıkardığım işten, sana benimle yazdığın her gün için teşekkür etmek isterim. Birlikte büyümek ve kitap yazmak her zaman çok güzeldi, sonsuza kadar yazma arkadaşı ve birbirimizin fikirlerini saklı tuttuğumuz gizli kasamız olmaya devam edelim. Seni çok seviyorum. İyi ki varsın.

Canımın içi olan Dilara Keskin ve Almina Taner'e teşekkür ederim. Sizlerle fikirlerimi paylaşmak, yorumlarınızı –ki bu bizim için bir methiye düzme seansıdır– duymak her zaman çok motive edici ve heyecan vericiydi. Bir yazarın en büyük şansı her zaman arkadaşlarıdır derim, biliyorsunuz. Siz en büyük şanslarımdan birisiniz, size yalnızca yazarlığımla değil, hayatımı ve en içten duygularımı anlatırken her zaman orada olacağınızı bilmek her şeyden daha önemli ve değerliydi. Birlikte yazma günleri yapmak, birlikte imzalara gitmek, aynı dilden konuşmak, birbirimizin başarısıyla mutlu olmak öyle büyük bir şans ki bana bu şansı verdiğiniz için teşekkür ederim.

Canım Özge Naz, seninle ne zaman kurgularımız hakkında konuşsak beni can kulağıyla dinler, tavsiyeler verir ve o kadar içten övgü sözleri söylerdin ki her zaman özgüvenim artardı. Sana finalden bahsettiğimde attığın sesleri tekrar dinlemek için yıldızladığımı hatırlıyorum. Her zaman destekleyici ve parlatıcı olduğun için teşekkür ederim, arkadaşlığından her zaman çok mutlu oldum. İyi ki varsın.

İçimdeki çoğu şeyi dökebildiğim, aklıma gelen herhangi bir fikri çekinmeden söyleyebildiğim, dertleşebildiğim, yazdığım tek bir cümleyle dahi benimle aynı heyecanı duyup her zaman bir gece ansızın, "Şu kurgun için hiç yeni bir şey yazmadın mı canım? Not bile olur" mesajlarıyla beni durduk yere kurgularım için heyecanlandıran, motive eden, biriciğim Havvin'e teşekkür ederim. Finali okurken attığın sesleri hâlâ dinliyorum. Seni çok seviyorum, iyi ki varsın.

Ne zaman grafiksel anlamda başım derde girse kapısına gider gibi mesaj kutusunda beklediğim Feyza'ya teşekkür ederim. Bazı İnsanlar Böyle Yaşar için en az benim kadar heyecanlı olduğunu ve en güzelini istediğini bilmek, sana gözüm kapalı güvenmek harika bir histi. İyi ki varsın. Seni çok seviyorum.

Beni karanlıkta, aydınlıkta, bir yağmurun altında veya bir kar fırtınasının ortasında başlangıçta komik bir lise aşkı, geçmişten gelen bir tesadüf, bir adalet arayışı veya depresif bir kurtuluş hikâyesi olsun elimden tutan, benimle yürüyen, yazdıklarımı okuyup seven, aramıza ya bana güvendiğinden ya da sonradan katılarak gelen her bir okuruma çok teşekkür ederim. On senedir düzenli yazma hayatımda elimi on senedir tutan da var aranızda, henüz bir aylık olan da. Hepinizi çok seviyorum. Umarım birlikte büyümeye devam ederiz ve her zaman size daha neler pişirebileceğimi ilk günkü heyecanla beklersiniz. Ben yazmaya her zaman

devam edeceğim çünkü bu benim nefes alma şeklim. Ama eğer siz olursanız daha keyifli olur çünkü siz benim evimsiniz. İnsan evine gidince daha rahat nefes alıyor...

Son olarak beni her zaman destekleyen canım aileme, teyzeme ve bana telefonundan editler yapıp her zaman benimle gurur duyduğunu hissettim kuzenim Meryem'e teşekkür ederim. İyi ki varsınız, sizi çok seviyorum.

Ben bir başka hayatın günlüğünü tutmaya çoktan başladım, içeri girmen için kapıyı her zaman aralık bırakırım, biliyorsun. O hayatta görüşene kadar, bu hayatımda seni her zaman çok seviyor olacağım.

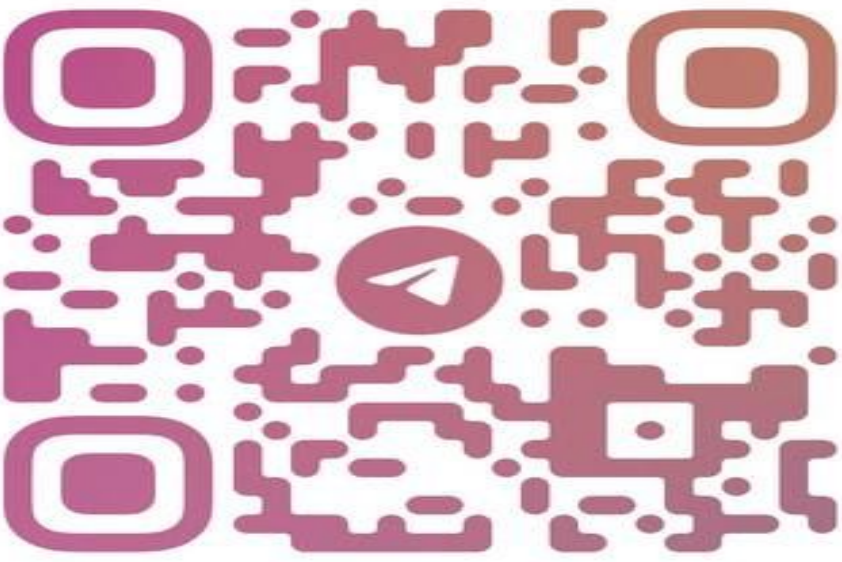
Unutma,

Seni seven Filiz hep buradaydı...

18.10.2025

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP